

Hoàn Em Hạnh Phúc

Contents

Hoàn Em Hạnh Phúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	100
32. Chương 32	104
33. Chương 33	108
34. Chương 34	111
35. Chương 35	115
36. Chương 36	118
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	129
40. Chương 40	132
41. Chương 41	136

42. Chương 42	139
43. Chương 43	143
44. Chương 44	147
45. Chương 45	150
46. Chương 46	154
47. Chương 47	158
48. Chương 48	162
49. Chương 49	166
50. Chương 50	170
51. Chương 51	173
52. Chương 52	176
53. Chương 53	180
54. Chương 54	184
55. Chương 55	187
56. Chương 56	191
57. Chương 57	194
58. Chương 58	197
59. Chương 59	200
60. Chương 60	204
61. Chương 61	207
62. Chương 62	210
63. Chương 63	214
64. Chương 64	217
65. Chương 65	221
66. Chương 66	224
67. Chương 67	228
68. Chương 68	231
69. Chương 69	234

Hoàn Em Hạnh Phúc

Giới thiệu

Đã từng tưởng rằng tình yêu chính là hai trái tim hướng về nhau, hôn nhân là luôn che chở cho nhau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-em-hanh-phuc>

1. Chương 1

Các nhân vật chính:

Phương Vũ Tĩnh — Diệp Tuyền

Thạc sĩ ngành quản lý khách sạn của đại học Cornell của Mỹ. Cô thông minh, hiểu ý người khác, nhưng trong lòng cô lại có nỗi đau không ai biết được. Hôn nhân thương nghiệp của cha mẹ đã làm ra một gia đình không hạnh phúc, mẹ cô mất khi cô 17 tuổi, và những lời căn dặn của mẹ trước lúc mất làm cho cô không thể hận cũng không thể yêu ba của mình, mà trái lại cô tự giao phó mình cho vận mệnh vì con tim đã chết. Cô không tin tưởng tình yêu, Quan Minh Kiệt mà cô quen lúc học đại học lại từng cho cô cảm giác yêu, cô không có quyền tự chủ trong hôn nhân của mình, vì thế cô đã ra đi mà không một lời từ biệt.

Hoắc Nhất Phàm — Lâm Phong

Người kế thừa của tập đoàn khách sạn Hoắc thị của Hong Kong, đã từng tưởng rằng cuộc sống của mình sẽ phụ thuộc vào tức mệnh, nhưng tình yêu mà vợ Tổng Tuệ Hân dành cho anh khiến cô nguyện đảm đương lấy toàn bộ trách nhiệm của gia tộc, nhưng Tuệ Hân ra đi vì sinh khó, từ đó anh cầm đầu vào công việc, và không nói chuyện tình cảm nữa. Phương Vũ Tĩnh và anh tuy có hẹn ước đôi vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng anh bị cô thu hút, anh không biết phải thế nào.

Quan Minh Kiệt — Ngô Trác Hy

Công tử của tập đoàn Quan thị tại Mỹ, là bạn học với Phương Vũ Tĩnh tại Cornell, Vũ Tĩnh ra đi không một lời từ biệt khiến anh đau lòng, sau khi gặp lại Vũ Tĩnh tại Hong Kong, anh quyết tâm dùng mọi thủ đoạn đưa cô trở về bên cạnh mình.

Lâm Gia Đống — Lâm Gia Đống: bạn thân và trợ thủ đắc lực của Nhất Phàm.

Cổ Doanh Doanh — Thang Doanh Doanh: bạn thân của Vũ Tĩnh, bạn gái của Gia Đống.

Tổng Tuệ Hân — Dương Di: vợ quá cố của Hoắc Nhất Phàm, con gái lớn của tập đoàn địa ốc Tổng thị.

Phương Vũ Tiệp — Hồ Định Hân: con gái của người vợ kế của ba Vũ Tĩnh, rất thân với Vũ Tĩnh.

Hoắc Nhất Ninh — Dương Ninh: em của Nhất Phàm, ngây thơ đáng yêu.

Phương Chí Hoàng — Mã Quốc Minh: con trai của người vợ kế của ba Vũ Tĩnh, thân với Vũ Tĩnh và Nhất Phàm.

Chương 1 : Trở về quỹ đạo của vận mệnh

“Ladies and gentleman, our plane will land in the International Airport of Hong Kong ten minutes later. Please fasten your seat belt and thank you for your cooperation.” Giọng nói của cô tiếp viên chậm rãi vang khắp trong khoang máy, lúc này Vũ Tĩnh tắt laptop, nhìn những ngôi sao chớp nháy trong bầu trời tối mịt bên ngoài.

6 năm rồi, bây giờ vẫn phải trở về nơi này chấp nhận sự sắp đặt của vận mệnh. Lúc này trong đầu cô hiện ra hình ảnh của 6 năm trước. Đó là ngày thứ hai sau tang lễ của mẹ, cô kéo hành lý đến sân bay đáp chuyến bay qua Mỹ. Ba và hồng nhan tri kỷ lúc đó của ba cô – dì Cẩm cũng đến sân bay tiễn cô, hiện giờ dì Cẩm đã là nữ chủ nhân của Phương Thị, cô chẳng nghe được gì vào tai, trong đầu chỉ phát phơ những lời dặn dò riêng của mẹ trước khi lâm chung, nhìn dì Cẩm và ba mình, trong lòng cô vô cùng phức tạp. Nếu như không có họ, có phải mẹ sẽ hạnh phúc hơn, mình cũng không phải mệt mỏi như vậy. Cuối cùng cũng đã xong những lời từ biệt dài dòng, cô đi vào phòng chờ rồi lên máy bay, nước mắt không cảm được mà rơi ra. Bộ đồ tang màu đen bao lấy thân hình mảnh mai của cô cùng run lên, xung quanh cô người qua lại tấp nập, không một ai chú ý đến nỗi đau của cô.

Vũ Tĩnh của 6 năm sau đã cứng chạc hơn, mái tóc khê gọn, kính sát tròng màu tím, màu son của hoa hồng, một bộ đồ vest màu đen, hoàn toàn là một người chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp chuyên ngành quản lý khách sạn ở Cornell, cô đã làm việc tại California Hotel ở phía Tây nước Mỹ hai năm, hiện giờ cô đã là một người chuyên nghiệp về mặt quản lý khách sạn, mục đích về Hong Kong lần này là để kết hôn với người kế thừa của tập đoàn Hoắc Thị.

“Ladies and gentleman, we are now at the International Airport of Hong Kong. Thank you for your cooperation. We wish to serve you next time.” Giọng nói ngọt ngào của cô tiếp viên, và tiếng động của hành khách đang lấy hành lý ở bên cạnh Vũ Tĩnh đều đang nhắc nhở cô phải trở về với quỹ đạo vận mệnh của mình.

- Chị hai, chị hai. – vừa đi ra đại sảnh sân bay thì Vũ Tịnh đã nghe thấy tiếng gọi của Vũ Tiệp và Chí Hoàng. Hai cô cậu lúc này cũng đang chạy về phía Vũ Tịnh, và kiss lên hai bên má của Vũ Tịnh một cái thật kêu.

- Cám ơn. – Vũ Tịnh trông thấy em trai và em gái liền cảm thấy rất thân thiện – Ba và dì Cẩm đâu? – không thấy họ, Vũ Tịnh có hơi buồn.

- À, chị nói ba và mẹ à, họ ở nhà chuẩn bị bữa tối, chị hai, hôm nay anh ba là tài xế của chị, em phụ trách xách hành lý cho chị. – Vũ Tiệp vừa nói vừa làm ra vẻ mặt quý quái đáng yêu.

- Được rồi, đi nhanh thôi, chị đói lắm rồi. – ba chị em cùng khoác vai nhau ra khỏi sân bay.

Trên đường về nhà, Chí Hoàng vẫn không nhịn được mà nhắc đến hôn sự của Vũ Tịnh.

- Chị, chị thật sự đã suy nghĩ kỹ hôn sự của chị và anh Nhất Phàm rồi sao?

- Cái đó thì có gì đáng phải suy nghĩ, con gái cuối cùng rồi cũng phải tìm một người để nương tựa suốt đời thôi, có yêu nhau đến đâu đi nữa thì rồi cũng sẽ có ngày không còn thích nhau nữa, dù gì thì Hoắc Nhất Phàm cũng giàu, nửa đời sau chị cũng có thể dựa dẫm, tất cả đều ok. – Vũ Tịnh nói như rất thông thả.

- Ấy yo, chị hai, em cảm thấy chị phải suy nghĩ kỹ đó, anh rể tương lai tuy vừa đẹp trai lại vừa giàu có, nhưng anh ấy tái hôn đó, trong lòng anh ấy vẫn còn nhớ đến người vợ cũ, sau này sẽ không đoái hoài gì đến chị, sau này chị sẽ sống rất khổ đó. – Vũ Tiệp bình thường như chẳng biết suy nghĩ này bây giờ lại nói ra những lời sâu xa đến thế.

- Vậy thì cứ xem như anh ta có người đàn bà khác bên ngoài là được chứ gì, kiểu hôn nhân gia tộc này thiếu gì. – Vũ Tịnh vẫn nói một cách thông thả.

Lúc này Chí Hoàng và Vũ Tiệp cùng nhìn nhau, họ đã hoàn toàn bị Vũ Tịnh làm chiết phục rồi, còn Vũ Tịnh thì sao, cô ấy không phải cool, cô chỉ là học cách bảo vệ mình trong hoàn cảnh phức tạp. Nếu đã không có cách kháng lại vận mệnh thì đành nghe theo nó vậy, hôn nhân và chồng không thể bảo vệ mình, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Cuối cùng cũng về đến nhà, tất cả đều vẫn như xưa, trong vườn vẫn còn trồng hoa bách hợp mà mẹ thích nhất, đại sảnh vẫn là tấm trải phong cách Bohemia, trên vách vẫn là giấy tường trắng hoa văn bông mờ nhạt, tất cả vẫn quen thuộc như xưa, nhưng dường như cũng rất xa lạ. Điều thay đổi duy nhất trong căn nhà này chắc là ba và dì Cẩm rồi chẳng, ba đã không còn mạnh khỏe như xưa nữa, tuy ba vẫn là đồng sự trưởng của Phương thị, vẫn là chủ của gia đình này, nhưng Vũ Tịnh đã rõ ràng cảm nhận được ba đã già đi, dì Cẩm tuy vẫn cao quý đoan trang, nhưng nếp nhăn ở đuôi mắt của dì dường như đang nói lên dấu ấn của thời gian.

- Vũ Tiệp, Chí Hoàng, mau gọi chị hai qua ăn cơm.

Dì Cẩm và ba nhiệt tình mà kêu gọi, nhưng Vũ Tịnh có thể cảm nhận được một chút ngại ngùng, 6 năm trước cô đã biết cô và họ không thật sự là người một nhà, vì những lời căn dặn của mẹ, cô nhất thiết phải gánh lấy trách nhiệm của mình.

Cả nhà ngồi trên cùng một bàn, dì Cẩm và ba đều rất nhiệt tình mà gấp thức ăn cho Vũ Tịnh, Vũ Tịnh cũng nở ra nụ cười hiệu của mình đáp lại họ, chỉ là trong tiềm thức mọi người đều đang né tránh ánh mắt của nhau.

- Vũ Tịnh, ở Mỹ rất khó ăn được những món quê nhà thế này, hôm nay con nhất định phải ăn thật nhiều vào. – Dì Cẩm nói gì đó để giảm bớt sự không tự nhiên trên bàn ăn.

- Phải đó chị hai, đợi khi chị lấy chồng rồi là không còn được ăn món cải thảo chưng thịt này của mẹ nữa đâu. – Vũ Tiệp vừa nói vừa không quên cho vào miệng một miếng thịt như sợ nó không cánh mà bay vậy,

những cô gái trẻ thời nay đều quan tâm đến vóc dáng của mình, nhưng dường như Vũ Tịnh lại không như vậy.

Nhắc đến việc xuất giá, thì lẽ ra đây phải là một cảnh tượng chứa chan chút hạnh phúc bé nhỏ như: con gái mặt đỏ bừng nói với ba mẹ rằng cả đời phải ở bên cạnh ba mẹ, hiếu thảo hai người và trong lòng thì tưởng tượng cảnh tượng hạnh phúc với người chồng tương lai, còn ba mẹ thì vốn hiểu rõ đây là chút chiêu thức của con gái nhưng vẫn nói những câu nói cổ như con gái lớn thì không thể ở nhà nữa. Nhưng ở Phương gia, Vũ Tịnh gả đi là nước cờ quan trọng để cứu vãn Phương thị, tuy Phương gia và Hoắc gia đều là kinh doanh nhà hàng khách sạn, nhưng so với Hoắc gia thì đúng thật là như kiến với voi, kinh doanh chủ yếu của Phương gia là nhà hàng kiểu chung cư, trong rất nhiều những nguồn tài nguyên cùng hưởng đều dựa dẫm vào Hoắc gia. Gần đây vì nền kinh tế không ổn định mà việc kinh doanh của Phương gia gặp phải ảnh hưởng rất lớn, và đồng sự trường hiện thời của Hoắc thị ông Hoắc Cảnh Thiên, ba của Hoắc Nhất Phàm chủ động đưa ra đề nghị hai gia đình liên thân để giúp Phương thị trải qua khó khăn. Hoắc Nhất Phàm tuy là thạc sĩ ngành chứng khoán của Princeton, làm rất tốt phương diện đầu tư cho Hoắc thị nhưng nếu phải làm người kế thừa của nhà hàng, anh còn thiếu kinh nghiệm thực tiễn và lý thuyết về mặt quản lý khách sạn, và nếu như Phương Vũ Tịnh là con dâu của Hoắc thị, thì hai người sẽ là song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch, người ngoài nhìn vào là biết ngay đây là một cuộc giao dịch rất tốt, chỉ là không ai biết nỗi đau của người đương sự.

- Vũ Tịnh, có phải là con đã quyết định kết hôn rồi không?

Tuy hiểu rõ câu trả lời của Vũ Tịnh sẽ không làm cho sự việc có bất kỳ sự thay đổi nào, nhưng Phương Hồng vẫn hy vọng Vũ Tịnh trả lời, tận đáy lòng ông, ông không muốn con gái mình phải làm vật hy sinh cho cuộc giao dịch này, ông sợ bị kịch của vợ ông sẽ tái diễn lại trên người con gái, nhưng Phương thị lại có nhiều nhân viên như vậy....

- Daddy, con đã quyết định rồi, không cần lo lắng cho con, đến Hoắc thị rồi con mới có thể chính thức triển lộ tài năng của mình. – Vũ Tịnh miễn cưỡng cười nói.

Và bữa tối đã kết thúc trong không khí ngại ngùng như thế.

Xong bữa cơm, Vũ Tịnh trở về phòng mình, trở về thế giới của mình, cái thế giới có cô đơn, có chua chát, có những lựa chọn khó khăn. Ngồi trên giường, chiếc giường vẫn còn được giữ lại rèm hoa màu trắng xung quanh, vì lúc đó mẹ nói Vũ Tịnh là công chúa của mình, công chúa thì phải ngủ trên chiếc giường có cảm giác mơ mộng. Nghĩ đến đây, Vũ Tịnh bật cười. Đó chính là mẹ cô, nhấn nhay sự lạnh nhạt của ba, sự bạc tình của ba, nhấn nhay ba có người đàn bà khác bên ngoài, có con cái bên ngoài. Đột nhiên trong đầu cô lại hiện ra cái sự thật mà mẹ đã nói ra trước khi lâm chung: ba và mẹ đều đã có đối tượng của mình trước khi kết hôn, người phụ nữ của ba là dì Cẩm, còn người đàn ông của mẹ thì không biết là ai. Trước ngày kết hôn, mẹ đã trao mình cho người đàn ông mà mẹ yêu nhất, và thế là đã có Vũ Tịnh của ngày hôm nay, ba vốn đã không thích mẹ, sau khi biết chuyện này thì càng không có thiện cảm, hai người suốt ngày lạnh nhạt với nhau. Mẹ đã không vạch ra sự thật vì nghĩ tình ba đã nuôi dạy Vũ Tịnh, trước khi lâm chung bà đã yêu cầu Vũ Tịnh bỏ nỗi oán hận trong lòng mình xuống, nghe lời của ba, xem như là báo ơn.

Thế là 6 năm nay, Vũ Tịnh đã sống trong mâu thuẫn như thế, làm vợ Hoắc Nhất Phàm chắc cũng là một phần của trả ơn chăng!

Tiếng gõ cửa làm đứt dòng suy nghĩ của Vũ Tịnh, dì Cẩm cầm chén chè bước vào. Để ra một ánh mắt ra ý bảo cô ăn nó xong thì dì Cẩm chuẩn bị rời khỏi, bà vẫn còn áy náy đối với Vũ Tịnh, nếu như không phải sự sắp đặt của vận mệnh, có lẽ Vũ Tịnh cũng sẽ có một tình yêu đẹp, một hôn nhân hạnh phúc, nhưng hiện giờ, dường như tất cả những thứ này đều không thể nào xảy ra được nữa. Vũ Tịnh gọi bà lại.

- Dì Cẩm, đây là quà của con cho dì và ba, nó là gối chuyên thiết kế cho người già sử dụng để ngăn ngừa phần cổ và vai bị bệnh tật. – Vũ Tịnh vừa nói vừa đưa gối cho dì Cẩm, ánh mắt tự nhiên dời đi chỗ khác.

Dì Cẩm cầm lấy gối, cảm giác hỗn tạp, trong ba đứa con, cô là người ngoan nhất và cũng hiểu chuyện nhất.

- Sao không tự tay đưa cho daddy của con?

- Dì đưa cho ba thì cũng vậy thôi, con không muốn gặp ba.

- Vũ Tịnh, có những chuyện nếu không thử làm thì có lẽ mãi mãi cũng không có cơ hội đó nữa. – Dì Cẩm nói xong và rời khỏi phòng.

Suy nghĩ những lời dì Cẩm nói, Vũ Tịnh cầm vali lên, có lẽ còn phải 5 năm nữa, hay 10 năm nữa, con mới có thể đối mặt chính diện với ba của mình. Nghĩ đến đây, một con ShinChan đã xuất hiện trên tay Vũ Tịnh, đó là quà nhận được trong lễ tình nhân khi ở Mỹ, Minh Kiệt, hiện giờ anh vẫn khoẻ chứ?

Đặt con Shin lên bàn trang điểm, Vũ Tịnh nhìn vào gương và ục má lên rất dễ thương, ăn xong chén chè thì cô đi ngủ, những chuyện phiền phức ngày mai hãy nghĩ vậy, trong giấc mơ, Vũ Tịnh nở ra nụ cười hoàn mỹ nhất.

2. Chương 2

Trong lúc Vũ Tịnh đi vào giấc mộng đẹp thì Nhất Phàm và ba mẹ của anh đang xảy ra cuộc tranh cãi cuối cùng.

- Ba, con không muốn kết hôn với cô Phương, con và cô ấy chỉ gặp qua có vài lần thôi, huống chi trong lòng con có Tuệ Hân, con không thể nào làm vợ chồng với người khác.

- Nhất Phàm, Tuệ Hân đã mất 3 năm rồi, chẳng lẽ con muốn sống như thế suốt đời sao, bắt hiểu không nói, tuyệt hậu là tội lỗi vô cùng. – Đường như mẹ anh suy nghĩ vấn đề kết hôn này theo mặt nổi dôi tông đường.

- Được rồi con đừng có nói nhiều nữa, nếu muốn trách thì trách số mệnh, huống chi Tuệ Hân đã mất lâu như vậy rồi, con cũng cần phải có một người phụ nữ chăm sóc cho con, giúp cho con trong công việc, Phương Vũ Tịnh là lựa chọn tốt nhất.

- Hai người cơ hồ chưa hề gặp mặt nhau thì làm sao có thể sống với nhau được?

Nhất Phàm vẫn đang cố gắng biện cãi. Nhưng có vẻ như Hoắc Cảnh Thiên đã chán ghét những lời cãi biện này rồi nên cầm lấy chén trà đi vào phòng sách, và bà Hoắc cũng lộ ra một nét mặt khó xử, rồi đi theo chồng.

Và lúc này, Nhất Phàm cũng vọt ra ngoài cửa vì ba mẹ không chịu hiểu mình.

Trong phòng sách của Hoắc Cảnh Thiên, bà Hoắc vốn nghênh ngang cũng tỏ ý không hài lòng với con dâu tương lai của mình:

- Ông à, Phương gia đó quả thật không xứng với nhà mình, cô Phương Vũ Tịnh đó làm sao mà so sánh với Tuệ Hân được chứ? Vả lại trong lòng Nhất Phàm chỉ có Tuệ Hân, như vậy hai người họ làm sao sống hạnh phúc được?

- Phương Vũ Tịnh là học sinh giỏi của Cornell, có cô ta ở bên chắc chắn có thể giúp đỡ Nhất Phàm, còn về chuyện tình cảm, bây giờ cho dù là ai đi nữa thì Nhất Phàm cũng sẽ từ chối, dường như Nhất Phàm sẽ không thể hạnh phúc nữa, cho nên người này là ai cũng không quan trọng. – Hoắc Cảnh Thiên nói xong dường như cũng có chút thương cảm.

Nhất Phàm đang phóng nhanh chiếc Benz đen trên đường, trong xe vẫn đang bật bài hát mà Tuệ Hân thích nhất, mỗi lần nghe đến đoạn ‘chúng ta là bến bờ ẩn náu của nhau’ thì Tuệ Hân đều sẽ nhìn anh làm một gương mặt đáng yêu, và rồi sau đó ngã vào lòng anh, lúc này đây tuy Tuệ Hân đã không còn ở đây, nhưng dường như vẫn còn cảm nhận được hơi thở của cô ấy. Trong lúc Nhất Phàm chìm đắm trong ký ức với Tuệ Hân thì điện thoại reo lên, là Lâm Gia Đồng, đàn anh của Nhất Phàm trong trường, tuy nhà nghèo khó nhưng với trí thông minh của mình, hiện giờ anh đã đảm nhiệm một chức vụ quan trọng trong Hoắc thị, và anh cũng được xem là người chứng kiến tình yêu của Nhất Phàm và Tuệ Hân.

- Ray, đang làm gì vậy, ra uống rượu happy cái coi.

- Bây giờ cũng 11 giờ rồi, ngày mai không cần đi làm sao?

- Cậu là thái tử mà, áp lực đương nhiên không lớn như những nhân viên như chúng tôi rồi, ông chủ con còn phải thông cảm cho chúng tôi chứ. – Gia Đồng ráng tỏ ra tội nghiệp.

- Được rồi, nói không lại anh, gặp ở chỗ cũ. Chờ 5 phút thôi đó nha.

Nhất Phàm cúp máy và cười, cái gì mà nhân viên, ít ra cũng là chức trách cao của Hoắc thị, nhưng nếu như không có cái “quả vui” này thì những ngày tháng Tuệ Hân ra đi thật khó mà vượt qua.

Trong quán Charles, hai anh chàng đẹp trai tay cầm menu gọi món.

- Cô ột ly Blue Moutian, một viên Strawberry Cheese cake.

- Làm phiền cô, tôi lấy một ly Charles 1828 mà lần trước tôi đã để lại ở đây.

- Dạ được, ông Hoắc, ông Lâm.

- Khuya như vậy còn uống cafe, sáng mai sao đi làm đây! – Gia Đồng không bỏ qua cơ hội làm Nhất Phàm bẽ mặt.

- Phải đám cưới với một người cơ hồ chưa từng gặp mặt thì vốn đã không thể ngủ được, uống cafe xong, lát về nhà không ngủ nữa, xem tài liệu cho rồi.

- Phải rồi tôi quên mất cậu phải làm chú rể rồi, nghe nói cô Phương đó tài sắc vẹn toàn, sao còn sầu thảm như vậy chứ?

- Chính vì vậy nên tôi không muốn bắt công với Phương Vũ Tịnh, tôi không muốn phản bội Tuệ Hân.

- Phản bội, từ này dùng hơi khoa trương rồi đó, tại sao hôm nay cậu lại gọi Blue Moutian và Strawberry Cheese Cake? Tại sao không uống rượu?

- Đó là vì.... – Nhất Phàm vừa định nói thì đã bị Gia Đồng cướp lời.

- Vì đây là món mà Tuệ Hân thích, vì Tuệ Hân không thích tôi có mùi rượu trên người! Hoắc Nhất Phàm, suốt đời cậu cũng định sẵn không thể nào phản bội Tuệ Hân, người trong đầu cậu nghĩ, người trong mắt cậu nhìn thấy cũng đều là cô ta, cho dù có người con gái khác trở thành bà Hoắc thứ 2, cậu vẫn không thể phản bội cô ấy, nhưng cậu có vui không? Cậu cảm thấy Tuệ Hân trông thấy cậu như vậy sẽ hạnh phúc sao?

- Chắc cô ấy sẽ hạnh phúc chẳng. – Nhất Phàm suy nghĩ rồi nói.

- Hoắc Nhất Phàm, đừng tự gạt mình gạt người nữa, cô ấy làm sao mà hạnh phúc được, chắc chắn cô ấy sẽ hy vọng cậu có tình cảm mới, có vợ, có con, để người xung quanh không phải lo lắng cho cậu nữa, để cô ấy không phải lo lắng cho cậu nữa.

- Có lẽ chẳng, nhưng sau khi cô ấy đi, tôi thật sự là hình như không còn hứng thú với phụ nữ, thậm chí là với thế giới này. – Nói một hồi, mắt Nhất Phàm ướt lên. Và tất cả đều đã lọt vào mắt Gia Đồng.

- Nếu như đến bây giờ cậu vẫn như thế, tôi khuyên cậu nên đi gặp Phương Vũ Tịnh, thương lượng xem hai người phải li hôn lần cuối bằng cách nào, nói thật, tôi thật sự có chút oán trách Tuệ Hân, thậm chí nhiều lúc tôi cảm thấy Tuệ Hân mang đến bất hạnh cho cậu, vì thế nếu như cậu không có lòng tin với cuộc sống hôn nhân sau này, vậy thì xin cậu đừng mang đến bất hạnh ột người con gái khác. – Nói xong Gia Đồng đặt tiền xuống và rời khỏi, để lại một mình Hoắc Nhất Phàm.

Người ta vẫn cứ hay nói nếu như đến Hong Kong mà không ngắm cảnh đêm cảng Victoria thì không thể xem là đã đến Hong Kong. Cảng Victoria bây giờ đã nhiều tinh quang hơn 3 năm trước rồi, thời đại vẫn cứ không ngừng tiến bộ, sự phồn vinh của kinh tế HK cũng như vậy. Nhưng dường như Nhất Phàm vẫn đang đứng ở đầu bên kia của đường ngầm thời gian, tất cả những gì của 3 năm trước dường như không hề ra khỏi đầu của Nhất Phàm, trong căn phòng này, đêm tân hôn của họ, anh hôn cô nói rằng sẽ chăm sóc cô suốt đời, gương mặt cô ửng đỏ, là sự e thẹn của một cô gái và cũng là niềm vui của một người mới làm vợ; chính trong căn phòng này, anh nghe cô nói cô có thai và kích động mà ầm cô lên quay vòng vòng; chính trong căn phòng này, trong đêm mà cô rời khỏi, anh đã khóc như một đứa bé. Tất cả tất cả đều rõ ràng đến vậy, nghĩ ngợi một lúc, Nhất Phàm cảm thấy mệt mỏi, và không ngờ lại có ý muốn ngủ, nhưng có lẽ số

trời an bày đường như còn có gì đó níu kéo lại, ‘có lẽ mình phải đi gặp Phương Vũ Tịnh, có lẽ mình phải đi gặp Tuệ Hân và con.’

Chương 2 : Gặp gỡ

Hôm sau, Vũ Tịnh thức dậy từ rất sớm, vì hôm nay cô đi thăm mẹ. Khi cô ra khỏi nhà thì mọi người trong gia đình vẫn còn đang say giấc, Vũ Tịnh chọn lúc này vì cô không thích cái cảm giác ngại ngùng khi trông thấy ba và dì Cẩm, với lại nghĩa trang cách nhà khá xa nên cũng cần đi sớm một chút. Không hiểu sao gần đây thời tiết ở HK vẫn luôn rất tốt, nhưng hôm nay lại tự nhiên có mưa rào. Mưa đối với những đôi tình nhân mà nói là một nhân tố làm tăng thêm tính lãng mạn, nhưng đối với người đơn thân mà nói thì chỉ làm tăng thêm nỗi bi thương. Lúc này, Nhất Phàm cũng cầm đang theo hoa hồng mà Tuệ Hân thích nhất đến thăm cô và con.

Nghĩa trang ở trên đỉnh núi, và đường lên núi thì chỉ có một, vả lại là một con đường nhỏ, xe không thể nào chạy vào, có lẽ đây là đoạn đường để thử thành ý của người thăm đối với người đã khuất, người đến viếng mộ chỉ có thể bước từng bước bằng đôi chân của mình, dùng phương thức như thế trong khoảng thời gian đặc thù như vậy để tưởng niệm người thân của mình.

Không khí lạnh lẽo của ngày mưa khiến cho khớp xương trên mắc cá chân trái của Vũ Tịnh lại đau lên, đó là di chứng để lại sau lần trượt tuyết đầu tiên ở Mỹ, cũng vì lần té đó, cô và Minh Kiệt đã có cái gọi là nụ hôn đầu tiên, Vũ Tịnh của lúc đó, lần đầu tiên khờ khạo mà tin tưởng tình yêu, nhưng..... nhưng bây giờ phải thăm mẹ, phải ráng. Cuối cùng cũng đến được mộ của mẹ, Vũ Tịnh đặt hoa bách hợp lên đó, mẹ nói mẹ thích bách hợp vì nó không có kiểu diễm như những hoa khác, có lẽ có hơi đơn giản nhưng nó có vẻ đẹp cao sang của nó, có lẽ là vì nguyên do này nên Vũ Tịnh cũng dần thích loại hoa này.

“Mẹ, con về rồi. 6 năm rồi, cho đến hôm nay con vẫn chưa thể tiếp nhận cái sự thật con không phải con gái của ba, trông thấy ba, con lại hận ông bạc tình với mẹ, trông thấy mẹ, trong lòng con lại có một cảm giác nói không nên lời, tất cả, tất cả đều là số mệnh an bày chăng? Con nghĩ, thêm 5 năm nữa, 10 năm nữa, con sẽ tiếp nhận được.” Nói một hồi, Vũ Tịnh bật khóc, có lẽ chỉ có ở chỗ này, cô mới có thể khóc thoải mái như thế, không ai quen biết cô, không ai để ý cô đang vì ai mà đau lòng. Nhìn từ xa, vóc dáng của Vũ Tịnh vẫn nhỏ bé như 6 năm trước, vẫn được bọc bởi một lớp vải màu đen, và lớp vải này đang run lên từng đợt trong cái khí trời hơi se lạnh.

Trước mộ của Tuệ Hân, Nhất Phàm khẽ đặt hoa lên đó, còn ngỡ rằng mình là người đầu tiên đến mộ viên, nhưng tiếng khóc của Vũ Tịnh đã nhắc nhở anh. Nhất Phàm nhìn phía xa mà cười, trước mắt anh chỉ là một bóng đen vô cùng mờ ảo, Nhất Phàm không có tinh thần mà nghĩ đến nó. “Tuệ Hân, lâu rồi không đến thăm em, chắc bây giờ em đang cười anh lừa chứ gì. Không phải anh lừa, mà là anh sợ. Vì cứ sau mỗi lần đến thăm em, anh lại càng nhớ em và nhớ con hơn, đã lâu rồi em không vào giấc mơ của anh, có phải em đang trách anh không, trách anh cưới người vợ thứ hai phải không? Anh cũng không quen cô gái đó, tất cả đều do ba quyết định. Bất kể sự việc này sẽ kết thúc như thế nào, thì trong lòng anh, bà Hoắc chỉ có một mình em. Em ở trên kia đừng sợ anh sẽ quên em, vì em luôn ở trong lòng của anh, chưa hề rời khỏi.” Nói một lúc, Nhất Phàm cúi đầu xuống, nhắm mắt lại và chìm vào thế giới của anh và Tuệ Hân.

Bên kia, có lẽ là đã khóc đã rồi, cuối cùng Vũ Tịnh cũng ngưng khóc, “Mẹ, chắc hẳn là mẹ đang cười con phải không, một sinh viên đại học Cornell lại khóc như một con nít thế này. Không biết tại sao nữa, gần đây con cứ nhớ lại những chuyện lúc nhỏ, lúc nhỏ mẹ dạy con đàn, con nấu ăn với mẹ, mình cùng hát nhạc Anh, có lẽ là vì con sắp phải trở thành bà Hoắc chăng, thay đổi một thân phận khác giống như phải đi qua một thế giới khác vậy, con thật sự có chút sợ hãi. Nhưng chỉ có như vậy mới có thể cứu lấy cả nhà, đây là trách nhiệm và cũng là tước mệnh của con, con không oán trách. Mẹ cũng đừng lo lắng con sẽ không hạnh phúc, vì thế giới này không hề tồn tại cái được gọi là tình yêu chân chính, con sẽ chịu được.”

Lúc này, bầu trời lại có mưa phùn, Vũ Tịnh ghé thấp người xuống lau hình của mẹ, và rời khỏi.

Khi rời khỏi mộ viên, Vũ Tịnh đi ngang qua mộ phần của Tuệ Hân. Nhất Phàm vẫn còn nhắm mắt tưởng nhớ về vợ của mình, và Vũ Tịnh lúc này cũng vì tâm trạng vô cùng nặng nề mà không chú ý đến người đàn

ông thâm tình trước mắt, và thế là họ đã lướt ngang qua như thế, họ hoàn toàn không biết sau này lại có một vận mệnh đặc thù đến với mình.

Có vẻ như mưa có ý định to dần, Vũ Tịnh vốn muốn xuống núi nhanh hơn nhưng khớp đau của chân trái càng ngày càng nhói, khi chỉ còn cách chân núi một đoạn đường nữa thì Vũ Tịnh chợt bị vấp té, vốn định cố gắng chống đỡ xuống núi, nhưng sự thật lại không chống nổi cơn đau của mắt cá chân. Lúc này Nhất Phàm cũng cầm dù đi xuống núi, nhìn thấy Vũ Tịnh ở giữa đường anh có hơi gấp gáp mà chạy đến đó. Sự gấp gáp của Nhất Phàm không phải vì Vũ Tịnh là một cô gái tài sắc vẹn toàn, chỉ vì Nhất Phàm là một người lương thiện. Phụ nữ trong cuộc đời anh có thể là mẹ, là em, là đồng nghiệp, là bạn, nhưng không thể là vợ, vì vị trí đó mãi mãi chỉ có một người.

- Cô không bị gì chứ? – Nhất Phàm chạy đến hỏi.

Vũ Tịnh quay đầu lại, cái Nhất Phàm chú ý đến không phải là mái tóc gọn của cô, cũng không phải là tang phục màu đen của cô, mà là đôi mắt đỏ hoe sưng phù. Nhất Phàm tưởng cô đau lắm, anh không biết rằng nỗi đau trong lòng mới là căn nguyên của cái đau của cô.

Vũ Tịnh dùng tay chỉ chỉ vào mắt cá chân, anh mới phát hiện cô bị trật chân. Cô muốn nhờ anh đỡ cô đứng lên đi hết đoạn đường cuối cùng này để xuống núi nhưng anh cố chấp công cô lên. Cô ngã trên lưng anh, lần đó sau khi bị té lúc trượt tuyết, Minh Kiệt cũng công cô như thế, tấm lưng của anh rất rộng, rất ấm áp, và tấm lưng của người này cũng vậy, nghĩ một hồi, nước trong mắt Vũ Tịnh lại rơi ra.

Và lúc này Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã xuống tới chân núi.

- Cô à, tôi thấy chân cô bị thương rất nghiêm trọng, tôi có xe, có thể tiện đường đưa cô đến bác sĩ ở trung tâm thành phố để khám, cô thấy như vậy được không?

Giọng nói của Nhất Phàm kéo Vũ Tịnh trở về hiện thực.

- Không cần đâu, tôi tự đón xe đi là được, đã làm hoãn thời gian của anh rồi, lúc này thật sự rất cảm ơn.

Nhất Phàm thả Vũ Tịnh xuống, đáng lẽ anh còn định níu kéo nhưng ngay cả một ánh mắt Vũ Tịnh cũng không để lại thì đã đi ra bên đường đón taxi.

Cảm giác mà Vũ Tịnh dành cho Nhất Phàm chỉ có một chữ: lạnh.

Thật ra Vũ Tịnh không phải là loại người được xưng là lãnh mỹ nhân, chỉ là mỗi một người đều có nỗi đau không muốn đối mặt với nó, lúc học đại học ở Mỹ, Vũ Tịnh rất được giáo sư và bạn bè yêu mến, cô là một cô gái phương đông có sức hút, nhưng khi một mình đối mặt với người khác phái hoặc người theo đuổi cô, thì cô sẽ lạnh như thế, lạnh đến có thể đưa đối phương vào tảng băng ba tấc, để đối phương có thể từ bỏ mọi ý niệm, chỉ có sự kiên trì của Quan Minh Kiệt là ngoại lệ. Xét ở một phương diện nào đó thì cô và Nhất Phàm rất giống nhau, ở trước mặt một số người, họ là người rất xuất sắc, và ở trước mặt một số người khác, họ rất vô tình.

3. Chương 3

Sau khi rời khỏi mộ viên Nhất Phàm không trực tiếp đến công ty mà đi đến phòng làm việc của Chí Hoàng ở tập đoàn Phương thị, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để anh giúp mình, cũng có thể giúp Phương Vũ Tịnh, một người hy sinh khác trong cuộc hôn nhân thương nghiệp này.

Trong lúc này, phòng làm việc của Chí Hằng không an ninh tí nào, tất cả là vì sự giá đáo của tiểu công chúa Vũ Tiệp. Cô đến đây thì đã có chút vướng bận tay chân rồi, bây giờ còn đòi coi tư liệu, những tư liệu đó thật ra cô chẳng hiểu tí nào, nhưng sao lại cứ ra vẻ nữ cường nhân gì chứ.

Sau khi đậu xe xong thì Nhất Phàm đến tầng cao nhất của nhà hàng Phương thị. Vừa bước ra thang máy thì dường như toàn bộ đồng nghiệp ở đây, bất kể là nam là nữ cũng đều nhận ra người đàn ông chừng chạc phong độ đây là chú rể tương lai của đại tiểu thư Phương Vũ Tịnh, cũng khó trách, những tạp chí gần đây, cho dù là báo kinh tế tài chính hay là tạp chí lá cải đều đăng tin tức nóng bỏng liên thân của hai gia tộc này. Một số đồng nghiệp nữ còn phát ra tiếng cảm thán đẹp trai quá như những người săn sao, Nhất Phàm cũng chỉ cười cho qua với những chuyện như thế.

Phòng làm việc của Chí Hoàng đang bừa bộn vô cùng, và tiếng gõ cửa của Nhất Phạm lại phát ra vào lúc này.

- Anh Nhất Phạm, sao anh lại tới đây?

- À, là anh rẽ tương lai à, sao mấy tháng không gặp thôi mà trông già hơn nhiều thế này, nhưng anh vẫn còn đẹp trai lắm.

Miệng lưỡi của Vũ Tiệp thật chẳng tha cho ai, vậy mà Nhất Phạm lại bị cô nói cho đỏ mặt. Mấy năm nay, yến tiệc thương vụ mà Phương gia tham gia rất nhiều, số lần gặp mặt của Chí Hoàng và Vũ Tiệp với Nhất Phạm thật không ít, tình cảm của 3 người rất tốt.

- Chí Hoàng, anh muốn nói với em nếu như chị hai em về, anh muốn gặp cô ấy ngay.

- Anh Nhất Phạm, anh muốn gặp vợ của mình đến vậy à? – Nút rằng Vũ Tiệp lại ngửa ngáy.

- Anh Nhất Phạm anh không biết thôi, tối qua chị hai đã về rồi, nhưng sáng nay đã không gặp chị, có lẽ chị đã đi thăm mộ của mẹ mình.

- Nếu là vậy phiền em nói với cô ấy anh muốn gặp cô ấy tại quán Charles vào lúc 3 giờ chiều chủ nhật này.

- Ủm, hai người phải gặp nhau sớm thôi để còn vun đắp tình cảm. – A đầu Vũ Tiệp này thiệt không chịu tha cho người ta.

- Anh Nhất Phạm, em biết trong lòng anh bấy lâu nay chỉ có một mình chị Tuệ Hân, nhưng em vẫn muốn xin anh, đừng để ngày tháng của chị em quá bi thảm, từ sau khi mẹ của chị hai mất thì chị luôn sống ở nước ngoài, không hề cảm nhận được tình cảm gia đình, hiện giờ chị hai có thể có một gia đình, em hy vọng anh có thể yêu thương bảo vệ chị ấy. – Ánh mắt của Chí Hoàng lúc này trợn lẩn nhiều tình cảm, có khẩn cầu, có không nỡ.

- Ủm, anh biết rồi. – Nhất Phạm rời khỏi Phương thị, suốt chặng đường trong đầu anh không ngừng có nghi vấn, chẳng lẽ cô gái bị té ở ở mộ viên là cô ấy, nhưng, không thể nào, thiên kim của Phương gia sao lại đi taxi? Cách ăn mặc của cô ấy cũng không giống như một thiên kim tiểu thư.

Sau khi thăm mẹ xong thì Vũ Tịnh vẫn ở trong một trạng thái không tập trung, chỉ là cơn đau thấu tim của mất cá chân nhắc nhở cô phải đến khám bác sĩ, lấy thuốc và về nhà nghỉ ngơi. Sau khi về nhà, chào với dì Cẩm xong thì Vũ Tịnh đi vào giấc ngủ trên chiếc giường công chúa, trên mặt cô vẫn là nụ cười xinh đẹp, có lẽ chỉ có thế giới trong giấc mơ mới không có những truy đuổi của lợi ích, những quan hệ phức tạp, chỉ có những ngày tháng đơn giản của cô và mẹ.

Sáng ngày chủ nhật Vũ Tiệp chạy vào phòng Vũ Tịnh truyền đạt cách ăn mặc của con gái khi gặp gỡ người yêu, truyền đạt tâm đắc trang điểm, ngây thơ như cô không hề biết thật ra Vũ Tịnh là dùng hoàn cảnh để triển hiện mình, chỉ là, cô sẽ không vì người đàn ông nào đó, người theo đuổi nào đó mà thoa loại son nào, mặc áo dây nào hoặc dùng loại nước hoa nào, xách giỏ xách hiệu nào. Cuối cùng cô vẫn mặc một bộ màu xám, trang điểm nhạt, tuy đơn giản nhưng không hề che giấu vẻ đẹp của cô. Nhưng kết quả đích thật là có hơi giống như Vũ Tiệp nói, cách trang điểm của cô không giống như hên hò, mà là giống đi bàn chuyện làm ăn.

Nhất Phạm đã sớm đợi Vũ Tịnh ở quán, cô ấy sẽ là cô gái bị té không? Cô ấy sẽ chấp nhận lời yêu cầu của mình không? Và lúc này thì Vũ Tịnh đã vào đến quán và được waiter dắt đến bàn của Nhất Phạm. Trong lòng của Vũ Tịnh, lần gặp mặt này có hơi tức cười, cái được xưng là thế kỷ mới này không ngờ lại còn có hai nam nữ chưa gặp qua bao nhiêu lần mà phải kết hôn như thế. Cuối cùng cũng đến bàn của Nhất Phạm, khi bốn mắt nhìn nhau, sự kinh ngạc là không thể tránh khỏi. Và đây cũng là lần đầu tiên Vũ Tịnh nhìn trực diện một người đàn ông trong khu cấm của cô, không thể phủ nhận, anh rất điển trai, chân mày rậm, đôi mắt có thần, nước da ngăm đen càng cho thấy rõ sức sống của anh. Đối với Nhất Phạm mà nói, đây cũng là lần đầu tiên anh dùng tâm thái của một người nhận xét người khác phái để nhìn Vũ Tịnh sau ba

năm từ khi Tuệ Hân ra đi, cô rất lười cuốn, cho dù không hề có dấu tích make-up, nhưng sự bình tĩnh của cô, lúm đồng tiền của cô, khí chất và thần thái của một người đẹp cổ điển phương đông của cô cũng đủ khiến cho đàn ông thuận phục. Cô ấy hôm nay không giống với hôm đó, cô ấy hôm đó mềm yếu, hôm nay cô ấy cứng chạch, lão luyện.

Vũ Tịnh tuy xinh đẹp, nhưng Nhất Phàm vẫn không quên mục đích của cuộc hẹn cô ra hôm nay.

- Cô Phương, chúng ta nói thẳng vào vấn đề vậy, tôi không muốn kết hôn với cô, tôi có người vợ mà tôi yêu, tuy cô ấy đã không còn ở đây. Tôi cũng biết cô gả vào Hoắc gia là để cứu Phương thị, nên tôi đồng ý đưa cho cô một số tiền đủ cho Phương thị trải qua khó khăn này, nhưng..

- Nhưng anh sẽ không cưới tôi, anh sẽ gánh lấy tất cả trách nhiệm. – Vũ Tịnh không hề do dự mà tiếp lời của anh.

- Ừm.

Nhất Phàm kinh ngạc với trí tuệ và sự điềm tĩnh của Vũ Tịnh, rất nhiều cô gái đều muốn gả vào Hoắc gia để hưởng phúc, nếu như nghe thấy những lời từ chối thế này chắc chắn sẽ dùng nước mắt làm vũ khí để cầu xin, nhưng cô đã khác người như thế.

- Kế hoạch của anh rất cảm động, tôi cũng có nghe em trai tôi nói qua chuyện của anh và Tuệ Hân, nhưng anh nghĩ anh có thể gánh vác một trách nhiệm lớn như vậy sao? Chẳng lẽ ba của anh thật sự sẽ không truy cứu? Minh thương dễ đỡ, ám tiền khó phòng, anh có thể ngày ngày canh chừng không để cho Phương thị xảy ra bất kỳ chuyện gì sao?

Những câu hỏi của Vũ Tịnh mới khiến cho Nhất Phàm cảm thấy cái được gọi là kế hoạch hoàn mỹ của mình có quá nhiều lỗ hổng, đồng thời anh cũng vô cùng khâm phục tính cẩn trọng, suy nghĩ chu toàn của cô, anh chưa hề trông thấy điểm này trên người của Tuệ Hân, Tuệ Hân là một người vợ hiền, cô biết làm những món ăn ngon, có thể trang trí cho nhà cửa rất đẹp rất tình, nhưng Tuệ Hân không bao giờ đề ra ý kiến gì trong việc làm ăn của anh, vì chuyên ngành của Tuệ Hân là vẽ tranh hoạt hình, một cô gái suốt ngày giao lưu với nhân vật hoạt hình sẽ không thể nào liên can đến lợi ích thương trường.

- Vậy cô nghĩ tôi nên làm thế nào mới có thể giúp cho Phương thị, và chúng ta cũng không cần phải trở thành vật hy sinh cho cuộc liên thân thương nghiệp này?

- Cá và bàn chân gấu (loại thực phẩm sang) là không thể cùng sở hữu, muốn có thu hoạch thì phải có trả giá, tôi cũng không muốn nợ ai, chúng ta nên làm gì thì làm đó, cho dù là sau khi kết hôn, anh thích ai thì vẫn có thể thích người đó, anh đồng ý tôi là vợ của anh thì tôi sẽ là vợ của anh, anh đồng ý tôi là trợ lý của anh thì tôi sẽ là trợ lý của anh, nếu như sau này chúng ta có cơ hội có thể ly hôn thì chúng ta sẽ ly hôn, dù sao thì trong mắt anh cũng chỉ có một người con gái, ai ở bên cạnh anh cũng chẳng hề gì.

Những lời này của Vũ Tịnh hoàn toàn chiết phục Nhất Phàm, suy nghĩ của cô rõ ràng đến khiến anh có chút sợ hãi, nhưng với năng lực quan sát cực kỳ nhạy bén của Nhất Phàm thì lập tức có ngay kết luận: có lẽ là mẹ qua đời, ba cưới người khác đã có đả kích lớn như vậy đối với cô về tình yêu, làm cô mất đi niềm tin vào hôn nhân, vì thế gả cho ai cũng không quan trọng, họ cũng chỉ là con cờ trong cuộc giao dịch này thôi.

Nhìn Nhất Phàm có vẻ như còn suy nghĩ, Vũ Tịnh nói tiếp:

- Anh không cần suy nghĩ gì nữa, cuộc giao dịch này đôi bên đều thắng, Phương thị được cứu, Hoắc thị có thể có được một nhân tài quản lý ưu tú, tôi cũng có thể tích lũy kinh nghiệm quản lý, cho dù có một ngày chúng ta ly hôn, tôi cũng vẫn có thể tìm anh ba bữa cơm. – Nói một lúc Vũ Tịnh cũng bật cười, bắt đầu từ lúc nào mà mình không khiếm tốn đến nỗi tự nhận là một nhân tài quản lý ưu tú thế này?!

Nhìn nụ cười nhạt nhưng có hơi nghịch ngợm của Vũ Tịnh, đột nhiên Nhất Phàm cảm thấy cô rất đáng yêu, không biết có phải vì lớn hơn cô ấy mấy tuổi hay không mà anh cảm thấy nét đáng yêu này, sự cảm động sau lưng của sự nghịch ngợm này đã được chờ đợi từ rất lâu.

Thấy Nhất Phàm cứ nhìn mình, Vũ Tịnh nói:

- Ông Hoắc, tôi đi trước đây. – Nói xong liền cầm giỏ rời khỏi. Cô luôn ở thế mạnh như thế trước người khác phái, cô biết Nhất Phàm chắc chắn sẽ đồng ý, cô cũng sẽ không hỏi đáp án, cứ thế mà rời khỏi.

Chỉ là anh vẫn chưa hồi thần lại, vẫn ngồi đó, anh còn muốn hỏi chân cô đã thế nào, nhưng cô đã đi rồi.

Ra khỏi quán nước, Vũ Tịnh có một cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có, anh ấy là người tốt, có thể vận mệnh của chúng ta sẽ có chuyển cơ.

Chương 3 : Cuộc sống mà mình không thể nào lựa chọn

- Sao? Cô ấy nói vậy thật hả? Wow, she's so cool. – Cả Gia Đồng cũng không ngờ rằng hiện giờ lại có một thiên kim tiểu thư ngầu đến thế.

- Vậy bây giờ cậu định thế nào? Hai người còn kết hôn chứ? – Gia Đồng vẫn quan tâm vấn đề này nhất.

- Tôi sẽ kết hôn, nhưng tôi sẽ không làm vợ chồng với cô ấy, cô ấy cũng là một cô gái đáng thương, ba năm sau, tôi sẽ trả cho cô ấy tự do, cô ấy nên có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của cô ấy. – Nhất Phàm nói với vẻ mặt suy tư.

- Không làm vợ chồng với cô ấy, là ý gì? Hai người, hai người làm vợ chồng giả? Cô ấy biết suy nghĩ này của cậu không?

- Hôm nay không có nói với cô ấy, nhưng sau hôm nay, cảm giác này của tôi rất mãnh liệt, Chí Hoàng không hy vọng tôi làm chị của nó tổn thương, tôi nghĩ cách này là tốt nhất rồi, cô ấy nói đúng, tôi không thể nào gánh nổi hậu quả của cách làm của mình, và tôi thật sự cần một trợ lý tốt để cùng quản lý Hoắc thị vào lúc này.

- Không ngờ! Ba năm sau lại có một màn kịch hay, tôi rất trông đợi, à phải rồi, cô Phương đó có phải là tài sắc vẹn toàn như bên ngoài nói không?

- Cô ấy thật sự xinh đẹp, suy nghĩ chu đáo, chỉ là cô ấy cho người ta một cảm giác bi thương không dễ dàng phát giác, thái độ dường như không hề quan tâm đến bất kỳ việc gì của cô ấy trái lại lại làm tôi cảm thấy cô ấy đang che giấu gì đó.

- Xem ra hai người có vẻ ăn ý nhau lắm, tôi đợi xem phim vậy, phải rồi tôi đi đây, phải ra sân bay đón bạn gái. – Gia Đồng đắc ý vô cùng.

- Bạn gái, có phải là Doanh Doanh gì đó không, cái cô American Born Chinese cứ quần rúu mãi đó hả?

- Đủ rồi, đừng nói Doanh Doanh của tôi khó nghe vậy chứ, thôi được có thời gian dắt cô dâu ra gặp mặt hen!

Cô dâu, trong lòng Nhất Phàm suy nghĩ câu nói cuối cùng của Gia Đồng, Phương Vũ Tịnh, cô là cô gái như thế nào, vận mệnh của chúng ta rồi sẽ ra sao.

Tuy đã là thế kỷ 21, nhưng chuyện kết hôn vẫn nhiều thứ lặt vặt phải làm như ngày trước. Liên thân của hào môn rất khác với kết hôn bình dân, cha mẹ đôi bên sẽ không vì tiền bạc mà tính toán cái nào nên mua, cái nào không nên mua. Đối với người giàu có mà nói, trả tiền là vấn đề ký tên vào chi phiếu thôi. Nhất Phàm và Vũ Tịnh dường như không cần phải lo lắng quá nhiều vì gia trưởng và người làm đôi bên đều đang bận rộn vì họ. Và từ sau lần gặp mặt ở quán cafe thì hai người cũng không còn gặp nhau nữa, cả hai đều hiểu cuộc hôn nhân này không đơn giản là sự khởi đầu mới trong cuộc sống như trong mắt của những người khác, mà đây chỉ là một cuộc giao dịch, đơn giản như diễn viên nhận tiền và đóng quảng cáo cho công ty vậy. Nhưng ngày kết hôn đã gần kề, hôm nay Nhất Phàm nhất thiết phải đến nhà đón Vũ Tịnh, hôm nay là ngày hai người đi thử áo cưới.

Còn chưa đến trước cửa nhà họ Phương thì Nhất Phàm đã trông thấy Vũ Tịnh, hôm nay cô ấy thật sự đáng yêu như một cô gái bình thường, chiếc váy liền người đến gối màu đỏ với hoa màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo trắng, tóc cột thành đuôi ngựa, tay cầm giỏ xách LV màu trắng, trên môi vẫn là nụ cười nhạt khiến người ta rất muốn đến gần.

- Anh tới rồi à? – Vừa trông thấy Nhất Phàm từ trong xe bước ra, Vũ Tịnh đã chào hỏi anh một cách lịch sự.

- Lên xe. – Nhất Phàm rất phong độ mà mở cửa cho Vũ Tịnh.

4. Chương 4

Nhưng sau khi lên xe thì bên trong lại yên tĩnh vô cùng. Cuối cùng thì Nhất Phàm cũng có chút không chịu nổi, anh nhìn Vũ Tịnh một cái, cô vẫn ngồi yên tĩnh như thế, cô ấy đang nghĩ gì? Cứ ngỡ rằng Vũ Tịnh đang nghĩ gì đó nên sẽ không chú ý, thế nhưng vẫn đã bị cô phát hiện.

- Anh muốn nói gì không? – Vũ Tịnh nói nhưng không nhìn anh.

- Lúc này trong xe yên tĩnh quá, còn tưởng mình là một người buồn chán, không ngờ công lực của cô còn thâm hậu hơn tôi!

- Nhưng tôi nên nói gì với anh? Tôi tưởng anh nói chuyện với tôi sẽ không thoải mái, vì anh sẽ lại nhớ đến vợ của mình, thì ra anh khá hơn trong tưởng tượng của tôi một chút. – Vũ Tịnh nói, vẫn không nhìn Nhất Phàm, giống như là đang nói chuyện một mình vậy.

- Có phải bây giờ cô đang rất mâu thuẫn không? Cô không yêu tôi nhưng lại phải làm vợ tôi. – Nhất Phàm hỏi.

- Không phải anh cũng mâu thuẫn sao? Anh không yêu tôi nhưng lại phải cưới tôi. – Vũ Tịnh cười nói.

Nhất Phàm nghe nói cũng bật cười gật đầu.

- Hai chúng ta vừa ra đời đã là người mâu thuẫn như thế.

- Tại sao lại nói vậy? – Nhất Phàm suy nghĩ.

- Phương Vũ Tịnh, lúc trời mưa thì mặt trời làm sao ra được; Hoắc Nhất Phàm, muốn làm người thiên hạ đệ nhất thì sao lại có thể là phàm nhân? – Nói xong Vũ Tịnh quay mặt qua nhìn Nhất Phàm mỉm cười. Nói thật, nụ cười đó rất đẹp, cũng rất ấm áp, giống như có thể làm tan hết tất cả lớp băng bọc lấy cô vậy.

- Cô Phương này, đây là lần đầu tiên tôi nghe người ta giải thích tên của tôi như vậy đó.

- Cô Phương? Sau khi tôi trở thành bà Hoắc anh vẫn gọi tôi thế này sao? Gọi tôi Michelle đi, cách gọi Vũ Tịnh không thích hợp với anh. Tôi cũng không muốn gọi anh là Nhất Phàm gì đó, vợ anh gọi anh như thế đúng ko, tôi cũng sẽ gọi tên tiếng Anh của anh!

- Raymond. Nhưng trước mặt người nhà chúng ta phải gọi nhau bằng tên tiếng Hoa, hình như họ không phân rõ tiếng Anh.

Cuối cùng cũng đến tiệm chuyên doanh áo cưới của nhà thiết kế nổi tiếng Vera Wang Vương Vy Vy, Vera sống trường kỳ ở Mỹ, chuyên thiết kế đồ dạ hội và đồ cưới cho diễn viên Hollywood, lần này cô đã về HK để thiết kế áo cưới cho đôi tân nhân này. Và vì hôm nay đôi tân nhân cùng đến nên cửa hàng đã nghỉ nửa ngày để chuyên phục vụ cho họ.

Đây không phải là lần đầu tiên Vera và Nhất Phàm gặp nhau nữa, vừa vào cửa hàng thì Vũ Tịnh liền vào phòng thử áo cưới, còn Vera thì ngồi trò chuyện với Nhất Phàm. Năm đó, cũng tại đây, Tuệ Hân và anh đã cùng nắm tay nhau đến thử đồ cưới, lúc đó đối với anh mà nói, cưới được Tuệ Hân là điều hạnh phúc nhất trên đời.

- Nhất Phàm, cậu và cô Phương thật sự rất xứng đôi. – Vera đã từng thấy qua biết bao nhiêu cặp đôi đẹp mà vẫn không tiếc lời khen ngợi cặp đôi này.

- Có xứng cách mấy thì đã sao, chúng tôi chỉ là hai con cờ, hôn nhân như thế này không có hạnh phúc.

- Cho dù là hôn nhân thương nghiệp đi nữa, chỉ cần thật lòng với đối phương thì cũng sẽ có hạnh phúc, chỉ là tôi không biết cậu có thể mở lòng mình với một cô gái khác hay không thôi? Tuệ Hân đi rồi, có những chuyện cậu nên học cách nhìn với một thái độ khác.

Nghe đến đây, Nhất Phàm chỉ miễn cưỡng cười một cách khó khăn, không trả lời.

Lúc này Vũ Tịnh đã thay xong đồ cưới đứng ở trong phòng, nhìn mình trong gương, nhìn mình đang mặc đồ cưới trong gương, thật khó mà tin. Vũ Tịnh trong gương thanh thoát vô cùng, rất nữ tính, không biết đã từng có một nhà thiết kế nào từng nói, cái được gửi gắm trong áo cưới là mơ ước của người phụ nữ, nhưng lúc này tim của Vũ Tịnh lại run lên cầm cập. Từng có lúc Minh Kiệt nhìn cô nói, nếu như một ngày nào đó anh muốn cưới cô gái nào, anh nhất định sẽ mua cho cô gái đó chiếc áo cưới đẹp nhất thế giới. Sáu năm trước khi cô “trốn” khỏi HK, cứ tưởng rằng cả đời này mình cũng không dám tiếp xúc với tình yêu, nhưng khi sự kiên trì của anh làm ấm trái tim cô, cô đã nghĩ rằng cô cũng có thể hưởng thụ hạnh phúc của một người phụ nữ, một người vợ tốt, một người mẹ tốt. Thế nhưng đêm đó khi cô đến nhà anh theo lời hẹn, anh và người bạn thân nhất của cô lại đang nằm trên cùng một chiếc giường, quần áo không chỉnh tề. Lúc đó, toàn bộ tinh thần của cô như muốn vỡ tung, cô rời khỏi anh, và bắt đầu từ lúc đó, cô lại từ chối tình yêu hết lần này đến lần khác, thế giới này không có tình yêu thật sự. Suy nghĩ một lúc, hai dòng nước mắt đã bất giác để lại dấu tích trên gương mặt cô. Cũng vào lúc này nhân viên hỏi cô đã thay xong chưa, cô vội lau nước mắt và khoác lên mình một nụ cười rồi bước ra ngoài.

- Wow! Cô dâu đẹp quá! – Nhân viên vừa chỉnh trang lại đồ cưới vừa nói.

Lúc này Nhất Phàm mới ngẩng đầu lên nhìn, áo cưới rất hợp với thân hình của cô, phần trên là loại thiết kế như sườn sấm, phối hợp với hình thức thiết kế lễ phục của phương tây, áo cưới này làm ý thái của Vũ Tịnh triển lộ ra hoàn toàn, chỉ là... tại sao trên mặt cô lại có dấu vết của nước mắt? Những chuyện xảy ra sau đó Nhất Phàm đã không nhớ rõ nữa, Vera và những nhân viên khác vây lấy Vũ Tịnh hỏi này hỏi nọ, đại khái là vấn đề kích cỡ. Và Vũ Tịnh cũng chỉ trả lời họ một cách máy móc rồi trở vào thay đồ lại rồi cùng rời khỏi với Nhất Phàm.

- Muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi. – Nhìn gương mặt thất thần của Vũ Tịnh, Nhất Phàm không an tâm cho cô tự đi.

- Không cần, tôi có thể tự về nhà. – Vũ Tịnh nói có vẻ dờ dẫm rồi sau đó quay người rời khỏi.

- Vũ Tịnh. – Nhất Phàm không biết tại sao lại gọi tên này, Vũ Tịnh nghe xong thì quay lại nhìn anh một cách kỳ lạ. – Michelle – Anh thay đổi cách xưng hô. – Cho dù cuộc hôn nhân của chúng ta là gì, là một cuộc giao dịch hay một cuộc chơi, tôi cũng muốn nói với cô, tôi sẽ không làm cô tổn thương, tôi hy vọng tôi có thể giúp cô, hy vọng cô sẽ không bị tổn thương. – Nói xong Nhất Phàm lên xe rời khỏi.

- Giúp tôi, không bị tổn thương. – Vũ Tịnh nói lại những từ này, cười đắng chát rồi cũng rời khỏi.

Ở trên xe, Nhất Phàm đang khó hiểu vì hành vi của mình lúc này, tại sao lại đột nhiên gọi cô ấy Vũ Tịnh chứ, sao lại nói với cô ấy những lời đó chứ.

Khi cả hai ra đi theo hai hướng khác nhau thì họ lại tạm thời trở về thế giới không có giao điểm. Nhất Phàm bận rộn trong công ty, và Vũ Tịnh thì ở nhà đợi làm cô dâu, cuộc sống mỗi ngày đều rất thiết thực. Dì Cẩm cũng dạy cô làm vài món ăn có độ khó, Vũ Tịnh đối với bà mà nói là một gánh nặng ngọt ngào, tuy gả vào hào môn sẽ được hưởng vinh hoa phú quý mà người thường không hưởng được, nhưng áp lực vô hình đó cũng không phải người thường có thể chịu được, vài món ăn ngon có thể sẽ giúp Vũ Tịnh không phải sống quá khó khăn trong hoàn cảnh đó. Những ngày này, Vũ Tịnh đã bắt đầu thu dọn sách và CD lúc xưa, vốn dĩ trong hành lý vẫn còn những thứ liên quan đến Quan Minh Kiệt, nhưng Vũ Tịnh đều đã vứt hết, chỉ để lại con Shin, dù sao thì cũng sắp trở thành bà Hoắc, để lại quá nhiều những thứ của người yêu cũ không hay lắm.

Hôm sau là ngày kết hôn, Hoắc Phương hai nhà quyết định ra dùng một bữa tối, việc làm này không có nghĩa là Hoắc gia rất xem trọng đứa con dâu này, mà chỉ là một hình thức trong thương nghiệp thôi. Trong cuộc hẹn đó, Vũ Tịnh đã trông thấy một người mình chưa hề gặp mặt, nhưng người này lại nhìn cô như kẻ thù ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Vũ Tịnh, đây là em gái của anh, Nhất Ninh, nó mới tốt nghiệp chuyên ngành quản lý khách sạn ở Cornell, tính ra thì hai người cũng có thể xem là bạn cùng trường đó. – Nhất Phàm giới thiệu.

- Ninh Ninh, chào em. – Vũ Tịnh chủ động đưa tay trái ra. Nhưng Nhất Ninh không trả lời, cũng không bắt tay lại, Vũ Tịnh đành mỉm cười ngượng ngùng.

Sự ngưng ngừng trên bàn ăn không chỉ có thế, bà Hoắc đã không ngớt lời khen ngợi con dâu trước, trong lời nói còn ẩn ý Phương Vũ Tịnh không xứng với Hoắc Nhất Phàm, nếu không phải vì giao tình của hai nhà thì sẽ không chấp nhận hôn sự này.

Tuy ở nhà Vũ Tịnh không có đối xử tốt với dì Cẩm và ba, nhưng trong lòng cô cũng không hề muốn hai vị trưởng bối bị làm khó dễ, thế nhưng cô cũng đã chú ý thấy sắc mặt của ba và dì Cẩm hơi khó coi, tim cô nhói lên.

Vũ Tịnh cầm luôn ly coca ở trước mặt để nuốt hơi vào bụng, nhưng Nhất Ninh lại cố tình đựng Vũ Tịnh làm cho chiếc váy trắng của cô bị một vết ố.

- Hoắc Nhất Ninh, cô quá đáng quá! – Vũ Tiệp biết rõ là Nhất Ninh cố tình, tức giận hét lên, thật ra là vì cô cũng thường dùng những chiêu như thế.

- Vũ Tiệp, Ninh Ninh chỉ là vô tình thôi, chị đi rửa một chút là được. Con xin ra ngoài một tí.

Thấy Vũ Tịnh ra ngoài, Nhất Ninh lại mượn cớ nói ra giúp Vũ Tịnh. Không bao lâu, Nhất Phàm lo lắng Nhất Ninh sẽ còn có những hành vi quá khích hơn nên nói có một cuộc điện thoại phải gọi nên cũng ra ngoài.

Trong toilet nước chảy ào ào, Vũ Tịnh nhìn mình trong gương, trong lòng bắt đầu có chút sợ hãi, những tưởng rằng mình không phạm ai thì người ta cũng không phạm mình, nhưng hiện giờ dường như phái nữ trong Hoắc gia đều như đang muốn tuyên chiến với mình vậy. Còn đang suy nghĩ thì Nhất Ninh đi vào. Vũ Tịnh liền nhường chỗ ra, đi đến máy sấy để làm khô nước trên tay.

- Tôi không thích cô. Chị dâu của tôi là chị Tuệ Hân, không phải cô. – Nhất Ninh nói hết câu này liền ra khỏi toilet.

“Chẳng lẽ tôi thích làm chị dâu của cô, thay thế chị Tuệ Hân của cô sao?” Vũ Tịnh tự cười mình trong lòng.

Bước ra phòng vệ sinh Vũ Tịnh phát hiện Nhất Phàm đứng đó. cô có hơi bồn chồn.

– Sao anh lại ở đây?

- Tôi biết lúc này Nhất Ninh đã làm quá, tôi thay nó xin lỗi cô, xin cô tha thứ cho nó, tình cảm của nó và Tuệ Hân rất tốt, nên có lẽ vì vậy mà nhất thời không thể tiếp nhận cô làm chị dâu.

- Tôi hiểu, xem ra vợ của anh thật sự là một phụ nữ rất có sức hút, tôi không trách Ninh Ninh.

- Michelle, tôi còn muốn nói với cô, những lời nói của daddy mummy của tôi không phải là cố ý, họ chỉ là nhớ Tuệ Hân thôi, hôn lễ hôm sau tôi hy vọng có thể trông thấy một cô gái mang nụ cười, như vậy auntie và uncle mới vui vẻ.

- Cám ơn anh, tôi biết rồi, anh không cần lo lắng cho tôi, đã quyết định làm bà Hoắc này thì tôi đã có tâm lý chuẩn bị tất cả.

Bất giác, cô lại cười, chính cô cũng không biết tại sao khi ở trước mặt anh cô lại thích cười như thế, có lẽ là vì muốn an ủi để anh không phải bận tâm chẳng?

Bữa tối đã kết thúc trong không khí gượng gạo như thế, vừa về đến nhà thì Vũ Tiệp đã bắt đầu phát biểu ý kiến của cô về Hoắc gia.

- Daddy, đừng bảo chị hai gả qua đó nữa, hai người già kia lợi hại như vậy, còn có cái cô Ninh Ninh gì đó nữa, sao chị con chịu nổi? – Vũ Tiệp nắm áo ba nói như con nít.

- Phải đó daddy, con cũng có chút lo lắng cho chị. – Người bình thường ít phát biểu như Chí Hoàng cũng nói.

- Vũ Tịnh, là ba vô dụng, ba có lỗi với con. – Ông Phương nói những lời này, mắt ông cũng bắt đầu ươn lên.

- Daddy, mọi người không cần lo lắng cho con, gả vào Hoắc gia được hưởng vinh hoa phú quý, biết bao nhiêu con gái ngưỡng mộ còn không hết đó, sao mọi người lại ở đây mà lo lắng chứ? Cùng lắm thì sẽ phải chịu đựng tí thôi. – Lúc này Vũ Tịnh chỉ có thể dùng cách nói nhẹ nhõm như thế để làm an lòng mọi người.

- Mấy con cũng đừng lo lắng, mẹ thấy Nhất Phàm cũng rất lễ phép, Vũ Tịnh sẽ không bị ăn hiếp đâu. Được rồi, hôm nay chúng ta đều ăn không no, mẹ đi làm đồ ăn khuya, mau gọi món đi nào. – Vẫn là dì Cẩm lão luyện hơn, làm không khí dịu bớt.

5. Chương 5

Một ngày trước ngày kết hôn, Nhất Phàm đến thăm ba của Tuệ Hân. Từ sau khi Tuệ Hân mất, trong nhà chỉ còn lại người già này cùng đứa con trai, tuy cũng là con ruột nhưng cậu con trai này vẫn không chu đáo bằng Tuệ Hân.

- Ba, gần đây khoẻ chứ?

- Ba khoẻ mạnh đây nè, ngày mai là con làm chú rể rồi sao sắc mặt lại kém như vậy?

- Ba, chắc Tuệ Hân sẽ trách con, cuối cùng con cũng đã bỏ cô ấy.

- Sao mà nó trách con được, con cũng nên có cuộc sống của mình, có gia đình của mình. Tuệ Hân đã từng có một khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc với con, ba nghĩ đã đủ. Phải rồi, nghe nói cô dâu là tình anh về phương diện quản lý khách sạn, Tuệ Hân nhà ta hình như chưa bao giờ giúp được con trong việc kinh doanh.

- Nhưng Tuệ Hân làm cho cả nhà vui vẻ, cho con có được sự chăm sóc tốt nhất và tình yêu chân thật nhất, tất cả những cái này đã là sự giúp đỡ tốt nhất.

- Có lẽ duyên phận của Tuệ Hân nhà ba và con quá ngắn chẳng. Con là một người tốt, khi ba dời toàn bộ sự nghiệp và đưa gia đình đến HongKong, Tuệ Hân bị ăn hiếp vì không biết nói tiếng Quảng Đông, cũng may nhờ có con đứng ra giúp nó. Con à, phải học cách nhìn về phía trước. Phải rồi, rãnh thì dắt cô dâu đến đây dùng một bữa cơm.

Nói xong thì người già một mình đi lên lầu.

Tối đó, Nhất Phàm thu dọn toàn bộ những tấm ảnh anh chụp chung với Tuệ Hân, tuy cũng muốn lúc nào cũng trông thấy Tuệ Hân nhưng anh không thể tổn thương Vũ Tịnh. Lúc này trên bức tường ở trong phòng đã là hình cưới của Vũ Tịnh và Nhất Phàm, hai người đều cười rất đẹp, có lẽ vì cả hai đều là diễn viên giỏi chẳng?

- Tuệ Hân, chờ anh 3 năm, ở đây sẽ lại là thế giới của hai chúng ta.

Dùng qua bữa cơm đoàn viên với gia đình, Vũ Tịnh cũng về phòng nằm lên giường. Ngày mai, ngày mai là mình phải sống cùng một người đàn ông khác trong một căn nhà khác, hình như đến lúc này mới có cảm giác mình phải xuất giá rồi. Nhìn con Shin trên chiếc bàn đặt cạnh giường, Vũ Tịnh nhắm mắt lại, bắt đầu từ ngày mai sẽ là một thế giới mới, và mình sẽ không còn là Phương Vũ Tịnh, mà là bà Hoắc.

Chương 4 : Hẹn ước 3 năm, khởi đầu mới của cuộc sống?

Khách sạn Hoắc thị hôm nay tấp nập khách quý, nếu như nói khách đến tham dự không hề ít hơn một hội nghị thương nghiệp nào đó cũng không khoa trương một chút nào, có thể thấy địa vị kinh tế của Hoắc thị ở HK không phải tầm thường. Nhất Phàm đang bận tiếp đãi khách, Vũ Tịnh thì ở trong phòng nghỉ trang điểm, làm tóc. Nhìn mình trong gương, hiện giờ Vũ Tịnh đã không còn nỗi thương cảm như hôm thử áo cưới nữa, có những chuyện nếu nhưng mình không học cách đối mặt với nó thì chỉ làm mình càng đau khổ, cũng giống như Nhất Phàm nói vậy, hôm nay phải làm một cô dâu xinh đẹp, làm một cô dâu có nụ cười tươi, như vậy ba và dì mới không lo lắng. Hôm nay Nhất Phàm cũng không có quá nhiều thương cảm, hôn

lễ hôm nay đối với anh mà nói không phải là một hôn lễ mà chỉ là một hoạt động thương nghiệp, chỉ có điều hôm nay anh có thêm một partner nữ xinh đẹp.

Hôn lễ lập tức sẽ bắt đầu, Phương Hồng đi vào phòng trang điểm chuẩn bị đón Vũ Tịnh ra lễ đường. Nhìn Vũ Tịnh xinh đẹp như vậy, Phương Hồng dường như có chút ghen ngào nói không nên lời. Tình cảm của hai cha con này rất phức tạp, điều duy nhất tiếc nuối là hai người vẫn đã không nói ra những lời cần nói.

- Daddy, hôm nay ba không cần nói gì hết, con chỉ muốn ba trông thấy con vui vẻ mà xuất giá. – Và thế là ba đã dắt tay con bước vào lễ đường.

Khi cô dâu và ba bước vào lễ đường, tất cả mọi người đều hiện ra vẻ mặt kinh ngạc, đại khái là Vũ Tịnh thật sự là một cô gái xinh đẹp chẳng! Đầu bên kia của thảm đỏ, Nhất Phàm đang hạnh phúc mà nhìn Vũ Tịnh ở đầu bên này, bất luận hôn lễ hôm nay là thật là giả, nụ cười của anh hoặc đã có thể tăng thêm cho cô niềm tin đối với tương lai, cô sẽ không quá bị thương. Hôm nay cô ấy rất đẹp, hôm nay cô ấy đã cười.

Thảm đỏ thật sự rất dài, nhìn chú rể đứng cười ở đằng xa, trong lòng Vũ Tịnh có rất nhiều xúc cảm. Khi học phổ thông và đại học, đề tài mà con gái thích thảo luận nhất chính là gặp được bạch mã hoàng tử của mình trong trường hợp nào mới là lãng mạn nhất, áo cưới như thế nào mới là đặc biệt nhất, hôn lễ phải bố trí như thế nào mới để lại ký ức đẹp nhất. Cô cũng đã từng nghĩ qua hôn lễ của cô và Quan Minh Kiệt sẽ ra sao, chỉ là tất cả đều không quá có khả năng xảy ra nữa. Chưa hề nghĩ rằng mình sẽ mặc một áo cưới đẹp như vậy, chưa hề nghĩ rằng mình sẽ có một hôn lễ lớn như vậy, nhưng hiện giờ tất cả đều đang ở trước mắt. Và người đàn ông trước mắt là một người tốt, bất luận là vợ, hay là trợ lý, mình cũng sẽ giúp anh ấy, giống như anh ấy từng nói sẽ giúp mình vậy.

Cuối cùng cũng bước đến bên anh, Phương Hồng giao tay của Vũ Tịnh cho Nhất Phàm, Nhất Phàm hơi cúi người với nhạc phụ và đón lấy tay Vũ Tịnh. Khi lần đầu tiên Nhất Phàm nắm tay của Vũ Tịnh, khi hai người lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau, giữa họ lại có thêm nhiều sự ăn ý, cô dâu rất tự nhiên mà khoác qua tay của chú rể, hai người đứng trước Cha nói ‘con đồng ý’, sau đó đôi bên trao đổi nhẫn cưới. Nhẫn cưới rất đẹp, nhưng đều không phải do người đương sự tự chọn, nhẫn tuyệt đối không phải là vật định tình của họ, mà chỉ là một công cụ rất tinh xảo. Khi tất cả lễ nghi hoàn thành, Mục sư tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, Nhất Phàm nhẹ nhàng hôn lên môi Vũ Tịnh, với tư thế và góc độ đứng, hai người thật sự đã khiến cho tất cả mọi người đều tưởng rằng họ đang thật sự hôn nhau.

Tiếp theo đó là yến tiệc long trọng, cả hai đều không mặc lễ phục trước đó nữa, Vũ Tịnh thay sườn xám bằng tơ lụa màu đỏ, trên vai khoác vải làm bằng bông màu đỏ, còn Nhất Phàm thay một bộ đồ vest đen. Trong suốt buổi tiệc, không biết họ đã nghe biết bao nhiêu câu chúc phúc như bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm, sớm sinh quý tử, nghe đến có hơi tẻ nhạt. Hôm nay là ngày Nhất Phàm uống nhiều rượu nhất trong ba năm nay, sau khi Tuệ Hân ra đi, anh đã làm theo lời Tuệ Hân căn dặn trước khi mất, không uống rượu, không hút thuốc, phải ngủ đủ giấc, phải ăn no, hôm nay không phải là anh muốn mượn rượu giải sầu, mà đây là ải mà chú rể nhất thiết phải trải qua, vả lại anh cũng đã đỡ dùm Vũ Tịnh không ít, anh sợ Vũ Tịnh sẽ không chống đỡ nổi trong những trường hợp kiểu này.

Cuối cùng cũng về đến nhà, Nhất Phàm hiện giờ đã say đến có chút bất tỉnh nhân sự, hôm nay là lần đầu tiên mình không cần phải tự mở đèn trong ba năm nay, lần đầu tiên có người đỡ mình lên giường nghỉ ngơi, lúc trước Tuệ Hân cũng sẽ đỡ mình như thế mỗi khi mình uống say vì xã giao, chỉ là thân hình cao to như thể Tuệ Hân không chống nổi, thế là lúc nào cả hai cũng cùng té xuống giường, bốn mắt nhìn nhau, tuy đã là vợ chồng với Tuệ Hân nhưng cô vẫn sẽ mắc cỡ, mỗi lần đều lấy cớ đi lấy khăn cho anh mà rời khỏi, và mỗi lần trông thấy đôi má ửng đỏ của Tuệ Hân, miệng anh vẫn sẽ nở nụ cười. Lúc này, Vũ Tịnh đặt Nhất Phàm tựa vào gối, sau đó cởi giày cho Nhất Phàm, trong lòng, Nhất Phàm nhìn thấy mái tóc xõa trên vai của Vũ Tịnh, nhìn gương mặt xinh đẹp, dịu dàng của cô, Vũ Tịnh mà anh trông thấy hôm nay không giống với Vũ Tịnh của những lần gặp trước đây. Ngay bây giờ đây, đèn trong phòng hơi mờ, giống như trở về với lúc trước vậy, nhưng trong lòng Nhất Phàm rất rõ ràng, cô là Phương Vũ Tịnh, không phải Tống Tuệ Hân. Chúng ta đều là những người đáng thương, mình không thể làm cô ấy tổn thương. Nghĩ một lúc đầu của Nhất Phàm lại đau lên, có lẽ là hôm nay anh thật sự đã uống quá nhiều rồi.

- Anh nghỉ ngơi một lát, tôi xuống pha cho anh một ly nước mật ong, phải rồi, anh uống hai viên thuốc trị

đau này trước đi, tôi thấy đầu anh có vẻ đau dữ lắm.

- Ba năm rồi, đã lâu không uống nhiều như vậy, đây là lần đầu tiên tôi uống như hôm nay từ sau khi Tuệ Hân ra đi. – Hai từ Tuệ Hân vừa ra khỏi miệng, Nhất Phàm đột nhiên ý thức ngay rằng hình như mình không nên nhắc đến cô ấy trước mặt Vũ Tịnh.

- Anh không cần nhìn tôi, tôi từng nói sau khi kết hôn, anh có thể tiếp tục thích người mà anh vẫn thích, anh không cần vì phải để ý cảm nhận của tôi mà phải suy nghĩ kỹ càng trước khi nói mỗi một câu, như vậy cả hai chúng ta đều sẽ mệt mỏi.

- Vũ Tịnh, à không, Michelle. – Hình như Nhất Phàm biết mình lại gọi sai. – Tôi muốn nói với cô một chuyện.

- Chuyện gì? Vậy đi, anh uống thuốc trước, đợi một lát rồi nói.

Trong bếp, Nhất Ninh đang rót coca, ánh mắt cô nhìn Vũ Tịnh vẫn thù như thế, Vũ Tịnh đã không có tâm trí đâu để so đo với cô, cô vẫn mỉm cười, và đi đến tủ lạnh mở nó ra tìm mật ong để pha nước mật cho Nhất Phàm.

- Mật ong ở trong tủ phía trên lò hấp, hy vọng cô sẽ chăm sóc anh hai của tôi thật tốt. – Nói xong câu này Nhất Ninh rời khỏi.

Con người đúng là một loại động vật kỳ lạ, vì quá thích một người nào đó nên sẽ không cần lý do mà ghét một người khác, đến khi một ngày nào đó phát hiện người mới này cũng không tệ thì cả hai lại dường như cũng đều không bỏ được thể diện xuống để giải trừ sự ngượng ngùng, Nhất Ninh đối với Vũ Tịnh chính là như thế, Vũ Tịnh đối với dì Cẩm cũng như thế, nhưng trái tim cũng là thịt, rồi sẽ có một ngày, tình cảm chân thật sẽ được hồi đáp bằng tình cảm chân thật.

- Raymond, mau uống nước mật ong đi.

Uống xong, Nhất Phàm cảm thấy đã đến lúc họ nên đi vào chủ đề.

- Michelle, cô là một cô gái tốt, tôi không thể để cô bị cuốn vào cuộc hôn nhân gia tộc này, nhưng 3 năm sau, tôi sẽ trả cho cô quyền lợi theo đuổi hạnh phúc, hãy cho tôi thời gian 3 năm, đợi khi Hoắc thị ổn định, tôi sẽ thả cô đi, bất kể ba mẹ tôi có chịu hay không, tôi sẽ kiên trì đến cùng. Trong 3 năm nay, tôi sẽ không chạm đến cô, nếu như cô thích ai, cô có thể theo đuổi.

- Theo đuổi? Tôi là bà Hoắc, ai dám theo đuổi tôi đây! – Nhất Phàm cứ ngỡ rằng Vũ Tịnh sẽ dùng ánh mắt căm kích mà nhìn anh, ngờ đâu anh lại một lần nữa bị cô đánh bại.

- Nhưng, tôi vẫn phải cảm ơn anh, tôi nghĩ yêu cầu này một nửa là vì tôi, còn một nửa là vì Tuệ Hân đúng không, khi trong lòng yêu một người thì anh sẽ không có hứng thú với một người nào khác. – Lúc này trên mặt Vũ Tịnh vẫn là nụ cười nhạt.

- Michelle, tôi cũng phải cảm ơn cô, cảm ơn sự bao dung của cô, cảm ơn sự giúp đỡ của cô, phải rồi, sau này tôi ngủ sofa, giường để dành cho cô. – Nói xong anh đứng dậy đến bên sofa mở nó ra thành giường.

- Tối nay anh ngủ trên này đi, tôi không thích trên giường có mùi rượu. Anh đi lấy quần áo trước, tôi mở nước cho anh tắm. – Và lúc này trên mặt Vũ Tịnh không có cảm xúc gì, mình và anh ta, chỉ là hai khách trọ trong một căn phòng thôi.

Đêm tân hôn, đây là một từ chứa đầy cảm giác thần bí, sau đêm nay, con gái không chỉ là con gái của ba mẹ, mà còn là vợ của ai đó, là người phụ nữ của ai đó, và con trai cũng không còn là con trai của ba mẹ, mà là chồng của ai đó, là người đàn ông của ai đó. Bắt đầu từ đây, họ tạm biệt thế giới một mình, và cùng nữa kia xây dựng ngôi nhà của mình, cùng xông pha, cùng cảm nhận đắng cay ngọt bùi của cuộc sống. Còn đêm nay, trong cùng một căn phòng, hai người mang tâm sự riêng của mình đi vào giấc mộng, bắt đầu từ ngày mai, trong ánh mắt của người ngoài, họ là ông bà Hoắc, là cậu hai và cô hai, chỉ là trong lòng họ biết rõ, họ vẫn là Hoắc Nhất Phàm và Phương Vũ Tịnh.

Sáng sớm hôm sau Vũ Tịnh đã thức dậy, vì sáng hôm nay cô phải cùng Nhất Phàm lên máy bay qua Mĩ, Vũ Tịnh chuẩn bị xác nhận một lần nữa với khách sạn bên Mĩ, thật ra thì đó là California Hotel mà cô làm việc trước đó, định nghĩa chuẩn xác hơn cho tuần trăng mật này là cuộc xuất ngoại khảo sát. Nhất Phàm vẫn chưa dậy, có lẽ đêm qua anh thật sự đã uống rất nhiều, hiện giờ mình lại không thể tự xuống lầu, vì thế Vũ Tịnh cầm điện thoại ra ban công. Tiếp theo đó, ngoài ban công vọng lên một giọng anh ngữ thuần chính khiến người ta ngưỡng mộ chết được, Vũ Tịnh của bây giờ hoàn toàn đi vào trạng thái làm việc, và Vũ Tịnh của bây giờ cũng không như Vũ Tịnh của ngày thường, cô đầy sức sống và tươi tỉnh. Vừa gác máy trở vào phòng thì, không biết từ lúc nào, Nhất Phàm đã đứng sau lưng cô.

- Mới đây đã gọi điện kiểm bạn trai rồi à. – Nhất Phàm chỉ nói để điều tiết không khí, anh biết cô không phải là một người vì tình yêu mà làm mất bản thân.

- Không, chỉ là xác nhận một lần nữa với khách sạn bên Mĩ thôi, bây giờ người đến đó tuần trăng mật rất nhiều, lỡ như không có phòng thì chúng ta ngủ ngoài bãi biển à? – Chưa bao giờ phát hiện thì ra mình cũng có tài nói đùa, tại sao trước mặt anh ta mình lại như vậy. Chỉ là, Nhất Phàm cười rất vui.

- Được rồi, đừng cười nữa, anh mau đi thay đồ đi, chúng ta còn phải ra sân bay.

Khi Nhất Phàm thay đồ xong bước ra từ toilet, anh trông thấy Vũ Tịnh đang dọn dẹp giường gối, cô là một người chu đáo như thế, ngay lúc này, có một cảm giác hạnh phúc xông vào trong tim Nhất Phàm.

- Sao anh không thất cả vật?

- Chắc là tư thế ngủ tối qua không đúng lắm nên bây giờ tay rất là tê.

- Để tôi giúp anh vậy.

Lần đầu tiên anh và cô đứng gần như thế, Vũ Tịnh cho rằng đây chỉ là nhiệm vụ mà cô phải làm, còn Nhất Phàm thì lại nghĩ đến Tuệ Hân, mỗi lần thất cả vật xong họ cũng luôn có một goodbye kiss. Những gì đang xảy ra trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

6. Chương 6

Cuối cùng cũng đã lên máy bay, Vũ Tịnh mở laptop ra xem lại lần nữa những tư liệu thu thập được của khách sạn và phòng trọ California, lần này qua Mĩ, cô hy vọng mình và Nhất Phàm có thể đi xem thêm vài khách sạn để tìm ý tưởng cho kế hoạch cải biến khách sạn của Hoắc thị, Nhất Phàm không hề biết về những thứ này, thật không biết một tuần nghỉ ở bên Mĩ lần này sẽ phải trải qua thế nào nữa?

- Cô đang xem gì vậy, bây giờ cô không cần phải cực như ở nhà, cố gắng nghỉ ngơi một tí đi.

- Tôi muốn cùng anh đi đến vài khách sạn ở Cali để học hỏi, có thể sau này chúng ta sẽ phải dùng đến nó, và bây giờ tôi muốn xác thực một lần cuối cùng.

- Michelle, tôi phải cho cô bao nhiêu tiền lương đây? Trong dịp nghỉ kết hôn mà còn lo cho công việc sao?

- Trước sau gì thì chúng ta cũng là giả thôi, vậy thì mình nên sử dụng cơ hội này thật tốt.

- Oh, dear! – Một cô gái vui mừng la lên. Vũ Tịnh và Nhất Phàm quay qua nhìn, thì ra là ở vị trí xéo phía sau họ, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đang cầu hôn một cô gái, trong tay người đàn ông là một bó hoa hồng và chiếc nhẫn.

Cách cầu hôn đơn giản nhất này cuối cùng đã thắng được toàn bộ tiếng vỗ tay của hành khách khoang VIP. Lúc này cái xuất hiện trong đầu Nhất Phàm là cảnh tượng anh cầu hôn Tuệ Hân.

Đó là sinh nhật lần thứ 25 của Tuệ Hân, Nhất Phàm đã cố ý dắt cô đến bãi biển, cốp xe phía sau là bánh kem, đợi sau khi Tuệ Hân thổi hết các ngọn nến và cầu nguyện xong, cô bắt đầu cắt bánh. Nhưng cắt được một nửa thì dao chạm vào một cái gì đó cứng cứng.

- Là cái gì đây? – Tuệ Hân nhìn Nhất Phàm đang ngồi cười gian manh, cô càng quyết phải vạch trần âm mưu của anh.

- Cuối cùng cũng bị em tìm ra rồi.

Tuệ Hân lấy ra một cái hộp nhỏ rất đẹp, bên trong là chiếc nhẫn, nó được thiết kế rất tinh xảo. Tuệ Hân nhìn Nhất Phàm, đột nhiên cười ha hả, khác hẳn với sự dịu dàng ngày thường.

- Em cười gì vậy?

- Anh sến quá đi! Cần hôn thì cầu hôn đi, sao tự nhiên phải tốn cái bánh kem như vậy! – Lúc này mặt Nhất Phàm đỏ như trái táo chín.

Nhìn nét mặt của Nhất Phàm, Tuệ Hân nói.

- Được rồi ngốc à, còn không mau đeo cho em.

- Em nhận lời ư?

- Tay cũng đưa ra rồi chẳng lẽ còn có thể phản đối sao!

Và thế là họ đã có một đính ước như thế, một lời hứa, một nhân duyên, và có lẽ, cũng là một sự đau khổ.

.....

Nghĩ đến cái này, miệng Nhất Phàm lộ ra nụ cười hiềm thấy, và tất cả đều bị Vũ Tịnh trông thấy. Nhớ đến một người là một niềm hạnh phúc, dẫu rằng người đó đã rời khỏi, vậy còn mình thì sao? Không có ai để nhớ hoặc dẫu cũng là một điều may mắn chẳng?

Qua một lúc lâu, đột nhiên Nhất Phàm hỏi:

- Tại sao lại thích ngành quản lý khách sạn?

Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm trả lời một cách rất kiên định:

- Vì thích nụ cười của khách khi rời khỏi, thích cái cảm giác nhà của nó.

- Cảm giác của nhà? Nhưng khách sạn cho dù có đẹp cỡ nào cũng chỉ là khách sạn, làm sao có thể so sánh với nhà?

- Có rất nhiều người có nhà, nhưng thật tế trong lòng họ không có nhà, khách sạn tuy không phải là nhà, nhưng thái độ phục vụ chân thành sẽ mang đến cho khách cảm giác ở nhà.

- Cô có cách nhìn rất đặc biệt đối với nhiều việc, ví dụ như tên của chúng ta, ví dụ như nói về khách sạn, thật không hiểu tại sao cô lại phải nghĩ như vậy?

- Có nhiều lúc, con người sẽ đặc biệt khát vọng đối với những gì không có.

Chỉ một câu đơn giản, Nhất Phàm lại không tự chủ mà quay qua nhìn Vũ Tịnh, có phải cô đặc biệt khát vọng có một gia đình không?

- Chào cậu, chào cô, cô cậu có muốn uống gì không?

- Cho tôi BlueMountain.

- Cảm phiền cô cho tôi một ly nước nóng.

- Cô không khỏe ư? – Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh lấy thuốc tự mang theo ra.

- Không có gì, chắc vì thức ăn tối qua quá nhiều dầu mỡ, sáng nay bao tử có hơi khó chịu.

Thấy Vũ Tịnh có vẻ rất khó khăn để lấy thuốc ra, Nhất Phàm mới chú ý thấy trán cô đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

- Tôi giúp cô. – Uống thuốc xong Vũ Tịnh có hơi khỏe hơn. Nhưng dường như cô vẫn còn có ý định kiên trì xem tư liệu.

- Nghỉ ngơi đi. – Nhất Phàm cố chấp đóng laptop của cô lại và bảo cô tiếp viên mượn chiếc chăn.

Vũ Tịnh cãi không lại anh nên đành nghỉ ngơi, không bao lâu đã đi vào giấc mộng.

Nhìn Vũ Tịnh đi vào giấc ngủ, trong lòng Nhất Phàm vừa có cảm giác thương yêu kiểu như chiều chuộng vừa có cảm giác tội lỗi, có lẽ mình đã thật sự bóc lột hạnh phúc của cô ấy.

Cali vẫn như lúc mình rời khỏi, vẫn trong mát, tự do như ngày nào.

Đến khách sạn, Vũ Tịnh đi chào hỏi những bạn đồng nghiệp cũ, và Nhất Phàm cũng trở thành đối tượng được giới thiệu. Hôm nay không biết anh đã nghe bao nhiêu lần những câu đại loại như “It’s your honey? Oh, he’s so handsome.”, và Vũ Tịnh cũng chỉ cười cười chẳng biết làm sao. Nhìn Vũ Tịnh trò chuyện với bạn cũ, Nhất Phàm lại cảm thấy cô khác ngày thường nữa: tươi trẻ, có sức sống, giống như không thể bị chuyện gì làm khó, làm vướng bận.

Tuần trăng mật đối với cặp tình nhân mà nói luôn cảm thấy rất nhanh, nhưng đối với hai con người thích làm việc như Nhất Phàm và Vũ Tịnh thì trái lại lại không quen với những ngày nghỉ. Mấy ngày nay họ không có bận rộn như bình thường, mỗi ngày chỉ đi tham quan khách sạn, nghiên cứu xây dựng, đương nhiên còn không thể thiếu chụp hình với nhau, nói thể nào thì về đến nhà cũng phải có gì đó để qua mắt mọi người. Tuy Nhất Phàm đi theo chuyên ngành chứng khoán, nhưng Vũ Tịnh phát hiện xúc cảm của anh đối với quản lý khách sạn rất nhạy bén, có những ý tưởng độc đáo, trong công việc họ thật sự vô cùng ăn ý.

- Sao anh lại biết nhiều về xây dựng vậy, không phải anh học chứng khoán sao?
- Tôi thích kiến trúc, khi học ở Mỹ có phụ đạo qua kiến trúc, thiết kế một ngôi nhà để cùng sống với người mình thích không phải rất lãng mạn sao?
- Suy nghĩ này rất lãng mạn, nhưng nó được nói ra từ miệng anh thì không lãng mạn nữa.
- Tại sao?
- Suốt ngày cứ nhằn mặt lại, người không nói chuyện mà nói ra những lời này làm sao mà có cảm giác lãng mạn được.
- Làm gì có? – Nhất Phàm muốn phản bác.
- Có thời gian thì cười nhiều một chút đi. Một khách sạn được kinh doanh ra dưới nụ cười như thế mới có cảm giác của ngôi nhà.

Thấm thoát chuyến du lịch tuần trăng mật đã sắp kết thúc. Ngày cuối cùng là ngày phải cố tình để trống ra, vì phải đi mua quà cho gia đình. Nhưng hiệu lực làm việc của hai người rất cao, việc làm trong một ngày họ làm nửa ngày là xong. Buổi chiều cuối cùng, hai người quyết định ra bãi biển dạo.

- Sao bãi biển ở đây lại không có người vậy?
- Đó là vì tôi không dắt anh đến bãi biển có nhiều người. – Vũ Tịnh nói.
- Sao cô lại biết chỗ này, à, tôi biết rồi, chắc chắn là lúc trước cùng bạn trai tới đây rồi.
- Làm ơn anh đừng có tưởng tượng phong phú quá, tôi làm việc ở đây 2 năm rồi làm sao mà không biết chỗ này chứ! – Chẳng lẽ quả thật như người ta nói, du lịch cũng có thể khiến người ta trở nên lãng mạn sao, trong lòng Vũ Tịnh bồn chồn.
- Phải rồi, về đến Hoắc thị cô muốn làm gì? PR, bộ phận thực phẩm hay bộ phận khách phòng. Ý của ba là muốn cô làm trợ lý riêng của tôi.
- Trợ lý? Không làm đâu, suốt ngày đi chung với anh thì khả năng của tôi bị hạ thấp hết. – Đối với công việc, Vũ Tịnh luôn luôn nghiêm túc như thế.
- Có cần phải khoa trương vậy không?
- Không phải khoa trương, ngồi ở vị trí cao, có rất nhiều chuyện không thể nhìn rõ, chỉ có thâm nhập vào nhân viên, mỗi việc đều tự tay làm mới có thể thật sự thay đổi một số vấn đề.

- Cô nói vậy cũng có lý, vậy cô muốn làm gì?

- Tôi muốn vào bộ phận khách phòng trước, rồi qua bộ phận thực phẩm, cuối cùng mới đến bộ phận ngoại giao. Cái bây giờ tôi cần làm là hiểu rõ từng chi tiết.

- Thôi được, về nhà tôi sẽ thương lượng với ba. Phải rồi, mình đi đập nước đi, nghe nói có thể thay đổi vận may đó. – Vừa nói Nhất Phàm vừa chạy ra biển như một con nít.

- Thì ra anh ta còn rất mê tín. – Vũ Tịnh tự nói một mình.

“A!” – Chân của Vũ Tịnh vừa chạm vào nước biển liền có cảm giác đau thấu xương.

- Cô sao vậy? – Nhất Phàm vội đỡ Vũ Tịnh lên bờ. – Có phải lần trước trật chân còn chưa hết không?

Thì ra anh ấy còn nhớ.

- Không phải là chưa hết, chân của tôi vốn bị nứt xương, bác sĩ đã dặn dò mỗi ngày phải dùng nước nóng đắp chân, nhưng gần đây nhiều việc quá không lo được cái này nên hôm nay chạm vào nước lạnh mới đau như vậy. Anh đỡ tôi về khách sạn, tôi ngâm nước nóng là sẽ không sao thôi. – Vũ Tịnh vừa nói vừa ráng chống người đứng dậy.

- Được rồi, tôi công cô. Thật không biết cô chăm sóc mình kiểu gì nữa. – Khẩu khí này vừa có oán trách, vừa đau lòng.

Lúc này dưới ánh chiều tà có thêm một cái bóng rất đẹp.

7. Chương 7

- Cậu Hoắc, lâu quá không gặp.

Vừa bước vào đại sảnh của khách sạn thì Nhất Phàm đã nghe được tiếng nói như vậy. Ngẩng đầu lên nhìn thì ra là công tử tập đoàn nhà hàng Ngũ thị, Ngũ Tả Cường. Những năm nay Ngũ thị là tập đoàn cạnh tranh gay gắt nhất với Hoắc thị, nhưng vì tài hoa và cách nhìn độc đáo của Hoắc Nhất Phàm nên Hoắc thị vẫn luôn chiếm thế thượng phong, và vì thế mà Nhất Phàm cũng biến thành cái gai trong mắt của Ngũ Tả Cường.

- Cậu Hoắc và bà xã thiệt là ân ái đó.

- Chân của vợ tôi bị thương, làm phiền tránh ra. – Nhất Phàm không muốn nói chuyện quá nhiều với người này, anh cảm thấy sẽ làm dơ miệng mình, anh công Vũ Tịnh đi nhanh về phía trước.

- Mày bảo tao tránh ra, tao sẽ kêu mày cút. – Trong mắt Ngũ Tả Cường hiện ra cái gì đó tà tà.

Sau khi đặt Vũ Tịnh ngồi lên giường, Nhất Phàm liền lấy nước cho cô ngâm chân.

- Người đó có phải là Ngũ Tả Cường không? – Vũ Tịnh cẩn trọng hỏi. Vì từ lúc trở về phòng thì Nhất Phàm không nói gì cả.

- Sao cô biết?

- Tôi về HK cũng được một khoảng thời gian rồi, cũng nghe được một số chuyện. Có thể nói cho tôi nghe không?

- Sau này tôi sẽ nói cho cô nghe, Michelle, bây giờ lo cho cái chân của cô trước đã. Thật không biết sao cô lại nhiều bệnh như vậy? Cô tự chăm sóc mình kiểu gì thế?

- Tôi.. – Đột nhiên Vũ Tịnh không biết nói gì.

Ban đêm, cả hai đắp máy bay về HK, bên ngoài khoang máy tối mịt mù, giống y như tương lai không thể biết trước của hai người.

Chương 5 : Vợ chồng? Bạn bè? Partner?

Chiều ngày hôm sau thì hai người về đến nhà, ba mẹ của Nhất Phàm cũng đã chuẩn bị sẵn một bữa tối thịnh soạn.

- Hai con tuần trăng mật có vui không?

Tuy bà Hoắc nói như vậy nhưng mắt thì chỉ nhìn con trai mình, bà chẳng thèm ngó ngang Vũ Tịnh đến một cái, dù sao thì Vũ Tịnh cũng không phải là con dâu chuẩn trong lòng của bà. Và lúc này, tuy Nhất Ninh không nói gì nhưng trong mắt vẫn nhìn Vũ Tịnh như kẻ thù.

- Vũ Tịnh, ngày mai là con phải đến khách sạn làm việc rồi, đã nghĩ ra làm gì chưa?

Xem ra cả nhà này cũng còn có Hoắc Cảnh Thiên là tỉnh táo nhất, ông không quên mục đích cuối cùng của hôn sự này, của cuộc giao dịch này — Lợi ích.

- Ba, con và Vũ Tịnh đã thương lượng qua rồi, cô ấy sẽ đến bộ phận khách phòng trước.

- Bộ phận khách phòng? Làm trợ lý riêng của Nhất Phàm không phải tốt hơn sao? – Hoắc Cảnh Thiên cười nói.

- Tuy khách sạn Hoắc thị rất có danh tiếng ở HK, nhưng 6 năm qua con đều ở Mĩ, tin tức về Hoắc thị mà con được tiếp xúc rất có hạn, nên con muốn mỗi một bộ phận đều làm một thời gian, quen thuộc mọi thứ rồi mới trở về bên cạnh Nhất Phàm.

Nhất Phàm, lần đầu tiên gọi anh ấy như thế, lần đầu tiên cảm giác mình gọi anh ấy bằng thân phận của bà Hoắc, rất thân thiết, thậm chí có chút hạnh phúc.

Và đương nhiên Nhất Phàm cũng nghe thấy, lúc trước khi Tuệ Hân gọi anh như vậy, tiếng của cô có cảm giác nũng nịu, và sau khi anh nghe cô gọi xong thì cũng nũng nịu gọi lại một tiếng “bà xã”; còn tiếng gọi “Nhất Phàm” lúc này khiến anh cảm thấy rất ấm áp, rất chân thật.

- Nhất Phàm, vậy thì con làm theo ý của Vũ Tịnh đi. Phải rồi, Ninh Ninh, con về đây cũng lâu rồi, bạn bè cũng gặp hết rồi, có phải cũng đã đến lúc về khách sạn giúp đỡ không?

- Daddy, mọi việc do ba làm chủ là được. – Nhất Ninh nhìn ba cười nghịch ngợm, lúc này, cô chỉ là một cô gái ngây thơ.

- Phải rồi, Vũ Tịnh, dù sao bắt đầu ngày mai con cũng phải đến khách sạn làm việc, con phải giúp Ninh Ninh nhiều nha.

- Dạ, thưa ba. – Vũ Tịnh trả lời. Còn nét mặt của Nhất Ninh thì chẳng dễ nhìn tí nào.

- Được rồi, muốn bàn công việc đợi lát về phòng làm việc của ông rồi nói. Bây giờ là giờ ăn cơm. – Có lẽ là bà Hoắc cảm thấy hai đứa con của mình sẽ đều phải chịu sự khống chế của đứa con dâu này nên có chút không cam lòng.

Sau bữa tối, Vũ Tịnh và Nhất Phàm phát quà ọi người.

- Ba, con biết ba có thói quen sưu tầm tẩu thuốc lá nên lần này con đã mang một cái về cho ba, đây là do người địa phương làm tại chỗ đó.

- Uhm, cái tẩu thuốc này có vẻ như rất có ý nghĩa, Vũ Tịnh, con quá bận tâm rồi, tuần trăng mật vốn dĩ là thời gian cho thanh niên tụi con, con còn phải bận tâm vì lão già này, ta thật sự cảm thấy không hay. – Ngoài miệng thì Hoắc Cảnh Thiên nói vậy nhưng trong lòng thì đang khâm phục sự chu đáo và tỉ mỉ của Vũ Tịnh.

- Ba, ba bận bịu vì khách sạn đến ngày hôm nay, tụi con thì làm sao so với ba được chứ?

Nói xong Vũ Tịnh đi đến gần Hoắc Cảnh Thiên nói cho ông nghe chất liệu và kết cấu của tẩu thuốc. Nếu như không có sự tồn tại của lợi ích thương nghiệp, đây có lẽ sẽ là một cảnh tượng hài hoà, nhưng trong lòng Vũ Tịnh rất rõ, Hoắc Cảnh Thiên sẽ không dễ dàng tin tưởng cô, lại thêm vào bà Hoắc và Nhất Ninh cứ xem cô như kẻ thù, nếu như không điều hoà tốt quan hệ trong gia đình ngay từ đầu, 3 năm ở đây sẽ rất khó trải qua.

Bà Hoắc thấy chồng mình và con dâu thân như vậy, trong lòng hơi ghen nên đã cố ý ho một tiếng tỏ ý nói có sự tồn tại của mình.

- Mẹ, đây là đôi tất Vũ Tịnh mua ẹ. – Nhất Phàm thấy mẹ có vẻ như hơi giận anh liền nói.

- Tất? Là cái gì vậy? – Có vẻ như bà khá là thích thú với đồ chơi mới này.

- Mẹ, con nghe Nhất Phàm nói chân của mẹ từng bị thương, thời tiết chuyển lạnh là lại đau, có đôi tất này thì khi trời lạnh chân sẽ dễ chịu hơn.

- Nể tình hiếu thảo của Nhất Phàm và con, ta sẽ thử. – Tuy trong lòng rất thích nhưng lão bà bà này vẫn ráng mà nói lời ngược.

- Ninh Ninh, đây là quà mà anh chị mua cho em, lắc vòng thủy tinh tím. – Nhất Phàm thấy mẹ có vẻ như khá hài lòng với món quà liền đưa quà cho Nhất Ninh.

- Anh hai, quà này là anh lựa hay là chị lựa? – Nhất Ninh nói cũng không quên dùng ánh mắt khinh thường lườm Vũ Tịnh một cái.

- Ninh Ninh, quà này của anh hai chọn hay của chị dâu chọn quan trọng sao? – Nhất Phàm có hơi giận, anh không thích cái kiểu kiêu ngạo của Nhất Ninh khi ở trước mặt Vũ Tịnh.

- Đúng vậy, nếu là anh hai mua, em sẽ nhận, còn nếu là chị dâu, em không lấy. – Nhất Ninh còn cố ý nói lớn ba chữ ‘em không lấy’ để khiến cho Vũ Tịnh ngượng, Nhất Phàm đành nói là của mình mua. Thật ra thì Nhất Ninh rất là thích chiếc vòng này, cô cũng biết là của Vũ Tịnh chọn, vì ánh mắt của Nhất Phàm đã bán đứng anh, nhưng nếu như đã chọn được Vũ Tịnh rồi, đương nhiên là cô vui vẻ nhận lấy thôi.

- Chị Dung, cái khăn choàng này là quà cho chị. – Vũ Tịnh cầm quà đặt vào tay của chị Dung, quản gia của Hoắc gia.

- Cô hai, tôi là hạ nhân, làm sao có thể nhận được?

- Chị Dung, chị đã phục vụ ở Hoắc gia bao nhiêu năm nay, món quà nhỏ này có gì mà không thể nhận chứ. Tôi nghe Nhất Phàm nói chị có một con gái sắp tốt nghiệp và ra xã hội làm việc, khăn choàng này cô ấy sẽ dùng đến.

- Cô hai, cô thật là chu đáo, tôi.... – Đột nhiên chị Dung lộ ra sắc mặt khó coi.

- Chị Dung, chị sao vậy? Lúc này còn đang bình thường mà.

- Cô hai, sau khi cô cậu đi, tôi định vào đem con thú bông mà cô đặt trên đầu giường đi giặt vì nó quá dơ, có lẽ là đồ hôm đó tôi phải giặt quá nhiều, nên sau đó tôi không tìm ra nó nữa. – Không biết sao, nói một hồi chị Dung muốn khóc.

- Chị Dung, không sao đâu, đó là món quà của một người bạn tặng tôi vào rất nhiều năm trước, nó cũng cũ và tôi cũng định bỏ rồi.

Vũ Tịnh an ủi chị Dung. Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Vũ Tịnh cũng rất đau, đây là vật duy nhất của cô và Quan Minh Kiệt, và lúc này thì Nhất Ninh cầm lấy chiếc vòng chạy nhanh lên phòng, nhìn vào là biết Nhất Ninh đã giở trò, nhưng Vũ Tịnh biết mình không thể truy cứu, nét mặt cô có chút chẳng biết phải làm thế nào. Và Nhất Phàm cũng nhìn thấy hết những điều này.

- Vũ Tịnh, Nhất Phàm, hai con về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai đúng giờ đến công ty. – Chắc là Hoắc Cảnh Thiên rất hài lòng với quà của Vũ Tịnh nên ngữ khí cũng dịu hẳn.

Trở về phòng, Vũ Tịnh thu dọn hành lý nhưng trên mặt có chút hụt hẫng.

Còn Nhất Phàm cầm một thao nước đến bên Vũ Tịnh.

- Raymond, anh làm gì vậy?

- Tôi giúp cô ngâm chân đó, mắc công lần sau cô lại phá hoại hứng chí của tôi vào lúc quan trọng.

- Phá hoại hứng chí của anh?
 - Lần này đến Cali vốn định đập nước để chuyển vận, kết quả bị chân của cô làm cho tôi mất cơ hội.
 - À vậy thì thật là có lỗi quá, nhưng bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ là một nhân viên tốt, để anh cảm thấy tôi hoàn toàn đáng giá. – Vũ Tịnh nói một lúc cũng cười lên.
 - Hy vọng vậy, phải rồi, ở khách sạn tốt nhất cô vẫn gọi tôi là Nhất Phàm đi, tuy chúng ta là giả nhưng tôi không hy vọng quan hệ của chúng ta bị người khác nghi ngờ hoặc nói gì đó.
 - Còn tưởng anh đi du lịch về sẽ lãng mạn hơn chút, không ngờ vẫn lý trí như vậy. Tôi biết rồi. Được rồi, anh đi tắm đi, tôi tự làm cho, nhìn công tử bột như anh chắc chắn không biết làm những chuyện này đâu.
 - Ai nói thế, cô đừng có có thành kiến với tôi chứ, ngậm chân thế này đối với tôi mà nói chỉ là chuyện nhỏ thôi, tương lai cô sẽ là nhân viên có giá nhất của tôi, chút xíu hy sinh này tôi vẫn rất đồng ý làm.
- Nhất Phàm vẫn chấp nhất đặt chân Vũ Tịnh vào chiếc khăn lông đã ngâm qua nước nóng, sau đó cẩn thận xoa bóp cho cô. Lúc này Vũ Tịnh dờ dẫm nhìn Nhất Phàm, và vết thương trong lòng cô dường như không quá đau nữa, tuy chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa với Nhất Phàm nhưng giây phút này cô lại có một tí xiu muốn biến tất cả thành sự thật. Trong một lúc, căn phòng im thính thích.
- Michelle, sao tự nhiên không nói gì vậy?
- Có lẽ là Nhất Phàm cảm thấy trong phòng quá yên tĩnh nên mới hỏi, đồng thời anh cũng ngược đầu lên nhìn và bắt gặp đôi mắt trong vắt, đen láy của Vũ Tịnh, trong ánh mắt đó có cảm kích, có trông chờ, còn có chút đau buồn. Vũ Tịnh thấy Nhất Phàm đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn mình thì vội vàng cúi đầu xuống, tự nhiên hai người cảm thấy có chút gì đó không tự nhiên. Vũ Tịnh đành cầm những món quà trên giường mà cô chuẩn bị tặng cho người nhà của mình.
- Michelle, có thể gần đây chúng ta sẽ hơi bận, đi thăm auntie và uncle chắc phải gác lại sau.
 - Đây chính là cái giá mà tôi phải trả.
 - Cái giá gì? – Nhất Phàm bị Vũ Tịnh làm cho ngớ người.
- Vũ Tịnh chỉ chỉ chân của mình, sau đó hai người bật cười, hình như đó là sự hài hoà chưa từng có giữa họ.

8. Chương 8

Trời sáng rất nhanh, hôm nay là ngày đầu tiên Vũ Tịnh đến khách sạn Hoắc thị, tuy học lực và tài năng của Vũ Tịnh trong phương diện quản lý khách sạn là không thể nào chối cãi, nhưng cô vẫn đã dậy rất sớm để chuẩn bị, đồ vest đen, sơ mi trắng, dây chuyền bạch kim, giày cao gót đen, tóc được búi lên, nhìn Vũ Tịnh vô cùng chuyên nghiệp và lão luyện, ngay cả Nhất Phàm cũng không thể không khâm phục sự kính nghiệp của cô. Hôm nay cũng là ngày Nhất Ninh phải đến khách sạn làm việc, và lại còn làm trong cùng bộ phận khách phòng với Vũ Tịnh. Tuy nghĩ đến Nhất Ninh, trong lòng Vũ Tịnh vẫn có hơi không thoải mái, nhưng cô vẫn cảm thấy hứng thú với việc quản lý Hoắc thị, hứng thú với thử thách mới trong cuộc sống của cô hơn.

Dùng xong bữa sáng thì Vũ Tịnh và Nhất Ninh cùng ngồi lên xe của Nhất Phàm để đến khách sạn, Nhất Ninh biết rõ hai người vừa mới kết hôn nhưng cũng vẫn giành ngôi ở ghế lái phụ, suốt chặng đường cô còn trò chuyện rộn rảng với Nhất Phàm và lạnh nhạt Vũ Tịnh, Vũ Tịnh cũng chẳng để tâm gì đến trò trẻ con của Nhất Ninh, người đã trải qua đào tạo quản lý như cô, nụ cười điềm đạm vẫn luôn nở trên môi.

Sau khi đến khách sạn, Nhất Ninh tới bộ phận khách phòng làm việc, Nhất Phàm và Vũ Tịnh thì phải đến phòng hội nghị trên tầng cao nhất tham gia đại hội cổ đông, tuy đây không phải là cuộc họp cổ đông lớn mỗi năm, nhưng tiêu chí của cuộc họp hôm nay là để Nhất Phàm chính thức tiếp quản Hoắc thị. Rất nhiều cổ đông từ nước ngoài bay về đây tham dự, một phần lý do cũng là vì muốn trông thấy phong thái của Vũ Tịnh. Ngoài những lời giới thiệu đơn giản của Nhất Phàm về Vũ Tịnh ra, Vũ Tịnh cũng đã dùng khả năng anh ngữ lưu loát của mình phát ngôn.

“Ladies and Gentleman, I am Yuqing Fang, the postgraduate of the School of Hotel Administration at Cornell University. I also worked for California Hotel for 2 years. I deeply understand that this hotel is one with a history of 30 years, the one with your great care and efforts, and moreover the symbol of Hong Kong. Nowadays, this hotel meets great challenges in the era of globalization and all of us are under great pressure to keep its reputation and introduce it to the international arena. I hope I can use my knowledge, the sense of responsibility and the cooperation with all of you, my husband to make this hotel the one with Chinese tradition and the international flavor. With our hands together, we can make a bright future for this hotel. Thank you.”

Vũ Tịnh vừa nói xong, phòng hội nghị lập tức tràn ngập trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Vũ Tịnh biết một đoạn phát ngôn nhỏ thế này không thể thật sự có được sự tin tưởng của cổ đông, nhưng cô vẫn phải làm cho đủ. Và sau khi Nhất Phàm trình bày xong sách lược phát triển trong tương lai của công ty, cuộc họp cũng kết thúc, Vũ Tịnh bảo Nhất Phàm dắt cô đi tham quan khách sạn và giới thiệu sơ lược cho cô biết. Đương nhiên là Nhất Phàm rất vui lòng làm việc này, dù sao thì Vũ Tịnh cũng sẽ là một quân sư quan trọng trong tương lai của anh, còn Vũ Tịnh thì lấy một quyển note rất dày ra, vừa nghe vừa ghi chép, đúng thật là rất chuyên nghiệp.

Đi cả một buổi sáng, cuối cùng Vũ Tịnh cũng đã có một khái niệm sơ lược về khách sạn Hoắc thị, và cũng trong lúc này, hai người có hơi đói.

- Tôi cùng cô đến căn tin ăn trưa, bánh Ý của chúng tôi rất nổi tiếng đó.
- Chúng ta gọi vào phòng làm việc ăn đi. Hôm nay lịch làm việc của tôi đầy hết rồi, đồng sự trưởng đành chịu khó vậy.

Thế là cả hai đến phòng làm việc trên tầng cao nhất. Hai người vừa ổn định chỗ ngồi thì Lâm Gia Đống đã cầm một hộp cơm rất dễ thương bước vào.

- Để tôi giới thiệu, đây là trợ lý cao cấp của tôi, cũng là học trưởng của tôi khi ở bên Mỹ, Nick Lam.
- Nick, Lâm Gia Đống, rất vui được gặp cô, cô Hoắc.
- Khách khí quá. Phương Vũ Tịnh, sau này trong công việc gọi tôi là Michelle được rồi, rất vui được quen biết anh. Còn phải cảm ơn anh đem thức ăn lên nữa, nhìn dễ thương lắm. – Khả năng quan sát của Vũ Tịnh thật không có vừa, giao tiếp với người khác thì càng khỏi nói.
- Michelle, đây là do Raymond cố tình bảo nhà bếp chuẩn bị cho cô đó, hai người còn có việc phải thảo luận, tôi không làm phiền nữa.

Trước khi ra khỏi phòng Gia Đống còn ghé vào tai Nhất Phàm nói “She’s a charming woman.” Và Nhất Phàm thì không nhịn được cười. Cười xong ngược đầu lên nhìn thì thấy Vũ Tịnh đang ăn lia lịa sushi và bánh Ý, vừa ăn vừa đọc những gì cô đã ghi chép sáng nay. Trong mắt Nhất Phàm, lúc này, cô là đơn giản nhất, chân thật nhất, không có sự che giấu của những vị giám đốc thường thấy, mà chỉ có sự chăm chú chỉ xuất hiện trên gương mặt của một học sinh.

- Anh còn nhìn tôi nữa thì bữa này không còn gì để ăn đâu. – Tuy chăm chú đọc ghi chép nhưng việc Nhất Phàm nhìn cô vẫn không thoát khỏi tầm mắt của cô.

Lúc này Nhất Phàm mới để ý Vũ Tịnh đã ăn gần nửa hộp.

- Hôm nay cô thật là hăng diện quá đi, bất đồng sự trưởng này cùng cô đi tham quan, ít ra cũng phải chừa lại chút cho tôi chứ.
- Đó là sự trừng phạt đối với anh, còn nữa.... – Vũ Tịnh cũng không nhịn được mà muốn cười.
- Trừng phạt gì?
- Rõ ràng là anh không có gọi thức ăn cho tôi, còn bảo trợ lý nói như vậy.
- Đó là vấn đề của trợ lý, chiều nay tôi mà xỉu thì cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm. – Đột nhiên Nhất Phàm cũng phát hiện mình có thể nói đùa.

- Được rồi sợ anh rồi đó, còn lại cho anh hết, nhưng mà nè, thức ăn ngon thật đó. Hôm nay mới biết thì ra làm bà Hoắc không chỉ được xài card không giới hạn mà còn được dùng bữa trưa cao cấp miễn phí! Tôi không làm phiền anh nữa, tôi còn phải đi làm việc. À phải rồi, bắt tay cái đi.

- Để làm gì?

- Tôi muốn nói với anh, tôi thích khách sạn này, tôi hy vọng có thể giúp anh đạt được ước nguyện của anh trong vòng ba năm, có thể tạo dựng được một khách sạn Hoắc thị dung hoà giữa truyền thống và quốc tế, một khách sạn của người Trung Quốc.

Và lần đầu tiên, hai người bắt tay dưới hình thức như thế này, không phải là đôi vợ chồng giả trong mắt mọi người mà là một partner thật sự trong sự nghiệp, còn về bên trong đó có xen lẫn những tình cảm phức tạp khác hay không, thì chỉ có người đương sự mới biết được.

Buổi chiều, Vũ Tịnh chính thức trở thành một thành viên trong bộ phận khách phòng, tuy Vũ Tịnh mang tiếng là phó giám đốc nhưng cô không chính thức đi vào việc quản lý ngày thường của bộ phận này, điều cô cần làm là khảo sát nội bộ, tổng hợp tất cả những điểm cần phải cải tiến và đưa cho Nhất Phàm xem dưới hình thức một bài báo cáo. Chiều hôm đó, Vũ Tịnh đi tham quan từng phòng với những kiểu thiết kế khác nhau trong khách sạn cùng với chủ nhiệm của bộ phận khách phòng Mandy, lần này Vũ Tịnh không chỉ ghi chép mà còn dùng luôn cả máy ảnh kỹ thuật số, tư thế này lại giống như một nhà thiết kế nội thất. Nơi cuối cùng Vũ Tịnh và Mandy đến là phòng ở lầu 9. Thiết kế của phòng trên tầng này là đơn giản nhất, vì thế bình thường tỷ lệ người vào đây ở rất thấp, do đó rất nhiều phòng ở đây đều trở thành nơi thực tập của những thành viên mới, Vũ Tịnh chụp hình xong mới phát hiện trên bàn có một vết nước rất rõ ràng, sai phạm này là tuyệt đối không thể chấp nhận đối với một khách sạn có tiếng như Hoắc thị.

- Mandy, đây là thế nào? Bàn này ai phụ trách? – Vũ Tịnh dường như có chút giận, trong công việc cô không dung thứ một tí vết nào.

- Cô Hoắc tôi không biết có nên nói với cô hay không. – Sắc mặt của Mandy hơi khó coi.

- Đối với những sai phạm này, không có gì gọi là nên nói hay không nên nói.

- Đồ vật trong phòng này đều do Nhất Ninh phụ trách, cô cũng biết cô ấy là em gái của cậu Hoắc, chúng tôi cũng không tiện nói cô ấy.

- Tôi biết rồi, cô đi làm việc của mình đi, hôm nay đã làm phiền cô, việc này tôi sẽ xử lý.

Trở về phòng làm việc, Vũ Tịnh bảo người gọi Nhất Ninh qua phòng cô. Sau khi Nhất Ninh qua tới thì Vũ Tịnh không nói một lời nào mà đứng dậy đưa Nhất Ninh tới phòng do cô ấy phụ trách.

- Những đồ dùng trong phòng này đều do cô phụ trách đúng không? – Giọng của Vũ Tịnh rất nghiêm nghị.

- Phải đó! – Khẩu khí của Nhất Ninh vẫn như thế.

- Vết nước trên cái bàn này cũng là kiệt tác của cô rồi?

- Trên bàn có nước sao! – Nhất Ninh ý đồ muốn giúp mình thoát tội.

- Bước tới gần một chút, vết nước sẽ nhìn thấy rõ hơn. Chẳng lẽ cô chỉ học được những điều này tại Cornell thôi sao?

- Cornell chỉ dạy tôi làm sao quản lý khách sạn, không có dạy tôi lau bàn.

- Nếu như đối với một cái bàn của khách sạn mà cũng không dùng tâm để yêu thương nó, thì cô làm sao có thể quản lý tốt một khách sạn? Không có sự tôn trọng và tình yêu cơ bản nhất đối với sự nghiệp của mình, cho dù có được tri thức chuyên nghiệp cũng không thể nào làm tốt.

- Nhưng cô cũng đâu có lau bàn, ngay từ đầu là cô đã làm phó giám đốc rồi, nếu như để cô lau, chắc chắn cô còn lau tệ hơn tôi. – Nhất Ninh không phục tí nào.

- Vậy được, cô có tin là tôi có thể lau hết toàn bộ đồ dùng trong phòng trong vòng nửa tiếng không?

- Tôi không tin.

- Được, chúng ta cược một ván!

Ngay lập tức, Vũ Tịnh đến phòng của Mandy lấy một bộ đồng phục phục vụ của nhân viên, rất nhiều những nhân viên mới gia nhập bộ phận cũng chen chúc nhau để xem náo nhiệt.

Nửa tiếng sau, quả nhiên Vũ Tịnh lau hết toàn bộ đồ dùng trong phòng, không một vết nước, sự chuyên nghiệp của cô khiến cho những sự muội có mặt ở hiện trường hoàn toàn kinh ngạc.

- Được rồi, mọi người có thể trở về vị trí làm việc của mình. – Thật ra thì Vũ Tịnh vẫn muốn giữ lại chút thể diện cho Nhất Ninh.

- Cô Hoắc, tôi biết về tình cảm riêng tư cô có chút không đồng tình với tôi, nhưng ở đây là khách sạn, cô là một viên chức, trang phục trên người cô đại diện trách nhiệm mà cô phải gánh lấy, vì thế tôi hy vọng cô có thể dùng tấm lòng yêu một cái bàn để yêu khách sạn này. Tôi hy vọng sau khi làm xong những việc trong ngày hôm nay, cô có thể đến bỏ khuyết sai sót của cô.

Vũ Tịnh rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại một mình Nhất Ninh thững thờ đứng đó.

Trở về phòng làm việc, Vũ Tịnh phát hiện đã gần 7 giờ, điện thoại cô có một tin nhắn từ Nhất Phàm, anh bảo cô đến phòng làm việc tìm anh.

- Anh tìm tôi có việc?

- Thứ nhất là tôi muốn mời cô ăn tối, tôi nghĩ hôm nay cô cũng cực rồi; thứ hai, tôi muốn cảm ơn cô, cô cũng biết ở nhà Ninh Ninh là tiểu công chúa, trong nhà không ai dám la rầy nó, nhưng chiều thức lấy mình làm gương của cô rất được đó.

- Tôi thừa nhận Ninh Ninh rất thông minh, có chí cầu tiến, chỉ là nếu như cô ấy còn quá ngạo mạn như thế, 3 năm sau làm sao có thể tiếp tay khách sạn?

Ba năm, Vũ Tịnh trầm nghĩ, sau hôm nay là ba năm đã giảm đi một ngày, không biết tại sao, trong lòng lại có gì đó chua chát.

- Michelle, chúng ta đi thôi. – Câu nói của Nhất Phàm kéo Vũ Tịnh ra khỏi suy nghĩ của mình.

9. Chương 9

Khi đến căn tin ở tầng VIP, Nhất Phàm rất galant mà kéo ghế cho Vũ Tịnh, trong mắt người ngoài, họ thật sự là một đôi vợ chồng ân ái, chỉ có điều người đương sự đều biết đây chỉ là một giả tượng, một lễ nghi mà thôi.

- Sao còn chưa gọi món, còn có người à?

- Ừm, họ đến rồi, Nick, ở đây!

Lúc này Vũ Tịnh mới quay đầu qua nhìn, người mặc đồ vest đen đó chính là Lâm Gia Đồng mà cô đã gặp hôm nay, nhưng sao cô gái bên cạnh anh ta lại trông quen đến thế?

Đợi khi hai người đến gần thì Vũ Tịnh mới nhận ra đó là người bạn thân của cô ở Mĩ, Cố Doanh Doanh, và cô gái đó dường như cũng nhận ra Vũ Tịnh và còn kêu lên.

- Michelle, why are you here? Where have you been the last two years?

Dường như Cố Doanh Doanh có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Vũ Tịnh, có lẽ vì từ nhỏ trưởng thành ở Mĩ, cô nói tiếng Anh lưu loát hơn tiếng Hoa, nhưng vì Gia Đồng, vì đến HK cô đã cực công luyện tập tiếng Hoa. Ba mẹ của cô là giáo sư ở Mĩ, trong nhà cũng có chút sản nghiệp nhưng ba mẹ đều giao hết cho con trai lớn kế thừa, cũng không có yêu cầu gì khắc khe với con gái, họ chỉ hy vọng cô sống vui vẻ và sau này tìm được một tấm chồng tốt. Vì thế từ nhỏ cô đã không có những gánh nặng gia tộc gì, cô sống rất thoải mái, lúc lên đại học cô cũng chỉ chọn bừa ngành công cộng để học. Trong hai năm Vũ Tịnh học thạc sĩ thì hầu hết

thời gian Doanh Doanh đều ở Úc tham quan các triển lãm, đi khắp nơi rong chơi, nghe nhạc, tiền trong thẻ tín dụng không bao giờ thiếu, ngoại trừ tiền ba mẹ cho cô còn có tiền anh hai cho.

- Michelle là cô Hoắc, đương nhiên là phải ở đây ăn tối với Raymond rồi.

- Well, i see. Michelle is Raymond's wife. But Michelle, your boyfriend is Michael Kuan, right? Why?

Vũ Tịnh thấy Nhất Phàm và Gia Đồng đều đang nhìn mình thì liền nói với Doanh Doanh sẽ kể cho cô nghe sau.

- Ingrid, ba người ngồi đây đều du học ở Mỹ cả, em không cần phải khoe tiếng Anh của mình đâu, nếu không anh không nói chuyện với em nữa.

- Được rồi mà Nick, em nói tiếng Hoa là được chứ gì.

Lúc này, waiter cầm menu đến.

- Waitor, tôi muốn thử thịt bò tiêu ở đây, nghe nói món đó ngon nhất HK.

- Michelle, tiêu rất là kích thích, bao tử của cô không tốt, uống canh bí đỏ và bánh mì dầu đi!

Nghe nói vậy Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm, tại sao những chi tiết về mình anh ấy luôn nhớ rõ như vậy.

- Nick, anh không có chu đáo như Raymond gì cả, chẳng quan tâm em.

- Anh không quan tâm em, em cần anh quan tâm sao? Lần nào anh nói cái gì em cũng có cả đồng lý do để object.

- Nick, anh cũng đang khoe tiếng Anh đó.

Nhìn đôi oan gia bên cạnh, Vũ Tịnh có chút ngưỡng mộ, họ không cần phải ngụy trang trước mặt mọi người, họ có thể ngọt ngào, có thể đấu khẩu, còn mình thì sao? Lúc trước khi quen Minh Kiệt, anh ấy cũng có làm thức ăn cho cô ăn, tuy mùi vị không ra gì nhưng cô vẫn rất hạnh phúc mà gặt đầu khen ngon, và Nhất Phàm cũng nghĩ đến những ngày tháng sống với Tuệ Hân, mỗi lần Tuệ Hân làm xong những hình thù hoạt họa thì cô đều sẽ chết đất sét còn dư lại lên mặt anh, sau đó hai người sẽ đùa giỡn ruot đuổi nhau trong phòng và cuối cùng sẽ cùng té lên giường, mặt của hai người dính đầy đất sét đủ thứ màu, sau đó họ hôn nhau, chìm đắm trong thế giới của hai người.

- Xin hỏi cô cậu có muốn dùng món ngọt gì không? Hôm nay chúng ta có ba loại món ngọt mới vẫn chưa đưa vào menu, mọi người có thể đến bàn bên đó dùng thử miễn phí. – Những lời của waiter kéo hai người trở về hiện thực.

- Michelle, chúng ta qua đó lựa đi, họ chỉ biết nói chuyện công với nhau thôi.

Vũ Tịnh đi theo Doanh Doanh, trên bàn chỉ còn lại Gia Đồng và Nhất Phàm, nhưng họ không nói chuyện công mà nói chuyện tình cảm.

- Michelle thật sự là một cô gái rất thu hút, chẳng lẽ cậu không động lòng một chút nào sao?

- Tôi và cô ấy chỉ là bạn tốt, là partner trong sự nghiệp, anh biết trong lòng tôi chỉ có một người.

- Tôi biết, là Tuệ Hân chứ gì! Nhưng lúc này tôi thấy cậu chu đáo với cô ấy như vậy, tôi còn tưởng....

- Cô ấy vẫn luôn toàn tâm toàn ý giúp tôi, nên tôi có trách nhiệm chăm sóc cô ấy, 3 năm sau, chúng tôi sẽ không còn quan hệ gì nữa.

- Đàn ông như cậu trong thế kỷ 21 này đã tuyệt chủng hết rồi, tại hạ bái phục bái phục.

Và bên kia Doanh Doanh cũng vừa chọn món ngọt vừa hỏi Vũ Tịnh liên tục, Vũ Tịnh chỉ nói đại là tính cách không hợp nên chia tay, trước mắt toàn là món ngọt nhưng trong lòng Vũ Tịnh lại toàn là hình ảnh với Minh Kiệt lúc trước, anh ấy đã cầm một bó hoa hồng rất to đứng trước mấy trăm nam sinh nữ sinh trong lễ đường nói muốn Vũ Tịnh làm bạn gái của anh, lúc đó đôi má ửng hồng của cô đã bán đứng tâm ý thật sự của cô. Còn có một lần trong căn hộ chung cư của cô, cô đang nấu ăn thì đột nhiên Minh Kiệt ôm lấy

eo cô từ phía sau, trong một lúc cô không biết nên nhìn đi chỗ nào, kết quả là nỗi thức ăn đó đi mất, cuối cùng cả hai dặt tay nhau ra Madonna ăn hamburger, uống coca. Nghĩ đến đây tự nhiên cô lại bật cười.

- Michelle, chọn xong chưa?

- Ô, xong rồi. – Vũ Tịnh lấy đại hai chén rồi đi.

- Ingrid, vẫn là em hiểu ý anh nhất, trúng chưởng.

- Cổ Doanh Doanh này là ai chứ, là con giun trong bụng anh mà.

Hai người vui vẻ mỗi người một câu, còn bên này Nhất Phàm lại chau mày lại, vì trong món này có khổ qua mà anh không thích nhất.

- Michelle, sao cô lại chọn món này cho tôi? Món tôi không thích nhất là khổ qua.

- Hả? Tôi không biết anh không thích, nhưng khổ qua thanh nhiệt hạ hỏa, tốt cho anh.

- Không phải là cô ấy không biết anh không thích, tôi thấy thật chất là cô ấy không hề chú ý trong món này có cái gì, lúc này cô ấy cứ xuất thần, cười khờ suốt.

- Doanh Doanh, bạn đừng nói nữa nha, nói bậy nữa thì mình không giúp đâu à. – Vũ Tịnh cảm thấy lúc này mình thật là mất mặt trước mặt Nhất Phàm.

- Michelle, cô phải giúp cô ấy cái gì? – Lần này biến thành Nhất Phàm hồ đồ.

- Raymond, tôi dự định mở một quán cafe ở HK, Michelle là chuyên nghiệp trang trí nội thất mà, nên tôi muốn mượn dùng cô ấy đó mà! Anh nhất định phải làm người tốt thả người đó nha!

- Tôi phải trả tiền công cho Michelle đó, vậy sau này chúng tôi đến đó uống cafe có phải được miễn phí không đây!

- Of course!

Bữa tối diễn ra trong tiếng cười như thế. Suốt đêm nay Vũ Tịnh dường như không mấy tập trung, cô cũng từng mơ ước có thể mở một quán cafe bên bờ biển, có một ngôi nhà của mình bên biển, ngôi nhà không cần quá rộng lớn, chỉ cần có Minh Kiệt, có con của họ là đủ, chỉ là tất cả đều đã thay đổi quá nhanh, chưa có chuẩn bị gì thì họ đã trở thành người xa lạ.

Buổi tối khi về đến nhà, đèn trong phòng Nhất Ninh vẫn còn sáng, Vũ Tịnh vì để khỏi ngượng ngùng nên đã cùng Nhất Phàm đi thẳng về phòng. Trở về phòng Vũ Tịnh không quên mở từng hộp mail ra kiểm tra, và Nhất Phàm lại cầm thao nước và khăn đến trước mặt Vũ Tịnh.

- Hôm nay tôi tự làm cho, tôi thật không có thể diện lớn đến nỗi bắt đồng sự trưởng như anh làm việc này đâu.

- Hôm nay coi như là cảm ơn vậy, Ninh Ninh nhà ta đã gặp phải khắc tinh rồi. – Nói xong thì Nhất Phàm lại như hôm qua đắp chân và xoa bóp cho Vũ Tịnh.

- Tuệ Hân có anh bên cạnh thật là hạnh phúc. Anh vẫn luôn một lòng một dạ, chưa hề thay đổi, kể cả bây giờ. – Không hiểu sao đột nhiên Vũ Tịnh lại cảm thán.

- Có phải hôm nay Ingrid nhắc đến Michael khiến cô lại nghĩ đến chuyện không vui không? Anh ta có phải là bạn trai lúc trước của cô không?

Nhất Phàm nhắc đến Michael giọng nói cũng run lên một cái, còn Vũ Tịnh thì kinh ngạc với sự tỉ mỉ của anh.

- Tôi, tôi cũng không biết phải nói từ đâu, anh ấy là người duy nhất đã từng khiến tôi cảm động, khiến tôi điên cuồng vì anh ấy, thậm chí tôi còn ngây thơ đến độ đồng ý vì anh ấy mà từ bỏ sự nghiệp của mình, vì

anh ấy mà làm một bà nội trợ, chỉ là tôi không biết rằng con người sẽ thay đổi, thế giới này không có thiên trường địa cửu.

Nói một lúc thì nước mắt của Vũ Tịnh lại không tự chủ mà tuôn ra, nhưng khi Nhất Phàm ngược lên nhìn thì cô lại nhanh chóng lau đi và mỉm cười tỏ ý không có gì, chỉ là nước mắt của cô không qua khỏi mắt của Nhất Phàm, ánh mắt đó, nước mắt đó rất quen. Chính là hôm đi thử áo cưới, chính là ánh mắt này, cô đã chảy nước mắt như thế.

- Michelle, người và người gặp nhau là một duyên phận, hồi ức hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất, sự chia ly đau khổ thế nào đi nữa cũng không bị thương bằng âm dương cách biệt.

Nói xong Nhất Phàm cố gắng lộ ra một nụ cười và sau đó rời khỏi. Có lẽ trong lòng mỗi người cũng đều có một nỗi bi thương thuộc về mình, và cách tốt nhất để xóa đi nỗi bi thương đó chính là quên đi, dùng thời gian, dùng vật thay thế, rồi sẽ có một ngày, vết thương sẽ không đau như thế nữa. Nghĩ như vậy, Vũ Tịnh lại đưa mắt trở về với email, bức email mới nhất đến từ Nhất Ninh, email chỉ có một câu, cô ấy đã lau lại đồ dùng trong phòng đó một lần nữa và trông chờ vào cuộc kiểm tra. Vũ Tịnh cười, Ninh Ninh thật sự rất dễ thương, rất hiểu chuyện. Vũ Tịnh trả lời lại cho cô một câu “A za a za fighting”, Nhất Phàm từng nói Nhất Ninh thích nhất phim “Ngôi nhà hạnh phúc” của Hàn Quốc, vì thế cô đã lựa chọn cách này để cổ vũ Nhất Ninh. Và lúc này, ở phòng bên kia Ninh Ninh đang vui chết đi được, thì ra chị dâu này cũng rất có tình người.

Ngày mai lại là một ngày mới, những ngày tháng sau này sẽ có vui vẻ, có đau buồn, có thử thách, và tất cả của tất cả lại không có sự lựa chọn, mà chỉ có thể thử.

10. Chương 10

Những ngày tiếp theo đều rất bận rộn, Vũ Tịnh vừa bận việc tu sửa lại khách phòng, một mặt lại phải cho Doanh Doanh ý tưởng về thiết kế của phòng cafe, căn bản là Vũ Tịnh đã xem mình thành hai người để mà dùng, bữa trưa của cô thường chỉ được giải quyết bằng một cái sandwich, buổi tối thì phải làm thêm, không ăn ngoài quán thì ăn ở nhà. Từ sau sự việc “cái bàn trà” thì thái độ của Nhất Ninh đối với Vũ Tịnh có thể nói là đã có chút thay đổi. Gần đây Nhất Phàm cũng ở bên cạnh Vũ Tịnh bận việc tu sửa khách phòng. Tuy cả hai đều không tốt nghiệp chuyên ngành kiến trúc nhưng họ có ý tưởng và cách nhìn độc đáo riêng của mình về thiết kế nội thất. Và vì trong hiện tại, đại đa số những khách sạn ở HK nói riêng và Châu Á nói chung đều giống nhau, do đó thiết kế của Hoắc thị cũng không cho thấy được sự kết hợp giữa truyền thống và quốc tế, vì thế mà Vũ Tịnh và Nhất Phàm quyết phải có những thiết kế đặc sắc hơn đối với một vài loại phòng, một số phòng khách thì đơn thuần theo phong cách cổ điển, hoặc thêm một vài những vật trưng bày để thích hợp cho những khách hàng có con cái. Những ngày này không biết họ đã thức khuya bao nhiêu đêm, nhưng tất cả rồi cũng đã hoàn thành. Trưa hôm nay, Nhất Phàm chủ động đến phòng làm việc của Vũ Tịnh tìm cô ăn trưa.

- Cậu Hoắc cậu đến rồi, có cần tôi vào thông báo cho cô Hoắc không? – Người nói chuyện là thư ký của Vũ Tịnh, Sandra, cũng là người ngày thường mua hamburger cho Vũ Tịnh, Sandra là hoa kiều Canada, trong công việc, cô là một trợ lý tốt của Vũ Tịnh.

- Không cần, tôi tự vào được rồi, cô làm việc của cô.

Lúc này Vũ Tịnh vẫn đang ngồi trên bàn viết viết vẽ vẽ, hình như có một vài thiết kế nào đó không hài lòng, cô luôn là người theo đuổi hoàn mỹ như thế. Nhất Phàm còn phát hiện ra một chút khác biệt của Vũ Tịnh, hôm nay cô đeo một cái kính gọng đen dày. Chỉ là, lúc này Vũ Tịnh không hề biết sự có mặt của Nhất Phàm.

Thấy mình bị Vũ Tịnh “lạnh nhạt”, Nhất Phàm đành dùng tiếng ho truyền thống nhất để cô chú ý đến mình.

- Anh đến rồi à?! – Thật ra thì Vũ Tịnh đã sớm biết Nhất Phàm tới rồi, nhưng vì quá chuyên tâm vào bản thiết kế nên quên mất chào anh mà thôi.

- Bản thiết kế không phải đã xong rồi sao, còn sửa gì nữa?

- Đột nhiên sáng nay nghĩ ra một idea khá tốt nên muốn vẽ vài bức ra để xem hiệu quả thế nào.

Lúc này Vũ Tịnh ngược đầu lên, thấy Nhất Phàm cứ cười miết cô mới nhớ ra hôm nay mình đeo kính.

- Anh đừng cười nữa nha, chẳng phải chỉ là một cái kính thôi sao, sao mà tôi cảm giác như là mình đã đeo mặt nạ vậy.

- Sao bình thường không thấy cô đeo?

- Hôm nay thức khuya quá nên mắt có hơi bị viêm, không thể đeo kính sát trùng nên mới phải moi cái đồ cổ này ra lại.

Nghe cô nói thế, đột nhiên Nhất Phàm có hơi nói không ra lời, đích thực là từ sau tuần trăng mật thì dường như Vũ Tịnh chưa có một giấc ngủ nào an lành, khách phòng tu sửa, phòng cafe của Doanh Doanh toàn bộ đều dồn hết lên người cô. Sau khi Tuệ Hân ra đi, Nhất Phàm làm việc cũng không phân ngày đêm, nhưng Vũ Tịnh nói sao cũng là con gái, cô có thể hưởng thụ rất nhiều những điều tươi đẹp khác ngoài công việc trong độ tuổi này, những cô gái cùng tuổi chỉ suy nghĩ làm sao dùng card của chồng mà sửa soạn mình thật xinh đẹp, làm sao để tìm ra phương pháp trẻ mãi không già, nhưng Vũ Tịnh lại dường như không thể hưởng được niềm hạnh phúc của một người phụ nữ bình thường, tuy Vũ Tịnh là vợ trên danh nghĩa của mình, nhưng cô ấy không có nghĩa vụ gánh vác và cực nhọc vì mình nhiều như vậy, có phải mình đã khiến cô ấy mất đi quá nhiều rồi không?

Phòng làm việc đột nhiên im phăng phắc, Vũ Tịnh lại ngẩng đầu lên thì phát hiện Nhất Phàm đang nhìn mình đăm đăm, hai ánh mắt chỉ giao nhau trong giây lát thì cả hai đã cùng lúc không tự chủ mà chuyển hướng nhìn sang nơi khác, vì trong lòng họ đều hiểu rõ, quan hệ của họ chỉ là một tờ hợp đồng, trong lòng họ dường như đều có bức tường ngăn cách không thể nào phá vỡ.

- Anh đang nghĩ gì đó, có phải đang nghĩ thêm bao nhiêu tiền lương cho tôi không?

- Phải đó, nhân viên cần mẫn lại có chí cầu tiến như cô cho dù có dùng tiền lương gấp 3 lần bây giờ cũng không kiếm được.

- Vậy thì anh dùng số tiền gấp 10 để thưởng tôi đi! – Vũ Tịnh vừa vẽ vừa nói đùa.

- Wow, cô cũng tham quá đấy chứ Michelle. Phát lương kiểu này, Hoắc thị phá sản mất.

- Giỡn thôi, tôi thích công việc hiện tại, tôi nguyện toàn tâm toàn ý làm việc mà mình thích, vì thế anh không phải cảm thấy có lỗi với tôi.

Nghe Vũ Tịnh nói Nhất Phàm lại không thể không khâm phục cô, cô quá thông minh, dường như chỉ nhìn một cái là cô đã hiểu anh đang nghĩ gì.

- Phải rồi, những thiết kế trước đó tôi đã làm hết vào power point gửi qua email của anh, nếu như ok thì tôi nghĩ bên khách phòng đã có thể lập tức bắt tay vào những điều chỉnh tương ứng rồi đó, tuần sau là có thể bắt đầu sửa chữa.

- Ừm, tôi biết rồi, sau này cô cũng không phải bận như vậy nữa, hôm nay đừng ăn sandwich, tôi với cô xuống căn tin ăn beefsteak.

- Là thật, phòng làm việc chúng ta cách xa nhau như vậy sao anh lại biết tôi ăn sandwich?

- Cái này thì cô khỏi hỏi, tôi có rất nhiều tai mắt mà.

Đến căn tin VIP bên dưới, waitor lập tức mang món thịt bò tiêu mà Vũ Tịnh đã mong rất lâu đến cho cô.

- Hiệu suất làm việc của Hoắc thị thật là không phải vừa ha, sao lại nhanh như vậy? – Vũ Tịnh nhìn thấy đồ ăn thì y như con nít vậy.

- Gì mà hiệu suất cao, tôi đặt sẵn đó, cô vẫn chưa gọi món mà đã được ăn rồi.

- Ô hen, vậy thì tôi bắt đầu đây, nhìn có vẻ như ngon lắm.

Vừa nói xong Vũ Tịnh liền ăn như “ma đói” vậy, Nhất Phàm lại được trông thấy một Vũ Tịnh khác nữa, có thể thông thả ăn một bữa ngon miệng đối với cô ấy dường như là một niềm hạnh phúc không nhỏ.

- À phải, tôi cố tình dặn chef để ít tiêu nên có thể khi ăn vào mùi vị không có đủ lắm.
- Hèn chi tôi nói sao thịt bò này lại lạ như vậy, nhưng cũng cảm ơn anh, sau này ai làm bạn gái anh nhất định sẽ hạnh phúc lắm, anh rất chu đáo.
- Chắc sẽ không có người đó đâu. – Nghe anh nói vậy Vũ Tịnh mới ý thức rằng mình đã vô tình chạm đến vết thương của Nhất Phàm.
- Sorry, tôi không có cố ý. Anh có chị Tuệ Hân là đủ.
- Michelle, tôi không sao, không cần ngại cảm như vậy. Tuệ Hân đã để lại cho tôi rất nhiều ngày tháng hạnh phúc, đó đã đủ cho tôi hồi ức rất lâu rồi.

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng thật ra trong lòng anh ít nhiều cũng có chút đau. Thật ra bấy lâu nay Nhất Phàm không hề thích ăn ở căn tin, trừ những lúc nhất thiết phải bàn chuyện làm ăn, hầu hết anh đều ăn ở nhà, vì Tuệ Hân luôn làm nhiều món cho anh ăn. Nhiều lúc cho dù anh bận công việc không về nhà được thì Tuệ Hân cũng sẽ tự đón xe đem cơm hộp đến công ty cho anh. Bây giờ Nhất Phàm đã không còn nhớ mùi vị của những món đó nữa, điều duy nhất anh nhớ chính là nét mặt mãn nguyện của Tuệ Hân khi nhìn anh ăn, mỗi lần như thế cô đều chớp mắt nhìn anh với đôi mắt đầy linh khí và nôn nao hỏi anh có ngon không. Thật ra cô không biết rằng cho dù không phải là món hợp khẩu vị của anh thì anh cũng sẽ đưa ngón cái tay khen tài nấu nướng của cô, vì trong thức ăn đó chứa đựng tình yêu của cô, và anh phải cố gắng nhớ hương vị của tình yêu đó. Lúc này, Vũ Tịnh lại đang nhìn Nhất Phàm y như lần trên máy bay, nhìn anh chìm đắm trong hạnh phúc của mình; đã từng có lúc cô tưởng rằng âm dương cách biệt là nỗi tiếc nuối không thể nào bù đắp, nhưng bây giờ cô không nghĩ như vậy nữa, bởi vì tình yêu như thế sẽ chỉ có hạnh phúc, có nhớ nhung, không có tranh chấp và phản bội, không có lúc trái tim nát tan, cũng không có sự biệt ly nào khác.

Có điện thoại gọi đến, là Gia Đống, để không ảnh hưởng khách ở đây Nhất Phàm đã đi ra ngoài hành lang nghe, Vũ Tịnh cũng có thể thoải mái mà thưởng thức bữa ăn của mình.

Cùng lúc, căn tin nổi lên bài “Nguyệt bán vàng” của Trương Học Hữu (bài hát đang hát)

Đó đã từng là bài hát mà Vũ Tịnh thích nhất, vì nó là bài hát mà Minh Kiệt thích nhất, trong những ngày tháng ngọt ngào đó, cô đồng ý thích toàn bộ những gì anh thích, cô đồng ý tin những gì anh tin, có lẽ đúng thật như mọi người nói chẳng, khi yêu, IQ của con gái sẽ bằng 0. Cô thường hỏi anh vì sao lại thích một bài hát bi thương như vậy, và lần nào anh cũng nói vì đôi tình nhân mà phải chia ly là một điều bi thương, anh hy vọng hai người có thể mãi mãi không chia ly, mãi mãi cũng không phải nếm trải nỗi bi thương này, và cô thì luôn cười bảo anh suy nghĩ nhiều quá, chỉ là cô không ngờ rằng, cho đến bây giờ cô vẫn chưa thể quên đi nỗi bi thương này. Đối với một người con gái mà nói, cho dù trong công việc có xuất sắc đến đâu, có mạnh mẽ đến đâu, thì thành công đó cũng không thể nào bù đắp sự tiếc nuối không có tình yêu, không có gia đình. Con gái sinh ra là sẽ phải trở về nhà, đó là định luật ngàn năm không thay đổi. Tuy trong mắt người khác Vũ Tịnh là một phụ nữ rất tự tin, rất trí tuệ, cô có thể làm việc liên tục mười mấy tiếng trong một ngày khiến cho đàn ông đều phải kinh ngạc, nhưng sâu thẳm trong lòng, mỗi lúc rảnh rỗi, cô vẫn chỉ là một cô gái sợ cô đơn và thử thách mà thôi, cô không thể nào né tránh sự trống rỗng trong tình cảm, không thể trốn tránh nỗi đau trong tim của mình.

Khi “Nguyệt bán vàng” kết thúc, Vũ Tịnh mới dường như trở về hiện thực.

- Không ngon sao? Sao ăn ít vậy. – Nhất Phàm đã nghe xong điện thoại và trở về chỗ.
- Không phải, không hiểu sao tự nhiên không muốn ăn nữa, chắc là công việc lại nhớ tôi rồi. – Vũ Tịnh ý đồ muốn che giấu nỗi bi thương của mình.
- À phải, ai gọi cho anh vậy, sao sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm? – Nhắc đến công việc là Vũ Tịnh lại hồi phục trạng thái bình thường.
- Có chút rắc rối. Đáng lý Morgan Stanley đã chuẩn bị ký hợp đồng đầu tư 5 năm với chúng ta để tiếp tục đầu tư trong khách sạn, nhưng bây giờ họ lại đổi ý bắt chúng ta phải cạnh tranh với nhà hàng của Tả thị,

Fusan của Hàn Quốc và Sư thành của Singapore, vả lại hiện giờ chúng ta chỉ còn hai tuần để chuẩn bị, hai tuần sau chúng ta phải đến tổng bộ tham gia đáp biện ở Morgan Standley tại Mĩ. Hơn nữa lần này Morgan Standley hy vọng không chỉ thấy được bài báo cáo tài vụ mấy năm qua, mà họ còn muốn có quy hoạch phát triển trong tương lai của nhà hàng, họ muốn thấy được những hoạt động sẽ tổ chức cho kế hoạch này. Bây giờ tôi không thể ở đây với cô nữa, tôi muốn cùng học trưởng thương lượng trước. Về phần PR thì phải nhờ cô giúp.

- Không sao, anh đi đi.

Trở về phòng làm việc, Vũ Tịnh giao những phần còn lại trong việc tu sửa khách phòng cho Sandra và Kerry xử lý, riêng cô thì lên mạng tra cứu tình hình lợi doanh, lịch sử phát triển và những hoạt động PR 5 năm gần đây của nhà hàng Tả thị, nhà hàng Fusan của Hàn Quốc và nhà hàng Sư thành của Singapore. Trong phương diện chứng khoán, Vũ Tịnh không bằng Nhất Phàm, nhưng về tuyên truyền, PR thì cô là một trợ thủ rất tốt. Tuy 5 nhà cùng tranh đấu, nhưng người thi trong cuộc đấu lần này thực tế chỉ là Hoắc thị và Tả thị. Quy mô và lịch sử của ba nhà kia đều thua một bậc, chắc là ngân hàng đầu tư bên Mĩ chỉ muốn mượn hình thức tranh nhau này để tạo chút áp lực cho hai nhà hàng chủ lưu mà thôi. Ngay từ lúc bắt đầu, Hoắc thị đã vạch sẵn đường lối kết hợp giữa truyền thống và quốc tế, còn Tả thị thì bấy lâu nay vẫn theo hình thức phương Tây, trong một đô thị cấp quốc tế như HK, nhà hàng dạng này rất có thị trường. Nhưng một khi kết hợp thêm yếu tố truyền thống trong nhà hàng tây hoá, thì sự ảnh hưởng sau thành công đó thật không thể biết được. Vì nó sẽ xuất chúng và đặc biệt hơn trong tất cả những nhà hàng phương tây và có thể nhanh chóng thiết lập nhãn hiệu của mình trên quốc tế. Nhưng một hoạt động như thế nào mới có thể đem cả hai yếu tố truyền thống và quốc tế dung hoà với nhau? Bây giờ đã là tháng 10, tháng 12 có giáng sinh, tháng 1 có tết, tháng 2 có lễ tình nhân, nếu như liên kết ba ngày lễ này lại, nói không chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ.

5 giờ chiều, Vũ Tịnh đến phòng làm việc của Nhất Phàm để báo cáo lại với anh suy nghĩ của mình, Nick cũng đang ở đây.

- Nick, anh và Raymond bàn xong hết chưa?

- Chúng tôi đã chuẩn bị khá ổn trong bài báo cáo về tài vụ, bây giờ đợi bài report của cô.

- Tôi muốn dùng giáng sinh, tết và lễ tình nhân liên kết lại làm một hoạt động lớn, vì ba ngày lễ này đại diện cho nét đặc sắc của đông tây, HK tuy là một đô thị quốc tế, nhưng người HK nói thế nào thì cũng là người Trung Quốc, vì thế đối với mọi người mà nói, ngày tết có ý nghĩa rất lớn, hơn nữa tôi hy vọng nhà hàng của chúng ta có thể có loại biểu diễn truyền thống như múa rồng.

- Múa rồng? Michelle, cái đó không được. – Nick lập tức cảm thấy suy nghĩ của Vũ Tịnh quá táo bạo, trò giải trí dân gian làm sao đem vào khách sạn được.

- Michelle, cô tiếp tục. – Dường như Nhất Phàm cảm thấy ý của Vũ Tịnh khá hay.

- Thật ra hiện nay đã ngày càng có nhiều đồng bào từ đại lục đến HK đón tết, họ khát vọng những gì truyền thống, và rất nhiều người nước ngoài cũng muốn trông thấy ngày tết truyền thống của người Trung Quốc, vì thế tôi nghĩ đối với chúng ta mà nói tiết mục này sẽ rất có thị trường. Cho đến bây giờ vẫn chưa có một nhà hàng nào ở HK dám thực hiện điều này, nếu chúng ta là người đầu tiên thì sẽ có thu hoạch không ngờ.

- Suy nghĩ của Michelle cũng có ý nghĩa lắm. – Tuy ban đầu Nick có hơi phản đối, nhưng anh vẫn đã biểu thị tán đồng.

- Còn lễ tình nhân, mỗi năm chúng ta cũng chỉ làm một party thật lớn, người đến đây cũng chỉ là những thiếu gia tiểu thư giàu có, thật ra thì lễ tình nhân là ngày lễ dành ối một cặp tình nhân, chúng ta có thể làm một hoạt động khuyến mãi giảm giá để những đôi vợ chồng cũng có thể dẫn theo con đến đây dùng bữa, hưởng thụ thú vui thiên luân.

- Lễ tình nhân, tôi biết rồi. – Tuy ngoài miệng Nhất Phàm nói thế nhưng tim của anh hình như đã bay đi đâu rồi.

- Raymond, kế hoạch PR giao cho Vũ Tịnh xử lý, chúng tôi ra ngoài trước đây. – Nick nói xong liền kéo Vũ Tịnh còn đang không hiểu gì ra khỏi phòng làm việc.

- Nick, report của tôi vẫn chưa nói xong mà?!

- Hôm nay tạm ngưng ở đây, lễ tình nhân là ngày lễ của các cặp tình nhân, nhưng cũng là ngày giỗ của Tuệ Hân, tôi nghĩ hôm nay Nhất Phàm vẫn chưa chuẩn bị hết tâm lý nghe bài báo cáo của cô đâu. Michelle, mình về làm việc trước đi.

11. Chương 11

Gia Đồng nói xong thì lập tức rời khỏi, còn Vũ Tịnh thì đứng đó nửa ngày trời vẫn chưa hồi thần lại, bởi vì, ngày 14 tháng 2 là ngày sinh nhật của Vũ Tịnh, chẳng lẽ đây là ý trời? Mình chính là cái người thay thế Tuệ Hân? Không thể nào, trong lòng của anh ấy không thể nào chứa được người khác, Phương Vũ Tịnh, đang nghĩ gì vậy? Chuyên tâm làm việc đi! Nghĩ như thế, Vũ Tịnh lại trở về phòng làm việc của mình tiếp tục chăm chú vào công việc. Bản kế hoạch từ từ được hình thành dưới ngón tay lướt nhanh trên bàn phím của Vũ Tịnh, và lúc này, cô cũng đã quên mất thế giới nằm ngoài bản kế hoạch, cô chỉ là một người bình thường, và khi cô bận rộn thì, cô sẽ lại quên mất phải ăn cơm.

Tuy kết hôn cũng đã có nửa năm, nhưng số lần Vũ Tịnh và Nhất Phàm chính thức cùng rời khỏi khách sạn thật sự là ít đến đáng thương, Nhất Phàm thường xuyên phải bàn chuyện làm ăn vào buổi tối, và Vũ Tịnh thì thường được tài xế chở về nhà. Về đến nhà, thỉnh thoảng sẽ kịp bữa tối của gia đình và dùng bữa cùng ba mẹ của Nhất Phàm. Hoắc Cảnh Thiên rất hài lòng với biểu hiện của Vũ Tịnh, người chiến thắng cuối cùng trong cuộc hôn nhân thương nghiệp này là Hoắc gia, sức sáng tạo và kinh nghiệm của Vũ Tịnh thật sự là rất đáng quý, còn bà Hoắc thì cứ hay oán trách Vũ Tịnh chỉ lo làm việc mà sơ xài bốn phận của một người phụ nữ, cho đến bây giờ Vũ Tịnh vẫn chưa cùng bà tham dự một cuộc họp nào của các quý bà, hơn nữa bà Hoắc một lòng muốn bồi dưỡng cháu, mà Vũ Tịnh lại bận như vậy, bà Hoắc càng không trông mong bụng của cô có động tĩnh gì. Còn Vũ Tịnh? Đối mặt với những lời lời thôi của người già cô chỉ có thể nói xin lỗi. Nhất Ninh thì bây giờ khâm phục Vũ Tịnh hết chỗ nói sau khi thấy sự kính nghiệp của cô, nhưng miệng thì vẫn chưa bỏ thể diện xuống được.

Hai ngày nay ông bà Hoắc qua Thượng Hải tham gia một hoạt động từ thiện, trong nhà chỉ có chị Dung, Vũ Tịnh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Buổi tối viết bản kế hoạch một lúc thì Vũ Tịnh có chút buồn ngủ, thế là cô đi tắm, gội đầu, uống cafe, trong giai đoạn khẩn cấp thế này cô không ỉn đi ngủ đúng giờ. Có lẽ là do những ngày gần đây không có giấc ngủ nào yên lành nên vị cafe nồng nàn cũng không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ của cô, không bao lâu thì Vũ Tịnh đã gục trên bàn. Suốt cả buổi chiều đến tối hôm nay, hiệu suất làm việc của Nhất Phàm không cao lắm, tuy hiện tại đang ngồi trò chuyện cùng những khách quý, nhưng trong đầu anh lại nghĩ về lễ tình nhân, nghĩ đến tình cảnh khi Tuệ Hân ra đi. Sáng hôm đó anh vẫn đi làm đúng giờ, Tuệ Hân vẫn giúp anh thắt cà vạt, nhìn anh ăn sáng, goodbye kiss xong anh nói với con đẽm nghịch ngợm trong bụng làm mẹ cực nhọc, nhưng khi Nhất Phàm vừa đến khách sạn thì bà Hoắc gọi điện cho anh nói Tuệ Hân có hiện tượng sản sớm, tình trạng không hay lắm và đã được đưa vào bệnh viện. Anh xông đến bệnh viện như điên dại, bác sĩ đang chuẩn bị phẫu thuật cho Tuệ Hân, nhìn cô đau đớn như vậy mà vẫn cố mỉm cười với mình nói không có gì, đừng lo lắng, tim anh như bị dao cắt vào. Thời gian của cuộc phẫu thuật đã kéo dài bao lâu, không ai tính qua, anh chỉ ngồi thẳng lưng trên ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, trong lòng cầu nguyện Thượng Đế hãy phù hộ. Nhưng cuối cùng thượng đế cũng đã không phù hộ cô, khi ngọn đèn đỏ tắt đi, anh thấy bác sĩ lắc đầu bất lực, nghe bác sĩ bảo hãy vào gặp cô ấy lần cuối. Trên bàn phẫu thuật cô đang hấp hối, nhưng cô vẫn cố dùng hết sức lực cuối cùng của mình cản dặn anh phải dũng cảm mà tiếp tục sống tốt, thấy anh gật đầu cô mới mỉm cười và an lòng nhắm mắt lại. Và đứa con cũng không thể cứu sống, nó cùng mẹ mình đến thế giới cực lạc. Sau đó bác sĩ mới nói với anh, Tuệ Hân vì căn bệnh di truyền của gia tộc nên không thích hợp sinh con, nhưng vì Nhất Phàm quá muốn có một đứa con nên Tuệ Hân đã cược với vận mệnh một ván, chỉ là con người mãi mãi không thể thắng số mệnh, sự ra đi của cô mang đến cho anh sự tự trách bản thân, sự hối hận và đau khổ. Sau khi cô rời khỏi, anh mới phát hiện thì ra bấy lâu nay vẫn chỉ là Tuệ Hân chăm sóc anh, và anh đã hưởng thụ niềm hạnh phúc này với lẽ đương nhiên mà phớt lờ mất cô cũng rất cần chăm sóc, rất cần quan tâm. Đẩy cửa phòng ra, hình ảnh Vũ

Tịnh gục trên bàn đập ngay vào mắt anh. Tuy đối với Vũ Tịnh anh không có tình yêu thật sự, bấy lâu nay anh cảm thấy anh có trách nhiệm chăm sóc cho cô, trách nhiệm một mặt là đến từ hôn nhân của họ, mặt khác là cảm giác tội lỗi của anh đối với Tuệ Hân, anh muốn bù đắp toàn bộ những gì anh đã nợ Tuệ Hân.

Đi đến bàn làm việc, anh cởi áo khoác của mình ra khê khàng khoác lên người Vũ Tịnh, đây là lần đầu tiên anh nhìn cô với cự ly gần như vậy sau khi cô mới tắm xong, thì ra Vũ Tịnh không một phần trang điểm trên mặt cũng có thể đẹp như vậy, nhưng, đôi mày liễu nhíu lại của cô có phải đang kháng nghị anh đã bóc lột quyền lợi hạnh phúc của cô không? Lúc này Vũ Tịnh cũng không hiểu sao lại tự nhiên tỉnh dậy, thấy Nhất Phàm đứng bên cạnh mình, trên người mình còn có áo khoác của Nhất Phàm, tự nhiên cô cảm thấy rất mất mặt.

- Raymond, xin lỗi tôi ngủ quên mất.

- Có gì mà xin lỗi chứ, cô đã thức khuya với tôi nhiều đêm như vậy rồi, đêm nay ngủ sớm đi.

- Vậy làm sao được, chúng ta chỉ có hai tuần thôi.

- Nhưng tôi thấy sức khỏe của cô không chịu nổi đâu. Cùng lắm chúng ta sẽ đi săn tiền vốn khác, tôi không muốn trông thấy cô cực khổ với tôi như vậy. – Có lẽ trông thấy Vũ Tịnh của bây giờ làm anh nhớ đến Tuệ Hân.

- Tuy những lời anh nói lúc này làm tôi rất cảm động, nhưng nghiệp vụ nhà hàng bây giờ không khác như trước, tiền vốn cũng không phải dễ săn, và lại không phải anh muốn mở một chi nhánh của Hoắc thị tại Đài Loan, tại quê nhà của Tuệ Hân sao?

- Sao cô lại biết tôi muốn mở Hoắc thị tại Đài Loan?

- Có một lần Nick nhắc đến. Do đó hiện giờ mỗi một bước đều rất quan trọng, hy vọng tôi có thể giúp được anh.

- Cô đã giúp tôi rất nhiều rồi.

- Được rồi, còn khách khí qua lại nữa thì trời sáng mắt. Làm việc thôi!

Vũ Tịnh nhanh nhẩu nói, kéo Nhất Phàm ra khỏi cảm xúc bi thương, không biết tại sao, lần này khi nhắc đến Tuệ Hân trước mặt Nhất Phàm, trong lòng anh lại không đau như trước nữa.

Cả hai làm việc đến khoảng 3 giờ sáng mới đi ngủ. 6 giờ sáng hôm sau Vũ Tịnh đã thức dậy, sau đó đón taxi đến chỗ của Doanh Doanh dặn dò một số điểm trong xây dựng. Tuy công việc ở Hoắc thị rất nhiều, nhưng Vũ Tịnh vẫn không hề trễ nãi việc xây dựng của phòng cafe, khi mới đến Mỹ, Vũ Tịnh không có nhiều bạn, cô rất cô đơn, và Doanh Doanh đã xuất hiện vào lúc này. Khi Vũ Tịnh học đại học ở Cornell, học bổng không phải rất nhiều, để không phải dùng tiền của gia đình, Vũ Tịnh phải làm nhiều việc, và rất nhiều việc trong đó là do Doanh Doanh giới thiệu. Sau khi dặn dò hết công việc tại đây thì Vũ Tịnh lại trở về khách sạn bắt đầu cuộc họp với Nhất Phàm, và suốt buổi sáng hôm nay Vũ Tịnh chưa uống lấy một miếng nước, không kịp ăn lấy một miếng bánh mì, công việc bận bịu đã khiến cô không còn cảm thấy đói nữa.

Sau cuộc họp trở về phòng làm việc, Vũ Tịnh cảm thấy bao tử của mình không khỏe lắm, uống thuốc xong vẫn không thấy có hiện tượng gì tốt hơn, trái lại càng ngày càng đau. Vũ Tịnh cứ tưởng đau một lúc sẽ trở lại bình thường, nhưng lần này không đơn giản như vậy. Nhất Phàm đến tìm Vũ Tịnh ăn trưa vì muốn thảo luận với cô về bản kế hoạch. Nhưng vừa vào đến đã trông thấy Vũ Tịnh gục trên bàn.

- Vũ Tịnh, cô sao vậy?

- Không sao, bao tử hơi đau, bệnh cũ thôi.

- Cái gì mà không sao, nhìn mặt cô tái mét rồi, còn chảy nhiều mồ hôi như vậy. Không được, đến bệnh viện ngay!

Vũ Tịnh không kịp ngăn chặn thì Nhất Phàm đã gọi điện cho Nick bảo anh lái xe đến trước cửa khách sạn.

Suốt chặng đường nhìn vẻ mặt đau đớn của Vũ Tịnh, trong lòng Nhất Phàm cuống cuống lên, lần đầu tiên anh nắm lấy tay Vũ Tịnh trong suốt chặng đường:

- Vũ Tịnh, cô ráng chịu đựng một chút, chúng ta sắp tới rồi, không sao đâu.

Đến bệnh viện, bác sĩ xử lý khẩn cấp cho Vũ Tịnh, thì ra là vì cô không ăn gì trong thời gian quá dài, lại quá mệt nên mới khiến cho bao tử co giật mà đau đến vậy.

Khi vào phòng bệnh thì Vũ Tịnh đã say giấc, có lẽ chỉ có lý do như thế mới khiến cho người quật cường như cô chịu tạm thời ngừng lại một chút. Gọi điện cho chị Dung mang cháo đến xong thì Nhất Phàm đi đến bên giường kéo chăn cho Vũ Tịnh đang trong giấc mộng và vừa nói: “Cô ngốc, tại sao phải liều như vậy?” trong ngữ khí là sự thương tiếc, là đau lòng, là tự trách, tuy giữa họ chỉ có hẹn ước ba năm, nhưng Nhất Phàm vẫn hy vọng trong ba năm nay Vũ Tịnh có thể có niềm vui, có đủ tự do để cô sống cuộc sống mà cô muốn, chỉ là cùng với gánh vác trách nhiệm của gia đình, cô cũng rất là cực nhọc. Nhìn Vũ Tịnh ngủ say, Nhất Phàm cũng có chút không chống chịu nổi mà gục ngủ bên cạnh giường cô sau bao nhiêu ngày mệt mỏi. Không bao lâu thì tiếng gõ cửa của chị Dung lại làm Nhất Phàm tỉnh giấc. Anh vừa đặt cháo lên bàn thì Vũ Tịnh đã mở đôi mắt long lanh của mình ra.

- Cô tỉnh rồi à?

- Sao tôi lại ở bệnh viện?

- Câu này tôi hỏi cô mới đúng đó, tại sao từ tối qua đến giờ không ăn gì?

- Tôi.

Vũ Tịnh cố gắng muốn ngồi dậy nhưng lại tự nhiên nói không nên lời, lúc này Nhất Phàm cẩn thận điều chỉnh độ cao của đầu giường cho cô rồi đỡ cô ngồi dậy.

- Bây giờ tôi không sao nữa, chúng ta có thể trở về khách sạn.

- Vũ Tịnh, bao tử cô co giật, bác sĩ nói hôm nay cô phải ở lại viện. Có một nhân viên như cô tôi thật không biết phải nên vui hay nên lo đây, bệnh đến vậy rồi mà trong đầu còn nghĩ công việc. Phải rồi, lúc này chị Dung đem cháo đến, mau ăn lúc còn nóng đi.

- Bây giờ tôi không muốn ăn. – Vũ Tịnh vừa nói vừa lắc đầu y như con nít.

- Bác sĩ nói sau khi cô tỉnh lại thì phải lập tức ăn đồ để bổ sung thể lực. Đừng có như con nít mà.

Nhất Phàm múc cháo vào chén xong thì đút từng muỗng cho Vũ Tịnh. Giây phút này đây Vũ Tịnh cảm động đến hồ đồ. Lúc trước ngoại trừ mẹ và Minh Kiệt ra thì không có một người thứ ba nào làm những việc này với mình cả, nghĩ một lúc thì nước mắt lại long lánh trong khoang mắt.

- Nhất Phàm, cảm ơn anh! – Đây là lần đầu tiên Vũ Tịnh không tự chủ mà gọi tên anh, nó cho cô cảm giác an toàn mà cô đánh mất.

Nghe câu nói này Nhất Phàm kinh ngạc mà nhìn cô, vừa đúng lúc trông thấy giọt nước mắt rơi ra của Vũ Tịnh.

- Ngốc, người nói cảm ơn phải là tôi, cô vì tôi làm nhiều việc như vậy, còn bị bệnh nữa, tôi mới là người có lỗi. Thôi được rồi đừng khóc nữa, mau ăn cháo đi, chỉ có mau chóng khỏe lại thì mới có thể tiếp tục làm việc được. – Nhất Phàm vừa nói vừa lau nước mắt trên mặt của Vũ Tịnh.

Lúc này có một niềm hạnh phúc lưu động trong phòng, là tình yêu? Là tình bạn?

Chương 7 : Người mệt mỏi không chỉ có mình

- Chị hai, chị không sao chứ? – Cô bé hoạt bát nghịch ngợm Vũ Tiệp đẩy cửa bước vào và vừa đúng lúc trông thấy cảnh tượng ngọt ngào của hai người.

Vũ Tịnh và Nhất Phàm hình như có chút ngỡ ngàng, Nhất Phàm không tự nhiên mà cầm muỗng khuấy qua lại trong chén, còn Vũ Tịnh thì nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt rồi ngược lên nhìn Vũ Tiệp cười.

- Chị, sao chị khóc vậy? Có phải anh rể ăn hiếp chị không? – Vũ Tiệp này đúng là mở miệng ra là không có tha cho ai hết, sự ngọt ngào vốn đang lưu động trong phòng bây giờ đã nồng nặc mùi thuốc súng.

- Chị không sao, lúc này chị hai của em cảm động quá, hạnh phúc quá nên mới khóc đó, em đừng có nghĩ bậy, về nhà đừng nói lung tung đó nha. – Tuy ngoài miệng thì Vũ Tịnh nói vậy nhưng trong đầu thì vẫn nghĩ về cảnh ngọt ngào lúc này, sự chăm sóc của Nhất Phàm lúc đó, cô không thể nào quên được.
- Michelle có đưa em lợi hại như vậy, anh có cô em vợ dữ dội thế này làm sao mà dám ăn hiếp Michelle chứ?
- Tuy là người kế thừa tập đoàn Hoắc thị, nhưng ở trước mặt Vũ Tiệp, Nhất Phàm cũng luôn chịu trút bỏ thân phận của mình xuống để đùa với cô bé một tí.
- Anh rể, anh đừng cho chị hai làm nhiều việc vậy mà, sau khi anh chị tuần trăng mật xong chị hai vẫn chưa về nhà đó, mẹ thì cứ luôn nấu sẵn một nồi canh hạt sen đợi chị hai về uống, và mỗi lần đều thất vọng, thế là em và anh ba phải đảm lấy nhiệm vụ vinh quang này rồi sáng hôm sau hai người giành nhau toilet. – Vũ Tiệp nói mà có chút oán trách, còn Nhất Phàm thì nghe vào trong tai, đau ở trong tim.
- Em đừng trách anh rể của em, chị vốn thích làm việc mà, đợi khi có thời gian chị sẽ về nhà thăm daddy và auntie.
- Lúc này Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh, cô ấy vẫn cứ luôn nghĩ cho người khác như vậy, cô ấy vẫn cứ luôn hy sinh mình. Còn mình thì sao? Có phải đã quá ích kỷ rồi không? Tuy từng hứa trong lòng trăm ngàn lần phải cho cô ấy vui vẻ, cho cô ấy sống cuộc sống mà cô ấy thích, nhưng lần nào cũng trái lại là cô ấy chia sẻ gánh nặng giúp mình mà không một lời oán trách.
- Vũ Tiệp, ngày mai chị em xuất viện anh sẽ đưa chị em về nhà thăm daddy mummy. – Nhất Phàm quyết định không để cho Vũ Tịnh mệt như vậy nữa.
- Vậy được, em về nói với mẹ, tối nay chắc chắn daddy mummy không ngủ được đây.

12. Chương 12

Vừa nói xong thì điện thoại Vũ Tiệp rung lên, Vũ Tiệp cũng không bận tâm mình đang ở trong phòng bệnh mà lấy điện thoại ra nói lớn tiếng, Nhất Phàm ngồi bên cạnh cười lên, Vũ Tịnh thì dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Vũ Tiệp, dù sao mình cũng từng có những ngày tháng trẻ trung như thế, chỉ là lúc trước cô đã trưởng thành trong oán hận, cô hận sự bạc tình của ba, hận mẹ yếu đuối không nắm bắt vận mệnh của mình, cũng hận bản thân mình bất lực không thể bảo vệ mẹ, cho dù đến cuối cùng khi đã biết được sự thật, cô cũng đã không thể bỏ qua cảm xúc của mình, và vì thế cô lựa chọn bỏ trốn, trốn qua Mỹ, trốn đến Hoắc gia. Nhưng con người thì đến cuối cùng cũng phải đối diện với sự thật mà thôi, chỉ là cô không biết phải đến lúc nào, và người nào sẽ cùng đối mặt mọi việc với mình, vì thế cái còn lại trong cuộc sống chỉ là sự bất lực, là sự nuối tiếc mà mình đã tự để lại.

- Chị, bạn thân của em thất tình rồi, em phải qua với nó, em đi nha!
- Em còn chưa hẹn hò mà làm gì biết an ủi người ta đây? – Nhìn đứa em gái dễ thương của mình, Vũ Tịnh cũng ko nhịn được mà chọc cô.
- An ủi người thất tình dễ thôi mà, ngồi mắng thằng đó với người đương sự là được chứ gì. – Câu nói kinh điển này làm cho Nhất Phàm sửng sốt tại chỗ.
- Em đừng có chỉ lo cho bạn mà lơ là việc học đó, sau này còn phải nhờ em và Chí Hoàng giúp ba quản lý nhà hàng.
- Chị à, sao chị còn lười thôi hơn mẹ thế. Còn anh ba nữa, gần đây chẳng biết làm gì mà về nhà khuya lắm, không biết có phải đang hẹn hò không nữa. Thôi vậy ha, tối mai chị với anh rể nhớ cùng về nhà nha. Anh rể đẹp trai, em đi hen.

Vũ Tiệp đi như bay ra ngoài. Đàng này Vũ Tịnh đang oán trách Nhất Phàm, gần đây khách sạn đã nhiều việc như vậy rồi, làm gì còn thời gian về nhà uống canh ăn cơm nữa.

- Raymond, anh cũng biết gần đây chúng ta có nhiều kế hoạch phải làm mà, lấy đâu ra thời gian?
- Michelle, công việc mãi mãi cũng làm không hết, cho dù project này không thành công, chúng ta có thể đi tìm cái khác để làm, nhưng người thân thì không thể mãi mãi ở nhà đợi mình, uncle auntie cũng lớn tuổi

rồi, vốn đã cần sự quan tâm của chúng ta. Hơn nữa cô đã lấy chồng lâu như vậy rồi, chắc chắn là uncle auntie rất nhớ cô. Có phải là cô không muốn gặp dì không? – Tuy Vũ Tịnh rất ít khi nhắc đến chuyện gia đình của mình trước mặt Nhất Phàm, nhưng Nhất Phàm vẫn biết được đại khái sự việc.

- Không phải là tôi không muốn gặp dì Cẩm, mà là không biết phải đối mặt với daddy như thế nào.

- Chỉ vì ba cô đã lấy người khác sau khi mẹ cô qua đời?

- Không phải là sau khi mẹ qua đời mới lấy người khác, ông ấy chưa hề yêu mẹ tôi, ba vẫn luôn yêu dì Cẩm.

Nói đến đây dường như Vũ Tịnh có hơi kích động, hình như mắt cô lại bắt đầu có nước, cô cắn môi, dường như có một nỗi phần nộ được che giấu bao lâu nay sắp phải bùng phát.

- Họ cũng là hôn nhân thương nghiệp, giống như chúng ta? – Nhất Phàm dùng giọng nói trầm âm của mình làm dịu lại cảm xúc của Vũ Tịnh.

- Uhm, ba và dì Cẩm là thanh mai trúc mã, mẹ cũng có người mà mẹ thích, chỉ là ông ngoại phải mượn thế lực của nhà ba để củng cố sự nghiệp của mình nên mẹ đã trở thành vật hy sinh. Và tôi cũng không phải là con của ba, tôi không biết ba tôi ở đâu.

Nghe đến đây dường như Nhất Phàm cũng có chút không thể bình tĩnh được, anh không thể tin rằng sau lưng Vũ Tịnh lại có một câu chuyện như thế, trên thế giới này, cô chỉ còn lại một mình.

- Anh không cần nhìn tôi như vậy, 6 năm trước khi mẹ nói cho tôi nghe tất cả những điều này trước khi rời khỏi, tôi cũng đã không thể nào tin được. Thật ra thì tôi không có lý do hận ba, vì ba vẫn luôn chăm sóc cho tôi và mẹ, chỉ là tôi thật sự không biết phải đối mặt như thế nào. Tôi không biết.

Nước mắt của Vũ Tịnh lại rơi xuống như những hạt châu rời khỏi sâu chuỗi, cô không dùng tay lau nó đi nữa, vì cái sự thật cô không còn một người thân nào trên đời này là không thể nào che giấu được. Lần này Nhất Phàm cũng không lau nước mắt cho Vũ Tịnh, vì anh biết rằng vết thương trong lòng cô quá sâu, sâu đến nỗi vượt quá mức tưởng tượng của anh, anh không biết anh có phải là cái người có thể an ủi cô hay không, anh có đủ năng lực an ủi cô hay không, vì khi Tuệ Hân ra đi, tim của anh cũng từng đau như thế, anh cũng từng có một vết thương không thể lành lặn, tuy rằng cùng với sự qua đi của thời gian, vết thương sẽ liền miệng, nhưng trái tim bị thương rất khó mà hồi phục nguyên hình. Nhất Phàm chủ động nắm lấy tay Vũ Tịnh, hình như trước đây họ chưa từng có một cử chỉ thân mật như vậy, ngoại trừ trong hôn lễ lần trước, có lẽ Nhất Phàm muốn dùng hơi ấm từ lòng bàn tay mình để truyền cho Vũ Tịnh một chút sức mạnh.

- Vũ Tịnh, vẫn là câu nói đó, người với người có thể gặp gỡ nhau trên thế giới này là duyên phận, chỉ cần nhớ niềm vui là được. Đối với những chuyện không vui, hãy thử quên lãng nó, hãy thử bao dung, bởi vì đến một ngày khi cô muốn bao dung, cô muốn bù đắp thì có thể đã không còn cơ hội nữa.

Cứ tưởng rằng Vũ Tịnh nghe xong câu này sẽ bớt đau lòng hơn, ngờ đâu cô càng khóc dữ dội hơn, có lẽ cô rất khó để quên, rất khó để bao dung, lúc này Nhất Phàm gấp gấp hẳn lên, anh ôm lấy cô như dỗ dành con nít vậy, một mặt lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô. Đây còn là lần đầu tiên anh thấy cô khóc như con nít như thế, không che giấu, không ngại ngùng, chỉ là một sự phóng thích trong bất lực. Qua một lúc sau, có lẽ khóc mệt rồi nên cuối cùng Vũ Tịnh cũng ngừng khóc lại.

- Xin lỗi, không biết hôm nay làm sao nữa, không tìm chế được, anh không cần ở đây với tôi nữa, về khách sạn đi.

- Vợ mình đau lòng như vậy làm gì còn tâm trạng làm việc? – Thấy Vũ Tịnh bình tĩnh lại Nhất Phàm cũng bắt đầu nói đùa.

- Bây giờ tôi không đau lòng nữa, anh có thể đi rồi đó, nếu như cuộc tranh giành đó không thành công, tôi thật sự là đâm đường không nổi đâu.

- Hôm nay tôi ở đây với cô, cô đã giúp tôi rất nhiều rồi, nhưng tôi lại không thể cho cô cái gì, hôm nay xem như là chuộc lỗi vậy.

- Không phải, là anh đã cho tôi rất nhiều, anh cho tôi quyền được lựa chọn hạnh phúc, anh cho tôi không gian làm việc rất tốt, cho tôi hiểu được rằng thế giới này còn chân ái, và cho tôi biết tôi nên dùng một góc độ khác để nhìn thế giới này.

Câu nói vừa dứt, ánh mắt của hai người lại lần nữa giao nhau, chỉ là, trong mắt của Vũ Tịnh là cảm kích, còn của Nhất Phàm là vui mừng.

- Michelle, bạn sao rồi? – Vũ Tiếp đi không bao lâu thì Doanh Doanh và Nick đến.
- Không sao, chỉ là bao tử co giật thôi, nghỉ ngơi nhiều và ăn đúng giờ sẽ không sao nữa.
- Mình đã nói là nếu bạn bận thì việc của phòng cafe không phải lo mà, sao cứ phải như vậy chứ?
- Nếu như không nhờ Michelle giúp em, việc tu sửa phòng cafe có thể thuận lợi vậy sao? – Gia Đồng không hề nề mặt Ingrid trước mặt hai người.
- Nick, việc của phòng cafe em cũng bỏ ra rất nhiều sức đó, sao anh nói như em rất là ngốc vậy. – Tuy Doanh Doanh có chút không vui, nhưng giữa cô và Gia Đồng chẳng có gì là ko thể nói cả, cãi cọ nhau trái lại lại là bản sắc của họ.
- Raymond, anh và Nick cùng về khách sạn đi, tôi đã không sao rồi, hơn nữa có Doanh Doanh ở đây tôi không có buồn đâu.
- Thôi được. – Tuy vẫn ngồi đây với Vũ Tịnh nhưng thật sự thì Nhất Phàm cũng lo cho kế hoạch, tất cả những điều này Vũ Tịnh đều trông thấy cả.
- Michelle, nghe Nick nói bạn và Raymond chỉ là đóng phim thôi, không phải thật sự ở bên nhau?
- Uhm, khi kết hôn tụi mình đã nói rõ, 3 năm sau mình không phải là bà Hoắc nữa. Nhất Phàm anh ấy vẫn luôn yêu vợ quá cố của mình.
- Sao anh ta có thể như vậy chứ? Như vậy không công bằng với bạn chút nào!
- Không có gì là không công bằng cả, quản lý khách sạn vốn là công việc mà mình thích làm, anh ấy đã ỉn cơ hội này.
- Michelle, bạn và Michael thật ra đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại chia tay? Lúc trước không phải hai người tốt đến nỗi không tách rời được sao?
- Phải đó, lúc trước tụi mình tốt đến nỗi không thể tách rời nhau, cùng đi dưới một cây dù khi trời mưa, cùng ăn một miếng pizza, hai ống hút cùng uống một ly nước, chỉ là có lẽ anh ấy không thật sự yêu mình, mình không có một gia thế hiển hách, không có điều kiện giúp được anh ấy, không biết chia sẻ với anh ấy mà chỉ khiến cho anh ấy lo lắng ỉn, vì thế quan hệ như thế không thể duy trì được lâu, tụi mình chia tay chỉ là chuyện sớm muộn thôi.
- Sao mà thương cảm quá, bạn nói đến làm mình cũng không dám kết hôn với Nick nữa.
- Hmm? Anh ta cầu hôn bạn à? Vậy khác nào mình sắp làm mẹ nuôi rồi?
- Michelle bạn nghĩ đi chỗ nào vậy? Nick ngày nào cũng bận như vậy làm gì còn sức bàn chuyện kết hôn với mình chứ.
- Vậy để mình nói với Nhất Phàm bảo anh ấy cho Nick ít việc lại để hai người có thời gian bàn chuyện kết hôn hen!
- Michelle, bà Hoắc, bắt đầu từ khi nào mà bạn dẻo mồm như vậy? Mình giận đó.

Nói xong thì hai cô gái như lại trở về thời cãi cọ nhau của học sinh, đó là những ngày tháng thuần túy không có oán hận, không có bi thương, cũng không có quá nhiều những hối tiếc.

Về đến khách sạn thì Nhất Phàm lại liên tục mở cuộc họp kéo dài 3 tiếng, chủ yếu là thảo luận về bài báo cáo tài vụ của công ty, nhưng lần này, hình như Nhất Phàm không tập trung lắm, có lẽ là do nghe xong câu chuyện của Vũ Tịnh, trong lòng anh dường như có thêm một chút bận tâm cho Vũ Tịnh. Cuối cùng thì công việc cũng xong, và hình như Nhất Phàm có chút gì đó không đợi được mà muốn đến ngay bệnh viện.

- Raymond, hôm nay có vẻ như cậu không tập trung lắm, có phải nhớ Michelle không? Có phải có cảm giác với cô ấy rồi không?

- Đừng nói vậy, Michelle vì tôi mà vào viện, đương nhiên là tôi phải quan tâm cô ấy. Giữa chúng tôi không có cái gì gọi là cảm giác hay không cảm giác.
- Raymond, thật ra Tuệ Hân cũng đã đi lâu như vậy rồi, và cậu đích thật cần có một người chăm sóc ỉn, hoặc giả Michelle là một lựa chọn không tệ.
- Nick, không cần lo lắng cho tôi, trái tim của tôi chính vì có Tuệ Hân nên bấy lâu nay không hề cảm thấy trống rỗng, tôi đối với Michelle chỉ là trách nhiệm, tôi rất rõ quan hệ giữa chúng tôi, và cũng rõ cảm giác giữa chúng tôi không phải là tình yêu.

Khi anh đến bệnh viện thì Vũ Tịnh đã chìm vào giấc ngủ, lần này cặp chân mày của cô hình như đã giãn hơn, có lẽ cô sẽ bắt đầu học cách bao dung, học cách quên lãng. Nhìn thấy một Vũ Tịnh như thế, trong lòng Nhất Phàm ít nhiều cảm thấy an ủi. Thấy Vũ Tịnh chưa đắp chăn đàng hoàng, anh lại cẩn thận kéo chăn cho cô. Nhìn Vũ Tịnh ngủ, Nhất Phàm lại không tìm được lòng mà nghĩ đến rất nhiều chuyện. Nói không có cảm giác với Vũ Tịnh chỉ là gạc người thôi, cô thông minh lại hiểu ý người khác, cô đã chịu đựng quá nhiều vì người mà mình thích, nếu như có thể sống cùng người mà cô thích, chắc chắn cô sẽ là một người vợ tốt, người mẹ tốt, chỉ là duyên phận trên thế gian là không hề chuyển dịch vì ý chí của con người, nếu như anh không có Tuệ Hân, anh và Vũ Tịnh có thể sẽ thật sự là một cặp vợ chồng gương mẫu khiến người khác ngưỡng mộ, có lẽ anh sẽ thật sự mang lại hạnh phúc cho cô, chỉ là bấy lâu nay trong lòng anh vẫn có Tuệ Hân, có một tình yêu sâu đậm nhưng chứa đầy sự hối tiếc đó, vì thế cái mà anh có thể làm cho cô chỉ là không để cô phải chịu tổn thương, mang lại cho cô niềm vui mà thôi.

Ngày hôm sau, Vũ Tịnh lại trở về với công việc bận rộn của mình, buổi trưa Nhất Phàm đến phòng làm việc của Vũ Tịnh báo cáo, anh biết Vũ Tịnh sẽ không muốn phí thời gian xuống căn tin ăn trưa nên anh đã đem cơm hộp lên.

- Cơm hộp tới đây, xin hỏi cô Phương có đồng ý tạm ngừng công việc lại để thưởng thức không?

Vũ Tịnh lấy mắt kiếng xuống và sau đó khờ người ra mà nhìn Nhất Phàm, tuy biết là họ đang đóng phim nhưng trong lòng cô đã ngọt ngào hơn nhiều.

- Đừng nhìn tôi như vậy, mau ăn đi, bao từ của cô mà co giật nữa thì tôi không đưa cô vào viện đâu.
- Biết rồi. Bây giờ tôi không có nỗ lực như lúc trước nữa đâu, tôi phải hưởng thụ đặc quyền của bà Hoắc thôi.
- Nếu cô thật sự chịu hưởng thụ đặc quyền của bà Hoắc thì tốt. Biểu hiện của cô trong hội nghị sáng nay rất tốt, à phải, 5 giờ chiều nay tôi qua tìm cô, chúng ta cùng về nhà ba.
- Không phải 7 giờ tối mới ăn cơm sao, đi sớm vậy làm gì?
- Có thể chúng ta còn phải mua quà.
- Còn mua à? Không phải lúc đi du lịch đã mua rất nhiều rồi sao?
- Tôi làm cho cô dâu không được về nhà lâu như vậy rồi, đương nhiên phải có chút quà để bồi thường chứ.
- Có con rể như thế cũng khá quá chứ. Thôi được rồi, anh về làm việc đi, anh ở đây chỉ làm tôi phân tâm thôi.

Nhìn Vũ Tịnh đang ngồi trước mặt mình, trong lòng Nhất Phàm cũng cảm nhận có một cảm giác ngọt ngào đang chảy trong người, dù sao thì trong thời khắc này, cô ấy vui vẻ, cô ấy hạnh phúc.

13. Chương 13

Đúng như lời hứa, 5 giờ chiều Nhất Phàm cùng Vũ Tịnh rời khỏi khách sạn về nhà mẹ của Vũ Tịnh.

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đến siêu thị.
- Đến siêu thị để mua quà sao?
- Đồ càng đơn giản thì càng thể hiện được sự quan tâm và sự thấu hiểu của người tặng quà.
- Vậy chúng ta mua gì?
- Đi theo tôi là được.

Nhất Phàm dừng xe ở trước một siêu thị sau đó nắm tay Vũ Tịnh đi vào trong. Cái nắm tay đó rất tự nhiên, là một sự ấm áp đã mất đi rất lâu. Khi còn ở Mỹ, cô cũng đã từng cùng Minh Kiệt đi mua vật liệu để nấu ăn, Minh Kiệt cũng đã từng nắm tay cô như thế, và lại anh cứ luôn miệng nói đùa rằng họ giống như một đôi vợ chồng mới kết hôn, còn cô thì lần nào cũng chống đối lại anh rằng ai thêm làm vợ anh. Và cuối cùng, anh cũng đã không thể nắm tay cô mãi mãi. Và bây giờ có một người khác đang nắm tay cô, tuy không phải xuất phát từ thật lòng, nhưng cô cũng hạnh phúc như trước.

- Michelle, cô xem cái này thế nào? – Nhất Phàm cầm một chai rượu bổ hỏi ý kiến của Vũ Tịnh nhưng hình như Vũ Tịnh còn đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đã lâu không gặp, lần đầu tiên Nhất Phàm trông thấy cô cười như vậy, rất thuần túy, rất lời cuốn.
- Hả? Anh mới nói gì với tôi à? – Đại khái là Vũ Tịnh cảm giác được Nhất Phàm đang nhìn mình nên mới hồi thần lại.
- Ô, tôi hỏi cô mua cái này cho ba làm quà thế nào?
- Hôm nay anh làm chủ, dù sao thì hôm nay người mà gia đình muốn gặp nhất cũng là cô gia này thôi.
- Cô gia? Đừng gọi như vậy mà, nghe già quá đi.

Thế là hai người lại cười nói vui vẻ và tiếp tục mua những thứ khác trong siêu thị, hôm nay trông họ thật sự như một đôi vợ chồng, rất sweet.

Cuối cùng cũng đã mua quà xong, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đang trên đường về nhà, nét mặt của Vũ Tịnh không có sự thông thả của trước đó nữa, mà chỉ có sự trầm trọng.

- Sao vậy? Còn đang nghĩ đối mặt với ba và dì Cẩm như thế nào à? – Sự rầu rĩ của Vũ Tịnh chưa bao giờ qua mắt được Nhất Phàm.
 - Uhm, bây giờ đang rất khẩn trương, thật sự có chút không biết phải làm sao.
 - Bình tâm là được, sau này thời gian gặp nhau không nhiều, trân trọng mỗi một phút một giây của hiện tại mới là quan trọng nhất.
- Cuối cùng cũng về đến nhà, niềm vui trên mặt của ba và dì Cẩm không thể che giấu được, trái lại Vũ Tịnh lại có chút không tự nhiên.
- Thưa ba, thưa dì, đây là quà mà Vũ Tịnh và con đã lựa, ba, hiện nay ba vẫn phải lao lực vì công ty, con nghĩ ba nên uống nhiều thức uống bổ dưỡng để tốt cho sức khỏe nên đã mua rượu bổ. Dì, Vũ Tịnh nói ở nhà dì phải chăm lo rất nhiều công việc nên đã mua cho dì loại găng tay này để dùng khi làm việc nhà, có thể bảo vệ da. – Nhất Phàm của lúc này hoàn toàn là một con rể có thể lấy 100 điểm.
 - Nhất Phàm, Vũ Tịnh, tụi con suy nghĩ chu đáo quá, tụi con ngồi chơi chút đi nấu ăn. – Dì Cẩm nói xong thì liền đi vào bếp, Vũ Tịnh chú ý thấy bước chân của dì đã không còn nhanh nhẹn như lúc trước nữa, trái lại còn có chút chậm chạp.
 - Daddy, con vào giúp dì, Nhất Phàm anh trò chuyện với daddy ha. – Tuy trong lòng hiểu rõ những gì trước đó ba làm cũng là bất đắc dĩ, nhưng dường như Vũ Tịnh cũng không thể kéo da mặt xuống để giải tỏa hiểu lầm trước kia, nên đành tìm lý do để trốn.
 - Nhất Phàm, chúng ta ra ngoài vườn đánh cờ đi. Nghe ba con nói con chơi cờ vậy rất giỏi.
 - Anh rể quà của tụi em đâu? – Vũ Tiệp ngồi bên cạnh này giờ cuối cùng cũng không chịu ngồi yên nữa.

- À, quà của em và Chí Hoằng trong túi đó, làm sao mà thiếu phần của em được.
- Vậy còn nghe được. – Cách nói chuyện của Vũ Tiệp thật y chang như Nhất Ninh.

Trong vườn, Nhất Phàm và Phương Hồng đang chơi cờ vây, nhưng sự thật thì là Phương Hồng đang dẫn dò Nhất Phàm chút chuyện thôi.

- Nhất Phàm, con và Vũ Tịnh sống như thế nào? Nó không làm con phải bận tâm chứ? Năng lực làm việc của Vũ Tịnh thật sự rất xuất sắc, nhưng về mặt chăm sóc người khác thì không được giỏi như vậy, con phải lo cho nó nhiều đó.

- Ba, Vũ Tịnh rất giỏi, và cũng chăm sóc con rất tốt, ba không cần lo lắng, con chỉ lo lắng con không thể chăm sóc tốt cho Vũ Tịnh thôi.

- Ba biết con không hề thích Vũ Tịnh, lúc đó ba cũng không đồng ý cho hai con kết hôn dưới tình trạng không có cơ sở của tình cảm, nhưng ba vẫn đã ích kỷ, vì sự nghiệp của mình mà hy sinh Vũ Tịnh.

- Ba, Vũ Tịnh chưa hề trách ba, cô ấy rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ, vì thế ba đừng tự trách mình.

- Ba và mẹ của Vũ Tịnh là vì thương nghiệp mà kết hôn, ba đối xử rất không tốt với bà ta, ba cũng biết Tịnh Tịnh rất hận ba, thật ra bấy lâu nay ba vẫn muốn bù đắp cho nó, nhưng nó chưa hề cho ba cơ hội, ngày thứ hai sau khi mẹ của Tịnh Tịnh mất thì nó đã qua Mỹ, 6 năm tiếp theo đó cũng chưa hề trở về nhà, cho đến khi kết hôn với con nó mới về HK. Nó đã chịu rất nhiều đau khổ, hy vọng con có thể bù đắp giúp ba. – Phương Hồng nói một hồi thì nước mắt người già cũng chảy ra.

- Ba, con biết rồi, con sẽ chăm sóc Vũ Tịnh thật tốt.

Ngoài vườn thì tràn đầy hương vị của bi thương, trong bếp thì nhẹ nhàng hơn một chút. Di Cầm nấu ăn, Vũ Tịnh cũng giúp một tay.

- Vũ Tịnh, những ngày qua con sống có tốt không? Con không gọi điện về, dì và ba con đều rất lo lắng.

- Dì, Nhất Phàm rất tốt với con, con lại được làm công việc mà mình thích, vì thế hiện giờ con rất vui vẻ.

- Vậy ba mẹ Nhất Phàm có tốt với con không? Dì nghe người ta nói mẹ của Nhất Phàm rất là khó khăn đó.

- Uhm, nhưng cơ bản là con rất bận, bình thường cũng rất khó có cơ hội nói chuyện với mẹ của Nhất Phàm.

- Dì biết con rất giỏi trong công việc, nhưng con cũng là con gái, nhiệm vụ cuối cùng vẫn là làm một người vợ tốt, làm một người mẹ, bình thường cũng đừng quá sức như vậy, hào môn sâu như biển, quan hệ với mẹ chồng là không thể làm lơ. – Người làm mẹ nào cũng luôn thích dẫn dò con gái, trong mắt của người mẹ, mẹ chồng chính là kẻ địch lớn nhất của con gái, dẫu cho không phải là bản thân mình ra trận nhưng cũng sẽ ra sách lược cho con ở phía sau.

- Dì, con biết rồi, dì không cần lo lắng, dì và ba cũng phải chú ý sức khoẻ.

- Vũ Tịnh, đợi khi công việc không quá nhiều thì mau sinh một đứa bé đi, như vậy con ở Hoắc gia cũng không dễ bị ăn hiếp.

- Ừm, con biết rồi. – Thật ra thì Vũ Tịnh chưa hề nghĩ đến việc sinh con

- Chị hai, chị sinh em bé à. Vậy là em được làm cô cô rồi. – Vũ Tiệp vẫn cứ không biết lẽ độ như thế.

- Vũ Tiệp, sao con nói chuyện cứ không lịch sự như vậy, con học theo chị con đi được không, ráng lo học đi.

- Được rồi mummy, bây giờ con lên đọc sách đây. – Vũ Tiệp còn le lưỡi ra rồi mới lên phòng, Vũ Tịnh thì nhìn cô cười khanh khách.

Cuối cùng thì cả nhà cũng đã ngồi vào bàn ăn. Nhất Phàm chủ động gấp thức ăn cho Vũ Tịnh làm cho Vũ Tiệp và Chí Hoàng ngưỡng mộ chết đi được. Phương Hồng và dì Cẩm trông thấy Vũ Tịnh có một nơi nương tựa tốt như vậy, niềm vui trong lòng khó mà nói thành lời.

- Anh ba này, hôm nay cuối cùng em cũng có thể chứng kiến thế nào là kính nhau như khách rồi. Ngưỡng mộ quá đi!
- Phương Vũ Tiệp, em mà cũng có lúc ngưỡng mộ người ta sao? Vậy thì mau đi tìm bạn trai đi. Hình như tính cho đến nay thì em đã thay 20 bạn trai rồi phải không.
- Anh ba, hôm nay chị hai và anh rể đều ở đây, đừng có cười em nữa có được không? Nói như em không có người lấy vậy. Thật ra đó, .. anh có hơn em đâu, hình như tính cho tới lúc này anh còn chưa có mối tình đầu nữa à! Anh còn tội nghiệp hơn em.
- Ai nói vậy, anh đã tìm được nữ thần trong lòng mình rồi.
- Là ai? – Ba, mẹ và em gái cùng hỏi một câu.
- Con không biết người ta có thích con hay không.

Câu trả lời này khiến ọi người có mặt đều có chút thất vọng. Nhưng tình cảnh như thế lại khiến cho Nhất Phàm cảm thấy hiếm có. Từ sau khi Tuệ Hân ra đi thì trong nhà hình như không có một bữa ăn rộn ràng như vậy nữa, không có món ăn do Tuệ Hân làm, không có những câu chuyện cười của Tuệ Hân, món ăn có ngon thế nào cũng trở nên vô vị. Gần đây công việc lại bận như vậy, thời gian cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm với gia đình lại càng ít.

14. Chương 14

Bữa tối đã kết thúc trong không khí rộn ràng như thế, và hiện giờ thì Nhất Phàm và Vũ Tịnh lại đang trên đường trở về khách sạn, hai ngày nay họ đã chậm trễ rất nhiều, tuy Nhất Phàm thương tiếc Vũ Tịnh nhưng trong công việc thì vẫn chí công vô tư.

- Lúc nãy ba nói gì với anh vậy? Tôi thấy hình như hai người trò chuyện vui lắm.
- Ba nói chuyện với con rể thì đương nhiên là những lời như chăm sóc tốt cho con gái rồi. Hình như ba rất không an tâm về cô. Ông cứ cảm thấy nợ cô rất nhiều, nên muốn tôi bù đắp giúp ông ấy, cho cô một cuộc sống hạnh phúc.
- Tôi biết. – Thật ra thì Vũ Tịnh không rất hận ba mình, chỉ là không muốn đối mặt thôi.
- Michelle, có thời gian hãy thăm ba mình nhiều hơn, tôi thấy sức khỏe của ba không tốt lắm, cô phải trân trọng những thời gian này.
- Ừm, hôm đó được anh giảng ột bài giáo dục tư tưởng sâu xa như vậy, tôi đã nghĩ thông rất nhiều rồi.
- À phải, vậy dì nói gì với cô, có phải dạy cô làm thế nào đối phó với mẹ tôi không?
- Sao anh biết?
- Thì trong phim cũng như vậy thôi mà. Lời thoại tôi cũng có thể nói luôn đó. Dì dạy cô cái gì vậy?
- Chiêu mà dì dạy tôi không xài được, chúng ta đâu thể nào có con.
- Con? Nếu như không phải vì lúc trước quá muốn có con, có lẽ hiện giờ Tuệ Hân vẫn còn ngồi bên cạnh tôi.

Dứt câu nói này, trên xe lại là yên tĩnh, Nhất Phàm lại tạm thời trở về thế giới của anh và Tuệ Hân, Vũ Tịnh cũng không nói gì nữa, vì đó là thế giới mà cô mãi mãi cũng không thể hiểu được, và lúc này cô đồng ý nhìn anh từ xa như thế, thưởng thức niềm hạnh phúc có chút bi thương đó của anh.

Chương 8 : Sau khi biết sự thật

Không biết ai đã từng nói, hạnh phúc và vui vẻ chỉ là giờ giải lao giữa trận của cuộc đời, bốn ba bận rộn vì cuộc sống mới là định luật chủ yếu của nhân sinh. Nhất Phàm và Vũ Tịnh cũng không ngoại lệ, tuy trong

mất người ngoài, gia tài của họ rất nhiều, nhưng muốn giữ được vị trí của mình trong thương trường đầy những cạnh tranh kịch liệt thì thật sự không phải là một việc dễ dàng. Sau bữa cơm đầm ấm đó, Nhất Phàm và Vũ Tịnh lại trở về quỹ đạo của họ, những từ ngữ như bản kế hoạch, hội nghị, chỉnh sửa, tranh chấp, thỏa hiệp, nháp lại là những khái quát cao độ trong công việc hàng ngày của họ, điều duy nhất khác với trước đây là mỗi buổi trưa Nhất Phàm sẽ đều đặn thân mang cơm hộp đến phòng của Vũ Tịnh, một mặt là vì lo cô lại vì bận mà quên ăn trưa, mặt khác là vì họ có quá nhiều việc phải thảo luận. Hai tuần chớp mắt đã trải qua, hiện giờ Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã đang trên chuyến bay qua New York.

- Nghỉ ngơi một chút đi, từ khi lên máy bay đến giờ mắt của cô vẫn chưa rời khỏi màn hình vi tính đó. Bản kế hoạch của chúng ta đã thảo luận và chỉnh sửa nhiều lần rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. – thấy Vũ Tịnh cứ luôn trong trạng thái khẩn trương như vậy Nhất Phàm cũng có chút không nỡ.

- Tôi muốn xem một lần nữa phần power point do tôi phụ trách, dù sao đây cũng là yếu tố quan trọng nhất quyết định sự thành bại của chúng ta mà.

- Michelle, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể thắng mãi trong thương trường được, quan trọng là chúng ta đã cố hết sức. Chẳng lẽ cô sợ lần này không thành công thì tôi sẽ đuổi việc cô sao?

- Anh đó, chắc chắn sẽ không đuổi việc tôi rồi, nhưng trong lòng tôi sẽ không thoải mái đó mà!

- Vũ Tịnh, nếu như khách sạn chúng ta có giải thưởng nhân viên xuất sắc nhất, tôi nhất định sẽ đề cử cô. Cô cần cù lại nỗ lực như vậy, ba năm sau chắc chắn tôi sẽ không nỡ thả cô đi.

- Anh sẽ thả, với anh mà nói tôi chỉ là một trợ thủ đắc lực thôi, và Tuệ Hân mới là người vợ mà anh yêu, trợ thủ có thể có rất nhiều nhưng vợ thì chỉ có một. – Nói xong câu này tự nhiên trong lòng Vũ Tịnh có hơi chua chua, và Nhất Phàm thì nhìn cô một cách thâm tình, cô quá tỉnh táo, vì thế định sẵn cô không thể vui vẻ.

Cô tiếp viên đẩy xe thức ăn đến, không khí trầm buồn trong khoang lúc này mới được dịu lại.

- Cô cậu muốn dùng gì không?

- Michelle, cô chọn đi. Tôi thật sự không dám làm khó đại công thần của tôi đâu.

- Phiên cô cho anh ấy một Blue Moutain, cho tôi một ly nước chanh, và chúng tôi còn cần một cái bánh mì Ý.

Cô tiếp viên cẩn thận đặt những gì Vũ Tịnh nói lên bàn.

- Sao anh nhìn tôi mà cười khờ kiểu này? Có phải cảm giác hôm nay tôi mới thật sự là một bà Hoắc không.

- Sao cô lại biết tôi thích cafe Blue Moutain vậy? – Nhất Phàm vừa ăn bánh mì vừa nghịch ngợm hỏi.

- Lần nào vào phòng làm việc của anh cũng thấy thư ký pha cho anh loại cafe này, vả lại tôi nghe Nick nói Tuệ Hân thích nhất cũng là Blue Moutain.

Câu nói vừa dứt, cả hai đều nhớ về những giây phút hạnh phúc với người mình yêu. Thường hay nghe người lớn nói, vợ chồng mà sống với nhau lâu rồi thì hai người sẽ ngày càng giống nhau và cuối cùng sẽ hợp thành nhất thể. Ban đầu Vũ Tịnh cứ nghĩ rằng đây là một câu nói đùa, nhưng sau khi lớn lên thì cô mới thật sự hiểu được hàm ý của câu nói này, vợ chồng vốn sẽ không thể càng lúc càng giống nhau, chỉ là ngày tháng sẽ bồi dưỡng sự ăn ý của cả hai, thần thái, động tác, ánh mắt, ngữ khí sẽ dần dần như cùng xuất ra từ một người, và vì thế mới mang đến cho người ta sự nhầm lẫn này. Nhìn ly nước chanh trước mặt mình, Vũ Tịnh mới biết thì ra mình cũng không thoát nổi câu tục ngữ này, lúc trước cô thích uống trà xanh, vì cô luôn cho rằng người uống trà có một nét đẹp tri tính (tri tính mang ý diễn tả người phụ nữ xinh đẹp có văn hoá, có trí thức, có giáo dục, chỉ dùng cho phái nữ thôi), sau này khi gặp Minh Kiệt, anh cứ thích gọi nước chanh cho cô trong những lần hẹn hò, và thế là cô đã thử uống nước chanh, sau đó cô đã yêu phải hương vị này, trong vị chua có vị ngọt, bấy lâu nay cô luôn nghĩ rằng cuộc hôn nhân thất bại của ba mẹ mang đến cho cô chua chát, còn cái mà Minh Kiệt mang đến cho cô là vị ngọt của tình yêu, cô đồng ý mãi mãi chìm đắm trong vị ngọt này không tỉnh dậy, nhưng trong thế giới của tình yêu, hạnh phúc dường như chỉ có thể có bấy nhiêu, tranh cãi, phản bội, chia ly mới là quy luật chủ đạo. Còn Nhất Phàm thì sao? Từ nhỏ anh đã lớn lên trong sự nâng niu của ba mẹ, bà Hoắc vì muốn cho Nhất Phàm trưởng thành trở thành một

người khỏe mạnh nên thức uống chỉ định của Nhất Phàm là sữa cao, từ nhỏ Nhất Phàm đã là một đứa bé mập mạp trắng trẻo, vô cùng dễ thương. Lần đầu tiên hẹn hò với Tuệ Hân, cô thấy anh còn uống sữa cao nên đã không nhận được mà cười anh, nói anh còn là đứa trẻ không lớn lên được, và nói mình là một cô gái uống cafe có giáo dục, biết hưởng thụ, thế là anh cũng bắt đầu bắt chước cô uống Blue Moutain để làm một người đàn ông có giáo dục và biết hưởng thụ. Tuy sau khi kết hôn Tuệ Hân đã xin lỗi Nhất Phàm vì chuyện này nhưng dường như Blue Moutain đã trở thành một sự ăn ý khác trong sinh mạng của họ, bất kể là trước đây, hay là bây giờ, bất kể là cô có còn hay không, sự ăn ý này chưa hề thay đổi, lời hứa của anh chưa hề thay đổi, tình yêu của anh dành cho cô chưa hề thay đổi.

- Chú ơi, chú có thể cho con một miếng bánh mì Ý không?

Một bé gái độ 4 tuổi đi tới trước mặt Nhất Phàm hỏi một cách nhỏ nhẹ, cẩn thận. Và câu nói này cũng kéo Nhất Phàm và Vũ Tịnh ra khỏi ký ức.

- Được chứ.

Nhất Phàm vừa nói vừa ẵm bé gái lên ngồi trên đùi mình. Vũ Tịnh thì thờ thững nhìn Nhất Phàm, Nhất Phàm của lúc này là cô chưa từng được nhìn thấy, dịu dàng như vậy, đáng yêu như vậy, còn nữa là, hình như đã lâu rồi anh ấy không được cười như thế.

- Con muốn lấy miếng nào? – Nhất Phàm hỏi bé gái.

- Miếng này, nhìn nó giống panda, con thích nhất là panda đó.

Nhất Phàm và Vũ Tịnh lắc đầu bật cười, hai người họ đều chẳng tìm thấy một điểm nào của panda trong miếng bánh mì này.

- Thôi được, chú cho con miếng này đó.

- Cám ơn chú. – Bé gái nói xong thì vui vẻ mà cầm lấy rồi ăn. Thế giới của trẻ con mãi mãi cũng là đơn giản nhất, ăn được một miếng bánh mì thôi cũng có thể hạnh phúc như vậy.

- Amelia, ôi thật xin lỗi cậu, làm phiền cô cậu rồi. – Mẹ của đứa bé ẵm nó vào lòng mình. – Sao con cứ chạy lung tung thế này, con không biết mẹ không tìm thấy con sẽ lo lắng sao? – Mẹ của bé gái oán trách.

- Mẹ, lúc này cô tiếp viên nói không có bánh mì Ý, con thích ăn lắm mà, thấy chú này có nên con mới qua xin chú ột miếng thôi. – Thấy mẹ giận, bé gái chu mỏ nói.

- Được rồi, bây giờ con cũng có bánh mì rồi, có thể về chỗ với mẹ được chưa đây. Tạm biệt chú đi.

- Tạm biệt chú. – Cô bé lại rạng rỡ trở lại, nằm úp trên lưng mẹ và còn giơ tay hình chữ “V” với Nhất Phàm. Và Nhất Phàm cũng làm lại như thế với bé gái.

- Anh thật sự rất là thích con nít. – Vũ Tịnh ngồi bên cạnh không tìm được lòng mà cảm thán.

- Nếu như Tuệ Hân còn ở đây, con của chúng tôi cũng cỡ này rồi. – Nói nói một hồi rồi Nhất Phàm lại có chút thương cảm.

- Có phải đến bây giờ anh vẫn tự trách mình về việc Tuệ Hân ra đi không?

- Phải, lúc đó tôi thật sự quá muốn có một đứa con với Tuệ Hân, nó nhất định sẽ xinh đẹp như Tuệ Hân, và tôi có thể chơi với nó, có thể cho nó cưỡi trên vai tôi, chỉ là tôi chưa hề nghĩ cho Tuệ Hân, kết quả là cô ấy đã vì đó mà cực một vấn đề rồi mãi mãi rời xa tôi. Đây là sự trừng phạt của ông trời.

Nhất Phàm vừa nói, trong mắt vừa có một tinh thể gì đó lấp lánh. Trông thấy người đàn ông chấp nhất với tình cảm như thế trước mặt mình, trái tim bị băng phong của Vũ Tịnh dường như tan ra trong giây phút đó, cô không tự chủ mà đưa tay lau đi nước mắt của anh. Nhất Phàm bị cử chỉ đột ngột này của Vũ Tịnh làm khựng người lại.

- Nhất Phàm, Tuệ Hân chưa hề rời khỏi anh, cô ấy luôn ở trong tim của anh.

Lúc này Nhất Phàm cũng quay qua nhìn Vũ Tịnh, anh phát hiện một điều rất giống nhau trong mắt của hai người, đó là sự cố chấp và kiên định đối với tình cảm.

Cuối cùng cũng đến ngày đáp biện rồi, Morgan Standley đặt địa điểm nơi đáp biện tại nhà hàng tổng bộ Hilton tại New York. Năm đại biểu của năm nhà đã đến nơi, Ngũ Tả Cường tự tin vô cùng. Hắn đã sớm nghe được chủ đề của Hoắc thị rồi, nhưng hắn cứ nghĩ rằng nhà đầu tư phương Tây sẽ nghiêng về những nhà hàng Tây hóa hơn, tiêu chuẩn của hắn lại vô cùng hợp khẩu vị của giám khảo nên hắn đã nghĩ trước mình sẽ là người chiến thắng. Còn Vũ Tịnh thì cũng còn có hơi khấn trương vì dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tiếp tay một kế hoạch PR lớn như vậy, nét mặt của cô cũng hơi không tự nhiên. Và Nhất Phàm thì thấy hết những điều này.

- Michelle, đừng sợ, kế hoạch của chúng ta là độc nhất vô nhị.

Nhất Phàm nói xong anh nắm tay Vũ Tịnh, lần nắm tay này rất khác với những lần trước. Vũ Tịnh thật sự cảm nhận được một sức mạnh tinh thần từ bàn tay to lớn của Nhất Phàm, và cũng vì bàn tay này mà Vũ Tịnh mới cảm thấy thì ra bấy lâu nay mình vẫn cần có một người ở bên cạnh khích lệ mình.

Cuộc đáp biện tiến hành rất thuận lợi, Hoắc thị lấy được giải nhất, Tả thị hạng nhì, và đương nhiên vốn đầu tư cuối cùng lọt vào tay ai thì còn phải coi tình hình chấp hành kế hoạch của nhà nào tốt. Ngũ Tả Cường không hề nghĩ rằng Hoắc thị lại một lần nữa trở thành ngựa đen, để tránh sự quấy nhiễu của phóng viên địa phương, hắn đã về HK sớm, còn Nhất Phàm và Vũ Tịnh vì phải tham gia các hoạt động khác mà phải ở lại New York vài ngày.

15. Chương 15

Chiều hôm nay, họ sẽ đáp máy bay về HK, buổi sáng họ đã dùng bữa tại căn tin trên tầng cao nhất của nhà hàng Hilton. Sau khi ăn sáng xong thì Nhất Phàm quyết định về phòng lấy gì đó rồi đến bãi đậu xe lấy xe đưa Vũ Tịnh đến trung tâm mua quà cho người nhà. Hiện giờ New York đang trong mùa thu, thời tiết đã bắt đầu chuyển sang mát lạnh, Nhất Phàm bảo Vũ Tịnh đợi anh điện thoại của anh tại căn tin.

Trước khi đến bãi đậu xe, Nhất Phàm lại quyết định đến shop quà lưu niệm trong nhà hàng Hilton xem coi có gì đáng để mua, vì hầu như là cứ mỗi một quý thì báo của New York đều đăng những quà lưu niệm của nhà hàng Hilton.

Vừa bước vào shop thì Nhất Phàm thấy ngay một đồ chơi cậu bé bút chì trên kệ. Nhìn thấy nó Nhất Phàm lập tức nghĩ ngay đến con ShinChan của Vũ Tịnh, tuy đã không còn nhớ rõ cái đồ thể nào nhưng nét mặt thất vọng của Vũ Tịnh thì anh còn nhớ rất rõ ràng. Nếu như tặng cho cô ấy cái này sau khi hoạt động PR được cử hành thành công, chắc chắn cô ấy sẽ rất vui nhỉ. A big surprise, right?

- How much is it? – Nhất Phàm cầm cậu bé bút chì đến quầy tính tiền.

- Twenty doallars. – Nhất Phàm không một chút do dự mà mua ngay nó.

- Excuse me, do you have another one? I don't see any other one in the counter.

Một thanh niên vội vàng chạy đến bên quầy thu ngân hỏi. Có lẽ vì người này nhìn vào là biết ngay là người châu Á nên Nhất Phàm cũng quay qua nhìn anh. Anh trẻ trung và năng động, có một khí chất quý tộc, đồ vest chỉnh tề, trên đó không một nếp gấp, có thể biết anh là một người có tính 'đã tốt còn muốn tốt hơn'.

- Sorry sir. This is the last one. – Lời nói vừa dứt, trên gương mặt của vị thanh niên quý tộc có chút thất vọng, nét mặt này khiến cho Nhất Phàm có hơi không nở.

- Sir, if you really like it, I can give it to you. – Nhất Phàm chủ động nhường nó cho người thanh niên.

- Thank you. But God gives this to you, so you have it. – Nói xong thì người thanh niên quay lưng rời khỏi. Và Nhất Phàm cũng cầm lấy món quà đã được gói đàng hoàng đi ra bãi đậu xe.

Vũ Tịnh đợi Nhất Phàm có chút chán, vừa chuẩn bị lấy hộp phấn trong giỏ xách ra thì.. có lẽ là do đồ trong túi của cô quá nhiều nên cây son đã rớt xuống đất. Vũ Tịnh đang định nhặt lên thì nó đã nằm dưới đáy của chiếc giày cao gót của một cô gái xinh đẹp, vận xấu khó tránh.

- Sorry. – Cô gái nhặt cây son lên đưa cho Vũ Tịnh, tuy là đang xin lỗi nhưng ngữ khí lại toàn là ý ngạo mạn.

Vũ Tịnh vừa định lễ phép nói không có gì thì mới phát hiện cô gái trước mặt mình chính là Donna mà cô không muốn gặp nhất. Hai năm trước, Vũ Tịnh đã trông thấy cô và Minh Kiệt cùng nằm trên một chiếc giường và điều đó đã khiến cho cô rời khỏi anh.

- Là Michelle à. Gần đây khoẻ không? – Donna vẫn nét mặt ngạo mạn.

- Tôi rất khoẻ. – Nhìn thấy Donna, Vũ Tịnh thật sự là cảm thấy tệ hại.

- Vậy thì tốt, bạn mất tích bí ẩn như vậy thiệt là hại Michael nhà chúng tôi không ít đó, hai năm nay Michael vẫn ở Pháp trị vết thương tình đó. Chúng tôi cũng vừa mới từ Pháp trở về, ngày mai chúng tôi sẽ về Florida thăm daddy mummy của Michael. – Donna nói như là nữ chủ nhân của tập đoàn Quan thị vậy.

- Bây giờ Michael có cô chắc là rất vui.

- Phải đó, sau này Michael cũng đã nghĩ thông suốt, anh ấy nói bạn chỉ được cái xinh đẹp thôi, nhà thì không có tiền, thật không biết sao bạn đầu lại theo đuổi bạn.

- Vậy à? Donna, cô đã thay đổi rất nhiều, thay đổi đến nỗi khiến tôi không thể tin được, không thể tin rằng chúng ta đã từng là đôi bạn thân nhất.

- Bạn? Ai muốn làm bạn với cô, tôi và Michael là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tuy anh ấy chưa hề có cảm giác với tôi, nhưng bên cạnh anh ấy cũng chưa hề có một người con gái nào, nhưng từ sau khi cô xuất hiện thì anh ấy đã thay đổi, anh ấy không ngó ngang đến tôi mà chỉ lo cô có vui hay không, không hề nghĩ đến cảm nhận của tôi, vì thế tôi phải trở thành người bạn thân nhất thân nhất của cô, giúp anh ấy theo đuổi cô, sau đó khiến anh ấy rời khỏi cô, để cô đau khổ. – Nói đến đây, trong mắt Donna lộ ra một ánh nhìn lạnh băng, đó có lẽ chính là nỗi hận của cô.

Đột nhiên điện thoại Donna rung lên, cô lập tức biến thành một cô gái hiền dịu. Không cần hỏi cũng biết là Minh Kiệt gọi rồi, chỉ là mãi mãi anh cũng không thể biết được đầu dây bên kia đang có một người mà anh muốn gặp nhất. Lúc này Vũ Tịnh thật sự có một chút nông nổi muốn giật lấy điện thoại của Donna, nói cho anh biết lý do cô rời khỏi anh, nói cho anh biết hai người xa nhau là do âm mưu của Donna, chỉ là khi nghĩ đến câu nói lúc nãy của Donna “anh ấy nói cô chỉ được cái xinh đẹp thôi, nhà thì không có tiền, thật không biết tại sao bạn đầu lại theo đuổi cô” thì cô đã kìm chế mình lại.

- Bye, Michael. – Sau khi nghe xong điện thoại, Donna còn miếu một cái với điện thoại. Sau đó lại là một loạt những lời mỉa mai của Donna.

Trên bàn ăn chỉ còn lại một Vũ Tịnh với vẻ mặt thất ý, cô đơn. Một lúc sau thì điện thoại Vũ Tịnh cũng rung lên, là Nhất Phàm.

Tiếp theo đó thì trong đầu Vũ Tịnh hoàn toàn trống rỗng. Đứng trong thang máy của nhà hàng, mắt cô không nhìn thấy gì cả, trong đầu vẫn văng vẳng những lời nói của Donna. Hai năm trước, cô tưởng Minh Kiệt phản bội cô, bây giờ cô mới biết thì ra là Donna đã làm cô tổn thương, và Minh Kiệt đã không còn yêu cô nữa, nghĩ đến đây, tim cô lại một lần nữa rung lên vì lạnh, tuy rất muốn khóc, nhưng cô không thể khóc, Nhất Phàm đã có quá nhiều những nỗi đau tình cảm phải chịu đựng, cô không thể bắt anh phải san sẻ với cô nữa.

Bước ra cửa nhà hàng Vũ Tịnh liền trông thấy Nhất Phàm. Nhất Phàm đậu xe ở quảng trường trước cửa nhà hàng và đang đứng dựa vào xe vẫy tay với Vũ Tịnh, lần này, lần đầu tiên Vũ Tịnh chạy đến bên Nhất Phàm rồi ôm lấy anh, ôm thật chặt.

- Cô ngốc, sao vậy? – Nhất Phàm khẽ hỏi.

- Không có gì, chỉ là đột nhiên rất nhớ anh thôi. – Vũ Tịnh nói, nước mắt cũng lặng lẽ tuôn rơi.

- Chúng ta chỉ mới không gặp nhau mười mấy phút thôi mà đã nhớ tôi rồi à!

Nhất Phàm biết chắc chắn Vũ Tịnh đã xảy ra chuyện gì, vì Vũ Tịnh là loại người cái gì cũng giấu trong lòng, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì cô cũng tuyệt đối không nói như vậy.

- Hôm nay tôi muốn cho anh một surprise mà. – Tuy trong lòng Vũ Tịnh đau chết đi được, nhưng cô vẫn ráng mà làm ra nét mặt vui vẻ.

- Surprise? Sao hôm nay chúng ta lại nghĩ giống nhau thế này.

- Anh có surprise gì cho tôi?

- Sau này mới nói cho cô nghe. Bên ngoài gió lớn, mau lên xe đi. – Nhìn nụ cười mang vị đắng cay của Vũ Tịnh, tim Nhất Phàm cũng xót xa vô cùng.

Sau khi trở về HK thì Nhất Phàm và Vũ Tịnh lại về với công việc của mình, nhưng Nhất Phàm thật sự phát hiện Vũ Tịnh có chút không giống lúc trước nữa. Tuy Vũ Tịnh cực lực khống chế cảm xúc của mình, nhưng hình như cô không đủ tập trung khi làm việc như lúc trước, và lại rất dễ nổi nóng, tuy đã nhiều lần anh hỏi cô đã xảy ra chuyện gì ở New York nhưng lần nào Vũ Tịnh cũng dùng đủ thứ lý do qua phà, không nhắc một chữ nào về chuyện đó.

Hôm nay, Vũ Tịnh vẫn như ngày thường đến phòng làm việc của Nhất Phàm cùng anh và Nick thảo luận những chi tiết nhỏ trong hoạt động lần này.

- Michelle, cô cảm thấy ý kiến của Nick có điểm nào đáng tham khảo thì ghi nhớ lại hen.

- Ừm, tôi bắt đầu nói nha, tôi nghĩ đối với lễ Tết, chúng ta nên đặt trọng yếu vào vài điểm..... – Nick nói không ngừng những suy nghĩ của mình, và Vũ Tịnh thì dường như hoàn toàn không chú ý gì, nếu là bình thường thì cô đã ghi chép nhanh lẹ trên note rồi, nhưng hôm nay cô lại ngồi yên đó, Nhất Phàm thật sự lo lắng cho trạng thái của cô, nên đành nhắc nhở cô.

- Michelle, tôi cảm thấy ý này khá tốt, cô ghi lại đi.

Vũ Tịnh tuy miệng thì nói ừm nhưng tay cô thì đang run rất dữ dội, cây bút trên tay cũng cầm không vững mà bị rơi xuống đất, cô nhặt lên tiếp tục viết nhưng tay vẫn không thể nắm chặt bút. Gia Đồng và Nhất Phàm cũng bắt đầu lo lắng.

- Xin lỗi, mấy hôm nay tôi nghỉ ngơi không tốt, tôi gọi Sandra qua đây. – Nói xong Vũ Tịnh liền ra ngoài.

- Michelle sao vậy? Lúc trước cô ấy chưa bao giờ như vậy, cậu có cần qua đó xem coi có chuyện gì không?

- Cô ấy có chuyện cũng sẽ chỉ tự gánh vác, không bao giờ nói với ai, có lẽ hiện giờ cô ấy muốn được yên tĩnh một mình.

Ngoài miệng thì nói như thế nhưng thật sự thì trong lòng Nhất Phàm cũng còn rất lo lắng. Cuộc họp vừa chấm dứt anh liền qua tìm Vũ Tịnh nhưng không thấy cô đâu, trước đây nếu phải ra khỏi khách sạn làm gì thì cô sẽ nói lại với thư ký của anh hoặc nhắn tin cho anh, nhưng lần này cô lại mất tích một cách thần bí như vậy.

Không trông thấy Vũ Tịnh, Nhất Phàm khẩn trương vô cùng, gọi điện thoại của cô thì lại khóa máy, anh thật sự là lo lắng lắm rồi. Trở về phòng làm việc thì điện thoại Nhất Phàm reo lên, không thèm nhìn là ai gọi đến thì Nhất Phàm đã bắt máy ngay.

- Vũ Tịnh, cô đang ở đâu vậy? – Bất kể là ai đang ở đâu đây bên kia, Nhất Phàm cứ thế mà hỏi.

- Con trai, con nhớ vợ vậy sao? – Thì ra là bà Hoắc.

- Mẹ, mẹ có chuyện gì, con đang rất bận. – Lần đầu tiên Nhất Phàm nổi nóng với mẹ mình.

- Con dữ với mẹ cái gì chứ, con còn dữ như vậy nữa mẹ không nói con nghe vợ con đang ở đâu.

- Sao? Mẹ biết Vũ Tịnh đang ở đâu à? Mẹ, mẹ đừng có úp mở nữa mà, mau nói con nghe đi.

- Hôm nay mẹ cùng ba con đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, trên đường về nhà thì trông thấy nó đứng trước cửa một phòng khám tâm lý, bác sĩ ở bên cạnh còn đang an ủi nó, xem ra có vẻ như họ rất là thân.

- Phòng khám tâm lý? Là phòng khám nào? Mẹ chắc chắn là Vũ Tịnh chứ?
 - Phải mà, cách ăn mặc của người đó giống y hệt vợ con, vả lại bác sĩ đó là Yoyo Chen đó, chính là cô hoa kiều gả cho đại thiếu gia của tập đoàn Viễn Đông một năm trước đó, lúc đó báo chí có đăng, tên phòng khám thì mẹ không chú ý, nhưng là cái phòng khám ở gần bệnh viện ba con kiểm tra.
 - Con biết rồi.
 - Con trai, có phải vợ con có bệnh tinh thần gì không vậy? Những cô gái có thành tích học tập tốt ít nhiều cũng có chút vấn đề tâm lý.
 - Mẹ à, đừng có đoán bậy nữa. Bây giờ con đi tìm cô ấy đây.
- Cúp máy xong Nhất Phàm liền chạy xuống bãi đậu xe, trên xe, trên đường đi, trong đầu Nhất Phàm toàn là hình bóng của Vũ Tịnh, ngốc ngốc, cô không được có chuyện gì, ngốc quá, có chuyện gì mà không thể nói với tôi chứ, có chuyện gì mà không thể san sẻ với tôi chứ. Lúc này thế giới của anh tạm thời không có Tuệ Hân, chỉ có Vũ Tịnh.
- Đến phòng khám của Yoyo Chen, Vũ Tịnh đã rời khỏi, vì lúc này đang giờ nghỉ trưa nên Yoyo và y tá trong phòng khám đều đang ăn trưa.
- Bác sĩ, xin hỏi sáng nay có phải có một bệnh nhân tên Phương Vũ Tịnh đến đây khám bệnh không?
 - Anh là? – Yoyo kéo mắt kính xuống nhìn người đàn ông trước mặt.
 - Phương Vũ Tịnh là vợ của tôi, tôi muốn biết thật ra vợ của tôi bị bệnh gì.
 - Chúng ta vào trong rồi nói. – Dù gì cũng là việc riêng của bệnh nhân, Yoyo phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp.
- Vào trong phòng, Nhất Phàm lại bắt đầu hỏi về bệnh tình của Vũ Tịnh.
- Ông Hoắc, tôi tên Yoyo, thật ra là một bác sĩ tâm lý, tôi không thể tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân cho ông biết, vả lại sáng nay, Vũ Tịnh đã dặn dò rất kỹ không thể nói cho anh biết chuyện này, nhưng lần này Vũ Tịnh lại tái bệnh một lần nữa, tâm lý phụ đạo của tôi đã không còn tác dụng quá lớn với cô ấy, cô ấy cần thuốc và cần người giúp đỡ, người đó chính là ông.
 - Tái bệnh lần nữa? Ý cô là trước đó cô ấy đã từng bị bệnh tâm lý và từng tiếp nhận trị liệu?
 - Phải, bệnh của Vũ Tịnh là PSYCHO – SOMATIC DISORDER. Đơn giản mà nói cô ấy sẽ có một vài phản ứng quá kích đối với một vài chuyện ứng kích nào đó, cô ấy vì không thể tiếp nhận một chuyện nào đó, lựa chọn trốn tránh và sẽ diễn biến thành bệnh tinh thần.
 - Làm phiền cô có thể nói cụ thể một chút không?

16. Chương 16

- Michelle từ nhỏ đã có một nỗi ám ảnh về tâm lý đối với hôn nhân và tình cảm vì quan hệ hôn nhân của ba mẹ mình. Khi cô ấy gặp được người đàn ông đầu tiên làm cô ấy cảm động và yêu cô ấy, thì cô sẽ yêu sâu đậm hơn những cô gái bình thường, và không màng gì cả, nhưng một khi bị phản bội, cô ấy cũng sẽ bị thương nặng hơn những cô gái bình thường khác, cô ấy sẽ hoàn toàn phủ định mình. Lúc trước khi ở Mĩ, Vũ Tịnh là bệnh nhân của tôi, trải qua một năm trị liệu thì trên cơ bản cô ấy đã không còn vấn đề gì nữa, sau đó tôi trở về HK định cư, nhưng chúng tôi vẫn giữ liên lạc với nhau, hôm nay Vũ Tịnh đến tìm tôi, tôi thấy tay cô ấy lại bắt đầu run thì tôi biết ngay Vũ Tịnh lại một lần nữa phát bệnh.
- Mới đây chúng tôi có qua Mĩ, chắc chắn cô ấy đã gặp lại người quen hoặc đã xảy ra chuyện gì ở đó, nhưng lúc đó tôi không có ở bên cạnh cô ấy, sau đó nhiều lần tôi đã hỏi nhưng lần nào cô ấy cũng lái sang đề tài khác.
- Hai năm trước, cô ấy tận mắt chứng kiến bạn trai và người bạn thân nhất của mình nằm trên một chiếc giường, cô ấy tưởng bạn trai mình phản bội mình. Nhưng lần này qua Mĩ, cô ấy đã gặp lại người bạn thân đó và mới biết được toàn bộ sự việc là kế hoạch trả thù của người bạn đó. Thì ra người bạn thân nhất đó

của cô ấy đã phản bội cô ấy, và bạn trai của cô ấy cũng không thể nào trở lại bên cạnh cô ấy nữa. Lần này đả kích mà cô ấy chịu đựng rất lớn, cô ấy cảm thấy cậu cũng đã chịu quá nhiều đau thương trong tình cảm nên không thể bắt cậu phải tiếp tục gánh thêm gì nữa, nên mới giấu tất cả trong lòng, cuối cùng chính bản thân cô ấy cũng không thể gánh nổi nữa nên biến thành tinh thần khẩn trương, và dễ nổi nóng, và cuối cùng tay sẽ bắt đầu run.

- Vậy tôi có thể làm gì để giúp cô ấy?

- Dùng tình yêu của cậu, dùng sự chân thành của cậu giúp cô ấy. Để cô ấy tin rằng cho dù cả thế giới này phản bội mình thì cậu cũng sẽ không bao giờ làm vậy. Cậu ở trong thế giới của cô ấy.

Nhất Phàm cũng không còn nhớ rõ đã nói chuyện với Yoyo bao lâu nữa, chỉ biết khi anh rời khỏi phòng khám thì trời đã tối.

Trên đường trở về khách sạn, trong đầu anh cũng vẫn là Vũ Tịnh, anh không biết thì ra Vũ Tịnh chịu đựng nhiều như vậy mà còn suy nghĩ cho anh, không để anh cùng san sẻ với cô.

Khi trở về khách sạn, Vũ Tịnh đang trong phòng làm việc, tay của cô vẫn còn đang run, run đến nỗi nắp hộp thuốc cũng không mở ra được, trông thấy thế tim của anh cũng run lên theo.

Đột nhiên hộp thuốc của cô văng xuống đất, anh liền xông vào trong giúp cô nhặt lên, và cô cũng nhanh chóng giật lại hộp thuốc sau đó giấu nó đi sợ anh phát hiện cô uống thuốc kháng viêm muộn, chỉ là cô không biết anh đã biết hết và anh hoàn toàn đồng ý san sẻ với cô.

- Vũ Tịnh, cô không sao chứ! – Anh ngồi xổm xuống, đôi tay giữ lấy vai cô muốn giữ vững cơ thể đang run lên của cô.

- Tôi không sao. – Vẫn còn giả vờ cười với anh nhưng bản thân cô không biết rằng nụ cười này đơ vô cùng, và hoàn toàn không tự nhiên.

- Tại sao không nói với tôi? Tại sao phải cất giấu tất cả ở trong lòng? Tại sao không để tôi cùng san sẻ?

- Anh đang nói gì vậy? Có chuyện gì là tôi không thể giải quyết nào. – Cô vẫn đang giả bộ, cô vẫn hy vọng anh đừng nhìn thấy cô cũng chỉ là một cô gái đáng thương.

- Tại sao gặp lại Donna ở Mỹ mà không nói cho tôi nghe? Tại sao đến gặp bác sĩ tâm lý cũng không nói tôi nghe? Cô có biết hôm nay cô đột nhiên mất tích như vậy tôi lo lắng biết chừng nào không?

- Sao anh lại biết? Anh theo dõi tôi? – Cô có chút giận, cô vẫn đang nỗ lực bảo vệ mình.

- Hôm nay mẹ cùng ba đến bệnh viện kiểm tra và trông thấy cô trên đường về.

- Vậy à? Chắc chắn là mẹ anh không thích một người từng mắc bệnh tinh thần đâu nhỉ! Chắc mẹ anh cũng không thích người như tôi rồi! – Cô cười đắng chát.

- Không phải, tôi thương tiếc cô, thương cho cô phải chịu đựng nỗi đau không đáng phải chịu trong độ tuổi đó, thương cô vì tôi mà không thể hưởng thụ cuộc sống và niềm vui mà cô hy vọng được hưởng thụ, thương cô bận tâm vì tôi, lo lắng cho tôi.

Lúc này anh nhìn cô với ánh mắt đầy tình cảm, ánh mắt lần này hoàn toàn khác với những lần trước, những lần nhìn trước đây có tội nghiệp, có đồng tình, nhưng lần này thì chỉ có duy nhất một cái, đó là trái tim chân thành.

- Xin lỗi, không phải tôi không muốn nói với anh, mà là tôi không biết phải nói thế nào với anh rằng tôi là một người thất bại như vậy, là một người bi thảm như vậy. – Nói một lúc cô dựa đầu vào vai anh khóc nức lên.

- Vũ Tịnh, cô không thất bại, cũng không bi thảm, trên thế giới này, tôi chính là người thân của cô, là bến cảng của cô, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cô khi cô đau lòng, khi cô bị tổn thương, đợi đến khi vết thương của cô hoàn toàn lành lặn, đợi đến khi cô tìm được người có thể không màng tất cả mà hy sinh vì cô, cô có thể rời

khỏi tôi bất cứ lúc nào, rời khỏi Hoắc thị, rời khỏi HK, đi theo đuổi cuộc sống mà cô thích, đi làm lại Vũ Tịnh vui vẻ của cô, một Vũ Tịnh thuần túy. Tôi sẽ luôn ở đây trông chừng cô, chúc phúc cô.

Nghe những lời này, Vũ Tịnh không khóc nữa, và cũng không nói gì, cô chỉ ôm Nhất Phàm thật chặt, lúc này anh là thế giới của cô, là khung trời của cô.

Chương 9: Hãy để trái tim theo đuổi niềm vui được tiếp tục nhịp đập của nó

Hai người cứ thế mà ôm nhau, cũng không biết là đã ôm nhau bao lâu, trong ngày hôm nay, vào lúc này, lần đầu tiên họ không cần phải đi tính toán thời gian, không cần phải tính toán quan hệ thật sự giữa họ, hôm nay họ không giống vợ chồng, trái lại giống một đôi bạn thân quen biết lâu năm, hai người đang dùng sự ăn ý đã tích lũy được sau mấy tháng chung sống với nhau để mà hiểu đối phương. Đối với Vũ Tịnh mà nói, hôm nay có thể là ngày tệ hại nhất, nhìn thấy đôi tay run rẩy của mình, trong đầu cô ngập tràn những ký ức tồi tệ nhất, những tưởng rằng thế giới tinh thần của mình sẽ lại một lần nữa sụp đổ, nhưng những lời chân thành của Nhất Phàm, cái ôm ấm áp này đang chống đỡ lấy cái thế giới đầy lỗ hổng trong tim cô, lúc này Vũ Tịnh đã không còn tinh thần đi phân tích những cử chỉ này của Nhất Phàm là xuất phát từ tình yêu hay tình bạn, là thật hay là giả, lúc này có lẽ cô thật sự cần một bến cảng để tránh gió, cần một bờ vai mạnh mẽ để nương tựa, hôm nay cô không cần phải ngụy trang mình bình tĩnh và kiên cường cỡ nào trước mặt Nhất Phàm nữa, bao nhiêu năm phiêu bạt một mình nơi đất khách, thân tâm của cô sớm đã mệt mỏi, lúc này cô chỉ cần được tạm thời dừng lại trên rãnh bánh quay nhanh trong cuộc đời của mình, hiện giờ cô chỉ muốn có một nơi không có gió bão, không có tranh đua để nghỉ ngơi, để trị thương. Còn đối với Nhất Phàm mà nói, hôm nay anh mới thật sự hiểu được thế giới nội tâm của Vũ Tịnh, sự chững chạc, lão luyện mà anh nhìn thấy của cô trước đây hoặc đã chỉ là một cách che giấu nội tâm vốn đã bị thương đầy mình của cô, chỉ là sự giả dối cuối cùng của cô trong cái thế giới phức tạp thay đổi liên tục này. Hôm nay trong mắt Nhất Phàm, Vũ Tịnh chỉ là một cô gái, một cô gái bị tổn thương, một cô gái đã gánh chịu quá nhiều trong cuộc sống, một cô gái quá cần sự che chở. So với Tuệ Hân, thế giới mà cô đối mặt tàn khốc hơn, không có bạn bè, không có người thân, cô chỉ một thân một mình mà trấn thủ mảnh đất nhỏ của mình. Lúc này Nhất Phàm thương Vũ Tịnh vô cùng, nhìn Vũ Tịnh, anh không biết tình cảm mà mình dành cho cô có phải đã xảy ra phản ứng hoá học rồi hay không, nhưng có một việc đã được xác định trong lòng anh: những ngày tháng tiếp theo, anh phải mang đến cho cô niềm vui, phải cùng cô san sẻ mọi việc, phải giúp cô có thể làm lại bản thân mình.

Cuối cùng vẫn là Nhất Phàm phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, anh vẫn nhớ đến sức khỏe của Vũ Tịnh, anh nhớ cô lại chưa ăn gì suốt ngày hôm nay.

- Bây giờ chúng ta xuống căn tin ăn gì trước, sau đó cô mới uống thuốc.

Đến bảy giờ thì Vũ Tịnh mới hồi thần lại và phát hiện áo vest của Nhất Phàm đã bị ướt một mảng lớn.

- Hôm nay có thể ra về sớm được không? Tôi muốn về nhà, muốn cùng anh về nhà. – Có lẽ hôm nay là lần đầu tiên Vũ Tịnh muốn được ra về sớm, lúc này cô không muốn nghĩ gì nữa hết, chỉ muốn ở trong thế giới của mình không đi ra nữa.

- Được, chúng ta cùng về nhà.

Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh đứng dậy, tay trái cầm túi xách của Vũ Tịnh, tay phải vẫn quàng qua vai cô. Có lẽ hôm nay là lần yếu đuối nhất của Vũ Tịnh trong những năm nay, đầu của cô không hề rời khỏi bờ vai của Nhất Phàm, lúc này cô hoàn toàn giao thác mình cho Nhất Phàm, anh đi đâu, cô theo đó, sự ỷ lại này là niềm hạnh phúc không thể thiếu của những cô gái cùng tuổi đang hẹn hò hoặc đã kết hôn, vậy mà đối với Vũ Tịnh, nó lại là niềm hạnh phúc sa xỉ.

Nhà, một từ vựng quen thuộc biết bao, là từ mà chúng ta vẫn luôn treo trên miệng mỗi ngày, nhưng đến khi phải nói ra hàm ý cụ thể của nó, thì lại có chút nói không rõ.

Khi còn nhỏ, nhà chính là ba mẹ nương tựa lẫn nhau, trong mắt của trẻ con, bờ vai rộng rãi của ba có thể chống đỡ thế giới của ba người, còn đôi tay khéo léo của mẹ thì như là có thể làm ảo thuật, có thể biến ra một bàn thức ăn, biến ra quần áo khiến những người bạn cùng lứa phải ngưỡng mộ. Khi lớn lên, chúng ta và nửa kia của mình sẽ dựng nên ngôi nhà của mình, trong ngôi nhà này có cuộc sống bình lặng, cũng có tranh cãi, nhưng cuối cùng cái để lại chính là sự ăn ý của chúng ta sau những năm tháng bên nhau, sự ổn

nao của người vợ khi chờ đợi chồng về nhà với bàn thức ăn do mình làm khi đèn đường vừa được bật sáng, niềm vui của chồng khi mua được một món quà cho vợ với tiền lương tháng, niềm sung sướng khi nghênh đón đứa con đến với ngôi nhà của hai người, và sự an ủi khi con trưởng thành.

Trong lòng của Vũ Tịnh, có lẽ chưa hề có một khái niệm hoàn chỉnh về nhà, cái mà cô nhìn thấy trong ngôi nhà của lúc trước là sự phản bội, là kiểu bằng mặt mà không bằng lòng, còn ngôi nhà này thì sao? Một căn phòng hai người khách trọ, thế mà bây giờ, cô lại vẫn khao khát được về nhà, có lẽ như thế hai trái tim sẽ không xa nhau đến thế nữa chẳng?

Trong lòng của Nhất Phàm, nhà là ngọt ngào, trong ngôi nhà đó, Tuệ Hân vẫn luôn đợi anh trở về, ban đêm khi làm việc khuya, cô sẽ nấu chè cho anh, sẽ khoác áo cho anh, tuy không giúp được gì nhưng cô vẫn ngồi bên cạnh anh, nhìn anh, và đi vào giấc ngủ, rồi anh sẽ ấm cô trở về giường, đắp chăn cho cô, nhìn gương mặt say ngủ của cô, anh sẽ cười rất hạnh phúc. Từ sau khi cô ra đi, anh đã tuyệt duyên với từ ngọt ngào, công việc, công việc, vẫn là công việc, anh không dám ình ngừng lại, anh không dám để mình có một giây phút nào trống rỗng để nếm mùi cô đơn, mùi vị của một trái tim đã tan nát. Khi Vũ Tịnh bước vào vị trí của Tuệ Hân, thế giới của anh dường như bắt đầu có chút không như trước, tuy hai người đã khắc ý giữ khoảng cách nên có giữa cả hai, nhưng sâu thẳm bên trong có một sức mạnh nào đó liên hệ hai người lại, kéo họ ngày càng gần lại nhau.

Cuối cùng cũng đã về đến nhà, Nhất Phàm không màng đến ánh mắt kỳ lạ của người nhà mà trực tiếp đưa Vũ Tịnh về phòng.

- Cô tắm trước đi, tôi bảo chị Dung nấu canh hạt sen. Tôi biết có lẽ hôm nay cô sẽ không muốn ăn gì cả, nhưng tôi không muốn trông thấy cô lại ngất xỉu vì bao tử co giật nữa. – Nhất Phàm vừa nói vừa vỗ vai Vũ Tịnh.

Vũ Tịnh gật đầu, trên mặt đã không còn sự bàng hoàng và khẩn trương của trước đó, nụ cười nhạt trên môi làm cho Nhất Phàm có chút an ủi.

Nhất Phàm vừa ra khỏi phòng liền bị người nhà ép vào phòng sách của Hoắc Cảnh Thiên, vì người trong Hoắc gia rất tò mò đối với bệnh tâm thần của Vũ Tịnh.

- Con à, mau nói coi vợ con bị gì, sao tự nhiên lại đi khám bác sĩ tâm lý chứ? – Người phát ngôn đầu tiên là bà Hoắc.

- Mẹ, mẹ đừng nói chị dâu khó nghe như vậy chứ, chẳng lẽ không thể đi gặp bạn sao? – Ninh Ninh còn đang cực lực bảo vệ Vũ Tịnh.

- Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều, Yoyo là bạn của Vũ Tịnh ở bên Mỹ, Vũ Tịnh chỉ đi thăm cô ấy thôi.

Nhất Phàm chỉ có thể tìm lý do để qua mặt mẹ mình, anh thật sự không dám tưởng tượng mẹ anh sẽ có phản ứng như thế nào khi biết Vũ Tịnh từng bị bệnh tâm thần. Hoắc Cảnh Thiên thì dường như không tin lắm.

- Nhưng ba thấy hôm nay Vũ Tịnh bất ổn lắm, mắt cô ta sưng như vậy, chắc chắn là mới khóc xong. – Bà Hoắc nghe chồng nói xong cũng gật đầu lia lịa.

- Ba, hôm nay công việc của Vũ Tịnh không thuận lợi lắm, cô ấy tự trách mình nên mới khóc, con gái có mạnh mẽ cách mấy thì cũng là con gái.

- Phải đó, áp lực công việc của chị dâu lớn như vậy, khóc là cách để giải tỏa tinh thần thôi mà. – Không biết hôm nay Nhất Ninh thế nào ấy mà cùng đứng vào một trận thế với Nhất Phàm.

Cuối cùng cũng đã qua mắt được ba mẹ, vừa bước ra khỏi phòng thì Nhất Phàm lại bị Nhất Ninh bắt lại.

- Anh hai, anh nói thật với em đi có phải chị dâu thật sự có vấn đề về tâm lý không? – Thật sự thì Ninh Ninh rất tò mò về thế giới tâm lý của Vũ Tịnh.

- Sau này anh sẽ nói với em, hôm nay chị dâu của em không khỏe, anh phải về chăm sóc cô ấy.

Nghe anh hai nói vậy Ninh Ninh cũng không hỏi nữa, vì cô phát hiện trong mắt của anh có một sự trù mến đã lâu không thấy, sự dịu dàng chỉ có ở Tuệ Hân, nếu như chị dâu có thể khiến cho anh hai vui vẻ, Ninh

Ninh sẽ không can thiệp, cô sẽ chỉ chúc phúc.

17. Chương 17

Đợi khi Nhất Phàm cầm chén canh hạt sen vào phòng thì Vũ Tịnh đã gội đầu xong và tắm xong, cô mặc trên người bộ đồ ngủ màu hồng và đang lặng lẽ ngồi trên giường, cô co chân lại, tựa đầu vào gối, vẫn đang ngồi thiền thờ. So với Vũ Tịnh lão luyện của thường ngày, Nhất Phàm thích Vũ Tịnh của bây giờ hơn, Vũ Tịnh hôm nay yên tĩnh, không quan tâm thế sự, Vũ Tịnh hôm nay rất đơn thuần, và dễ thương.

- Đang nghĩ gì vậy? – Nhất Phàm cầm chén canh đi đến bên Vũ Tịnh.
- Không có gì, không biết sao nữa, hôm nay cứ thích ngồi thiền người ra.
- Đừng nghĩ gì nữa hết, uống hết chén canh này, đợi một lát uống thuốc rồi ngủ một giấc, sáng mai thức dậy sẽ không có gì nữa. – Nhất Phàm đưa chén canh cho Vũ Tịnh nhưng trong đầu lập tức hiện ra đôi tay run rẩy của cô.
- Chắc hôm nay cô mệt lắm rồi, để tôi dứt cho. – Nhớ lại đôi tay của Vũ Tịnh thì tim anh lại đau lên.
- Không cần đâu, tay của tôi đã không run như trước nữa, hôm nay anh đã bận rộn vì tôi suốt cả ngày rồi, anh đi tắm đi.

Vũ Tịnh vừa nói vừa cầm lấy chén canh, nhưng tay của cô vẫn chưa thể cầm vững một cái gì cả, canh đổ hết ra sàn, lúc này điều mà Nhất Phàm lo lắng hơn hết chính là cô có bị phỏng không, còn Vũ Tịnh thì ngồi nhìn chăm chăm đôi tay của mình như một đứa trẻ làm sai gì đó, hoàn toàn là khờ cả người.

- Tại sao tay của tôi lại như vậy? Lúc trước tay của tôi không có run đến vậy. – Nét mặt của Vũ Tịnh lại kinh hoàng.
- Không sao đâu, Yoyo nói một thời gian sau tay của cô sẽ hồi phục thôi, cô đừng khẩn trương như vậy, thả lỏng thả lỏng. – Nhất Phàm vừa nói vừa cầm khăn lau tay Vũ Tịnh – Huống chi hôm nay cô vẫn chưa uống thuốc, uống thuốc xong thì sẽ giảm bớt thôi. – Vũ Tịnh bán tin bán nghi mà gạt đầu.

Một lúc sau, Nhất Phàm lại cầm một chén canh vào cho Vũ Tịnh, sau đó dứt từng muỗng cho cô.

- Hôm nay cảm thấy bản thân thật là vô dụng, cả việc ăn uống cũng không thể tự làm. – Trên mặt Vũ Tịnh bây giờ là cảm giác vô cùng thất bại mà Nhất Phàm chưa hề thấy ở cô.
- Con người không phải máy móc, không thể nào hiệu suất mỗi ngày cũng đều cao như vậy, hôm nay hãy coi như là tu sửa máy móc, nghỉ ngơi một ngày đi.

Nghe cách nói đùa của Nhất Phàm, Vũ Tịnh mới thả lỏng hơn được một tí.

Uống canh xong, Nhất Phàm chuẩn bị sấy khô tóc cho Vũ Tịnh nhưng Vũ Tịnh cứ nhất mực nói tự làm được và bắt Nhất Phàm đi tắm, thế nhưng khi Nhất Phàm tắm xong ra thì máy sấy vẫn ở yên đó chưa nhúc nhích tí nào.

- Để tôi giúp cho!

Nhất Phàm vừa nói vừa cầm lược và máy sấy khô tóc cho Vũ Tịnh, động tác khá chuyên nghiệp, còn Vũ Tịnh thì suy nghĩ vẫn còn đang ở đâu đâu. Sau khi sấy khô tóc, uống thuốc xong, Nhất Phàm định đỡ Vũ Tịnh nằm xuống nhưng Vũ Tịnh cố sức dùng đôi tay run rẩy của mình nắm lấy cánh tay của Nhất Phàm.

- Đêm nay, chỉ đêm nay thôi. – Vũ Tịnh dường như muốn nói gì nhưng lại nói không ra lời.
- Vũ Tịnh, cô muốn nói gì? Đừng gấp gáp. – Thấy Vũ Tịnh muốn nói nhưng lại ngưng, Nhất Phàm có chút không biết phải làm sao.
- Đêm nay, anh có thể nắm tay của tôi ngủ không?

Lời nói của Vũ Tịnh quả thật khiến Nhất Phàm rất kinh ngạc, nhưng nhìn đôi tay đang run của cô, anh hiểu, đêm nay một mình cô không thể nào ngủ được. Nhìn ánh mắt có chút khẩn cầu của Vũ Tịnh, Nhất Phàm biết anh không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của cô, cô chỉ là một cô gái, cô cần có người bên cạnh.

- Được, tôi đồng ý. – Nghe câu trả lời của Nhất Phàm Vũ Tịnh dường như mới bình tĩnh lại được một chút.

Đêm nay là đêm đầu tiên hai người nằm chung một giường từ sau khi kết hôn. Khi Tuệ Hân còn ở đây, bờ vai của Nhất Phàm thường trở thành cái gối của Tuệ Hân, nhưng Nhất Phàm không tính toán với cô, vì tuy tay rất tê, nhưng sự ngọt ngào khi nhìn Tuệ Hân dựa trong người mình là không thể nào diễn tả được. Và đêm nay, anh nắm tay của một cô gái khác vào giấc ngủ, Nhất Phàm biết anh chỉ đang an ủi trái tim bị tổn thương của Vũ Tịnh, anh không có lòng tin mình có thểột cô gái khác hạnh phúc hay không, còn Vũ Tịnh thì cũng không quá mãnh liệt để đi trải nghiệm tình yêu này.

Đêm nay đã lặng lẽ mà trôi qua như thế, sáng hôm sau, khi ánh mặt trời rọi vào trong phòng thì Nhất Phàm và Vũ Tịnh vẫn còn trong giấc mơ. Bình thường họ dậy rất sớm, trời chỉ tờ mờ sáng thì họ đã ra khỏi nhà, bình thường Vũ Tịnh không cần chuông báo thức cũng có thể tự thức dậy, nhưng hôm nay cô không như vậy, có lẽ thật sự hơi mệt rồi chăng. Nhất Phàm thức dậy trước, nhìn Vũ Tịnh nằm bên cạnh mình, không biết tại sao trong lòng anh lại tự nhiên dâng lên một sự ngọt ngào. Lúc này cô thật yên tĩnh, anh chỉnh lại những sợi tóc phủ trên trán cô, và sau đó cứ thế mà nhìn cô, nghĩ coi cô đang mơ một giấc mơ như thế nào.

Một lúc sau thì Vũ Tịnh cũng thức dậy, trông thấy anh nhìn mình chăm chú như vậy gương mặt cô đột nhiên ửng hồng. Nhưng khi cô nhìn thấy ánh mặt trời rọi vào tới góc phòng thì cô lập tức ngồi dậy.

- Sao không gọi tôi dậy? Hôm nay chắc chắn trễ mất thôi, mấy giờ rồi? – Trong đầu của cô hình như vẫn chỉ có công việc.

- Tôi cố ý đó, học sinh cũng có thể cúp học, tại sao chúng ta không thể?

- Hiện giờ khách sạn có bao nhiêu việc phải xử lý mà anh còn có tâm trạng cúp của à? – Giọng nói của cô có chút trách cứ.

- Nhưng bây giờ cô như vậy, tôi làm sao có tâm trạng đi làm, làm gì có tâm trạng xử lý công việc? – Nghe anh nói vậy, cô có chút đuối lý, không tiếp lời được nữa.

- Hôm nay tôi đã sắp xếp cho cô rất nhiều hoạt động, công việc có Nick lo, hôm nay là thời gian của chúng ta, thay đồ đi, nè tôi nói trước nha, hôm nay không được mặc đồ vest đen nữa nha.

Lời nói của anh làm cô sững người, nhưng rồi cô cũng làm theo ý của anh.

Cuối cùng Vũ Tịnh chọn một áo thun trắng, váy trắng, giày mát trắng. Nói thật thì mở tủ quần áo của Vũ Tịnh ra, ngoại trừ đồ vest thì thật ra cũng chẳng còn những kiểu quần áo khác nữa.

Còn Nhất Phàm thì T-shirt màu vàng, bên ngoài khoác thêm áo sơ mi caro vàng, quần màu xám và giày thể thao màu đen, nhìn Nhất Phàm, Vũ Tịnh thật khó có thể liên hệ anh với người thừa kế của khách sạn Hoắc thị, Nhất Phàm trước mắt cô bây giờ là một đàn ông năng động.

- Chúng ta đi đâu? – Vừa lên xe là Vũ Tịnh đã muốn biết ngay đáp án.

- Lát nữa sẽ biết. – Nhất Phàm cố ý không nói.

Khi xe ngừng ở khu giải trí, Vũ Tịnh há họng. Còn Nhất Phàm thì chẳng thèm nghĩ ngợi đến sự kinh ngạc của Vũ Tịnh mà nắm tay cô kéo vào trong.

Thật ra thì đã rất nhiều năm rồi Vũ Tịnh không đến khu giải trí, lần cuối cùng hình như là cùng đến với mẹ, còn Nhất Phàm thì lúc trước hẹn hò với Tuệ Hân có tới đây chơi, thế giới lúc đó hình như đơn giản hơn nhiều, không phải nghĩ quá nhiều về trách nhiệm, về tương lai, chỉ cần nắm bắt hiện tại, nắm bắt tình cảm của mình là đủ. Và lúc này Nhất Phàm cùng Vũ Tịnh cũng đang bắt đầu cuộc du lịch thế giới đơn giản của họ. Khi chơi thuyền bay, cô đã hét lên vì sợ, sau đó núp vào người Nhất Phàm, còn Nhất Phàm thì cười haha nói cô nhất gan. Lúc chơi đu ngựa, Nhất Phàm đứng ở bên ngoài nhìn Vũ Tịnh thoát ần thoát hiện,

và Vũ Tịnh thì chỉ mỉm cười. Vào khu giải trí ngoại trừ chơi trò chơi ra thì còn có ăn. Và khi nam nữ hẹn hò với nhau, phái nữ luôn lợi hơn vì lúc nào cũng là phái nam trả tiền. Hôm nay Nhất Phàm phải hao tốn đây. Hai người ăn kem chocolate, ăn bắp rang. Nhìn gương mặt mèo của Vũ Tịnh, Nhất Phàm lấy khăn giấy lau vết chocolate dính ở khóe miệng cho cô.

- Không ngờ nữ cường nhân của chúng ta lúc chơi cũng y như con nít vậy. Xem ra hôm nay tôi chọn đúng chỗ rồi.

Nhất Phàm vừa nói vừa lau vết chocolate, cử chỉ của anh rất chu đáo, rất tỉ mỉ, thấy Nhất Phàm làm vậy Vũ Tịnh vẫn giặt lại khăn giấy.

- Hôm nay anh vừa làm tài xế vừa làm thẻ tín dụng, tôi không thể để anh làm người làm nữa. – Nhất Phàm hiểu được cái dễ thương trong câu nói của Vũ Tịnh, anh biết tâm trạng của cô đang hồi phục, trong lòng anh cũng rạng ngời.

Đợi khi Vũ Tịnh lau sạch khóe miệng quăng khăn giấy vào thùng rác, cô kinh ngạc và vui mừng khi phát hiện tay cô không còn run như hôm qua nữa.

- Nhất Phàm, tay của tôi, tay của tôi không run như hôm qua nữa rồi. – Vũ Tịnh vui đến nỗi muốn khóc ra, Nhất Phàm bên cạnh cô làm sao mà cũng không như vậy?

- Vậy cô Phương Vũ Tịnh này, việc này dạy cho ta biết không thể quá sức làm việc, mà phải biết nghỉ ngơi đúng lúc.

- Được rồi, bây giờ chúng ta có thể về khách sạn rồi chứ! Cúp nửa ngày đủ rồi chưa.

- Nửa ngày làm sao mà đủ? Chúng ta còn rất nhiều việc chưa làm mà! – Nhất Phàm nói xong rồi lại quàng vai Vũ Tịnh đi ra khu giải trí, và Vũ Tịnh lúc này nhìn anh ngẩn ngơ, hôm nay anh ấy sao thế nhỉ?

Buổi trưa, Nhất Phàm lại đưa Vũ Tịnh đến chỗ làm tóc, Nhất Phàm cứ luôn nói muốn tâm trạng tốt thì phải thay đổi tạo hình trong những lúc thích hợp, vì thế Vũ Tịnh phải thay đổi lại từ đầu. Trước tiên tóc Vũ Tịnh được duỗi thẳng, sau đó tĩa lại, trông Vũ Tịnh trẻ hơn đến mấy tuổi. Tiếp đó, Nhất Phàm lại dắt Vũ Tịnh đến shop duy nhất chuyên bán trang phục của FENDI.

- Anh dắt tôi tới đây làm gì, đâu phải là tôi không có áo mặc.

- Tiểu thư, những cái trong tủ của cô làm gì gọi là quần áo, toàn là đồ tây, mặc không thấy chán sao?

- Cô ơi, phiền cô lựa vài bộ thích hợp cho vợ tôi! – Những nhân viên trong shop nhìn Nhất Phàm vừa đẹp trai, vừa giàu có, lại vừa chu đáo ai cũng ngưỡng mộ chết đi được, thế nhưng hình như Vũ Tịnh lại không có cảm giác gì.

- Cô Hoắc, cô xem bộ này thế nào, độ tuổi như cô mặc loại váy ngắn này, thêm đôi boot vào thì perfect.

Thấy Vũ Tịnh lộ sắc mặt khó coi, Nhất Phàm khẽ đi tới sau lưng cô

- Sao vậy? Không thích à?

Vũ Tịnh cũng ghé vào tai Nhất Phàm nói nhỏ:

- Cái váy đó ngắn quá.

Nhất Phàm nghe thấy vậy liền bật cười:

- Thì ra cô sến vậy à! – Mặt Vũ Tịnh lập tức đỏ bừng lên.

- Phiền cô mang những chiếc đầm dài mới nhất của quý này cho vợ tôi xem.

Nói câu này, Nhất Phàm lại bất giác nhớ đến Tuệ Hân, Tuệ Hân cũng thích mặc đầm dài, và mỗi lần như vậy Nhất Phàm cũng sẽ dùng tiếng nói địa phương tại quê của Tuệ Hân nói cô thật là sến, và Tuệ Hân cũng sẽ đỏ mặt như Vũ Tịnh lúc này vậy, thần sắc của hai người cũng có chút giống nhau, chẳng lẽ Vũ Tịnh thật sự là người đến thay thế vị trí của Tuệ Hân? Nghĩ tới đây Nhất Phàm không dám suy nghĩ tiếp nữa, anh đã quen với thể giới của Tuệ Hân.

18. Chương 18

Mua đồ xong Nhất Phàm lại chở Vũ Tịnh đến phòng cafe của Doanh Doanh, tên là FOREVER, đó là một từ mà Vũ Tịnh rất thích, vì trong từ điển tình yêu của cô không có từ này.

- Phòng cafe của Doanh Doanh khai trương lúc nào vậy, sao không báo cho tôi biết?
- Khai trương lúc chúng ta ở Mỹ, mau vào đi, Nick và Ingrid đang đợi mình đó.
- Michelle, you are different today. Fall in love right? – Doanh Doanh cứ kích động lên là lại nói tiếng Anh.
- Ingrid, người ta Michelle đã kết hôn rồi, còn cần fall in love sao? Làm ơn em nói tiếng Hoa đi.
- Em biết rồi Nick, người ta chỉ quá vui mừng thôi mà. – Tuy Nick nói chuyện lần nào cũng không nề tình cô nhưng anh nói câu nào Ingrid cũng chơi câu đó.
- Raymond, hôm nay cậu và Michelle đi đâu lãng mạn vậy, tôi ở khách sạn mệt muốn chết rồi đây.
- Hôm nay cảm ơn anh, tôi tăng lương cho.
- Không cần đâu nói giỡn thôi, hai chúng ta mà, chúng ta là anh em tốt của nhau mà.

Vài lời chào hỏi qua lại xong thì họ bắt đầu dùng bữa tối. Đột nhiên trong đó vang lên tiếng hát.

- Ingrid, chỗ này còn có thể hát à?
- Phải đó, lúc đó Michelle đã thiết kế thêm một sân khấu nhỏ nên tôi đã mời một band nhạc 3 người về đây biểu diễn.
- Vậy tôi có thể tự mình lên hát không?
- đương nhiên rồi.

Nhất Phàm nghe vậy liền dùng khăn lau miệng rồi chạy lên sân khấu. Nói mấy câu với ban nhạc xong Nhất Phàm bắt đầu cầm guitar ngồi vào vị trí của người cầm guitar trước đó.

- Good Evening everyone, tonight I just want to sing a song for my wife. In the past few days, she was unhappy due to the heavy workload and some personal affairs. I just hope after tonight, she could face the life with a new mind and with a more active attitude. I wish she could be happy all the life. The song for her is Raymond Lam's If you are here.

Những người có mặt đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Vũ Tịnh, Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm trên sân khấu, trong lòng làm sao mà không hạnh phúc?

- Michelle, cô có biết không? Đã 3 năm rồi Raymond không hát bài này, lúc trước cậu ta chỉ hát khi có Tuệ Hân ở đây thôi. Hoặc đã cô thật sự đã làm Raymond thay đổi. – Nick vừa nói còn vừa giơ ngón cái lên.

Thì ra là bài hát của anh ấy và cô ấy, là hẹn ước của hai người, vậy còn mình là gì? Có lẽ Nhất Phàm chỉ muốn nghĩ đến Tuệ Hân khi nhìn mình thôi, anh ấy đối với Tuệ Hân có áy náy, có tự trách, vì thế khi nhìn thấy mình bị tổn thương anh ấy mới muốn bù đắp. Còn Nhất Phàm lúc này, mắt nhìn Vũ Tịnh, nhưng trong lòng toàn là những ký ức với Tuệ Hân lúc xưa, lúc trước mỗi khi anh lên khán đài hát, cô sẽ lắc lư và vỗ nhịp cùng anh, hoặc là làm mặt xấu chọc cho anh vui. Còn người dưới sân khấu hôm nay là Vũ Tịnh, cô ấy yên tĩnh như thế, cô ấy không phải Tuệ Hân, anh có trách nhiệm với cô, và anh không biết có thể có tình yêu với cô không.

Khúc nhạc kết thúc, sau bữa ăn Nhất Phàm và Vũ Tịnh tạm biệt Nick và Ingrid.

- Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, anh làm nhiều việc như vậy để tôi vui. – Ngồi trên xe, Vũ Tịnh còn không quên biểu đạt sự cảm kích của mình.
- Không có gì, Michelle, tôi còn muốn đưa cô đến một nơi. – Lúc này trên mặt Nhất Phàm có gì đó rất trầm trọng, Vũ Tịnh không hiểu được nét trầm trọng này.

Xe đến bên bãi biển, hai người dạo bước trên cát.

- Trước đây mỗi khi không vui tôi cũng sẽ đến đây, và Tuệ Hân sẽ ở bên cạnh tôi, không nói gì hết, chỉ im lặng mà nhìn tôi. Sau khi Tuệ Hân ra đi, tôi cũng sẽ đến đây. Tuệ Hân nói nhìn biển cả mênh mông thì sẽ quên đi những chuyện không vui, tuy tôi biết điều đó không thật nhưng tôi cũng vẫn làm như vậy, con người không phải là Thần, cái chúng ta có thể gánh chịu là có hạn, có những gánh nặng chúng ta không thể nào suốt đời gánh lấy nó.

- Tôi biết, chỉ là cứ gặp phải chuyện tình cảm, thì tôi lại sẽ không tự khống chế được mình, không làm chủ được mình.

- Tôi hiểu, khoảng thời gian khi Tuệ Hân ra đi, tôi cũng có hơi bất thường, không sợ cô cười chứ tôi còn từng nghĩ đến việc tự tử, sau này cũng có đi gặp bác sĩ tâm lý. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một câu nói của Nick đã đánh thức tôi, anh ta nói Tuệ Hân rời khỏi thế giới này sớm như vậy, chắc chắn là cô ấy còn rất nhiều cái muốn nhìn, muốn cảm nhận, còn tôi tuy sống trên thế giới này có một mình, nhưng tôi sống phần đời của hai người. Tôi phải dùng sinh mạng của mình để cảm nhận những gì mà Tuệ Hân chưa từng cảm nhận. Và cái tôi muốn nói với cô bây giờ là, trong cuộc sống có quá nhiều bi thương không thật sự đáng sợ, nhưng cô không thể mất đi trái tim theo đuổi niềm vui và hạnh phúc, chỉ cần trái tim đó không ngừng nhịp đập, thì cô sẽ cảm nhận được những gì lúc trước cô chưa thể cảm nhận, cuộc sống mới có một sự hoàn chỉnh khác, như vậy cô mới có thể tìm được người có thể không màng tất cả mà hy sinh vì cô.

- Người sẽ không màng tất cả vì tôi, tôi nghĩ tôi sẽ tìm được thôi. Vậy còn anh? Người không màng tất cả vì anh thì sao?

- Cô biết mà, cô ấy luôn ở đây. – Nhất Phàm vừa nói vừa chỉ vào tim mình.

Trông thấy cảnh này, cô hiểu rằng thế giới của họ là kiên cố đến thế, hạnh phúc của họ là một loại hạnh phúc như thế.

- Nhất Phàm, tuy đã nói một lần nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh lần nữa. Nhìn anh, tôi không thể không tin thế giới này có tình yêu.

- Wa, câu này của cô cảm xúc quá đó. Nhưng tôi cũng muốn cô biết rằng, tôi thấy được sự chấp nhận và kiên định ở cô.

Nói xong câu này, hai người không nói gì nữa, trên bãi cát chỉ là một dãy dài những dấu bàn chân, Nhất Phàm biết bắt đầu từ hôm nay Vũ Tịnh sẽ có thể bỏ gánh nặng tình cảm xuống và làm lại một Vũ Tịnh vui vẻ. Và Vũ Tịnh càng kiên định quyết tâm toàn tâm toàn ý giúp Nhất Phàm, bất kể quan hệ của họ sau này sẽ thế nào, cô không trách không oán.

Những ngày tiếp theo, Vũ Tịnh như thay đổi thành một người khác vậy, toàn tâm toàn ý làm việc. Cô đã trở lại sự năng động của ngày thường, tư duy của cô vẫn nhanh nhẹn, chỉ là trong sự sắc bén của cô có thêm một chút ôn hoà, hoặc có lẽ đây mới là Phương Vũ Tịnh thật sự. Nhìn Vũ Tịnh đang dần thay đổi, người vui mừng nhất không ai khác ngoài Nhất Phàm, anh vui vì Vũ Tịnh bây giờ không phải đang giằng co, mà là đang lột xác, cô đang nỗ lực vì cuộc sống hoàn chỉnh của mình.

Sự thay đổi của Vũ Tịnh không chỉ thể hiện trong công việc mà còn trong sự quan tâm đối với gia đình. Cuối tuần này, cô chủ động cùng leo núi với ba của Nhất Phàm, massage cho bà Hoắc, còn cùng đi chợ với chị Dung, và bây giờ thì cô đang ở trong bếp nấu canh, làm thức ăn, chị Dung ở bên cạnh phụ trợ.

- Sao Phương tiểu thư của chúng ta hôm nay lại chủ động vào bếp thế này? – Nhất Phàm đi đến sau lưng cô, còn không quên chọc cô.

- Anh ra ngoài đợi ăn là được, nhà bếp không phải là nơi của đàn ông. – Vũ Tịnh cãi lại bắt anh ra ngoài.

- Tôi chỉ muốn xem coi có giúp được gì không thôi mà, í hình như canh sôi rồi kìa. – Nhất Phàm nói và giở nắp lên, và kết quả thì khỏi nói cũng biết rồi đó, tay bị phỏng, chị Dung đứng bên cạnh cười lên khi nhìn đôi thanh niên này.

- Thấy chưa, anh vào đây chỉ quấy rối thôi. Đi lên phòng tôi bôi thuốc cho.

Trở về phòng, Vũ Tịnh cẩn thận bôi thuốc cho Nhất Phàm, còn Nhất Phàm thì ngồi yên mà nhìn cô, lúc này trên người cô vẫn còn mặc tạp dề, tóc được cột lên bằng thun nhưng điểm khiến người khác không thể phớt lờ chính là sự chân thật của cô trong lúc này, cô là một người vợ, cô là nửa vùng trời của ngôi nhà này.

- Đó, hài lòng rồi đó, đã bảo anh đừng có giúp mà, cuối cùng rồi cũng bị anh quấy rối. – Vũ Tịnh vẫn còn đang oán trách.

- Michelle cô biết không, hôm nay cô thật sự rất khác. Bình thường tôi không thể nào tưởng tượng ra cô mặc tạp dề là thế nào.

- Cái này còn phải cảm ơn anh. Hôm đó anh nói tôi nên đi tìm cuộc sống hoàn chỉnh của mình, bây giờ tôi đang nỗ lực vì mục tiêu này, lúc trước khi nấu ăn cho Michael tôi cũng đã từng mặc tạp dề, nhưng hôm nay khi mặc nó lên, tôi lại có một cảm giác hạnh phúc. Tôi cảm thấy hôm nay tôi không chỉ yêu bản thân mình, mà còn đang yêu người nhà của mình, thì ra thành tâm thành ý làm một việc gì đó vì người nhà của mình lại là một việc hạnh phúc như vậy. – Nói nói một lúc mắt Vũ Tịnh lóng lánh nước.

Nhất Phàm ngồi bên cạnh hiểu được nước mắt của cô, nước mắt lần này không còn là bi thương, mà là vui mừng, là hạnh phúc đã từng mất đi trong cuộc sống của cô.

Chương 10 : Ký ức thuộc về họ

Khi tâm trạng tốt thì sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, mới đây thì tháng 11 đã đến, một năm thế là đã sắp trôi qua. Nhất Phàm, Vũ Tịnh và Gia Đồng thì đang bận túi bụi, hoạt động lễ giáng sinh đã được sắp xếp tương đối ổn thỏa, bất luận là về phương diện dàn xếp hoạt động hay trò chơi thì mọi người cũng đã bỏ rất nhiều công sức. Hiện giờ Nhất Phàm đã khá lên tay về mặt quản lý khách sạn, vì bây giờ anh có Vũ Tịnh bên cạnh, làm việc với Vũ Tịnh, anh không chỉ cảm nhận được sự chuyên nghiệp của cô, càng cảm nhận được sự kính nghiệp của cô. Bây giờ Nhất Phàm không xem việc quản lý khách sạn là một công việc, một sứ mệnh phải hoàn thành của gia tộc như ban đầu nữa, mà đã làm như một sự nghiệp thật sự. Anh đã dần dần hiểu được những lời nói của Vũ Tịnh trên máy bay ‘thích nụ cười của khách khi họ rời khỏi, thích cái cảm giác nhà’. Quả thật như vậy, cuộc sống tốc độ của thời đại ngày nay đã không còn đủ cho giới trẻ hưởng thụ sự ngọt ngào trong tình yêu, trong sự ấm áp của cuộc sống gia đình, điểm này được thể hiện rõ ràng trong một đô thị quốc tế như HK. Phụ nữ đa số theo đuổi kiến thức và công việc có lương cao, họ không còn muốn giao thác mình cho đàn ông từ sớm để rồi trở thành một bà nội trợ và mẹ của đứa trẻ, tại những tòa lầu cao ở Trung Hoàn, nhìn đâu cũng có thể thấy những OL lương cao hơn 30 tuổi, họ ăn mặc lịch sự, cử chỉ cũng rất có học thức, chỉ là không ai có thể cảm nhận được nỗi cô đơn ở sâu trong lòng họ vào mỗi đêm khuya. Còn đàn ông, áp lực đương nhiên cũng lớn hơn, những người chưa có vợ thì vất hết chất xám suy nghĩ làm sao tìm được nhiều tiền hơn, làm sao để trở thành người giàu có để thu hút ánh nhìn của phụ nữ, và những người đã có gia đình thì ngày này qua ngày kia, năm này qua năm kia đều là cuộc sống ra sớm về muộn, sau lưng những nỗi cực nhọc này còn là vì những tờ tiền, tiền này là mỹ phẩm của vợ, là tiền sữa của con, cuộc sống là hiện thực như thế, suy nghĩ kỹ hơn, nhà dường như cũng không tươi đẹp như chúng ta tưởng tượng, có khi hình dung nhà thành phòng trọ hoặc là dịch trạm cũng không phải là quá đáng. Còn những người ra vào khách sạn cao cấp thì sao? Tuy cảm giác mà họ mang đến cho người ta là người có học, người cao cấp, nhưng thật chất mà cuộc sống mang đến ới người cũng như nhau thôi, họ cũng chỉ là mưu sinh. Trong mắt người ngoài, dường như mỗi ngày họ đều bay đi bay lại, ra vào nơi cao cấp, nhưng nỗi đắng chát và cực khổ trong cuộc chiến thương trường thì chỉ có một mình họ nếm trải. Bản thân Nhất Phàm sớm đã nếm trải qua mùi vị “phiêu bạt khắp nơi”, chỉ là lúc trước có sự trông nom của Tuệ Hân, giờ đây có sự san sẻ của Vũ Tịnh, cảm giác phiêu bạt đó không còn quá rõ ràng nữa, vì vậy nếu đã làm việc trong công tác phục vụ, thì anh có nghĩa vụ cung cấp nơi nghỉ ngơi tốt nhất cho những con người “phiêu bạt” đó, cho dù chỉ là sự ấm áp ngăn ngủ thì tin rằng cũng đã có thể làm ấm trái tim có hơi tẻ nhạt của rất nhiều người.

Hoạt động của lễ giáng sinh tạm thời có thể gọi là xong, chỉ còn đợi tiến hành thôi. Hoạt động lễ Tết thì có hơi khó một chút, những người biểu diễn nghệ thuật nhân gian ở HK rất ít, rất nhiều những kỹ nghệ múa lân múa rồng lúc trước đã bị thất truyền, có những sự phụ thì tuổi tác đã quá lớn không thể biểu diễn nữa. Trải qua cuộc điều tra của Gia Đồng, hiện nay HK còn có ba đội biểu diễn, trong đó đội tốt nhất là đội do Phương Tiến Tài dẫn đầu, nhưng người này rất cố chấp, chưa bao giờ chịu biểu diễn cho những hoạt

động của thương nghiệp. Hôm qua Gia Đống lại đến chỗ Phương Tiến Tài muốn thuyết phục ông biểu diễn nhưng Nick vẫn đã bị từ chối.

- Phương Tiến Tài đó đúng thật là một lão ngoan cố, tôi cũng đã đến ba lần rồi, vậy mà ông ta cũng chẳng thêm nói với tôi lấy một câu, Lâm Gia Đống này thật tình chưa thấy qua người nào khó đối phó đến vậy. – Trong phòng làm việc của Nhất Phàm, Gia Đống đang nóng giận vì không chịu đựng nổi nữa.

- Nick, đừng nóng nảy như vậy, tôi nghĩ có khi nào ông ta có thành kiến gì với Hoắc thị nên thái độ với anh mới khó chịu như vậy không. – Nhất Phàm vẫn bảo trì thái độ bình tĩnh an ủi Gia Đống, nhưng thật ra thì anh cũng có hơi nóng lòng, dù sao thì thời gian đang ngày một tiến lại gần hơn, vậy mà tiết mục biểu diễn này còn chưa có tiến triển gì.

- Thành kiến gì chứ, điều kiện mà chúng ta đưa ra là khỏi chê rồi, thật không hiểu con lừa đầu hói đó nghĩ gì nữa.

- Sao vậy, tiết mục biểu diễn còn chưa giải quyết xong sao? – Vũ Tịnh đi vào, cô đem bản kế hoạch hoạt động lễ Tết cho Nhất Phàm xem, không ngờ lại trông thấy cảnh này.

- Hôm qua Nick lại đi gặp đội trưởng, nhưng ông ta vẫn không chịu nhận lời. Vũ Tịnh, bây giờ tôi cũng gấp lắm rồi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.

- Nhất Phàm, hay là vậy đi, chúng ta liên lạc với hai đội kia trước, nếu thật sự không được thì chúng ta cũng nên đi xem coi ở đại lục có đơn vị thích hợp nào không, nói chung chúng ta phải đặt trước với một đơn vị, còn về phía bác Phương, tôi muốn tự mình đi thử, nếu như sau hai tuần mà vẫn không đạt được cùng thức, chúng ta sẽ hợp tác với đơn vị đã liên lạc sẵn, nếu bác Phương đồng ý, thì chúng ta sẽ bồi thường mức hủy hợp đồng với đơn vị còn lại.

Vũ Tịnh nói xong suy nghĩ của mình mới phát hiện hai người đàn ông trước mặt đang trợn to mắt nhìn mình, họ kinh ngạc không phải vì phương pháp inh của Vũ Tịnh mà chỉ là vì tư duy của cô vẫn nhanh nhạy và rõ ràng như vậy, còn mình thì cứ chui vào ngõ cụt.

- Michelle, cô vừa tới thì mọi vấn đề của chúng ta đều được giải quyết, cô và Phương Tiến Tài cùng một họ nói không chừng việc này sẽ có cơ hội.

- Tuy tôi và bác Phương cùng họ nhưng tôi không phải con lừa đầu hói gì đó đâu nha.

Câu nói này của Vũ Tịnh làm mọi người cùng bật cười, Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh không biết làm sao hình dung cho được niềm vui trong lòng của mình, cô đã thật sự thay đổi rồi, năng động, vui tính, vui vẻ, hy vọng cô mãi mãi vui vẻ như thế, không phải u buồn, không phải rơi lệ nữa.

19. Chương 19

Hôm sau, Vũ Tịnh đến chỗ của Phương Tiến Tài, nhưng cô không trực tiếp đi tìm Phương Tiến Tài mà đi tìm hiểu sự việc với những thành viên trong đội với thân phận là thư ký của Nhất Phàm. Thì ra Phương Tiến Tài với Hoắc gia quả thật có chút ân oán cá nhân, trước khi khách sạn Hoắc thị được xây dựng thì mảnh đất đó vốn là khu dân cư, năm đó sau khi Hoắc Cảnh Thiên lấy được giấy chứng nhận sử dụng mảnh đất thì chỉ bồi thường rất ít cho dân ở đó và cưỡng ép họ dọn đi, Phương Tiến Tài và Lý Mỹ Nga vợ ông cũng là một trong những người bị hại, Phương Tiến Tài vì quá yêu kỹ nghệ truyền thống này nên vẫn đi biểu diễn khắp nơi với các anh em, tuy thu nhập không phải rất nhiều nhưng vì có sự ủng hộ của vợ, ông vẫn đã kiên trì lý tưởng của mình. Để thuê được một căn nhà và duy trì cuộc sống, buổi sáng vợ ông sẽ đến công xưởng làm việc, buổi tối còn đến quán ăn làm thêm, mỗi buổi tối Phương Tiến Tài đều đạp xe đón vợ về nhà, vào những năm đó, tuy họ không thể được xem là ăn no mặc ấm, nhưng cuộc sống gia đình vẫn hạnh phúc như xưa. Có một đêm, vì Phương Tiến Tài phải biểu diễn không thể đi đón vợ, kết quả là vợ ông đã bị tạt nạn giao thông và tàn phế, suốt đời phải bầu bạn với xe lăn, và không thể sinh dục, từ đó Phương Tiến Tài khóa hết những công cụ biểu diễn vào thùng, vì ông hận sự ích kỷ của mình, đồng thời cũng hận sự trục lợi của Hoắc thị đã gián tiếp phá hoại cuộc sống hạnh phúc của họ. Đã nhiều năm rồi, ông không mặc đồ biểu diễn nữa mà đi bán rau cải ở chợ, duy trì cuộc sống của gia đình với số thu nhập ít ỏi. Vài năm trước, ông mới biểu diễn với vài anh em tại khu phố mà họ sống vào dịp Tết, biểu diễn hoàn toàn miễn

phí. Những năm gần đây không biết đã có bao nhiêu cơ cấu mời ông biểu diễn nhưng ông đều từ chối, có lẽ thời gian cũng không thể làm mờ nỗi đau trong lòng của ông. Nghe xong câu chuyện của Phương Tiến Tài, trong lòng Vũ Tịnh phảng phất một nỗi đau, cô quyết định đến nhà Phương Tiến Tài gặp vợ ông.

Đến nhà của Phương Tiến Tài, Vũ Tịnh mới thật sự hiểu được cái gì gọi là nghèo nát mỏng tôi. Căn hộ là loại nhà mái bằng (ko có lầu á), tường vách dường như đã nhiều năm rồi không được quét lại, đều đã ố vàng cả, bàn ghế trong nhà đều là loại được làm bằng gỗ thời thập niên 70, 80, trong nhà không tìm thấy một công cụ nào mang cảm giác hiện đại, cái nhiều nhất trong nhà chính là những cái thùng to thường thấy trong phim cổ trang của TVB, vật duy nhất có giá trị trong nhà là tivi hiệu JVC của Nhật, 18 inch, loại trắng đen. Ngôi nhà tuy đơn sơ nhưng bàn ghế, sàn nhà đều rất sạch sẽ, có thể thấy được nữ chủ nhân nhà này là một người vợ hiền. Nhà chia làm hai gian trong và ngoài, bên trong là phòng ngủ, bên ngoài là phòng khách, bếp chắc là ở gian ngoài chẳng. Thấy trong phòng khách không có người, Vũ Tịnh gõ cửa.

- Ai đó? – Trong nhà truyền ra một giọng nói rất nhẹ nhàng, Vũ Tịnh vốn tưởng rằng cuộc sống sẽ mài mòn sự dịu dàng vốn có của nữ chủ nhân, nhưng giọng nói ngọt ngào của bà lại hoàn toàn ngoài tưởng tượng của cô.

- Chào bà!

Vũ Tịnh đã nhìn thấy Lý Mỹ Nga đang ngồi trên xe lăn, trang phục trên người đã rất cũ nhưng đầu tóc rất ngay ngắn, gương mặt của bà có hơi xanh gầy nhưng đôi mắt lại rất có thần.

- Chào cô, cô là? – Nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt mình, Lý Mỹ Nga không biết cô là ai.

- Tôi là trợ lý đặc biệt của Hoắc Nhất Phàm đồng sự trưởng của khách sạn Hoắc thị, Phương Vũ Tịnh. – Lời thoại này Vũ Tịnh đã nghĩ sẵn trước rồi, thân phận thế này sẽ không khiến cho người nhà Phương Tiến Tài quá kháng cự và cũng có thể kéo gần khoảng cách với Phương gia.

- Cô Phương, cô đến tìm chồng tôi phải không? Hôm trước đồng nghiệp của cô ông Lâm hình như có hẹn chồng tôi bàn chuyện biểu diễn ở khách sạn, nhưng chồng tôi sẽ không nhận lời đâu, ân oán của nhà chúng tôi với Hoắc thị quá sâu, đó là cái cái nút chết.

- Bà Phương, thật ra hôm nay tôi đến thăm bà theo lời căn dặn của đồng sự trưởng. Thật ra ông cũng muốn đích thân đến đây nhưng sáng nay có một cuộc hội nghị quốc tế phải tham gia nên ông đã bảo tôi nhất định phải đến thăm bà. Còn về việc biểu diễn, chúng ta có thể thương lượng sau. Tôi biết là Hoắc thị đã khiến cho bà trở nên như vậy, tôi cũng cảm thấy rất có lỗi. Không biết tôi có thể làm gì để bù đắp cho bà?

Nói đến đây, tim của Vũ Tịnh như bị kim đâm vào vậy, có một nỗi đau nói không ra lời, nhìn người phụ nữ tàn tật trước mặt mình, Vũ Tịnh thậm chí còn cảm thấy lần thăm viếng này của mình có chút tàn nhẫn.

- Bù đắp? Tôi nghĩ tôi không phải là người cần được bù đắp. Những năm nay, tuy ngồi trên xe lăn nhưng Tiến Tài vẫn luôn ở bên cạnh tôi, không từ bỏ tôi, che nắng che mưa cho tôi, mỗi ngày tôi chỉ ở nhà quét dọn, vệ sinh nhà cửa, chuẩn bị ba bữa cho ông ấy, nhưng ông ấy dù có chịu uất ức thế nào ở bên ngoài đi nữa thì cũng chỉ giấu ở trong lòng, chưa hề khiến tôi phải lo lắng, bấy lâu nay, tôi cảm thấy người cần được bồi thường phải là ông ấy, tai nạn giao thông chỉ là một tai nạn, nhưng ông ấy lại vì chuyện này mà tự trách mình đến bây giờ, ông ấy vì tôi mà từ bỏ ước mơ của mình, ông ấy đã sống rất mệt mỏi. – Lý Mỹ Nga nói một hồi rồi cũng khóc nức lên.

- Bà Phương, chắc là cho đến bây giờ bác Phương vẫn thích truyền thống múa lân múa rồng rồi chẳng!

- Ông ấy vẫn thích như xưa, tuy đã có nhiều năm không ra ngoài biểu diễn, nhưng mỗi năm ông ấy cũng lấy công cụ biểu diễn ra phơi và chăm chút nó, đó là bảo bối của ông ấy, cô xem, những gì trong những cái thùng đó toàn là bảo bối của ông ấy. – Nói đến đây đột nhiên Lý Mỹ Nga bật cười, nụ cười rất nhạt nhẽo nhưng hương vị hạnh phúc lại rất nồng nàn, có lẽ bà vừa nghĩ đến một chuyện hạnh phúc nào chẳng, chỉ có điều đó là bí mật của cả hai.

- Cô Phương ôi thật ngại quá, lúc này vừa nghĩ lại chuyện lúc xưa nên quên mất cô.

- Bà Phương, lúc này chắc vừa nghĩ đến chuyện gì rất thú vị phải không, có thể nói cho tôi nghe không? – Vũ Tịnh rất hiếu kỳ với câu chuyện của họ.

- Cô Phương, cô đừng gọi tôi là bà Phương nữa, gọi tôi là chị Nga đi.
- Vậy chị Nga chị cũng đừng gọi tôi là cô Phương nữa, gọi Vũ Tịnh nha.

Khoảng cách của hai người thế là đã được kéo gần lại. Lý Mỹ Nga kể về cuộc tình của bà và Phương Tiến Tài. Họ vốn ở cùng một thôn, nhà của Lý Mỹ Nga làm nghề buôn bán, gia đình cũng rất tốt, còn Phương Tiến Tài thì gia nhập vào nghề biểu diễn từ rất sớm vì ba mẹ qua đời từ khi ông còn nhỏ, tình yêu của Lý Mỹ Nga và Phương Tiến Tài bắt đầu khi bà xem ông biểu diễn, sau đó 2 người bỏ trốn khỏi nhà đến HK. Câu chuyện này tuy rất bình thường, nhưng Vũ Tịnh nghe vào lại cảm thấy rất hay. Sau khi đến HK, chuyện bất hạnh đã xảy ra, vợ tàn tật, chồng phải gánh lấy trọng trách gia đình, tuy cực khổ nhưng hai người vẫn yêu nhau nương tựa nhau như lúc bắt đầu. Trong suốt thời gian Lý Mỹ Nga kể chuyện, trên gương mặt bà vẫn giữ nụ cười nhạt, và Vũ Tịnh thì đang tìm hiểu niềm hạnh phúc đó, đây là điều mà cô chưa hề có được, lúc trước khi hẹn hò với Minh Kiệt, tình cảm của họ rất đơn giản, nhưng dường như không kiên cố, một hiểu lầm đã khiến cho họ thả trôi phương ra, và bây giờ ở bên Nhất Phàm, quan hệ của họ lại giống partner hơn, không giống vợ chồng. Tình cảm của họ dường như giống tình bạn hơn, nếu dùng từ ‘chiến hữu’ để hình dung thì càng hợp lý.

- Vũ Tịnh, thanh niên như cô chắc không thích nghe những câu chuyện thế này của người già chúng tôi đâu đúng không!
- Chị Nga, câu chuyện của chị là câu chuyện cảm động nhất mà tôi từng được nghe, vì nó không phải là chuyện, mà là sự thật. Bây giờ tôi đã có thể hiểu chú Tài rồi, tôi nghĩ tôi sẽ không quấy rầy chú Tài biểu diễn cho khách sạn nữa.
- Ấy ya 6 giờ rồi sao, tôi còn chưa làm bữa tối! – Lý Mỹ Nga giờ mới phát hiện bất giác bà và Vũ Tịnh đã trò chuyện cả một buổi chiều.

Lý Mỹ Nga thuận thực mà di chuyển xe lăn ra khỏi phòng, nấu ăn ở bên ngoài phòng, sự thuận thực của bà khiến Vũ Tịnh kinh ngạc vô cùng. Và Vũ Tịnh cũng ở bên cạnh giúp chị Nga, hai người vẫn trò chuyện, nói về cuộc sống thường ngày của Phương Tiến Tài, nói về sở thích của Phương Tiến Tài, Vũ Tịnh ghi nhớ tất cả những điều này ở trong lòng, thật ra hiện giờ cô đã quên mất thân phận của cô là một người đến thuyết phục Phương Tiến Tài, hiện giờ cô chỉ muốn giúp đôi vợ chồng cần được giúp đỡ này.

- Canh trứng nấu với cà của cô làm ngon lắm, tôi và A Tài đều thích món canh này nhưng lần nào tôi nấu cũng bị chua.

Lời khen của chị Nga khiến Vũ Tịnh hơi ngượng, vì thật ra thì chỉ có món canh này là cô làm được được hơn tí thôi.

- A Nga, anh về rồi đây. – Khoảng 7 giờ, Phương Tiến Tài trở về nhà.
- Về rồi à.

Chị Nga nắm lấy tay chú Tài, chỉ một động tác nắm tay đơn giản nhưng nó lại ấm áp biết bao trong mắt Vũ Tịnh, đó chính là niềm hạnh phúc mà cô từng khao khát.

- Vị này là? – Phương Tiến Tài vẫn đã phát hiện người lạ trong nhà.
- A Tài, đây là cô Phương của tập đoàn Hoắc thị, đồng sự trưởng của cô ấy đã bảo cô ấy đến thăm chúng ta. Anh đừng nóng giận.
- Cái gì mà nghe lời dặn của đồng sự trưởng chứ, nếu đồng sự trưởng tốt bụng như vậy thì đã không cưỡng mất nhà của chúng ta, phá hoại gia đình của chúng ta. – Phương Tiến Tài như có cảm giác lai giả bất thiện, trong một lúc Vũ Tịnh cũng không biết nói gì nhưng vẫn nở nụ cười.
- Chú Tài, tôi thật sự chỉ muốn đến thăm chú và chị Nga, đồng sự trưởng cũng muốn đích thân tới nhưng đột nhiên ông phải ra nước ngoài nên đã cho tôi nghỉ phép 2 tuần, vì thế dặn tôi qua đây giúp chú và chị Nga, giúp chú bán rau cải, giúp chị Nga làm cơm, chỉ đơn giản như vậy thôi. Bây giờ cũng trễ rồi, tôi cũng không làm phiền chú và chị ăn cơm, tôi về trước đây, à phải chú Tài, sáng mai tôi sẽ qua đi chợ sáng với chú, chú phải đợi tôi đó nha!

Vũ Tịnh nói xong thì xách túi lên ra khỏi nhà của hai vợ chồng. Phương Tiến Tài còn bán tin bán nghi với những gì Vũ Tịnh nói, đi chợ sáng? 6 giờ sáng, cô dậy nổi sao?

Đợi khi Vũ Tịnh ra khỏi khu nhà nghèo nơi Phương Tiến Tài ở thì đã gần 8 giờ, vì ở đây rất hẻo lánh, nên Vũ Tịnh phải đi xe bus ra thành phố trước rồi mới đi taxi về nhà. Khi xuống xe bus thì đồng hồ điểm 8 giờ rưỡi. Nhưng Vũ Tịnh không cảm thấy đói một chút nào, một mặt trong lòng cô lúc này vẫn nghĩ đến câu chuyện của chú Tài và chị Nga, mặt khác suy nghĩ làm thế nào để bù đắp cho họ. Trong lúc cô còn đang suy nghĩ thì điện thoại rung lên.

- Vũ Tịnh, cô đang ở đâu? Sao suốt cả buổi chiều không nghe điện thoại? – Đầu dây bên kia Nhất Phàm rất là gấp gáp.

- Tôi không có gì, tôi vừa từ nhà Phương Tiến Tài ra, hiện giờ tôi cũng không biết vị trí cụ thể của mình, đợi về nhà rồi nói.

- Vậy cô hãy ăn gì ở ngoài trước đi, nếu không lát nữa lại đau bao tử đó. – Nhất Phàm vẫn không quên căn dặn Vũ Tịnh, trong lòng của anh, cho dù cô có mạnh mẽ cỡ nào đi nữa thì cũng chỉ là một cô gái cần được chăm sóc.

- Biết rồi, anh không cần lo lắng cho tôi, về nhà sớm đi. – Tuy chỉ là vài câu dặn dò đơn giản, nhưng trong lòng Vũ Tịnh cũng rất ấm áp, đối với Nhất Phàm, cô không thể yêu cầu gì, cũng không thể mơ tưởng gì, vì tình yêu của anh chỉ có thể thuộc về người không màng tất cả hy sinh vì anh.

Cuối cùng cũng về đến nhà rồi, bữa cơm tối trong nhà sớm đã kết thúc, trở về phòng, Vũ Tịnh có hơi mệt mỏi, cô dựa lưng trên giường, một cảm giác muốn ngủ xông lên đầu, Nhất Phàm cầm chén cháo bát bửu mà chị Dung chuẩn bị sẵn đem đến bên giường cho Vũ Tịnh, còn Vũ Tịnh thì ráng mà chống mắt lên, bởi vì cô có rất nhiều câu chuyện phải kể cho Nhất Phàm nghe, có rất nhiều suy nghĩ muốn nói với Nhất Phàm.

....

- Thì ra là vậy, vậy cô dự định thế nào, cho họ một số tiền, sau đó chúng ta tìm đơn vị khác hợp tác?

- Nếu như chú Tài là người tham tiền, thì chú ấy và chị Nga sẽ không phải sống cuộc sống như bây giờ. Nhất Phàm, cho tôi hai tuần, tôi muốn đi giúp chú Tài, muốn giúp chị Nga, nếu như chú Tài đồng ý giúp mình, chú ấy nhất định sẽ tự mở lời. Nếu như không đồng ý, thì hai tuần này xem như là lao động nghĩa vụ để chuộc tội vậy. Hôm nay trong lòng tôi thật sự cảm thấy rất xót xa. – Vũ Tịnh nói, nước mắt lại không có chỉ khí mà chảy ra.

- Thôi được, làm theo ý của cô. Có thời gian tôi sẽ đi thăm chú Tài và chị Nga.

- Ngày mai tôi sẽ đến nhà Doanh Doanh ở, hai tuần này tôi phải bắt đầu làm việc từ rất sớm, ở nhà không tiện lắm. Anh nói với ba mẹ là tôi phải qua Đài Loan bàn chuyện về mảnh đất bên đó, cũng phải cần một chút thời gian. Anh ở khách sạn cũng đừng rảnh tay, anh vẫn cứ liên lạc với đơn vị khác đi, tôi không thể đảm bảo chú Tài sẽ cảm động, nhưng tôi thật sự hy vọng có thể giúp được họ. Nếu như có chuyện gì bức thiết phải thương lượng với tôi thì anh có thể đến nhà Doanh Doanh.

- Biết rồi, ăn cháo đi, rồi nghỉ sớm, ngày mai tôi đưa cô đi.

Khi Nhất Phàm tắm xong bước ra, anh trông thấy Vũ Tịnh đang thu dọn hành lý, không biết tại sao nhìn thấy vóc dáng gầy yếu của cô, trong lòng Nhất Phàm lại không mấy dễ chịu, từ sau khi kết hôn đến nay, vốn phải là anh chăm sóc cho cô, nhưng sự thật là cô đã san sẻ với anh nhiều hơn. Tuy là ở cùng một phòng, nhưng họ thật sự chỉ là đôi vợ chồng hữu danh vô thật, đây chắc không phải là cuộc sống mà cô muốn, thế nhưng cô cũng vẫn chịu đựng, anh đau lòng, gặp được một người đúng trong thời điểm sai là điều hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời, nếu như anh không có Tuệ Hân, nếu như cô không có Michael, có lẽ họ sẽ là một đôi hạnh phúc nhất trên đời, nhưng sự thật cũng vẫn là sự thật, cuối cùng họ vẫn sẽ đường ai nấy đi. Chỉ là ngày mai căn phòng này sẽ không có cô nữa, mình sẽ nhớ cô ấy không?

20. Chương 20

Hôm sau, họ ra khỏi nhà từ sáng sớm, trên xe, hai người không nói gì, tuy Vũ Tịnh chỉ tạm thời rời khỏi hai tuần, nhưng hai người đều cảm thấy có gì đó thương cảm.

- Ngủ một chút đi, lát nữa tôi gọi cô dậy cho. Đêm qua cô ngủ trễ như vậy, bây giờ chắc chắn là rất buồn ngủ rồi.
- Không có, thật ra tôi đang rất hứng khởi, không phải ngày ngày ngồi trong phòng làm việc đau lưng nhức mỏi. – Cô cố ý nói đùa để che giấu sự bất an của mình.
- Wa, cô đừng nói tôi xấu xa đến vậy chứ, tôi có trả lương cho cô đó.
- Tôi đâu có nói anh xấu, chỉ là bắt đầu từ hôm nay tôi phải sống một cuộc sống khác.
- Nhớ, phải ăn cơm đúng giờ đó, nếu như cô xỉu lần nữa thì không ai đưa cô vào bệnh viện đâu.
- Yes sir. Sao anh cứ coi tôi như con nít thế này?
- Cô vốn là con nít mà! – Cứ thế mỗi người một câu, cả hai đã đến nơi.
- Được rồi, tôi đi đây. Anh trở về phải cố gắng làm việc đó.
- Ừm, tạm biệt.

Nhất Phàm đứng nhìn Vũ Tịnh rời khỏi, trong lòng tự nhiên dâng lên một cảm giác không nở. Nhìn thân thể ốm yếu của Vũ Tịnh run rẩy trong gió, Nhất Phàm lấy áo khoác lông từ trong hành lý của Vũ Tịnh ra vuốt theo cô.

- Vũ Tịnh, mau mặc vào đi, trời lạnh như vậy mà cô mặc ít như thế, chắc chắn sẽ bị lạnh đó.

Nhất Phàm cứ thế mà ngoan cố khoác áo lên người Vũ Tịnh. Mắt Vũ Tịnh lại đỏ lên, những ngày tháng ở bên Nhất Phàm, cô không biết mình đã khóc bao nhiêu lần, nhưng đa số đều là vì sự chăm sóc của anh.

- Anh nói tôi mặc ít không phải anh cũng vậy sao. Thôi được rồi, tôi đi đây.

Vũ Tịnh quay người đi và không quay đầu lại nữa, Nhất Phàm vẫn lặng đứng tại chỗ nhìn cô ngẩn ngơ, nhìn cô rời khỏi, nhìn cô biến mất.

Rất nhiều người đều cho rằng lao động trí óc cực hơn lao động chân tay, nhưng cái thật sự khiến sức mọi người chịu không nổi vẫn là lao động chân tay. Đúng 6 giờ sáng Vũ Tịnh xuất hiện ở trước cửa nhà Phương Tiến Tài. Chú Tài vô cùng kinh ngạc trước sự đúng giờ của Vũ Tịnh, nhưng ông biết sẽ không bao lâu thì Vũ Tịnh sẽ thấy khó mà rút lui thôi. Đầu tiên Vũ Tịnh cùng chú Tài đến nơi phân phát hải sản và rau xanh, sau đó ra chợ mở hàng. Suốt chặng đường, chú Tài thoải mái mà ngồi trên xe, nhưng cho dù trên xe không có hàng hoá gì, Vũ Tịnh cũng đã có chút không đủ sức rồi, không bao lâu sau thì toàn thân cô đầm mồ hôi, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng. Sau khi mua xong hải sản và rau xanh tại nơi phân phát thì chú Tài nhẹ nhõm mà đạp xe ba bánh, còn Vũ Tịnh thì đành chạy theo sau. Đợi khi đến chỗ dọn hàng thì Vũ Tịnh khiêng đồ trên xe xuống. Các giỏ rau nặng vô cùng, chú Tài cũng không ra tay giúp đỡ, Vũ Tịnh cũng không tính toán với ông. Nhìn Vũ Tịnh cố gắng như vậy, trong lòng chú Tài dường như có chút bị chiết phục. Bán rau không có mệt, nhưng thật ra chú Tài là một người thành phố rất sâu, ông không nói gì với Vũ Tịnh, vì ông biết các cô gái trẻ miệng lưỡi rất dẻo, ông già như ông sẽ nói không lại. Câu duy nhất mà chú Tài nói sáng nay là bảo Vũ Tịnh hãy tháo nhẫn ra, vì tay của cô thường xuyên phải tiếp xúc với nước, theo nhẫn làm việc sẽ bị sưng. Vũ Tịnh tiếp nhận lời đề nghị của chú Tài, để nhẫn vào túi của tạp dề, nhưng cô không biết, chiếc nhẫn đó đã bán đứng thân phận của cô rồi. Buổi trưa lúc cửa hàng bận bịu, chú Tài thấy Vũ Tịnh đã quen thuộc các trình tự nên nói là về nhà ăn cơm chiều sẽ không ra. Trong lòng Vũ Tịnh vừa nhẹ nhõm nhưng cũng vừa có chút lạc lõng thất vọng, chú Tài không ở đây thì một mình cô sẽ tự tại hơn, nhưng chú Tài đi rồi thì Vũ Tịnh cảm thấy hoàn toàn không có thể nào trò chuyện được nữa, việc mời ông biểu diễn chỉ đành hóa thành bọt nước.

Buổi trưa khi bận xong thì Vũ Tịnh mới cảm thấy có chút đói. Trong chợ có bán cơm hộp, cũng có những món ăn vặt khác. Cuối cùng thì Vũ Tịnh cũng vẫn chọn bánh đậu đỏ. Bánh đậu đỏ này ngọt nhưng không ngấy, lại có dinh dưỡng. Cầm bánh nóng hổi trên tay Vũ Tịnh lại bất giác nhớ đến Minh Kiệt, lúc đó cả hai đều thích ăn bánh đậu đỏ. Tuy Cornell cách ChinaTown rất xa, nhưng sáng thứ bảy nào cả hai cũng sẽ rất hứng chí mà chạy xe đến đó. Lúc đó, trong tay hai người cũng sẽ cầm bánh đậu đỏ mới ra lò, nhưng miệng thì không phải ăn phần trên tay của mình mà là của đối phương. Khi đó họ là tình nhân, bất kỳ cử chỉ thân mật nào hiện ra ở họ cũng không cảm thấy nổi da gà, lúc đó họ trẻ trung, năng động, không gò bó, hoặc có lẽ vì lúc đó họ đã hưởng thụ quá nhiều hạnh phúc rồi chẳng, nên ông trời công bằng mới bắt họ phải chịu đựng đau khổ. Nghĩ đến đây thì Vũ Tịnh không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, có lẽ hiện giờ Michael hạnh phúc hơn lúc trước, thủ đoạn của Donna tuy không tốt nhưng ý nguyện không xấu, trong tình yêu vốn không có đúng và sai, chỉ có yêu và không yêu thôi, cô không biết Michael có yêu Donna hay không, nhưng tình yêu mà Donna dành cho Michael là không thể nào nghi ngờ. Donna đúng cảm hơn mình nhiều, rất nhiều việc cô ấy sẽ nắm bắt và tranh thủ đến cùng, nhưng mình thì lại lùi bước, vì thế nên mới mất đi, mới có hối tiếc.

Một ngày làm việc đã kết thúc nhanh chóng, Vũ Tịnh đem tiền đến nhà đưa cho chú Tài, chú Tài cũng vẫn không nói gì, chị Nga thì nằng nặc bảo Vũ Tịnh ở lại ăn cơm, đương nhiên là Vũ Tịnh cũng đã uyển chuyển từ chối, vì đây là thời gian dành cho chú Tài và chị Nga, cơm nước rất giản đơn, nhưng Vũ Tịnh vẫn cảm nhận được tình cảm không hề bị biến chất dưới cái nóng của nó (thức ăn). Tiếp theo lại là bus, taxi, xương của Vũ Tịnh cũng sắp rã rồi, đã rất nhiều năm rồi không có hiệu suất như hôm nay, hình như chỉ có khi làm việc ở Mỹ mới cực như vậy. Nghĩ đến việc về tới nhà còn phải tự mình lo cơm nước, đầu Vũ Tịnh thật to bằng hai cái đầu.

Mở cửa nhà Doanh Doanh ra, một mùi hương của thức ăn xông thẳng vào mũi, chẳng lẽ là Doanh Doanh đích thân xuống bếp, không phải chứ? Và lúc này Vũ Tịnh lại trông thấy Nhất Phàm đeo tạp dề từ trong bếp bước ra, một tay cầm một đĩa thức ăn, trông dáng vẻ của anh là cái dáng chưa bao giờ làm qua việc nhà, tạp dề mà cũng đeo méo xệch, nhưng cảnh tượng lúc này là cảnh tượng mà cô đã khao khát rất nhiều năm, khi trở về nhà có thể cùng nấu ăn và cùng ăn với người mình yêu. Thế nhưng cảnh tượng tươi đẹp thế này cuối cùng cũng đã bị tiếng cười khanh khách của Vũ Tịnh phá vỡ.

- Cười gì đây, 8 giờ là tôi tới rồi đó, nếu không phải thấy thức ăn nguội hết, tôi mới không mặc kỳ cục thế này.

- Được rồi tôi làm cho. Nhưng hôm nay anh thật sự khiến tôi rất cảm động.

Vũ Tịnh vừa nói vừa cởi tạp dề trên người Nhất Phàm ra rồi đi vào bếp làm nóng những món còn lại, cô vẫn cứ cười, trong nụ cười này bao hàm cái gì? Bản thân cô cũng không rõ lắm, là hạnh phúc? là cảm động?

Nhất Phàm thì đứng dựa bên cửa nhà bếp lặng lẽ nhìn cô, lúc trước khi Tuệ Hân nấu ăn cũng sẽ cột đuôi ngựa như thế, cũng đeo tạp dề, tuy hôm nay người đứng trước mặt không phải Tuệ Hân mà là Vũ Tịnh, nhưng niềm vui dâng lên trong lòng Nhất Phàm chưa hề thay đổi.

Sau khi tất cả các món ăn đều đã đặt lên bàn thì Vũ Tịnh bắt đầu ăn, chỉ có lúc ăn cô mới hồi phục toàn bộ sự ngây thơ, trong sáng lúc trước.

- Sao hôm nay anh lại đến đây, còn mang nhiều thức ăn như vậy?

- Tôi nghĩ cô mà bận lên là lại không có thời gian ăn, nếu không thì sẽ ăn đại gì đó nên tôi nghĩ tốt hơn hết vẫn gọi vài món ở căn tin, phải bảo đảm chất lượng cuộc sống của cô đó mà!

- Biết rồi. Anh cũng ăn đi, tôi thấy anh còn chưa ăn đó.

- Nhìn cô ăn thì tôi đã thấy no rồi.

- Không phải chứ, ý anh có phải là nói tôi quá không khách khí, ăn hết phần của anh không đây.

Nhất Phàm không nói gì mà chỉ liên tục gấp thức ăn vào chén của Vũ Tịnh.

- Anh đừng có tốt với tôi như vậy, tới lúc đó tôi sợ tôi sẽ không nỡ đi đó, vậy khác nào tôi sẽ không tìm được hạnh phúc của mình?

- Nếu không muốn đi thì đừng có đi nữa, nói không chừng hạnh phúc của cô chính ở ngay bên cạnh cô.

Vũ Tịnh nghe câu này chỉ cười miễn cưỡng không đáp gì, cô biết Nhất Phàm không thể nào bỏ Tuệ Hân xuống. Còn Nhất Phàm? Anh nghĩ đến cuối cùng thì Vũ Tịnh cũng sẽ trở về với Michael.

Ngay khi cả hai im lặng thì Doanh Doanh về. Nhất Phàm liền nói cũng ăn nhiều rồi phải về thôi. Vũ Tịnh không tiễn anh, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn anh rời khỏi.

- Thật chịu không nổi hai người, Michelle, bạn còn cơ hội. – Thì ra áo khoác của Nhất Phàm để quên trên sofa.

- Cám ơn bạn. – Vũ Tịnh cầm lấy áo khoác liền chạy nhanh xuống lầu.

- Raymond áo của anh. – Vũ Tịnh thấy Nhất Phàm đã mở cửa xe ra thì càng tăng tốc hơn.

- Ôi tôi thật sợ ý quá làm cô phải chạy xuống. – Nhìn đôi má đỏ hoe của Vũ Tịnh, Nhất Phàm có thể đoán biết tốc độ cô chạy xuống đây.

- Không có gì, bây giờ trời lạnh coi như là tập thể dục vậy. Anh mau vào xe đi.

Vũ Tịnh vừa nhìn Nhất Phàm mặc áo khoác vừa không ngừng xoa xoa tay. Lúc này tự nhiên Nhất Phàm nắm lấy tay Vũ Tịnh đặt vào trong áo khoác của mình.

- Thế nào, rất ấm phải không? – Nhất Phàm nháy mắt ma lanh mà nói.

- Có phải anh cứ thích tập kích bất ngờ như thế không vậy, nói thật đi, lúc trước đã dùng chiêu này với bao nhiêu cô gái rồi. – Vũ Tịnh vừa nói xong thì hối hận ngay vì cô biết rõ trong cuộc đời của Nhất Phàm chỉ có một người con gái thôi.

- Tôi chỉ dùng chiêu này với cô thôi, và chiêu này là lúc trước Tuệ Hân dùng với tôi. Tuệ Hân cứ thích tập kích đột ngột với tôi, tôi cứ luôn muốn tìm cơ hội tập kích cô ấy một lần nhưng cuối cùng vẫn không có cơ hội. – Khi Nhất Phàm nói những lời này, anh mỉm cười, nhưng Vũ Tịnh có thể hiểu được nỗi đau của anh.

- Được rồi anh mau về đi. Về trễ daddy mummy lại lo lắng đó.

Thế là Nhất Phàm đã rời khỏi dưới sự hối thúc của Vũ Tịnh, nhưng Vũ Tịnh đã đứng lại ở chỗ cũ rất lâu, nghĩ đến Nhất Phàm, nghĩ đến Tuệ Hân, nghĩ đến cái nút chết trong lòng của mình.

Những ngày tiếp theo cuộc sống của Vũ Tịnh cũng không có gì thay đổi, vẫn đến nơi phân phát sau đó bán hết rau xanh. Chú Tài vẫn không nói với cô lời nào nhưng cô vẫn toàn tâm toàn ý. Mỗi ngày về nhà Doanh Doanh, Nhất Phàm cũng sẽ đợi cô ở đó. Vũ Tịnh cũng không còn suy nghĩ đó biểu thị điều gì nữa, hoặc đã họ chỉ là đôi bạn rất thân thôi. Hôm nay, Vũ Tịnh lại như bình thường lái xe của Doanh Doanh ra về, cô ngừng lại ở nút giao thông gần nhà nhất, trong lúc rảnh rỗi khi chờ đèn đỏ Vũ Tịnh gõ gõ ngón tay trên tay lái và lúc này cô mới phát hiện nhẫn mất rồi, bình thường sau khi làm xong việc Vũ Tịnh cũng sẽ lấy nhẫn từ trong túi của tạp dề ra đeo lại vào tay.

Trong ký ức hôm nay, hình như Vũ Tịnh đã không có động tác này. Lúc này Vũ Tịnh không nghĩ ngợi gì lập tức quay đầu xe lại chạy qua làn đường bên kia. Khi đến nhà chú Tài cô cũng để quên điện thoại trên xe. Sau khi mượn đèn pin từ nhà chú Tài và chị Nga, Vũ Tịnh liền chạy ra chợ. Và ngay trong lúc Vũ Tịnh cực lực tìm kiếm chiếc nhẫn cưới bị mất thì điện thoại của cô hiển thị có 10 cuộc gọi nhỡ, toàn bộ là của Nhất Phàm gọi.

Đối với sự mất tích bí ẩn của Vũ Tịnh, Nhất Phàm đã sớm được lãnh giáo qua, nhưng lần này anh cũng vẫn không khống chế được sự lo lắng của mình, anh vội vàng xin số điện thoại nhà chú Tài từ Gia Đồng, sau đó lập tức chạy đi tìm Vũ Tịnh với chiếc xe thể thao của mình, vận tốc từ 70, 80 cuối cùng lên đến 120, nhưng cho dù con số có lớn đến cỡ nào cũng không lấn áp được nỗi lo âu và lo nghĩ trong lòng Nhất Phàm. Sau khi đến nhà chú Tài hỏi vài câu đơn giản xong Nhất Phàm lại chạy qua nhà khác mượn đèn pin rồi chạy nhanh ra chợ. Các cửa hàng trong chợ đã sớm dọn hàng, nguyên cái chợ có chút tăm tối. Nhất Phàm đã phát hiện

ra Vũ Tịnh ở phía tận cùng của chợ. Vũ Tịnh vẫn cột tóc đuôi ngựa, trên người vẫn là áo thun, áo khoác và quần jeans có hơi bay màu, tay của cô đã rất dơ, nhưng cô vẫn không để ý đến mà còn đang tìm gì đó.

- Michelle cô đang tìm gì vậy?

- Nhất Phàm anh tới đúng lúc quá, mau tìm dùm tôi chiếc nhẫn đi, chiếc nhẫn cưới của mình đó. – Mặt của cô vẫn lo lắng, không có chút xíu vui mừng gì đối với sự xuất hiện của anh.

- À thôi có lẽ nó đã rơi vào túi đựng rác bị đem đi rồi. Tôi đến nơi thu rác xem coi sao, anh ở đây tìm dùm tôi nha.

Nhất Phàm còn chưa kịp nói câu nào thì Vũ Tịnh đã chạy ra ngoài, Nhất Phàm cũng tìm kiếm ở chỗ trưng hàng. Ngay lúc anh có chút nản chí muốn từ bỏ tìm kiếm thì anh phát hiện ở góc của cái giá đỡ có gì đó nhấp nháy. Nhặt lại chiếc nhẫn bị mất, trong lòng Nhất Phàm cũng có một niềm vui không rõ là gì, đó là lời hứa mà anh dành cho Vũ Tịnh, tuy lúc kết hôn anh không muốn làm như vậy nhưng hiện giờ anh hy vọng chỉ ít trong thời gian 3 năm này anh có thể thật lòng mà chăm sóc cho Vũ Tịnh, hoặc đã lần mất đi có lại này là ý trời, Nhất Phàm cũng không phân tích nhiều nữa, hiện giờ anh chỉ muốn tìm Vũ Tịnh.

Ra đến chỗ ra vào chợ thì Nhất Phàm bị cảnh tượng trước mặt làm chấn động hoàn toàn, Vũ Tịnh cơ hồ đã mở hết tất cả các bao rác và dùng tay “tìm” nhẫn, tính cố chấp và kiên định lúc này của cô hoàn toàn chiết phục Nhất Phàm, bất kể là thật lòng hay giả tạo, trong mắt anh, sự xem trọng và tôn trọng mà cô dành cho tình cảm này hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của anh. Ngay khi Nhất Phàm cầm chiếc nhẫn trong tay chờ người nhìn Vũ Tịnh thì Vũ Tịnh còn đang giằng co lần cuối cùng với vận mệnh của mình, lẽ nào là ý trời, đến cuối cùng chúng ta cũng sẽ thành người xa lạ? Cô lại khóc nữa rồi, là lo lắng, là lo âu, là không nỡ, Nhất Phàm thật sự không nhẫn tâm nhìn cô tự trách mình như vậy nữa, anh đưa chiếc nhẫn ra trước mặt cô và cô lập tức cầm lấy nó sau đó đặt vào lòng mình, nước mắt vẫn đang chảy nhưng miệng cô lại cười, nhìn thấy biểu hiện của cô như vậy Nhất Phàm chỉ lấy khăn giấy ra lau nước mắt cho cô.

21. Chương 21

Cuối cùng thì Vũ Tịnh cũng đi theo xe của Nhất Phàm về, chỉ là suốt chặng đường cô vẫn cầm lấy chiếc nhẫn mà không đeo vào, hai người không nói gì nhưng trong xe ấm áp vô cùng, không phải vì máy điều hòa, mà là vì niềm vui khó diễn đạt thành lời của cả hai. Khi đến nơi, Vũ Tịnh vẫn cầm lấy chiếc nhẫn, sau đó cứ đứng đó mà cười khờ, chắc là đã lâu lắm rồi không có ném trái niềm vui mất đi có lại này.

- Cô còn muốn cầm chiếc nhẫn bao lâu đây, cầm suốt cả đêm còn chưa đủ sao? – Câu nhắc nhở của Nhất Phàm khiến Vũ Tịnh tỉnh táo trở lại.

- Khó khăn lắm mới tìm lại được nên không nỡ đeo. Nhưng mà hình như nếu tôi còn không đeo nó vào thì lát nữa nó sẽ lại mất nhỉ. – Vũ Tịnh nói vừa chuẩn bị đeo nhẫn vào thì Nhất Phàm nhẹ nhàng giật qua chiếc nhẫn rồi đeo lên tay Vũ Tịnh.

- Nhẫn cưới là lời hứa suốt đời với đối phương của hai người yêu nhau, nhưng tôi biết tôi không thể nào cho cô lời hứa như thế, và cô cũng sẽ không chấp nhận một lời hứa như vậy, vẫn hy vọng rằng khi chiếc nhẫn này kết thúc sứ mệnh của nó, cô có thể tìm được hạnh phúc của mình.

- Tôi sẽ cố gắng, tôi biết khoảng thời gian này anh đã rất bận tâm vì tôi, thật sự là rất xin lỗi.

- Đừng nói xin lỗi, có lẽ là trả nợ chẳng, Tuệ Hân bận tâm vì tôi rất nhiều rồi, vì thế tôi phải bận tâm vì cô. À phải, bắt đầu từ ngày mai tôi cùng làm việc với cô rồi đó.

- Cùng làm việc? Ý anh là anh đi bán rau với tôi? Vậy công việc ở khách sạn thế nào?

- Công việc ở khách sạn cơ bản đều đã ổn thỏa, hơn nữa có Nick ở đó. Thật ra mấy hôm nay trông thấy cô cực nhọc như vậy tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Người thật sự nên chịu trách nhiệm đối với cuộc sống hiện giờ của chú Tài và chị Nga là Hoắc gia, là tôi, không phải cô, sống bên nhau bao lâu nay, cô đã vì tôi làm quá nhiều việc rồi, tôi không hy vọng cô sống cực nhọc như vậy. Cái phải đảm đương tôi sẽ không trốn tránh. Còn nữa là, nếu như hai tuần sau tay của cô không được như trước nữa thì trách nhiệm này tôi gánh không nổi đâu.

Nói xong câu này thì cả hai cũng đều cười, họ vẫn cứ thích dùng phương thức như thế để trò chuyện, không cãi cọ như Doanh Doanh với Gia Đống, nhưng lâu lâu cũng sẽ có những câu nói đùa như thế.

Tuần còn lại này là cuộc huấn luyện sức khỏe của Nhất Phàm, tuy cực nhưng anh rất vui. Một là vì có thể bù đắp cho chú Tài và chị Nga thay ba mình, hai là vì Vũ Tịnh không phải cực nhọc như vậy. Mỗi buổi sáng cả hai cùng đến nơi phân phát, lúc đi, Vũ Tịnh ngồi trên xe và Nhất Phàm thì trở thành tài xế ngự dùng của Vũ Tịnh. Đến nơi phân phát, Vũ Tịnh phụ trách trả giá với nhà phân phối còn Nhất Phàm thì hoạt động thể lực, dọn tất cả các đồ lên xe sau đó chở Vũ Tịnh về. Trên đường về, khi đến nơi lên dốc Vũ Tịnh sẽ nhảy xuống xe đẩy phụ anh, cứ một xướng một hòa như thế, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã tự nhiên có được ký ức thật sự thuộc về họ, đó là “bước thăng trầm” mà Nhất Phàm và Tuệ Hân chưa hề có, nhưng bước thăng trầm như thế dựng nên sự ăn ý giữa Nhất Phàm và Vũ Tịnh. Khi đến chợ, Vũ Tịnh phụ trách xếp hàng bán lên, Nhất Phàm ngồi một bên nghỉ ngơi. Khi gặp phải khách khó, Vũ Tịnh sẽ phụ trách nói giá và Nhất Phàm thì phụ trách cân ký và bỏ vào bao, ban đầu Nhất Phàm cũng muốn thử thay đổi vai với Vũ Tịnh, thế nhưng khi đụng phải khách tính toán quá kỹ, Nhất Phàm không có tự tin với miệng lưỡi của mình, cuối cùng cũng đành chọn làm khổ công. Buổi trưa, hai người sẽ cùng ăn một hộp cơm, uống nước chanh rẻ tiền, chính những chi tiết nhỏ nhặt này đã vô hình trung làm cho khoảng cách của hai người gần hơn.

Điều đáng tiếc là đến ngày cuối cùng chú Tài cũng chỉ mời họ ở lại dùng bữa cơm cảm ơn, không đề cập một chút gì đến việc biểu diễn. Nhiều lần Nhất Phàm muốn nhắc đến trên bàn ăn nhưng đều bị Vũ Tịnh âm thầm ngăn lại. Sau khi trở về khách sạn, đương nhiên là Vũ Tịnh có hơi thất vọng và lác lõng, nhưng cô vẫn hy vọng Nhất Phàm có thể bảo ai đó gửi một số tiền cho chú Tài và chị Nga để họ có thể mua một căn hộ chung cư bình thường an hưởng tuổi già. Và Nhất Phàm đã đích thân đi, vì anh cảm thấy có những lời anh nhất thiết phải nói cho chú Tài biết.

Địa điểm gặp mặt là quán trà ở gần nhà chú Tài, quán này cũng đã có lịch sử, lúc này trong quán đang phát bài hát “Đêm Thượng Hải”.

- Chú Tài, hôm nay tôi đến là muốn mời chú suy nghĩ việc biểu diễn.
- 20 năm trước, Hoắc thị cơ hồ làm gia đình tôi tan nát, bằng cái gì mà tôi phải biểu diễn cho họ.
- Người làm việc cho ông trong hai tuần này không phải là trợ lý đặc biệt của đồng sự trưởng và bạn trai của cô ấy, tôi là đồng sự trưởng của Hoắc Thị, và Phương vũ Tịnh là vợ của tôi.
- Ô, tôi còn tưởng là gì hay lắm thì ra là đại thiếu gia đại giá đến à. Nhưng cậu tưởng rằng hai tuần cực khổ của hai người thì có thể bù đắp cho 20 năm trên xe lăn của vợ tôi sao?
- Chú mở miệng ra là nói vợ của chú đau khổ thế nào, vậy nhất định là chú rất yêu thương vợ mình. Vậy chú có thể hiểu cho tâm tình tôi yêu vợ của tôi không. Bấy lâu nay Vũ Tịnh luôn cho rằng múa rồng là nghệ thuật biểu diễn truyền thống của Trung Quốc, nó nên được biểu diễn dưới kỹ thuật tinh xảo của một người nhiệt huyết với nghệ thuật truyền thống này, vì thế cô ấy kiên trì hy vọng có thể dùng sự chân thành của mình làm chú cảm động. Nhưng khi nhìn thấy vợ chú ngồi trên xe lăn, cô ấy đã từ bỏ suy nghĩ này, cô ấy hy vọng có thể ra chút sức lực nhỏ nhoi của mình để chuộc tội cho Hoắc gia chúng tôi, cô ấy nói trừ phi chú tự mở miệng nói, nếu không cô ấy tuyệt đối không nhắc đến việc mời chú biểu diễn. Trông thấy cô ấy mỗi ngày trở về mệt mỏi như vậy, tôi rất muốn bảo cô ấy từ bỏ ý định nhưng cô ấy vẫn toàn tâm toàn ý mà làm, vì cô ấy tin rằng chú sẽ cảm động. Cho dù đến cuối cùng chú cũng đã không nhắc đến, nhưng hôm nay cô ấy vẫn muốn đưa số tiền này cho chú để chú và chị Nga có thể mua một căn hộ chung cư an hưởng tuổi già. Từ sau khi trở về nhà hôm đó, cô ấy rất thất vọng, nhưng trước mặt tôi, cô ấy vẫn giả vờ làm ra nét mặt vui vẻ, làm một người chồng, tôi không hy vọng trông thấy cô ấy khó chịu, không hy vọng cô ấy phải vì tôi mà chịu đựng nhiều như vậy. Tâm tình của tôi, chú có thể hiểu không?

Nghe những lời nói đầy tâm huyết này, chú Tài chỉ ngồi hút thuốc, không nói một lời nào.

- Chú Tài, chi phiếu ở đây, tôi vẫn hy vọng chú có thể suy nghĩ kỹ việc biểu diễn cho khách sạn của chúng tôi.

Trên đường trở về khách sạn, Nhất Phàm không ngừng nghĩ đi nghĩ lại tại sao lúc đó mình lại có gan nói ra những lời tâm huyết như thế. “Vợ chồng”, hình như đây là lần đầu tiên anh dùng từ này nhiều lần trước mặt người ngoài. Quả thật, chỉ ít bấy giờ, Hoắc Nhất Phàm là chồng của Phương Vũ Tịnh, và Phương Vũ Tịnh là vợ của Hoắc Nhất Phàm, anh vẫn luôn hy vọng cô vui vẻ, anh có trách nhiệm giúp cô thực hiện những gì cô muốn thực hiện.

Hôm sau, khi Vũ Tịnh đang thảo luận những chi tiết nhỏ trong hoạt động lễ Tết tại phòng làm việc của Nhất Phàm thì họ nghe được một tin báo mà họ trông chờ đã lâu từ thư ký. Chú Tài và chị Nga đã đến Hoắc thị, chú Tài còn nói trông đợi lần biểu diễn cho Hoắc thị. Nhìn Vũ Tịnh không ngăn chặn được niềm vui, trong lòng Nhất Phàm cũng vô cùng an ủi, anh đang thực hiện lời hứa ở sâu trong lòng mà anh dành cho cô: mang niềm vui đến cho cô.

Không bao lâu, tin tức Hoắc thị muốn đem biểu diễn truyền thống vào khách sạn đã trở thành đề tài nóng bỏng của các tờ tạp chí thương nghiệp, Vũ Tịnh không hề để ý đến những lời nói của họ, cô chỉ thường xuyên đến bãi tập luyện xem, nhìn chị Nga rót nước cho chú Tài, nhìn nét mặt vui vẻ của chú Tài khi uống.

Múa rồng là loại biểu diễn năng động biết bao, câu chuyện sau lưng của chú Tài và chị Nga lại cảm động như vậy, còn tình yêu của mình, cuộc sống của mình thì sao? Đó dường như chỉ có thời gian mới có thể cho cô câu trả lời, không thể nói rõ, và thế là cùng với những ngày tháng mơ hồ này, mất đi dấu tích.

Chương 11 : Một người ra đi, một người đến?

Ông già Noel đã chạy đến với chiếc xe chứa đầy quà. Vũ Tịnh và Nhất Phàm cũng nhất thiết phối hợp sự sắp xếp của function, dùng bữa với những vị khách may mắn được ông già Noel bốc trúng, hoặc là tham gia party, cùng chơi trò chơi. Hầu như là ngày nào cũng có thể đọc được tin tức về Hoắc thị trên các tờ báo HK, có người nói hoạt động giáng sinh của Hoắc thị ngày càng mới mẻ, có người nói Nhất Phàm và Vũ Tịnh là đôi vợ chồng thâm tình trong giới thương nghiệp HK, chỉ là trong hiện thực thì cả hai người đều mang tâm sự riêng. Đã 6 năm rồi Vũ Tịnh không đón giáng sinh ở HK, vì thế trong đầu cô cũng chỉ có những hồi ức lúc xưa, bất luận Michael có ở đây hay không, thì mỗi một chi tiết cũng đều rõ ràng đến khó tin. Lúc trước vào đêm giáng sinh, Michael đều luôn ở bên cạnh Vũ Tịnh và trước khi Michael tới, Vũ Tịnh sẽ luôn làm gì đó chơi anh một vỏ, nhớ có một lần Vũ Tịnh bắt chước bạn bè mua cái cục nhờn quây người ta thường thấy quảng cáo trên tivi, Michael thì chẳng biết gì, anh mở cửa ra và đập ngay vào nó rồi té nhào xuống đất, Michael cũng biết đây là quỷ kế của Vũ Tịnh, sau đó anh sẽ kêu lớn nói đau quá, và Vũ Tịnh thì sẽ đau lòng mà chạy ra rồi “ra tay” kéo anh lên, nhưng anh lại không hề do dự mà kéo cô ngã vào lòng mình, tuy biết đây là mách chiêu nhỏ của anh nhưng cô cũng sẽ cười khanh khách nói anh bị mình chơi một vỏ, sau đó cô sẽ chu môi lên làm ra vẻ mặt đắc ý, còn anh thì mặc dù té dưới đất nhưng vẫn rảnh mà đột kích đôi môi của cô, cuối cùng hai người sẽ hòa giải bằng một bữa tối giáng sinh. Lần nào Vũ Tịnh cũng nói sẽ cùng Michael chào đón tiếng chuông của năm mới thế nhưng lần nào cô cũng ngủ gật trong lòng của anh, anh cũng không hề oán trách cô chút nào, anh hiểu rõ cô phải gánh chịu quá nhiều trong cuộc sống, mỗi lần như thế anh cũng sẽ rất chu đáo và cẩn thận mà bế cô lên giường, đắp chăn cho cô và ngồi ở bên cạnh trông chừng cô, buổi sáng ngày Noel, Vũ Tịnh vẫn sẽ luôn thức dậy trước, tuy lần nào Michael cũng bị lỡ mất ánh mắt thâm tình của Vũ Tịnh nhìn mình, thế nhưng Vũ Tịnh cũng sẽ khờ khạo mà tin rằng chắc chắn là anh đã mơ thấy mình. Còn giáng sinh của Nhất Phàm và Tuệ Hân thì không lãng mạn như vậy, vì bấy lâu nay em trai của Tuệ Hân vẫn học ở Mỹ, trong nhà chỉ có một mình ba, còn ba mẹ của Nhất Phàm thường sẽ không có ở HK trong dịp Noel, vì thế lễ giáng sinh của Nhất Phàm và Tuệ Hân luôn trải qua ở bên nhà cô, có lẽ không thể gọi là lãng mạn nhưng cảm giác đầm ấm đó là cái mà Nhất Phàm không thể nào quên được. Cả nhà Tuệ Hân đều là người Đài Loan, ở HK thì không ăn được nhiều món chính quy của Đài Loan, vì thế trong đêm giáng sinh, sau khi Nhất Phàm làm hết công việc ở khách sạn, anh sẽ chạy qua nhà ba vợ cùng làm bánh chiên của Đài Loan với Tuệ Hân. Lúc đó Nhất Phàm thật sự là sống vừa vui vẻ vừa thoải mái, lúc làm bánh với Tuệ Hân, anh còn bắt chước các nam chính trong phim truyền hình chết bột lên mặt Tuệ Hân, Tuệ Hân cũng không chịu thua và kết quả là hai người đã trở thành người tuyết trong nhà bếp. Nhưng cuối cùng thì cả hai cũng bình tĩnh lại mà lau mặt cho đối phương, bất kể là trải qua bao nhiêu năm nữa, Nhất Phàm cũng không thể nào quên được mỗi động tác của Tuệ Hân, không quên được sự dịu dàng,

chu đáo và chút xíu nghịch ngợm của cô. Có lẽ là do bận tiếp khách, vì thế mà Vũ Tịnh và Nhất Phàm đã không có hồi ức giáng sinh chung của cả hai.

Giáng sinh vừa qua không bao lâu thì Tết lại đến. Tiết mục múa rồng của Hoắc thị đã trở thành điểm nổi bật, những ngày trong tết, báo chí, tạp chí, tin tức trên mạng đều hết lời khen ngợi tiết mục đầy sáng tạo này. Sự thành công này tuy có sự nỗ lực tích cực của Nhất Phàm và Vũ Tịnh, nhưng công lao của chú Tài là không thể nào không nói đến. Sau khi hoạt động ngày tết hoàn thành xong, Vũ Tịnh và Nhất Phàm đã mời chú Tài và chị Nga đến căn tin VIP dùng một bữa ăn cảm ơn. Trong bữa ăn, Vũ Tịnh mới biết thì ra Nhất Phàm đã lén lút đi gặp chú Tài, chú Tài còn khen Nhất Phàm là người chồng tốt trước mặt Vũ Tịnh, nói hai người nhất định phải đầu bạc răng long. Nhưng nét mặt của cả hai lại có chút không tự nhiên, hoặc đã trong lòng hai người đều có cái quá khứ không thể nào hoàn toàn bỏ xuống, hoặc đã cả hai đều sợ hãi đối mặt gì đó, ví dụ như ngày 14 tháng 2, một người ra đi, một người lại đến, hai người là không giống nhau, nhưng họ lại có một chút tương tự, người đến có thể thay thế người đi hay không, có lẽ chỉ có ông Trời mới biết được câu trả lời.

Thế nhưng, cái phải đến thì cũng sẽ đến, ngày mai chính là lễ tình nhân. Sau khi làm xong công việc ở khách sạn, Nhất Phàm và Vũ Tịnh mới về nhà, ngày mai là ngày cuối cùng của toàn bộ kế hoạch lần này, đêm nay họ phải nghỉ ngơi thật tốt để có đủ tinh thần. Nhất Phàm tắm xong đi ra tưởng rằng Vũ Tịnh đã ngủ, nhưng lại thấy cô đang trải giường ỳnh.

- Vũ Tịnh, cô mau nghỉ ngơi đi, những việc nhỏ này tôi có thể tự làm. – Nhất Phàm vừa nói vừa nhận lấy công việc từ Vũ Tịnh.

- Ừm, vậy anh tự làm đi. – Tuy Vũ Tịnh nói vậy, nhưng cô không có ý muốn rời khỏi.

- Sao vậy, có phải cô có gì muốn nói với tôi không? – Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh như có gì đó muốn nói.

- Ngày mai anh muốn làm gì thì làm đó, chỉ cần buổi tối có mặt ở party đúng giờ là được.

Vũ Tịnh nói xong còn thử nhìn Nhất Phàm, cô không biết anh có đồng ý cho cô được nhắc đến Tuệ Hân trước mặt anh hay không, cô cũng không chắc mình có được quyền xâm nhập vào lãnh địa bí mật ở sâu trong lòng của anh hay không.

- Sao cô lại biết, sao cô lại biết ngày mai là ngày giỗ của Tuệ Hân?

- Có một lần Nick vô tình nhắc đến với tôi. Tôi biết mỗi năm anh đều đi thăm Tuệ Hân, vì thế tôi không hy vọng năm nay chỉ vì một hoạt động PR mà làm anh phải thất hẹn, tôi nghĩ Tuệ Hân ở trên trời cũng sẽ không vui.

Khi nói những lời này, Vũ Tịnh vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng cô lại có hơi nhấp nhô, cô hiểu rõ cô dường như mãi mãi cô chỉ có thể là Phương Vũ Tịnh mà không phải là bà Hoắc. Còn Nhất Phàm thì sao? Anh vẫn cứ luôn do dự không biết có nên nói hết cho cô nghe chuyện của Tuệ Hân hay không, nếu nói, anh sợ sẽ vô hình trung làm cô tổn thương, nếu không nói, hình như lại không đủ tôn trọng Vũ Tịnh, mỗi lần gặp phải vấn đề nan giải, cô cũng luôn lẳng lặng mà giúp anh giải quyết.

- Vũ Tịnh, cảm ơn cô, thật ra tôi định sáng mai đi thăm Tuệ Hân, ban đầu còn có chút khó xử không biết phải nói thế nào với cô, bây giờ cô đã giải quyết dilemma rồi, nghỉ ngơi sớm đi!

Nhất Phàm vừa nói vừa vịn vai Vũ Tịnh đến bên giường, đắp chăn cho cô rồi tắt đèn quay lưng về giường của mình. Dường như chỉ có ở trong bóng tối như thế này anh mới có thể không e ngại gì mà nhớ đến Tuệ Hân, Vũ Tịnh cũng không thể nhắm mắt, cô vẫn nhìn bóng lưng Nhất Phàm xoay người đi, cô biết, trong lúc này, thế giới của anh không có cô.

Sáng sớm hôm sau, Nhất Phàm rời khỏi nhà từ rất sớm, tuy anh đã vô cùng khê khàng, nhưng tiếng đóng cửa của anh cũng đã làm Vũ Tịnh tỉnh giấc. Không biết tại sao, khi mới mở mắt, một dịch thể từ trong mắt chảy ra, chắc là vì ngủ không đủ, mắt còn mệt nên mới chảy nước mắt chẳng, Vũ Tịnh đã tự an ủi mình như thế, nhưng thông minh như cô hoàn toàn hiểu rằng, có lẽ tình cảm cô dành cho Nhất Phàm đã có chút xíu thay đổi rồi chẳng, ghen? Cô không muốn suy nghĩ tiếp nữa, người hiểu cường như cô không hy vọng mình rơi vào những chuyện rắc rối vào lúc này.

22. Chương 22

Ở bên kia Nhất Phàm không trực tiếp đến mộ viên mà anh ra Sài Gòn trước, khi Nhất Phàm tới đó thì vừa đúng giờ ăn sáng, 4 năm trước, mỗi năm đến ngày giỗ của Tuệ Hân thì Nhất Phàm cũng sẽ đến đây mua bánh cảo nước gà và cháo bát bửu mà Tuệ Hân thích nhất. Tuy Tuệ Hân là cô gái nho nhã thích Blue Moutain, nhưng khi gặp phải món ăn nào ngon thì cô cũng sẽ không từ, ở điểm này thì cô và Vũ Tịnh giống nhau. Trước đây, vì mẹ của Nhất Phàm không thích những món ăn ngoài đường nên những món Tuệ Hân chuẩn bị ở nhà đều là những món tây có thể đặt lên bàn như sữa, trứng chiên, sandwich.. , vì chồng, cô không thể lựa chọn những món mình thích, tuy Tuệ Hân không bao giờ lộ ra vẻ không vui trước mặt anh, nhưng chu đáo như Nhất Phàm làm sao mà không phát giác ra chứ? Vì thế mỗi khi ba mẹ không ở HK thì Nhất Phàm sẽ lại dắt Tuệ Hân đến Sài Gòn ăn những món ăn ở đây, lần nào cả hai ăn cũng dính đầy dầu mỡ và lần nào cũng là Nhất Phàm lau cho Tuệ Hân. Còn có một lần sinh nhật của Tuệ Hân, sáng sớm Nhất Phàm chạy ra Sài Gòn mua thức ăn mà cô thích về, đợi khi Tuệ Hân thức dậy nhìn thấy những món trên bàn, cô khóc đến đáng thương, lúc đó trái lại lại làm Nhất Phàm còn đang đứng chờ được khen ngợi gấp gáp hẳn lên, trong lúc đó anh mới hiểu câu nói kinh điển trong phim truyền hình: tâm tư của phụ nữ là thứ kỳ diệu nhất trên đời, đàn ông mãi mãi không thể nào hiểu được. Nghĩ đến đây, Nhất Phàm cười, nhưng khi nhìn hơi nóng bốc ra từ bánh cảo nước gà và cháo bát bửu ở ghế lái phụ, còn Tuệ Hân thì mãi mãi cũng không bao giờ trở lại nữa, nét mặt của anh lại đặc cứng trở lại.

Cuối cùng thì Nhất Phàm cũng đã đến mộ của Tuệ Hân, sau khi đặt những món cô thích ăn xuống xong, anh lại như lúc trước dùng khăn giấy lau tấm hình trên tấm bia, Tuệ Hân vẫn cười xinh đẹp như vậy, nhưng Nhất Phàm lại cảm thấy mấy năm nay mình đã “già” đi rất nhiều. Lau hình xong, Nhất Phàm ngồi xổm ở bên mộ, bởi vì chỉ có như vậy anh mới cảm thấy mình có thể nói chuyện với vợ như bao vợ chồng bình thường khác.

“Bà xã, gần đây em thế nào rồi? Nhìn em vẫn xinh đẹp như vậy, có phải gặp được người đẹp trai hơn ông xã của em ở trên kia rồi phải không, nên mới không vào giấc mơ của anh nữa. Nhưng mà em phải biết là trên đời này không có người nào đối xử với em tốt như anh đâu. Em phải biết là, 4 năm rồi, anh chưa hề quên em, em vẫn luôn ở trong lòng của anh.”

Nhất Phàm vừa nói vừa nhìn Tuệ Hân mỉm cười vỗ vỗ vào ngực mình, những lời trước đó tuy có chút chọc ghẹo nhưng vết thương của Nhất Phàm thì không hề thuyên giảm chút nào.

“Thật ra thì cũng tại anh hết, anh đã không cố gắng trân trọng em, bây giờ em đi rồi, anh có nhớ em thế nào đi nữa em cũng không thể nào trở về. Bây giờ nghĩ lại mới thấy thì ra mình ích kỷ như vậy, suốt ngày chỉ lo làm việc, không ở bên cạnh em. Nhớ em cứ nói là muốn cùng ba về quê thăm nhà, nhưng vì phải chăm sóc ngày ba bữa cho anh nên giấc mơ đó đến giờ cũng không thể thực hiện. Nhưng đối với giấc mơ của anh, em lại không hề nao núng mà giúp anh thực hiện nó. Em biết anh muốn có con, nên em thà lấy sinh mạng của mình cược với ông trời, thật ra thì em ngốc lắm, so với con, anh càng cần có em hơn, con lớn lên cũng sẽ rời xa ba mẹ đi xây dựng ngôi nhà của nó thôi, chỉ có em mới có thể mãi mãi ở bên cạnh anh.”

Nói đến đây Nhất Phàm mới phát hiện không biết nước mắt đã rơi ra từ lúc nào, nhưng vào lúc này anh không kịp lau nó đi, vì anh còn rất nhiều điều muốn nói với Tuệ Hân, lúc này anh chỉ muốn nắm bắt từng giây từng phút một.

“Tuệ Hân, tuy Vũ Tịnh có quan hệ vợ chồng với anh trên pháp luật, nhưng anh và cô ấy chỉ là bạn, là đồng nghiệp. Em biết là em đã sớm lấp đầy trái tim của anh rồi, tim của anh đã không thể chứa người khác được nữa. Vũ Tịnh, cô ấy cũng có người mà mình yêu, đợi sau khi ly hôn, cô ấy sẽ trở về với Michael, và chúng ta sẽ lại là một thể.”

Và như thế, Nhất Phàm cứ nói, cứ nhớ, thật ra anh không rõ kết cục của anh và Vũ Tịnh sẽ thế nào, vì thế anh chỉ có thể làm tê dại mình bằng cách này thôi. Tháng 2 của HK vẫn còn hơi se lạnh, nhưng trong lúc này Nhất Phàm không hề cảm giác lạnh, có lẽ là Tuệ Hân đang ở bên cạnh anh chẳng.

Sau khi Nhất Phàm ra khỏi nhà thì Vũ Tịnh cũng không có ý muốn ngủ nữa, và thế là cô đến khách sạn từ rất sớm. Suốt con đường đều có thể nhìn thấy đầy ắp những bông hồng và nòng nài mùi chocolate, cảm

giác ẩm áp đang từng chút làm tan cái lạnh của mùa xuân. Cái cảm giác ẩm áp đó cũng đã từng có trong lòng của Vũ Tịnh. Lúc trước mỗi khi đến lễ tình nhân, Michael cũng sẽ tặng hoa và chocolate cho Vũ Tịnh, nhưng hoa chỉ có một nhành, chocolate cũng chỉ có một miếng nhỏ. Michael cứ thích nói một nhành hoa hồng biểu thị một lòng một dạ, và miếng chocolate nhỏ đó còn phải chia đôi hai người ăn, lần nào Vũ Tịnh cũng sẽ nói Michael thật là keo kiệt, và Michael thì cứ nói cái này gọi là đồng cam cộng khổ. Nhìn nét mặt có hơi giận của Vũ Tịnh, Michael sẽ tổng kết bằng một câu, kiếm người bạn gái như Vũ Tịnh thật là lời, quà sinh nhật cũng đỡ tốn, và cứ đến lúc đó thì Vũ Tịnh sẽ nắm tay lại thành quyền giả vờ như đấm qua mặt Michael, thật ra thì làm gì mà cô nữ đánh thật, chỉ cần có anh ở bên cạnh, cô không cần gì cả. Nghĩ tới đây, Vũ Tịnh lại cười, thượng đế có thể cho chúng ta bất cứ thứ gì, ngoại trừ một thứ: tương lai, mãi mãi chúng ta cũng không thể biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc là bất ngờ, hoặc là hối tiếc, mình và Minh Kiệt chắc là cái sau chẳng.

Vừa bước vào phòng làm việc Vũ Tịnh đã trông thấy Chí Hoàng đang đợi ở đó.

- Happy Birthday nha chị hai. – Chí Hoàng bấy lâu nay vẫn mặc cỡ ôm lấy Vũ Tịnh và còn hôn lên má cô một cái.

- Chị còn tưởng không ai nhớ sinh nhật của chị rồi chứ.

- Gì mà không ai nhớ chứ, phần quà này là cả nhà tặng cho chị đó. Vốn dĩ mẹ định bảo chị về nhà ăn cơm nhưng chị và anh rể đều là người bận rộn nên bữa ăn này đành dời ngày vậy. À phải, chắc là anh rể đã sắp xếp một hoạt động rất phong phú cho chị rồi phải không, bữa cơm này là chuyện nhỏ thôi.

- Hoạt động phong phú? Hy vọng vậy!

- À anh rể có trong phòng không, em muốn qua chào ảnh một tiếng.

- Giờ này chắc chưa có ở đó đâu. Chị sẽ nói với anh ta. Phải rồi, em cũng không còn nhỏ nữa, dì đã nói với chị rất nhiều lần trong điện thoại bảo chị giới thiệu bạn gái cho em, nhưng chị thì cảm thấy chuyện này là duyên phận.

Vũ Tịnh còn chưa nói xong thì Nhất Ninh đi vào. Chí Hoàng nhìn thấy Nhất Ninh dường như có hơi vui mừng bất ngờ, còn Nhất Ninh thì hình như có hơi trốn trốn.

- Chị dâu, đây là bản kế hoạch hoạt động ẩm thực nửa năm đầu mà em làm, chị xem giúp em và cho ý kiến nha. – Quan hệ của Nhất Ninh và Vũ Tịnh đã không còn căng như ban đầu nữa, chỉ có điều cả hai đều rất bận nên bình thường thời gian giao lưu với nhau cũng không nhiều.

- Có vẻ như rất khá, đợi sau khi hoạt động hôm nay kết thúc chị sẽ xem thật kỹ và cho em ý kiến.

- Ừm, vậy em đi làm việc trước nha.

Thấy Nhất Ninh ra ngoài Chí Hoàng cũng nói còn phải về khách sạn có việc làm nên cũng rời khỏi.

- Cô Hoắc, sao gần đây cô không tới cô nhi viện nữa vậy? Dương Dương nhớ cô lắm.

Thật ra thì trong cái ngày Vũ Tịnh “giáo dục” Nhất Ninh thì Chí Hoàng cũng có mặt ở khách sạn, lúc đó Nhất Ninh vì giận nên chạy lên sân thượng xả hơi nhưng lại đụng ngay Chí Hoàng đến bàn việc làm ăn với khách tại thang máy. Sau đó cả hai lại tình cờ gặp nhau ở cô nhi viện, Nhất Ninh đã từng làm công tác xã hội tại cô nhi viện, quan hệ của cô với tu nữ ở đó rất tốt, chỉ là sau này đi học ở Mỹ nên không tới được nữa. Sau khi trở về, chỉ cần có thời gian là Nhất Ninh sẽ lại đến đó và cô đã gặp Chí Hoàng ở đó, ban đầu Chí Hoàng vì Vũ Tịnh nên không thích Nhất Ninh lắm, nhưng khi thấy cô rất tử tế mà chuẩn bị thức ăn cho các đứa nhỏ, kể chuyện cho chúng nghe, trái tim của anh dường như bị cô gái dễ thương này làm rung động. Duyên phận là thế, không thể nói rõ, tình yêu là một cuộc gặp gỡ đẹp chẳng, không cần phải chuẩn bị, vào lúc đó, người này sẽ gặp được người kia, người kia cũng sẽ gặp được người này, và sau đó cả hai sẽ cùng đan lên một câu chuyện tươi đẹp.

- À, tuần trước tôi có một vài hoạt động khác phải làm nên không đi được, à phải, Dương Dương bị cắt trúng tay phải không, không biết có lành chưa nữa?

- Đã sắp lạnh hân rồi, bình thường đều thấy cô mặc đồ thể thao, nhưng hôm nay nhìn cô mặc đồ vest, cảm giác này thật sự rất không giống nhau.

- Vậy sao? À phải, sao anh lại tới đây? Em trai cũng không cần phải tặng chocolate cho chị gái vào lễ tình nhân chứ?

- Đâu có, hôm nay là sinh nhật của chị tôi, tôi đến tặng quà sinh nhật cho chị.

- Sinh nhật? Hôm nay? Anh xác định là hôm nay?

- Chị hai của tôi mà, sinh nhật của chị làm sao mà còn có chuyện không chắc chắn! Tôi còn có việc, đi trước hen, chủ nhật này có thời gian thì nhất định phải tới cô nhi viện nha.

Nhìn Chí Hoàng rời khỏi, Nhất Ninh vẫn chưa hồi thần lại, sao lại trùng hợp như vậy, 14 tháng 2, chẳng lẽ là ý trời.

Đợi khi Nhất Phàm về tới khách sạn thì đã là buổi trưa, mỗi khi gặp Tuệ Hân xong tâm trạng của anh đều rất không tốt, vì thế bây giờ anh muốn ngồi trong căn tin bên dưới một lúc, anh hy vọng lát nữa khi gặp Vũ Tịnh mình có thể giả vờ vui vẻ một chút, và lúc này trên bàn anh ngồi vẫn là Blue Mountain.

Nhất Phàm đang nghĩ coi nên nói gì với Vũ Tịnh thì Vũ Tịnh đã lọt vào tầm mắt của anh. Vì hôm nay là lễ tình nhân nên nhà hàng đã có chương trình khuyến mãi, rất nhiều tình nhân và vợ chồng đến đây dùng bữa, Vũ Tịnh sẽ tặng quà cho cặp vợ chồng dắt theo con. Và lúc này Vũ Tịnh đang ôm lấy một bé trai, chắc là nó đeo quá nên Vũ Tịnh không thoát thân được.

- Dì ơi, dì tặng cái kết tình nhân cho ba mẹ, vậy dì có thể tặng riêng cho con một món quà không?

- Vậy con muốn quà gì? – Vũ Tịnh mỉm cười nói với đứa bé.

- Con muốn Kim Cang biến hình, con xin mẹ nhiều lần lắm rồi, với lại cuối kỳ này con đã hạn nhất, nhưng mẹ vẫn không chịu mua cho con.

Đứa bé nói xong lại quay đầu qua nhìn ba mẹ mình, chỉ thấy ba mẹ đang lộ nét mặt khó coi. Vũ Tịnh liền hiểu ra, thật ra lần khuyến mãi này Vũ Tịnh đã cố ý tạo cơ hội cho những người làm công tác xã hội, những gia đình không quá khá giả được dùng bữa, và cặp vợ chồng trước mặt Vũ Tịnh lúc này chính là thuộc dạng đó.

- Bé con này, bây giờ dì phải làm việc rồi, con bảo mẹ viết lại địa chỉ cho dì đợi dì mua Kim Cang biến hình xong đem tới nhà con chịu không?

- Dạ chịu. – Bé trai mừng rỡ thấy rõ, nét mặt của bà mẹ cũng nhẹ nhõm hơn và nhìn Vũ Tịnh mỉm cười tỏ ý cảm ơn.

Khi Vũ Tịnh vừa chuẩn bị rời khỏi thì đứa bé lại chạy tới móc ngoéo với Vũ Tịnh. Vũ Tịnh của lúc này hạnh phúc, và Nhất Phàm đang ngồi ở đằng kia cũng hạnh phúc, cảnh tượng lúc này đầm ấm biết bao, nếu như Vũ Tịnh là mẹ của đứa bé đó thì thật là hay nhỉ, Nhất Phàm nghĩ đến đây thì anh bật cười, cảm giác tội tệt trong lòng mới này thoát chốc biến mất, và trong lúc anh còn chìm đắm trong niềm vui thì Vũ Tịnh đã ngồi xuống ở chỗ đối diện anh.

- Cười gì vậy? Có phải lúc này tôi thật sự rất giống mẹ của đứa bé không?

- Sao cô biết tôi đang nghĩ gì vậy? Nhưng mà cảnh tượng lúc này thật sự rất hạnh phúc, đó là cái mà tôi và Tuệ Hân muốn có, chỉ là tôi và Tuệ Hân đều thích bé gái, tôi sợ Tuệ Hân không quản nổi con trai và bị nó ăn hiếp ngược lại.

- Vậy à? Sáng nay trò chuyện với chị Tuệ Hân vui vẻ chứ? Tôi nghĩ chị Tuệ Hân chắc chắn là vui lắm.

Vũ Tịnh nói và mắt nhìn đi nơi khác. Nhất Phàm trông thấy hết tất cả.

- Hôm nay rất vui vẻ, nhưng Tuệ Hân bảo tôi phải về làm việc nên tôi đã về, không thể để một mình cô bạn thế này được.

Nói xong thì cả hai cùng đi về phía thang máy, hai người đều không nói chuyện, vì có những lời không cần phải nói, và có những lời không biết phải mở lời như thế nào.

Party buổi tối của lễ tình nhân là hoạt động cuối cùng của kế hoạch lần này, thật ra thì Nhất Phàm và Vũ Tịnh cũng không có áp lực gì lớn, vì những người có mặt buổi tối đều là nhà giàu giống như họ, mọi người ngồi chung với nhau chỉ là thưởng thức những món ngon, nói những lời khen ngợi nhau, làm việc trong thương trường thì thế nào cũng phải có những hình thức thế này. Nhất Phàm đã thay xong đồ vest chỉnh tề chuẩn bị qua phòng Vũ Tịnh đón cô rồi cùng cô xuống tham gia party. Vừa mở cửa office của Vũ Tịnh ra thì Nhất Phàm đã thấy cô đang chỉnh trang lại giỏ xách, nhìn sườn xám màu vàng ngỗng trên người Vũ Tịnh, Nhất Phàm quả thật là đờ người ra, chiếc sườn xám này giống y đúc cái mà anh đã tặng cho Tuệ Hân trong party kỷ niệm một năm kết hôn của họ, trên đời không phải có chuyện trùng hợp đến thế chứ? Trong lúc này Nhất Phàm dường như không thể nào suy nghĩ gì, anh chỉ khờ người ra nhìn Vũ Tịnh, trong đầu lại toàn là Tuệ Hân.

Vũ Tịnh nhìn thấy được sự khác thường của Nhất Phàm nhưng cô không hỏi, có lẽ vì hôm nay là ngày giỗ của Tuệ Hân chăng, nên tâm trạng của anh không tốt, hoặc là anh có gì đó khó nói chẳng, cô cũng không muốn suy nghĩ nữa.

- Chúng ta đi thôi. – Vũ Tịnh chủ động khoác lấy tay Nhất Phàm, hai người cũng không nói gì, nhưng trong lòng thì đều có tâm sự riêng.

Đến buổi tiệc, Vũ Tịnh lại trông thấy ánh mắt kỳ lạ giống y như Nhất Phàm của Gia Đồng và Nhất Ninh. Suốt đêm, Nhất Phàm không hề tập trung, tuy bề ngoài anh trò chuyện rất vui vẻ với khách, nhưng trong lòng lại nghĩ đến cái sườn xám màu vàng ngỗng, nghĩ đến Tuệ Hân, lại hay quay qua nhìn Vũ Tịnh, những vị khách trò chuyện với anh đều cười anh và Vũ Tịnh tình cảm thật là sâu sắc, chỉ xa nhau tí xíu đã nhớ đối phương, Nhất Phàm chỉ cười cười, không ai biết được nỗi đắng cay trong lòng anh.

23. Chương 23

Sau khi party kết thúc thì Nhất Phàm bảo Vũ Tịnh và Nhất Ninh cùng về nhà, còn anh thì cùng Gia Đồng đến quán bar uống vài ly.

Trên đường về nhà Vũ Tịnh mới biết thì ra sườn xám hôm nay mình mặc giống y đúc món quà Nhất Phàm tặng cho Tuệ Hân lúc đó, thật ra bản thân cô cũng kinh ngạc, nhưng cho dù giống nhau thì đã sao, Phương Vũ Tịnh cũng chỉ có thể là Phương Vũ Tịnh chứ không thể là Tống Tuệ Hân, cái trong lòng Nhất Phàm nhớ đến chỉ là bản gốc, không phải bản thay thế, hiện thực là không thể nào thay đổi được.

Còn bên này, Nhất Phàm đã uống rất nhiều, hết ly này đến ly khác, lúc này anh chỉ muốn ình say, Gia Đồng ngồi ở bên cạnh anh cũng rất xót.

- Tại sao lại cùng một bộ đồ, sao lại có thể như vậy được?

Nhất Phàm vừa lắc ly rượu trong tay nhìn đá tan ra trong Whiskey, vừa tự mình nói, nói một cách khoa trương, lúc này Nhất Phàm không khác gì các vị hoàng tử u buồn trong phim truyền hình.

- Vậy cậu có muốn nghe một cái khoa trương hơn nữa không?

- Còn có tin nóng gì nữa?

- Hôm nay là sinh nhật của Vũ Tịnh.

- Sinh nhật, thật hay giả đây?

- Sáng nay Doanh Doanh cố tình gọi điện bảo tôi phải chúc mừng sinh nhật Vũ Tịnh. Lúc đó tôi cũng giật bản người, nhưng sự thật là sự thật.

- Vậy sao? Nhưng Vũ Tịnh dù sao cũng không phải là Tuệ Hân! Cuối cùng cô ấy cũng phải trở về cuộc sống của cô ấy thôi.

- Nhất Phàm, nhiều lúc tôi cứ nghĩ, có lẽ Vũ Tịnh chính là người đến thay thế Tuệ Hân, hai người gặp gỡ nhau là ở mộ của Tuệ Hân, hôm nay cô ấy lại mặc bộ đồ y chang của Tuệ Hân, ngày giỗ của Tuệ Hân lại là ngày sinh nhật của Michelle, cậu không cảm thấy tất cả những cái này đều do ông trời sắp đặt sẵn hay sao?

- Cái gì mà sắp đặt sẵn? Tuệ Hân đã chết rồi, mãi mãi cũng không trở về nữa.

Hiển nhiên là lúc này Nhất Phàm đã say rồi, anh vẫn cứ uống tiếp, mặc kệ Gia Đồng khuyên thế nào anh cũng không chịu ngừng, say rồi sẽ giải hết nỗi sầu, lúc say, Nhất Phàm có thể gặp Tuệ Hân chăng.

Cuối cùng thì cũng vẫn là Gia Đồng đưa Nhất Phàm về nhà, trên đường về Nhất Phàm đã ới một lần rồi, bây giờ nhìn anh có hơi không khỏe.

Vũ Tịnh đỡ Nhất Phàm lên giường, đắp chăn cho anh rồi đi lấy nước cho anh lau mình. Khi đến bên giường, vẻ mặt của Nhất Phàm dường như rất mệt mỏi, Vũ Tịnh cẩn thận cởi cà vạt ra cho anh, cởi nút áo ra rồi dùng khăn lau mặt cho Nhất Phàm. Vốn dĩ Nhất Ninh định qua giúp Vũ Tịnh nhưng khi thấy Vũ Tịnh chăm sóc anh cẩn thận chu đáo như vậy, Ninh Ninh cảm thấy rất yên tâm, chị dâu là người có thể chăm sóc cho anh hai, nhưng khi nghĩ đến việc chị dâu phải chăm sóc người chồng say khướt vì tưởng nhớ người vợ trước trong ngày sinh nhật của mình, trong lòng Nhất Ninh cũng không dễ chịu chút nào.

Vũ Tịnh không muốn suy nghĩ gì vào lúc này, tình cảnh hôm nay chỉ là một ẩn chứng cho cái mà cô từng nghĩ trong lòng, chúng ta đều là người không thể quên đi quá khứ, vì thế chúng ta định sẵn sẽ rất khó vui vẻ, mỗi lần chúng ta dường như có thể gần một tí thì lập tức lại xa ra, hoặc có lẽ chúng ta vốn không phải là người có thể đi đến bên cạnh của đối phương. Nhất Phàm, vì muốn cho tôi vui vẻ, anh đã làm rất nhiều việc, nhưng hình như tôi chưa hề quan tâm anh có vui vẻ hay không, anh đã phải chống cự rất mệt mỏi ở trước mặt tôi phải không? Hôm nay, anh không cần phải ngụy trang gì nữa, hoặc đã lúc đó tôi nên tiếp nhận lời đề nghị của anh, cần bản là chúng ta không nên đóng phim, nếu như làm thế, có phải hôm nay anh sẽ hạnh phúc hơn?

Sau khi lau mặt cho Nhất Phàm xong Vũ Tịnh chuẩn bị rời khỏi thì đột nhiên anh nắm lấy tay cô.

- Tuệ Hân, em đừng đi, em đừng đi, anh vẫn luôn rất nhớ em. Tuệ Hân..... – Nhất Phàm nói nói vài câu trong cơn say rồi lại thiếp đi.

Bên này đột nhiên Vũ Tịnh bật khóc, tuy cô đã lau nước mắt đi bảo mình hãy ngừng khóc, nhưng nước mắt cứ không chịu ngừng, những lời của Nhất Phàm chẳng khác nào thêm sương trong tuyết ở trong lòng Vũ Tịnh, nhưng lúc này dường như Vũ Tịnh đã giải tỏa lòng mình, có lẽ trước đó mình đã quá mềm yếu vì chuyện của Michael nên mới ỷ lại vào Nhất Phàm, nên mới có ảo tưởng, bây giờ, bắt đầu từ lúc này, Phương Vũ Tịnh chỉ là Phương Vũ Tịnh mà thôi.

Sáng hôm sau, Vũ Tịnh vẫn đi làm như ngày thường, Nhất Phàm thức dậy rất trễ, trên đầu tủ có một tờ giấy của Vũ Tịnh viết, bên cạnh tờ giấy còn có ly nước mật ong sớm đã nguội lạnh.

“Nhất Phàm, tối qua anh say dữ quá nên sáng nay đã không gọi anh dậy, tỉnh dậy uống nước mật ong xong chắc sẽ khỏe hơn. Vũ Tịnh.”

Chỉ ngắn gọn vài câu nhưng Nhất Phàm vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng, nhưng tối qua mình uống say như vậy, hy vọng đã không làm gì khiến Vũ Tịnh không vui.

Khi Nhất Phàm về khách sạn thì anh định đến tìm Vũ Tịnh trước, nhưng Ninh Ninh lại đang bàn công chuyện với cô. Đến trưa, Nhất Phàm lại đến phòng của Vũ Tịnh mời cô cùng ăn trưa, nhưng vừa vào phòng thì anh thấy Vũ Tịnh đang tự xoa bóp cánh tay của mình. Thật ra là vì đêm qua Nhất Phàm kéo lấy tay Vũ Tịnh, nên Vũ Tịnh đành ngồi ngủ ở bên giường, nên cánh tay đến bây giờ vẫn còn hơi tê.

- Sao vậy? – Nhất Phàm vừa hỏi vừa đi vào.

- Sao anh lại tới? Đêm qua uống say vậy sáng nay anh nên nghỉ ở nhà mới phải.

- Đâu thể để một mình cô cực nhọc ở đây, còn tôi thì ở nhà hưởng phúc chứ! – Nhất Phàm nói, rồi cũng xoa bóp đùi Vũ Tịnh.

- À phải, tôi qua đã cực cho cô, nếu như đêm qua tôi có nói những gì không nên nói, làm những gì không nên làm, xin cô hãy tha thứ cho tôi.

- Đâu có đâu. – Vũ Tịnh không nhìn Nhất Phàm, nhưng Nhất Phàm có thể thấy cô có gì đó khó nói.

- Phải rồi, đi ăn trưa thôi.

- Thôi, tôi có hẹn với Doanh Doanh rồi, lát nữa bạn ấy sẽ tới. Hôm nay không thể ăn chung với anh rồi. – Không hiểu lý do vì sao, lần đầu tiên Vũ Tịnh nói dối với Nhất Phàm. Mình sao thế này? Chẳng lẽ chỉ vì một câu nói mà giận sao? Chẳng lẽ ghen thật sao?

Không ăn trưa với Vũ Tịnh được, Nhất Phàm đành kiếm Gia Đống, Gia Đống sảng khoái nhận lời. Trong căn tin, Nhất Phàm không chỉ nhìn thấy Gia Đống mà còn thấy Doanh Doanh, lời nói dối của Vũ Tịnh không cần nói cũng đã bị bại lộ. Nói chuyện với Doanh Doanh, Nhất Phàm lại một lần nữa xác thực ngày sinh nhật của Vũ Tịnh và ngày giỗ của Tuệ Hân là cùng một ngày, và đêm qua, là sinh nhật của Vũ Tịnh, nhưng mình lại nhớ tới Tuệ Hân, mình say rượu, không có lấy một lời chúc mừng sinh nhật nào, cô ấy làm sao mà vui được chứ? Anh đã hiểu vì sao cô phải nói dối, có lẽ anh đã thật sự tổn thương trái tim của cô. Anh cố tình mua một phần ăn từ căn tin đem lên phòng cô, còn có một tờ giấy, ‘cho dù có giận cũng đừng nên làm khó sức khỏe của mình’. Cô cười, nhưng tại sao tim cô vẫn đau thế này?

Mới chớp mắt đã đến tháng 4, hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của Vũ Tịnh và Nhất Phàm, từ sau lần say rượu thì giữa Vũ Tịnh và Nhất Phàm như có một bức tường vô hình nào đó, Vũ Tịnh cứ luôn khách khách khí khí với Nhất Phàm, cô không như trước nữa, lúc trước cô có gì không vui, cô sẽ khóc, sẽ nói với anh; nhưng gần đây, cô giấu hết tất cả trong lòng, hình như cô lại tuyệt duyên với niềm vui rồi, điều này là điều mà Nhất Phàm không muốn nhìn thấy nhất. Hình như Vũ Tịnh đã không còn nhớ kỷ niệm ngày cưới của mình, hôm nay, cô vẫn đi làm, sau đó chuẩn bị ra về. Bữa tối Nhất Phàm đón cô đến phòng cafe của Doanh Doanh.

Gia Đống và Doanh Doanh đều có mặt, Vũ Tịnh thấy rất kỳ lạ:

- Hôm nay là ngày gì à?

- Bà Hoắc à, hôm nay là kỷ niệm ngày kết hôn của bạn đó. – Doanh Doanh cố tình nói to hai chữ ‘kết hôn’.

- Phải ha, xin lỗi Nhất Phàm, tôi quên mất. – Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm xin lỗi, Nhất Phàm chỉ vỗ vỗ vai cô bảo cô đừng để tâm.

- Michelle, bạn quên không sao, Raymond nhớ là được. Chúng ta cạn ly nào! Nói không chừng ngày này năm sau, ở đây không chỉ có bốn chúng ta đâu.

- Ngày này năm sau còn có ai à? – Gia Đống không hiểu được ý trong câu nói.

- Ngày này năm sau, Raymond và Michelle đều đã nâng cấp làm daddy mummy rồi, nên 4 người có lẽ phải thành 5 người! Nick, có lúc em cảm thấy anh rất là stupid.

- Stupid, vậy em có còn chịu lấy anh làm bà Lâm nữa không?

- Ingrid, hai bạn kết hôn sao?

Gương mặt không có cảm xúc gì của Vũ Tịnh đột nhiên sáng rõ, kết hôn với người mình thích và bách niên giai lão là chuyện bình thường nhưng lại hạnh phúc vô cùng, nhưng tại sao nó lại khó khăn với mình như vậy. Nhất Phàm và mình giống nhau, đều là người bị hại, mình thật sự không nên giận anh ấy, 3 năm sau, anh ấy còn phải trả hạnh phúc ỉnh, và anh ấy vốn dĩ không phải là hạnh phúc thuộc về mình.

- Phải đó, tuần trước Nick cầu hôn mình, nhưng mấy bạn bạn quá nên đợi đến ngày hôm nay mới công bố tin nóng bỏng này. – Doanh Doanh nói xong lại liếc mắt đưa tình với Gia Đống.

- Nick, có lẽ năm sau ở đây không chỉ có 5 người mà là 6 người. – Lần này thì mọi người đều hiểu, và cũng đều ồ lên cười.

- Doanh Doanh, hôm nay mình không có mang quà, sao đây? – Sau khi cười xong thì đầu óc Vũ Tịnh lại tỉnh táo.

- Cái đó à, mình đã nghĩ từ trước rồi, hôm nay bạn hát ỉnh nghe một bài đi, gần đây không hiểu sao rất muốn nghe bạn hát I still believe.

- Bài đó cuồng như vậy sao Michelle hát nổi?

Hiển nhiên là Nick sợ cổ họng Vũ Tịnh bị vỡ mất, còn Ingrid thì không hề để ý tới anh, và lần này Vũ Tịnh lại nhanh gọn ngoài dự tính của mọi người, cô đi thẳng lên sân khấu.

Âm thanh vang lên, Vũ Tịnh cũng bắt đầu hát.

You look in my eyes and I get emotional inside

I know its crazy, but you still can touch my heart

And after all this time you think that I wouldn't feel the same

But melts into nothing and nothing has change.

I still believe

Someday you and me will find ourselves in love again

Each day of my life,

I'm filled with all the joy I could find

You know that I am not the desperate type

If theres one spark of hope left in my grasp

I'll hold it with both hands Its worth the risk of burning to have a second chance

Lời bài hát này Vũ Tịnh không thể nào quên được, sau khi chia tay với Michael thì cô đặc biệt thích bài này, lời bài hát dường như nói hết toàn bộ tâm sự của cô, toàn bộ kỳ vọng của cô. Tuy giọng của Vũ Tịnh quả thật không cuồng bằng ca sĩ hát bài này, nhưng đối với Vũ Tịnh, hát bài này đích thật là một cách không tệ để giải tỏa. Nhất Phàm lại tưởng rằng Vũ Tịnh lại nhớ đến Michael, cô vẫn hy vọng có thể trở về bên anh, còn Vũ Tịnh thì sao? Cô đã không biết mình nên tin cái gì, Michael sẽ không thể nào trở về bên mình nữa, còn Nhất Phàm định suốt đời này đều chỉ bảo vệ Tuệ Hân, trời sinh mình ra thuộc loại không cần yêu và bảo vệ chẳng.

24. Chương 24

Sau khi ăn tối với Gia Đống và Doanh Doanh xong, Nhất Phàm không đưa Vũ Tịnh về nhà, họ lại ra bãi biển.

- Sao lại tới đây? Hôm nay tâm trạng của tôi đâu có không tốt đâu, anh cũng không mà.

Nhất Phàm không trả lời, hai người xuống xe, tản bộ trên bãi cát.

- Hôm nay dắt cô đến đây là muốn xin lỗi cô.

- Xin lỗi? Tại sao? Anh đâu có làm gì sai đâu.

- Tôi không biết ngày lễ tình nhân là sinh nhật của cô, không những không chúc mừng mà còn say khướt bắt cô phải chăm sóc lại.

- Hôm đó là ngày của anh và Tuệ Hân mà, tôi không có giận, anh cũng không cần phải để tâm.

- Sinh nhật vui vẻ. – Nhất Phàm vừa nói vừa đặt vào tay Vũ Tịnh một cái hộp quà rất đẹp.

- Sao anh lại tặng cho tôi cái này? – Trong hộp là cậu bé bút chì, Vũ Tịnh thật sự là nói không ra lời.
- Cái của cô không phải bị mất rồi sao? Lần đó khi chúng ta đi Mĩ tôi nhìn thấy nên đã mua nó, vốn định tặng cho cô trong ngày lễ tình nhân cho cô một bất ngờ, chỉ là hôm đó xảy ra quá nhiều chuyện, nên tôi cũng quên mất.
- Cám ơn. – Vũ Tịnh lễ phép nói, nhưng trên mặt lại không che được niềm vui bất ngờ, thì ra Nhất Phàm vẫn không quên những gì liên quan đến mình.
- Đó là tín vật của cô và Michael rồi phải không. Lần đó thấy cô thất vọng như vậy thì tôi biết nó rất có ý nghĩa đối với cô. Tình cảm cô dành cho Michael không phải ít, nếu như có cơ hội, hãy đi tìm Michael, hai người nên giải thích hiểu lầm của nhau, chôn giấu một tình cảm không có kết quả đến cuối cùng chỉ sẽ trở thành hối tiếc.

Nhất Phàm nói rất bình tĩnh, nhưng giọng nói lại hơi run, Vũ Tịnh không phải không có vị trí trong lòng của anh, chỉ là anh không biết tình cảm đối với cô có phải là tình yêu hay không, anh chỉ nghĩ rằng Vũ Tịnh và Michael sẽ còn có cơ hội, sẽ có kết quả.

Hối tiếc, đời người thật sự có quá nhiều những hối tiếc, cũng giống như Nhất Phàm và Vũ Tịnh lúc này vậy, dường như họ đều đang bỏ lỡ, vì không tin vào nhau, vì tình cảm của lúc trước. Nhìn cậu bé bút chì trong tay mình, lại nghĩ đến con Shin mà Ninh Ninh trả cho cô vào ngày thứ hai sau ngày sinh nhật của cô, bản thân Vũ Tịnh cũng không biết tiếp theo sẽ như thế nào. Ngày mai là một ngày mới, cái chúng ta có thể làm hoặc đã chỉ là chờ đợi.

Chương 12 : Tháo gỡ nút thắt

Trong ký ức, tháng năm luôn mang đến cho người ta một cảm giác từ thanh sáp đến chững chạc, nên rất nhiều cô gái đều rất đồng ý làm một cô dâu tháng năm, bởi vì một cuộc tình chững chạc có thể cùng hai người đi lâu hơn, dài hơn. Doanh Doanh và Gia Đồng cũng kết hôn vào tháng năm, một mặt là vì ba mẹ của Doanh Doanh hối thúc dữ quá, người già muốn bồi bổ cháu điều này hoàn toàn có thể hiểu cho họ, mặt khác, sau tháng năm thì khách sạn lại sẽ đi vào quý vương (đắt), Gia Đồng sợ lúc đó sẽ không có thời gian chuẩn bị cho hôn lễ nên một tháng sau khi cầu hôn, hai người đã bước vào lễ đường. Vốn dĩ Nhất Phàm nói cho hai người được miễn phí cử hành nghi thức đám cưới trong nhà hàng nhưng vì hai người đều thích đơn giản, nên họ đã lựa chọn hôn lễ bên ngoài nhà đang tương đối trào lưu, Gia Đồng còn đùa với Nhất Phàm rằng sau này con anh cử hành hôn lễ trong nhà hàng phải được giảm giá. Còn Vũ Tịnh? Cô cũng bận túi bụi, lý do vì Doanh Doanh nói thì giỏi, còn thực sự bắt tay vào làm thì lại không phải thế mạnh của cô, cho nên thiết kế và chuẩn bị cho hôn lễ bên ngoài nhà hoàn toàn đặt lên người Vũ Tịnh, cô cũng không oán trách gì, dù gì cũng là chị em tốt của mình kết hôn, mình cũng nên ra chút sức lực. Doanh Doanh và Gia Đồng bắt Vũ Tịnh và Nhất Phàm làm dâu phụ và rể phụ, vốn dĩ cả hai đều từ chối, dù gì thì đó cũng là quyền lợi đặc biệt của những cô gái chàng trai chưa kết hôn, họ không thích hợp. Thế nhưng Doanh Doanh đã lấy “chết” mà ép, bảo là gì mà nếu hai người không chịu thì cô sẽ không dám cưới. Tuy chiêu này khờ đến dễ thương nhưng cả hai thật sự không gánh nổi tội danh này, vì thế đã miễn cưỡng nhận lời. Hôm nay là ngày cử hành hôn lễ, thời tiết rất tốt, không một áng mây, mặt trời cũng không quá gay gắt, bên ngoài vườn nhà mới của Doanh Doanh và Gia Đồng, những chiếc ly thủy tinh đã được sắp xếp ổn thoả, bánh kem thơm phức cũng đang đợi ở đó, khách cũng đã đến khá đông, đa số đều là thanh niên. Mummy của Doanh Doanh vì chứng phong thấp chân lại tái phát nên không thể ngồi máy bay về HK tham gia hôn lễ của con gái, daddy và mummy của Doanh Doanh bấy lâu nay cũng là đôi vợ chồng ân ái nên daddy cũng phải ở nhà với vợ nên cũng không thể tới, anh hai chị dâu vì sắp lên chức làm ba mẹ nên cũng không thể đích thân đến chúc mừng. Vì thế mà Doanh Doanh đang trang điểm hiện giờ vẫn có chút lác lõng.

- Tại sao mình muốn kết hôn thì mummy bệnh, chị dâu lại phải sinh con, cả nhà không ai tới hết, thật là mất hứng quá đi! Thật không biết đám cưới còn ý nghĩa gì nữa. – Doanh Doanh vừa bực mình nói vừa giặt xé áo cưới.
- Doanh Doanh, đừng xé nữa, lát nữa áo cưới rách thì xem bạn sẽ thế nào, cái này Nick cố tình qua Pháp đặt cho bạn đó.
- Phải ha. Nhưng mà mình thật sự rất là bực mình! Sao người nhà lại không có tình người như vậy chứ.

- Uncle auntie và anh hai của bạn đều do có tình trạng đặc biệt mà, với lại họ cũng đã gọi điện tới chúc mừng bạn rồi, tâm ý mới là quan trọng nhất. Lúc mình đám cưới, mummy của mình cũng đâu có ở đó, chẳng phải bây giờ mình và Nhất Phàm cũng vẫn rất tốt sao, bạn đừng có ở trong phúc mà không biết phúc nữa, bắt đầu từ hôm nay việc mà bạn phải làm là một người vợ tốt, sau đó là làm người mẹ tốt. – Tuy Vũ Tịnh vừa cười vừa nói, nhưng sự thất vọng và thương cảm trong mắt cô không trốn khỏi mắt của Doanh Doanh.
- Michelle, xin lỗi nha, mình biến bấy lâu nay bạn luôn rất đau lòng vì auntie không thể tham gia hôn lễ của bạn. Được rồi mình nghe lời bạn, không giận nữa, bạn cũng phải hứa với mình không được đau lòng nữa.
- Mình làm gì có đau lòng, bạn đó cũng đừng có nóng giận nữa, thấy có nếp nhăn xuất hiện rồi kìa.
- Ở đâu ở đâu, lát nữa Nick lại cười mình thôi. – Sau lưng Vũ Tịnh không nhịn được cười haha.
- Hay ha, dám gạt tui. – Và hai cô gái lại đùa giỡn với nhau như thời còn đi học.

Còn ở trong vườn, Nhất Phàm đang ngồi uống rượu ở một góc. Thật ra Nhất Phàm rất sợ tham gia hôn lễ của người khác, từ sau khi Tuệ Hân ra đi, hầu như là Nhất Phàm không còn tham gia hôn lễ nào của bạn bè nữa, nhưng Gia Đồng là sư huynh của anh, lại là trợ thủ đắc lực của anh, nên hôm nay không thể không tới. Trình tự hôn lễ của Nhất Phàm và Tuệ Hân phức tạp vô cùng, một ngày trước khi đám cưới cả hai còn phải ôn tập lịch trình với thư ký của Nhất Phàm, nhớ lúc đó Tuệ Hân còn nói giống như ngày mai mình không phải đám cưới mà là nghênh đón khách, Nhất Phàm nghe nói vậy cười chảy nước mắt. Hôm sau, cả hai cũng đã không có sai sót gì, nhớ hôm đó khách rất đông, nhưng trong mắt Nhất Phàm chỉ có mỗi Tuệ Hân, cô mặc áo cưới trông như thiên sứ vậy, mặc sườn xám thì đình đình ngọc lập. Anh không thể nào quên được sự cảm động và kinh ngạc của Tuệ Hân khi anh bỗng cô vào phòng, vì ở mỗi một góc của phòng cũng đặt một món đồ chơi của nhân vật hoạt hình mà Tuệ Hân từng thiết kế, Tuệ Hân biết đó là do Nhất Phàm đặt xuống làm cho anh, cô hiểu tấm lòng của anh, cô hiểu tâm trạng muốn sống suốt đời với cô của anh, vì thế cô mới dùng sinh mạng của mình để báo đáp anh, vì thế bây giờ cô mới không thể ở bên cạnh anh. Nghĩ đến đây, bàn tay cầm ly rượu của Nhất Phàm đột nhiên run một cái và cái run này đã nhắc nhở anh nhất thiết phải trở về hiện thực.

- Raymond, đang nghĩ gì vậy? – Cuối cùng thì Gia Đồng cũng tìm được Nhất Phàm.
- Không có gì, chỉ là trông thấy cảnh hôm nay có chút xúc cảnh sinh tình thôi.
- Xúc cảnh sinh tình, nhớ Tuệ Hân rồi phải không! Vậy cậu định thế nào với Vũ Tịnh? 3 năm sau thật sự phải ly hôn sao!
- Nghe Gia Đồng nói những lời có hơi trách móc này, Nhất Phàm không biết phải trả lời thế nào.
- Raymond, cái chết của Tuệ Hân không phải là lỗi của cậu, là ngoài ý muốn, hoặc giả duyên phận của hai người quá ngắn. Cậu cứ như thế mãi thì sẽ chỉ tổn thương nhiều người hơn thôi, bao gồm cả Michelle. Tất cả cũng là người, trong lúc cậu thất ý đau lòng, cậu có nghĩ đến cảm nhận của Michelle hay không. – Nhìn Nhất Phàm đến hôm nay vẫn vẻ mặt mất hồn, Gia Đồng không nhịn nổi mà trách mắng anh.
- Anh nói vậy nghĩa là sao?
- Thật ra thì tôi không biết có nên nói với cậu hay không, chuyện là Michelle nói cho Doanh Doanh nghe và vô tình bị tôi nghe thấy. Vào ngày giỗ của Tuệ Hân, và cũng là ngày sinh nhật của Vũ Tịnh, hôm đó cậu uống rất say ngủ ở trên giường còn gọi tên của Tuệ Hân, và lại còn kéo tay của Vũ Tịnh và kết quả là Vũ Tịnh đã bò ở bên giường ngủ suốt đêm đó, tay cô ấy bị tê, hôm sau phải rất lâu mới khỏi.
- Nghe đến đây Nhất Phàm mới mơ hồ nhớ lại đích thật là Vũ Tịnh có xoa bóp tay trong phòng làm việc.
- Vậy sao cô ấy không nói với tôi?
- Vấn đề này để cho cậu tự suy nghĩ. Tôi còn phải đi đón khách, lát nữa cùng tôi vào đón cô dâu nha.

Nghe hết những gì Gia Đồng nói, Nhất Phàm bây giờ mới hiểu vì sao hôm sau Vũ Tịnh lại nói dối với mình, và giận mình. Đúng là cô ngốc, có chuyện gì mà không thể nói với mình chứ. Nhất Phàm nghĩ vậy, nhưng rồi anh lại đột nhiên hiểu ra, bản thân không thể cho Vũ Tịnh cảm giác an toàn mà cô ấy cần, trong lòng

mình còn có một người khác, là mình đã không thể nào cho Vũ Tịnh bước vào thế giới của mình. Đối với Vũ Tịnh, tình cảm trong lòng của Nhất Phàm phức tạp vô cùng, muốn yêu nhưng dường lại không dám, lo sợ phản bội Tuệ Hân? Lo sợ một ngày nào đó Michael đột nhiên xuất hiện? Hay là lo sợ mình cũng không thể nào đi vào lãnh địa bí mật của Vũ Tịnh? Hình như tất cả lý do đều đúng, hình như tất cả đáp án đều không rất đúng. Trong lòng Nhất Phàm chỉ biết, anh nhìn thấy tất cả những gì Vũ Tịnh làm ỉn, mình cũng từng là bờ vai cho Vũ Tịnh dựa dẫm, chỉ là, không, có lẽ chúng ta còn cần có thời gian, có lẽ chúng ta không có cái kết cục đó. Nhất Phàm không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, và lúc này Gia Đồng lại tới.

- Thế nào, vấn đề đó khó đến vậy sao? Còn chưa nghĩ ra à? – Gia Đồng không nhin được nên đến làm bề mặt sự đệ của mình một lần.

- Phải đó, vấn đề lúc này thật sự rất khó, hay là hôm nay anh đừng đám cưới nữa, suy nghĩ chung với tôi đi. – Nhất Phàm cũng không chịu thua.

- Cậu hay quá hen, bây giờ tôi phải vào đón Doanh Doanh ra đây, cậu à, tự nhiên đi.

Làm gì mà Nhất Phàm tự nhiên được, bây giờ anh đang ngoan ngoãn đi theo sau Gia Đồng vào đón cô dâu và dâu phụ.

- Bà xã xong chưa vậy? – Vào phòng rồi Gia Đồng hơi gấp gáp mà hỏi.

- Xong rồi.

Doanh Doanh quay mặt qua quả thật làm Gia Đồng thót tim, a đầu này, bình thường không mấy trang điểm, hôm nay sao lại mê hoặc đến thế. Gia Đồng chờ người đến nửa phút, còn Vũ Tịnh và Nhất Phàm thì đang nín cười.

- Ông xã có phải hôm nay em đẹp lắm không? – Doanh Doanh nhìn ánh mắt chờ đợi của Gia Đồng cũng không nhin được mà chọc anh.

- Phải đó bà xã. Thôi chúng ta ra ngoài thôi. – Gia Đồng vừa nói vừa ra ý bảo Doanh Doanh khoác vào tay mình.

Vũ Tịnh thì giúp Doanh Doanh cầm phần đuôi dài của áo cưới, lúc này Nhất Phàm mới chú ý đến Vũ Tịnh “im phăng phắc” từ nãy giờ. Hôm nay cô không mặc đồ vest, áo trắng, váy trắng, giày cao gót đen, không có kiểu tóc đặc biệt nhưng cảm giác cô mang đến cho người ta là đơn giản và toát lên vẻ thanh tú, Vũ Tịnh lúc này tuyệt đối không thể nào khiến người ta liên tưởng đến tuổi tác, thân phận và trách nhiệm trên vai của cô.

Cuối cùng thì hôn lễ cũng bắt đầu rồi, cuối cùng thì Doanh Doanh cũng đã bước trên tấm thảm đỏ, từ từ đi về phía Gia Đồng, khi mới bước những bước đầu, Doanh Doanh có hơi mất tự nhiên, xém chút là té, tim của mọi người đều thót lên đến cổ họng, nhưng cũng may, tuy là bước đi có hơi tệ nhưng Doanh Doanh cũng đã thuận lợi mà đi đến bên Gia Đồng, sau đó là tình tiết đeo nhẫn cưới mà ta đã được xem N lần trong phim truyền hình. Và lúc này Vũ Tịnh đang đứng bên cạnh Nhất Phàm, Vũ Tịnh không nhìn Nhất Phàm mà chỉ mỉm cười chú ý vào cô dâu chú rể, nhìn chiếc nhẫn trên tay Doanh Doanh, Vũ Tịnh cũng không tự chủ mà sờ chiếc nhẫn của mình, chiếc nhẫn của Doanh Doanh là lời hứa mà Gia Đồng dành cho bạn ấy, vậy còn chiếc nhẫn của mình là gì, là một lời hứa hay là một đạo cụ? Vũ Tịnh nghĩ một lúc thì xuất thần. Còn ánh mắt của Nhất Phàm thì từ đầu tới cuối vẫn không hề rời khỏi cô, anh chú ý đến từng động tác nhỏ nhất của cô, chắc chắn là cô mơ ước một hôn lễ như thế, ở bên cạnh người mình yêu, có thể không nhẽo, có thể chia sẻ, nhưng ở bên cạnh anh, dường như cô không thể làm gì được. Anh lại bất giác nhớ đến hôn lễ của họ, một thước phim rất đẹp, nhẫn cưới, chỉ ít vào lúc đó, nó là một đạo cụ, nhưng trong một năm nay sống bên nhau, dẫu rằng cả hai đều đã rất cẩn thận, nhưng cái phải tới thì vẫn khó mà tránh, cả hai đều đã biết một vài câu chuyện ở sâu trong lòng của đối phương, trải nghiệm và hiểu cho nỗi đau ở trong lòng của đối phương mà tình cảm đối với đối phương dường như cũng đã xảy ra một chút biến hóa nhỏ, có điều thước phim cuộc sống không thể xem trước kịch bản, đến lúc đó, bạn mới biết được sự an bày của thượng đế.

Khi cô dâu chú rể đổ rượu xong, cắt bánh xong thì thời khắc kích động nhất cuối cùng cũng tới. Các cô gái còn độc thân lũ lượt đứng vào nơi chỉ định để chụp hoa từ tay tân nương, có lẽ vì đa số các cô gái hôm nay

đều là những OL lương cao, bình thường họ dành hết thời gian hên hò cho công việc, hoàn toàn không nhìn thấy nửa kia của mình ở đâu, cho nên hôm nay họ đều muốn giành được hoa của cô dâu, có khi năm sau sẽ tìm được nửa kia của mình và bước vào nhà thờ. Vũ Tịnh đương nhiên không thuộc phạm vi giành hoa rồi, cô và Nhất Phàm chỉ đứng ở xa xa nhìn xem “hoa rơi vào nhà nào”. Không biết là ý trời, là luồng gió khi hoa được quăng lên hay là chủ ý của Doanh Doanh, bó hoa đó vừa đúng rơi vào tay của Vũ Tịnh. Những cô gái không nhận được hoa cũng tự nhiên mà thất vọng nãy nê, có người thậm chí còn đề nghị Doanh Doanh quăng lại lần nữa vì dù sao Vũ Tịnh cũng là người đã kết hôn, miệng của Doanh Doanh rất là lợi hại, cô nói gì mà hoa quăng lần hai sẽ không còn linh nghiệm nữa, nên mọi người cũng đành thôi và uống rượu, ăn đồ ở trong vườn. Còn Vũ Tịnh và Doanh Doanh thì nói nhỏ với nhau.

- Doanh Doanh, bạn làm cái quái gì vậy? Mình đã kết hôn rồi mà bạn còn ném hoa qua đây, thiệt là!
- Bạn và Raymond đích thật là đã kết hôn, nhưng bạn có thật sự thích cuộc sống bây giờ không? Bạn thật sự phải thực thi hên ước 3 năm đó đến cùng sao? Bạn thật sự vui vẻ chứ?
- Mình.. – Một Vũ Tịnh miệng lưỡi rất giỏi của ngày thường lúc này cũng không biết nên nói gì.
- Michelle, lý do ném hoa cho bạn là hy vọng bạn thật sự có một khởi đầu mới, đi tìm cuộc sống mà bạn thật sự cần. Đừng suốt ngày nghĩ cho người khác mà uất ức bản thân nữa.
- Sao hôm nay bạn cứ giống như chị mình? – Vũ Tịnh không cảm lòng cảm thán khi nghe những lời ‘giáo huấn’ của Doanh Doanh.
- Thật ra bấy lâu nay mình vẫn lớn hơn bạn mà, chỉ là bình thường cứ hễ có chuyện gì là bạn lại lên lớp với mình, nên trong tiềm thức bạn đã xem bạn là tiền bối của mình thôi. Thôi được rồi mình phải qua đó tìm Nick đây, còn bạn thì, hãy nghiêm túc suy nghĩ những gì mình nói lúc này đi.

25. Chương 25

Nhìn Doanh Doanh rời khỏi, Vũ Tịnh cũng chỉ có thể cười không thể làm gì, cuộc sống mà mình muốn ư, trải qua bao nhiêu việc, bản thân Vũ Tịnh cũng không biết cuộc sống thế nào mới là cuộc sống mà cô muốn, cuộc sống bây giờ không phải không thích, chỉ là không thể gọi là hoàn mỹ.

Nhất Phàm và Gia Đồng cũng ở một góc khác trong vườn uống rượu trò chuyện.

- Xem ra duyên phận của cậu và Vũ Tịnh muốn đỡ cũng đỡ không được rồi, hai người đã đám cưới rồi mà còn nhận được hoa, xem ra kiếp sau hai người còn phải làm vợ chồng.

Còn phải làm vợ chồng, trong lòng Nhất Phàm suy nghĩ câu nói của Gia Đồng nhưng mắt thì đang tìm xem Vũ Tịnh đang ở đâu, và ngay trong lúc này thì ánh mắt của anh và Vũ Tịnh không hên mà gặp, tuy cách hơi xa nhưng hình như vẫn có thể cảm nhận được sự kỳ diệu nhỏ nhoi không thể nói thành lời đó.

Buổi chiều, khách dần dần ra về hôn lễ cũng đã kết thúc mỹ mãn, Nhất Phàm và Vũ Tịnh cũng giúp Doanh Doanh và Gia Đồng dọn dẹp khuôn viên. Tuy có hơi mệt, nhưng tất cả cũng đã xong.

- Nick, tôi và Vũ Tịnh chúc hai người tuần trăng mật vui vẻ, lúc chơi hãy chơi cho đã, đừng suy nghĩ chuyện của công ty. Cái tôi nói chỉ có thể. Michelle, cô còn muốn dặn dò gì không?
- Nick, chị em tốt của tôi giao cho anh đó. Hai người cũng có thể xem là trải qua thăng trầm rồi, hôm nay có thể đến với nhau cũng gọi là duyên phận, hy vọng anh có thể chăm sóc Doanh Doanh thật tốt.
- Nick, nghe thấy chưa. – Doanh Doanh nghe những lời của Vũ Tịnh cô có hơi đắc ý.
- À Doanh Doanh, tí nữa thì mình quên, đây là quà cưới mà mình tặng cho bạn. – Vũ Tịnh lấy ra một cuốn băng từ trong túi xách.
- Là gì vậy? Surprise?

- Bạn mở lên coi sẽ biết thôi.

Thế là bốn người cùng ngồi vào đại sảnh xem.

Người xuất hiện đầu tiên mà ba mẹ: “Doanh Doanh à, sorry, daddy mummy không thể đích thân tới xem hôn lễ của con, nhưng trong lòng của ba mẹ vẫn luôn chúc phúc cho con, con và Nick nhất định phải yêu thương nhau, bách niên giai lão nha, còn nữa, phải sinh nhiều con, daddy mummy giữ dùm cho!” xem đến đây thì nước mắt của Doanh Doanh đã xoay vòng vòng trong khoang mắt cô. Sau đó là anh hai và chị dâu, “Ingrid, sorry, em cũng thấy đó, chị dâu của em sắp làm mẹ rồi, nên lần này anh hai cũng đành vắng mặt. Lời chúc phúc thì không nói nhiều nữa, em đó phải nghe lời Nick, mau cho anh làm cậu nha.” lúc này thì Doanh Doanh vừa khóc vừa cười. Tuy nguyên cuốn phim chỉ có 1 phút, nhưng sự lạc lõng thất vọng của Doanh Doanh trước đó hoàn toàn biến mất hết, thì ra mình vẫn hạnh phúc như vậy, vẫn còn nhiều người quan tâm mình.

- Michelle, cảm ơn bạn. Quà của chị em tốt quá thật là không còn gì để nói. – Một Doanh Doanh la lối om sòm bấy lâu nay bây giờ lại đang khóc sụt sùi.

- Đừng khóc nữa, tặng bạn món quà này chính là muốn wedding party của bạn không có gì phải hối tiếc, bây giờ tất cả đều đã viên mãn rồi còn đau lòng gì nữa? Khóc sưng mắt rồi là hình đi tuần trắng mặt không đẹp đâu. – Vẫn là chiêu này xài được, Doanh Doanh lập tức nín ngay.

- Raymond, sau này anh phải chăm sóc tốt cho Michelle đó, nếu mà anh làm bạn ấy khóc, tôi không tha cho anh đâu. – Doanh Doanh vừa lau nước mắt xong liền lập tức căn dặn Nhất Phàm.

- Dạ biết, Vũ Tịnh có người bạn nghĩa hiệp như cô, còn có cô em vợ lợi hại kia nữa, tôi có 9 cái mạng cũng không dám.

Ra khỏi nhà Doanh Doanh cũng đã gần 6 giờ, vì sáng nay không có chạy xe đến, nhà của đôi tân nhân này lại cách nhà Hoắc không xa lắm, lúc trưa cả hai cũng ăn không ít nên hai người quyết định đi bộ về nhà. Suốt chặng đường, cả hai đều không nói chuyện, có lẽ là không biết phải nói gì, có lẽ là không biết phải mở lời như thế nào, cả hai cứ thế mà im lặng. Nhưng cuối cùng vẫn là Nhất Phàm phá vỡ sự im lặng này.

- Món quà cô tặng cho Doanh Doanh có ý nghĩa lắm, cô thật là chu đáo.

- Hôm nay là ngày trọng đại của Doanh Doanh mà, làm PR cũng mấy năm rồi, công lực tạo chút xíu surprise này tôi vẫn có. Mọi người vui là được.

- Vậy cô có vui không? Những ngày ở bên tôi cô có vui không?

- Đương nhiên là vui rồi, tuy không phải là vợ chồng thật sự nhưng ở trên người anh, tôi có thể cảm nhận được sự chung thủy của anh đối với Tuệ Hân, tôi có thể thử hiểu thế nào là thiên trường địa cửu, thế nào là đến chết không thôi. – Tuy Vũ Tịnh vừa cười vừa nói, nhưng nước mắt đã sắp không giấu được nữa, còn tìm Nhất Phàm thì sắp vỡ mất.

- Vũ Tịnh, tại sao lần nào cô cũng như vậy, tại sao có chuyện gì cũng tự gánh lấy một mình, lúc bệnh không nói cho tôi nghe, hôm tôi uống say rượu, kéo tay cô gọi tên của Tuệ Hân, sau đó cô đã ở bên cạnh chăm sóc cho tôi suốt cả đêm, hôm sau vẫn làm ra vẻ không có gì, cô không cần phải sống cực khổ vì tôi như vậy, tôi đã nói, nếu như cô tìm được cuộc sống mà cô muốn, cô có thể đi bất cứ lúc nào, hẹn ước 3 năm đó không hề công bằng với cô. – Nhất Phàm vịn lấy vai của Vũ Tịnh, hai đôi mắt lần đầu tiên nhìn thẳng vào nhau như vậy.

- Nhất Phàm, thật ra bây giờ tôi không biết cuộc sống như thế nào mới là cuộc sống mà tôi muốn, tuy làm việc ở Hoắc thị rất cực nhưng tôi vui, nên anh không cần phải có cảm giác tội lỗi với tôi. Về câu chuyện của anh và Tuệ Hân, tôi không có tư cách gia nhập vào, những ngày này, vì cảm nhận tình cảm nồng hậu của hai người, lại nghĩ đến tôi và Michael đã dễ dàng mà từ bỏ đối phương nên mới có chút thương cảm thôi. Anh không cần phải để tâm.

- Lần này là cô nói thật hay hay xạo? Con người của cô quá thích nghĩ cho người khác rồi. – Nhất Phàm vừa nói vừa nhìn Vũ Tịnh một cách thâm tình.

- Là thật, con nít nói dối mũi sẽ dài ra mà, anh xem mũi của tôi vẫn bình thường đây nè. – Vũ Tịnh vừa nói còn vừa sờ vào mũi của mình cười vui vẻ, nụ cười của cô rất tươi nên anh tưởng rằng cô thật sự vui và cũng cười theo, thật ra anh không biết, cô vẫn cứ thích suy nghĩ cho người khác, cô không muốn anh vì mình mà có chút xiu nào không vui.

- Hình như có hơi đói, mình dùng fast food đi. – Vũ Tịnh cố ý dùng ăn để phân tán sự chú ý của Nhất Phàm, cô sợ mình không ngủ yên được bao lâu.

- Mc Donnalđ? Tiểu thư, món rác rưởi, không tốt cho sức khỏe.

- Món rác rưởi thì lâu lâu ăn một hai lần cũng đâu có sao. – Vũ Tịnh vẫn cứ thế mà kéo Nhất Phàm vào trong.

Lúc trước ở Mỹ, Vũ Tịnh và Michael rất hay vào nơi bán thức ăn nhanh, cả hai đều nấu ăn không giỏi lắm, bài tập lại nhiều nên tốc độ của fast food là thích hợp với họ nhất. Mỗi khi vào đó, Michael cũng sẽ đến chọn món còn Vũ Tịnh thì ngồi vào bàn và làm mặt cậu bé bút chì, lặng lẽ mà nhìn anh, nhiều lúc đông quá phải xếp hàng, Michael sẽ quay đầu lại nhìn Vũ Tịnh, trông thấy cái má ục lên của cô anh cũng sẽ tự động làm như vậy đáp lại cô và sau đó thì hai người sẽ cười haha mặc dù đang cách nhau rất xa, tình cảm lúc đó chính là ăn ý chẳng, nhưng cảm giác lúc đó bây giờ không có, sau này cũng sẽ không có. Vũ Tịnh còn đang suy nghĩ, Nhất Phàm đã cảm tức ăn tới chỗ cô.

- Biết các cô gái như cô không thích ăn những món nhiều dầu mỡ nên tôi chỉ gọi cháo và vài món này.

- Cám ơn. – Nhìn thức ăn thanh đạm trên bàn, cô lại một lần nữa thấy được sự chu đáo của anh.

- Lúc này tôi thấy cô ngồi cười khờ một mình, nghĩ gì vậy? – Nhất Phàm vừa ăn vừa tò mò hỏi.

Vũ Tịnh không nói gì mà chỉ đột nhiên ngẩng đầu lên ục hai cái má lên. Nhất Phàm cũng không nhận được, đây là lần đầu tiên anh trông thấy cô nghịch ngợm như vậy, dễ thương như vậy. Nhưng màn sắc sảo còn ở phía sau, Nhất Phàm cũng đột nhiên bắt chước Vũ Tịnh làm mặt shinchan, làm xong còn nói với vẻ đương nhiên:

– Chỉ là cậu bé bút chì thôi, tôi cũng biết vậy.

Lúc này Vũ Tịnh có cảm động, có vui mừng, có bất ngờ, đây cũng là lần đầu tiên cô trông thấy anh như vậy, nhẹ nhõm, năng động. Lúc trước những cuộc trò chuyện của họ không phải công việc thì là Tuệ Hân, còn lúc này, họ mới dường như tìm được điểm giống nhau thuộc về họ, họ thật sự có được kỷ niệm thuộc về họ. Bữa tối này rất đơn giản, nhưng họ dường như có rất nhiều chuyện nói mãi không hết, đã lâu lắm rồi hai người không được vui vẻ thế này. Đêm nay là đêm của họ.

Sau khi ăn xong, cả hai vừa bước ra ngoài thì ông trời không thương tình, tự nhiên một cơn mưa lớn đổ xuống. Trong một lúc taxi đầy hết, cả hai đợi một lúc sau vẫn không thấy xe, ở đây cũng không xa nhà mấy nên họ quyết định “xông” về nhà. Nhất Phàm cởi áo khoác ra, hai người mỗi người cầm một đầu của áo, chiếc áo vừa đúng che được đầu và lưng của cả hai.

- Michelle, chuẩn bị xông nhé.

- Đợi đã, sao có cảm giác như bây giờ chúng ta có hơi giống một tình tiết trong phim điện ảnh!

- Ái Hữu Thiên Ý của Tôn Nghệ Chân chứ gì. – Nhất Phàm không thể nào quên được, vì lúc đó Tuệ Hân đã dùng một hộp khăn giấy coi bộ phim này đến 5 lần, bây giờ Nhất Phàm có thể kể ngược lại tình tiết trong phim nữa à.

- Raymond, 1, 2, 3 chạy!

Và như thế, hai quản lý cao nhất của khách sạn bắt đầu đan lên khúc hát trong mưa của họ. Bước của hai người rất nhất trí nên không bao lâu thì cả hai đã xông đến cửa nhà. Tuy được áo khoác “phù hộ” nhưng Nhất Phàm vẫn lo cho Vũ Tịnh hơn, nửa người trên của Nhất Phàm cơ hồ đã ướt hết. Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm như con gà dầm mưa vậy trong lòng cũng không dễ chịu, cô vội lấy khăn giấy trong giỏ xách ra lau nước mưa trên mặt anh. Cử chỉ của cô rất chu đáo, rất dịu dàng, nhìn Vũ Tịnh như vậy, Nhất Phàm không nói được lời nào mà chỉ ngẩn ngơ ngẩn cô, anh dường như trở về thời gian cùng Tuệ Hân trốn ra Sài Gòn ăn vặt, Tuệ Hân lần nào cũng dính đầy dầu mỡ khi ăn và anh thì sẽ cẩn thận lau cho cô, nhìn Vũ Tịnh, anh

đường như nhìn thấy bản thân mình của mấy năm trước, anh không cầm được lòng mà dùng đôi tay của mình lau đi nước mưa trên trán Vũ Tịnh, cảm nhận được độ ẩm từ Nhất Phàm, Vũ Tịnh kinh sợ rồi lại lập tức trở lại ban đầu, cô không nhìn anh, tiếp tục những gì mình làm trước đó, và hai người đã đứng trước cửa nhà như thế, bên ngoài mưa vẫn còn rơi nhưng hình như cả hai đều cảm nhận được một hơi ấm nồng hậu. Là tâm linh tương thông? Hay là tơ tình nảy mầm?

Tình cảnh hạnh phúc đối với Vũ Tịnh và Nhất Phàm mà nói cứ như một thứ xa xỉ vậy, một lát sau, một chiếc xe màu xám ngừng trước nhà Hoắc, người bước xuống từ trên xe là Nhất Ninh và Chí Hoàng.

- Anh hai chị dâu, anh chị đứng đây làm gì vậy? Mưa lớn như vậy sao không vào trong?

- À, anh chị cũng mới về tới thôi, vừa chuẩn bị bấm chuông đây! – Nhất Phàm nói dối.

- Ninh Ninh, sao hai em lại đi chung với nhau vậy? – Vũ Tịnh rất ngạc nhiên, Ninh Ninh rất ít khi hẹn hò với con trai, hôm nay lại cùng về với Chí Hoàng.

- Chị hai, em vừa giải quyết xong một vụ làm ăn lớn, lại gặp được cô Hoắc ở cô nhi viện nên mời cô ấy ăn tối.

- Ăn tối à? – Vũ Tịnh và Nhất Phàm đã sớm nhìn thấy sự kỳ lạ giữa 2 người rồi, giọng điệu khi Vũ Tịnh hỏi câu này cũng có hơi thay đổi.

- Anh hai, anh chị không vào thì em vào trước đây. – Ninh Ninh có hơi mắc cỡ, đành tìm đại một lý do, Chí Hoàng cũng về nhà để Nhất Ninh không phải khó xử.

26. Chương 26

Trở về phòng, Vũ Tịnh liền hối thúc Nhất Phàm đi tắm, thay đồ ướt ra.

Đợi khi Nhất Phàm tắm xong ra thì Vũ Tịnh đang rất chuyên tâm mà ủi đồ anh mặc để hộp vào ngày mai, nhìn Vũ Tịnh, Nhất Phàm lại đột nhiên nhớ lại nét mặt của Vũ Tịnh khi cô bôi thuốc ỉnh vào cái lần anh bị phỏng tay, cũng chăm chú như thế, chân thật như thế, cảm giác cũng như thế, cô là một người vợ, trên cái bàn ở cách chỗ Vũ Tịnh đứng không xa, bó hoa đó càng kiều diễm hơn, có lẽ là do nước mưa, “xem ra duyên phận của cậu và Vũ Tịnh muốn đỡ cũng đỡ không nổi rồi, hai người đã đám cưới rồi mà còn nhận được hoa, xem ra kiếp sau hai người còn phải làm vợ chồng.” Lời nói của Gia Đồng lại một lần nữa vang vọng bên tai Nhất Phàm, vợ chồng của kiếp sau? Nghĩ đến đây Nhất Phàm bật cười.

Một tuần sau, Gia Đồng và Doanh Doanh kết thúc tuần trăng mật của mình trở về HK. Đêm nay, 4 người lại tụ họp tại Forever. Nhất Phàm vẫn rất galant kéo ghế cho Vũ Tịnh và hỏi cô muốn ăn gì, nhưng cặp “kim tinh hoả nhãn” của Doanh Doanh hình như thấy gì đó không giống nhau.

- Một tuần không gặp, hai người càng ngày càng giống vợ chồng đó, phải không Nick?

- Phải đó, tôi cũng cảm thấy hai người khác lắm. Nói thật đi, lúc chúng tôi không ở đây, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Raymond, nói mau!

- Làm gì có. Hôm nay là hai người gọi tụi tui đến mà, nếu hai người còn giỡn nữa, tôi và Vũ Tịnh đành đổi chỗ khác ăn thôi. – Nhất Phàm nói và nhìn Vũ Tịnh một cái, còn Vũ Tịnh thì đã bị nhóm người này làm cho không thể khép miệng lại nữa rồi.

- Được rồi Ingrid, chúng ta đừng làm khó họ nữa, mọi người cạn ly nào, chúc mừng vốn đầu tư của Morgan Standley đã tới tay, chúng ta lại lần nữa đánh bại Ngũ Tả Cường rồi.

Bốn cái ly chạm vào nhau, bởi vì vì vốn đầu tư này, mọi người đều đã bỏ ra rất nhiều công sức. Còn ở bên kia, một âm mưu đang được bắt đầu tiến hành.

Hôm nay lại là ngày đầu tuần, Vũ Tịnh vẫn như bình thường, họp xong thì về phòng làm việc của mình, vừa vào trong thì điện thoại đã reo lên.

- Hello.

- Sao? Bệnh tim của ba tái phát vào viện.

Vũ Tịnh lập tức chau mày lại, cô lo lắng vô cùng, quảng điện thoại xuống lập tức chạy ra thang máy, khi sắp tới chỗ thang máy thì Vũ Tịnh bị vấp ngã, không biết là vì té đau quá hay là tim cô đau, nước mắt không ngăn được mà tuôn rơi. Lúc này Nhất Phàm cũng vừa nhận được điện thoại của Chí Hoàng, thấy Vũ Tịnh không ở trong phòng anh đoán cô đã ra thang máy nên anh cũng lập tức đuổi theo. Nhất Phàm của lúc này hơi khác bình thường, trên sống mũi anh có thêm một gọng kính, thật ra khi nhận được điện thoại, thì anh đang bàn công chuyện với Gia Đồng, nghe xong, biết là có việc gấp, anh không nghĩ đến việc tháo kính ra nữa mà vội vàng đi tìm Vũ Tịnh. Anh vẫn luôn hy vọng cô có thể vui vẻ, nhưng tại sao việc không tốt cứ không ngừng tới thế này.

- Nhất Phàm, daddy, daddy.. – Vũ Tịnh sợ hãi đến không nói được gì.

- Tôi biết, chúng ta lập tức đến bệnh viện.

Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh lên, hai người cùng vào thang máy. Vũ Tịnh bây giờ hình như lại yếu đuối như khi gặp Donna vậy, đầu cô dựa vào vai Nhất Phàm, Nhất Phàm biết lúc này cô không thể nghe được gì vào đầu nên không nói gì, anh chỉ vỗ vai an ủi cô.

Lên xe, cô vẫn không nói gì, hai tay chỉ nắm chặt dây an toàn, cả người đang run lên.

Nhất Phàm thật tình không nhẫn tâm thấy cô như vậy, anh một tay lái xe, tay trái nắm lấy tay phải của cô.

- Tin tôi, daddy nhất định sẽ không sao đâu, đừng lo lắng.

- Làm sao mà tôi có thể không lo lắng, tôi cứ hay chọc cho ba tức giận, cứ tỏ sắc mặt với ba, nếu ba có chuyện gì, tôi thật sự sẽ hận mình chết.

Anh không nói gì nữa, tâm trạng của cô anh có thể hiểu, anh cũng từng có tâm trạng như thế, khi biết Tuệ Hân gặp nguy hiểm, trên đường đến bệnh viện anh cũng đã oán trách mình trăm ngàn lần, lúc đó anh không dám tưởng tượng mất đi cô sẽ thế nào, nhưng cuối cùng anh cũng đã mất cô.

Khi đến bệnh viện, Phương Hồng vẫn đang trong phòng phẫu thuật, dì Cẩm đã sớm khóc thành người nước mắt ở bên ngoài phòng phẫu thuật, Vũ Tiệp và Chí Hoàng đều đang đỡ lấy mẹ, việc mà Vũ Tịnh và Nhất Phàm làm hình như cũng chỉ là đợi. Vũ Tịnh vẫn còn đang run lên, Nhất Phàm vẫn nắm lấy tay cô, nhìn dì Cẩm, Vũ Tiệp và Chí Hoàng ngồi ở đối diện mình, lúc này Nhất Phàm có thể hiểu được sự cô đơn trong lòng của Vũ Tịnh, một gia đình vốn không có quan hệ huyết thống, vì cơ duyên, vì vận mệnh lại trở thành người một nhà. Trong lòng Vũ Tịnh vốn có hận, nhưng hiện giờ lại chỉ toàn là sự hối hận, áy náy đối với ba, con người chính là thế, khi có thì không biết trân trọng, mất đi rồi mới hối hận tiếc nuối. Một tiếng đã trôi qua, hai tiếng trôi qua, ba tiếng, hình như mọi người cũng đã có chút không yên, sự yên lặng trên hành lang cơ hồ muốn làm người ta nghẹt thở. Sau 5 tiếng, đèn phòng phẫu thuật tắt đi. Ba của Vũ Tịnh cũng đã giữ được tính mạng, nhưng vì khi Phương Hồng phát bệnh đồng thời cũng xuất hiện hiện trạng trúng gió, nên sau này đi đứng sẽ có khó khăn, chỉ có thể dùng xe lăn thay thế cho đôi chân.

Vũ Tịnh và dì Cẩm đều kiên trì ở lại trong phòng, dì Cẩm không nói gì, bà chỉ nắm chặt tay của Phương Hồng, trên mặt đã không còn sự kinh hoàng trước đó nữa mà trái lại là sự kiên định. Hôm nay, Vũ Tịnh mới dường như được làm quen với dì Cẩm, không có thành kiến, không có oán hận, hiện giờ Vũ Tịnh mới phát hiện lúc trước mình ích kỷ như vậy, tại sao mình chỉ nghĩ cái khổ của mẹ mà không nghĩ qua nỗi đau của dì Cẩm. Bên kia, Nhất Phàm và Chí Hoàng đang xử lý chuyện của Phương thị. Thì ra một năm nay kinh doanh của Phương thị không tệ, nên Phương thị muốn mở rộng quy mô của nhà hàng nên phải trang hoàng lại, mua dụng cụ gia đình. Có một công ty tên Tân Lập đã chủ động đến tìm họ nói là bấy lâu nay vẫn làm công việc trang hoàng cho nhà hàng chung cư, vả lại vừa mới có một công ty đặt một lô hàng trong đó có đủ những dụng cụ gia đình, nhưng vì nhà hàng đó đột nhiên đóng cửa nên công ty Tân Lập quyết định tìm nhà mua mới và đồng ý bán cho họ với giá 70%, điều kiện là đưa tiền trước, nhận hàng sau. Chí Hoàng thấy giá cả hấp dẫn quá nên lập tức đồng ý ngay, 3 ngày sau nhận hàng. Kết quả là sáng nay khi người của công ty đến lấy hàng thì phát hiện cảnh sát đang phong tỏa hiện trường, lô hàng đó là tang vật, Phương thị bị lỗ gần 1 triệu, 1 triệu đối với Hoắc thị mà nói là con số nhỏ nhưng đối với Phương thị mà nói

thì có hơi gay go, Phương Hồng cũng vì vậy mà bệnh tim tái phát nhập viện. Nhất Phàm lập tức ký một tờ chi phiếu cho Chí Hoàng, nhưng anh cảm giác sự việc không đơn giản như vậy, dường như mũi tên không phải nhắm vào Phương thị mà là Hoắc thị. Hoắc thị vừa mới lấy được vốn đầu tư của Morgan Standley thì Phương thị đã xảy ra chuyện, Phương Vũ Tịnh là vợ của Hoắc Nhất Phàm, ai mà dám làm lộ liễu như vậy, chẳng lẽ là? Xử lý xong việc của Phương thị, Nhất Phàm về khách sạn. Sau khi được Gia Đống điều tra thì biết công ty Lập Tân đích thật là 1 công ty nhỏ của Ngũ Tả Cường, nhưng năm trước đã bị người khác tiếp tay, thế nhưng ngón sen bị gãy thì sợi vẫn còn dính, chính giữa có gì không khó mà nói rõ được. Suy nghĩ đến đây, Nhất Phàm có chút tự trách mình, Vũ Tịnh vì mình mà trở thành tấm bia đạn của người ta.

Khi Nhất Phàm trở về bệnh viện thì đã 9 giờ, sức khỏe dì Cẩm không tốt, lại thêm vào Vũ Tiệp và Chí Hoàng kiên trì bảo dì về nhà nghỉ ngơi nên hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Vũ Tịnh. Nhìn nét mặt xanh xao của ba, tim của Vũ Tịnh như bị dao cắt vậy, tại sao lúc trước mình lại như vậy, tại sao mình cứ phải chui vào ngõ cụt, tại sao mình không ọi người một cơ hội, tại sao lại phải lãng phí thời gian, một loạt những câu hỏi làm cho Vũ Tịnh có chút thở không kịp. Lần đầu tiên Vũ Tịnh nắm lấy bàn tay nổi đầy gân xanh của ba mình, nói ra những lời mà mình muốn nói từ lâu, cô sợ bây giờ còn không nói thì sau khi ba tỉnh lại sẽ không có cơ hội nói nữa.

- Daddy, con xin lỗi, cũng tại con không tốt, con không ngoan, cứ chọc giận ba, con biết lỗi rồi, nên ba nhất định phải tỉnh lại, như vậy ba mới phạt con được. À, lần trước khi con với Nhất Phàm về nhà, không phải ba nói rất thích uống canh của con nấu sao? Nên ba càng phải mau chóng tỉnh lại, như vậy ba mới ăn được thức ăn do con làm, con ở Mỹ đã học được rất nhiều món, còn nữa đó, sườn do con chiên Nhất Phàm cũng khen ngon, nên ba phải..

Nhìn ba mình không một chút phản ứng nào, đột nhiên Vũ Tịnh cảm giác tim mình bị cái gì đó làm nghẹn lại, cô không nói được gì nữa, chỉ biết khóc. Và tất cả những điều này đã bị Nhất Phàm đứng bên ngoài trông thấy hết, vốn dĩ anh còn muốn đứng thêm lúc nữa, nhưng sandwich đã dần nguội đi, anh nhất thiết phải vào. Nghe tiếng cửa mở, Vũ Tịnh biết là Nhất Phàm đến cô vội lấy khăn giấy lau mặt, cô không muốn mất mặt trước anh, thế nhưng lần nào cô đau lòng cũng không trốn khỏi mắt anh.

- Anh tới rồi à. – Cô vẫn giả vờ làm ra nét mặt bình tĩnh.

Anh không nói gì, chỉ đưa sandwich cho cô, rồi tia cho cô một ánh mắt bảo cô hãy tiêu diệt nó (sandwich) ngay.

- Hôm nay tôi muốn ở lại đây với ba.

- Được. – Nói xong thì anh rời khỏi, anh biết lúc này cô cần không gian riêng của mình, lúc này là lúc của Vũ Tịnh và daddy.

Ăn xong sandwich Vũ Tịnh mới phát hiện trong ẩm đã hết nước, nên cô ra hành lang lấy nước. Vừa bước ra khỏi phòng thì không ngờ lại trông thấy Nhất Phàm đang ngủ gật trên ghế. Nhất Phàm lại quên tháo mắt kiếng ra, nó đang chống cự trên sống mũi anh sắp rớt xuống đất. Nhìn anh như vậy, cô vừa cảm động vừa xót xa. Anh cứ luôn vì cô làm nhiều việc trong lặng lẽ như thế. Cô ngồi xổm xuống khe khẽ lấy mắt kiếng ra cho anh ngủ thoải mái hơn, không ngờ anh tỉnh dậy.

- Sao cô lại ở đây, không phải ở trong phòng với daddy sao?

- Câu này phải là tôi hỏi anh mới đúng, lúc này anh không phải về nhà sao, sao bây giờ lại ở đây?

- Tôi không yên tâm để cô ở đây một mình, hơn nữa cô là bà xã của tôi mà, daddy của cô cũng là của tôi!

Cô cười, rất nhẹ nhõm, rất tự nhiên, không có ngại ngùng, vì đây là lần đầu tiên anh gọi cô là bà xã tự nhiên như vậy?

- À phải, nhà hàng của nhà tôi có phải xảy ra chuyện gì không? Lúc này thấy mặt của Chí Hoàng rất hoảng. Nhất Phàm kể tóm gọn cho cô nghe sự việc.

- Sao? 1 triệu? Chí Hoàng bị người ta gạt mất 1 triệu?

- Cô đừng kích động như vậy, Chí Hoằng chỉ vì không có kinh nghiệm thôi, trải qua việc này sẽ học khôn hơn, sau này sẽ không phạm lỗi nữa.
- Vậy 1 triệu của anh lấy từ đâu ra? Daddy mummy biết chuyện này?
- Ừm, nhưng giá trị mà cô tạo ra cho Hoắc thị không chỉ đơn giản là 1 triệu, vì thế ba mẹ đều ủng hộ quyết định của tôi. Cô cũng đừng nghĩ ngợi gì nhiều, người nhà của cô cũng là người nhà của tôi.
- Cảm ơn. – Tuy nói thế nhưng trong lòng Vũ Tịnh cảm thấy sự việc không đơn giản như Nhất Phàm nói, chỉ là vì hiện giờ ba còn đang trên giường bệnh, cô cũng không đi suy nghĩ nhiều.

Trưa ngày hôm sau thì Phương Hồng cũng đã tỉnh lại, có lẽ là vì Vũ Tịnh đã trở về bên cạnh ông, quan hệ của cô với dì Cẩm lại rất tốt nên Phương Hồng hồi phục rất nhanh. Mỗi buổi chiều Vũ Tịnh cũng sẽ đến bệnh viện đẩy ba ra vườn, hôm nay Nhất Phàm cũng đi theo.

- Daddy mình ngồi nghỉ ở đây ha, chịu không? – Bây giờ Vũ Tịnh thật sự là con gái ngoan ngoãn, Nhất Phàm cũng rất thích Vũ Tịnh của bây giờ, cô thật sự đã làm được rồi, một con gái ngoan, một người vợ hiền.

- Chịu. Con gái ngoan của ba nói sao thì làm vậy thôi.

Ba người ngồi xuống bên một dãy ghế đá. Vừa ngồi xuống thì Vũ Tịnh gọt lê cho ba, Nhất Phàm thì xoa bóp cho nhạc phụ.

- Vũ Tịnh, con xem Nhất Phàm tốt ghê chưa, bây giờ thật không biết đi đâu tìm con rể tốt như vậy đâu.

- Phải đó daddy, ba chỉ khen anh ấy thôi, không khen con gì hết, con ghen đó. – Thật ra thì cô làm gì mà ghen, còn Nhất Phàm thì cười như nở hoa vậy.

- Ba mới không khen con đó, đám cưới lâu như vậy rồi mà còn không cho ba bông cháu ngoại.

- Daddy, đám cưới đâu phải chỉ vì sinh con, với lại con với Nhất Phàm đều bận mà. – Thật tế thì bấy lâu nay cô vẫn rất thích con nít, nhưng lúc này cô vẫn phải ra vẻ không có gì, cô không muốn Nhất Phàm cảm thấy có gánh nặng.

- Daddy, ba đừng trách Vũ Tịnh, cũng tại con làm cô ấy bận quá nên cô ấy không có thời gian nghĩ đến việc này. – Anh cũng giúp cô.

- Daddy, ba nghe rồi đó, chuyện của thanh niên ba đừng bận tâm nữa, tụi con sẽ tự biết sắp xếp. – Nói xong thì Vũ Tịnh đưa vào miệng ba một miếng lê.

Đây đúng là một cảnh tượng hạnh phúc, chỉ là không ai biết hạnh phúc kéo dài được bao lâu.

27. Chương 27

Hôm nay là ngày Phương Hồng xuất viện, tuy hiện giờ ông chỉ có thể ngồi xe lăn, nhưng thấy mình cuối cùng cũng có thể hòa thuận với con gái như bao cha con khác, con rể lại giúp công ty giải quyết hết các nguy cơ, trong lòng ông vô cùng an ủi.

Vũ Tịnh và dì Cẩm hình như cũng thân hơn lúc trước một tí, tuy cả hai vẫn không nói chuyện nhiều nhưng Vũ Tịnh đã không còn giống như hồi xưa đưa sắc mặt cho dì Cẩm coi nữa. Hiện giờ cuối cùng cả nhà cũng có thể ngồi vào bàn ăn dùng một bữa cơm đoàn viên. Thức ăn hôm nay rất phong phú, vì hôm nay dì Cẩm đã ở nhà chuẩn bị cả một ngày, trong đó đa số đều là những món Vũ Tịnh thích, thật ra thì đều do Phương Hồng dặn dò dì Cẩm làm thế.

- Mẹ, hôm nay mẹ thiên vị lắm, toàn làm món chị hai thích không à. – Vũ Tiệp thấy các món ăn trên bàn cô có hơi bất bình.

- Hôm nay ăn mừng daddy của con xuất viện, những món này đều do daddy dặn mummy làm, muốn trách thì trách daddy, đừng trách mummy. Hơn nữa con mèo tham ăn như con ngày nào cũng ở nhà ăn cơm thôi, những món hồi xưa mummy làm chắc con cũng ngán rồi, hôm nay đổi khẩu vị đi!

- Daddy, thật ra ba không cần chiều con đâu. – Nghe dì Cẩm nói ba cố tình dặn dì làm thế Vũ Tịnh cảm thấy có hơi không hay lắm.

- Vũ Tịnh, daddy cũng gần đất xa trời rồi, thời gian chiều chuộng con lúc trước ít quá, thời gian chiều con sau này cũng không nhiều, hiếm lắm hôm nay mới có cơ hội, hơn nữa bữa ăn hôm nay cũng là để cảm ơn Nhất Phàm đã giúp Chí Hoàng.

- Ba, Vũ Tịnh là con gái của ba, thì con là con của ba, chuyện con giúp Chí Hoàng ba đừng cảm thấy có gánh nặng gì.

- Daddy, thật ra thì bây giờ phải là lúc đưa làm con này chiều ba mới đúng, lúc trước con cứ cho ba và mẹ sắc mặt coi, còn cố ý làm mẹ tức giận, con thật sự rất là không phải.

- Mummy, mẹ nghe chưa, chị hai gọi mẹ là mẹ đó. – Thuận phong nhĩ Vũ Tiệp đương nhiên không bỏ qua câu nói này.

- Phải đó, ông à, Tịnh Tịnh gọi tôi là mẹ rồi, ông có nghe không? – Dì Cẩm đã đầy nước mắt rồi, bà đã đợi tiếng gọi này rất lâu.

- Bấy lâu nay bà vẫn là mẹ của Tịnh Tịnh mà! Có gì mà phải kinh ngạc chứ. – Phương Hồng cố tình ra vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng ông làm sao mà không vui chứ? Tiếng “mẹ” này chứng tỏ Vũ Tịnh đã tiếp nhận gia đình này, và chấm hết với những ân oán của lúc xưa.

Và lúc này người vui mừng còn có Nhất Phàm, anh vui vì Vũ Tịnh, cũng vui vì Phương gia, xem ra hiện giờ Vũ Tịnh đã triệt để bỏ gánh nặng trong lòng xuống rồi, bây giờ sự hối tiếc duy nhất trong lòng cô chắc là Michael rồi chẳng! Nhìn Vũ Tịnh, tình cảm trong lòng Nhất Phàm dường như lại phức tạp lên, anh đã từng nói hơn trăm ngàn lần với mình phải làm cho Vũ Tịnh vui vẻ, nhưng niềm vui trong lòng của Vũ Tịnh là thế nào anh lại không hề biết, là biến hẹn ước 3 năm này thành suốt đời hay là trở về bên cạnh Michael để bù đắp cho cái vòng tròn bị hở kia? Cô ấy trở về bên cạnh Michael hình như là kết cục thuận theo tự nhiên, nhưng tại sao mỗi lần nghĩ đến đây thì tim mình sẽ lại đau, và không muốn suy nghĩ tiếp nữa?

Sau khi ăn tối xong thì Vũ Tịnh và Nhất Phàm cùng đến bãi đậu xe, tuy cả hai không nói chuyện nhưng đây là lần đầu tiên Nhất Phàm trông thấy Vũ Tịnh cứ cười suốt, anh cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc trong lòng của Vũ Tịnh, hạnh phúc khi ở bên cạnh ba mẹ khác với hạnh phúc ở bên chồng, Vũ Tịnh không có những nhăn nhó trước mặt Nhất Phàm, và lại còn nguy trang rất mệt mỏi, cô sợ chạm đến chỗ đau của Nhất Phàm, còn khi ở bên ba mẹ thì Nhất Phàm luôn có thể nhìn thấy một Vũ Tịnh khác, có lẽ lúc đó mới là con người thật của cô.

- Anh đang nghĩ gì vậy, sao hôm nay im lặng thế? – Thấy nét mặt như có suy nghĩ gì đó của Nhất Phàm, Vũ Tịnh không nhận được mà hỏi.

- Không có gì, lần đầu tiên nghe cô gọi dì Cẩm là mẹ nên có chút cảm xúc thôi.

- Thật ra hôm nay tôi cũng không phải cố tình gọi như vậy, chỉ là gọi một cách rất tự nhiên thôi.

- Vậy chứng tỏ trong lòng cô đã tha thứ cho ba và tiếp nhận dì Cẩm. Cuối cùng cô cũng đã chiến thắng bản thân mình rồi!

- Phải đó, thật sự là cảm thấy quá trình này rất là dài, rất là gian nan, nhưng cuối cùng cũng làm được rồi, cảm ơn anh.

- Đó đều là cố gắng của bản thân cô, cảm ơn tôi làm gì? – Nhất Phàm có hơi bồn chồn.

- Khi ở bên cạnh anh, khi trông thấy anh nhớ Tuệ Hân, tôi mới phát hiện thì ra ông Trời đã cho tôi rất nhiều nhưng bấy lâu nay tôi đã không trân trọng, kể cả ba và dì Cẩm. Thật ra thì trong lòng tôi đã tiếp nhận họ từ rất lâu rồi, chỉ là trải qua sự việc lần này mới khiến tôi biểu đạt tình cảm này ra thôi.

Tuệ Hân, nghe cái tên này, tim của Nhất Phàm lại đau lên, nhưng nỗi đau lần này là nỗi đau của nỗi nhớ, nhưng cũng có nỗi đau của sự sợ hãi phản bội. Bấy lâu nay, Vũ Tịnh vẫn đau đó có trọng lượng trong lòng của Nhất Phàm, nhưng có lẽ là vì Tuệ Hân, nên tình cảm này cứ thế mà bị che lấp, cho đến khi xảy ra một loạt sự kiện gần đây đã khiến cho tình cảm đó không đơn giản là lúc ẩn lúc hiện nữa, nhưng nghĩ đến Michael, nghĩ đến Tuệ Hân, Nhất Phàm lại hình như không thể làm được gì, chỉ có thể đặt Vũ Tịnh trong lòng mình. Bất giác hai người đã đến bên xe. Cả hai vừa thắt dây an toàn xong thì điện thoại của Vũ Tịnh reo lên. Đại khái là vì điện thoại của Vũ Tịnh nhỏ quá, lại không có dây điện thoại nên phải mất khá lâu cô mới móc nó ra được.

- Hello, Vũ Tiệp à, ừm được.

- Nhất Phàm, lát nữa ngừng ở đầu đường nha, Vũ Tiệp muốn phiền anh chở nó một đoạn.

- Được. À phải, sao cô không dùng dây điện thoại, điện thoại cô nhỏ như vậy rất khó tìm. Hơn nữa dây điện thoại bây giờ đều rất đẹp, không phải là con gái đều thích sao.

- Nhưng tôi lại không thích, hơn nữa dây điện thoại rất dễ móc vào những vật khác trong túi xách, phiền phức lắm.

- Cô đó, vẫn khác người hơn người ta. – Nhất Phàm cười cười mới phát hiện cô em vợ lợi hại của mình đã đứng ở đầu đường.

- Chị hai, anh rẽ chở em ra sân bay đi. – Vũ Tiệp vừa lên xe đã nói ra câu khiến người ra giật mình.

- Vũ Tiệp, trễ vậy rồi em còn ra sân bay làm gì?

- Ngày mai em có một chị em tốt từ Pháp trở về, 6 giờ sáng tới, chị à, chị cũng biết nhà mình cách xa sân bay rồi đó, em không thể nào tới đó kịp, nên tối nay đến phòng trọ ở đó với hai đứa bạn khác.

- Chị thấy không phải là nhà chúng ta cách xa sân bay, mà là Phương đại tiểu thư của chúng ta dậy không nổi thôi.

- Cũng có thể nói vậy, chị cũng biết nước da của con gái đẹp là nhờ giấc ngủ mà! Anh rẽ, anh cũng đừng bóc lột thời gian ngủ của chị hai em nữa nha, anh xem da của chị hai đã không còn tốt như lúc mới trở về nữa rồi.

- Vũ Tiệp, chị không phải vì cực nên da không tốt, tại khí hậu ở HK không tốt như bên Mĩ nên da không được như trước thôi.

Vũ Tịnh biết Nhất Phàm nghe Vũ Tiệp nói vậy sẽ lại nghĩ ngợi nhiều rồi lại tự trách mình nên phải tìm một lý do để anh khỏi phải lo lắng. Còn Nhất Phàm tuy không nói gì nhưng trong lòng anh làm gì mà không thương Vũ Tịnh chứ? Chỉ là vì Vũ Tịnh thông minh và giỏi quá, lại có tính trách nhiệm cao nên mọi việc trong công ty cô đều bận tâm, trường kỳ ngủ không đủ giấc, lại thêm vào ở bên cạnh mình, Vũ Tịnh còn phải suy nghĩ cái nào nên nói cái nào không nên nói, nhiều việc giấu trong lòng như vậy, nước da làm sao mà đẹp được?

- Cô em vợ à, anh hứa với em, sau này sẽ cho chị hai của em ngủ 10 tiếng một ngày, ok?

10 tiếng? Vũ Tịnh bật cười, khách sạn nhiều việc như vậy, mỗi ngày ngủ được 6 tiếng cũng tạ ơn trời đất rồi.

- Anh rẽ, vậy mới phải chứ, đàn ông con trai thế mới oai. – Câu này của Vũ Tiệp làm cả hai đều bật cười, cái từ đàn ông con trai này được người đẹp Vũ Tiệp nói ra hình như có chút không cân xứng!

Không bao lâu thì Vũ Tiệp đã tới phòng trọ ở sân bay. Trên xe lại trở về thế giới 2 người của Vũ Tịnh và Nhất Phàm.

- Những gì lúc này Vũ Tiệp nói anh đừng để tâm, con nít thích đùa vậy thôi.

- Nhưng những gì Vũ Tiệp nói cũng rất có lý, đích thật là tôi đã khiến cô quá cực rồi, tiền lương lại không cao, thật là không phải một ông chủ tốt.

- Bây giờ khách sạn đang trong thời kỳ chuyển hình mà, anh còn nói những lời gì mà làm tôi cực quá thì tôi giận đó.

Đối với Vũ Tịnh mà nói, được ở bên cạnh Nhất Phàm làm việc với anh, chia sẻ phiền não với anh thì cô đã mãn nguyện, cô hiểu rất rõ vị trí trong lòng anh mãi mãi là của Tuệ Hân.

- À phải, mấy hôm trước tôi nhận được email từ giáo sư lúc trước của tôi, trong thư nói Hiệp hội Nhà hàng Quốc Tế lần thứ 29 đã bắt đầu nhận thư tham dự Quyền tổ chức niên hội rồi đó, Johnson nói những năm gần đây Hoắc thị phát triển rất tốt, năm nay lại một lần nữa lấy được vốn đầu tư từ Morgan Standley nên rất có hy vọng lấy được quyền tổ chức. Và lại tôi nhận được tin Ngũ Tả Cường cũng đã đang chuẩn bị, có phải chúng ta cũng nên bắt đầu rồi không? Anh cũng biết tổ chức một niên hội còn có hiệu lực hơn làm bất kỳ một quảng cáo nào!

Ngũ thị, lại là Ngũ thị, nghĩ đến nguy cơ lần trước của Phương thị, tim Nhất Phàm đột nhiên thắt lại, anh lo lắng nếu như còn tranh giành với Ngũ thị thì chuyện gì sẽ lại xảy ra cho Vũ Tịnh đây!

- Nhất Phàm, anh có nghe tôi nói không? – Vũ Tịnh phát hiện Nhất Phàm lại xuất thần.

- Có lẽ tôi phải về thương lượng với Gia Đồng và các cổ đông lớn trước! À phải, hôm sau chúng ta cùng đến thăm ba của Tuệ Hân.

- Ba của Tuệ Hân?

- Thật ra ba biết tôi tái hôn, bấy lâu nay ông vẫn luôn muốn gặp cô. Nếu như cô cảm thấy không tiện thì tôi tự đi được rồi.

- À đừng, tâm ý của người già làm sao có thể từ chối chứ? Tôi đi với anh.

Đi gặp ba của Tuệ Hân, về nhà mẹ của Tuệ Hân, đây là điều mà Vũ Tịnh chưa hề dám tưởng tượng. Thế nhưng nó đã xảy đến, có chút khiến người ta kỳ vọng, nhưng lại có một nỗi lo nói không ra lời, cũng giống như ngôi sao đêm nay vậy, lúc sáng lúc mờ, sự kỳ diệu nhỏ nhoi nói không ra lời.

- Good morning, this is the morning call service from Solar Hotel. It is 5:15AM

- Thank you. – Vũ Tiệp uể oải cúp máy, dùng hết sức lực của chín con trâu hai con cạp mới ngồi dậy.

- Vivian, Lily, mau dậy đi! Rebecca sắp tới rồi đó. – Mặc cho Vũ Tiệp gọi lớn cỡ nào, hai cô gái trên giường cũng không có phản ứng gì cả.

- Melissa, bạn cho tụi mình ngủ thêm chút đi, Rebecca đó cũng thiệt là, sao lại lựa ngay cái giờ này mà về chứ. – Vivian làu bàu mấy câu quay mặt cho chỗ khác định ngủ tiếp.

- Hai bạn còn không dậy thì phải lĩnh giáo độc chiêu của tiểu ma nữ Quán Quán....

Vũ Tiệp còn chưa nói xong thì hai cô gái lập tức nhảy căng lên.

- Melissa, thiệt là sợ bạn luôn rồi đó, tụi mình đầu hàng. – Chiêu độc của Vũ Tiệp thì ra là thọt lét, hai cô bạn này sớm đã lãnh giáo qua rồi nên hôm nay nghe thấy uy hiếp này liền bật dậy.

Đến đại sảnh của sân bay thì máy bay lại delay, 3 cô gái lè mề đi vào căn tin ăn sandwich, uống cafe rồi đến shop quà lưu niệm, chuẩn bị quà đầu vào đấy xong thì đến chỗ chờ. Khi đến nơi thì mọi người mới phát hiện thiếu mất món quan trọng nhất – hoa, không còn cách nào khác, Vũ Tiệp đành chạy đi mua. Mua xong hoa thì Vũ Tiệp dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đại sảnh sân bay vì cô muốn Rebecca có thể nhìn thấy mình ngay, dù sao cũng 5 năm không gặp rồi.

“A” khi sắp tới nơi thì Vũ Tiệp bị đụng phải, hoa cũng bay ra khỏi tay.

28. Chương 28

Đôi khi Vũ Tiệp từ từ mở mắt ra thì mới phát hiện trước mặt mình là một anh chàng đẹp trai, tuổi tác cũng cỡ mình, và môi hai người lúc này lại đang dính vào nhau. Đại khái là cả hai đều thức tỉnh rồi nên lập

tức đứng dậy giữ khoảng cách.

- Này, anh kia đi đường không có mắt sao! – Tuy miệng thì đang mắng nhưng trong lòng lại không phải như vậy, thật ra thì cô không có phong lưu như người nhà nói, cho đến trước mắt bạn trai thật sự cô chỉ có 5 người, vả lại đến bây giờ, nụ hôn đầu tiên của cô còn chưa tặng cho ai. Không ngờ, hôm nay, nụ hôn đầu đời của cô thế là đã mất đi một cách vô duyên đến vậy.

- Cô này, hình như là tại cô chạy nhanh quá. Nếu như nói theo phương diện của người đương sự, vấn đề thật sự nảy sinh ở cô. À phải, bó hoa kia của cô phải không!

- Phải ha, cũng tại anh hết. – Vũ Tiệp chẳng còn tâm trí đi lý luận với người này, cô lại chạy nhanh qua bên bó hoa đã bị người ta “chà đạp” đến không còn là hoa.

- Chú Đức, con ở đây. – Chàng trai lúc này vẫy tay với quản gia của mình rồi lại nhìn Vũ Tiệp, cô gái này thật là có ý nghĩa.

- Rebecca! – Cuối cùng thì 3 cô gái cũng đã gặp được cô bạn 5 năm xa cách của mình, mọi người phấn khởi vô cùng. Tiếp đó thì ôm nhau và tặng quà rồi sau đó còn khen nhau một lúc.

- Melissa, đây chính là hoa mà bạn chuẩn bị ỉnh đó à! Xem ra 5 năm không gặp, địa vị của mình trong lòng các bạn thiệt là giảm đi rất nhiều rồi. Đau lòng quá đi!

- Rebecca xin lỗi mà, lúc này mình bị tên kia đụng phải, vả lại còn lỗi cho hấn nữa.

- Lỗi cái gì? – Tính tò mò của 3 cô gái lại trỗi dậy.

- Frist kiss của mình đó! Mình đâu có giống mấy bạn đâu, mình còn trong sáng lắm.

- Thôi được rồi Melissa, nể tình bạn vì tặng hoa ỉnh mà mất đi frist kiss, mình tha thứ cho bạn đó. Tụi mình đi shopping trước đi, sau đó đi ăn, toàn bộ tính ở thẻ của mình hết, ok?

- Yes. – Xem ra sự ảnh hưởng của đồng tiền quả thật ko nhỏ, vừa mới này còn cãi nhau bây giờ đã lại cặp kè nhau đi ra ngoài.

- Một quá đi mất, waiter, cho tôi 4 phần bít tết kiểu Pháp, 7 phần chín là được rồi.

- Xin lỗi cô, hôm nay quán chúng tôi đông khách quá nên bây giờ chỉ còn lại 3 phần thôi ạ.

- Gì kỳ vậy. Hôm nay thiệt là xui xẻo, máy bay đến trễ, bây giờ lại không được món muốn ăn. – Đại tiểu thư Rebecca này đang cần nhẫn đây.

- Waitor, tôi dùng cá ngừ tuyệt được rồi, cảm ơn. – Cuối cùng vẫn là tiểu ma nữ Vũ Tiệp này hóa giải tranh chấp.

- Rebecca, bạn qua Pháp 5 năm có cuộc gặp gỡ tươi đẹp nào không? – Lily hình như khá là thích dò thám chuyện riêng của người ta.

- Phải đó, có anh nào đẹp trai giới thiệu cho tụi mình không? Bạn cũng biết đó, con trai HK ai ai cũng vậy, chán lắm. – Vivian cũng không kìm chế được sự tò mò của mình.

- Mình thì không có cuộc gặp gỡ tươi đẹp nào, nhưng mà trong chirstmas party năm ngoái có quen biết một anh, anh ta là người HK, học Luật ở Đại học Yale, nhà mở khách sạn, nhưng anh ta lại nói với mình ước mơ của anh ta là mở một văn phòng luật sư. Thật ra thì.. chỉ là mình đơn phương thôi, tụi mình chỉ liên lạc qua email, không có gì đặc biệt.

- Luật sư, nhà lại giàu có, phải rồi Rebecca, daddy của bạn không phải cũng có một văn phòng luật sư sao? Hay là... – Vivian luôn luôn có nhiều quỷ kế nhất.

- Mình cũng có nghĩ qua nhưng anh ta nói phải dựa vào bản thân, nên mình không giới thiệu daddy cho anh ấy làm quen, mình tin anh ấy sẽ thành công. Melissa, hôm nay bạn sao vậy, sao không nói gì hết, bình thường bạn làm gì cho tụi mình cơ hội nói chuyện.

- Không có gì, mình chỉ đang nghĩ tên đáng ghét kia, làm mình lỗ mất.

Thật ra thì Vũ Tiệp cũng không phải hoàn toàn đang nghĩ về nụ hôn đầu tiên của mình, so với những cô gái khác, gia cảnh của Vũ Tiệp không gọi là giàu có, Vũ Tiệp biết ba cực nhọc, cô cũng không có khắt ý đi đua đòi với ai, và cô cũng hiểu rõ tìm một người chồng thương yêu mình là một việc hạnh phúc, có tiền hay không thật sự không quan trọng.

- Hi, Charley, sao anh lại ở đây, không phải đang ở Mỹ sao?

Tiếng gọi Charley của Rebecca làm Vũ Tiệp hú hồn, “có cần phải khoa trương đến vậy không?” cô nghĩ trong lòng.

- Charley, đây là bạn thân của em, Vivian, Lily, còn có Melissa.

Charley bắt tay với mọi người, đợi khi bắt tay với Vũ Tiệp anh mới phát hiện cô gái này là cô gái hồi sáng.

- Charley, Ngũ Tả Huy.

- Melissa, Phương vũ Tiệp. – Hai người bắt tay nhau rất mạnh, như là đang báo thù.

- À phải, Charley, chị hai của Vũ Tiệp là nữ chủ nhân của khách sạn Hoắc thị, Melissa, anh hai của Charley là ông chủ của nhà hàng Ngũ thị đó, hai người tính ra cũng khá là có duyên hen.

- Chúng tôi thì thật là có duyên thiệt, không biết hồi sáng anh nào đi đường mà không mang theo mắt nữa.

- Melissa, frist kiss của bạn chính là bị Charley cướp mất à. – Rebecca không nhịn được mà cười lên.

- Melissa, hôm nay là tôi không tốt. Lúc này tôi nghe Rebecca nói ở đây thiếu một phần bít tết, tôi nhường phần của tôi cho cô, coi như là tạ lỗi vậy.

Nghe câu nói này, tuy trong lòng Vũ Tiệp vẫn còn hơi giận nhưng cũng có chút ngọt ngào. Suốt bữa ăn, Rebecca chăm sóc cho Charley chu đáo vô cùng, nhưng Charley lại hình như không có biểu hiện gì nhiệt tình, còn cứ hay nhìn Vũ Tiệp nữa, Vũ Tiệp biết rằng lại một cuộc hôn nhân thương nghiệp bất hạnh ra đời rồi.

Bất giác đã đến ngày hôm nay, hiện giờ Vũ Tịnh và Nhất Phàm đang trên đường đến nhà ba của Tuệ Hân. Suốt chặng đường Nhất Phàm không nói gì cả, Vũ Tịnh cũng rất cẩn thận không hỏi gì, cho đến bây giờ, cô hiểu rõ mặc dù cô và Nhất Phàm cứ hay lúc gần lúc xa, nhưng thế giới của Nhất Phàm và Tuệ Hân vẫn là khu cấm của cô, cô không có tư cách gia nhập vào câu chuyện của họ. Nhiều lúc đứng bên cạnh Nhất Phàm, lặng lẽ nhìn anh, chăm sóc cho anh cũng là một niềm hạnh phúc của Vũ Tịnh. Không bao lâu, ngôi nhà của Tuệ Hân đã hiện ra trong mắt hai người. Biệt thự này có hơi giống một cổ堡 thế kỷ 18 của châu Âu, phía trước biệt thự là một khuôn viên lớn, xung quanh không có nhà khác, vô cùng yên ắng, có thể gọi là một đảo nguyên tiên cảnh. Vũ Tịnh lúc này đang thưởng thức ngôi nhà với góc độ của một nhà thiết kế, còn Nhất Phàm thì lại không cảm lòng xuyên việt thời gian trở về quá khứ. Nhất Phàm và Tuệ Hân quen biết nhau hồi trung học, nhưng hai người chính thức nói chuyện là vào party sinh nhật lần thứ 16 của Tuệ Hân, Nhất Phàm không thể nào quên được tình cảnh lần gặp đó, cô mặc đầm dài màu hồng phấn, không đeo trang sức nào cả nhưng nét đẹp của cô đã làm tim Nhất Phàm rung động, lần đó là vì tự nhiên bị bạn bè kéo đi tham gia party, biết Tuệ Hân thích vẽ nên anh đã lựa đại bút vẽ và hộp màu làm quà sinh nhật, so với những món quà của các bạn trai khác thì quà của anh có hơi rẻ, nhưng niềm vui và bất ngờ của Tuệ Hân khi cô nhận được món quà vẫn còn in sâu trong đầu anh, lời cảm ơn của cô, giọng nói ngọt ngào của cô đã lấy đi trái tim của anh. Độ tuổi đó vốn không thể hiểu thế nào là yêu, nhưng trong giây phút đó, Nhất Phàm lại khờ khạo mà cho rằng Tuệ Hân chính là người con gái mà anh phải bảo vệ suốt đời, nhất kiến chung tình hình như chỉ là tình tiết xuất hiện trên phim, nhưng nó đích thực đã xảy ra. Sau đó, Tuệ Hân bị ăn hiếp vì không thể nói rành tiếng Quảng do gia đình vừa đến HK, anh đã đứng ra anh hùng cứu mỹ nhân, và như thế, cô cũng cho rằng anh chính là người con trai có thể bảo vệ cô. Xe đã vào đến khuôn viên, ba của Tuệ Hân đã đang đứng đợi ở đó.

- Ba..

Nhất Phàm ôm lấy nhạc phụ, tuy chỉ là một cái ôm nhưng Vũ Tịnh lại thấy được trọng lượng của nó, họ đều là người đồng ý dùng cả sinh mạng của mình để bảo vệ Tuệ Hân, cho dù Tuệ Hân đã không còn trên thế giới nhưng sự ăn ý của họ không hề thay đổi.

- À phải, quên giới thiệu với ba, cô ấy là Vũ Tịnh. – Sau khi ôm xong, Nhất Phàm đã không quên mục đích của chuyến đi này.

- Uncle, chào chú.

Vũ Tịnh rất lễ phép chào hỏi, và ba của Tuệ Hân cũng nhìn Vũ Tịnh không chớp mắt, có lẽ là người già lại nhớ đến con gái của mình, trong lòng khó chịu chẳng.

- Vũ Tịnh, rất vui được gặp con. Chúng ta đừng đứng ngoài này nữa, vào trong đi, ba đã sớm pha sẵn trà rồi đó.

Ba người cùng đi vào nhà, ba của Tuệ Hân cẩn thận đặt bộ trà lên bàn.

- Nhất Phàm, lâu rồi không gặp con, để ba xem con có tiến bộ chút nào không, đoán thử coi hôm nay ba pha trà gì?

- Ba, ba cũng biết là con không phân biệt được lá trà mà, con uống trà giống như uống nước vậy, lúc trước Tuệ Hân cũng hay nói con không biết hưởng thụ.

Có lẽ là do Nhất Phàm đột nhiên nhắc tới Tuệ Hân nên trong nhà đột nhiên yên tĩnh hẳn. Để không làm Vũ Tịnh ngượng ngùng, ba của Tuệ Hân đành hỏi qua Vũ Tịnh:

- Vậy Vũ Tịnh con có biết là trà gì không?

- Trà mà chú pha là hồng trà Kỳ môn trong mười loại trà ngon nhất của Trung Quốc.

- Vũ Tịnh quả là lợi hại, Nhất Phàm con phải học hỏi ở Vũ Tịnh đó. À phải, sao con lại biết vậy, thanh niên như tụi con ít ai thích uống trà.

- Daddy của con cũng thích uống trà, từ nhỏ con đã biết mười loại trà ngon nhất rồi, Long Tỉnh của Tây Hồ, Bích La Xuân của Động Đình, Mao Phong của Hoàng Sơn, Vân Vụ của Lao Sơn, Qua Phiến của Lục An, Ngân Sâm của Quân Sơn, Mao Chiêm của Tín Dương, Viêm trà của Võ Di, Thiết Quan Âm của An Khê và Hồng trà Kỳ môn mà hôm nay chú mời tụi con uống. Nhưng mà uncle, mùa xuân mới là mùa tốt nhất để uống hồng trà, mùa hè uống rất là nóng, mùa này uống Long Tỉnh là ngon nhất.

Những lời nói của Vũ Tịnh thật sự là làm Nhất Phàm kinh ngạc, sống với nhau bao lâu nay Nhất Phàm không hề biết Vũ Tịnh cũng có nghiên cứu về trà. Ba của Tuệ Hân không nói gì, chỉ nhìn Vũ Tịnh vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, và trong ánh mắt đó, hình như cũng có chút lạc lõng thất vọng.

- Uncle, chú và Nhất Phàm trò chuyện với nhau, con vào bếp xem có thể giúp được gì không.

Vũ Tịnh rất biết điều mà rời khỏi, và Nhất Phàm cùng nhạc phụ lại như lúc trước đi ra ghế ở trong vườn trò chuyện.

- Con và Vũ Tịnh sống thế nào? Ba thấy hai con hình như không vui lắm.

- Ba, gần đây khách sạn có nhiều việc phải xử lý nên con và Vũ Tịnh có hơi mệt thôi, ba đừng nghĩ ngợi nhiều. – Tuy Nhất Phàm muốn tìm một lý do để giải thích nhưng ba của Tuệ Hân cũng vẫn trông thấy điều gì trong đó.

- Có phải con còn nhớ Tuệ Hân không? Nhưng con không cảm thấy Vũ Tịnh và Tuệ Hân rất giống nhau sao? Điều học rộng hiểu nhiều và lễ phép, đều có nghiên cứu về trà, một cô gái tài sắc vẹn toàn như thế ngủ bên cạnh con chẳng lẽ con lại không động lòng sao? – Lão nhạc phụ bắt đầu nói đùa.

- Có giống đến mấy cũng là hai người khác nhau, hơn nữa nếu như con thật sự yêu Vũ Tịnh, quên đi Tuệ Hân, chắc chắn cô ấy ở trên trời sẽ rất đau lòng, ba cũng sẽ giáo huấn con, không phải sao? – Nhất Phàm cũng giỡn với ông.

- Con trai à, ba vẫn nói câu đó, duyên phận của con và Tuệ Hân quá ngắn, sự ra đi của Tuệ Hân không phải là lỗi của con. Nếu như con có thể quên nó và tìm một người mà con yêu, có gia đình, có con cái, ba nghĩ Tuệ Hân ở trên trời chắc chắn sẽ không khóc mà sẽ cười. Đối với Tuệ Hân mà nói, hạnh phúc của con chính là hạnh phúc của nó.

- Ba, con muốn lên phòng Tuệ Hân một lát.

Nhạc phụ nghe vậy gật đầu.

29. Chương 29

Phòng của Tuệ Hân vẫn không khác gì lúc trước, trên tường vẫn còn treo hình cưới của hai người, trên bàn vẫn là những bản vẽ thiết kế và sách tham khảo lúc trước, nhìn những thứ này, Nhất Phàm lại nhớ đến nét mặt chuyên tâm vẽ tranh của Tuệ Hân. Khi hai người hẹn hò, cơ hội Nhất Phàm và Tuệ Hân ra ngoài không nhiều, mẹ của Tuệ Hân mất sớm, từ nhỏ Tuệ Hân đã là một con gái ngoan ngoãn, cuối tuần nếu ba không ra ngoài thì cô cũng sẽ không ra ngoài, vì thế đành uất ức Nhất Phàm qua nhà cô. Mỗi lần Nhất Phàm tới, Tuệ Hân không ở nhà bếp thì vẽ tranh trên chiếc bàn này, Nhất Phàm sẽ đột nhiên tiến đến sau lưng cô bịt mắt cô lại. Tình tiết này nghe ra thì sến vô cùng, nhưng trong lúc đó, những điều này đã tích lũy tình cảm của hai người. Từ đây nhìn ra ngoài cửa sổ là cánh cửa sắt của trang viên châu Âu này, và cũng ở đó, Tuệ Hân từng vì sự rời khỏi của Nhất Phàm mà khóc rất nhiều. Lúc đó Nhất Phàm phải qua Mỹ học thạc sĩ, còn Tuệ Hân thì phải ở HK tiếp tục việc học của mình, Nhất Phàm không muốn Tuệ Hân đến sân bay tiễn mình, vì dù sao cảnh chia ly cũng có chút thương cảm. Vì thế trước ngày đi Nhất Phàm đã đến tạm biệt Tuệ Hân, cô khóc lóc nói anh nhất định phải trở về, còn anh thì cười nói anh đâu phải đi đánh giặc đâu, giáng sinh anh sẽ về thăm cô. Khi Nhất Phàm lên xe rời khỏi, Tuệ Hân đã đứng ở đó khóc sùng cả mắt, còn Nhất Phàm cũng thông qua kính chiếu hậu nhìn cô nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến khi biến mất. Nghĩ đến đây, Nhất Phàm lại cầm khung ảnh lên, đó là hình mà anh và Tuệ Hân chụp trong chuyến tuần trăng mật ở Hàn, hai người đều mặc áo trắng quần jeans, điểm nổi bật nhất trong hình vẫn là nụ cười của cả hai, hình như không có bất kỳ tạp niệm nào, rất thuần túy. Cho đến lúc này, Nhất Phàm vẫn cho rằng đây là tấm hình nhìn hai người xứng đôi nhất. Nhất Phàm sờ vào Tuệ Hân trong hình, vừa nói: “bà xã, nếu như anh yêu phải người khác, em có trách anh không?” đương nhiên là Tuệ Hân trong hình không thể nào trả lời rồi, cô vẫn đang cười rất ngọt ngào, còn Nhất Phàm thì chau mày cười buồn.

Thức ăn đã ổn thỏa, Vũ Tịnh trở ra thì chỉ thấy ba Tuệ Hân ngồi một mình ở trong vườn.

- Uncle, bữa ăn đã gần xong rồi, chú cùng con qua bàn ăn nha.

- Không gấp, Vũ Tịnh con ngồi xuống một tí đi. Khi trông thấy con, thật sự giống như nhìn thấy Tuệ Hân lúc xưa vậy.

- Vậy à uncle? Nhưng con có làm thế nào thì cũng không thể là Tuệ Hân. – Vũ Tịnh ngồi bên cạnh ba của Tuệ Hân, ông nắm chặt tay của Vũ Tịnh. Nhìn từ xa, họ thật sự rất giống cha con.

- Những ngày ở bên cạnh Nhất Phàm có mệt mỏi không? Nhìn chồng của mình mỗi ngày đều nhớ người vợ cũ, mùi vị đó chắc chắn là không dễ ném tí nào rồi chẳng!

- Cũng không có nghiêm trọng như chú nói đâu. Ở bên cạnh Nhất Phàm xem như là học hỏi vậy, học cách làm thế nào để yêu một người, chăm sóc gia đình.

- Vũ Tịnh, thật ra chú bảo Nhất Phàm dắt con qua đây là muốn nói với con, Nhất Phàm là một người tốt, nhưng khuyết điểm của nó là quá cố chấp, lại không biết nghĩ khác đi. Nhưng con tin chú, sự chân thành, trí tuệ và tình yêu của con chắc chắn có thể làm nó rung động, chỉ là thời gian có thể phải nhiều một tí thôi. Hãy hứa với chú, con nhất định sẽ mang hạnh phúc đến cho Nhất Phàm, chú nghĩ Tuệ Hân ở trên trời cũng sẽ chúc phúc cho hai con.

- Uncle, con hứa với chú.

Vũ Tịnh nắm tay của ba Tuệ Hân, tuy đưa ra lời hứa này nhưng trong lòng cô biết cô không có lòng tin, cô làm không được.

- Con hứa như vậy thì chú an tâm rồi, gọi Nhất Phàm xuống đi, nó đang ở trong phòng của Tuệ Hân, lần nào về nó cũng thích vào đó một lát.

Lên đến lầu hai, cánh cửa phòng Tuệ Hân đang khép hờ, khẽ đẩy cửa ra Vũ Tịnh thấy Nhất Phàm đang đứng bên bàn, đang nhìn khung hình, cô tưởng anh vẫn chưa thể bỏ Tuệ Hân xuống, cô không biết rằng điều anh lo lắng là có thể vượt qua bước đó để mà yêu cô hay không.

- Nhất Phàm xuống ăn cơm, uncle đang đợi chúng ta.

- Ồ, tới liền. – Nhất Phàm đặt khung hình xuống nhưng lại để quên điện thoại trên bàn.

Bữa trưa này cũng có thể gọi là đầm ấm, ba của Tuệ Hân cứ liên tục gấp thức ăn cho Vũ Tịnh như đang xem Vũ Tịnh là con gái của mình.

Sau khi dùng xong bữa trưa thì cả hai ra xe chuẩn bị về khách sạn. Xe ra khỏi khuôn viên thì Nhất Phàm mới đột nhiên phát hiện điện thoại của mình để quên trong nhà của Tuệ Hân, vốn dĩ anh muốn tự đi lấy, nhưng Vũ Tịnh thấy mặt anh hình như rất mệt nên chủ động nói để cô vào lấy dùm. Trong phòng khách không có, trong vườn cũng không có, sau khi được ba Tuệ Hân nhắc nhở thì cô vào phòng của Tuệ Hân tìm.

Lần này cô mới thật sự vào phòng của Tuệ Hân, nhìn thấy cái mà cô luôn muốn thấy nhưng lại sợ thấy nhất – hình của Nhất Phàm và Tuệ Hân. Tuy Tuệ Hân chỉ là một giả tượng dịch trong đầu của Vũ Tịnh nhưng ngay cả hình của Tuệ Hân, Vũ Tịnh cũng chưa hề được nhìn thấy, có lẽ là Nhất Phàm đã cố tình dẹp nó đi, hoặc là Nhất Phàm đã sớm ‘xử lý’ nó. Hình cười trên tường nhìn vào không có gì đặc biệt, nhưng không thể phủ nhận cô dâu rất xinh đẹp, trong nét đẹp lại có sự quyết rũ của phụ nữ và sự nghịch ngợm của con gái. Nhìn tấm hình đó, Vũ Tịnh biết mình và Tuệ Hân không phải cùng một dạng người, hình như mình chưa bao giờ cười như thế, lúc trước cảm thấy mình không thể nào làm Tuệ Hân, hiện giờ thì suy nghĩ này càng mãnh liệt. Điện thoại của Nhất Phàm đang nằm yên trên bàn, bên cạnh điện thoại là tấm hình mà Nhất Phàm ưng ý nhất. Khế cắm khung hình đó lên, sờ vào nụ cười của hai người, trong lòng Vũ Tịnh thật sự có rất nhiều cảm xúc, cô chưa hề trông thấy Nhất Phàm cười nhẹ nhõm và tự nhiên như thế, tất cả những điều này cũng là vì có cô gái bên cạnh anh. Nhìn một lúc, nước mắt của Vũ Tịnh lại bất giác rơi ra, nước mắt này chắc sẽ có hơi đắng chát chằng! Còn đang suy nghĩ thì điện thoại Nhất Phàm reo lên, Nhất Phàm dùng điện thoại của Vũ Tịnh gọi, thấy cô đi lâu như vậy anh có hơi lo lắng. Vì sự hồi thúc của anh, cô không kịp suy nghĩ gì nữa mà rời khỏi phòng chạy nhanh đến xe của Nhất Phàm.

- Sao đi lâu vậy? Điện thoại khó tìm lắm à?

- Không có, điện thoại trong phòng khách, tôi trò chuyện với uncle một lát thôi. – Vốn dĩ cô không định nói dối, nhưng rồi cô vẫn đã nói những lời trái với lòng.

- Vậy tìm được cũng nên gọi cho tôi biết chứ, tôi sẽ lo lắng đó mà! – Nhất Phàm quay qua nhìn Vũ Tịnh cười nói.

- Thật ra lúc này tôi và uncle cùng xem lại những hình cũ của Tuệ Hân, chú ấy nói tôi rất giống Tuệ Hân, nhưng tôi thì cảm thấy tôi không đẹp bằng cô ấy.

- Tuệ Hân thuộc dạng dễ thương, còn cô, thuộc dạng tri tính, nhưng hai người đều là người đẹp!

- Nhất Phàm, tôi.. – Lời nói lên đến đầu môi nhưng cô vẫn còn do dự.

- Có phải có muốn hỏi vì sao cô không nhìn thấy hình của Tuệ Hân ở nhà không? – Anh biết trong lòng cô vẫn còn nghi kỵ này.

- Thật ra thì khi Tuệ Hân qua đời, tôi đã đốt hết tất cả những tấm hình rồi, nhìn thấy nó tôi sẽ càng khó chịu, vì thế tôi chỉ giữ Tuệ Hân trong ký ức. – Anh đã giữ lại toàn bộ những tấm hình đó, nhưng anh không muốn những cái đó lại trở thành cái ngăn chặn giữa họ.

Xong câu nói này, trên xe lại yên tĩnh, Nhất Phàm chỉ chuyên tâm lái xe, còn Vũ Tịnh lâu lâu sẽ nhìn lên Nhất Phàm, khi nào thì tôi mới có thể cho anh có lại được nụ cười đó, có phải là mãi mãi cũng không thể không?

Trở về khách sạn, Nhất Phàm và Vũ Tịnh lại trở về công việc bận rộn của mình, function Âm Thực đang tiến hành rất tốt, nhưng Nhất Phàm vẫn không nhắc gì đến việc xin quyền tổ chức niên hội. Vũ Tiệp và Tả Huy thì đúng là có duyên thật, hai người cứ gặp nhau trong thư viện.

Hôm nay Vũ Tiệp rời khỏi thư viện, Tả Huy cũng ra theo cô, còn để tay lên vai Vũ Tiệp.

- Người đẹp, trưa nay đi ăn ở đâu?

- Ông Ngũ này, gần đây có phải rảnh lắm không, nếu không có gì làm thì kêu Rebecca đi chơi với anh đi! Ba của tôi không có mở văn phòng luật sư đâu, nói không chừng nếu anh làm cho ba bạn ấy vui vẻ, ông ấy sẽ tặng luôn cho anh văn phòng luật đó. Anh đừng có đi theo tôi nữa.

- Cô Phương này, tôi phát hiện miệng lưỡi của cô cũng khá lắm, thích hợp làm luật sư đó, nhưng tạm thời thì tôi vẫn chưa thể làm luật sư được, ngày mai là tôi phải về nhà hàng làm việc rồi, ba tôi nói nếu như lần này anh hai không thể lấy được quyền tổ chức niên hội thì tôi phải thay thế anh hai gánh trọng trách này. Nhưng tôi tin thực lực của anh hai, chắc không có vấn đề gì đâu, nhưng mà ít nhất tôi cũng phải ở nhà hàng nửa năm đây! Nếu như cô nhớ tôi, hay là muốn đến đó ăn trưa thì gọi cho tôi hen.

- Đợi đã, tôi hỏi anh, anh nói anh phải thay anh hai gánh trọng trách nghĩa là sao?

- Tôi sẽ trở thành người thừa kế pháp định của nhà hàng, chắc là vậy. Nhưng daddy của tôi thương anh hai lắm, tôi nghĩ ông ấy chỉ nói đùa thôi. Người đẹp, đừng hỏi nhiều nữa, chúng ta đi đâu đây?

Hai người lại sánh bước đi ra khỏi trường.

- Nhất Phàm, việc xin quyền tổ chức niên hội trong hiệp hội khách sạn quốc tế anh suy nghĩ thế nào rồi?

Vừa trở về từ hội trường ẩm thực, Vũ Tịnh lại hỏi về chuyện này, vì nếu còn không nộp thư xin thì Hoắc thị sẽ không có cơ hội tham gia tranh đấu nữa.

- Cho tôi chút thời gian, tôi vẫn chưa thương lượng với Gia Đống và các cổ đông xong. Hơn nữa, chuẩn bị một niên hội lớn như vậy phải dùng rất nhiều nhân lực vật lực, tôi còn phải thương lượng với daddy.

Anh cực lực tìm cố, sự việc lần trước đã làm anh có hơi sợ, anh không biết phải bảo vệ Vũ Tịnh thế nào, có lẽ không làm gì hết chính là cách tốt nhất chẳng!

- Cái gì mà vẫn chưa thương lượng xong, gì mà còn phải thương lượng một tí, tôi đã hỏi Gia Đống và ba rồi, anh không hề nhắc gì với họ về việc này. Gần đây anh sao vậy? Lúc trước không phải bất kỳ cơ hội nào có thể làm tăng danh tiếng cho khách sạn, giúp cho khách sạn tốt hơn thì anh cũng sẽ cố hết sức mà làm sao. Tại sao lần này lại phản thường như vậy? Có phải anh đang lo lắng chuyện gì không? – Nói đến chỗ tình cảm, Vũ Tịnh cũng rất tự nhiên nắm lấy tay Nhất Phàm.

- Tôi lo lắng cô làm bản kế hoạch lại không biết nghỉ ngơi là gì, làm việc không ngày không đêm, đến lúc đó, da của cô không tốt thì cô em vợ lại không tha cho tôi.

- Anh lo cái này à, tôi đảm bảo với anh tôi sẽ ăn đúng giờ, ngủ đủ giấc, ok?

- Lời đảm bảo của cô tôi không tin đâu, vậy đi, cô đi theo tôi.

Nhất Phàm đưa Vũ Tịnh đến sân trượt băng, có lẽ là vì lúc này cũng gần 10 giờ rồi nên sân trượt không có người.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì? – Cho đến bây giờ Vũ Tịnh vẫn không dám trượt băng, từ sau khi bị té ở Mĩ, cô đã không còn vào sân trượt nữa.

- Nếu như cô có thể trượt hết một vòng mà không cần vịn vào thành, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của cô đi xin quyền tổ chức.

- Nay, việc tranh thủ quyền tổ chức có thể quyết định theo kiểu này sao? Anh có bị sốt không vậy? – Vũ Tịnh vừa nói còn vừa sờ lên trán của Nhất Phàm.

- Phương tiểu thư, tôi không có sốt. Nếu cô không chịu thì tôi cũng không còn cách nào khác.

- Thôi được!

Vũ Tịnh và Nhất Phàm cùng thay giày, Nhất Phàm đi sát theo sau Vũ Tịnh, anh biết cô trượt băng không có giỏi như uống trà, nhìn dáng vẻ không giữ được thăng bằng của cô, lại nhìn sự quật cường trên mặt của cô, anh hình như cảm nhận được sự hy sinh không màng tất cả của Tuệ Hân lúc xưa. Vũ Tịnh mới trượt một đoạn chút xíu thì đến khúc quẹo, cô không khống chế được thăng bằng và thế là té xuống đất, Nhất Phàm nhanh nhẹn nằm xuống trước và thế là Vũ Tịnh ngã lên người anh, lại là cảnh tượng bốn mắt nhìn

nhau, hình như hai người chưa bao giờ gần đến vậy, mặt cả hai đều bở ngỡ, nhìn Nhất Phàm, Vũ Tịnh lại nghĩ đến Michael, lúc trước cũng như vậy, cô cũng tè lên người Michael như vậy, tại sao ngay cả cảnh tượng này mà cũng giống đến thế.

- Vũ Tịnh, có bị té phải chỗ nào không, chân cô không sao chứ! – Nhất Phàm tưởng Vũ Tịnh lại bị trật chân nên lâu vậy mà vẫn chưa đứng dậy.

- Chân tôi không sao, xin lỗi đã đè lên người anh lâu như vậy.

Lúc này Vũ Tịnh mới từ từ đứng dậy và đỡ Nhất Phàm lên. Đi ra sân trượt, Nhất Phàm vẫn không an tâm lắm nên bắt Vũ Tịnh ngồi xuống ghế, còn anh thì ngồi xổm xuống cởi giày cô ra xem cô có bị trật chân không. Nhất Phàm xoay xoay cổ chân của Vũ Tịnh và không ngừng hỏi có đau không.

- Cũng tại tôi hết, chả hiểu hôm nay làm cái gì mà đưa cô đến trượt băng, nếu như chân cô lại bị thương nữa thì trách nhiệm này tôi gánh không nổi đâu.

- Anh nói vậy có phải là đồng ý đi xin quyền tổ chức niên hội không? – Vũ Tịnh nghe ra ý nghĩa của câu nói.

- Phải đó, Vũ Tịnh, lần nào đấu với cô, tôi cũng thua mà! – Nhất Phàm lại cười.

- Nhất Phàm, cảm ơn anh. – Vũ Tịnh ôm cổ Nhất Phàm.

- Cảm động thế à? Thật ra là tôi cảm ơn cô mới phải! Cô đã làm rất rất nhiều việc vì tôi.

- Không phải, bấy lâu nay cũng đều là anh chăm sóc tôi, bây giờ đã là lúc tôi làm chút việc vì anh.

Nhất Phàm khẽ vỗ lưng Vũ Tịnh, Vũ Tịnh thì ôm Nhất Phàm, giây phút này, cái lạnh trong sân trượt hình như đã bị sự ấm áp giữa họ làm tan cả ra.

30. Chương 30

Thư xin quyền tổ chức cuối cùng cũng đã nộp cho hiệp hội nhà hàng quốc tế trong thời hạn quy định, và cũng nhận được lời phê chuẩn. Nhất Phàm, Vũ Tịnh và những nhân viên khác trong công ty đều khẩn trương chuẩn bị bản kế hoạch, chỉ còn một tháng nữa là đến buổi trình thuật của khu vực châu Á, công việc tuy bận rộn nhưng mọi người làm việc với nhau rất ăn ý, vì thế tất cả đều rất thuận lợi. Vì ở bên Vũ Tịnh rất vui vẻ nên Nhất Phàm cũng đã tạm thời quên đi lo lắng trước đó của anh. Chiều mai là thời gian Hoắc thị trình thuật, đêm nay, Gia Đồng, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đều ở phòng làm việc chuẩn bị lần cuối cùng, theo như yêu cầu của đại hội, presentation ngày mai nhất thiết phải do pháp nhân của công ty, cũng chính là Nhất Phàm đảm nhận, Vũ Tịnh và Gia Đồng cho Nhất Phàm ý kiến, chỉnh sửa và chỉ đạo lần cuối.

- Tôi thấy mọi người cũng đói rồi, để tôi bảo căn tin nấu cháo cho chúng ta ăn khuya hen!

- Không cần đâu, Nick, hôm đó anh không có ở đây, tôi và Nhất Phàm đã lên trốn ra Hà Ký ăn cháo khi tăng ca. Chúng tôi đều thấy cháo ở đó khá ngon, hay là tôi đi mua cho. Nhất Phàm, anh thấy sao?

- Nhưng bây giờ cũng hơi trễ rồi, tôi đi chung!

- Không cần đâu, tôi đâu phải là con nít, hơn nữa đi xe tới đó chỉ mấy phút thôi. – Nói xong thì Vũ Tịnh cầm chìa khoá xe đi xuống.

Vũ Tịnh vừa đi thì Gia Đồng liền đẩy cái ghế xoay của mình đến bên Nhất Phàm.

- Hôm nay tôi mới biết đồng sự trưởng của chúng ta cũng biết lăng mạn ghê chứ, ban đêm tăng ca đi ăn cháo với vợ à!

- Nick, tôi chỉ lo Vũ Tịnh làm việc cực quá sẽ lại đau bao tử thôi mà!

- Tôi chỉ lo Vũ Tịnh làm việc cực quá, Hoắc Nhất Phàm, xem ra cậu cũng không phải là phàm nhân rồi, còn tưởng rằng tim của cậu là một tảng đá to, kết quả là gặp phải người đẹp thì cũng không chống đỡ nổi thôi!

- Lần này Gia Đồng tìm được cơ hội trả thù Nhất Phàm rồi.

- Vũ Tịnh cũng chịu nhiều khổ rồi, tôi không hy vọng cô ấy sẽ không vui nữa. Anh nghĩ phức tạp quá rồi.

- Cái gì mà phức tạp quá, tôi thấy hện ước 3 năm sắp trở thành trời buộc suốt đời rồi.
- Chắc là vậy. – Nhất Phàm nói xong cũng bật cười.
- Cái gì mà chắc là vậy, chắc chắn luôn rồi.

Trong lúc hai người còn vui vẻ trò chuyện thì bên kia, Vũ Tịnh không có lên xe đi mua cháo mà bị khiêng lên một chiếc xe khác, điện thoại của cô cũng bị rút ra từ trong áo khoác, nằm yên trong bãi đậu xe.

Chương 14 : Tai nạn

Nhất Phàm và Gia Đồng trò chuyện một lúc sau mới phát hiện thì ra đã trải qua nửa tiếng, tháng 8 của HK cứ thích mưa, nước mưa đập vào cửa kính nhắc nhở họ thời gian đã trôi qua khá lâu rồi.

- Vũ Tịnh làm gì vậy, cũng đã nửa tiếng rồi, chạy xe tới đó hai chục phút là đủ để đi và về rồi mà. – Nhất Phàm nói, trong lòng anh đã có chút gấp gáp.
- Nhất Phàm, đừng gấp gáp, thử gọi điện cho cô ấy coi.

Gia Đồng cố gắng trấn an Nhất Phàm. Cuộc gọi đã kết nối rồi, nhưng lại không có người bắt máy, trong lòng anh bắt đầu có dự cảm không tốt, giây phút mà anh từng lo lắng hình như đã biến thành sự thật.

- Nick, điện thoại không có người nghe. – Nhất Phàm không nói ra nỗi lo lắng của mình, nhưng Gia Đồng có thể nhìn thấy được sự lo lắng trên mặt anh.
- Ray, đừng lo lắng, chúng ta xuống bãi đậu xe xem thử, có lẽ cô ấy không chạy xe đi.

Hai người cùng ra thang máy đi xuống tầng hầm bãi đậu xe, bình thường cảm thấy tốc độ của thang máy rất nhanh, nhưng hôm nay sao nó lại chậm thế này, giống y như lần Nhất Phàm chạy xe đến chợ tìm Vũ Tịnh vậy, dầu cho xe đã chạy với vận tốc 120km/h nhưng Nhất Phàm cũng vẫn cảm thấy rất là chậm. “Vũ Tịnh, em đừng có chuyện gì, anh còn có nhiều lời chưa nói với em, chúng ta còn có nhiều việc chưa làm, câu chuyện của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi”, Nhất Phàm nghĩ trong lòng, hai người đã đến tầng hầm. Suy nghĩ trong lòng của Nhất Phàm đã được ấn chứng, xe vẫn còn đây, bên cạnh xe còn có một chiếc điện thoại, Nhất Phàm nhận ra đó là điện thoại của Vũ Tịnh, trên đó còn hiển thị cuộc gọi nhờ mà Nhất Phàm vừa gọi tới, cầm điện thoại trong tay, Nhất Phàm đã sớm mất hồn.

- Nhất Phàm, chúng ta tới quán cháo coi sao, cậu cũng biết con gái dễ thay đổi mà, nói không chừng Vũ Tịnh tự nhiên thay đổi ý định muốn đi bộ qua đó. – Gia Đồng biết ý kiến mà mình nói ra rất là không có thuyết phục nhưng anh biết đề nghị này có tạm thời làm giảm sự lo lắng của Nhất Phàm.

Nhất Phàm ngồi trên xe cùng Gia Đồng phóng nhanh đến quán cháo, suốt đường đi, anh không nói một lời nào mà chỉ nắm chặt điện thoại của Vũ Tịnh. “À phải, sao cô không dùng dây điện thoại, điện thoại cô nhỏ như vậy rất khó tìm. Hơn nữa dây điện thoại bây giờ đều rất đẹp, không phải là con gái đều thích sao” “Nhưng tôi lại không thích, hơn nữa dây điện thoại rất dễ móc vào các vật khác trong túi xách, phiền phức lắm.” Lời nói của Vũ Tịnh còn đang văng vẳng bên tai anh. “Em đừng bao giờ có chuyện gì, anh còn chưa mua dây điện thoại cho em, anh còn muốn làm nhiều việc vì em, em nhất định phải cho anh cơ hội.” Nhưng nhân viên quán cháo lại một lần nữa ấn chứng suy nghĩ của Nhất Phàm. Bây giờ đã không còn nghi ngờ gì nữa, Vũ Tịnh đã xảy ra chuyện. Tiếp đó, Gia Đồng chở Nhất Phàm về nhà, sau đó có rất nhiều cảnh sát đến nhà Hoắc, vài cảnh sát đang lắp máy giám thính, vài cảnh sát đang hỏi chuyện, đại khái là muốn biết Hoắc gia có kẻ thù nào không, có một cảnh sát cứ hỏi Nhất Phàm những chuyện trước khi Vũ Tịnh mất tích, lúc này trong đầu Nhất Phàm trống rỗng, anh trả lời một cách máy móc, điều duy nhất không thay đổi là trên tay Nhất Phàm vẫn là điện thoại của Vũ Tịnh, hình như chỉ có nắm nó trong tay anh mới cảm nhận được hơi ấm của Vũ Tịnh. Tạm thời Nhất Phàm không báo cho người nhà của Vũ Tịnh biết vì cảnh sát cũng không có manh mối gì, mọi người cũng chỉ ngồi đợi thôi.

Ở bên kia, Vũ Tịnh đã tỉnh lại sau khi bị hai tên lưu manh do Ngũ Tả Cường phái tới bắt cô và chở cô lên núi Phi La. Núi Phi La ở ngoài ngoại ô, dốc lại đứng, trên núi không có ai ở, Bàn Sơn công lộ lâu lâu cũng sẽ có vài chiếc xe chạy qua. Dưới chân núi là thôn vây quanh, có vài hộ cư dân sống ở đó. Vũ Tịnh thì bị đưa tới một ngôi nhà rất cũ và đã bị bỏ hoang rất lâu ở trên núi, khi hai tên lưu manh thả Vũ Tịnh xuống

đất thì cô mới đột nhiên tỉnh lại, nhưng vì tay chân đều đang bị dây thừng cột rất chặt nên cô không thể nhúc nhích.

- Anh Khôn, người thì chúng ta cũng bắt tới rồi mau lấy tiền đi! Chiều mai lấy tiền xong là tới chúng ta có thể đi rồi.

- Ủm, cậu Cường nói 1 triệu tiền chuộc chúng ta có thể lấy 500 ngàn, lần này Hoắc thị lỗ nặng rồi. – Cái người tên anh Khôn đó bắt đầu cầm điện thoại ra gọi qua nhà Hoắc, Vũ Tịnh cũng đã đoán được bảy tám phần kẻ sau lưng vụ này là Ngũ Tả Cường thông qua đoạn đối thoại của họ.

- Làm ơn tôi tìm Hoắc Nhất Phàm. – Khẩu khí của anh Khôn đó rất là đặc ý.

- Tôi là Hoắc Nhất Phàm. Mấy người bắt vợ tôi đi đâu? Mấy người cần điều kiện gì tôi cũng chấp nhận.

- Điều kiện à, thật ra chúng tôi cũng không phải là người tham lam gì, tôi nghe nói gần đây cậu Hoắc lấy được 5 triệu đô la tiền đầu tư, bây giờ tôi chỉ cần 1 triệu thôi, 3 giờ chiều mai đích thân cậu đem tiền tới chuộc, 12 giờ trưa tôi sẽ báo cho cậu địa điểm cụ thể, nếu như cậu không đích thân tới, cái cậu trông thấy sẽ là xác chết hay là người thì tôi không rõ.

Anh Khôn nói xong liền cúp máy, cảnh sát bắt lực lắc đầu vì thời gian quá ngắn không thể dò được vị trí cụ thể của nghi phạm, còn Nhất Phàm thì đã quá rõ ràng rồi, không cần phải nói gì nữa, người đứng sau lưng vụ này là Ngũ Tả Cường, 3 giờ chiều mai là thời gian Hoắc thị presentation, điều lệ trong đại hội nêu rõ nếu như không phải do pháp nhân của công ty trần thuật thì khách sạn đó coi như tự động bỏ cuộc. Nhớ lúc đó Nhất Phàm còn nói điều lệ này thật là thừa, không ngờ bây giờ Ngũ Tả Cường lại lợi dụng điều này mà lập ra một vụ bắt cóc.

- Nhất Phàm, cậu định làm sao? Nếu như ngày mai cậu đi giao tiền chuộc thì khách sạn chúng ta coi như tự động bỏ cuộc. – Gia Đồng cẩn thận hỏi.

- Tôi phải đi cứu Vũ Tịnh, nếu như Vũ Tịnh chết rồi thì cho dù có lấy được cái quyền đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. – Ánh mắt của Nhất Phàm đã đang trong trạng thái thờ ơ.

Ba mẹ Nhất Phàm đưa anh về phòng, một nửa số cảnh sát lúc này cũng đã ra về, chỉ để lại vài người theo dõi máy giám thính. Gia Đồng vẫn còn ở lại nhà Hoắc cùng giữ bên điện thoại với những cảnh sát còn lại.

Nhất Phàm trở về phòng, tay vẫn còn là điện thoại của Vũ Tịnh, nhìn chiếc giường trống trải, lần đầu tiên anh cảm thấy tim mình cũng trống rỗng như vậy. Trước đây Vũ Tịnh cũng có lúc không có ở nhà, nhưng Nhất Phàm biết cô sẽ trở về, còn hiện giờ anh không chắc lắm. Anh từ từ bước tới bên giường, sau đó ngồi lên đó, trên cái bàn ở đầu giường vẫn còn đặt con shin mà anh đã mua tặng Vũ Tịnh ở Mỹ, Nhất Phàm lại nhớ đến tình cảnh Vũ Tịnh nhìn mình rồi ục má lên trong quán ăn nhanh, lúc đó cô rất là lém lỉnh, rất là dễ thương; nhìn cái bàn làm việc trống rỗng, Nhất Phàm lại nhớ đến tình cảnh anh cùng Vũ Tịnh làm đêm, lúc đó họ thật sự rất ăn ý với nhau, có nhiều lúc Nhất Phàm không cần nói gì thì Vũ Tịnh đã có thể nói ra suy nghĩ của anh. Còn có những lần Vũ Tịnh quá mệt ngủ gục trên bàn, Nhất Phàm sẽ khẽ khàng lấy áo khoác đắp lên cho cô. Nghĩ một lúc lâu, ánh mắt của Nhất Phàm lại trở về chiếc giường đôi, từng kỷ niệm một với Vũ Tịnh lần lượt hiện ra trong đầu anh: trong đêm tân hôn, Vũ Tịnh chăm sóc mình khi mình uống say, cởi giày ình, lau mặt ình, pha nước mật ong ình; khi Vũ Tịnh bị bệnh, mình đút Vũ Tịnh uống canh hạt sen, cũng là ở trên chiếc giường này, mình và Vũ Tịnh đã nắm tay nhau ngủ một đêm, đêm đó, chỉ có một đêm đó, mình đã trở thành nơi dựa dẫm của Vũ Tịnh, mình chóng lấy cả thế giới của Vũ Tịnh. Và cũng trong căn phòng này, trên chiếc giường này, trước ngày sinh nhật của Vũ Tịnh, Vũ Tịnh nói với mình rằng mình muốn làm gì thì làm trong ngày giỗ của Tuệ Hân. Những ngày tháng bên cạnh Vũ Tịnh chỉ có một năm bốn tháng, nhưng đêm nay, Nhất Phàm mới phát hiện thì ra anh và Vũ Tịnh đã có nhiều kỷ niệm đến vậy, thì ra Vũ Tịnh đã ở trong thế giới của mình, chỉ là lúc trước vì Tuệ Hân hoặc vì Michael, mình đã không chịu thừa nhận, không chịu nhìn vào tình cảm này. Có lẽ là suy nghĩ có hơi mệt rồi chẳng, có lẽ là lúc này anh thật sự đã quá lo lắng rồi chẳng, Nhất Phàm nằm xuống giường, nghe mùi hương còn lưu lại trên gối của Vũ Tịnh, nước mắt anh tuôn ra như vỡ đê, anh nhất định sẽ cứu em về.

Trong lúc Nhất Phàm còn đang lo lắng cho Vũ Tịnh thì Vũ Tịnh đang nghĩ cách xem chạy trốn bằng cách nào, cô biết với tính cách của Nhất Phàm thì chắc chắn anh sẽ bỏ cuộc đi trần thuật mà đến chuộc cô lại, nhưng làm việc với Nhất Phàm lâu như vậy, cô có thể hiểu và cảm nhận được sự nhiệt tình của anh đối với Hoắc thị, anh cũng thích cái cảm giác thắng, tình yêu Nhất Phàm dành cho Hoắc thị một nửa cũng là vì Tuệ Hân, sự dịu dàng và sự chăm sóc của Tuệ Huệ làm cho Nhất Phàm chịu từ bỏ ngành chứng khoán và kiến trúc mà anh thích để gánh lấy trọng trách của gia tộc, Nhất Phàm cũng muốn đưa Hoắc thị thành một nhà hàng cấp quốc tế, và chi nhánh đầu tiên sẽ là ở Đài Loan, tại quê nhà của Tuệ Hân. Nếu như lần này lấy được quyền tổ chức, ước mơ của Nhất Phàm sẽ có thể thực hiện được. Vừa nghĩ đến đây, cái người tên anh Khôn đó nhìn Vũ Tịnh với ánh mắt gian tà, tên lưu manh còn lại cũng rất biết điều mà ra ngoài hút thuốc. Nhìn ánh mắt gian tà của hắn, Vũ Tịnh hoàn toàn hiểu hắn muốn làm gì, có lẽ đây chính là cơ hội, lúc này Vũ Tịnh đã không còn biết sợ là gì, chỉ cần có thể thoát thân. Anh Khôn tiến đến gần Vũ Tịnh, sau đó dùng tay sờ vào mặt cô, tay còn lại đang đưa tới ngực của Vũ Tịnh.

- Anh Khôn, anh cột tay chân của em thế này, lát nữa chúng ta sẽ bất tiện lắm, hay là anh cởi trói cho em trước đi, em chỉ là một con gái mềm yếu, muốn chạy cũng đâu có chạy được.

Vũ Tịnh vừa nói còn vừa đá lông nheo với anh Khôn, cười rất quyến rũ, nụ cười này và cái đá lông nheo này quả thật có tác dụng, anh Khôn quả nhiên ngoan ngoãn cởi trói cho Vũ Tịnh. Tuy Vũ Tịnh cảm thấy những gì mình làm có hơi tởm nhưng để chạy trốn thì phải liều thôi. Khi anh Khôn cởi trói chân cho cô thì Vũ Tịnh cảm lấy miếng ván rồi đập vào đầu anh Khôn, tuy cái đập này không lấy mạng hắn được nhưng hắn cũng mất cả nửa ngày mới hồi thần lại, Vũ Tịnh thừa cơ chạy ra ngoài, nhưng tên lưu manh canh gác bên ngoài ôm chặt lấy Vũ Tịnh, Vũ Tịnh đang mang giày cao gót, thế là cô liền dùng cái gót giày giẫm vào chân tên đó, tên lưu manh buông tay ra theo phản xạ, còn Vũ Tịnh thì lấy hết sức mà chạy, bởi vì chỉ cần chạy ra đến Bàn Sơn công lộ thì cô sẽ có cơ hội sống sót. Cuối cùng, con đường đã lấp ló hiện ra trong mắt cô, nhưng phía sau, hai tên lưu manh đã sắp đuổi kịp, cô không kịp suy nghĩ gì cả, xông ra ngoài đường và ngay lúc này một chiếc xe tải đang tăng tốc đụng sầm vào cô, Vũ Tịnh té xuống đất và lăn xuống dốc núi, tài xế cũng bị hoảng hồn, nhưng thấy người đã té xuống núi nên cũng nhanh chóng rời khỏi hiện trường, hai tên lưu manh kia thấy xảy ra tính mạng cũng không dám liên lạc với Ngũ Tả Cường nữa, chỉ lo nghĩ tìm chỗ nào trốn thôi. Trên công lộ có một vũng máu, những nhánh cỏ mọc dọc theo dốc núi cũng loáng thoáng dính máu, công lộ Bàn Sơn lại trở về sự yên tĩnh ban nãy, không ai biết nơi đây xảy ra chuyện gì, cái còn lại trong không khí chỉ là thoang thoảng mùi tanh của máu. Và ở dưới chân núi, toàn thân Vũ Tịnh đều là máu, trời vẫn tối mịt, không ai phát hiện cô gái bị thương nặng người này.

Tiếp đó bác sĩ đi vào, Vũ Tịnh ngồi trên giường, bác sĩ kiểm tra cho Vũ Tịnh, và phát hiện ký ức và thị lực của cô không có vấn đề gì.

- Vũ Tịnh, em không sao rồi. – Nhất Phàm ngồi ở cạnh giường nắm lấy tay Vũ Tịnh.

- Ừm.

Vũ Tịnh muốn trả lời nhưng phát hiện mình nói không ra tiếng. Cô lại thử lần nữa, nhưng vẫn không có cách nào phát thành tiếng. Cô nắm chặt cánh tay của Nhất Phàm, anh cũng khẩn trương hỏi bác sĩ thật ra là chuyện gì, bác sĩ chỉ lắc đầu không biết phải làm sao, đó là hiện trạng mà ông đã từng dự đoán, vì não bộ của Vũ Tịnh từng bị va đập mạnh, máu tụ trong não quá lâu đè lên dây thần kinh nên làm mất đi khả năng nói của cô.

Bác sĩ ra ngoài, Nhất Phàm ôm lấy cô nói với cô rằng không có gì đâu, sau này sẽ khỏi thôi, cô còn nhìn được, và còn có thể suy nghĩ. Tuy an ủi Vũ Tịnh như vậy nhưng anh biết, không thể nói là một việc vô cùng tàn nhẫn đối với cô, một Vũ Tịnh rạng ngời của lúc trước nếu như không thể biểu đạt suy nghĩ của mình thì cô thật sự sẽ đau hơn chết đi. Tiếp đó thì người nhà, bạn bè, đồng nghiệp cũng lần lượt đến thăm cô, khi có người cô sẽ làm ra nét mặt không có gì, nhưng anh hiểu nỗi đắng cay trong lòng cô.

31. Chương 31

Vì hiện giờ Vũ Tịnh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên cô vẫn phải nằm viện một thời gian. Hôm nay Nhất Phàm mang theo quà đến bệnh viện thăm Vũ Tịnh, trong phòng không có người, thì ra cô đã xuống công viên bên dưới ngồi. Nhìn từ xa, Vũ Tịnh của lúc này là chân thật nhất, nhưng nếu như cô vẫn còn hôn mê,

có phải sẽ có thể hạnh phúc hơn không? Lúc này, một trái banh lăn đến bên xe lăn của Vũ Tịnh, cô khom người xuống cầm lên. “cám ơn dì.” đứa bé lễ phép nói lời cám ơn. Vũ Tịnh vừa định nói không có gì thì mới ý thức được mình đã không thể nói được nữa, và thế là cô chỉ có thể mỉm cười gật đầu với đứa nhỏ. Sau khi đứa nhỏ đi, Vũ Tịnh lại trở lại nét mặt thờ thờ trước đó. Và Nhất Phàm đi đến bên cô.

- Hôm nay thấy sao? – Anh lẳng lẳng bước đến sau lưng Vũ Tịnh.

Cô lập tức thay lên mặt một nụ cười và lắc đầu ý muốn nói không có gì đặc biệt.

- Quà. – Nhất Phàm đặt cái hộp trong tay mình vào tay Vũ Tịnh. Cô mở ra, thì ra là một chiếc điện thoại.

- Loại này mới ra, nhấn tin rất là tiện, em không cần ấn nút như lúc trước nữa mà dùng cây bút này viết lên màn hình là được. Sau này em có gì muốn nói với anh thì cứ nhấn tin cho anh là được. Còn nữa nha. – Nhất Phàm vừa nói vừa móc từ trong túi ra một cái điện thoại giống y như cái của Vũ Tịnh. – Anh cũng đổi điện thoại luôn rồi nè, giống y như cái của em. Vì thế em đừng lo lắng là em có gì khác anh, bất cứ lúc nào, anh và em cũng như nhau cả. – Nhất Phàm nói xong ngẩng đầu lên và nhìn thấy sự cảm động trong mắt Vũ Tịnh.

- Cám ơn anh! – Vũ Tịnh gửi tin nhắn đầu tiên cho Nhất Phàm.

- Không cần cám ơn, anh đi mua nước cho em uống, đợi anh một lát.

Nhất Phàm đã quay lưng đi rồi, đọc tin nhắn của anh Vũ Tịnh bật cười. Khi ngẩng đầu lên lại, Vũ Tịnh nhìn thấy ở đằng kia, một người chồng vừa đẩy xe lăn vừa nói chuyện với vợ mình. Người phụ nữ đó trông rất yếu ớt, những ngày trong viện, Vũ Tịnh cũng biết được người đó mắc bệnh ung thư gan giai đoạn cuối qua những lời nói của y tá, bà không còn bao nhiêu thời gian nữa. Trông thấy hai người vẫn cười nói vui vẻ với nhau, cô lại có chút ngưỡng mộ. Nếu như mình không hề tỉnh lại, có lẽ Nhất Phàm sẽ không phải sống có gánh nặng thế này, nếu như mình và Nhất Phàm không có lời hẹn ước 3 năm, Nhất Phàm sẽ không phải vừa nhớ Tuệ Hân mà vừa phải e ngại mình, có lẽ chúng ta thật sự không phải là người có duyên của nhau.

Hôm nay là ngày Vũ Tịnh xuất viện, nhưng cô không về Hoắc gia mà về nhà ba của mình. Ba mẹ Nhất Phàm cũng không ngăn cản, Nhất Phàm cũng hiểu hiện giờ tạm thời Vũ Tịnh còn chưa thể nào thích nghi với việc mình không thể nói, có thể cô còn chưa chuẩn bị đủ tinh thần trở về khách sạn. Vũ Tịnh về nhà tự nhiên cũng sẽ thoải mái hơn. Từ khi không thể nói, Vũ Tịnh rất ít giao lưu với người trong nhà, suốt ngày nhốt mình trong phòng, mỗi đêm Nhất Phàm cũng sẽ gọi điện qua hỏi về tình trạng của Vũ Tịnh, nghe dì Cẩm nói tinh thần của Vũ Tịnh hình như không tốt lắm làm anh cũng lo lắng vô cùng. Anh không gấp gấp đến tìm cô, anh đã học cách cho Vũ Tịnh chút không gian của mình, anh biết nếu Vũ Tịnh ở trước mặt anh thì sẽ càng mệt mỏi hơn, vì thế anh đành kìm nén nỗi nhớ của mình, anh đồng ý tiếp tục chờ đợi, đợi đến ngày Vũ Tịnh tự nói “Em đồng ý”. Mỗi đêm, anh cũng sẽ nhắn tin hoặc email cho cô, và câu trả lời của cô từ đầu tới cuối cũng chỉ là những câu đại khái như em không sao, em rất tốt. Nhưng thật chất thì mỗi đêm, trên gối đều là nước mắt của cô, cô biết Nhất Phàm là người tốt, anh có thể vì cô mà làm bất kỳ chuyện gì, gánh hết tất cả, nhưng đó không hoàn toàn là vì yêu, mà nhiều hơn trong đó là trách nhiệm, họ có thể sống với nhau như rất tương thân tương ái trong mắt mọi người, nhưng cô hiểu rõ mình không qua được ải đó. Nhớ đến lần anh gọi tên của Tuệ Hân trong lúc uống say vào ngày giỗ của Tuệ Hân, cô hiểu được tình cảm sâu sắc đó.

Ngày mai là ngày Vũ Tịnh phải vào viện tái khám, Nhất Phàm cố tình qua nhà thăm cô. Cả nhà cũng vừa mới dùng xong bữa tối nên hiện giờ đang ngồi ăn trái cây ở đại sảnh. Chuông cửa reo lên, Vũ Tiệp xung phong chạy ra mở.

- Anh rẽ, anh tới rồi à.

Nhất Phàm và Vũ Tiệp cùng đi vào trong, trông thấy Vũ Tịnh còn ốm hơn khi mới xuất viện, anh thật cảm thấy không dễ chịu chút nào.

- Nhất Phàm, con tối đúng lúc quá, ba vừa định ra ngoài tản bộ, con ở lại đây trò chuyện với Vũ Tịnh đi ha. – Phương Hồng vừa nói vừa ra ý bảo dì Cẩm đẩy ông ra ngoài.

- Anh ba, không phải anh nói chỉ em dùng cái software sao, còn không mau lên phòng. – Lần này thì ngay cả người “chậm tiêu” như Chí Hoằng cũng hiểu ý.

Giờ đây đại sảnh chỉ còn lại Nhất Phàm và Vũ Tịnh. Vốn dĩ rất mong Nhất Phàm đến, nhưng khi nhìn thấy anh thì Vũ Tịnh lại có chút không tự nhiên. Vũ Tịnh tưởng Nhất Phàm sẽ nói gì nhưng không ngờ anh lại lấy điện thoại ra.

- Chiều mai anh đến chở em đi tái khám, ok?

Vũ Tịnh cầm lấy điện thoại của Nhất Phàm viết:

- Gần đây anh bận lắm, em tự đi.

Đọc câu trả lời của Vũ Tịnh, Nhất Phàm có hơi thất vọng.

- Ở nhà cảm thấy thế nào? Khi nào thì về nhà? – Nhất Phàm vẫn không nói, anh vẫn viết.

- Ở nhà rất tốt, em muốn ở đây một thời gian nữa. – lại một gáo nước lạnh tạt vào Nhất Phàm.

- Anh muốn nói gì thì cứ nói trực tiếp cho em nghe, viết qua viết lại như vậy rất mệt. – Lần này Vũ Tịnh giật điện thoại lại trước và viết lên đó những lời muốn nói.

Nhưng Nhất Phàm vẫn không nói gì, vẫn viết lên điện thoại:

- Anh đã nói, anh muốn giống nhau với em, em viết, thì anh sẽ viết.

Đọc câu này của Nhất Phàm, tin rằng người kiên cường cỡ nào cũng sẽ bị cảm động, Vũ Tịnh cũng không ngoại lệ, nhưng sau lưng sự cảm động này thật sự đã chất chứa quá nhiều nỗi đau, thấy nét mặt chăm chú của Nhất Phàm khi nhìn mình, ánh mắt của cô có hơi trốn tránh.

- Về nhà nghỉ ngơi đi, em cũng phải nghỉ ngơi.

Vũ Tịnh đưa điện thoại lại cho Nhất Phàm và đứng dậy chuẩn bị rời khỏi. Nhất Phàm cũng đứng dậy theo kéo lấy Vũ Tịnh ôm cô vào lòng. Bấy lâu nay vẫn khao khát có được cái ôm này, nhưng tại sao khi hôm nay Nhất Phàm ôm lấy mình, tim mình lại đau như vậy?

- Vũ Tịnh, em đừng từ bỏ bản thân mình, chúng ta đã phí quá nhiều thời gian rồi, em nằm trong bệnh viện một tháng, thì anh lo lắng cả một tháng, mỗi đêm nhìn thấy cái giường trống trải, tim của anh giống như bị ai khoét rỗng vậy, cho đến lúc đó, anh mới biết anh không thể rời xa em. Em nói không được không sao cả, để anh chăm sóc em, chúng ta hãy thử bỏ quá khứ xuống, chúng ta hãy thử nhìn tương lai của chúng ta, là tương lai của chúng ta, có được không?

Nhất Phàm ôm Vũ Tịnh rất chặt, mặt Vũ Tịnh lúc này cũng đã đầy lệ, tại sao lại nói với em những lời như thế vào lúc này? Thời điểm chúng ta gặp gỡ đã là sai, những gì tiếp theo đó cũng đều sai. Vũ Tịnh từ từ rời khỏi vòng tay của Nhất Phàm, cô buông tay của anh ra, và lại quay lưng rời khỏi, anh cũng không đuổi theo, có lẽ đây chính là kết cục của chúng ta.

Vũ Tịnh chạy nhanh lên lầu, còn Nhất Phàm đứng nhìn Vũ Tịnh dờ dẩn. Vũ Tịnh chạy vào phòng mình, đóng cửa lại, thoát chốc trở thành một người nước mắt. Bên kia Nhất Phàm cũng đi ra biệt thự nhà Vũ Tịnh, mở cửa xe, đóng cửa xe một cách máy móc, ổn áp xe được khởi động, nước mắt của anh cũng không ngăn lại được nữa, xe chạy đi, anh không biết rằng Vũ Tịnh đã lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn anh rời khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Vũ Tịnh mang theo một bó hoa bách hợp to đến mộ viên thăm mẹ. Trong hình, mẹ đang cười rất xinh, còn Vũ Tịnh thì không thể cười rạng rỡ như vậy.

“Mẹ, con và ba đã làm hòa rồi, mẹ yên tâm, hiện giờ mọi người sống với nhau rất vui vẻ. Còn con, con cũng rất tốt, mẹ không cần lo lắng. Con sẽ hạnh phúc.”

Tuy không thể nói nhưng Vũ Tịnh cũng đã nói trong lòng mình, rõ ràng không vui mà vẫn phải nói mình vui. Rời khỏi mộ phần của mẹ, Vũ Tịnh đi đến mộ phần của Tuệ Hân, Tuệ Hân trong hình cũng cười rất xinh, đứng trước Tuệ Hân, Vũ Tịnh biết mình mãi mãi là người thua, đứng trước Tuệ Hân, Nhất Phàm mãi mãi có thể cười một cách thoải mái, còn ở trước mặt mình, Nhất Phàm thật sự sống rất nặng nề. Khi đi

xuống núi, Vũ Tịnh lại đi qua chỗ mình bị té, đó là nơi họ gặp nhau, Vũ Tịnh không dám dừng lại ở đó quá lâu, cô đi như chạy xuống chân núi. Chúng ta không ngừng bỏ lỡ nhau, thật sự là vận mệnh ư?

Trưa nay, Gia Đồng thấy Nhất Phàm còn đang làm việc trong phòng, anh liền đi vào trong.

- Tại sao còn không đi? Hôm nay không phải là cậu phải cùng Vũ Tịnh đến bệnh viện tái khám sao?

- Hôm qua tôi đến thăm Vũ Tịnh, cô ấy nói cô ấy tự đi.

- Cậu thật sự yên tâm để cô ấy tự đi à? Vốn dĩ còn tưởng sau khi Vũ Tịnh xuất viện thì sẽ có thể nhìn thấy kết thúc đẹp của hai người, nhưng bây giờ xem ra hình như hai người còn càng ngày càng xa. Sao cậu không chủ động một tí!

- Chủ động? Đem qua tôi đến nhà Vũ Tịnh, nói với cô ấy chúng tôi đều nên bỏ quá khứ xuống, chỉ nhìn vào tương lai, tôi muốn chăm sóc cho cô ấy nhưng cô ấy cũng vẫn không nói gì, là cô ấy đã buông tôi ra. Có lẽ chúng tôi thật sự không có duyên phận chăng!

- Duyên phận? Duyên phận là do mình tự nắm bắt, Vũ Tịnh bị thương nặng như vậy mà cuối cùng cũng có thể tỉnh lại, đó chính là duyên phận. Hiện giờ cô ấy không thể nhận lời cậu là vì cô ấy không thể nói, cô ấy không muốn trở thành gánh nặng của cậu nên mới nói những lời trái với lòng mình, sao mà cậu cũng hồ đồ theo cổ như vậy chứ!

- Vậy tôi nên làm gì? Tôi thật sự không biết mình có thể làm gì?

- Cái cậu làm là chờ đợi, cô ấy sẽ cảm động. Còn nữa, cái này giao cho tôi! Chiều nay cậu vẫn thích hợp làm sứ giả hộ hoa hơn!

Nghe đến đây Nhất Phàm bật cười. Lúc trước là Vũ Tịnh ở bên cạnh trông chừng mình, hiện giờ là lúc mình ở bên cạnh bảo vệ Vũ Tịnh rồi.

Buổi chiều, Vũ Tịnh vẫn kiên quyết đến bệnh viện một mình, ngồi trên taxi, trong đầu cô vẫn hiện ra cảnh tượng đêm qua. Khi đến trước cửa phòng khám, Vũ Tịnh trông thấy Nhất Phàm đã đợi sẵn ở đó. Vũ Tịnh lại không tự nhiên, còn Nhất Phàm thì không nói gì mà chỉ bước tới nắm tay Vũ Tịnh, hai người thật sự rất giống một đôi vợ chồng ân ái. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói tất cả đều bình thường, còn về việc có thể nói hay không thì chỉ có ông trời mới biết. Ra khỏi phòng khám, Nhất Phàm lại nắm lấy tay Vũ Tịnh, Vũ Tịnh muốn giật tay lại nhưng anh không cho cô cơ hội đó. Cô cũng không giật ra nữa mà chỉ nhìn sang hướng khác. Đang đi trên hành lang đột nhiên Vũ Tịnh nghe tiếng khóc thét của một người đàn ông. Người đó cố hết sức kéo lấy xe không cho y tá đưa vợ ông đi, tấm khăn trắng trên đầu vợ ông bị giở ra, Vũ Tịnh nhận ra đó là người phụ nữ bị ung thư gan, người chồng đang kéo lấy tay vợ mình gọi tên bà, cảnh tượng này thật sự có chút thảm thương, đây cũng là lần đầu tiên Vũ Tịnh trông thấy cảnh tượng âm dương cách biệt. Khi Tuệ Hân ra đi, có phải Nhất Phàm cũng như vậy không? Vũ Tịnh quay qua nhìn Nhất Phàm nhưng trên mặt anh không có biểu hiện gì, chắc chắn là anh đã nhìn thấy mình của lúc trước.

Rời khỏi bệnh viện, Nhất Phàm vẫn nắm tay Vũ Tịnh, sau đó lại tự mình nói.

- Khi Tuệ Hân ra đi, chỉ ít trong lúc đó anh cảm thấy bầu trời như muốn sụp xuống. Khi nhìn thấy em không một chút phản ứng nằm trên giường bệnh, anh cũng có cảm giác đó, thế giới của anh không có em sẽ là trăm ngàn lỗ hổng, ông trời không cho anh cơ hội bù đắp cho Tuệ Hân, nhưng ông trời đã cho chúng ta cơ hội, em không cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh thôi. Nếu như có một ngày, em cảm thấy chúng ta không hợp với nhau hoặc em tìm được hạnh phúc của mình, em có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, nhưng bây giờ, bây giờ hãy cho anh được chăm sóc em, có được không?

Nhìn nét mặt thành khẩn của Nhất Phàm, Vũ Tịnh biết mình không thể từ chối được nữa, cô khẽ gật đầu, Nhất Phàm thấy vậy như thả được tảng đá nặng trên vai xuống. Cuối cùng anh cũng đã có thể ôm lấy cô, cô cũng không vùng vẫy ra nữa. Có phải nhiều lúc con người không cần phải sống quá rõ ràng như vậy không? Những gì nghĩ không thông hãy cứ để nó ở đó phải chăng cũng là một việc tốt?

Buổi tối Nhất Phàm dắt Vũ Tịnh về nhà, Hoắc Cảnh Thiên và vợ trông thấy hai người cùng về cũng nhẹ nhõm hơn. Bà Hoắc không mấy tình cảm của ngày thường hôm nay cũng chủ động tới nắm lấy tay Vũ Tịnh, sờ vào mặt Vũ Tịnh nói rất tình cảm:

- Trở về là tốt. Sao lại ốm rồi, sau này Nhất Phàm chọc giận con con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ trừng trị nó. – Người già nói xong liền hối hận vì bà quên mất hiện giờ Vũ Tịnh không thể nói. Nhưng Vũ Tịnh chỉ cười và lắc đầu tỏ ý cô không sao.

Hôm sau, Vũ Tịnh dậy rất sớm để trang điểm, thật ra thì cô cũng vẫn mặc áo vest đen, sơ mi trắng thôi, hôm nay cô còn chải tóc lên để trông mình tỉnh táo hơn, trang điểm xong Vũ Tịnh còn ngồi đó, đại khái là vì khẩn trương chẳng, có lẽ hôm nay khi vào khách sạn, mọi người sẽ dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình.

- Đi thôi, rất đẹp rồi. – Nhất Phàm bước tới sau lưng Vũ Tịnh hôn lên má cô một cái.

32. Chương 32

Khi đến khách sạn, quả nhiên rất nhiều ánh mắt kỳ lạ nhìn Vũ Tịnh, Nhất Phàm thì vẫn nắm chặt tay cô. Vào phòng làm việc, Nhất Phàm mở máy vi tính của Vũ Tịnh lên. Trên màn hình vi tính có thêm một biểu tượng, là MSN.

- Anh mới biết thì ra em là nhân viên 5 tốt, vi tính không bao giờ có phần mềm chat, nhưng bây giờ có MSN thì em nói chuyện với anh sẽ tiện hơn một chút. Khi có cuộc họp, em chỉ việc nói suy nghĩ của mình trên máy là được. Khi em không thể nói chuyện, anh chính là miệng của em. – Nhất Phàm vừa nói vừa làm cho cô coi, còn Vũ Tịnh thì lén lút nhìn anh, anh vẫn chu đáo như vậy.

- Còn nữa, tên đăng nhập là tên tiếng anh của em Michelle, password, em phải nhìn kỹ nha.

Nhất Phàm chậm rãi gõ trên bàn phím những chữ cái R – L – O – V – E – M, Vũ Tịnh thấy rất rõ ràng, cuối cùng cô cũng không nhịn được mà ‘bụp chất’ cười, bắt đầu từ lúc nào mà anh cũng biết dùng chiêu này thế, còn Nhất Phàm thì bây giờ mới có biểu hiện nhẹ nhõm hẳn ra, đã rất rất lâu rồi không trông thấy cô cười tự nhiên như vậy.

- Michelle, cuối cùng thì cô cũng về rồi, tôi và Nhất Phàm sắp mệt xỉu rồi đó. – Gia Đồng chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào.

Vũ Tịnh gật đầu và cười.

- Anh về phòng nha, có gì nhắn tin cho anh hen. – Nhất Phàm và Gia Đồng cùng ra ngoài, sự ngọt ngào trên mặt Vũ Tịnh không giảm đi chút xíu nào.

- Tôi thấy hôm nay Vũ Tịnh rất vui, cậu đã xài ma thuật gì với người ta thế? Để tôi cũng bắt chước để dỗ vợ của tôi.

- Cái gì mà người ta, ma thuật chứ. Vũ Tịnh là vợ của tôi, chúng tôi tâm linh tương thông.

- Khẩu khí hôm nay cũng khác luôn rồi, hy vọng hai người có kết cục tốt đẹp.

- Cảm ơn. – Nhất Phàm vừa nói cảm ơn còn vừa nhớ lại cái cười lúc nãy của Vũ Tịnh, tìm anh ngọt biết bao nhiêu.

Tuy mất khả năng nói chuyện nhưng hiệu suất làm việc của Vũ Tịnh cũng vẫn rất cao, trung gian Vũ Tịnh cần phải qua phòng Nhất Phàm thảo luận về phương án thiết kế của presentation cuối cùng, vừa đi đến cửa phòng thì đã nghe hai thư ký nói chuyện với nhau.

- Sandra, bà Hoắc có thật sự là không nói chuyện được không?

- Nhỏ tiếng một chút đi, là thật đó, hiện giờ cô ấy chỉ có thể giao lưu với ông Hoắc bằng tin nhắn thôi.

- Còn trẻ như vậy, thật là tội nghiệp quá, một người tài giỏi như vậy sao lại trở thành thế này chứ?

- Tôi lại không cảm thấy cô ấy tội nghiệp, hiện giờ ông Hoắc rất ân cần với cô ấy.

- Ân cần chu đáo thì có ích gì, một người đàn ông làm sao có thể suốt đời ở bên cạnh một người câm chứ, ân cần chu đáo cũng chỉ là tạm thời thôi. Họ lại chưa có con, nếu như bà Hoắc có con thì kết cục có thể sẽ còn tốt một chút, bây giờ như vậy thật là làm người ta lo quá đi.

- Thôi được rồi cô đừng có nhiều chuyện nữa, về làm việc đi!

Thư ký đã kết thúc cuộc đối thoại, Vũ Tịnh lại có chút sợ gặp Nhất Phàm, một người đàn ông sao có thể suốt đời ở bên cạnh một người câm? Chắc chúng ta không có suốt đời đâu nhỉ, chỉ một năm rưỡi thôi.

Khi họp với Nhất Phàm, Vũ Tịnh lại có hơi không tập trung, anh biết chắc chắn là cô đã nghe thấy người khác nói gì. Bữa trưa, Nhất Phàm không dắt Vũ Tịnh đến căn tin VIP ở lầu hai nữa mà đưa cô đến căn tin của nhân viên. Hai người chưa bao giờ dùng cơm ở đây, trông thấy nhiều người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, Vũ Tịnh lại bất giác siết chặt tay của Nhất Phàm. Anh tìm một chỗ bên cửa sổ cho cô ngồi xuống rồi đi lấy hai phần ăn trưa tới. Khi Nhất Phàm không ở đây hình như toàn bộ ánh mắt đều nhìn mình, Vũ Tịnh chỉ biết nhìn ra ngoài cửa sổ suốt.

- Cơm trưa tới đây.

Thấy Nhất Phàm trở về, Vũ Tịnh mới hơi bình tĩnh lại. Món ngọt trong mâm của Vũ Tịnh là cháo bát bửu, còn của Nhất Phàm lại là bánh đậu đỏ. Trông thấy bánh đậu đỏ, Vũ Tịnh liền đưa tay ra muốn lấy nó nhưng bị Nhất Phàm giành trước một bước, bánh trong tay anh.

- Mở miệng ra, anh dứt cho.

Nhất Phàm nói xong còn mở miệng ra ra ý bảo Vũ Tịnh cũng làm vậy. Xung quanh vô số cặp mắt đều đang nhìn họ, da mặt Vũ Tịnh mỏng lắm, thấy Nhất Phàm làm vậy trước mặt mọi người cô chẳng thà không ăn bánh đậu đỏ mà ăn cơm chiên trong khay của mình. Nhưng Nhất Phàm không chịu, anh đưa luôn bánh tới miệng Vũ Tịnh:

- Bà xã, nể mặt chút đi.

Thấy xung quanh có nhiều người như vậy, cô đành mở miệng ra ăn, mọi người lập tức vỗ tay, cảnh này chính là bằng chứng chứng kiến cho tình cảm của Nhất Phàm và Vũ Tịnh, những suy đoán nghi ngờ trước đó của mọi người lập tức biến mất, một đồng sự trưởng yêu vợ mình như vậy chắc chắn cũng sẽ dùng tâm trạng như thế mà lo cho khách sạn, cho nhân viên. Căn tin lại trở về như bình thường. Vũ Tịnh viết gì đó trên điện thoại sau đó đưa cho Nhất Phàm

- Lúc này thật sự rất cảm động, cảm ơn anh!

Đọc được lời nói trong lòng của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cũng cười theo. Cách nhau một cái bàn, Nhất Phàm nắm lấy tay Vũ Tịnh:

- Anh muốn nói cho em biết, bất luận em như thế nào, bất luận người khác nhìn em thế nào, em mãi mãi là vợ của anh, hy vọng em có thể tin anh, anh cần em.

Vũ Tịnh chớp chớp mắt, Nhất Phàm biết cô đã hiểu ý của anh.

Thật sự hy vọng chúng ta có thể mãi mãi hiểu được tâm ý của đối phương, như vậy thì cho dù có bao nhiêu thử thách, bao nhiêu khó khăn ngăn cản trước mặt chúng ta, chúng ta vẫn sẽ nắm lấy tay của đối đối phương, mãi mãi cũng không buông ra.

Chương 15 : Surprise

Hình như lịch sử lãng mạn bánh đậu đỏ trong căn tin đã làm cho Nhất Phàm và Vũ Tịnh tìm lại được sự ăn ý trước khi xảy ra tai nạn, nhưng trong lòng Vũ Tịnh biết rõ mình đã không còn là Phương Vũ Tịnh có thể nói chuyện của lúc xưa nữa. Là một người vợ, khi chồng có phiền não cần được chia sẻ mà mình chỉ có thể lắng nghe, không thể an ủi, không thể san sẻ. Tuy tất cả những gì Nhất Phàm làm đích thật có thể khiến ột người phụ nữ suốt đời ở bên cạnh anh, nhưng bất ngờ không phải ngày nào cũng có, cuộc sống vốn là bình lặng, hôm nay nay Nhất Phàm có thể nói không để tâm, nhưng ngày mai, ngày mốt, năm sau, năm

sau nữa thì sao? Vũ Tịnh có hơi không dám nghĩ tiếp. Nếu như Vũ Tịnh là loại vợ hiền dâu thảo, xem việc chăm sóc gia đình là sự nghiệp của mình thì có lẽ cô còn có thể tự làm mình tê dại để hưởng thụ niềm hạnh phúc bây giờ, nhưng nỗi ám ảnh mà hôn nhân của ba mẹ để lại đã làm cho Vũ Tịnh sớm sống độc lập, quá sớm xã hội hóa, tính cách dựa vào bản thân mình ở một khía cạnh nào đó đã bóc lột đặc quyền vốn có của một người con gái của cô. Còn Nhất Phàm thì sao, tuy áp lực của bài trần thuật bên Mi rất lớn, nhưng hiện giờ đối với anh mà nói, anh càng quý trọng từng giây từng phút ở bên Vũ Tịnh hơn, trước đây họ đã lãng phí quá nhiều thời gian, cho nên bây giờ anh phải bù đắp bù đắp. Sau khi xuất hiện, sức khỏe của Vũ Tịnh đã không còn như trước nữa nên Nhất Phàm sẽ không sắp xếp quá nhiều công việc cho cô, mỗi đêm trước mười giờ sẽ đưa Vũ Tịnh về nhà, giao cô ẹ và em mình xong, anh sẽ lại trở về tăng ca với Gia Đồng. Nhưng bất luận anh về trễ cỡ nào đi nữa, trên bàn trong phòng ngủ luôn luôn có một chén chè do Vũ Tịnh nấu, bên cạnh có một tờ giấy do Vũ Tịnh viết, có thể là lời động viên, có thể là lời thăm hỏi, và chút xíu tâm tư này của Vũ Tịnh đã trở thành hộp sưu tầm của riêng Nhất Phàm, anh đã cố tình đi mua một cái hộp để giữ lại những tờ giấy nhỏ này và để trong tủ của phòng làm việc, khi mệt mỏi, khi nhớ tới Vũ Tịnh, anh có thể lấy nó ra xem. Vũ Tịnh cũng có hỏi anh tại sao những tờ giấy mà cô viết luôn biến mất vào ngày hôm sau, nhưng anh chỉ cười khi không đáp.

Cả hai vẫn còn là một người nằm giường một người nằm sofa, không phải là Nhất Phàm không yêu Vũ Tịnh, có lẽ còn nhớ Tuệ Hân, Tuệ Hân với anh mà nói sớm đã mọc rễ ở trong tim, trong tim anh mãi mãi có một vị trí của Tuệ Hân, nhưng mà Nhất Phàm cũng đã dần dần hiểu hàm ý của câu “trân trọng người trước mắt” mà người già hay nói, Tuệ Hân đã trở thành một sự hối tiếc trong lòng anh thì anh không thể nào để Vũ Tịnh một lần nữa trở thành sự hối tiếc thứ hai, chỉ là vì anh cũng hiểu Vũ Tịnh là một người hơi chậm, cả hai đều cần có thời gian để tìm hiểu đối phương, hiện giờ Vũ Tịnh không thể nói chuyện nên sẽ càng có nhiều băn khoăn hơn lúc trước, Nhất Phàm phải dùng thời gian và thành ý của mình để làm Vũ Tịnh rung động, đến lúc đó có thể có một lời cầu hôn chính thức, một lời hứa chân chính, đó mới là sự tôn trọng đối với Vũ Tịnh, và cũng là với tình cảm này.

Những ngày chuẩn bị cho buổi trần thuật tuy rất bận, nhưng Nhất Phàm cũng rất biết “tận dụng hết mình”, hai người hoặc là cùng đến Hà Ký ăn cháo, hoặc là đi chợ về nhà làm cơm, cùng ra ngoại thành ngắm cảnh. Tuy không thể nói chuyện, nhưng có người mình thích, người quan tâm mình ở bên cạnh, Vũ Tịnh cũng không cách nào kháng cự niềm hạnh phúc này. Trước kia khi có thể nói, cô và Nhất Phàm giống chiến hữu hơn, tuy lâu lâu sẽ có chút xíu tình cảm nhưng cảm giác “người nhà” chưa bao giờ rõ ràng như bây giờ; Nhất Phàm bây giờ sẽ quan tâm xem cô đang nghĩ gì, vì có người yêu thương chiều chuộng, nên đích thật là bây giờ Vũ Tịnh vui hơn bao giờ hết, tuy cũng rất muốn có thể nói lại được nhưng nếu như phải lấy hạnh phúc để trao đổi, một Vũ Tịnh tỉnh táo cũng nguyện lựa chọn hạnh phúc.

Trưa hôm nay, hai người lại tranh thủ giờ ăn trưa ra ngoài mua quà cho đứa bé hạng nhất và sau đó đem đến nhà bé đó. Tuy thời gian tặng quà trễ hơn lời hứa của Vũ Tịnh rất nhiều nhưng đứa trẻ đó vẫn rất vui mừng, trông thấy đứa bé thỏa mãn như vậy trong lòng Vũ Tịnh cũng dâng lên sự ngọt ngào, có phải là gần đây mình đã có quà nhiều hạnh phúc rồi không, tràn ra hết rồi? Sau khi tặng quà xong, hai người lại tay trong tay đi qua bãi đậu xe bên kia đường để lấy xe. Khi sắp qua đường thì Vũ Tịnh mới phát hiện thì ra shop kẹo bên lề đường là shop chuyên bán kẹo của AMONLD ROCA, AMONLD ROCA là một loại chocolate đậu phộng rất ngon, mặc dù Michael rất keo kiệt khi tặng chocolate cho Vũ Tịnh trong ngày sinh nhật của cô, nhưng bình thường anh cũng tặng không ít. Thật ra là vì anh lo lắng Vũ Tịnh cứ bận học thì lại uống cafe, con gái uống cafe nhiều sẽ dễ đau đầu, vả lại da cũng không tốt, vì thế mà anh lựa chọn tặng chocolate. Vũ Tịnh cứ hay cười anh nói là nếu như mình vì ăn chocolate mà biến thành bé mập không gả đi được thì sẽ không tha cho Minh Kiệt đâu, còn anh thì sẽ vô vô vai Vũ Tịnh như với các anh em, còn trên cô không đợi được nữa muốn làm vợ anh. Tuy những tranh chấp ngọt ngào này luôn luôn kết thúc trong tiếng cãi nhau và tiếng cười, nhưng những ngày rời khỏi Michael, những ngày đau thương một mình, trong túi của Vũ Tịnh không bao giờ thiếu một túi AMONLD ROCA, chocolate tuy ngọt đến hơi ngán, nhưng vị ngọt đó vẫn không cách nào hòa tan vị đắng trong lòng cô. Shop này thiết kế rất đẹp, kệ bằng kiếng, bên ngoài lại là một tấm kiếng lớn, phía sau tấm kiếng là toàn bộ những chiếc hộp AMONLD ROCA từ năm 1912 đến nay, và trong đó cũng có cái hộp quen thuộc với mình. Vũ Tịnh không đi vào trong mà chỉ đứng nhìn bên ngoài tấm kiếng, lẳng lặng nhìn cái hộp quen thuộc với mình.

- Sao vậy, lớn rồi mà còn muốn ăn chocolate à? Không phải con gái đều sợ mập sao? – Nhất Phàm đi tới bên Vũ Tịnh, bắt giác lại cười cô nhưng Vũ Tịnh vẫn chỉ nhìn cái hộp cười khờ.

– Thôi được rồi, để ông xã này tính tiền vậy. – Nhất Phàm nói xong chuẩn bị vào trong mua hộp chocolate mà Vũ Tịnh đã từng thích nhưng lại bị Vũ Tịnh kéo lại và lắc đầu, sau đó lại rất tự nhiên mà khoác lấy tay anh.

– Không lấy thật à? HK chỉ có chỗ này có thôi đó. – Vũ Tịnh vẫn lắc đầu. Từ khi trở về HK, cô đã không đụng đến AMONLD ROCA nữa, có lẽ chỉ có như vậy mới gọi là triệt để quên đi một người chẳng. Hiện giờ mình đã có Nhất Phàm, có gia đình mới, cuộc sống mới, có lẽ mình đã không cần nữa.

– Nếu như em thật sự không lấy thì thật là tiết kiệm tiền cho anh đó!! Em phải suy nghĩ kỹ đó nha. – Nhất Phàm vẫn còn nhắc nhở lần cuối. Còn Vũ Tịnh thì rút tay mình lại lấy điện thoại ra viết: “Anh thật là còn lười hơn người già.” Đọc câu này xong, cả hai cùng nhìn nhau cười sau đó lại là Nhất Phàm nắm tay Vũ Tịnh rồi cùng cô qua đường.

Chính ngay lúc cả hai vừa quay lưng qua đường thì một cặp tình nhân khác cũng từ shop chuyên bán AMONLD ROCA bước ra, tuy cũng là tay trong tay, nhưng hai người đều mang tâm sự riêng. Nhưng ở vào giây phút vừa bước ra cửa, trong mắt người đàn ông đó hiện ra một ánh sáng đã mất đi từ rất lâu, Vũ Tịnh, nửa gương mặt đó, bóng lưng đó tại sao lại giống người mà mình mong nhớ như vậy? Anh muốn đuổi theo nhưng một chiếc taxi đã ngừng ngay trước mặt anh, cô gái bên cạnh hối thúc anh lên xe, những năm này, anh đã quen với cuộc sống cô nói gì thì anh làm đó, khi cô gái trong tim của anh biến mất trong cuộc đời anh thì anh đã không còn quan tâm người đứng bên cạnh mình là ai nữa. Từ nhỏ anh đã là con một trong nhà, có tiền, lại đẹp trai, nhưng anh không quá nhiệt tình với cuộc sống, vì tất cả của anh đều đã được định sẵn trên một quỹ đạo: quen bạn bè nào, học trường nào, kết hôn với người nào, làm việc gì. Chỉ là sau khi quen biết Phương Vũ Tịnh, tất cả đều thay đổi, tài hoa của cô, sự kiêu ngạo cô độc của cô đã bắt giác chinh phục anh, cuộc sống của anh hình như lần đầu tiên có được trọng tâm, có được mục tiêu, nhưng Vũ Tịnh lại không phải là người tốt nhất trong mắt của người nhà Michael, người tốt nhất của họ là Donna. Donna và Michael cùng lớn lên nhưng Michael không cho rằng Donna là nửa kia lý tưởng của mình, Donna từ nhỏ cũng là chường thượng minh châu trong nhà, cô sẽ dùng hết tất cả các cách để đạt được cái mà cô muốn, cô sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, còn đối với anh, anh cần một người hiểu mình, nhưng Donna không phải. Chỉ có điều những ngày tháng Vũ Tịnh biến mất, Donna là người luôn ở bên cạnh mình, và lại trong hai năm ở Pháp, Donna đã thật sự trở thành người của Michael, trong nhà hối thúc hai người kết hôn nhưng Michael chỉ nhận lời ngoài miệng vì thật ra anh vẫn còn muốn tìm Vũ Tịnh, anh hy vọng có thể nói với cô đó là hiểu lầm, chỉ là bấy lâu nay ông trời đã không cho anh cơ hội đó.

- Sao em mua nhiều AMONLD ROCA vậy? – Nhìn túi xách trên tay Donna, Michael bắt giác bồn chồn.

- Thì anh thích ăn mà, hơn nữa anh sắp phải đến công ty rồi, sau này chúng ta cũng không có thời gian dạo phố mua đồ ăn nữa.

Donna nói xong lại nắm lấy tay Michael, chỉ có điều trên mặt Michael vẫn như lúc trước, không hề có nụ cười, vẫn là gương mặt lạnh băng. Nhiều năm nay, Donna cũng đã quen, cô biết Michael không có cảm giác với mình nhưng cô cũng không hiểu tại sao mình lại cứ phải hao phí tuổi thanh xuân ở một người đàn ông không yêu mình như vậy, có lẽ là vì lúc nhỏ khi mình vấp ngã, Michael đã cười nói sao mình lại bất cẩn như vậy, còn nói chỉ có anh chăm sóc ình. Chỉ là một câu nói đùa mà mình lại xem đó là tuyên ngôn của tình yêu, và lại còn đã tin nhiều năm như vậy. Phụ nữ nhiều lúc cũng ngu ngốc như thế, nhảy vào cái bẫy do mình làm ra nhưng lại không thể trở ra.

Taxi ngừng lại trước một biệt thự ở ngoại ô, đây là biệt thự của nhà Michael trước khi họ di cư qua Mỹ, mỗi lần người nhà về HK cũng không bao giờ ở khách sạn mà sẽ chỉ ở đây. Nghiệp vụ của tập đoàn Quan thị rất rộng lớn, nhà hàng là một bộ phận trong đó, những năm gần đây, công ty đã chuyển trọng tâm từ nhà hàng sang ngành vật lưu, lần này Michael về HK cũng là ý của ba mình, ba hy vọng anh có thể làm quen với nghiệp vụ vật lưu, mà trợ thủ lúc xưa của ba lại ở phân công ty tại HK nên Michael phải về HK, thời gian sau ba mẹ cũng sẽ đến HK tham gia niên hội của Hiệp hội nhà hàng tiêu chuẩn quốc tế của HK, chắc là đến lúc đó ba mẹ sẽ lại nhắc đến việc kết hôn của hai người. Lúc này Michael ngồi trên sofa xem văn kiện, còn Donna thì đặt ly nước chanh tươi ở trước mặt anh, sau đó bẻ đôi AMONLD ROCA đặt một nửa vào tay Michael. Lúc trước Michael bẻ đôi chocolate là vì anh và Vũ Tịnh mỗi người một nửa, bây giờ Vũ Tịnh không còn ở bên cạnh, thói quen của anh hình như cũng không thay đổi. Hai người cứ ngồi như thế, Michael xem văn kiện còn Donna thì ngồi bên cạnh xem tạp chí, họ rất ít khi trò chuyện với nhau, người

ngoài nhìn vào sẽ cảm giác đôi tình nhân này rất là gương gao, nhưng bản thân họ thật sự cảm thấy không có vấn đề gì, nếu đã có thể khiến người nhà vui vẻ thì tại sao lại không làm?

33. Chương 33

Chỉ trong chớp mắt, ngày mai đã là ngày Nhất Phàm phải qua Mĩ, vì nửa năm sau khi Vũ Tịnh xuất viện đều phải đến bệnh viện tái khám, và lại văn kiện chủ yếu của lần trần thuật này đều là Nhất Phàm và Gia Đống chuẩn bị nên Nhất Phàm quyết định qua Mĩ cùng Gia Đống, còn Vũ Tịnh ở lại khách sạn xử lý những công việc thường ngày. Sáng mai là phải lên máy bay nên cuối cùng hôm nay Nhất Phàm và Vũ Tịnh cũng có cơ hội dùng bữa tối với gia đình. Vì không thể nói chuyện nên Vũ Tịnh chỉ có thể làm một thính giả trung thành, người trong nhà ngoài Nhất Phàm ra thì không ai quan tâm cô đang nghĩ gì, và lúc này trên mặt Vũ Tịnh có nỗi hoang mang và lạc lõng không thể che giấu. Từ khi kết hôn đến nay, ngoại trừ những ngày hôn mê trong bệnh viện, cô và Nhất Phàm chưa hề tách xa, khi đi công tác, hai người cũng đi cùng, khi tăng ca cả hai cũng ở bên nhau, khi không thể nói chuyện, vì mỗi ngày có Nhất Phàm cùng đi làm nên mình sẽ không sợ hãi. Nhưng ngày mai mình phải tự đi làm, nghĩ đến đây, một nữ cường nhân như Vũ Tịnh cũng có chút cảm thấy rợn người.

- Ninh Ninh, anh hai qua Mĩ rồi em phải chăm sóc cho chị dâu có biết không? – Nhất Phàm vừa nói vừa vỗ vai Vũ Tịnh.

- Biết rồi anh hai, chị dâu giỏi như vậy cần gì người nông nổi như em chăm sóc chứ, anh yên tâm đi.

- Con à, ra ngoài nhớ phải cẩn thận. Vũ Tịnh con cứ giao ẹ, mẹ đảm bảo con trở về sẽ trông thấy một người vợ mập mập trắng trẻo.

- Cám ơn mẹ, vậy thì phiền mẹ rồi nha. – Nhất Phàm nói xong quay qua nhìn thấy Vũ Tịnh hình như vẫn còn rất lo lắng và khẩn trương.

- Con à, sáng mai con muốn ăn gì để mẹ bảo chị Dung làm. – Trong mắt bà Hoắc, hình như Nhất Phàm mãi mãi cũng là một đứa trẻ.

- Thật ra thì con muốn ăn cháo của Hà Ký, nhưng cháo của chị Dung cũng được lắm, bảo chị Dung nấu cháo là được.

- Nhất Phàm, con và Vũ Tịnh nghỉ ngơi sớm đi. – Hình như Hoắc Cảnh Thiên không quen với những lời dặn dò kiểu này, ông luôn luôn là người kết án.

Trở về phòng, Vũ Tịnh chỉ lẳng lẳng chuẩn bị văn kiện và hành lý cho Nhất Phàm, cô vẫn nét mặt không biết phải làm sao, Nhất Phàm kiểm tra xong tư liệu trong laptop, thấy Vũ Tịnh vẫn như lúc ăn tối, trong lòng anh bất giác có hơi lo lắng. Đóng laptop lại Nhất Phàm đến bên cạnh Vũ Tịnh, thấy cô vẫn cứ không ngừng công việc trước đó, anh nắm tay cô lại. Hai người ngồi xuống giường.

- Em sao vậy? Suốt đêm nay cứ buồn bã thế này, không nhớ xa anh à?

Nhưng Vũ Tịnh vẫn không nói gì, vẫn tiếp tục công việc.

- Thật ra thì cho dù anh qua Mĩ rồi, chúng ta vẫn có thể trò chuyện với nhau mà, email, MSN, và lại chỉ có hai tuần, em đừng lo lắng ông xã đẹp trai của em sẽ bị mấy cô nước ngoài cướp đi. – Nghe đến đây Vũ Tịnh mới cười. Và trông thấy Vũ Tịnh cười, anh mới nhẹ nhõm hơn. Thấy Vũ Tịnh hình như hơi mệt, Nhất Phàm chủ động nhận lấy công việc của cô.

- Anh làm cho, em tắm trước đi. Không phải là sáng mai em và Doanh Doanh muốn ra sân bay tiễn anh và Gia Đống sao, ngủ lơ giờ không ai gọi em dậy đâu.

Nước trong bồn rất ấm, nhưng Vũ Tịnh vẫn cảm thấy rất lạnh. Trước đây ngoại trừ Michael ra, mình chưa bao giờ lo lắng ai sẽ rời xa mình, hôm nay sao thế này? Tại sao từ sau khi làm bà Hoắc, mình lại trở nên nhất gan thế này? Thật ra thì đáp án Vũ Tịnh biết rất rõ, nhưng cô vẫn cảm thấy hiện giờ mình không

thể nói chuyện, Michael lại không biết khi nào sẽ lại đột nhiên xuất hiện, có rất nhiều chuyện tương lai vẫn chưa rõ ràng cho nên cô ép mình phải áp chế tình cảm này lại, cảm giác đó rất đau khổ nhưng cách duy nhất chỉ có chịu đựng. Đại khái chắc là vì nhiệt độ trong phòng tắm quá cao, hơi nước bốc đầy phòng, mặt của Vũ Tịnh ướt ướt, chỉ là chính bản thân cô cũng không biết đó là nước hay là lệ.

Ra khỏi phòng tắm, Vũ Tịnh đã thay lên mặt một nụ cười, hiện giờ điều có thể làm vì Nhất Phàm chính là không để anh phải lo lắng. Nhất Phàm đúng thật là không khéo như Vũ Tịnh, hành lý sắp cả nửa ngày mà vẫn chưa xong. Vũ Tịnh mỉm cười bước tới bên anh ra ý bảo anh đi tắm, cô sẽ dọn giúp anh. Nhìn thấy nụ cười của cô, cuối cùng anh cũng an tâm rồi. Nhưng thật ra thì anh vẫn có chút không yên tâm, trải qua nhiều việc như vậy, Vũ Tịnh hình như đã thương tích đầy mình, hình như Vũ Tịnh ở bên cạnh Nhất Phàm vẫn không thể nhẹ nhõm. Anh vẫn luôn cố gắng làm cô vui, chỉ là thân phận của họ, quá khứ của họ đã mang đến vết thương tình cảm cho họ, mà bao phục của tình cảm không phải nói muốn bỏ xuống là có thể bỏ xuống. Cuối cùng thì hành lý cũng sắp xong, nhìn căn phòng trống rỗng, tìm của Vũ Tịnh hình như cũng trống trải, lần đầu tiên cô không muốn ngủ, lần đầu tiên muốn thời gian ngừng lại, và thế là cô lại ngồi trên giường, đầu áp vào gối, nhắm mắt lại, không muốn nghĩ gì cả, không nghĩ gì cả, như vậy có phải sẽ đỡ mệt hơn không?!

Nhất Phàm đã trở ra từ phòng tắm mà Vũ Tịnh lại không phát giác. Bình thường Vũ Tịnh sẽ trải nệm cho Nhất Phàm nhưng hôm nay sofa trống rỗng. Hôm nay Vũ Tịnh rất bất thường, cô úp đầu xuống, cô ấy đang nghĩ gì?

- Vũ Tịnh. – Nhất Phàm ngồi đến bên giường, đặt tay lên vai cô, vuốt mái tóc dài của cô, một cảm giác quen thuộc.

Đại khái là Vũ Tịnh cảm nhận được bàn tay của Nhất Phàm, cô bèn như con nít vậy dùng tay lau nước mắt xong ngẩng đầu lên nhìn anh, mu bàn tay cô ướt, Nhất Phàm biết là cô lại khóc, tại sao cô vẫn cứ như vậy, lúc đau lòng mãi mãi không muốn cho anh biết. Nhất Phàm liền lấy khăn giấy lau cho cô.

- Sao vậy, không phải lúc này còn cười hihi sao, ai dám ăn hiếp bà xã của anh thế này, đôi mắt của bà xã anh đẹp như vậy nếu khóc sưng lên anh sẽ đi tìm nó tính sổ!

Nhất Phàm cố tình nói đùa để không khí dịu hơn. Anh biết là cô đang sợ, lo sợ bắt đầu từ ngày mai bất luận là trong công ty hay là ở nhà, cô cũng chỉ có một mình, có lẽ những gì cô phải chịu đựng còn nhiều hơn khi có hai người, người có kiên cường tới đâu đi nữa thì cũng không có sức đề kháng đối với lời qua tiếng lại của người khác.

- Vũ Tịnh em đừng sợ, ở khách sạn, Nhất Ninh sẽ giúp em, nếu thật sự không được thì anh sẽ gọi Doanh Doanh qua khách sạn với em vài ngày. Nếu như em không muốn ở nhà, anh gọi cho Chí Hoàng bảo nó mỗi ngày ra về tới đón em về nhà. Anh biết, vì không thể nói chuyện, những ngày này em đã phải sống rất rất cẩn thận, anh cũng muốn ở bên cạnh em nhưng em biết lần này anh không thể không đi. Đừng khóc nữa, anh hứa với em anh sẽ cố gắng trở về mừng giáng sinh với em, tới lúc đó, anh sẽ cho em một surprise.

Vũ Tịnh ở trong lòng Nhất Phàm, nghe những lời anh nói trong lòng tự nhiên sẽ ấm áp, nhưng cô vẫn nắm chặt áo của Nhất Phàm, giống như hễ buông tay ra là Nhất Phàm sẽ biến mất vậy.

- Vũ Tịnh, ngoan đi, nằm xuống ngủ nào, nếu không ngày mai lại phải tới chỗ bác sĩ báo cáo đó. – Vũ Tịnh nghe rất rõ những lời Nhất Phàm nói, nhưng cô vẫn cứ như con nít vậy không chịu buông tay.

- Thôi được rồi cùng lắm tối nay anh chịu lỗ một tí, anh ngủ với em, ngoan nào, nằm xuống ha.

Vũ Tịnh nghe thấy câu này mới từ từ buông tay ra, cuối cùng hai người cũng đã nằm xuống giường. So với lần hai người nắm tay ngủ chung thì lần này khoảng cách của hai người rất gần, nằm trong lòng của Nhất Phàm, Vũ Tịnh rất bình yên, không còn sự hoang mang lúc này nữa, không còn lo lắng. Nhìn Vũ Tịnh của lúc này, trong lòng Nhất Phàm cuối cùng cũng đã có quyết định, đối với Vũ Tịnh mà nói, mình là người duy nhất mà Vũ Tịnh có thể dựa dẫm, anh không thể làm cô đau lòng nữa, bất kể trước mắt sẽ còn có gì, anh cũng không thể để cho Vũ Tịnh một mình đối mặt, bất kể Michael có xuất hiện hay không, anh cũng sẽ không để cho Vũ Tịnh chỉ làm một người vợ trên danh nghĩa của mình, anh phải cho cô tất cả những gì lúc trước cô mất đi, những gì cô không thể có được trước kia, anh phải thực hiện lời hứa của mình.

Nghĩ một lúc Nhất Phàm cũng chìm vào giấc ngủ, ngày hôm sau đến rất nhanh, Nhất Phàm tỉnh dậy, nhưng bên cạnh giường trống không, Vũ Tịnh đi đâu rồi? Trong phòng không có người. Còn chưa kịp thay đồ ngủ ra thì Nhất Phàm đã chạy ra khỏi phòng. Ba mẹ và em gái đều đang ở đại sảnh.

- Daddy mummy có thấy Vũ Tịnh đâu không?

- Chị Dung nói sáng sớm chị dâu đã gấp gấp ra ngoài, anh hai sao hôm nay anh lo cho chị dâu thế? – Tuy Nhất Ninh và Chí Hoàng đã bắt đầu hẹn hò, nhưng cô vẫn không thể nào hiểu được tình cảm sâu sắc của Vũ Tịnh và Nhất Phàm, là hồng nhan tri kỷ, hay là sinh tử chi giao, tình cảm đó không phải vài ba lời là có thể nói rõ.

- Chị Dung, Vũ Tịnh đi đâu rồi? Chị mau nói tôi nghe đi. – Nhất Phàm lại vội vã chạy vào bếp tìm chị Dung.

- Cậu chủ, sáng nay khi tôi ra khỏi phòng chuẩn bị bữa sáng thì cô chủ đã ra ngoài và lên taxi rồi.

- Vậy tức là đã đi gần một tiếng rồi? – Nhất Phàm lẩm bầm, anh sợ cô lại có chuyện gì.

- Anh hai, không phải hôm qua anh nói muốn ăn cháo của Hà Ký sao? Có phải là chị dâu đi mua rồi không? – Nhất Ninh đột nhiên lộ cái đầu ra. Nhất Phàm liền chạy lên phòng lấy điện thoại gọi số của Vũ Tịnh, bấm nút xong mới nhớ ra Vũ Tịnh không thể nói chuyện.

- Anh hai, anh đừng nóng vội, em nhắn tin dùm cho.

Tin nhắn của Nhất Ninh vừa gửi đi không bao lâu thì Nhất Phàm đã nhận được tin nhắn của Vũ Tịnh: “Em sắp về tới rồi.” Và không bao lâu thì Vũ Tịnh đã cầm theo cháo trở về.

- Thấy chưa anh hai, em đã nói mà, chị dâu chu đáo như vậy chắc chắn là đi mua cháo cho anh rồi. – Nhất Ninh nói rất đắc ý.

- Vũ Tịnh. – Nhất Phàm chạy tới ôm chặt Vũ Tịnh, hiện giờ anh đã hoàn toàn không ý thức được mình đang mặc đồ ngủ và ba mẹ, em gái đều đang có mặt.

- Không phải anh đã nói với em đừng ra ngoài một mình sao, nếu như em lại có chuyện gì thì sao? – Nghe những lời của Nhất Phàm, Vũ Tịnh chỉ biết không ngừng gật đầu, cô không biết thì ra trong lòng anh nhớ cô đến vậy.

- Con gái à, sau này tìm chồng nhớ tìm người như anh hai con đó. – Bà Hoắc nhìn thấy cảnh tượng có hơi giống trong phim truyền hình này cũng không nhịn được cảm khái.

- Mummy, con biết rồi, nhưng mà người như anh hai và chị dâu sớm đã tuyệt chủng rồi. Làm gì còn có ai sáng sớm mặc đồ ngủ xuống tìm vợ chứ?

Câu nói này làm cho ba mẹ Nhất Phàm đều mắc cười, tuy đã cố gắng nín cười nhưng Nhất Phàm và Vũ Tịnh vẫn cứ nghe thấy xung quanh có tiếng cười, nhưng mà Nhất Phàm của lúc này đã không thể ngại nhiều nữa, anh đã không thể nào tưởng tượng nếu như Vũ Tịnh lại có chuyện gì thì anh sẽ có phản ứng như thế nào. Nhưng bị Nhất Phàm ôm lâu như vậy, mặt của Vũ Tịnh đã đỏ như trái táo chín. Cuối cùng vẫn là Nhất Ninh giúp hai người.

- Anh hai, anh còn không thay đồ thì máy bay không đợi anh đâu. – Nghe câu này, Nhất Phàm mới thả Vũ Tịnh ra và cùng cô lên lầu.

Thay đồ xong, Nhất Phàm còn cố tình bắt Vũ Tịnh thắt cà vạt ình, anh nói là đêm qua cô nằm lên vai anh làm nó tê rồi, đây là hình phạt cho cô, Vũ Tịnh cũng không có tranh biện gì với anh, từ khi xuất viện, Nhất Phàm thật sự đã chuộng cô thành một cô gái nhỏ rồi. Thắt cà vạt xong Nhất Phàm ôm lấy eo Vũ Tịnh, mặt của hai người chưa bao giờ gần đến vậy, môi của Nhất Phàm đến gần và Vũ Tịnh đã không kịp né tránh, và cuối cùng hai người đã có First kiss của họ, lúc trước Vũ Tịnh cũng có kiss với Michael, nhưng nụ hôn của Michael rất bá đạo, rất nóng bỏng nhưng chỉ rất ngắn, còn Nhất Phàm thì không như vậy, nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, nhưng Vũ Tịnh cảm nhận được sự chuyên tâm của anh.

- Đợi anh trở về, anh sẽ thực hiện lời hứa của mình, anh sẽ cho em surprise. – Nói xong Nhất Phàm lại nắm tay Vũ Tịnh đi xuống lầu, surprise, anh ấy sẽ dành một surprise như thế nào?

Khi ăn sáng, daddy mummy và em gái cứ nhìn chăm chăm vào cháo của Nhất Phàm, vì cháo của anh không giống của mọi người, những người khác đều ăn cháo bát bửu do chị Dung nấu, chỉ có Nhất Phàm là ăn cháo bắc thảo thịt băm do Vũ Tịnh mua.

- Con à, mùi vị thế nào? – Nhìn vẻ mặt ngon lành của Nhất Phàm, bà Hoắc không kìm được lòng hỏi.
- Mummy, câu hỏi này thật là khờ quá, cháo anh hai ăn là do chị dâu mua, cho dù có dở đi nữa thì vào miệng anh hai cũng thành ngon thôi. Em nói có đúng không anh hai? – Ninh Ninh nói xong còn cười chọc ghẹo anh.
- Đúng, em gái của anh hôm nay cuối cùng cũng thông minh được một lần rồi. Nhưng mà em không cảm thấy sáng nay em đã nói hơi nhiều rồi sao, em đi tìm ông xã có thể mua thức ăn sáng cho em đi. – Nhất Phàm nói xong lại cầm tay Vũ Tịnh và hai người đều bật cười.
- Anh hai, lúc ăn có thể đừng nổi da gà như vậy không, ảnh hưởng đường tiêu hóa.

Tiếp đó thì cả nhà đều cười ồ lên.

Sau đó thì Gia Đồng và Doanh Doanh chạy xe tới, họ vẫn như lúc trước, đám cưới rồi mà vẫn còn thích đấu khẩu với nhau, suốt chặng đường nghe họ cãi cọ nhau, trong lòng Vũ Tịnh có ngưỡng mộ, và cũng có lạc lõng.

Đến sân bay, Doanh Doanh và Gia Đồng lấy lý do đổi vé máy bay mà cho Vũ Tịnh và Nhất Phàm thế giới hai người lần cuối, tuy Vũ Tịnh không thể nói nhưng cô cũng đã viết trên điện thoại bốn chữ “Thượng lộ bình an”.

- Biết rồi. – Nhất Phàm lại không kìm được lòng mà nắm tay Vũ Tịnh, có điều tại sao tay cô lại lạnh như vậy, phải nói là như đá.
- Sao tay em lạnh vậy?

34. Chương 34

Nhất Phàm đưa tay Vũ Tịnh lên miệng mình không ngừng thổi hơi và không ngừng hỏi Vũ Tịnh còn lạnh không, Vũ Tịnh chỉ nhìn Nhất Phàm, không có phản ứng gì, trong ký ức của cô, số lần đến sân bay thật không ít nhưng đa số là trong thân phận khách chứ không phải người đưa tiễn, lúc trước cô sẽ không thương cảm, nhưng hôm nay, cô lại có chút không tự tại. Hiện giờ cô chỉ muốn làm một việc, chỉ muốn dùng tâm nhìn Nhất Phàm, cố gắng ghi nhớ khuôn mặt của anh, nụ cười của anh, sự dịu dàng trong mắt anh, hơi ấm trong tay anh.

- Có phải em còn lạnh lắm không?

Thấy Vũ Tịnh không có phản ứng gì anh tưởng là cô còn lạnh, thế là đặt tay cô vào trong túi áo khoác của anh. Một cảnh tượng rất quen thuộc, lần đó, ở dưới nhà Doanh Doanh, anh đã tập kích đột ngột với cô, lúc đó hình như họ vẫn còn là quan hệ ông chủ và trợ thủ, nhưng những ngày này, trải qua nhiều chuyện như vậy, quan hệ giữa họ đã xảy ra phản ứng hóa học, hình như cuối cùng anh cũng đã đi ra bóng tối của tình cảm lúc xưa, còn cô thì thân tâm cũng đã rất mệt mỏi, đã là lúc tìm một bến cảng tránh gió, hưởng thụ niềm hạnh phúc nên có của một phụ nữ. Tuy yếu tố Vũ Tịnh không thể nói là điều tiếc nhất trong bức tranh này, nhưng niềm hạnh phúc lan chảy trong tim họ lúc này đã bù đắp hết những tiếc nuối đó.

- Bây giờ thì đỡ hơn chưa, vẫn là chiều này xài được. – Nhất Phàm nói, còn Vũ Tịnh thì nhìn nụ cười của anh, đã rất lâu rồi cô không thấy nụ cười tự nhiên như vậy của anh.
- Đợi anh về, anh sẽ thực hiện lời hứa của mình, anh sẽ cho em một surprise, một surprise rất lớn. – Nhất Phàm lại ghé vào tai Vũ Tịnh nói những lời của sáng nay và sau đó hôn lên má cô một cái.
- Đồng sự trưởng, chúng ta phải vào rồi. – Tiếng nhắc nhở của Gia Đồng dự báo giây phút đầm ấm này phải kết thúc. Vũ Tịnh rút tay mình ra khỏi túi áo Nhất Phàm.
- Doanh Doanh, khi tôi không ở đây làm phiền cô chăm sóc Vũ Tịnh nha.

- Biết rồi, tôi sẽ chăm sóc vợ anh thật tốt, hơn nữa Vũ Tịnh là chị em tốt của tôi mà. – Nhìn nét mặt không nở xa nhau của Nhất Phàm và Vũ Tịnh, Gia Đồng và Doanh Doanh cũng vô cùng an ủi.

- Anh đi nha. – Nhất Phàm buông tay Vũ Tịnh ra, nhưng hơi ấm trong tay Vũ Tịnh không hề thay đổi. Chỉ là, khi anh nắm tay cô lần nữa, hơi ấm có còn như trước không?

Sau khi đến New York, hành trình của Nhất Phàm và Gia Đồng rất dày đặc, vả lại HK và New York lại hơn kém nhau 12 tiếng, khi Nhất Phàm buổi sáng thì bên Vũ Tịnh buổi tối, vì thế MSN là không quá thực hiện được, nhưng mỗi ngày Nhất Phàm đều email cho Vũ Tịnh.

“Vũ Tịnh, hôm nay là ngày đầu tiên anh ở New York, bên đây đã bắt đầu rơi tuyết rồi, các shop thương mại cũng bắt đầu bán quà noel, suốt ngày hôm nay anh và Gia Đồng đều ở trong phòng diễn tập trần thuật, bận đến không có thời gian ăn cơm. Bây giờ anh đang vừa ăn hamburger vừa email cho em, lát nữa còn phải đi tham gia một party. Gia Đồng làm việc rất có hiệu suất, nhưng hình như hiệu suất vẫn không cao như lúc làm việc với em, không biết có phải là do sự tương hút giữa hai phái khác nhau không. Mỗi ngày đều tiếp xúc rất nhiều người, nhưng trong đó lại không có em, cảm giác rất là cô đơn, Miss you.”

“Nhất Phàm, mọi thứ trong khách sạn đều tốt, anh không phải lo lắng, thật là nhớ tuyết ở New York quá, HK thì không thể nào có tuyết rồi. Anh nhớ phải ăn cơm, nếu như anh bị co giật bao tử thì thật là không chịu trách nhiệm với toàn bộ nhân viên trong khách sạn đó, không có trách nhiệm với em, và chị Tuệ Hân. Không có em ở bên cạnh, tin rằng anh cũng sẽ có thể làm rất tốt. Cố lên, em mãi ủng hộ anh. Fans của anh.”

“Bà xã, sao em viết thư mà cũng công thức hóa như thế. Anh vẫn luôn rất cố gắng, cố gắng vì khách sạn, cố gắng vì lời hứa với Tuệ Hân, và cũng cố gắng vì những gì em đã làm. Tham gia qua rất nhiều lần thi đấu, tuy áp lực lần này là lớn nhất, nhưng anh lại bình tĩnh nhất, trong lòng anh, tuy vẫn chưa tham gia Final, nhưng anh cảm thấy mình đã thắng, không phải thắng người khác, mà là thắng bản thân mình, vì những ngày này cuối cùng anh cũng đã thành thật với bản thân mình, biết rõ mình phải sống như thế nào, nên trân trọng những gì, trân trọng ai. Anyway, cảm ơn em, cảm ơn sự khích lệ của em, anh rất thích cách mà em xưng hô với anh, anh cũng là fans của em, fans suốt đời của em.”

“Nhất Phàm, em biết kết quả cuối cùng không phải hoàn toàn được quyết định dựa vào sự nỗ lực của mình, nhưng em vẫn hy vọng anh có thể toàn tâm toàn ý, đây là phong cách của khách sạn chúng ta. Ở nhà mọi người đều khỏe, không cần lo lắng. Fans của anh.”

“Bà xã, anh hiểu ý của em, còn hai ngày nữa là cơ hội cho anh biểu diễn rồi, tạm thời không thể email cho em nữa, đợi sau khi presentation xong sẽ nói tiếp. Anh sẽ cố gắng, vì em mà cố gắng. R”

.....

“Bà xã, cuối cùng thì final cũng kết thúc rồi, anh có dự cảm mình sẽ thành công vì chủ đề niên hội năm nay là Truyền thống và Quốc tế hóa làm sao có thể cùng song song tồn tại trong nhà hàng, bài báo cáo của chúng ta rất sát đề. Bây giờ không suy nghĩ nhiều nữa, anh phải đi chuẩn bị cho surprise cho em đây, à phải, hôm nay thấy shop chuyên bán AMONLD ROCA, tự nhiên anh có hơi muốn ăn. Nhưng mà Gia Đồng cứ đi theo sát làm vệ sĩ cho anh, lại thêm vào ở đây chỉ có những cô gái trẻ mới mua loại chocolate này, nên anh ngại vào đó, đành phiền em mua cho anh vậy. R”

“Nhất Phàm, final xong rồi anh hãy cố gắng nghỉ ngơi đừng chạy lung tung nữa, em sẽ mua AMONLD ROCA cho anh, yên tâm. Em rất trông đợi, anh sẽ cho em một surprise gì. Đợi anh. M”

Mỗi lần đọc được email của Nhất Phàm, trong lòng Vũ Tịnh cũng rất an ủi, thật ra thì đi làm một mình, ở nhà một mình không đáng sợ như mình đã nghĩ, có lẽ là thật sự đã ở bên cạnh Nhất Phàm lâu quá nên sự dịu dàng của Nhất Phàm cũng đã đồng hóa Vũ Tịnh. Bây giờ đi làm, có lúc Vũ Tịnh lại xuất thần, trước đây cô không bao giờ như vậy, nhưng bây giờ, cô biết suy nghĩ của cô đã không còn chịu sự khống chế của mình nữa. Bữa trưa hôm nay Nhất Ninh và Chí Hoảng cùng ăn, nên tự nhiên sẽ bỏ rơi chị dâu này, cô gái trẻ khi yêu trọng sắc khinh bạn là chuyện rất bình thường, Vũ Tịnh cũng không tính toán gì.

Đã đến shop chuyên bán AMONLD ROCA, chỉ trong chốc lát Vũ Tịnh đã lựa xong chocolate, tuy không thể nói chuyện nhưng vì có điện thoại yêu cầu của Nhất Phàm tặng, Vũ Tịnh không khó khăn để giao lưu với người khác. Bước ra cửa hàng, Vũ Tịnh đứng bên đường chờ đợi đèn giao thông chuyển sang màu xanh,

thời tiết hôm nay rất tốt, tuy có hơi lạnh nhưng có mặt trời, ánh sáng dịu dịu rơi vào mặt thật là thoải mái. Đèn đã chuyển sang màu xanh, Vũ Tịnh vừa chuẩn bị qua đường thì bên tai vọng lên một cách xưng hô mà cô đã không nghe thấy rất rất lâu.

- Tịnh Tịnh.

Nghe tiếng gọi này, Vũ Tịnh rút lại bước chân vừa định bước ra, không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai, chỉ có anh mới gọi cô như vậy. Anh không thích gọi cô là Michelle vì quá nhiều người gọi cô như vậy, trước đây anh gọi như thế là vì anh muốn mình đặc biệt trong cuộc đời của cô, chỉ là, tại sao anh lại xuất hiện vào lúc này.

Vũ Tịnh xoay đầu lại, quả nhiên đã không đoán sai, là Michael. Từ ngày Vũ Tịnh mất tích, đã 4 năm rồi, cách ăn mặc của anh vẫn không thay đổi, mặc đồ vest hàng hiệu nhưng anh vẫn không thích thắt cà vạt, có lẽ ngay từ đầu anh đã không thích gò bó. 4 năm không gặp, Michael đã không còn là anh chàng ra dáng người lớn như lúc trước nữa, cũng như Vũ Tịnh đã không còn là cô gái cột tóc đuôi ngựa, thích mặc quần jeans và đeo ba lô, thời gian đã để lại dấu tích trên người họ. Từ khi rời khỏi Michael, Vũ Tịnh đã từng tưởng tượng rất nhiều trường hợp hai người gặp lại nhau: trong quán cafe, trong căn tin của một khách sạn nào đó, trên máy bay hoặc trong hôn lễ của một người bạn, nhưng nói thế nào thì giả sử cũng chỉ là giả sử, họ đã gặp lại nhau tại HK, và lại còn là ở trên đường phố, một tình tiết giống trong phim truyền hình. Trên mặt Michael là vui mừng, còn Vũ Tịnh thì không có biểu hiện gì, hiện giờ cô không thể nói chuyện, hiện giờ cô đã đeo nhẫn cưới, trong mắt người khác, cô là bà Hoắc.

- Tịnh Tịnh.

Michael bước tới gần Vũ Tịnh, càng ngày càng gần, còn Vũ Tịnh lại cảm giác như muốn nghẹt thở, cô đã không biết phải đối mặt như thế nào. Cô bắt đầu lui bước lui bước, cô quên mất phía sau cô là con đường xe cộ qua lại tấp nập.

- Cần thận.

Còn chưa đợi Vũ Tịnh quay đầu lại, Michael đã xông tới kéo cô lại, đợi khi Vũ Tịnh ngẩng đầu lên lại cô mới phát hiện mình đã an toàn ở trong lòng Michael. Michael ôm mình rất chặt, cái ôm của anh vẫn ấm áp như ngày nào, nhưng lúc này Vũ Tịnh lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, cô đã là vợ của người khác, cô không thể luyến tiếc tất cả những gì của Michael. Cô giãy giụa ra khỏi vòng tay của anh.

- Em không sao chứ?

Michael lo lắng hỏi, cuối cùng tay anh nắm lấy tay cô, tay cô vẫn nhỏ như lúc trước, rất nhỏ, tay của cô trong bàn tay to lớn của anh luôn trở nên rất nhỏ, nhưng lần này, anh phát giác bàn tay này hình như không giống lúc trước, anh phát hiện ra chiếc nhẫn trên tay cô, anh rất kinh ngạc, sau đó cứ nắm lấy tay Vũ Tịnh, cứ nhìn vào chiếc nhẫn, là đau lòng chẳng? Anh đã từng mơ tưởng trở thành người đeo cho cô chiếc nhẫn này, nhưng, hiện giờ cô đã là vợ của người khác. Vũ Tịnh rút tay mình ra, cô chẳng thà câu chuyện của mình và Michael kết thúc tại đây, cô rời khỏi anh, anh đuổi theo cô.

- Tịnh Tịnh, em nghe anh nói, 4 năm trước, 4 năm trước chỉ là một sự hiểu lầm. Hôm đó Donna tới ký túc xá của anh nói cô ấy thất tình, rất là buồn và sau đó uống rượu chung, kết quả là anh uống say, thật ra anh và cô ấy không xảy ra chuyện gì hết, em phải tin anh, là thật, em phải tin anh.

Michael chạy đến trước Vũ Tịnh, hai tay nắm lấy vai cô, trên mặt anh có sợ hãi, có phần nộ. Thật ra thì những việc này Vũ Tịnh sớm đã biết, cái cô biết còn nhiều hơn anh, nhưng có biết được sự thật thì có ích lợi gì, chúng ta đã lỡ mất nhau, Vũ Tịnh không nhìn Michael, cô kéo tay anh ra, nhưng Michael ngoan cố lại ôm chặt Vũ Tịnh, hình như anh không muốn chịu thua.

- Tịnh Tịnh, có phải em giận anh không, nên em mới biến mất như vậy, 4 năm rồi, anh vẫn luôn tìm em, nhưng lại không có tin tức của em, anh vẫn luôn đợi em, vẫn luôn nhớ em, vẫn yêu em, nhất định là em cũng như vậy, em vẫn còn yêu anh mà đúng không, không phải đến bây giờ em vẫn còn thích AMONLD ROCA sao?

Michael của lúc này đã không còn biết mình đang nói gì, anh đã cười trong nước mắt, trùng phùng là hỷ, nhưng cái hỷ này lại là bắt đầu của một cái bi.

Vũ Tịnh cố gắng rời khỏi người Michael, cô chạy rất nhanh, chạy đến đầu đường sau cô đón taxi rời khỏi nơi thương tâm đó. Michael không có đuổi theo, anh biết câu chuyện của anh và cô có lẽ đã đến phút chót rồi. Còn Vũ Tịnh thì sao, cô viết địa điểm cần tới một cách máy móc, chỉ là lớp trang điểm trên mặt cô đã lem.

Trốn về phòng làm việc, tim của Vũ Tịnh vẫn chưa thể bình tĩnh lại, mở tủ ra, con shin vẫn lẳng lẳng nằm ở đó, con shin này là con của Michael tặng cho Vũ Tịnh, nếu như lúc trước nó mãi mãi biến mất, chúng ta mãi mãi không gặp nhau nữa có phải sẽ hay hơn không? Chiều hôm nay, Vũ Tịnh vẫn xem văn kiện như rất bình thường. Buổi tối, cô vẫn mang nụ cười dùng cơm với gia đình, dù gì thì cũng không có ai sẽ đặc biệt quan tâm tới biểu hiện của cô. Mẹ của Nhất Phàm bảo cô gấp nhiều thức ăn thì cô sẽ gấp nhiều thức ăn. Trở về phòng, tắm xong, nhưng đêm nay, cô không kiểm tra email, trong đầu cô đã vô cùng hỗn loạn, tại sao phải gặp lại nhau, tại sao lại xuất hiện vào lúc này, tại sao khi mình quyết định buông bỏ quá khứ làm lại từ đầu, anh ấy mới xuất hiện? Và cứ như thế, đèn vẫn sáng, cô vẫn nghĩ, cô không ngủ được.

Michael cũng như người mất hồn, trong biệt thự ngoại trừ người làm thì chỉ có Donna và mình. Trước mặt Donna, anh luôn luôn là người mất hồn như thế, anh không cần phải ngụy trang, anh cũng sẽ không chia sẻ gì với cô, ngoại trừ công việc. Khi làm việc, cả hai người như có rất nhiều đề tài nhưng riêng tư thì chỉ có cô nắm lấy anh. Sau khi ăn tối xong, anh lấy lý do phải xem văn kiện và trốn vào phòng, anh đồng ý nhớ đến cô trong tình trạng không có người quấy nhiễu, cô đã kết hôn với ai? Anh hiểu tính cách của cô, anh và cô đều là người có yêu cầu rất cao trong độ thuần khiết của tình yêu, không thể nào nói cưới là cưới, cô vẫn còn thích AMONLD ROCA, vậy có phải là cô vẫn chưa bỏ xuống không? Cô không mở miệng nói một lời nào, một loạt những nghi vấn cứ xông vào não anh, anh rất muốn gặp cô, nhưng lại không biết lần gặp nhau tiếp theo sẽ là khi nào, chắc là cô sẽ không đến shop AMONLD ROCA nữa.

Ở một căn phòng khác, Donna đang nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, trên màn hình là hình Michael và Vũ Tịnh gặp nhau trên phố, cái ôm của Michael, ánh mắt của Michael, Donna đều nhìn thấy hết. Những gì cô lo lắng mấy năm nay cuối cùng cũng đã xảy ra, thật ra thì bao nhiêu năm nay cô vẫn biết Phương Vũ Tịnh ở đâu, vì thế lần trước khi gặp Vũ Tịnh ở New York, cô không hề hoang mang, bởi vì cô biết Phương Vũ Tịnh và Quan Minh Kiệt chỉ là hai đường song song không có điểm giao nhau. Trước khi đến HK, cô đã biết Phương Vũ Tịnh đã bị cầm, biết được Michael và Vũ Tịnh sẽ có cơ hội gặp nhau, cô chỉ không ngờ lại nhanh như vậy thôi. Bao nhiêu năm nay, cô sống ở bên Michael nhưng luôn trong trạng thái sợ hãi, yêu một người thì nên tin tưởng người đó, nhưng cô lại luôn dùng thủ đoạn giám sát Michael, cô biết chỉ là bản thân mình yêu anh, nhiều lúc cô đã không biết Michael đối với cô mà nói là một chiến lợi phẩm hay là người mà cô yêu, nhiều lúc khi tỉnh dậy mở mắt ra, cô cũng muốn trốn khỏi cuộc sống thế này, nhưng cô vẫn không muốn buông tay, và thế là chống chịu đến giây phút này.

Một bên đang rầu rĩ, một bên lại vẫn chưa biết được nguy cơ sắp tới. Tranh thủ những ngày chờ đợi kết quả ở Mỹ, Nhất Phàm đến Fleas market lựa cho Vũ Tịnh một dây điện thoại rất đẹp, sau đó đến shop chuyên bán của DTC. Cái này là Nhất Phàm đã nghĩ sẵn từ trước khi đến Mỹ, nỗi bi thương của Vũ Tịnh bắt đầu từ nơi đây, thì nên chấm hết tại nơi này. Nhìn những chiếc nhẫn đủ dáng đủ kiểu, Nhất Phàm cũng hoa cả mắt, nhưng cuối cùng anh cũng lựa được một chiếc nhẫn được thiết kế đơn giản, cô gái bán hàng còn nói đây là tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng của DTC ông Louis Kim, thật ra thì Nhất Phàm biết Vũ Tịnh sẽ không để tâm nhẫn đẹp hay không, mắc hay không, cái cô quan tâm chỉ là sự xem trọng của Nhất Phàm.

Dự cảm của Nhất Phàm rất chính xác, Hoắc thị cuối cùng đã trở thành ngựa đen trong Final, Hoắc thị trở thành khách sạn châu Á đầu tiên nhận được quyền tổ chức niên hội của Hiệp hội nhà hàng quốc tế. Phóng viên HK đã kết nối xong báo cáo trực tiếp, chỉ là tin tức tường tận phải đợi đến buổi họp báo của Hoắc thị, bộ phận PR của Hoắc thị công bố thời gian Nhất Phàm về HK là trưa ngày giáng sinh, nhưng Gia Đồng và Nhất Phàm đã đáp chuyến bay sớm hơn về HK, vì Nhất Phàm muốn trở về cùng Vũ Tịnh đón giáng sinh. Trên máy bay, rất nhiều lần Nhất Phàm muốn lấy chiếc nhẫn dùng để cầu hôn ra xem, có điều Gia Đồng ngồi ở bên mình, để không bị Gia Đồng cười, Nhất Phàm cứ cố nhịn, tranh thủ lúc Gia Đồng đi toilet, Nhất Phàm liền lấy chiếc nhẫn ra xem. Nhìn chiếc nhẫn chiếu chiếu, Nhất Phàm lại bất giác nhớ lại những ngày tháng của mình và Vũ Tịnh: sự thông minh của cô trong lần gặp đầu tiên, dấu nước mắt của cô trong lần

thở áo cưới, sự dịu dàng của cô trong đêm tân hôn, nét mặt đau đớn của cô khi cô bị đau bao tử, nét mặt khiến người ta lo nhớ của cô khi cơ thể cô run lên, và còn có nét mặt thành khẩn khi bán rau cải dùm chú Tài chị Nga, một câu “Ngày mai anh muốn làm gì thì làm đó” trước đêm sinh nhật của cô, sự lạc lõng thất vọng, sự yếu đuối của cô sau khi xuất viện, còn có sự bàng hoàng, sự bất an trước đêm Nhất Phàm phải đi Mỹ, sự yên bình khi ngủ trong lòng của Nhất Phàm, nụ cười khi tiễn Nhất Phàm ở sân bay, bất kể cuộc sống trước đây của em thế nào, bất kể cuộc sống giờ đây của anh có ai, hy vọng khi nhận lấy chiếc nhẫn này, cuộc sống của em sẽ chỉ còn ngọt ngào, không còn bi thương. Nhất Phàm suy nghĩ quá nhập tâm, kể cả khi Gia Đồng đã trở về ghế ngồi anh cũng không biết.

- Đừng nhìn nữa, chẳng phải chỉ là cầu hôn thôi sao? Tôi đã bảo vợ tôi sắp xếp dùm cậu hết rồi. – Trong mắt Gia Đồng có chút xiu thần bí.

- Sắp xếp cái gì xong hết rồi? – Nhất Phàm có hơi bồn chồn.

- Chẳng lẽ cậu định chở Vũ Tịnh ra bãi biển, lấy nhẫn ra, rồi nói với cô ấy anh yêu em à? Sến quá đi! Một việc lãng mạn như cầu hôn đương nhiên phải cần có chút đạo cụ tạo không khí rồi.

Sau đó thì Gia Đồng vô cùng hứng chí mà nói cho Nhất Phàm nghe toàn bộ kế hoạch, Nhất Phàm cười đến không khép miệng được.

35. Chương 35

Biết được Hoắc thị đã thắng Vũ Tịnh rất vui, cô vẫn trả lời email cho Nhất Phàm như bình thường, nhưng thật ra thì cô đã rất loạn, cô sợ không biết khi nào Michael lại tự nhiên xuất hiện, cô không biết cuộc sống yên bình này khi nào sẽ xuất hiện sóng lớn. Mỗi ngày đi làm, ra về, tim của cô đều thót lên đến cổ họng, cô thật sự không muốn dây dưa với Michael và Donna nữa, cô thật sự rất muốn được nghỉ ngơi.

Ngày mai là giáng sinh, hiện giờ Vũ Tịnh đang ngồi chung với cả nhà điều tiết tâm trạng của mình. Gần đến 10 giờ, Doanh Doanh lại tự nhiên chạy qua nhà đưa Vũ Tịnh ra ngoài, người trong nhà không ai can ngăn, giống như mọi người đều đã hòa với nhau trước vậy.

Nhìn thấy hương mà xe chạy đi, Vũ Tịnh đã đoán ra cái được gọi là surprise.

Đến sân bay, Nhất Phàm và Gia Đồng đã đứng đợi ở cửa ra, Doanh Doanh nhìn thấy Gia Đồng liền chạy như bay về phía anh, dù gì thì đây cũng là lần cách xa nhau lâu nhất của hai người từ sau khi kết hôn, Vũ Tịnh thì chậm rãi đi về phía Nhất Phàm, trái lại Nhất Phàm lại chạy về phía cô. Nhìn nét mặt vui vẻ của Nhất Phàm, Vũ Tịnh cũng chỉ có thể tỏ ra rất vui, nhưng thật ra nhìn thấy Nhất Phàm trước mặt mình, Vũ Tịnh cảm thấy rất xa lạ, có một cảm giác tội lỗi.

- Gần đây em sao rồi? – Nhất Phàm nắm tay Vũ Tịnh lên, đã lâu rồi không được nhìn thấy cô, anh thật sự rất nhớ cô. Cô cố gắng mỉm cười, có lẽ là Nhất Phàm đã quá vui rồi chẳng nên lần đầu tiên anh đã bị Vũ Tịnh qua mặt.

- Xe để lại cho anh, cố lên nha! – Doanh Doanh đưa chìa khóa xe cho Nhất Phàm, trong mắt Gia Đồng và Doanh Doanh đều có gì đó rất thần bí, nhưng vì trong đầu đang nghĩ việc khác nên Vũ Tịnh đã bỏ mất ánh mắt này, cô tưởng anh trở về sớm đã là surprise mà anh nói.

Tiếp đó, cả hai cùng lên xe, Nhất Phàm cẩn thận thắt dây an toàn cho Vũ Tịnh, sớm đã quen với sự chu đáo của anh nhưng hôm nay Vũ Tịnh lại đặc biệt trân trọng nó. Suốt chặng đường, Nhất Phàm huyền thuyên kể những gì mình làm ở Mỹ, Nhất Phàm kể rất đặc ý, Vũ Tịnh chỉ ngồi bên cạnh mỉm cười và gật đầu, nhiều lúc cô sẽ nhìn lên Nhất Phàm, cô không biết cô và anh sẽ còn bao nhiêu ngày tháng yên bình và hạnh phúc như thế nữa.

Xe dừng lại ở bãi biển mà hai người thường tới, Vũ Tịnh thấy có hơi kỳ lạ. Nhất Phàm trông thấy sự nghi hoặc của cô, nhưng anh chỉ đi xuống mở cửa xe cho cô.

- Nhắm mắt lại đi.

Vũ Tịnh lại nghi hoặc.

- Ngoan đi mà, nghe lời.

Vũ Tịnh đành ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hình như hai người đã đi một đoạn đường rất dài, cuối cùng thì Vũ Tịnh cũng đã có thể mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra, trước mắt cô trăm ngàn màu sắc, là pháo bông, đã lâu lắm rồi không nhìn thấy pháo bông đẹp đến thế, giây phút nhìn thấy pháo bông, trong đầu Vũ Tịnh không có Michael, không có phiền não, chỉ có kinh ngạc và vui mừng, Vũ Tịnh bất giác đưa hai tay đặt lên miệng, thật sự là surprise. Thời gian pháo bông bắn lên không dài, nhưng sự cảm động trong lòng Vũ Tịnh thì rất rất dài. Xem xong pháo bông Vũ Tịnh muốn nói lời cảm ơn với Nhất Phàm, cô quay người qua, Nhất Phàm đang đứng sau lưng cô, Vũ Tịnh không dùng điện thoại, cô muốn dùng miệng, tuy không nói ra tiếng nhưng cô vẫn muốn nói bằng miệng.

- Anh biết em muốn nói gì, anh đã nghe thấy. Trở về sớm, đưa em đến xem pháo bông là surprise thứ nhất, anh muốn nói với em, bắt đầu từ bây giờ, bất luận sau này có chuyện gì, chuyện tốt, chuyện xấu, anh muốn chia sẻ với em đầu tiên, và anh hy vọng em cũng như vậy.

Vũ Tịnh nhắm mắt lại, gật đầu, đúng vậy, nếu như thật sự yêu một người, cho dù là tốt hay là xấu, cũng nên chia sẻ với người đó đầu tiên, còn mình, có phải mình đã làm trái rồi không?

- Còn nữa đó, đưa điện thoại cho anh.

Vũ Tịnh lấy điện thoại ra, Nhất Phàm quay lưng ra sau, Vũ Tịnh không biết anh đang làm gì. Một lúc sau Nhất Phàm đặt điện thoại về tay Vũ Tịnh, thì ra là một sợi dây móc điện thoại, cái mặt là một trái tim rất to, tiếp đó Nhất Phàm lại lấy điện thoại ra gọi vào số của Vũ Tịnh, Vũ Tịnh cũng bị hết hồn, thì ra trái tim đó còn là báo hiệu có cuộc gọi, Nhất Phàm thật sự đã dùng rất nhiều tâm tư, Vũ Tịnh lại cười rồi, hai người tản bộ trên bãi cát, Vũ Tịnh đi hơi nhanh, còn Nhất Phàm thì đi sát theo cô.

- Anh biết em không thích dây điện thoại, nhưng lúc ở Mỹ, khi trông thấy sợi dây này, không hiểu tại sao nhìn thấy nó anh lại nghĩ đến em, lúc em bị bắt cóc, cái duy nhất em để lại là chiếc điện thoại, chỉ đơn độc một chiếc điện thoại, sau đó anh nghĩ nếu như, nếu như có một trái tim ở bên cạnh bảo vệ cho em, có phải em sẽ không biến mất không, có phải em sẽ không xảy ra chuyện không.

Nhất Phàm đang nói ra tuyên ngôn tình yêu cảm động này thì đột nhiên điện thoại anh reo lên, thì ra là tin nhắn.

“Sao hôm nay miệng anh ngọt thế? Em thấy anh qua Mỹ không phải là tham gia Final mà là tham gia lớp huấn luyện của Hollywood rồi.”

Không cần nhìn cũng biết chắc là Vũ Tịnh rồi, bà xã, em dám chọc ghẹo anh à.

Ngay trong lúc Nhất Phàm đọc tin nhắn thì Vũ Tịnh đã đi một đoạn khá xa, Nhất Phàm đuổi theo cô và ôm lấy Vũ Tịnh từ phía sau, sau đó ẵm cô lên quay vòng vòng, Vũ Tịnh hoàn toàn không kịp chuẩn bị gì cả.

- Xem em có còn dám chọc anh không!

Đại khái là Vũ Tịnh bị quay đến chóng mặt rồi, cô dùng tay vỗ vào tay Nhất Phàm tỏ ý cô đầu hàng, lúc đó Nhất Phàm mới chịu thả cô xuống, Vũ Tịnh thì hình như còn hơi quay mòng mòng, có hơi đứng không vững.

- Bà xã, dây điện thoại là surprise thứ hai, nhưng Last but not the least, surprise cuối cùng này mới là có trọng lượng nhất, nó đang nằm trong tay anh.

Bàn tay nắm lại của Nhất Phàm ở trước mặt Vũ Tịnh từ từ mở ra.

- Lấy anh nha.

Biểu hiện trên mặt Vũ Tịnh đông đặc lại, cô không ngờ Nhất Phàm lại cho cô một surprise như thế, đã từng, không biết là khi nào, cô khao khát một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn cưới thật sự, một lời hứa chân chính, nhưng hiện giờ cô cảm thấy cô không có tư cách tiếp nhận chiếc nhẫn này, trong đầu cô, những hình ảnh lúc trước, từng chút từng chút một lần lượt hiện ra:

“Bất luận cuộc hôn nhân của chúng ta là gì, là một cuộc giao dịch hay một trò chơi, tôi cũng muốn nói với cô, tôi sẽ không làm cô tổn thương, tôi hy vọng tôi có thể giúp cô, hy vọng cô sẽ không bị tổn thương.”

“Michelle, cô là một cô gái tốt, tôi không có cách nào để cô không bị cuốn vào cuộc hôn nhân gia tộc này, nhưng 3 năm sau, tôi sẽ trả cho cô quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của cô, hãy cho tôi thời gian 3 năm, đợi khi Hoắc thị ổn định, tôi sẽ thả cô đi, bất kể ba mẹ tôi có chịu thả cô hay không, tôi sẽ kiên trì đến cùng. Trong 3 năm nay, tôi sẽ không chạm đến cô, nếu như cô thích ai, cô có thể theo đuổi.”

“Vũ Tịnh, cô không thất bại, cũng không bị thảm, trên thế giới này, tôi chính là người thân của cô, là bến cảng của cô, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cô khi cô đau lòng, khi cô bị tổn thương, đợi đến khi vết thương của cô hoàn toàn lành lặn, đợi đến khi cô tìm được người có thể không màng tất cả mà hy sinh vì cô, cô có thể rời khỏi tôi bất cứ lúc nào, rời khỏi Hoắc thị, rời khỏi HK, đi theo đuổi cuộc sống mà cô thích, đi làm lại Vũ Tịnh vui vẻ của cô, một Vũ Tịnh thuần túy. Tôi sẽ luôn ở đây trông chừng cô, chúc phúc cô.”

“Nhấn cưới là lời hứa suốt đời với đối phương của hai người yêu nhau, nhưng tôi biết tôi không thể nào cho cô lời hứa như thế, và cô cũng sẽ không chấp nhận một lời hứa như vậy, vẫn hy vọng rằng khi chiếc nhẫn này kết thúc sứ mệnh của nó, cô có thể tìm được hạnh phúc của mình.”

“Ngày mai anh muốn làm gì thì làm đó, chỉ cần buổi tối có mặt đúng giờ trong party là được.”

“Tuệ Hân, em đừng đi, em đừng đi, anh vẫn luôn nhớ em. Tuệ Hân....”

“Tôi không yên tâm để cô ở lại đây một mình, hơn nữa cô là vợ của tôi mà, daddy của cô cũng là của tôi!”

“Khi Tuệ Hân ra đi, chỉ ít trong lúc đó anh cảm thấy bầu trời như muốn sụp xuống. Khi nhìn thấy em không một chút phản ứng nằm trên giường bệnh, anh cũng có cảm giác đó, thế giới của anh không có em sẽ là trăm ngàn lỗ hổng, ông trời không cho anh cơ hội bù đắp cho Tuệ Hân, nhưng ông trời đã cho chúng ta cơ hội, em không cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh thôi. Nếu như có một ngày, em cảm thấy chúng ta không hợp với nhau hoặc em tìm được hạnh phúc của mình, em có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, nhưng bây giờ, bây giờ hãy cho anh được chăm sóc em, có được không?”

“Anh muốn nói với em, bất kể em thế nào, bất kể người ta nhìn em ra sao, em mãi mãi là vợ của anh, hy vọng em mãi mãi tin anh, anh cần em.”

“Không phải anh đã nói với em đừng ra ngoài một mình rồi sao, nếu như em có chuyện gì nữa thì làm sao?”

“Đợi anh về, anh sẽ thực hiện lời hứa của mình, anh sẽ cho em một surprise.”

“Anh biết em muốn nói gì, anh đã nghe thấy. Trở về sớm, đưa em đến xem pháo bông là surprise thứ nhất, anh muốn nói với em, bắt đầu từ bây giờ, bất luận sau này có chuyện gì, chuyện tốt, chuyện xấu, anh muốn chia sẻ với em đầu tiên, và anh hy vọng em cũng như vậy.”

Nghĩ đến những điều này, tay của Vũ Tịnh đã đưa đến gần chiếc nhẫn, đó là chiếc nhẫn mang hơi ấm của Nhất Phàm, đeo chiếc nhẫn này vào, Phương Vũ Tịnh sẽ trở thành người vợ thật sự của Hoắc Nhất Phàm, chúng ta có thể làm lại từ đầu, Vũ Tịnh lại ngẩng đầu lên nhìn Nhất Phàm, anh dùng ánh mắt của mình nói với cô, ánh mắt của anh vẫn đầy tình ý, giống y như Michael hôm ở shop AMONLD ROCA.

“Tịnh Tịnh”

“Cẩn thận”

“Tịnh Tịnh, em nghe anh nói, 4 năm trước, 4 năm trước chỉ là một sự hiểu lầm. Hôm đó Donna tới ký túc xá của anh nói cô ấy thất tình, rất là buồn và sau đó uống rượu chung, kết quả là anh uống say, thật ra anh và cô ấy không xảy ra chuyện gì hết, em phải tin anh, là thật, em phải tin anh.”

“Tịnh Tịnh, có phải em giận anh không, nên em mới biến mất như vậy, 4 năm rồi, anh vẫn luôn tìm em, nhưng lại không có tin tức của em, anh vẫn luôn đợi em, vẫn luôn nhớ em, vẫn yêu em, nhất định là em cũng như vậy, em vẫn còn yêu anh mà đúng không, không phải đến bây giờ em vẫn còn thích AMONLD ROCA sao?”

Nghĩ đến những điều này, tay của Vũ Tịnh lại ngừng lại, Nhất Phàm nói bất luận là chuyện tốt hay chuyện xấu cũng hy vọng có thể chia sẻ với mình đầu tiên, nhưng hình như mình không làm được, giữa mình và

Michael còn có nhiều chuyện chưa làm rõ, mình không thể vì muốn có một cái phao mà đeo chiếc nhẫn này vào, không thể, tuyệt đối không thể.

Tay của Vũ Tịnh lại một lần nữa đưa đến chiếc nhẫn, nhưng cô không cầm nó lên mà dùng tay của mình khép tay của Nhất Phàm lại, cho nó trở về hiện trạng ban đầu của nó, động tác này thật sự còn đau hơn bất kỳ lời nói nào, sự trông đợi chứa chan của Nhất Phàm trong một lúc toàn bộ vỡ nát, Vũ Tịnh chỉ nhìn anh lắc đầu không biết phải làm sao, sau đó rời khỏi anh. Nhất Phàm bước lên theo, anh không thể tin được, anh có rất nhiều vấn đề phải làm rõ, phải bắt cô trả lời.

- Vũ Tịnh, tại sao? Tại sao em không chấp nhận chiếc nhẫn này? Anh từng nói, em không thể nói chuyện không quan trọng.

Vũ Tịnh chỉ lắc đầu.

- Em từ chối có phải vì em vẫn chưa thể bỏ Michael xuống không? Nhưng chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cũng đã bỏ Tuệ Hân xuống, tại sao em không thể?

Vũ Tịnh chỉ dùng tay bịt tai lại, cô không muốn nghe gì cả. Nhưng Nhất Phàm lại cố chấp kéo tay cô xuống.

- Vũ Tịnh, anh chỉ cần em nói một câu, có phải em còn thích Michael không? Nếu như đáp án của em là Yes, anh sẽ buông tay.

Vũ Tịnh đã không còn biết phải trả lời thế nào, phải hay là không phải? Vũ Tịnh vẫn đã gật đầu, Nhất Phàm buông tay ra, anh quay người đi ra xe, còn Vũ Tịnh chỉ có thể nhìn bóng lưng của anh.

Nhất Phàm, không phải em không yêu anh, trên thế giới này không còn ai trân trọng em hơn anh, không còn ai yêu em hơn anh, nhưng em không thể yêu anh trong tình trạng như thế, em không biết tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, em hy vọng người bị tổn thương chỉ là một mình em, nếu như anh hận em, thì cho dù cuối cùng em có rời khỏi, anh cũng sẽ quên em nhanh hơn.

Một cơn gió biển thổi tới, Vũ Tịnh bắt giác rung mình, cảnh tượng lãng mạn mới đây vẫn còn rõ rệt trong mắt, nhưng chỉ trong giây lát đã tan biến hoàn toàn. Có lẽ đây mới thật sự là cuộc sống, nỗi đau mãi mãi nhiều hơn niềm vui.

36. Chương 36

Sau khi lời cầu hôn lãng mạn bị từ chối, hai người bắt đầu cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên từ sau khi kết hôn đến nay. Vũ Tịnh ngồi trên bãi cát, còn Nhất Phàm thì ngồi trong xe, nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, nghĩ về những sắp đặt trong nhiều ngày nay, Nhất Phàm bắt giác bật cười, Hoắc Nhất Phàm, cậu quá tự tin với mình rồi, cậu tưởng con gái trên thế giới này đều sẽ một lòng một dạ với cậu giống như Tuệ Hân sao, Phương Vũ Tịnh vừa thông minh lại có tài hoa, Quan Minh Kiệt lại là tình yêu đầu tiên của cô ấy, cho dù cậu có tốt với cô ấy thế nào thì cũng không thể nào thay thế được cảm giác mà tình yêu đầu tiên mang đến đâu. Những việc dục dăng trước đó Phương Vũ Tịnh làm có lẽ chỉ là một biểu hiện của sự tự ti khi cô ta không thể nói chuyện thoải mái mà cậu lại khờ khạo tưởng rằng cô ta yêu cậu. Hoắc Nhất Phàm, phải tỉnh rồi. Nhất Phàm đang suy nghĩ thì có điện thoại gọi tới. Thì ra là Nhất Ninh.

- Anh hai, anh và chị dâu khi nào mới về vậy, bây giờ cũng gần 1 giờ rồi, surprise của anh chắc cũng show xong rồi chứ.

- Anh về ngay, em bảo daddy mummy đừng lo lắng.

- Anh hai, anh cũng đừng vội quá, hiện giờ đang mưa lâm lâm, đường có hơi trơn, anh lái xe cẩn thận nha. Bye.

Được Nhất Ninh nhắc nhở, Nhất Phàm mới phát hiện trên kính cửa xe có nước mưa, này giờ mình ngồi trong xe nên không có cảm giác. Còn Vũ Tịnh? Có phải Vũ Tịnh vẫn ở ngoài bãi biển không. Lúc này còn đang giận Vũ Tịnh, bây giờ lại không tự chủ được mà lo lắng cho cô, những ngày này, quan tâm Vũ Tịnh đã trở thành một bộ phận trong cuộc đời của Nhất Phàm.

Ra đến bãi biển, quả nhiên Vũ Tịnh còn ở đó, nhìn cô ôm hai tay trước ngực, Nhất Phàm biết cô lạnh. Anh cởi áo khoác ra khoác lên người cô.

- Chúng ta về nhà thôi! – Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh đứng dậy, nhưng Vũ Tịnh lại trả áo lại cho Nhất Phàm, rồi viết gì đó trên điện thoại.

“Tối nay em về nhà ba.” Vũ Tịnh gửi tin nhắn đó cho Nhất Phàm rồi đi khỏi bãi biển, Nhất Phàm bắt giắc bật cười, Phương Vũ Tịnh, không ngờ em còn cố chấp hơn anh, không nể mặt ông xã chút nào cả.

Thấy Vũ Tịnh lên taxi, Nhất Phàm gọi điện cho người nhà của cô để họ đón cô. Sau khi thấy cô an toàn vào nhà, anh mới lê thân xác mệt mỏi của mình về nhà. Về đến nhà, daddy mummy đều đã ngủ, chỉ còn em gái đang vừa xem phim truyền hình vừa đợi mình về.

- Anh hai, chị dâu đâu? – thấy vẻ mặt uể oải của Nhất Phàm, Nhất Ninh có hơi bồn chồn.

- À, em biết rồi, có phải surprise của anh lớn quá làm chị dâu hoảng sợ rồi phải không. Thật ra là surprise gì vậy?

Tuy Nhất Phàm có hơi đau lòng, nhưng anh không muốn người thân nhìn thấy gì.

- Hôm nay anh và chị dâu của em cùng về nhà cô ấy tham gia Family dinner, và còn cho cô ấy ở nhà với người thân đêm nay nữa, cái này có gọi là surprise không?

- Anh hai, anh thiệt là sến quá đi, anh chị là tiểu biệt thắng tân hôn (có thể nói là 1 câu tục ngữ, ý nghĩa đại khái là 2 người vì công việc phải xa nhau 1 thời gian, khi gặp lại tình cảm sẽ mặn nồng hơn trước nữa), xa nhau lâu như vậy đáng lẽ phải dùng một bữa tối lãng mạn hay là đi xem phim giờ đêm chứ, sao anh lại không biết lãng mạn đến thế. – Nhất Ninh vừa nói vừa cười đắc ý.

- Phải, anh hai không biết lãng mạn, nhưng mà cô nhóc như em thì hiểu cái gì là tiểu biệt thắng tân hôn chứ! Đừng có ở đó tự làm mình say nữa, mau đi ngủ đi, ngày mai Chí Hoàng trông thấy quầng thâm mắt của em là lại cười cho coi.

Nghe câu này Nhất Ninh liền ngoan ngoãn về phòng. Con gái chỉ trang điểm vì người mình thích quả nhiên là không sai chút nào. Bữa tối lãng mạn? Xem phim giờ đêm? Cái mình làm còn lãng mạn hơn thế nữa, nhưng mình làm nhiều như vậy cuối cùng cũng không thể thay thế tình yêu đầu đời đó, Hoắc Nhất Phàm, đừng tiếp tục khờ nữa, cuộc sống không phải phim truyền hình, có những sự thật bắt buộc phải tiếp nhận.

Trở về phòng, nhìn chiếc giường trống trải, Nhất Phàm không khỏi có hơi thương cảm, một đêm trước khi qua Mỹ, trong căn phòng này có biết bao nhiêu điều ngọt ngào đáng để tưởng nhớ, Nhất Phàm đi đến bên bàn, chính ngay tại đây, anh và Vũ Tịnh đã có First kiss của họ, nụ cười của Vũ Tịnh vẫn còn rất rõ ràng trong đầu anh, chỉ có hai tuần, tất cả đều trở nên có hơi xa lạ. AMONLD ROCA đang lẳng lẳng nằm trên bàn, hiện giờ Nhất Phàm không muốn đi tắm, anh ngồi trên sofa, lột vỏ kẹo ra rồi đưa AMONLD ROCA vào miệng, theo lý mà nói loại chocolate này rất ngọt, nhưng sao hôm nay ăn vào lại đắng như vậy. Nhìn AMONLD ROCA, lại nhớ lại email, nhớ lại cách xưng hô của Vũ Tịnh với mình, “Fans của anh.”, suy nghĩ kỹ hơn, khoảng cách giữa fans và thần tượng mãi mãi cũng không thể vớ tới, cách xưng hô của em có phải là đã ám chỉ kết quả này rồi không? Nhất Phàm lại cười mận đắng.

Còn bên kia, Vũ Tịnh tắm xong, ngồi vào bàn vi tính, xem lại những bức email của cô và Nhất Phàm, nếu như Nhất Phàm không bảo cô đi mua AMONLD ROCA, chỉ ít hôm nay cô sẽ không chút do dự mà tiếp nhận chiếc nhẫn đó, không ngờ mình và Michael gặp lại nhau lại là vì Nhất Phàm, thật là có hơi nực cười. Thật ra nếu như mình suy nghĩ đơn giản một tí, nhẫn tâm một tí nhận chiếc nhẫn đó, thì đã sao đâu? Cũng giống như Nhất Phàm nói vậy, yêu một người thì nên chia sẻ với người đó ngay phút đầu tiên bất kể đó là chuyện xấu hay chuyện tốt, tại sao mình phải nghĩ nhiều như vậy, là sợ Nhất Phàm đau lòng vì mình? Kim đồng hồ đã chỉ 3 giờ, Vũ Tịnh tắt đèn, nằm lên giường, nhưng lần qua lần lại vẫn không ngủ được, có lẽ là lúc này đã thổi gió chẳng, nên bây giờ đầu có hơi đau, nằm trong căn phòng này, lại nhớ về rất nhiều những chuyện lúc xưa, Mẹ, tại sao lúc đó mẹ lại đưa con đến thế giới này? Từ đầu tới cuối, hình như con vẫn chưa được vui qua, con còn khiến cho nhiều người đau lòng, tại sao?

Bên này Nhất Phàm nằm trên giường nhưng anh không thể nào ngủ được, đêm nay, anh đã mở mắt chờ trời sáng. Ngày hôm sau, Nhất Phàm dậy rất sớm vì phải về khách sạn chuẩn bị cho buổi họp báo buổi chiều. Đại khái là vì Nhất Phàm tới quá sớm, thư ký vẫn chưa đi làm, nên anh tự pha cafe, không biết tại sao, anh không muốn xem văn kiện, Nhất Phàm khởi động máy vi tính, mở tập tin mà bấy lâu nay vẫn chỉ có anh biết, trong đó là hình chụp của anh và Tuệ Hân, còn có clip, nhiều hình như vậy nhưng Nhất Phàm vẫn thích nhất tấm trong phòng của Tuệ Hân, họ đều mặc áo thun trắng, quần jeans xanh, sau lưng là trời cao biển rộng, nét ngây thơ, thuần túy của lúc đó là cái mà Nhất Phàm không bao giờ tìm lại được nữa, cho dù là với Vũ Tịnh, hình như cũng không có cái nét đơn giản đó, không biết là không quá yêu hay là quá yêu? Trong lúc suy nghĩ, Nhất Phàm lại không tìm được lòng sờ lên màn hình, Tuệ Hân, có phải là anh đã làm sai không? Có phải là em đang đau lòng không?

Đau thì đau, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, Nhất Phàm lại bị nhấn chìm trong văn kiện. Một lúc sau thì Gia Đồng vào.

- Nick, chìa khóa xe của anh ở đây, cảm ơn nha. – Nhất Phàm vẫn làm ra vẻ bình thường, ngẩng đầu lên cười với Gia Đồng, nhưng đôi mắt mắt ngủ của anh đã bán đứng anh.

- Sao rồi, đêm tân hôn vui vẻ chứ? – Gia Đồng ngồi đối diện với Nhất Phàm, nhìn nét mặt mệt mỏi của Nhất Phàm là anh đã đoán được kết quả, nhưng anh vẫn lựa chọn giả khờ. Nhất Phàm không trả lời anh.

- Nhưng tôi thấy cậu hình như không vui vẻ lắm, thế nào, Hoắc đại thiếu gia cũng có lúc bị từ chối sao?

- Phải, Vũ Tịnh đã từ chối tôi. Có lẽ bấy lâu nay là do tôi quá khờ, tôi quá tự tin với mình, nhưng căn bản là người ta không tiếp nhận.

- Chưa bao giờ thấy cậu giận như vậy, xem ra đả kích này không nhỏ, nhưng hình như dạo cụ mà chúng ta chọn cũng không đúng, pháo bông tuy đẹp nhưng ngắn ngủi, không thể lâu dài, không ngờ hai người cũng.

- Gia Đồng nói xong còn thở dài.

- Nhưng mà vẫn cảm ơn anh và Doanh Doanh, có lẽ tôi và Vũ Tịnh không phải là người hữu duyên. Đi làm việc đi!

Gia Đồng đi rồi thì Sandra vào.

- Đồng sự trưởng, văn kiện này cần ông ký, Michelle bảo tôi đem qua đây.

Lúc trước phàm là văn kiện cần Nhất Phàm ký, Vũ Tịnh cũng sẽ đích thân đem qua, dường như hôm nay mọi việc đều đã thay đổi. Buổi trưa, hai người không cùng ăn, Vũ Tịnh nhờ người mua dùm sandwich, còn Nhất Phàm và Nick xuống căn tin ăn.

Buổi chiều, hai người nhất thiết phải cùng tham dự buổi họp báo, trước mặt phóng viên đương nhiên họ vẫn phải nắm tay nhau, trong buổi họp báo, nhân vật chính thật ra chỉ có một mình Nhất Phàm, Vũ Tịnh chỉ là để phụ họa, nhưng vì suy nghĩ cho hình tượng của công ty, cô nhất thiết phải ngồi ở đó, ra vẻ chăm chú lắng nghe, chỉ có điều suốt ngày hôm nay cô đều không tập trung.

Buổi tối, hai người lại phải đến đài truyền hình tham gia chương trình Hong Kong Weekly của đài Minh Châu, Hong Kong Weekly là một chương trình phỏng vấn rất có tiếng ở HK, khách mời đều là những nhân vật nổi bật trong giới thương nghiệp, chương trình này rất ít khi xuất hiện một tinh anh trẻ tuổi như Nhất Phàm, đương nhiên Vũ Tịnh vẫn phải đi theo, chỉ là cô ngồi ở hàng ghế khán giả.

Toàn bộ quá trình quay là 1 tiếng rưỡi, dùng toàn tiếng Anh, dẫn chương trình là Tina Wang tốt nghiệp ngành truyền thông của Đại học Columbia, miệng lưỡi của cô nổi tiếng là lợi hại, rất nhiều danh nhân lên chương trình này cũng có chút không nói lại cô.

Lời mở đầu cho chương trình hôm nay có hơi mang tính thúc đẩy.

“Hello, everyone. It’s the time for HongKong Weekly. Having been the host for such interview program for almost three years, I hear many people plain that Tina, why the celebrates in your program are so old? Can you invite someone who is young, who is handsome and who is also successful. Actually what they plain about is what I am seeking for. Today my dream just es true. The guest today is Raymond Huo, the director of Huo’s Group, which won the bid for the 2003 Annual Conference of International Association of Hotel.

It's the first time that such event will be held in a hotel in Asian Pacific Area. The guest today is only 30 years old and he's handsome. Now let's we e our guest today, Raymond Huo." Kết thúc lời dẫn đầu của Tina Wang là một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Nhất Phàm bước ra rồi, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, nụ cười đầy mê hoặc, những người có mặt bất luận là phóng viên hay khán giả bình thường cũng đều bị người đàn ông này thu hút.

"Thanks, Tina. Hello everyone, I am Raymond Huo. Actually I am not so excellent as what Tina has described. The success of mine relies on the help of so many people. They are the real heroes."

"Raymond, you are really modest. Ok, we just e to the point directly....."

Cuộc phỏng vấn được tiến hành rất có trật tự, trên cơ bản Nhất Phàm cũng trả lời rất thỏa đáng, thật ra rất nhiều câu trả lời anh nói rất mơ hồ không rõ ràng, nhưng những người có mặt lại không ai không tin phục. Nhất Phàm đã chứng chạc hơn hai năm trước nhiều, và Vũ Tịnh cũng vậy. Hai người họ thật sự đã học được rất nhiều từ đối phương, nhớ lại những ngày tháng bên nhau, trong lòng Vũ Tịnh vẫn ảm áp vô cùng, bây giờ không có em, anh vẫn có thể làm rất tốt, hiện giờ có phải đã là lúc em phải rút lui rồi không, ba năm mà anh nói, có lẽ bây giờ là đã đủ. Bất giác cuộc phỏng vấn đã đến giai đoạn cuối, chỉ còn 15 phút cuối cùng là kết thúc, và Tina cũng chuyển đề tài sang cuộc sống của Nhất Phàm. Thật ra thì trước giờ Hong Kong Weekly không bao giờ hỏi những câu hỏi liên quan đến gia đình, Tina trưởng thành ở Mỹ, cô vẫn luôn kiên trì vấn đề gia đình là thuộc về chuyện riêng tư của người khác, không nên lấy ra nói trước công chúng, nhưng gia đình của nhân vật chính hôm nay rất đặc biệt, mọi người cũng rất tò mò cho nên nếu hỏi vấn đề cá nhân chắc chắn sẽ giúp cho ratings.

"Well, Raymond. Today, in our program you have mentioned your wife over twenty times. I guess she must be a very important person in your life and career. As all the news report says, your wife is unable to speak after the kidnap. But you and your wife are still hand in hand in the public place and in your work. I think you must have a lot to say. Today she is in the studio. What do you want to say to her "

"Thank you for your question. This is a question out of my expectation. And I also think this is a question I can answer without skills. I want to say something from the bottom of my heart this time."

Nói xong câu này, Nhất Phàm chuyển hướng nhìn sang hàng ghế đầu nơi Vũ Tịnh đang ngồi, nhìn cô, tất cả những gì vui, không vui, đau thương đều hiện ra trong đầu anh.

"Raymond." thấy Nhất Phàm chờ người ra, Tina nhắc nhỏ.

"Yes, my wife is the only one I want to say thank you as well as sorry. Just as many magazine guess, our marriage is the product of merical interest, the usual phenomenon in the business circle. Frankly speaking, we do not know each other quite well before our marriage and I hurt her to some extent at the first. But she still helps me with her love and with her open mind. Many ordinary people may think to be a wife of a director of the pany must be very happy. But I do not think so. I think because of me, she lost many things. I deprive her many opportunities to do the things she likes. We cannot travel several times a year; we cannot go to ordinary restaurants to enjoy dinners like mon couples; we had endless parties or meetings in our life. Although she cannot speak, I think I will still hold her hands in the road heading for tomorrow. I hope in the future she could enjoy her life in the real sense, to eat what she likes, to do what she dreams to do, to love the person she really loves. I do not care she will b e fat, she will no longer be my assistant, she will no longer hold my hands. Thank you Michelle."

Vũ Tịnh, đây chính là lời chúc phúc mà anh dành cho em, bấy lâu nay anh đã quá ích kỷ với em, anh không hề suy nghĩ đến suy nghĩ của em, em từ chối anh có lẽ là đúng, em nên đi làm việc mà em thích, sống cuộc sống của em. Lúc trước anh cứ tưởng rằng em ở bên cạnh anh sẽ rất hạnh phúc, nhưng anh đã không hiểu cho cảm nhận của em, điều bây giờ anh có thể làm có phải là buông tay không?

Bên dưới, Vũ Tịnh đã tràn đầy nước mắt, nhưng nụ cười trên mặt cô lại chưa bao giờ rạng rỡ đến thế, Nhất Phàm, cảm ơn anh, em thật sự đã không tin lắm người, chỉ là em không muốn chúng ta lại bị tổn thương lần nữa, tâm trạng của em anh có hiểu không?

"Well, Raymond, your speech is the best one I've never heard. Love speech. Thank you. That's all for today's program and thanks for your watching. See you next time."

Buổi quay đã kết thúc, Nhất Phàm và Tina bắt tay tỏ ý cảm ơn xong anh đi về phía Vũ Tịnh, nhưng Nhất Phàm bị nhóm phóng viên vây lấy. Phóng viên lũ lượt đặt ra câu hỏi, nhiều nhất vẫn là những câu hỏi liên quan đến câu nói cuối cùng của Nhất Phàm.

- Ông Hoắc, câu cuối cùng “I do not care she will no longer hold my hands” của ông là ý gì vậy? Ông có thể giải thích không?

Khoảng cách giữa Nhất Phàm và Vũ Tịnh không xa, nhưng hình như phải một lúc lâu anh mới tới được bên cô.

- Ông Hoắc làm phiền ông giải thích một chút được không? – phóng viên vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

- Ông Hoắc làm phiền ông, ý của ông chúng tôi thật sự không hiểu lắm.

37. Chương 37

Và giữa những câu hỏi như thế, Nhất Phàm đã đến được bên cạnh Vũ Tịnh, anh nắm lấy tay cô, anh nhìn thấy nước mắt của cô, anh nhìn thấy sự cảm kích của cô, anh biết cô đã hiểu tâm ý của anh.

- Chỉ cần vợ tôi hiểu câu đó là đủ.

Nhất Phàm không nói gì nữa. Anh chỉ nắm tay Vũ Tịnh đi ra khỏi phòng quay, và đôi tay nắm chặt của hai người đã được máy chụp hình của phóng viên ghi nhận lại.

Ngồi lên xe, rời khỏi đài truyền hình, trên xe lại trở về sự yên tĩnh trước đó. Nhất Phàm không nói gì, còn Vũ Tịnh cũng chỉ hướng mặt ra hướng khác, cô không biết nên nói gì với Nhất Phàm.

- Chúng ta đi ăn cháo Hà Kỳ nha. Từ chiều đến giờ em chưa ăn gì cả, lúc trưa lại chống đối với anh, chỉ ăn có cái sandwich, lát nữa về nhà lại phải uống thuốc nữa.

Nghe câu nói này Vũ Tịnh mới quay đầu qua nhìn Nhất Phàm gật đầu, thấy Vũ Tịnh cuối cùng cũng có chút phản ứng, anh mới yên tâm.

Đến Hà Kỳ, hiện giờ quán đã không còn bao nhiêu người, ông chủ thấy họ tới liền chuẩn bị hai chén cháo bắc thảo thịt xay. Một lát sau, hai chén cháo nóng hổi đã được đặt trên bàn, đại khái là Vũ Tịnh có hơi đói rồi, thế là cô chẳng cần biết có nóng hay không mà cứ múc ngay một muống đưa vào miệng, cháo vào đến miệng rồi cô mới biết nóng, nhưng cũng ráng nuốt nó vào, sau đó vỗ vỗ lồng ngực như con nít, đã lâu lắm rồi không thấy nét mặt ngây thơ như vậy.

Nhất Phàm vội chạy vào trong lấy một ly nước lạnh cho cô uống.

- Đã bảo em đừng ăn gấp như vậy mà, sao mà cứ còn như con nít thế?

Sau đó Nhất Phàm múc từng muống nhỏ thổi nguội rồi đưa vào miệng Vũ Tịnh, anh đúc cô được vài muống thì cuối cùng Vũ Tịnh cũng tự cầm muống lại, Nhất Phàm cũng không kiên trì gì nữa. Hai người không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ăn cháo của mình. Nhất Phàm, rõ ràng là em đã tổn thương anh, tại sao anh còn quan tâm em như vậy? Tại sao còn phải mệt mỏi vì em như vậy? Em, có lẽ em không xứng đáng với những gì anh bỏ ra.

Chính trong lúc hai người lặng lẽ ăn tối thì Ngũ Tả Cường cũng nhận được chỉ lệnh của ba mình, tuy anh vẫn sẽ mang danh đồng sự trưởng của công ty, nhưng sau này anh chỉ phụ trách xử lý những công việc bình thường của nhà hàng, còn Tả Huy sẽ làm công việc mà anh hai đang làm, đảm nhận chức vụ quan trọng trong công ty. Cho đến lúc này, Tả Huy mới tin những lời ba nói không phải là đùa, chỉ là lúc đó mình đã nghĩ câu nói đó là lời nói đùa mà thôi. Chẳng lẽ vụ bắt cóc lần trước thật sự là do anh hai làm? Tả Huy vẫn không dám tin. Nhưng, ngày mai mình nhất định phải hẹn Vũ Tiệp đi ăn, đã mấy tháng rồi hai người không gặp nhau. Dù gì mình cũng gọi là thăng chức, mời cô ấy đi ăn cũng có lý thôi.

Ăn tối xong, về tới nhà, hai người lại vào căn phòng quen thuộc đó.

- Vũ Tịnh, em tắm trước đi, anh thấy chắc chắn là tối qua em ngủ không ngon rồi, hôm nay nhìn mắt em đỏ như vậy. Áo của em ở đâu, anh lấy dùm cho. – Nhất Phàm vừa nói vừa đi tới tủ áo. Điện thoại anh reo lên, là tiếng của tin nhắn.

- Nhất Phàm, em xin lỗi, em không đáng cho anh làm như vậy. – Đọc những dòng chữ trên màn hình điện thoại, đột nhiên Nhất Phàm cảm thấy mắt rất đau.

Anh đi đến bên Vũ Tịnh, nắm lấy tay cô.

- Người nói xin lỗi phải là anh, một cuộc hẹn 3 năm đã trôi em ở bên anh. Trước đêm qua, anh cảm thấy anh đã làm rất nhiều việc vì em, nhiều đến có thể khiến em ở bên anh suốt đời, đêm qua em từ chối anh, lúc đầu anh rất giận, anh cảm thấy sao em lại không biết mãn nguyện đến thế, sao không trân trọng những gì anh đã làm vì em. Nhưng hôm nay trông thấy em còn phải giả vờ rất vui vẻ trước mặt ký giả, em không thể nói, nhưng vì hình tượng của công ty, em phải ngồi ở đó. Sau đó trong phòng thu, sau khi trang điểm xong ra chuẩn bị quay, trông thấy một mình em cô đơn ngồi ở đó, xung quanh mọi người đều đang trò chuyện, đang nói cười, chỉ duy có em là ngồi một mình. Nếu như không có hẹn ước 3 năm đó, nếu như không làm việc cho Hoắc thị, hiện giờ em sẽ không phải như vậy, cuộc sống của em có lẽ sẽ rất bình thường, nhưng hạnh phúc mà em có được chắc chắn sẽ nhiều hơn bây giờ. Chính vào lúc đó, anh thật sự cảm thấy mình rất ích kỷ, anh chưa hề nghĩ Vũ Tịnh muốn một cuộc sống thế nào, bấy lâu nay anh luôn phán quyết em có hạnh phúc hay không dựa trên tiêu chuẩn của anh. Nhưng khi anh nói ra những câu đó, thì anh đã chuẩn bị hoàn em hạnh phúc, ăn món mà em thích, làm điều mà em mong ước, yêu người mà em yêu. Điều anh có thể làm vì em có lẽ chỉ có bấy nhiêu.

Nhất Phàm nói xong liền quay lưng đi, anh không muốn xem biểu hiện của Vũ Tịnh, chính xác mà nói, anh không muốn Vũ Tịnh nhìn thấy biểu hiện của mình mà có gánh nặng gì. Nhưng chỉ ngay khi Nhất Phàm vừa quay lưng đi thì Vũ Tịnh đã chạy tới ôm lấy eo anh, đầu của cô tựa vào tấm lưng của anh, cô không nói được, nhưng cô có ngàn lời vạn lời muốn nói với anh. Hai người đã dựa dẫm nhau như thế, chỉ là, họ đều không biết đây là bi, hay là hỷ.

Hôm sau, cả hai cũng vẫn cùng đi làm, chỉ là ánh mắt mọi người nhìn họ có hơi kỳ lạ.

Nhất Phàm vừa vào phòng thì đã thấy Gia Đồng đợi sẵn từ lâu.

- Nick, có chuyện gì sao? Sao nhìn anh hôm nay ngờ ngợ? – Vừa bước vào là Nhất Phàm đã nhìn thấy nét mặt kỳ lạ giống y như những nhân viên khác của Gia Đồng.

- Xem báo ngày hôm nay đi, giống như không phải tuyên truyền dùm Hoắc thị giành được quyền tổ chức mà là đang quảng cáo dùm Hong Kong Weekly. Chương trình đó bình thường không có quảng cáo gì mà ratings cũng đã ba bốn mươi điểm, tôi thấy tối mai sẽ đột phá 50 điểm thôi. Không biết ngày mai sẽ có bao nhiêu người ngồi canh bên tivi để nghe tuyên ngôn tình yêu của ai đó.

- Nick, anh nói xong chưa, nói xong thì ra ngoài làm việc đi! – Nhất Phàm để báo qua một bên và bắt đầu xem giấy tờ, còn Gia Đồng thì đứng bên cạnh nói đúng 3 phút.

- Thôi được tôi ra làm việc đây, công việc mà ai đó cho tôi là up to my shoulder.

Đợi Gia Đồng đi rồi Nhất Phàm mới cầm báo lên xem, bài báo này bằng tiếng Hoa, hình mà họ đăng là tấm trong phòng thu, tiêu đề là câu nói trong tiểu thuyết của Trương Ái Linh “Chấp tử chi thủ, dữ chi giai lão” Đọc bài báo này, Nhất Phàm thật sự cảm thấy chẳng có ai khờ như mình trong cái xã hội thực tế ở HK bây giờ, lại đi phát biểu một tuyên ngôn tình yêu trong tiết mục phỏng vấn, chấp tử chi thủ, dữ chi giai lão, chúng ta không thể nào giai lão! Cuối bài báo vẫn là đánh mạnh vào câu nói của Nhất Phàm, người viết bài này bình luận cả nửa ngày trời cũng không nói rõ được ý nghĩa trong câu nói của Nhất Phàm, tình yêu mà anh dành cho cô, sự ăn ý của họ làm sao mà người ngoài có thể dễ dàng hiểu được?

Trong lúc Nhất Phàm đọc tờ báo đó thì Michael cũng đã đọc được, đến lúc này anh mới biết Phương Vũ Tịnh là vợ của ai, họ đã có một câu chuyện như thế, sau khi kết hôn Vũ Tịnh đã gặp phải chuyện gì, hiện giờ cô không thể nói, thật ra thì cô yêu ai? Còn đang suy nghĩ thì Donna đi vào, Michael liền để báo qua một bên, ở trước mặt cô, anh không muốn lộ ra một chút xú dầu tích nào nói lên nỗi nhớ mà anh dành cho Vũ Tịnh, còn Donna thì sớm đã đọc bài báo này ba lần rồi, Phương Vũ Tịnh đã gả vào hào môn, nhưng nỗi nhớ mà Michael dành cho cô vẫn không hề giảm sút.

- Michael, đây là phương án vật lưu mà chúng ta làm cho phân công ty của Shell tại HK. Anh xem qua đi.
- Anh biết rồi. Em yên tâm anh xử lý xong công việc đang làm sẽ xem. – Lúc nói Michael vẫn chăm chú vào văn bản, nhưng Donna đặt giấy tờ xuống xong vẫn không có ý rời khỏi.
- Em còn có chuyện gì sao? – Lúc này Michael mới ngẩng đầu lên.
- Cái đó, em đã xem báo sáng nay, em đọc được tin của Michelle. Thật ra, anh có thể đi tìm bạn ấy, giải thích rõ hiểu lầm năm xưa, như vậy cuộc đời của anh mới không có hối tiếc.
- Không phải là cô ấy đã kết hôn rồi sao? Hơn nữa chồng của cô ấy chắc chắn rất yêu cô ấy, hai người ở trước công chúng mà vẫn có thể nắm tay như vậy, tình cảm của họ chắc chắn không đơn giản, anh nghĩ hiện giờ Vũ Tịnh sẽ không muốn bị quấy rầy đâu. À phải, trưa nay cùng đi ăn đi, ông Huỳnh đó chỉ có em mới ứng phó nổi thôi.
- Ừm.

Donna rời khỏi phòng làm việc của Michael, trong lòng vẫn có hơi lạc lõng thất vọng. Lý ra nghe đoạn đầu của Michael, Donna còn có hơi phấn khởi, vì thật ra cô biết Michael chưa hề bỏ Vũ Tịnh xuống, nhưng ít ra anh còn chịu nói qua loa với mình, nhưng nửa đoạn sau của anh đã giải thích rất rõ ràng vị trí và ý nghĩa của Donna trong lòng anh, cô chỉ là một trợ lý của anh, cô chỉ là một công cụ của anh, biết rõ mình là một trợ lý, một công cụ, nhưng cô vẫn không oán không trách mà đi theo anh 4 năm, nghiêm trọng hơn nữa là cô quyết định tiếp tục đi theo anh.

Hôm nay cũng là ngày đầu tiên Tả Huy ngồi vào phòng làm việc của anh hai, căn phòng rộng, bàn dài, còn có cô thư ký Linda xinh đẹp. Chỉ là đổi qua một văn phòng khác, một chiếc bàn khác, nhưng trách nhiệm của Tả Huy cũng nặng hơn, văn bản xem mãi không hết, cuộc họp mở hoài không xong, khó khăn lắm mới đến giờ trưa, Tả Huy còn phải gặm sandwich trong phòng. Nhưng, canh giờ rảnh rỗi này anh mới có thời gian làm việc riêng, ví dụ như gọi điện cho bạn gái.

- Hello, xin hỏi ai vậy?
 - Người đẹp, là anh, Charley. Lâu rồi chúng ta không gặp nhau, tối nay, chỗ cũ, anh đợi em.
- Tả Huy nói xong liền gác máy, nếu như anh cho Vũ Tiệp cơ hội mở lời thì chắc chắn sẽ lại gặm nhấm một mình thôi. Còn đầu dây bên kia Vũ Tiệp bật cười, anh vẫn không đành lòng như vậy, nhưng mà tính ra từ khi Vũ Tịnh xảy ra chuyện đến giờ hai người không còn gặp nhau nữa. Trong lòng mỗi người đều có một vết đen, chỉ có điều người tháo chuông phải là người gắn nó mà thôi.
- Buổi tối Tả Huy đến Pizza Hut đợi từ rất sớm. Thật ra thì ba anh bảo anh về ăn tối nhưng anh đã nói dối rằng có người bạn cùng học luật ở Mỹ mới về HK hẹn gặp mặt thôi. Cuối cùng thì Vũ Tiệp cũng đã đến, trải qua vài tháng, cô đã hiểu chuyện hơn trước, vì sắp tốt nghiệp và đến khách sạn của nhà thực tập, nên cái mà cô cần chuẩn bị và học thật không ít chút nào. Tóc của cô đã không phải màu vàng hay đỏ như lúc trước nữa mà là màu đen truyền thống. Quần áo cũng không phải theo trào lưu mà chỉ là đồ bình thường, những thay đổi của Vũ Tiệp Tả Huy đều nhìn ra.

Vũ Tiệp đã đi đến trước mặt Tả Huy, không chỉ vẻ ngoài của cô thay đổi, cả cử chỉ cũng nhu nhả hơn.

- Charley, lâu rồi không gặp. – Vũ Tiệp cứ thích cãi nhau với Tả Huy lúc trước đã biến mất rồi, vốn dĩ Tả Huy còn muốn chọc ghẹo cô nhưng thấy cô nghiêm túc như vậy anh cũng thay đổi phong cách nói chuyện theo cô.

- Vũ Tiệp, đúng thật là đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Nếu hôm nay nhìn thấy em trên đường, anh thật sự sẽ không dám nhận em đâu.

- Vậy sao? Câu này có ý gì đây, là khen hay là chê?

- Đương nhiên là khen rồi. So với lần đầu gặp nhau, bây giờ em chừng chắc hơn nhiều.

- Xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao mà còn không hiểu chuyện chứ? Ba bị trúng gió phải ngồi xe lăn, chị hai bị bắt cóc, bây giờ lại không nói chuyện được. Tôi còn không hiểu chuyện thì thật là sẽ bị trời đánh. Tôi thì không có sung sướng như ai kia, mới sinh ra là giàu có, chưa hề biết kiếm tiền cực khổ.

Những lời này của Vũ Tiệp quả thật như rải mùi thuốc súng trong không khí vậy, nhưng Tả Huy cũng chỉ có thể nhin.

- Vũ Tiệp, khó khăn lắm chúng ta mới gặp nhau, em đừng như vậy mà. À phải, hôm nay anh thăng chức rồi.

- Vậy à? Xem ra những gì daddy anh nói nếu anh hai của anh không lấy được quyền tổ chức thì giao nhà hàng cho anh không phải là giả rồi. Đáng thương nhất là chị hai, bị bắt cóc, chạy thoát rồi bây giờ vẫn chưa nói được, vậy mà tội phạm vẫn còn long nhong ngoài vòng pháp luật.

- Phương Vũ Tiệp em nói vậy quá đáng quá rồi đó, không có chứng cứ mà ăn nói lung tung, anh có thể kiện em tội phỉ báng. – Lúc này hình như Tả Huy tìm lại được cái cảm giác muốn làm luật sư khi mới trở về HK rồi.

- Thì đi kiện đi, bổn tiểu thư này chẳng thèm. – Vũ Tiệp cũng là loại người miệng lưỡi chẳng nhường ai, thái độ thực nữ trước đó giờ đây đã biến mất hoàn toàn.

- Em nhất định phải như vậy sao? Chúng ta không gặp nhau 3 tháng rồi, em nhất định phải nói những lời tổn thương anh vậy sao? Vì có thể gặp em, ăn tối với em, anh còn nói dối với gia đình, sớm biết như vậy thì anh ở nhà ăn bào ngư, uống canh gà còn hơn, còn tới đây ăn Pizza làm gì!

- Nhị thiếu gia, vậy thì đi về ăn bào ngư, uống canh gà đi. Bổn tiểu thư không tiện hầu. – Vũ Tiệp vừa nói vừa chuẩn bị đi.

- Phương Vũ Tiệp. – Tả Huy làm gì mà nỡ để cô đi, anh đứng nhanh dậy nắm lấy cánh tay của cô.

Trong lúc hai người tranh chấp nhau thì Rebecca và vài cô gái khác cùng vào. Vì gần đây Vũ Tiệp quá siêng học rồi nên cũng lâu lắm rồi cô không gặp Rebecca.

- Charley.

38. Chương 38

Rebecca vừa nhìn thấy Tả Huy liền không cầm được lòng mà chạy tới, thấy Tả Huy kéo tay Vũ Tiệp cô đã hiểu được bảy tám phần của sự việc, chẳng trách Tả Huy không có hứng thú với mình, thì ra anh ấy đã có mục tiêu, nhưng Rebecca cũng không phải thứ thường, con cái nhà giàu ngoại trừ việc cơm tới mở miệng, áo tới giang tay ra, còn rất chuyên một việc là bắt chấp thủ đoạn giành lấy cái mình muốn. Rebecca đã chạy đến bên Charley, cô rất tình cảm mà kéo lấy tay Tả Huy.

- Charley sao anh không đeo cà vạt mà lần trước em tặng cho anh? Cái này của anh có hơi cũ rồi. – Rebecca vừa nói còn vừa nháy mắt với Tả Huy, lúc này Vũ Tiệp giận không tả nổi.

- Ngủ Tả Huy, anh thật là quá đáng lắm.

Vũ Tiệp hất tay Tả Huy ra, Tả Huy vốn còn định đuổi theo nhưng lại bị Rebecca và mấy cô gái đó vây lấy nên anh không thể nào thoát thân. Vũ Tiệp chạy ra khỏi Pizza Hut, nhìn thấy Tả Huy bị một nhóm con gái vây lấy thông qua miếng kiếng trong suốt, cô có hơi thất vọng với Tả Huy.

Cuối cùng cũng tới cuối tuần, hôm nay Nhất Phàm và Vũ Tịnh có thời gian ăn tối với gia đình. Tuy gần đây Nhất Phàm và Vũ Tịnh vẫn đi làm chung, nghỉ ngơi chung trong một căn phòng, nhưng hai người đã không còn ngọt ngào như trước nữa, hình như lại rơi vào cục diện cứng đờ, quan hệ của hai người là một bản hợp đồng thuê. Hiển nhiên là hôm nay Nhất Ninh vui nhất, cô bỏ cuộc hẹn của Chí Hoàng, cố tình ở nhà ăn tối chỉ để không bỏ lỡ cuộc phỏng vấn của anh hai. Hiện giờ có thể nói Nhất Ninh là người hạnh phúc nhất, công việc của gia đình có anh hai và chị dâu lo, gánh nặng của mình cũng không còn nặng, Chí Hoàng lại thật sự là một bạn trai nghe lời, tuy không lãng mạn như những con trai khác nhưng anh cũng có thể nó là nâng niu Nhất Ninh như báu vật vậy.

Ăn tối xong, hiếm hoi lắm cả nhà mới có dịp cùng ngồi trước tivi xem Hong Kong Weekly.

Chương trình bắt đầu rồi, sau lời dẫn của Tina Wang thì Nhất Phàm xuất hiện, Nhất Phàm lên tivi vẫn đẹp trai như thường.

- Anh hai, anh đẹp trai quá. – Nhất Ninh cầm lấy remote với vẻ mặt si mê.

- Được rồi con đừng có điên như vậy nữa, cũng sắp tới tuổi kết hôn rồi mà còn mất bình tĩnh như vậy. Ngày nào cũng nhìn thấy người thật đây không nghe con kêu như vậy, nhìn thấy người giả trên tivi lại hứng khởi đến thế. – Mẹ của Nhất Phàm thấy con mình mất hình tượng quá thì không cầm được lòng mà nhắc nhở.

- Mummy, trên tivi đâu phải người giả, rõ ràng là người thật mà. – Câu này của Nhất Ninh quả là làm cả nhà bật cười, chỉ có biểu hiện của Nhất Phàm và Vũ Tịnh là không thông thả nổi.

Trên cơ bản là cuộc phỏng vấn không bị cắt xén gì cả, chỉ là khi trò chuyện về lĩnh vực quản lý Nhất Ninh cảm thấy hơi chán.

- Anh hai, tuyên ngôn tình yêu của anh là ở phút thứ mấy vậy! Cũng nói cả tiếng rồi.

- Sắp rồi.

Nhất Phàm đáp đại, đối với người khác mà nói, đó là một tuyên ngôn của tình yêu, nhưng Nhất Phàm và Vũ Tịnh thì rất rõ ràng đó là tuyên ngôn của biệt ly, đưa người mình yêu đến nơi mà người đó muốn tới, làm việc mà người đó thích làm, nghe ra cảm thấy rất vĩ đại, nhưng để làm nó, trong lòng ít nhiều cũng đau chứ!

Cuối cùng cũng đợi được câu “I hope in the future she could enjoy her life in the real sense, to eat what she likes, to do what she dreams to do, to love the person she really loves. I don't care she will be fat, she will no longer be my assistant, she will no longer hold my hands. Thank you Michelle” Tuy đã nghe qua một lần, nhưng, Vũ Tịnh vẫn xem rất chăm chú, cô thích đoạn này, tuy nó không sinh động như những câu thoại trong phim điện ảnh, nhưng đoạn nói này rất chân thành, cô có thể cảm nhận được tấm lòng mà Nhất Phàm dành ỉn.

Chương trình đã kết thúc, Nhất Ninh lại không nhịn được mà cảm thán:

- Anh hai, sao mà câu cuối cùng của anh nói như là chị dâu có người khác vậy, câu đó của anh mất tiêu chuẩn rồi! – Nhất Ninh nói xong còn lắc đầu giống như đó là một chỗ thất bại duy nhất trong bộ phim mà mình đạo diễn vậy.

- Không phải là lời nói của anh mất tiêu chuẩn, mà là cô nhóc như em chưa đủ kinh nghiệm sống thôi, không nghe ra được ý nghĩa bên trong. Đợi khi em có chồng thì em sẽ hiểu thôi. – Nhất Phàm vừa nói còn vừa gõ vô đầu Nhất Ninh.

- Anh hai, anh nhẹ tay một chút chứ. Nhưng mà, em vẫn không hiểu lắm câu nói của anh.

Hôm nay là ngày cuối tuần, Michael mượn cơ đi bàn chuyện làm ăn mà ra ngoài đi suốt một ngày, đến giờ vẫn chưa về. Ngoại trừ người làm ra, nguyên căn biệt thự chỉ còn lại một mình Donna. Cô khoan hai chân ngồi trên sofa xem tivi, đương nhiên là cô không bỏ qua Hong Kong Weekly rồi, cô có thể nghe ra được rất nhiều ý trong những lời của chồng Vũ Tịnh. Và đương nhiên là cô không bỏ lỡ câu cuối cùng của Nhất Phàm rồi, chẳng lẽ Hoắc Nhất Phàm biết chuyện của Michael và vợ mình mà còn chịu thả Phương Vũ Tịnh đi sao? Trên đời còn có người đàn ông tốt vậy sao?

Michael còn chưa về, Donna làm cheese cake trong bếp, nấu tây mẽ lộ, đây là những việc mà Donna vẫn luôn làm khi ở bên Michael, mẹ nói yêu một người đàn ông thì việc đầu tiên làm vì người đó phải là đả thông bao tử của người đó, vì thế, vì Michael, Donna đã học nấu ăn rất giỏi, chỉ là Michael không thường xuyên ở cạnh Donna nên không có thời gian ăn món ăn do cô làm, món Michael thích cũng chỉ có tây mẽ lộ và cheese cake.

Michael thì thật chất chẳng phải đi bàn chuyện làm ăn mà chỉ lái xe vòng vòng, nghỉ chuyện của công ty, nghỉ chuyện của Vũ Tịnh, tuy không thích Donna nhưng anh vẫn không muốn tổn thương người con gái yêu anh hết mình này. 9 giờ, anh đứng giờ trở về phòng làm việc lên mạng xem Hong Kong Weekly, Hoắc Nhất Phàm đẹp trai hơn trên báo, cách nói chuyện cũng rất phong độ, có điều câu cuối của cậu ta có ý gì? Cậu ta biết việc của mình và Vũ Tịnh? Cậu ta sẽ buông tay? Còn mình, có phải còn nên nắm bắt không?

Khi anh trở về biệt thự thì đã rất trễ, Donna lại ngủ trên sofa ở đại sảnh. Michael cũng vẫn như bình thường ẵm cô vào phòng, kéo chăn đắp cho cô. Đó là sự chu đáo duy nhất anh làm cho cô, và đó là điều xa xỉ duy nhất trong lòng Donna, vì thế chỉ cần anh không phải đi công tác, thì bất luận có trễ cỡ nào, cô cũng sẽ đợi anh, ở Mỹ là như vậy, ở Pháp cũng như vậy. Từng có lúc, cô là người của Michael, nhưng sau đó Michael vẫn lý trí mà giữ khoảng cách với cô.

Sáng chủ nhật, Michael dậy rất trễ, nhưng Donna mãi mãi cũng sẽ ở bên cạnh anh, múc tây mẽ lộ cho anh và chuẩn bị cheese cake cho anh.

- Sau này đừng ngủ ngoài sảnh nữa, dễ cảm lạnh. – Michael vẫn không nhìn Donna, anh cầm lấy tờ báo, còn Donna thì cẩn thận đặt cheese cake lên bàn.

Michael ăn một miếng, Donna đã biết câu tiếp theo của anh là gì.

– Cheese cake của em vẫn giữ được tiêu chuẩn.

Quả nhiên, quả nhiên vẫn là câu đó. Nghe câu nói này, cô sẽ cười một cái, tuy câu này đã nghe rất rất nhiều lần, nhưng khi nghe lần nữa, cô vẫn sẽ rất vui, cô không dám tưởng tượng đến nỗi sợ hãi của mình khi một ngày nào đó ngay cả câu này cô cũng không thể nghe được nữa.

- À phải, tuần sau phân công ty của Shell tại HK sẽ bàn lần cuối với mình tại khách sạn Hoắc thị, nếu như thuận lợi chúng ta sẽ ký hợp đồng vào hôm đó.

- Hoắc thị, tên này sao quen vậy? – Làm gì mà Michael không biết Hoắc thị là khách sạn nào, chỉ là anh vẫn thích giả khờ.

- Hoắc thị là nơi mà Michelle và chồng của bạn ấy làm việc. – Donna nhắc nhở.

- Là nó à, anh biết rồi, em chuẩn bị hết các văn bản đi!

Hoắc thị, Tịnh Tịnh, có phải định sẵn chúng ta còn cơ hội gặp nhau không, có phải chúng ta vẫn còn cơ hội không?

Chương 17 : Có phải chúng ta đều đã sai?

Khó khăn lắm mới trải qua ngày chủ nhật, cuối cùng thì thứ hai cũng tới, Michael và Donna đã đến Hoắc thị. Suốt quá trình bàn bạc đều được tiến hành trong phòng hội nghị VIP của Hoắc thị, thật ra chủ đạo vẫn là Donna vì người phụ trách toàn bộ phương án này là cô, Michael chỉ tham gia với tư cách đại biểu của công ty vật lưu để biểu hiện sự tôn trọng đối với xí nghiệp bạn. Thật ra thì Michael có thể không tới, nhưng Donna đã cố tình sắp xếp cho anh tới, vì cô còn muốn chứng thực suy nghĩ trong lòng của mình, Michael cứ luôn miệng nói những lời như không muốn quấy rối Vũ Tịnh, nhưng Donna không tin.

- Mr Kuan, I think everything is ok. Donna is really an excellent assistant. How lucky you are! Can we sign the contract now? – Tổng giám đốc phân công ty Shell tại HK vui mừng nói.

- Ok.

Michael bắt tay với tổng giám đốc đó, rồi quay qua nháy mắt với Donna một cái tỏ ý cảm ơn. Đó là sự ăn ý của anh và cô, sự ăn ý duy nhất, Donna chưa bao giờ dám đi sâu phân tích trong cái nháy mắt của Michael

có bao nhiêu tình cảm là thật, bao nhiêu là giả, cô chỉ trân trọng nó, vì thế trong công việc, cô luôn dồn hết sức mình, chỉ để có được cái nháy mắt này, đây là một sự ăn ý.

Michael ký tên lên hợp đồng, thế là một vụ làm ăn đã xong, thấy Donna đã thu dọn xong văn bản, hai người chuẩn bị rời khỏi. Vừa bước ra cửa phòng hội nghị thì trông thấy Vũ Tịnh và Sandra đang từ hướng bên kia đi tới. Sáng nay, việc chủ yếu phải làm là Vũ Tịnh và Sandra đi kiểm tra từng phòng hội nghị ở từng lầu một, vì sắp tới có niên hội Nhà hàng Quốc tế nên có vài phòng có lẽ phải tu sửa lại, Sandra chủ yếu nói cho Vũ Tịnh nghe đặc điểm, diện tích của mỗi phòng, cho cô biết mỗi phòng có thể chứa bao nhiêu người, còn Vũ Tịnh thì viết lại suy nghĩ của mình trong notebook, sau khi trở về phòng làm việc sẽ đưa cho Sandra chỉnh lý lại. Hai người đi với nhau, trông Vũ Tịnh giống thư ký hơn.

- Bà Hoắc, tầng này cũng tạm rồi, chúng ta lên tầng trên chứ!

Vũ Tịnh gật gật đầu, có điều hình như cô còn đang ghi chép gì đó. Cuối cùng cũng viết xong, Vũ Tịnh vừa ngược đầu lên thì phát hiện Michael và Donna đang ở trước mặt mình, trong nhất thời cô có chút không biết phải làm sao. Nhìn Donna, cô lại nhớ đến New York, tại căn tin ở khách sạn Hilton, nhớ đến những lời Donna nói với mình, trong một lúc cảm xúc của Vũ Tịnh lại có chút không khống chế được. Tay của cô lại bắt đầu run lên, notebook rớt xuống đất, Michael rất muốn bước tới nhặt lên giúp cô, chỉ có điều Sandra đã trước anh một bước.

- Michelle, thật không ngờ lại gặp lại bạn ở đây. Michael, mình và bạn đã lâu lắm rồi không ngồi chung với nhau, hay là chúng ta xuống phòng cafe trò chuyện đi! – Donna nói, vừa kéo lấy tay Michael vừa đi tới bên Michelle.

- Bà Hoắc, tôi trở về làm việc trước.

Sandra đưa notebook lại cho Vũ Tịnh rồi đi về phía thang máy. Ba người còn lại ngồi trong phòng cafe một cách rất ngượng ngao. Tuy Donna không tỏ ra rất thân mật với Michael, nhưng Vũ Tịnh ngồi ở đó vẫn cảm thấy không thoải mái, tay của cô nắm chặt cuốn note, vì chỉ có như thế, cô mới có thể che giấu bàn tay đang run lên của mình. Nhân viên bước tới hỏi họ muốn dùng gì, Donna xem qua xem lại menu, thật ra không phải là cô không biết mình muốn uống gì, ánh mắt của cô dừng lại ở bàn tay của Vũ Tịnh, cô chú ý tới tay Vũ Tịnh đang run, miệng cô chợt lộ ra một nụ cười, sự phớt lờ, lạnh nhạt mà Michael dành ỉnh, ở ngay trong giây phút Vũ Tịnh tái bệnh, cái trong lòng cô dâng lên là khoái cảm của báo thù.

- Cho tôi nước cam ép! Michael còn anh?

- Lemonade. – Michael cố ý nói đáp án này rất lớn tiếng, là muốn nhắc nhở những ngày tháng anh và Vũ Tịnh ở bên nhau, là muốn nhắc nhở Vũ Tịnh anh chưa hề thay đổi, anh vẫn đang chờ đợi?

- Michelle, còn bạn?

Rõ ràng biết Vũ Tịnh không nói được, Donna còn cố ý hỏi. Vũ Tịnh vừa định lấy điện thoại ra viết thức uống cho nhân viên thì nhân viên đó đã tiếp lời giúp cô.

- Bà Hoắc, bà vẫn dùng Blue Moutain chứ. Lúc trước mỗi lần cùng ông Hoắc tới đây đều là dùng Blue Moutain, chắc là tôi không có nhớ sai.

Vũ Tịnh mỉm cười gật đầu, đã từng có lúc, cô không thích Blue Moutain, vì bên trong nó có quá nhiều câu chuyện của Tuệ Hân và Nhất Phàm, nhưng ngay sau khi gặp Donna, Vũ Tịnh đã dần dần thử uống Blue Moutain, mùi cafe rất nồng, vị rất thuần, có những việc không xứng đáng kiên trì mãi, thay một góc độ khác, một phương thức khác để nhìn cuộc sống này, chưa hẳn không phải là một việc tốt.

Nhân viên đó đã đi khỏi, ba người ngồi với nhau, vì Vũ Tịnh không thể nói nên chỉ nghe tiếng của Donna.

- Michael, anh thật là phải học hỏi chồng của Michelle đó, người ta cũng biết tranh thủ thời gian, hề rảnh là cùng xuống đây lãng mạn, anh thì thiệt chẳng biết lãng mạn tí nào. Michelle bạn không biết đâu, Michael đúng thật là một người cuồng công việc, khi mà anh ấy cuồng lên, một ngày uống liên tục 7 ly cafe, làm việc hai mươi mấy tiếng, và người không may là mình, bạn xem, da của mình không còn tốt như hồi còn đi học nữa.

39. Chương 39

Donna nói không ngừng, còn Vũ Tịnh thì chỉ gật đầu theo kiểu lịch sự, mắt của cô cơ hồ không hề nhìn lên, còn mắt của Michael thì cứ chiếu vào cô, ở trước mặt Donna, cô không dám ngẩng đầu lên, cô không biết Donna điên lên lại sẽ làm ra việc gì.

- À phải Michelle, tiết mục của chồng bạn hồi tuần trước đó, mình xem từ đầu tới cuối không bỏ một phút nào hết đấy nhé, đoạn cuối cùng của anh ta thật sự rất là cảm động, phải không Michael? – có lẽ là Donna cảm thấy chỉ có mình mình nói nên cũng hơi ngại.

- Ừm, đoạn đó rất cảm động, có thể thấy anh ta rất yêu em, chúc mừng em, Michelle.

Michael cười nói. Lúc này Vũ Tịnh mới ngẩng đầu lên, cô nhìn anh, anh cười rất miễn cưỡng, anh không làm gì sai, người sai là em, là em đã thả anh ra.

- Michelle, mình rất là tò mò muốn biết cái màu đỏ đỏ lộ ra trong túi áo khoác của bạn là gì vậy? Dễ thương quá!

Thấy Michael hình như có chút không chịu nổi nữa, Donna chuẩn bị tiếp tục khiêu khích anh. Donna nói thế, Vũ Tịnh cũng chỉ đành lấy chiếc điện thoại từ trong túi áo ra, cái màu đỏ đỏ đó là mặt của dây điện thoại mà Nhất Phàm tặng cho cô, đó là một trái tim rất to rất to, Nhất Phàm nói đùa đó là tim của anh, nhưng Nhất Phàm của hiện giờ chắc sẽ không trao tim cho Vũ Tịnh nữa rồi chẳng!

- Thì ra là dây điện thoại, là chồng bạn tặng à? – Donna hỏi vậy cũng là để cố ý kích thích Michael.

Vũ Tịnh gật đầu, còn biểu hiện của Michael thì thật không thể nhìn được nữa, thông qua những lời nói này của Donna, tim anh thật sự đã sắp tan vỡ rồi, anh muốn rời khỏi, nhưng lại nhất thiết phải ngồi lại, không còn cách nào khác.

Sandra vừa đi ra thang máy thì gặp ngay Nhất Phàm, Nhất Phàm phải tới tổng bộ của Morgan Standley tại HK nhận số vốn đầu tư, thấy chỉ có mình Sandra trở lên lại, anh lại không khỏi bồn chồn.

- Sáng nay không phải Michelle cùng đi với cô sao? Sao bây giờ chỉ còn mình cô?

- Đồng sự trưởng, bà Hoắc gặp lại bạn cũ của bà ở phòng hội nghị lầu 3, tên Michael gì đó, còn có một cô gái, hình như đã lâu lắm rồi họ không gặp nhau nên hiện giờ đang ngồi trò chuyện ở phòng cafe bên dưới.

- Ừm, tôi biết rồi, cô đi làm việc đi!

Nói xong thì Nhất Phàm vào thang máy, bạn, Michael, là Michael Kuan chẳng? Đến tầng trệt, đáng lý đi ra đại sảnh không cần ngang qua phòng cafe, nhưng hình như Nhất Phàm vẫn có chút không yên lòng nên anh đã đi về phía đó.

Trong phòng cafe, thức uống của ba người đều đã được đặt trên bàn, Donna và Michael đều đã uống thức uống mình gọi, chỉ duy nhất Blue Mountain của Vũ Tịnh vẫn ở yên trên bàn. Vì tay run rất dữ dội, Vũ Tịnh không cách nào cầm nó lên.

- Michelle, sao bạn còn không uống cafe, lạnh hết rồi! – Donna lại cố tình nhắc nhở.

Donna đã nói như thế thì Vũ Tịnh không thể từ chối nữa, lúc này tay cô mới rời khỏi cuốn note, bàn tay toàn là mồ hôi. Tay cô vừa rời khỏi quyển note thì đã không thể nào che giấu nó đang run nữa, Michael rất kinh ngạc.

Vũ Tịnh dùng hai tay cầm ly lên, nhưng còn chưa nắm vững thì ly đã đổ xuống, cafe rải đầy lên người Vũ Tịnh, trong nhất thời Vũ Tịnh cảm thấy rất mất mặt, nhưng phản ứng của Michael còn kịch liệt hơn.

- Tịnh Tịnh, em không sao chứ.

Michael từ bên ghế của mình nhảy căng lên cầm khăn giấy lau cho Vũ Tịnh, hoàn toàn không chú ý có sự tồn tại của Donna, anh ngồi xổm ở trước mặt Vũ Tịnh, cẩn thận lau tay và dấu cafe trên áo của cô, Vũ Tịnh đã nhiều lần muốn giật lấy khăn giấy như Michael đã cố chấp không cho cô làm vậy, tất cả những điều

này Donna đều nhìn thấy, nhìn rất rõ ràng, ngoài mặt cô có thể giả vờ không sao nhưng tay của cô đều đã nổi gân xanh lên. Và tất cả những điều này không chỉ có Donna thấy, Nhất Phàm cũng thấy. Anh hiểu rồi, anh đã thật sự hiểu vì sao em lại từ chối chiếc nhẫn đó, có lẽ Michael thật sự là người xứng đáng cho em chờ đợi. Nhất Phàm đi ra ngoài đại sảnh, không phải mới phát biểu một tuyên ngôn tình yêu rất vĩ đại trong chương trình Hong Kong Weekly hồi tuần trước sao? Sao bây giờ chỉ nhìn thấy một cảnh tượng bình thường như vậy thì đã không thoải mái rồi. Hoắc Nhất Phàm, đừng nên hy vọng nữa!

Thấy tay của Vũ Tịnh và của Michael chạm với nhau, nổi ghen tuông trong lòng của Donna thật không ít, cô đã đến nước không nhịn được nữa.

- Michael, cafe chắc không nóng đâu, Vũ Tịnh chắc cũng không sao đâu, anh như vậy Vũ Tịnh sẽ rất khó xử trước mặt nhân viên của mình.

Được Donna nhắc nhở, Michael mới phát hiện nhân viên trong phòng cafe đều đã nhìn họ, có vẻ đã nhìn rất lâu, lúc này Michael mới chú ý đến nét mặt không tự nhiên của Vũ Tịnh, anh lui trở về chỗ của mình.

- Michael, không phải chiều nay mình còn có cuộc hẹn với ông Huỳnh sao? Chúng ta cũng nên về chuẩn bị một chút rồi, Michelle chắc cũng rất bận, mình đừng làm phiền bạn ấy nữa. – Donna vẫn mang nụ cười trên mặt, nhưng trong lòng cô là một núi lửa đã sắp bùng nổ, cảm xúc đã sắp không khống chế được nữa.

- Anh biết rồi. Michelle, vậy tại anh không làm phiền em nữa. Hôm nay gặp được em, rất ngoài dự tính nhưng cũng rất vui. Chúng ta bắt tay đi, chúng ta vẫn còn là bạn tốt chứ. – Michael nắm tay Vũ Tịnh, nhưng rất nhanh liền rút tay ra lại.

- Donna, chúng ta đi thôi.

Thấy hai người đi rồi, Vũ Tịnh mới nhẹ nhõm cả người. Hình như lúc này Michael có để gì đó vào tay mình, Vũ Tịnh mới phát hiện thì ra là một tờ giấy nhỏ “Anh đợi email của em.” kế bên câu này là địa chỉ email của Michael. Từ sau khi gặp lại Vũ Tịnh hôm đó, thì trong người Michael luôn luôn mang theo tờ giấy này, anh không hy vọng Phương Vũ Tịnh lại một lần nữa biến mất khỏi cuộc đời của anh. Nhìn tờ giấy, trong lòng Vũ Tịnh có cảm động, nhưng nhiều hơn đó là lo lắng, cô không hy vọng sự xuất hiện của Michael sẽ mang lại ảnh hưởng gì cho Nhất Phàm và Hoắc thị.

Vì vết cafe làm dơ áo, Vũ Tịnh vào toilet làm sạch nó. Nhưng vừa mở cửa ra thì đã trông thấy người mà cô không muốn gặp nhất, là Donna. Thấy Donna đang trang điểm, Vũ Tịnh có hơi không dám bước qua đó.

- Sao rồi, sợ tôi vậy sao? Nhưng tôi khuyên cô nên đi khám bác sĩ tâm lý trước khi trở về phòng làm việc của mình đi, nếu như chồng của cô mà biết cô bị bệnh tâm thần vì gặp lại người yêu cũ, thì cho dù anh ta đã nói trong chương trình là không để tâm cuối cùng bàn tay mà cô nắm không phải là tay của anh ta, nhưng mà con trai mà, cũng sĩ diện thôi, cho dù anh ta không sĩ diện, người nhà anh ta cũng sĩ diện, tới lúc đó, e là cô không chịu nổi đó!

Nghe những lời Donna nói, tay Vũ Tịnh càng run dữ dội hơn.

Vũ Tịnh chậm rãi bước tới bồn rửa tay, mở nước nóng muốn làm cho tay mình đừng quá run rẩy nữa. Donna trang điểm xong cũng mở vòi nước, Vũ Tịnh phát hiện trên khuỷa tay phải của cô có một cái sẹo rất lớn.

- Rất ngạc nhiên phải không, sau khi cô rời khỏi, tôi và Michael đã đến Pháp, những ngày tháng đó, cái anh ấy ăn là tây mề lộ do tôi làm, cái sẹo này là do bị phỏng khi làm tây mề lộ đó, cho đến bây giờ, anh ấy vẫn không biết tôi có một cái sẹo như vậy, anh ấy vẫn không biết vì sao tôi không bao giờ mặc áo ngắn tay vào mùa hè, vì sao T-Shirt của tôi mãi mãi là tay dài. Nhưng lúc này, chỉ vì một ly cafe đã nguội đổ lên người cô mà anh ấy đã khấn trương như vậy, tôi thật sự rất ghen tỵ. Tại sao cô lại cứ may mắn như vậy, có nhiều người đàn ông chung tình vậy lấy cô? Cô đã có một Hoắc Nhất Phàm yêu mình như vậy rồi, sao còn không chịu buông tha cho Michael? Có những việc làm quá sẽ có báo ứng đó. – lúc này Donna đã rửa tay xong, cô dùng khăn giấy lau tay xong và nó lại quăng mạnh vào thùng rác.

Donna cầm túi xách rời khỏi, trong lòng Vũ Tịnh thật sự là rất nhiều cảm xúc đan xen lẫn nhau, thì ra nỗi khổ mà Donna chịu đựng không hề ít hơn mình. Ngay trong lúc Donna vừa định ra cửa thì cô lại quay lại nói:

– Phương Vũ Tịnh, cho tới bây giờ, tôi vẫn không cảm thấy mình dùng thủ đoạn giành lấy Michael là một việc làm quá đáng, có lẽ, đối với cô, đối với Michael mà nói, đó là một quyết định chính xác, vì chỉ vì một hiểu lầm mà cô đã rời khỏi anh ấy, điều đó nói rõ cô không rất yêu anh ấy, không đủ lòng tin với anh ấy, có lẽ Michael thật sự đã từng yêu cô, nhưng không người sẽ không thể nào là người ở bên cạnh đối phương đến suốt đời. Hai người ở bên nhau, cái để duy trì cuối cùng là niềm tin, chứ không phải là một tình yêu đơn thuần. Cô chưa hề tranh thủ vì tình yêu của mình, cô đã đánh mất tình yêu, không có gì đáng để đồng tình.

Nói xong thì Donna mở cửa, rồi lại đóng cửa, rời khỏi toilet. Tự cô cũng cười mặn đắng, tin tưởng? Mình nói Phương Vũ Tịnh không tin tưởng Michael, vậy còn mình thì sao? Suốt ngày mướn thám tử tư giám sát anh ấy, nhìn thấy những gì anh ấy làm cho Phương Vũ Tịnh thì lại liên tưởng lung tung, đây lại là niềm tin gì?

Còn Vũ Tịnh đang ở trong toilet thì sao? Hình như cô vẫn đang suy nghĩ gì đó. Đích thực, là mình đã buông tay Michael ra, chính tay mình đã đánh mất tình yêu nằm trong lòng bàn tay, vậy thì có thể oán trách ai? Có lẽ mình từ chối Nhất Phàm cũng là một việc làm đúng, trong tình cảm, hình như mình chưa hề tin tưởng qua bất kỳ ai.

Về đến phòng làm việc, tay của Vũ Tịnh vẫn còn run rất dữ dội, thuốc lần trước Yoyo đưa cũng đã uống hết, Vũ Tịnh cũng biết hôm nay Nhất Phàm sẽ không có ở khách sạn, thế là cô lại đến phòng khám của Yoyo. Cô bảo Yoyo thay cho cô một loại thuốc, liều thuốc lớn hơn, hiệu lực của thuốc mạnh hơn, thật ra thì Yoyo không muốn cho cô loại thuốc này, nhưng lần này Vũ Tịnh kiên trì như vậy, cô cũng không có cách nào khác. Tuy Vũ Tịnh đã nhiều lần dặn Yoyo đừng nói cho Nhất Phàm biết, nhưng ngay khi Vũ Tịnh vừa rời khỏi phòng khám thì Yoyo đã gọi cho Nhất Phàm, số điện thoại này là do lần trước tới đây Nhất Phàm để lại cho cô, anh cũng dặn cô nếu như Vũ Tịnh tới tìm cô lần nữa thì nhất định phải báo cho anh biết.

Nhất Phàm vừa từ ngân hàng làm xong thủ tục nhận mức vốn và ăn trưa với một số nhân viên chức cao của ngân hàng xong, hiện giờ anh đang trên đường về khách sạn, chính trong lúc này thì anh nhận được điện thoại của Yoyo.

- Cậu Hoắc, trưa nay Vũ Tịnh lại đến tìm tôi, tay cô ấy lại run nữa rồi, tôi đã đổi cho cô ấy loại thuốc kháng uất, liều thuốc và hiệu lực của thuốc lần này đều mạnh hơn lần trước, thật ra tôi không muốn cho cô ấy vì thuốc mới có rất nhiều tác dụng phụ, nhưng cô ấy nói muốn nhanh chóng khỏi bệnh, không muốn để người nhà nhìn thấy. Cô ấy chỉ vừa rời khỏi thôi, nếu cậu có thời gian thì qua đón cô ấy.

Nghe điện thoại xong, Nhất Phàm không suy nghĩ gì thêm liền chạy nhanh tới phòng khám của Yoyo, khi tới nơi, Nhất Phàm còn chưa kịp xuống xe thì đã nhìn thấy Vũ Tịnh đang bước chậm rãi trên đường, tay cô nắm chặt lại, cầm lấy giỏ xách, cảm giác rất vô trọng. Anh nhắn tin cho cô: “Em đang ở khách sạn à?”, Vũ Tịnh run rẩy lấy điện thoại từ trong giỏ xách ra, viết lên đó một chữ “ừm.” Cô tưởng Nhất Phàm còn đang ở bên ngoài, nhưng cô không biết rằng ở trước mặt Nhất Phàm, cô không cách nào nói dối được. Nhắn tin xong Vũ Tịnh mới gọi một chiếc taxi vội vã trở về khách sạn. Nhất Phàm nhìn cô, nhìn cô qua tấm kính xe từ xa, Phương Vũ Tịnh, tại sao em phải để mình sống một mình như vậy? Không phải anh đã nói, hãy ăn món mà em muốn ăn, làm việc em muốn làm, yêu người em muốn yêu sao, anh cũng đã không để tâm, thì em còn lo lắng gì nữa?

Trở về phòng làm việc, uống thuốc xong, tay của Vũ Tịnh hình như đỡ run hơn một chút. Lấy mảnh giấy nhỏ từ trong túi xách ra, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí gửi email cho Michael, có những chuyện, chỉ có nói rõ thì trong lòng mới không có hối tiếc.

“Michael, nhìn thấy mảnh giấy anh để vào tay em, cảm giác của em và anh là như nhau: chúng ta nên nói rõ một số việc. Trước khi anh ôm lấy em thì em đã biết việc của 4 năm trước là một sự hiểu lầm, Donna đã đến giải thích với em. Thật ra, em nghĩ sự việc đó có phải là hiểu lầm hay không cũng không còn quan trọng nữa, chúng ta đều đã có cuộc sống mới của mình, em đã là bà Hoắc, bất luận anh đã đọc thấy gì trên báo hoặc nhìn thấy gì trên tivi, em cũng muốn nói với anh, chồng của em đã cho em rất nhiều những cái mà trước kia anh không thể cho em, em rất trân trọng gia đình hiện giờ, em không hy vọng sự xuất hiện của anh và Donna sẽ làm ra những việc tổn thương đến chồng em hay tổn hại đến Hoắc thị. Thật ra, 4 năm

trước không phải là Donna đã chia rẽ chúng ta, mà là em đã buông anh ra, em không tin tưởng anh, vì thế chúng ta không nên trách cứ bất kỳ ai. Tuy hiện giờ anh vẫn uống nước chanh, nhưng em đã uống Blue Moutain. Có lúc, chúng ta nên mở lòng ra, nhìn xem người thật sự quan tâm mình là ai. Cứ nghĩ về quá khứ sẽ chỉ che mất đôi mắt vốn đã nhìn thấy con đường đi đến hạnh phúc của mình. Em hy vọng anh đừng tự bịt mắt mình nữa, hạnh phúc có lẽ chính ở bên cạnh anh.

Michelle.”

Gửi email xong, Vũ Tịnh cũng nhẹ nhõm hơn, đích thực có rất nhiều chuyện đã lỡ qua thì không thể nào trở lại nữa.

Buổi chiều, Vũ Tịnh vẫn ở trong phòng xử lý văn bản, tuy tay vẫn còn đang run, nhưng đã không còn run như ban đầu nữa. Vũ Tịnh tưởng là thuốc đã bắt đầu có tác dụng, thật ra thì là tim mình khỏi tác dụng thôi!

Lúc gần 5 giờ, vì tính Vũ Tịnh kêu một tiếng, thì ra là có email mới, không cần hỏi cũng biết chắc chắn là Michael.

“Michelle, anh không hiểu ý của em, tuy em đã đổi uống Blue Moutain, nhưng anh vẫn kiên trì uống nước chanh, anh không biết thứ mà chồng em có thể cho em mà anh không thể cho em là gì, nhưng anh biết tình cảm anh dành cho em chưa hề thay đổi, không phải là anh đã che mất đôi mắt vốn có thể nhìn thấy con đường đi đến hạnh phúc, bấy lâu nay em chính là hạnh phúc của anh. Anh phải gặp em, em không thể nói không sao cả, em chỉ cần nghe anh nói là được. 10 giờ sáng mai, anh đợi em ở bãi đậu xe của Hoắc thị. Nếu như em không tới, anh sẽ lên đó tìm em, anh nói được làm được.

Michael.”

Michael vẫn cố chấp như năm xưa, nhìn bức email này, Vũ Tịnh rất ưu phiền, tại sao nói với anh nhiều như vậy mà anh vẫn không hiểu, em không xứng đáng cho anh phải làm vậy!

Lát sau Nhất Phàm lại gửi tin nhắn qua nói hôm nay phải tăng ca, căn tin sẽ mang thức ăn lên, và bảo Vũ Tịnh đợi anh trong phòng.

Thật ra thì không hề có cần thiết phải tăng ca, chỉ là anh không thể nào dắt một Vũ Tịnh tay đang run về nhà dùng cơm, vả lại tuy hôm nay anh tự nói với mình phải bỏ hy vọng nhưng thật ra thì ít nhiều anh cũng ghen, anh bắt đầu hiểu được tâm trạng của Vũ Tịnh khi nghe mình gọi tên của Tuệ Hân trong cơn say trong ngày sinh nhật của cô. Trên bàn toàn là văn bản, nhưng Nhất Phàm không đọc được gì cả.

- Đồng sự trưởng sao hôm nay siêng thế, còn chưa về nhà à? – người nói chuyện là Gia Đồng.

40. Chương 40

- Anh không thấy còn rất nhiều văn bản phải xem sao? Tôi đâu có như anh, sáng sớm ra khỏi nhà có bà xã thất cà vạt cho, làm cơm sáng cho, ra về thì có người chờ anh cùng ăn tối, có lúc tôi thật sự rất ngưỡng mộ anh. Nick, anh có Doanh Doanh bên cạnh chắc chắn là rất hạnh phúc.

- Hoắc Nhất Phàm, hôm nay cậu sao thế này, sao mà nói như mình là người góa vợ thế này. Vợ của cậu chỉ ở kế bên thôi! Mau đưa cô ấy về nhà đi, công việc làm mãi cũng không hết đâu, vợ chỉ có một thôi. Tôi đi trước đây, tối nay đi coi ca kịch với bà xã. Đừng coi nữa. – Gia Đồng vừa nói vừa đóng văn bản của Nhất Phàm lại.

Phải, vợ chỉ có một, vợ chỉ ở kế bên thôi, cô ấy ở kế bên, còn tim cô ấy ở đâu?

Nhìn đồng hồ, ở nhà chắc đã dùng cơm xong rồi, Nhất Phàm cũng dọn dẹp đồ qua phòng của Vũ Tịnh. Vũ Tịnh không có đó, nhưng túi xách còn đó, có lẽ là đi toilet. Ngay khi Nhất Phàm đang đợi thì vì tính của Vũ Tịnh lại kêu lên một tiếng: “Bạn có một email mới.” Email cũng được xem là thuộc về riêng tư, nhưng hôm nay Nhất Phàm không kìm được lòng và đã đọc, thật ra thì Michael chỉ gửi lại email đó một lần nữa, có lẽ anh muốn nhắc nhở Vũ Tịnh lần nữa, chỉ là anh không ngờ người đứng trước vì tính bây giờ là Nhất Phàm thôi. Nhất Phàm đọc được rõ ràng từng chữ trong thư, có điều khi đọc tới cái tên Michael, tim anh quặn thắt một tí, lúc trước Michael chỉ là một giả tưởng địch của anh, nhưng bây giờ người này đã thật

sự xuất hiện rồi, lúc trước Nhất Phàm chỉ nói ngoài miệng là không để tâm, nhưng khi thật sự phải dùng hành động nói lên anh không để tâm, anh vẫn không chịu nổi. Anh đóng email lại, vừa ngược đầu lên thì Vũ Tịnh đã đứng trước mặt anh. Thấy nét mặt của Nhất Phàm, Vũ Tịnh biết Nhất Phàm đã biết tất cả. Nhất Phàm tắt máy di động Vũ Tịnh rồi cầm giỏ xách đưa cho cô.

- Xin lỗi vừa đọc email của em, cuộc họp sáng mai em không cần dự, đi làm việc em nên làm. Còn nữa, anh đã nói anh hy vọng em yêu người mà em muốn yêu, em không cần bận tâm nghĩ đến cảm nhận của anh.

Tiếp đó, hai người lại cùng nhau xuống bãi đậu xe, cùng về nhà, chỉ là nét mặt của Nhất Phàm đông đặc lại, một câu không cần bận tâm nghĩ đến cảm nhận của anh dường như đã viết lên một dấu chấm câu cho quan hệ của hai người. Trong đêm tân hôn, Vũ Tịnh cũng từng nói với Nhất Phàm: “Anh có thể tiếp tục thích người mà anh thích, anh không cần bận tâm nghĩ đến cảm nhận của tôi mà phải suy nghĩ rất lâu trước khi nói ra một câu.” Trải qua nhiều chuyện như vậy, quan hệ của hai người hình như lại trở về điểm ban đầu. Trên đường về, đầu của hai người nhìn về hai hướng khác nhau, điều họ nghĩ có lẽ cũng không giống nhau.

Về tới nhà, cả hai vẫn như ngày thường cùng ăn trái cây với gia đình, sau đó về phòng nghỉ ngơi. Vũ Tịnh tắm xong ra thì Nhất Phàm vào tắm, Vũ Tịnh vẫn trải nệm sẵn cho Nhất Phàm, sau đó ngồi vào bàn trang điểm thoa kem dưỡng da tay. Xoa một lúc Vũ Tịnh lại nhớ đến tình cảnh gặp Donna và Michael hôm nay, nhớ đến thư của Michael, ngày mai anh ấy lại sẽ làm gì? Vũ Tịnh cứ mãi lo nghĩ, ngay cả khi Nhất Phàm trở ra cô cũng không biết, ánh mắt chăm chú nhìn Vũ Tịnh của Nhất Phàm hiện ra trong gương, nhưng đôi mắt trong gương lại đang nhìn ở một hướng khác, lần đầu tiên họ mạo hợp thần ly.

Hai người đã cương nhau như thế suốt cả đêm. Sáng sớm cả hai vẫn cùng đi làm, cùng lên lầu, chỉ là Nhất Phàm tự mình cầm văn bản vào phòng hội nghị. Thấy chỉ có một mình Nhất Phàm vào họp, mọi người đều rất kỳ lạ, trước và sau khi Vũ Tịnh xảy ra tai nạn, cô cũng không hề vắng mặt trong các buổi họp, mọi người đã bắt đầu bàn tán xôn xao.

- Cathy, chúng ta bắt đầu thôi, cô phát tài liệu ọi người đi! – Nhất Phàm nói, vừa đưa tài liệu cho cô thư ký.

- Ông Hoắc, bà Hoắc vẫn chưa tới! Chúng ta có đợi một lát không?

- Không cần, hôm nay cô ấy có việc khác phải làm, sẽ không đến họp. Được rồi, các vị, vấn đề hôm nay chúng ta phải thảo luận là.....

Nhất Phàm bắt đầu chủ đề của cuộc họp hôm nay, bản thân anh cũng rất khâm phục mình, có lẽ là đã thật sự bị Vũ Tịnh ảnh hưởng rồi chẳng, trạng thái có xấu cỡ nào đi chẳng nữa cũng có thể làm ra vẻ mặt bình thường như không có gì. Cuộc họp kéo dài 3 tiếng, khi họp xong thì cũng 12 giờ. Nhất Phàm chỉ có một mình trong phòng hội nghị thì mới có thể không xuất thần, mới có thể không nghĩ đến Vũ Tịnh, nếu không, anh cảm thấy hôm nay anh chắc chắn sẽ không cầm được lòng, nói không chừng anh sẽ theo dõi Vũ Tịnh.

Cuộc họp vừa kết thúc thì Nhất Phàm liền rời khỏi phòng hội nghị, kết quả là để quên đồ trong phòng, đợi khi ra tới thang máy anh mới nhớ ra, khi gần đi tới phòng hội nghị thì anh lại nghe thấy cuộc nói chuyện của những viên chức ở lại dọn đồ.

- Hôm nay là chuyện gì thế nhỉ, bà Hoắc không tới họp! Hình như là lần đầu đó.

- Ừm, không phải tình cảm của họ rất tốt sao? Nhưng hôm nay khi ông Hoắc nhắc đến bà Hoắc, mặt ông cũng xanh lên đó!

- Hôm qua tôi nghe đồng nghiệp ở phòng cafe nói hình như bà Hoắc rất là thân mật với một người khác giới khác, chắc chắn là ông Hoắc ghen rồi!

- Thân mật? Không phải chứ, ông Hoắc tốt với cô ta như vậy, cô ta còn ngoại tình, đúng là không có liêm sỉ, à phải, người đó chắc đầu óc cũng có vấn đề, bà Hoắc cảm mà, vậy mà cũng có hứng thú, là ai vậy?

- Họ nói cậu ta là cậu chủ của tập đoàn vật lưu Quan thị, à phải, mấy hôm trước có một tòa soạn còn phỏng vấn cậu ta nữa, cậu ta đẹp trai lắm đó.

- Sao mà số bà Hoắc sướng vậy, chúng ta thì thật là tội nghiệp.

Nghe tới đây Nhất Phàm liền xông trở về tầng cao nhất, chỗ của Vũ Tịnh vẫn trống rỗng, tim của anh lại một cơn lạnh. Nhất Phàm đã tìm thấy tờ báo, nhìn thấy hình của Michael, anh thật sự ngưỡng mộ người, là cậu

ta, chính là người rất nôn nóng muốn mua con shinchan ở New York, suốt đời này Nhất Phàm cũng không thể nào quên được nét mặt thất vọng của Michael, cậu ta vẫn chưa hề quên Vũ Tịnh.

Vũ Tịnh hôm nay đúng thật là nhìn đồng hồ mà qua ngày, vì cái câu ‘nói được làm được’ của Michael, cô nhất thiết phải đi. Khi đến bãi đậu xe thì Michael đã đợi sẵn ở đó. Vũ Tịnh lên xe, Michael không nói gì, chỉ mở CD, CD toàn là những bài hát mà họ đã từng nghe khi ở bên nhau, trên mặt của Michael là nụ cười của người thắng lợi, ít ra Vũ Tịnh đã ngoan ngoãn mà lên xe. Michael chạy xe tới bãi biển, đó là bãi biển mà Vũ Tịnh và Nhất Phàm thường tới, bãi biển chứa đầy niềm vui và nỗi buồn.

- Em xuống đó trước đợi anh, anh còn phải lấy chút đồ.

Vũ Tịnh xuống xe trước, khi bước đi trên bãi cát, những hình ảnh khi ở bên Nhất Phàm lại hiện ra, Nhất Phàm chuẩn bị pháo bông cho cô xem, Nhất Phàm ôm cô lên quay vòng vòng, còn có surprise cuối cùng mà Nhất Phàm mang đến cho cô, nếu như đêm đó cô tiếp nhận, thì chắc chắn đêm đó sẽ là đêm mà cô và Nhất Phàm hạnh phúc nhất. Vì sự xuất hiện của Michael, cô đã từ chối, không phải vì cô không yêu Nhất Phàm, có lẽ là vì quá yêu, cô sợ sẽ lại làm Nhất Phàm bị tổn thương, cứ ngỡ rằng từ chối Nhất Phàm, để Nhất Phàm không còn hy vọng gì ở mình thì anh sẽ không đau lòng vì những chuyện của mình và Michael; cứ ngỡ rằng mình sẽ gánh vác nỗi, ngờ đâu hình như mình vẫn không gánh nổi; lại nhớ đến lời nói của Donna, trước kia mình không tin tưởng Michael, hiện giờ tưởng rằng mình rất thông minh, nhưng mình vẫn không làm được như Nhất Phàm nói, bất luận chuyện tốt chuyện xấu cũng phải chia sẻ với người mình yêu nhất, có phải là mình lại phạm cùng một lỗi lầm rồi không? Mình không tin tưởng anh ấy? Nghĩ tới đây, Vũ Tịnh không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, cô nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra lại thì trước mặt cô lại là một cái túi, không cần mở ra Vũ Tịnh cũng đã ngửi được hương vị trong đó, là bánh đậu đỏ, Vũ Tịnh cười, không ngờ Michael thật sự không hề quên những chuyện trước kia của hai người.

- Rất cảm động phải không, lâu như vậy rồi anh vẫn không quên những gì của hai chúng ta. Thật ra hẹn em 10 giờ chính là vì muốn đến quán ăn ở kế bên công ty mua bánh đậu đỏ cho em. Bánh đậu đỏ của quán đó nổi tiếng nhất HK, muốn mua được phải xếp hàng đó. – Michael nói, mở túi ra và giống như lúc trước vậy cầm bánh đậu đỏ lên đưa vào miệng Vũ Tịnh, nhưng Vũ Tịnh lại quay đầu sang hướng khác.

- Tịnh Tịnh, tuy hiện giờ em đã là người uống Blue Mountain, nhưng anh nghĩ nhất định là em vẫn thích bánh đậu đỏ, anh không thể nào quên được những lúc chúng ta tới China Town, chúng ta cùng ăn bánh đậu đỏ, anh nghĩ em cũng không có quên. Những năm nay, anh đã đi rất nhiều nơi, mỗi lần tới một nơi, cho dù là ở Mỹ, ở Pháp hay ở HK, việc đầu tiên mà anh làm chính là tìm chỗ bán bánh đậu đỏ, có lẽ hương vị của bánh đậu đỏ ở mỗi nơi đều khác nhau, nhưng khi ăn vào, anh cảm giác nó đều như nhau, đó là cảm giác khi ở bên cạnh em.

Nghe đến đây, Vũ Tịnh quay đầu qua lại, Michael ngược đầu lên cao, anh đang kìm nén không để nước mắt chảy xuống, nhưng rồi cuối cùng, anh cũng đã dùng tay lau nó đi.

- Hôm nay, em nể mặt anh được không, hãy cho anh làm vì em một lần nữa, anh nghĩ đây là việc mà chồng em không thể nào làm cho em.

Cho tới lúc này, Vũ Tịnh cũng đã mềm lòng, cô mỉm cười gật đầu, sự nóng nẩy của cô năm đó thật sự đã làm nhiều người tổn thương, đã tổn thương anh rất lâu.

Michael đưa bánh đậu đỏ vào miệng Vũ Tịnh, Vũ Tịnh cũng cầm một miếng cho vào miệng Michael, hai người của trước kia đang làm một việc của trước kia, chỉ là cảm giác này thật sự có hơi thê lương, có rất nhiều việc đã qua rồi thật sự rất khó để trở lại. Hai người cùng ăn bánh, hương vị có còn như năm xưa hay không thật sự chỉ có họ mới biết.

- Chồng của em nhất định rất là thương em, anh ta nói hy vọng em có thể yêu người mà em yêu, có phải anh ta biết chuyện của chúng ta không?

Vũ Tịnh gật đầu.

- Vậy quyết định của em là gì? Bốn năm trước, khi em rời khỏi anh thì anh đã thề là nếu như chúng ta gặp lại nhau, anh nhất định phải đưa em trở về với anh, thật ra đó chỉ là hiểu lầm, tuy hiện giờ Donna ở bên

cạnh anh, nhưng cô ấy chỉ là trợ thủ của anh thôi, anh không có cảm giác với cô ấy. Bấy lâu nay, tim của anh chỉ có một mình em. – Khi nói những lời này Michael nhìn chăm chú vào Vũ Tịnh, anh đang chờ đợi đáp án của cô, anh đang chờ đợi một đáp án mà anh đã trông mong 4 năm nay.

Ngay lúc Michael dứt Vũ Tịnh ăn bánh đậu đỏ, Vũ Tịnh thật sự đã lay động, nhưng khi nhìn Michael, trong mắt Vũ Tịnh lại nhìn thấy ánh mắt Nhất Phàm đang nhìn mình, chiếc nhẫn mà Vũ Tịnh đang đeo trên tay là Nhất Phàm đeo lên cho cô, tuy lúc đó nó chỉ là một đạo cụ, nhưng Vũ Tịnh biết ý nghĩa của chiếc nhẫn này, còn có những lời của Donna, những gì Donna đã làm cho Michael. Nghĩ đến đây, Vũ Tịnh chỉ lắc đầu, còn Michael thì dờ cả người.

- Không phải như vậy đâu, em còn có cảm giác với anh mà, nếu không tại sao lúc chúng ta gặp lại nhau, em chỉ nghe anh gọi Tịnh Tịnh là liền dừng lại chứ. Còn nữa, lúc này khi anh nói bánh đậu đỏ, không phải em cũng đã khóc sao? Còn nữa, chắc chắn là em lo lắng Donna phải không, không sao đâu, anh sẽ nói rõ với cô ta, em yên tâm, anh sẽ nói rõ.

Chưa bao giờ thấy Michael nói năng lung tung như vậy, Vũ Tịnh cũng bật khóc. Cô không ngờ rằng, Michael cũng đã thương tích đầy người như mình.

- Tịnh Tịnh, em khóc rồi, chắc chắn là em cũng muốn ở bên anh đúng không? Không phải là chồng của em cũng nói là không ngại sao? Em chỉ cần trở lại với anh là được, chúng ta nhất định có thể như trước kia, chúng ta vẫn còn có thể hạnh phúc như vậy. – Michael nói và ôm Vũ Tịnh vào lòng, hiện giờ anh thật sự sắp điên mất, anh không biết mình đang làm gì, đang nói gì nữa.

Chúng ta nhất định có thể như lúc trước, làm sao mà có thể như lúc trước được? Nếu làm vậy, người bị tổn thương sẽ càng nhiều. Những năm nay, không phải anh đã yêu tây mẽ lộ của Donna rồi sao, nếu như anh biết những gì Donna làm cho anh, hy sinh cho anh, thì anh sẽ không nói như vậy nữa. Cảm giác trước kia chỉ có thể gọi là thích thôi chẳng, bấy lâu nay vẫn chỉ là anh chiều chuộng em, bao dung cho em, ở bên cạnh anh, em không biết mùi vị khi bị từ chối là thế nào, em không biết thế nào là lượng thứ, là Nhất Phàm đã dạy em những điều này. Đối với anh mà nói, có lẽ em là một bạn gái rất tốt, nhưng em không thể hiểu cho anh như Donna đã làm, chuyện gì cũng quan tâm cho anh, em sẽ chỉ khiến anh mệt mỏi mà thôi. Còn nữa, nghĩ tới đây, Vũ Tịnh vùng khỏi vòng tay của Michael và lấy điện thoại ra. Khi dòng chữ “Em yêu Hoắc Nhất Phàm” hiện ra trên màn hình, Michael hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

- Không phải, không phải như vậy đâu. Em yêu Hoắc Nhất Phàm, anh ta có yêu em sao?

“Anh ấy yêu em.” – Vũ Tịnh lại viết dòng chữ khiến Michael đau lòng lên màn hình.

- Làm sao mà anh ta yêu em được? Anh xem qua những tờ báo lúc trước, trước đây Hoắc Nhất Phàm không phải đã có vợ sao? Vợ anh ta mất 3 năm anh ta cũng không chịu tái hôn, hôn nhân của em và anh ta chỉ là vì lợi ích thương nghiệp thôi, anh ta không có yêu em. Người anh ta yêu là vợ quá cố của mình, cũng giống như anh yêu em vậy. Ly rượu của tình yêu chỉ có một ly, Hoắc Nhất Phàm đã đưa ly rượu đó cho người vợ quá cố của anh ta, còn anh đã cho em ly của anh. Vợ của anh ta đã chết, ly rượu đó đã đổ ra rồi, ly mà anh ta cho em nhìn vào có lẽ là đây, nhưng rượu thật sự chỉ có nửa ly thôi, nhưng ly của anh là ly rượu đầy. Em không khờ đến không biết phải chọn ly nào đâu, có phải không?

Đầy, ly của em làm sao mà đầy được? Rượu đã đổ ra rồi, ngay khi em rời khỏi anh, rượu đã đổ rồi, không phải là anh không cầm chắc ly rượu, mà là em đã lựa chọn đổ đi rượu ở trong đó? Anh nói đúng, ngay từ đầu ly rượu mà Nhất Phàm cho em chỉ là nửa ly, nhưng đã trải qua rất nhiều việc, rất nhiều việc mà anh không biết, nửa ly này đã trở thành một ly. Và chỉ cần anh quên đi quá khứ, mở lòng anh ra, Donna sẽ làm cho nửa ly còn lại của anh thành một ly.

“A” Đột nhiên Michael ôm bụng kêu lên, nhìn anh rất đau đớn, giống như rất rất đau, anh đau đến ngồi xổm xuống, và Vũ Tịnh cũng ngồi xuống theo, tuy không thể nói nhưng cô nắm chặt tay Michael, mặt của hai người rất gần nhau.

- Em vẫn còn quan tâm anh, đúng không?

Đột nhiên Michael ngẩng đầu lên, mắt của anh vẫn rất có hồn như ngày nào, vẫn chăm chú như ngày nào, mặt của anh ghé sát vào, môi của anh sắp chạm vào môi của cô, như cô không tiếp nhận nụ hôn của anh,

cô chạy khỏi. Anh chỉ nhìn bóng dáng cô chạy khỏi, thật ra đáp án của em là gì, là tiếp nhận hay là từ chối, có phải anh vẫn còn cơ hội không?

Vũ Tịnh chạy ra đường đón taxi trở về khách sạn, nhớ đến cảnh tượng lúc nãy, đầu của cô thật sự rối tung lên. Ly rượu của tình yêu chỉ có một ly, đây là thơ của Baby Anne — Ly rượu của tình yêu tôi chỉ có một ly, tôi đã dâng nó cho người yêu đầu tiên của tôi, anh ấy đã làm đổ ly rượu đó, tôi đã chứa nước trong ly đó, tôi dâng nó cho người yêu thứ hai của tôi, nhưng, ly rượu của tình yêu tôi chỉ có một ly. Michael nói không sai, nhưng hiện giờ Phương Vũ Tịnh cũng sẽ lựa chọn nửa ly rượu trong mắt của Michael, ly rượu của Michael quá non nớt, quá nhiều chủ nghĩa lý tưởng, còn ly của Nhất Phàm mới là hiện thực, mới là cảm giác chân thực.

Xe đã gần đến khách sạn, nghĩ đến quyết định trong lòng mình, Vũ Tịnh lấy hộp phấn ra trang điểm lại, tuy đang chiến tranh lạnh với Nhất Phàm, nhưng cô vẫn không muốn cho Nhất Phàm phát hiện quá nhiều dấu tích.

Về đến phòng làm việc, Vũ Tịnh lập tức gửi cho Michael một bức email, cô muốn nói cho anh biết quyết định của cô.

41. Chương 41

“Michael, hôm nay còn có thể ăn bánh đậu đỏ với anh ở bãi biển, nghe anh nói anh vẫn nhớ em, em rất vui và cũng rất đau lòng. Vui là vì anh vẫn còn giữ lấy kỷ niệm giữa chúng ta, anh cho em biết được tình cảm năm xưa anh dành cho em là thật; em đau lòng vì những kỷ niệm này, anh không thấy được người bấy lâu nay luôn ở bên cạnh anh hy sinh và quan tâm cho anh. Có lẽ ở trong lòng anh, ly rượu mà Nhất Phàm cho em chỉ có nửa ly, nhưng em và Nhất Phàm sống chung với nhau đã gần hai năm, đây là khoảng thời gian mà anh không thể nào hiểu được, vợ chồng và tình nhân thật sự là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Mỗi ngày sống bên nhau, cùng đối mặt với những chuyện nhỏ, đối mặt với cuộc sống, anh ấy đã dạy em làm thế nào để lượng thứ, để bao dung, làm thế nào để thật sự vui vẻ, và làm thế nào để buông tay. Còn khi ở bên cạnh anh, mãi mãi là anh hy sinh vì em, khi quên nhau, anh yêu em, anh có thể nhẫn nhịn chiều theo em, nhưng anh có thể nhẫn nhịn bao lâu? Trong lòng anh chưa hề chấp nhận Donna là vì anh luôn cho rằng bạn ấy là người phá hoại, em cũng giống như anh, đã từng hận bạn ấy, hận rất lâu, nhưng sau này nghĩ lại, chúng ta cũng đều nên cảm ơn Donna, nếu như không có hiểu lầm đó, có lẽ hiện giờ anh vẫn đang mệt mỏi vì em, còn em cũng không thể biết được thật ra em chưa thật sự tin tưởng anh, em không xứng đáng để anh chờ đợi. Donna đã ở bên anh 4 năm rồi, tuy anh rất bài tiết bạn ấy nhưng anh vẫn thích ăn tây mề lộ do bạn ấy làm, yêu và được yêu là không có tuyệt đối, người có thể lượng thứ đôi phương, lo nghĩ cho đôi phương mới là người có thể cùng chung sống cả đời với nhau, và những điều này là Nhất Phàm đã dạy cho em. Hãy thử hỏi vì sao áo của Donna luôn là áo tay dài, em nghĩ anh cũng sẽ tán thành quyết định của em. Michelle.”

Viết xong bức email này, tim Vũ Tịnh thật sự nhẹ nhõm rất nhiều, tuy nghĩ đến việc mình và Nhất Phàm còn phải cương nhau một thời gian, nhưng đây là khoảng thời gian Michael và Donna thật sự tìm hiểu đối phương, vì thế Vũ Tịnh cũng vẫn rất an ủi.

Thư của Vũ Tịnh tuy rất cảm động, nhưng bất cứ chuyện gì cũng không phải được tiến hành lý tưởng như vậy. Michael thấy trong thư có nhiều “Nhất Phàm” như vậy, anh nóng vô cùng, thư còn chưa đọc xong anh đã muốn đập bể màn hình vi tính. Hoắc Nhất Phàm, Hoắc Nhất Phàm, hắn đã làm gì cho em mà khiến em một lòng một dạ với hắn như vậy chứ?

Đêm nay, Michael vừa về đến biệt thự liền núp vào phòng sách uống rượu, hoàn toàn không thể nào quan tâm vì sao Donna lại mặc áo tay dài. Còn Donna cũng nhận được hình ảnh Michael và Vũ Tịnh gặp nhau tại bãi biển từ thám tử tư, Michael dứt Vũ Tịnh ăn bánh đậu đỏ, Michael xem hôn nhau với Vũ Tịnh, hiện giờ Donna đã giận đến bốc lửa, Phương Vũ Tịnh, cô quá đáng như vậy thì đừng trách tôi vô tình.

Nhất Phàm và Vũ Tịnh tiếp tục chiến tranh lạnh, nhưng hai người vẫn cùng về nhà, chỉ là Nhất Phàm vẫn giống như hôm qua, không nói một lời nào cả, Vũ Tịnh biết Nhất Phàm vẫn còn đang giận, để cho vợ mình

và người tình cũ gặp nhau, tuy ngoài miệng nói không để tâm, nhưng trong lòng làm sao mà không để tâm được chứ? Về đến phòng, Vũ Tịnh chuẩn bị đi tắm thì thấy Nhất Phàm ngồi thờ thững trên sofa, bình thường thời gian mà Vũ Tịnh ngồi thờ thững như thế cũng không ít, nhưng Vũ Tịnh thì rất hiếm khi nhìn thấy Nhất Phàm như vậy.

Điện thoại Nhất Phàm reo lên, là tiếng báo tin nhắn, Vũ Tịnh gửi qua:

“Tại sao anh không hỏi việc hôm nay em gặp Michael?”

Lúc này Nhất Phàm mới ngẩng đầu lên, hai người dùng cùng một loại điện thoại, Vũ Tịnh ngồi trên giường, còn Nhất Phàm ngồi ở sofa, khoảng cách không xa, nhưng Nhất Phàm lại cảm thấy rất xa. Mua điện thoại này cho Vũ Tịnh là vì Nhất Phàm muốn Vũ Tịnh mãi mãi ở bên cạnh mình, yêu cô, chăm sóc cho cô, nhưng Vũ Tịnh đã từ chối mình, và mình cũng đã quyết định buông tay, vậy còn cần thiết phải hỏi sao? Nhất Phàm đi đến bên Vũ Tịnh cùng ngồi trên giường với cô.

- Anh đã nói, em có thể làm việc mà em muốn làm, anh sẽ không can thiệp vào chuyện của em. Anh có thể tắm trước không? Anh thật sự rất mệt.

Thấy Nhất Phàm như vậy, Vũ Tịnh thật sự gấp gáp vô cùng, cô viết trên điện thoại “Anh phải tin em.”, nhìn thấy câu nói này, Nhất Phàm chỉ vỗ vỗ vai Vũ Tịnh nói: “Không sao đâu.” Anh thật sự rất uể oải, lần đầu tiên nhìn thấy anh bước đi không có sức sống như vậy, ủ rũ như vậy. Lúc đó em từ chối anh, có phải em thật sự đã làm sai rồi không?

Hôm sau, Nhất Phàm vừa đến khách sạn thì đi họp trước, sau đó rời khách sạn đi xử lý một số việc, còn Vũ Tịnh thì ngồi trong phòng xem văn bản. Từ sau lần vắng mặt trước, Nhất Phàm đã không gọi cô tham gia cuộc họp nữa, có lẽ trong lòng Nhất Phàm, cuối cùng cô cũng sẽ rời khỏi, bắt đầu từ bây giờ cô đã có thể dần dần buông tay công việc của khách sạn. Ngồi trong phòng, Vũ Tịnh không ngừng xuất thần, tuy lý trí nhắc nhở cô phải tập trung tinh thần vào, nhưng nghĩ đến cử động những ngày nay của Nhất Phàm, nghĩ đến câu “Không sao đâu” đó, cô sẽ lại bắt đầu mất tập trung. Suốt một buổi sáng, giấy tờ vẫn ngừng ở trang đầu tiên. Một mình ăn trưa xong, Vũ Tịnh trở về phòng, quyết tâm cố gắng làm việc, nhưng hai tiếng đã trải qua, trạng thái của Vũ Tịnh hình như vẫn chưa tiến triển gì nhiều.

“Phương Vũ Tịnh, không được xuất thần nữa, nữ cường nhân như cô đáng phải lo ra vì chuyện tình cảm nam nữ sao?” Vừa chuẩn bị lấy lại tinh thần thì cửa phòng đã bị đẩy vào.

- Cô à cô không có hẹn trước không thể vào trong.

Vừa nghe Vũ Tịnh đã biết là giọng của cô thư ký Sandra. Ngẩng đầu lên, người đang đứng trước mặt là Donna, trông cô có vẻ như rất giận. Vũ Tịnh quơ tay ra ý Sandra đóng cửa lại ra ngoài làm việc. Nghĩ đến quyết định trong lòng của mình, cảm giác đầu tiên khi mà Vũ Tịnh đối mặt với Donna là – rất thần nhiên. Vũ Tịnh đứng lên đi đến bên Donna ra ý mời cô tới sofa ngồi rồi nói. Nhưng Donna không nói gì cả, còn mặt Vũ Tịnh thì có một cảm giác rất bồng, không sai, là một cái tát.

- Phương Vũ Tịnh, cô thật là vô liêm sỉ. – Vũ Tịnh không ngờ Donna lại dùng phương thức này mở đầu cho cuộc nói chuyện.

Mất Vũ Tịnh mở rất to, nhìn Donna rất bất lực, tôi đã làm sai việc gì, tôi vẫn luôn cố gắng vì quan hệ của bạn và Michael, thậm chí còn làm tổn thương trái tim người mà tôi yêu nhất, đến hôm nay tôi vẫn không nói sự thật với Michael, là vì tôi đồng tình bạn, tôi có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng của bạn, tôi vẫn luôn muốn làm tròn cục diện này, nhưng tại sao bạn vẫn cứ làm ọi việc ngày càng rối tung lên?

- Cô không cần trợn mắt to như vậy, tôi không phải Michael, tôi sẽ không bị mấy giọt nước mắt của cô qua mặt đâu. Tôi đã cho cô cơ hội rồi, lần trước gặp mặt tôi đã nói rất rõ, có những chuyện làm quá đáng quá sẽ có báo ứng. Tôi tưởng cô sẽ tha cho Michael, nhưng cô còn đi gặp anh ấy, còn gặp nhau ở bãi biển, cô thật là biết chọn chỗ đó. Bánh đậu đỏ, hôn nhau, cô tưởng cô còn là Phương Vũ Tịnh của năm xưa sao?

Nghe đến đây, Vũ Tịnh thật sự ngơ người, tại sao Donna lại rõ ràng từng chi tiết mình và Michael gặp nhau đến thế?

Donna nắm tay trái của Vũ Tịnh lên, trên ngón tay của Vũ Tịnh, chiếc nhẫn vẫn sáng lấp lánh như là đang nhắc nhở cái sự thật cô là bà Hoắc.

- Cô hãy tự mà nhìn rõ đi, cô đã là vợ của người ta rồi, cho dù Michael có theo đuổi thế nào đi nữa, cô cũng nên từ chối, cô đã không còn tư cách nữa.

Donna nói xong quất tay Vũ Tịnh ra. Sau đó cô đi vòng qua người Vũ Tịnh, bước tới bàn làm việc của Vũ Tịnh, cô cầm khung hình trên bàn lên, trong đó là tấm hình mà người ta đã chụp cho Vũ Tịnh và Nhất Phàm khi họ lấy được vốn đầu tư ở Mĩ. Tuy lúc đó quan hệ của hai người vẫn chưa thân mật như bây giờ, nhưng chỉ ít lúc chụp tấm hình này họ đều lộ ra cảm xúc thật của mình, cả hai đều cười rất tươi tắn.

- Tấm hình này chụp lúc nào thế? Ở bên Mĩ à. – Donna cầm khung hình lên rồi bắt đầu tự mình nói, cô đi tới trước mặt Vũ Tịnh. – Tấm hình này hai người chụp đẹp lắm, chồng cô cười vui như vậy, nhưng mà, nếu như anh ta biết vợ của mình và người tình cũ cùng làm những việc không thể để người ngoài nhìn thấy, tôi nghĩ chắc anh ta không cười nổi đâu, không chỉ vậy, tôi nghĩ tim của anh ta.....

Vừa nói tới đó, khung hình đã rớt xuống đất từ trên tay Donna. Mảnh kiếng của khung hình vụn vỡ, rải đầy trên mặt đất. Nhìn những mảnh vỡ này, lại thêm vào những lời nói, những hành động của Donna, Vũ Tịnh lại một lần nữa bị cô ấy kích thích, tay cô lại run lên.

- Đến lúc đó, chồng cô chỉ còn lại một trái tim tan nát thôi.

Nhìn cảnh tượng này, nghe những lời này, Vũ Tịnh biết Donna chắc chắn đã biết gì đó, cô ấy chắc chắn sẽ có hành động gì đó, thấy Donna quay người đi Vũ Tịnh liền chạy tới nắm lấy tay Donna bằng đôi tay run lẩy bẩy của mình, cô không thể nói, nhưng cô muốn dùng chút xíu bất lực cuối cùng trong ánh mắt của mình dập tắt ngọn lửa trong lòng Donna, nhưng, Donna không thể nào thay đổi quyết định, hiện giờ cô đã không còn lý trí nữa, cô chỉ muốn trả thù, trả thù gấp bội.

- Phương Vũ Tịnh, cô cũng có lúc phải cầu xin người ta sao! Tôi nói cho cô biết, tất cả cũng chỉ trách bản thân cô thôi.

Donna lại lần nữa quất tay Vũ Tịnh ra, Vũ Tịnh té xuống đất, tay cô đâm vào những mảnh kiếng vụn, tay cô vẫn còn run rất dữ dội.

- Bà Hoắc, bà không sao chứ. – Sandra chạy vào trông thấy những gì trước mặt mình hoảng hốt vô cùng. Vũ Tịnh chỉ lắc đầu.

- Hay tôi gọi cho đồng sự trưởng. – Sandra vừa muốn đi gọi điện thì Vũ Tịnh đã kéo cô lại. Cô cố gắng đứng dậy đẩy Sandra ra khỏi phòng, đóng cửa lại, dựa người vào cửa, nhìn căn phòng hỗn loạn, điều cô có thể làm bây giờ chỉ là lẳng lặng khóc thầm trong lòng.

Ngày lúc Donna đón taxi rời khỏi thì Nhất Phàm và Gia Đồng vừa đứng lúc từ bên ngoài trở về.

- Hôm nay đồng sự trưởng cũng có chút nhân tính. – trong thang máy, Gia Đồng và Nhất Phàm nói đùa.

- Một bữa trà chiều đã có thể mua chuộc anh à! Trưa nay mọi người cũng đều nhịn đói, không mời mọi người một bữa trà chiều làm sao được? Hôm nay không cần tặng ca nữa, anh lên đó lấy cặp rồi về đi, thời gian này anh vì vụ này cũng đã tặng ca ở nhà nhiều rồi.

- Được rồi, cuối cùng hôm nay cũng có thể đi đón Doanh Doanh rồi, vì việc này mà Doanh Doanh đã oán tôi lâu lắm rồi đó. – nhìn nụ cười mãn nguyện của Gia Đồng, Nhất Phàm lại bắt đầu ngưỡng mộ, hạnh phúc bình thường và đơn giản sao lại cách xa mình và Vũ Tịnh đến vậy?

- À phải, cậu và Vũ Tịnh có chuyện gì à, sao mà nhìn giống như đang chiến tranh lạnh vậy? Ở sân bay hai người không phải còn không nỡ xa nhau sao?

- Hôm nay không như ngày trước nữa, tôi và Vũ Tịnh, anh không hiểu đâu.

Câu nói này vừa dứt thì cả hai đã lên đến tầng cao nhất, Gia Đồng và Nhất Phàm phân biệt đi về phòng của mình. Khi sắp tới phòng mình thì Nhất Phàm trông thấy Sandra cứ đi qua đi lại ở trước cửa phòng.

- Sandra, cô có chuyện gì sao?

- Ông Hoắc, bà Hoắc.. – Sandra vừa chuẩn bị nói thì hình như những nhân viên khác đều ngóng lỗ tai lên nghe lén.

- Vào trong rồi nói! – Nhất Phàm và Sandra cùng vào phòng.

- Ông Hoắc, trước khi ông về, có một cô gái đến tìm bà Hoắc, tôi thấy lúc đó cô ta nóng giận lắm, sau khi cô ta vào phòng của bà Hoắc thì tôi nghe thấy có tiếng tát tay, sau đó lại có tiếng vỡ vụn của kiếng, sau khi cô ta rời khỏi, tôi nhìn thấy dưới đất toàn là mảnh vỡ, bà Hoắc té dưới đất, tay còn chảy máu và run rất dữ dội, còn nữa tôi còn thấy mặt của bà Hoắc sưng lên. Tôi muốn gọi điện cho ông như bà Hoắc lại không cho, điện thoại của ông lại không có người nghe nên tôi đứng bên ngoài chờ ông về.

- Hiện giờ Vũ Tịnh thế nào?

- Bà Hoắc đang ngồi trong phòng một mình không cho tôi vào trong, ông mau qua đó đi.

- Tôi biết rồi, cô bảo nhân viên bên ngoài tan ca sớm, chuyện hôm nay, cô phải bảo mật.

- Ừm.

Nói xong Nhất Phàm liền chạy qua phòng của Vũ Tịnh, vào tới bên trong, Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh ngồi xổm dưới đất, người cô quẩn chặt lại, vì chỉ có như vậy cô mới có thể khống chế cơ thể mình đừng run. Tay cô vẫn còn đang chảy máu, nhưng cô thì chỉ dờ dững nhìn tấm hình dưới đất. Nhìn Vũ Tịnh, Nhất Phàm vừa đau lòng lại vừa tự trách, tại sao mình phải đi uống trà chiều chứ, nếu như lúc đó mình có ở đây, chỉ ít Donna sẽ không dám quá đáng như vậy. Anh từ từ đi tới sau lưng Vũ Tịnh, hai tay vịn vào vai cô đỡ cô đứng dậy. Vũ Tịnh cảm nhận được hơi ấm của Nhất Phàm, cô còn muốn che giấu gì đó, cô còn muốn giấu tay mình vào túi áo nhưng Nhất Phàm đã nắm chặt đôi tay còn đang chảy máu của Vũ Tịnh, và Vũ Tịnh lại bất ngờ khóc òa lên. Ở bên cạnh Nhất Phàm, số lần Vũ Tịnh khóc rất là nhiều, đa phần những lần khóc cũng chỉ là lẳng lặng chảy nước mắt, lần này thấy Vũ Tịnh khóc òa như thế, trong lòng cô chắc là có quá nhiều uất ức, quá nhiều nỗi đau rồi, Nhất Phàm buông tay Vũ Tịnh ra, anh bước tới trước mặt Vũ Tịnh, cơ thể của cô vẫn còn đang run cầm cập, Nhất Phàm ôm cô thật chặt, muốn giảm nhẹ độ run, muốn cho cô chút sức mạnh. Ở trong lòng của Nhất Phàm, Vũ Tịnh luôn luôn nhỏ bé như thế, ôm Vũ Tịnh trong lòng, Nhất Phàm không muốn nhìn nét mặt của Vũ Tịnh, nhìn cô đau lòng, anh sẽ chỉ càng đau hơn, bởi vì họ đã từng có khoảng thời gian vui vẻ thuộc về họ, đó là kỷ niệm chỉ riêng Nhất Phàm và Vũ Tịnh có. “Không sao rồi, có anh ở đây, không ai có thể ăn hiếp em nữa. Không sao đâu.” Nhất Phàm vừa ôm cô vừa luôn miệng nói, vốn dĩ chuẩn bị hoàn em hạnh phúc, nhưng dường như em càng không vui vẻ, Vũ Tịnh, em nói cho anh biết phải làm thế nào em mới có thể vui vẻ, có phải, ngay từ đầu anh đã làm sai rồi không?

Thấy Vũ Tịnh đã dần dần bình tĩnh lại, Nhất Phàm mới đỡ cô trở về chỗ ngồi, tay của cô vẫn còn run, gần đây cô cứ liên tục phát bệnh như vậy, anh biết bệnh tình của cô có lẽ đã nghiêm trọng hơn.

- Thuốc ở đâu?

Vũ Tịnh chỉ vào ngăn tủ thứ hai bên trái. Nhất Phàm mở tủ ra, anh nhìn thấy hũ thuốc, nhưng anh còn thấy một thứ quen thuộc nữa, đó là con shinchon cũ. Tuy rất kinh ngạc nhưng Nhất Phàm cũng không tỏ gì đặc biệt, lúc trước anh cứ luôn tưởng rằng duyên phận của Vũ Tịnh và Michael sẽ biến mất cùng với sự biến mất của đồ chơi này, nhưng hiện giờ thì anh thật sự chỉ có thể chịu thua, có lẽ duyên phận của anh và Vũ Tịnh chỉ ngắn như thế thôi. Lấy hũ thuốc ra, anh cẩn thận cho cô uống, và cũng trong lúc này anh mới chú ý tới má Vũ Tịnh sưng lên. Hình như bên ngoài không có nhân viên, Nhất Phàm không tìm được những thứ như túi đá, anh đành gọi điện cho Gia Đồng, hôm nay, anh và Vũ Tịnh không thể nào về nhà, cũng không thể đưa Vũ Tịnh về nhà ba, trong lúc này, anh mới phát hiện tiền bạc và quyền lực thật sự chẳng có ích gì, anh và Vũ Tịnh ngay cả muốn tìm một nơi để khóc cũng không được, tối nay đành qua nhà Gia Đồng ở tạm một đêm, cũng may, họ còn có bạn bè.

42. Chương 42

- Nick, Nhất Phàm đây, anh đang ở đâu? – Thật ra thì không cần nghe đáp án Nhất Phàm cũng biết Gia Đồng đang ở nhà, vì đầu dây bên kia Gia Đồng và Doanh Doanh đang mắng yêu nhau, có lẽ hai người đang

ở trong bếp, Doanh Doanh cứ liên tục hỏi Gia Đống có ngon không. Nghe tiếng hai vợ chồng họ đầu khẩu, lại nhìn Vũ Tịnh đang trong lòng mình, Nhất Phàm thật sự sắp không cầm được mà muốn khóc ra.

- Nhất Phàm, tôi đã về tới nhà rồi, có chuyện gì sao?
- Vũ Tịnh xảy ra chút chuyện, hôm nay tôi và Vũ Tịnh muốn qua nhà anh một đêm.
- Chuyện gì? Hai người cứ qua đây, có cần tôi lái xe tới đón không?
- Tôi không thể nói rõ trong điện thoại được, anh chuẩn bị giúp tôi túi đá, băng y tế và rượu.
- Vậy hai người mau qua đây, tôi đợi.

Gọi điện xong, Nhất Phàm lại gọi cho bộ phận quản lý thang máy bảo họ tạm ngưng một bên thang ỳnh dùng. Trước giờ Nhất Phàm chưa hề xử dụng chức quyền của mình để làm việc riêng, nhưng hôm nay anh đã không có thời gian và hơi sức mà suy nghĩ những vấn đề đạo đức này nữa. Tuy Vũ Tịnh kiên quyết muốn tự đi nhưng Nhất Phàm không nhẫn tâm, anh ẵm cô vào thang máy, ẵm cô lên xe, thắt dây an toàn cho cô xong, xe của Nhất Phàm bắt đầu chạy trên đường. Vũ Tịnh nhắm mắt lại, có lẽ hôm nay tinh thần và thể lực của cô đều đã thật sự đến cực đỉnh. Nhất Phàm một tay giữ tay lái, một tay nắm lấy bàn tay run rẩy của Vũ Tịnh.

- Không sao đâu, có anh ở bên cạnh em, không ai ăn hiếp em được đâu, không sao đâu.

Trời đã dần tối, con đường hạnh phúc mà Nhất Phàm và Vũ Tịnh từng mơ ước hình như cũng đã bị che lấp bên trong.

Chương 18 : Khúc dạo đầu của kế hoạch vĩ đại

Nhất Phàm vừa ẵm Vũ Tịnh vào phòng khách của nhà Doanh Doanh thì điện thoại anh reo lên, thì ra là mẹ của Nhất Phàm gọi tới hỏi tại sao hai người còn chưa về nhà ăn cơm, hôm nay Nhất Phàm cũng không thể không nói dối rằng khách sạn còn việc phải làm, việc rất gấp, lại vừa đúng lúc có Gia Đống ở bên cạnh nên Gia Đống cũng đã giúp anh hoàn thành cái cố nầy, nghe điện thoại xong, Nhất Phàm thở phào một hơi.

- Sao Michelle lại ra thế này, sao mặt lại sưng như vậy? – Doanh Doanh để Vũ Tịnh ngồi dựa vào gối rồi lấy túi đá đắp lên mặt Vũ Tịnh, nhưng Nhất Phàm trông thấy Vũ Tịnh rất không khỏe.
- Nhất Phàm, thật ra là chuyện gì vậy, tay của Vũ Tịnh cũng chảy máu nữa. – Gia Đống bây giờ mới phát hiện Vũ Tịnh bị thương không nhẹ.
- Trong một lúc tôi cũng không thể nói rõ ràng, Doanh Doanh, cô và Nick ăn cơm trước đi, để tôi chăm sóc cho Vũ Tịnh được rồi, làm phiền cô nấu cho Vũ Tịnh ít cháo, tôi nghĩ hôm nay cô ấy không muốn ăn gì đâu.
- Được rồi, túi đá và hộp y tế tôi để trên ghế. Vậy tụi tôi ra ngoài trước nha.

Gia Đống và Doanh Doanh rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Nhất Phàm và Vũ Tịnh. Tuy Doanh Doanh rất nhiệt tình, nhưng kỹ thuật chăm sóc người khác của cô so ra vẫn không bằng Nhất Phàm. Nhất Phàm cẩn thận đặt túi đá trong một cái khăn lông, sau đó dùng khăn lạnh đắp lên má Vũ Tịnh, tuy động tác rất nhẹ nhàng, nhưng nỗi đau trên mặt của cô vẫn không che giấu được.

- Anh biết sẽ hơi đau, em chịu đựng một chút, ngoan nha.

Nghe anh nói vậy, Vũ Tịnh ngồi yên lặng, ở trước mặt Nhất Phàm, niềm vui nỗi buồn của Vũ Tịnh đều không thể nào che giấu được. Nhất Phàm với Vũ Tịnh mà nói, là chồng, là anh trai, là ba, Nhất Phàm bù đắp toàn bộ tình yêu thương mà Vũ Tịnh thiếu thốn trong cuộc sống, vì thế cái mà Michael không thể cho Vũ Tịnh mà chỉ có Nhất Phàm cho được trong bức email mà Vũ Tịnh gửi cho Michael, chắc có lẽ là tình yêu thương này, là cảm giác gia đình này.

Thấy mặt của Vũ Tịnh dường như đã đỡ sưng hơn, Nhất Phàm lại bắt đầu rửa vết thương trên tay cho Vũ Tịnh, rượu đổ lên vết thương, Vũ Tịnh cảm thấy rất đau, nhưng cô cố mà tỏ ra không sao, cô biết Nhất Phàm đau hơn cô, nỗi đau của anh ở trong tim. Băng bó vết thương xong, Nhất Phàm mới phát hiện hình như Vũ Tịnh đã dựa trên gối mà ngủ, Nhất Phàm nhẹ nhàng đỡ vai cô lên đặt gối nằm ngang xuống sau đó từ từ đặt Vũ Tịnh xuống, đắp chăn cho Vũ Tịnh xong Nhất Phàm mới đi ra. Khi ra đến phòng khách thì Gia Đống và Doanh Doanh đã ăn cơm xong và đang dùng trái cây.

- Nhất Phàm, chắc cậu cũng đói rồi, tôi bảo Doanh Doanh làm cho cậu. À phải, cháo của Vũ Tịnh Doanh Doanh cũng nấu xong rồi, cậu có cần mang vào không.
- Không cần đâu, hình như Vũ Tịnh ngủ rồi. Hiện giờ tôi cũng chưa muốn ăn lắm, đợi khi nào muốn ăn tôi sẽ ăn.
- À phải, Nhất Phàm, Michelle sao lại bị như vậy? – Doanh Doanh rất tò mò với việc Vũ Tịnh bị thương. Và thế là Nhất Phàm kể lại cho họ nghe những gì mà anh biết.
- Vũ Tịnh từ chối cậu là vì cô ấy gặp lại Michael? – Gia Đồng tò mò hỏi, và Nhất Phàm thì gật đầu chẳng biết làm sao.
- Ông xã em nói mà, chắc chắn không phải là đạo cụ của chúng ta có vấn đề. – Thì ra cái tiết mục pháo bông lãng mạn đó là tác phẩm của Doanh Doanh.
- Nhất Phàm này, vậy cậu tính sao, đưa Vũ Tịnh trở về với Michael?
- Ừm, tôi quyết định hoàn lại hạnh phúc cho Vũ Tịnh. Vì thế tôi đã phát biểu một tuyên ngôn chia tay như thế trong buổi phỏng vấn. – Nói đến đây, Nhất Phàm lại bật cười mận đắng.
- Nhất Phàm, nhưng anh và Michelle sống với nhau lâu như vậy rồi, chẳng lẽ anh không có chút cảm giác nào với bạn ấy sao? – câu hỏi này của Doanh Doanh mới đi vào vấn đề chính.
- Cảm giác, không phải tôi không có cảm giác với Vũ Tịnh, mà là không có duyên phận thôi. Ban đầu tôi đã tổn thương trái tim của cô ấy, tiếp đó Vũ Tịnh bị bắt cóc, sau đó không thể nói chuyện, khi tôi quyết định bỏ hết tất cả muốn cho Vũ Tịnh trở thành người vợ thật sự của tôi thì Michael lại xuất hiện. Vốn dĩ còn tưởng tín vật duy nhất của Michael và Vũ Tịnh mất đi, duyên phận của họ cũng kết thúc. Nhưng, hôm nay, cho tới hôm nay tôi mới biết, Vũ Tịnh sớm đã tìm lại tín vật đó, cô ấy không hề nói cho tôi biết, và tôi bấy lâu nay vẫn luôn bị lừa. Có lẽ Vũ Tịnh và Michael mới là người hữu duyên, nếu như Vũ Tịnh có thể bỏ Michael xuống, cô ấy sẽ không giữ lại cái đó. Vì thế, tôi nghĩ tôi không có tư cách gì ngăn cản Vũ Tịnh.
- Nếu như cậu đã quyết định rồi, thì nên bỏ những gì nên bỏ xuống xuống. – Nick vỗ vỗ vai Nhất Phàm, anh lại chỉ có thể gật đầu không biết làm gì khác.
- Anh và Doan Doanh nghỉ ngơi đi, hôm nay thật là làm phiền hai người.
- Cậu nói vậy là sao chứ, tôi và cậu, Doanh Doanh và Vũ Tịnh đều là bạn tốt của nhau, cho dù cậu muốn ở đây 1 tháng, 1 năm cũng không thành vấn đề.
- Cảm ơn. – những lời Gia Đồng nói đã là điều an ủi duy nhất trong lòng Nhất Phàm.

Tiếp đó, Nhất Phàm lại vào bếp làm nóng lại cháo, tự mình ăn một chén trước rồi múc một chén cho Vũ Tịnh. Trở về phòng, trông thấy Vũ Tịnh ngủ rất ngon, Nhất Phàm để cháo trên đầu bàn cạnh giường, vốn định dựa vào ghế ngủ một đêm, nhưng trên ghế lại đang có hộp y tế và khăn lông, Nhất Phàm lại sợ di chuyển những thứ này sẽ làm Vũ Tịnh tỉnh giấc, muốn qua giường nằm cạnh Vũ Tịnh nhưng lại sợ Vũ Tịnh sẽ không được ngủ thoải mái. Thế là, anh ngồi ở bên giường, dựa vào cạnh giường định ngủ đỡ một đêm. Bên cạnh Nhất Phàm là Vũ Tịnh, nhìn Vũ Tịnh với cự ly gần như vậy, tim Nhất Phàm vừa ngọt ngào lại vừa đau nhói. Đã từng có lúc anh tưởng rằng trong đời anh sẽ không còn người phụ nữ nào khác nữa, cũng giống y như khi Vũ Tịnh đến với anh trong trái tim tan nát vậy, cô cũng tưởng rằng từ nay cô sẽ không yêu người nào khác nữa, vì thế cô không để tâm mình có phải là vợ thật sự của Nhất Phàm hay không. Chỉ là, họ sống chung với nhau, vợ chồng không giống như tình nhân, cho dù là giả đi chăng nữa, quá khứ và hiện tại của đôi phương họ đều sẽ thấy rất rõ, không cách nào che giấu được. Có lẽ là sự chung tình của Nhất Phàm đã khiến cho Vũ Tịnh tin rằng thế gian này có chân ái, có lẽ là sự không thể buông bỏ của Vũ Tịnh, bàn tay run rẩy của Vũ Tịnh, vết thương sâu sắc trong tim của Vũ Tịnh khiến cho Nhất Phàm không thể không quan tâm không đoái hoài đến cô. Cứ như thế, công việc của họ, cuộc sống của họ đã tạo ra cho họ ký ức chỉ thuộc về hai người, bồi dưỡng sự ăn ý với nhau, và đến cuối cùng họ phát hiện ra thì ra họ đã sớm là một. Hoặc đã họ không có những cái ôm, những nụ hôn lãng mạn mãnh liệt của những đôi tình nhân, nhưng bản thân họ không thể phủ nhận đôi phương đã trở thành ký ức không thể nào quên trong cuộc đời của họ. Chỉ là có rất nhiều chuyện cũng cần có timing, ngay khi họ không muốn rời xa nhau thì hình như họ lại phải đối mặt với sự chia ly. Nghĩ đến đây, Nhất Phàm cúi đầu xuống, anh mới phát hiện tay của Vũ

Tĩnh lại vung ra ngoài chần. Thiệt là lớn như vậy rồi mà còn không biết tự chăm sóc ình, còn đá chần nữa. Nhất Phàm ngồi thẳng dậy muốn để tay Vũ Tĩnh trở vào trong chần, khi cầm tay trái của Vũ Tĩnh lên, chiếc nhẫn lấp lánh đó dưới ánh đèn lại càng le lói hơn, phát ra một màu sắc rất đẹp.

Nhìn chiếc nhẫn, Nhất Phàm lại nhớ đến bữa cầu hôn lãng mạn đó, lời từ chối của Vũ Tĩnh, nhẫn là lời hứa đối với hạnh phúc, nhưng chiếc nhẫn này lại là trói buộc mà anh dành cho em, vì thế nên em mới không chấp nhận chiếc nhẫn đó, phải không? Anh từng nói, anh hy vọng khi chiếc nhẫn này kết thúc sứ mệnh của nó, em có thể tìm được hạnh phúc của mình, có lẽ bây giờ chiếc nhẫn này đã có thể kết thúc sứ mệnh của nó rồi chẳng, không phải em đã tìm được hạnh phúc của mình rồi sao? Nhất Phàm đắp chăn cho Vũ Tĩnh đang hoảng, lại trở về chỗ ngồi bên giường của mình, anh nhắm mắt lại, nhưng anh không ngủ được, là vì đau lòng?

Đại khái là tối qua Vũ Tĩnh đã ngủ rất nhiều, vì thế hôm nay khi trời chỉ mới tờ mờ sáng thì Vũ Tĩnh đã thức dậy, và đại khái là do nghĩ ngợi tốt nên tay của Vũ Tĩnh tạm thời không run nữa, sờ lên mặt mình, hình như cũng không có sưng nữa. Bên kia giường không có người, Nhất Phàm đâu? Lúc này Vũ Tĩnh mới phát hiện Nhất Phàm ở bên kia của mình, anh đã ngồi trong tư thế như vậy ngủ suốt đêm. Đèn trên đầu giường còn bật, Vũ Tĩnh khẽ khàng ngồi dậy và dựa vào cạnh giường giống Nhất Phàm. Ngay cả áo khoác anh cũng chưa cởi ra, trên người lại không đắp gì cả và có lẽ vì thế mà anh rất tự nhiên mà thu người lại, Vũ Tĩnh kéo cái chăn trên người mình qua đắp cho Nhất Phàm, anh vẫn không tỉnh, vì đêm qua anh rất mệt, lại ngủ trễ. Nhìn một Nhất Phàm tiêu tụy như vậy, lại nghĩ đến nét mặt phấn khởi tươi vui vô cùng khi anh vừa lấy được quyền tổ chức ở Mĩ trở về HK, lúc đó chắc chắn là anh đã nghĩ rằng cuộc sống của anh sẽ không còn khó khăn gì nữa, từ nay họ sẽ có cuộc sống hạnh phúc, nhưng từ lúc mình từ chối anh ấy, có phải tim của anh ấy đã lại tan vỡ một lần nữa rồi không? Đối với Tuệ Hân, đó là sự hối tiếc mà Nhất Phàm không thể nào bù đắp, âm dương cách biệt, anh không thể nào làm gì cho Tuệ Hân nữa, nhưng mà mình, mình sống trơ trơ ở trước mặt Nhất Phàm, nhưng Nhất Phàm nhìn mình lại cũng không thể làm được gì? Vốn nghĩ rằng từ chối Nhất Phàm, thì nỗi đau mà Nhất Phàm phải chịu đựng vì mình khi Michael xuất hiện sẽ ít đi, nhưng mỗi lần mình bị thương, mỗi lần bị Donna hiếp đáp, cũng đều là Nhất Phàm giúp mình thu dọn tàn cuộc. Phương Vũ Tĩnh, thật ra cô đang làm gì đây? Tưởng mình rất vĩ đại, nhưng tại sao đến cuối cùng lại vẫn tổn thương một người yêu mình như thế? Lúc trước là Michael, bây giờ là Nhất Phàm. Donna nói đúng, lúc trước mình không tin tưởng Michael, bây giờ mình không thể phạm cùng một lỗi sai nữa, mình không thể để một mình Nhất Phàm gánh vác tất cả, mình phải cùng Nhất Phàm gánh vác, cùng đối mặt với Nhất Phàm, có lẽ những gì tiếp theo Donna làm sẽ khiến cho Nhất Phàm hiểu lầm, sẽ làm Nhất Phàm đau lòng, nhưng mình không thể trốn tránh nữa, mình phải dũng cảm vì Nhất Phàm, phải kiên cường vì Nhất Phàm. Nghĩ đến đây, dường như tim của Vũ Tĩnh cũng bình tĩnh hơn. Gương mặt lúc ngủ của Nhất Phàm rất dễ thương, Vũ Tĩnh thật sự muốn ngắm nghía thật kỹ, nhìn anh ngủ ngon như vậy, Vũ Tĩnh lại bất giác nhớ đến cái gọi là tuyên ngôn tình yêu, Nhất Phàm, không phải anh nợ em hạnh phúc, không phải anh phải hoàn em hạnh phúc, em không biết em có phải là người duy nhất ngoài Tuệ Hân ra có thể mang đến cho anh hạnh phúc hay không, nhưng em tin rằng, anh là người duy nhất có thể cho em hạnh phúc, em sẽ không lay động nữa, anh đã từng muốn nắm lấy em, em đã thả anh ra, nhưng nếu bây giờ em muốn nắm lấy anh, chắc là không muộn đâu, phải không? Vũ Tĩnh hơi di chuyển người mình, cô càng ngày càng gần Nhất Phàm, môi cô áp lên môi anh, đây là lần đầu tiên Vũ Tĩnh chủ động hôn một người khác phái, hôn chồng của mình. Có lẽ là Nhất Phàm cảm ứng được, anh bừng tỉnh dậy, thấy Vũ Tĩnh ngồi gần như vậy nhìn mình, anh lại cảm thấy có hơi ngượng.

- Em tỉnh rồi à? – Nhất Phàm ngồi thẳng dậy.

Vũ Tĩnh cười gật đầu, Vũ Tĩnh lắc lắc bàn tay băng bó của mình trước mặt Nhất Phàm, sau đó lại sờ lên mặt mình tỏ ý nói đã không sao rồi, thấy Vũ Tĩnh cười, Nhất Phàm cũng gọi là yên lòng.

- Sau này nếu còn xảy ra chuyện bất ngờ như thế nữa, nhất định phải lập tức báo cho anh biết, không được tự mình ngồi đó nín chịu, biết không? – Nhất Phàm căn dặn.

Vũ Tĩnh gật đầu rất mạnh, sau này em sẽ không như vậy nữa, anh nói đúng, hai người ở bên nhau, chuyện tốt chuyện xấu đều phải cùng chia sẻ.

- Đói không, đêm qua em lại không ăn gì hết. Doanh Doanh có nấu cháo cho em, anh đi làm nóng lại cho em ăn.

Nhất Phàm nói xong liền cầm chén cháo ra phòng bếp, nhìn bóng dáng Nhất Phàm rời khỏi, tìm Vũ Tịnh đã bị hạnh phúc chiếm giữ hết rồi, một người đàn ông tốt như vậy, sao mình lại không biết trân trọng chứ?

Nhất Phàm làm nóng cháo, nhưng đầu óc thì để ở đâu đâu, đêm qua khi đưa Vũ Tịnh đến đây, nét mặt Vũ Tịnh rất bi thương, rất ủ rũ, và tìm Nhất Phàm cũng chưa bao giờ đau khổ đến thế. Hôm nay trông thấy nụ cười của Vũ Tịnh, thấy Vũ Tịnh khỏe hơn, mình nên vui mới phải, nhưng tại sao hình như nỗi đắng cay trong lòng mình vẫn không giảm đi tí nào, là không nở sao?

Đợi khi Nhất Phàm bưng cháo trở vào phòng, Vũ Tịnh vẫn còn ngồi trên giường, nhưng là ngồi đó mà cười khờ, ngay cả khi Nhất Phàm đã đi tới bên mình cô cũng không biết.

- Mới sáng sớm mà cười gì đó! Ăn cháo đi. – câu nói của Nhất Phàm mới kéo Vũ Tịnh trở lại hiện thực.

Vì tay của Vũ Tịnh đang băng bó, rất bất tiện, vì thế Nhất Phàm vẫn như ngày trước ngồi bên giường thổi cháo nguội bớt rồi đút cho Vũ Tịnh ăn, nhưng hôm nay xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, Nhất Phàm vừa đưa muỗng đầu tiên lên chuẩn bị đút cho Vũ Tịnh thì trong phòng đột nhiên phát ra âm thanh kỳ lạ, Nhất Phàm rất ngượng, còn Vũ Tịnh thì úp mặt lại cười không ngớt.

- Bà xã, em đừng cười nữa, chỉ là phản ứng sinh lý bình thường thôi mà! Tối qua chăm sóc cho em anh cũng chỉ ăn có một chén cháo thôi, thôi được rồi mau ăn đi, nếu không không chừng lát nữa bụng em cũng?

Nghe câu này Vũ Tịnh mới ngẩng đầu lên lại, nhưng Vũ Tịnh không mở miệng ra mà dùng bàn tay băng bó của mình nắm lấy bàn tay cầm muỗng của Nhất Phàm, đưa muỗng cháo đó vào miệng Nhất Phàm, đút xong một muỗng, lại tiếp tục muỗng thứ hai. Nhất Phàm đút Vũ Tịnh ăn cháo thì cũng nhiều rồi, nhưng Vũ Tịnh đút Nhất Phàm thì đúng là lần đầu tiên, nhìn Vũ Tịnh làm vậy, tim của Nhất Phàm vẫn rất đau. Tại sao em còn phải quan tâm cho anh như vậy trước khi đi chứ, như vậy anh sẽ càng khó quên em hơn. Nhất Phàm ăn hết mấy muỗng mới sực nhớ ra Vũ Tịnh chưa ăn muỗng nào hết, anh lấy tay Vũ Tịnh ra múc một muỗng cháo chuẩn bị đút cho cô, nhưng khi Vũ Tịnh mở miệng ra, Nhất Phàm lại bỏ muỗng vào chén lại.

- Muỗng này anh mới dùng qua, anh đi lấy cái khác cho em.

43. Chương 43

Nói xong Nhất Phàm chuẩn bị đứng dậy vào bếp, nhưng Vũ Tịnh lại tự mình cầm chiếc muỗng mà Nhất Phàm dùng qua, múc cháo vào miệng mình. Nhìn những gì Vũ Tịnh làm, Nhất Phàm thật sự có hơi khờ ra, còn Vũ Tịnh thì không hề chú ý đến nét mặt của Nhất Phàm, cô chỉ múc từng muỗng từng muỗng đưa vào miệng mình, ăn một lúc, nước mắt của Vũ Tịnh lại chảy ra, Nhất Phàm, đây chính là tâm trạng yêu anh của em, em không cần biết bây giờ anh đang nhìn em thế nào, nghĩ em ra sao, nhưng em chỉ yêu anh, em đau lòng vì anh. Còn Nhất Phàm, nhìn Vũ Tịnh như thế anh nào có vui được, em không cần phải làm như vậy, anh đã nói anh phải hoàn em hạnh phúc, anh sẽ không ngại, em không làm sai gì cả, là anh đã sai, em không cần phải làm vậy, em như vậy, anh càng đau lòng. Vũ Tịnh cứ tiếp tục ăn cháo, có ít nước cháo chảy ra ở khóe miệng của cô, Vũ Tịnh cũng không lau, cô chỉ đang chuyên tâm ăn, chuyên tâm thưởng thức vị mặn của nước mắt.

Đến lúc này, Nhất Phàm thật sự không thể tiếp tục nhìn được nữa, anh lấy khăn giấy lau cho Vũ Tịnh, chỉ là hình như nước mắt của Vũ Tịnh vẫn chưa ngừng lại được. Nhất Phàm cầm chén cháo để lên thùng y tế, anh ôm lấy Vũ Tịnh:

- Em đừng dày vò mình như vậy, đừng tự trách mình, đừng khó xử, anh đã nói anh phải hoàn em hạnh phúc, anh nhất định nói được làm được, em nên mang trái tim của em về với người mà em yêu. – nghe đến đây, Vũ Tịnh càng khóc dữ dội hơn, tại sao anh vẫn không hiểu? Em không ngại dùng muỗng của anh, tâm ý của em tại sao anh vẫn không hiểu?

Hoàn em hạnh phúc, nghe ra đây là một việc vừa vĩ đại vừa tốt đẹp, nhưng để làm được thì đâu dễ dàng? Nhất Phàm chịu thả Vũ Tịnh đi, Donna sẽ cho Michael rời khỏi cô sao?

Nhất Phàm và Vũ Tịnh vẫn đến khách sạn làm việc như bình thường, khi tới tầng cao nhất, nhân viên đều dùng ánh mắt rất kỳ lạ nhìn hai người, đối với những ánh mắt kỳ lạ này, mấy ngày nay Nhất Phàm cũng đã

hơi quen rồi, anh cũng không muốn đi suy nghĩ lý do nữa, có lẽ sự việc hôm qua đã được truyền ra thành một phiên bản khác rồi chẳng!

Nhất Phàm vào phòng làm việc, vẫn xem giấy tờ như ngày thường, gọi điện thoại, bận rộn với niên hội năm nay. Không bao lâu thì Gia Đồng đi vào, trên tay anh cầm văn kiện, và còn có một cái khác nữa.

Ký tên xong, ngay lúc Nhất Phàm đưa lại giấy tờ cho Gia Đồng thì anh mới phát hiện trên tay Gia Đồng cầm một tờ tạp chí, và cũng nhìn thấy tên của cuốn tạp chí đó.

- Nick, hôm nay anh sao vậy, sao cũng học những cô ngoài kia xem những tờ tạp chí lá cải này, hơi mất tiêu chuẩn đó.

- Raymond, cậu không biết thật hay là giả vờ không biết vậy, hiện giờ bên ngoài hầu như trên tay mỗi một người đều có một cuốn như vậy đó.

Gia Đồng đặt tờ tạp chí lên bàn của Nhất Phàm, bìa tạp chí là hình Michael và Vũ Tịnh hôn nhau ở bãi biển, tạp chí đúng là tạp chí, chỉ nội dung của cover thôi cũng đã đủ thu hút đọc giả.

Nhất Phàm nhìn tấm hình, tìm ảnh đầu tiên là giật bắn lên, nhưng trước mặt Gia Đồng anh không thể biểu hiện ra ngoài.

- Tạp chí này là vậy, không làm rõ mọi chuyện đã viết lung tung, người của công chúng như tôi sớm đã quen rồi.

- Nhất Phàm, không chỉ là chỉ ở ngoài bìa đâu, bên trong còn có hình, còn nữa, chuyện của Vũ Tịnh và Michael đã trở thành đề tài của kỳ này, có một nửa cuốn báo này đều viết về họ. Chúng ta là người biết sự việc thì không nói gì, nhưng người khác không biết, tôi sợ hình tượng của khách sạn sẽ bị ảnh hưởng đó, còn nữa, uncle auntie sẽ nhìn Vũ Tịnh như thế nào! Cậu xem chúng ta có phải nên dùng đến pháp luật không?

- Dùng pháp luật? Tờ báo này bây giờ hot như vậy, chẳng lẽ một thủ đoạn pháp luật của chúng ta thì có thể khiến ọi người xem như không có chuyện gì xảy ra sao? Nick, thanh giả tự thanh, chúng ta không cần vì những chuyện như thế này đau đầu.

- Cậu nói vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác, vậy tôi ra ngoài trước đây.

Gia Đồng đi rồi, Nhất Phàm cũng đã mở cuốn tạp chí ra xem. Hình ảnh trong đó còn nhiều hơn câu chữ, có lẽ là vì hình ảnh có sức thuyết phục hơn chữ chẳng. Nội dung trong đó giống như là một câu chuyện trùng phùng của đôi tình nhân do người viết tưởng tượng ra, nội dung của hình ảnh vô cùng phong phú, từ lúc họ gặp lại nhau cho đến lần gặp mặt gần đây nhất, trong đó còn có những tình tiết mà Nhất Phàm đã bỏ lỡ: Trên phố, Michael ôm Vũ Tịnh; ở phòng cafe, trước mặt Donna, Michael lau vết cafe dùm Vũ Tịnh; ở bãi biển, Michael đút Vũ Tịnh ăn bánh đậu đỏ, hai người hôn nhau. Nhất Phàm nhìn thấy toàn bộ quá trình Vũ Tịnh và Michael gặp lại nhau, anh đã nhìn thấy túi AMONLD ROCA trên tay Vũ Tịnh, thì ra là mình đã tạo cơ hội cho Vũ Tịnh và Michael gặp lại nhau. Hoắc Nhất Phàm, xem ra cậu và Phương Vũ Tịnh không phải là người hữu duyên thật rồi, có lẽ Vũ Tịnh thật sự phải trở về thế giới trước đây.

Trước khi Nhất Phàm nhìn thấy tờ tạp chí thì Vũ Tịnh cũng đã trông thấy cuốn báo trong tay của Sandra và những nhân viên khác, thì ra đây chính là cách muốn để Nhất Phàm biết rõ toàn bộ sự việc mà Donna nói. Nhìn những ánh mắt kỳ lạ của người khác, Vũ Tịnh chỉ có thể làm như không thấy, office của cô và Nhất Phàm rất gần nhau, cô rất muốn tìm anh giải thích, dù rằng chỉ có thể viết, nhưng cô đã không đủ dũng khí. Mờ vì tính lên, trông thấy biểu tượng MSN, cô mới nhớ ra cô còn có thể dùng cách này, điền tên đăng nhập xong, Vũ Tịnh nhập mật mã, mật mã vẫn là cái mà Nhất Phàm tạo cho cô trước đó R-L-O-V-E-M, nhớ lúc Nhất Phàm gõ dòng mật mã này, khi đó Vũ Tịnh tuy đã mất đi khả năng nói, rất tự ti, nhưng chính vì cái mật mã truyền đạt tình yêu này, sự ngọt ngào trong lòng Vũ Tịnh không hề thuyên giảm. Nhưng bây giờ, chính tay mình lại phá hủy những cái này, và lại tình cảm này hình như thật khó để trở về như xưa nữa. Trình duyệt MSN đã hiện lên, Nhất Phàm đang online, thật ra thì từ lúc Vũ Tịnh không thể nói chuyện, thì bất kể là đi tới đâu, việc đầu tiên mà Nhất Phàm làm khi mở máy vi tính lên là đăng nhập MSN, vì anh không hy vọng khi Vũ Tịnh cần anh lại không tìm được anh, tuy những ngày này

anh và Vũ Tịnh chiến tranh lạnh, trong lòng anh còn rất giận, chính xác là anh ghen, nhưng anh vẫn chưa bao giờ vắng mặt trên MSN.

Thấy Nhất Phàm đang online, Vũ Tịnh cảm thấy mình nhất thiết phải giải thích.

- Anh đã thấy tạp chí rồi?

- Thấy rồi.

- Em và Michael không có gì cả, hôm đó ở bãi biển, em và Michael không có hôn nhau, chỉ là ngồi rất gần.

- Cho dù hai người có hôn nhau cũng không có gì, anh đã nói là anh sẽ không ngại. Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, chuyên tâm làm việc.

Thấy câu trả lời của Nhất Phàm, Vũ Tịnh cảm thấy đã không còn bức thiết phải nói tiếp nữa, lần trước từ chối Nhất Phàm, có lẽ đã thật sự khiến cho anh hết hy vọng với mình.

Cho dù hai người có hôn nhau cũng không có gì, Nhất Phàm nghĩ lại câu nói của mình lúc này, tự anh cũng bật cười, rõ ràng mình rất dễ tâm, còn giả vờ như chẳng quan tâm, Hoắc Nhất Phàm, nên khen cậu phong độ hay là mắng cậu ngu ngốc đây?

Đang suy nghĩ thì điện thoại reo lên, thì ra là mẹ của Nhất Phàm gọi qua.

- Con à, những gì báo nói có thật không vậy, hôm nay ba con nhìn thấy những tấm hình đó giận đến xanh mặt đó,

- Mummy, mẹ cũng biết đó là tạp chí rồi, tạp chí chỉ là thứ lá cải thôi, vả lại, người đó chỉ là bạn thân của Vũ Tịnh thôi, mẹ đừng suy nghĩ quá nhiều. Còn nữa, xem những thứ tạp chí này sẽ hạ thấp taste của mình đó.

- Mẹ làm gì mà xem những cái này chứ, lúc đầu là mấy người bạn gọi điện tới nói ẹ nghe, con không biết lúc đó làm ẹ và ba con mất mặt đến cỡ nào. À phải, tối nay có phải con lại phải tăng ca không?

- Ừm, khách sạn có rất nhiều việc, có chuyện gì sao?

- Tối nay con có tăng ca thì cũng cùng vợ con về nhà làm, ba con nói bất luận thế nào tối nay hai con đều phải về nhà ăn cơm, con phải đích thân giải thích cho ba nghe chuyện này, nghe chưa?

- Con biết rồi. – Cúp máy xong, Nhất Phàm hơi chau mày, xem ra cuộc chiến gia đình này là tránh không khỏi rồi.

Thật ra cuộc chiến gia đình chỉ là chuyện nhỏ, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã trở thành đối tượng theo dõi của các tòa soạn. Chỉ một buổi sáng hôm nay thôi, thư ký của Nhất Phàm và Vũ Tịnh hầu như là chưa hề ngừng việc nghe điện thoại, toàn là tòa soạn, báo chí, đài truyền hình gọi tới, có cái muốn phỏng vấn, có cái muốn hỏi tin tức nội bộ, nói chung là đổ thêm dầu vào lửa, rải thêm muối vào vết thương.

Điện thoại của phóng viên thì còn có thư ký đỡ dùm, nhưng Nhất Phàm cũng không có cách bịt miệng toàn bộ người, thị phi là điều khiến người khác không có sức chống cự nhất. Vũ Tịnh vào toilet, mọi người đều gọi cô bà Hoắc, nhưng khi Vũ Tịnh vừa đi ra thì họ lại bắt đầu nói xấu cô, gì mà không vô liêm sỉ, gì mà bắt cá hai tay, có người còn nói khó nghe hơn, nhưng nghe những lời này, Vũ Tịnh hình như không có cảm giác gì lắm, có lẽ hôm qua Donna đã tiêm cho cô một mũi miễn dịch trước rồi, hơn nữa HK là nơi 24 tiếng đều có tin tức mới, hôm nay tôi là vai chính, có lẽ ngày mai là bạn, lớn lên ở HK, từ nhỏ đã thấy không ít tin đồn của diễn viên, Vũ Tịnh cũng không có gì gọi là không thích nghi, chỉ là khi nghĩ đến Nhất Phàm nghe thấy những lời này, người nhà của mình nghe thấy những lời này, họ sẽ nghĩ thế nào, sẽ nhìn mình ra sao, Vũ Tịnh không muốn nghĩ tiếp nữa.

Nhất Phàm và Vũ Tịnh chịu sự quấy nhiễu của phóng viên, Michael và Donna cũng không ngoại lệ. Tờ báo là do Donna đưa cho Michael xem, vì có vài tấm chụp trong phòng cafe, Donna cũng xuất hiện trong hình. Khi Donna đưa cuốn báo cho Michael xem cô còn cố ý mắng những người chụp lên thật là to gan, ngay cả

cuộc gặp gỡ giữa bạn cũ mà cũng bị nói. Michael nhìn thấy bài báo này anh kinh ngạc vô cùng, kinh ngạc đến không thể suy nghĩ, trước đây đã từng nghe nói đội chó săn HK rất lợi hại, chỉ là không ngờ mình cũng trở thành đối tượng theo dõi của họ. Tuy không có cảm giác với Donna, nhưng Michael cũng không nghĩ chuyện này do cô làm, hơn nữa Donna nổi nóng la mắng phóng viên trước mặt Michael hình như đã xóa đi nghi ngờ của anh. Bên Quan thị cũng liên tục nhận được điện thoại, và Michael thì vẫn lo lắng cho Vũ Tịnh, vì anh và Vũ Tịnh bị chụp lén, anh không thể hẹn Vũ Tịnh ra gặp mặt được nữa, anh không thể tạo thêm rắc rối cho Vũ Tịnh, dù gì hiện giờ Vũ Tịnh cũng là vợ của Hoắc Nhất Phàm, tuy HK là một đô thị quốc tế, nhưng nói thế nào thì nơi đây cũng là nơi của người Hoa, tư tưởng và truyền thống của người Trung Quốc ít nhiều gì cũng được giữ lại, áp lực mà Vũ Tịnh phải chịu đựng có lẽ còn lớn hơn mình, vì thế anh chỉ có thể gửi email cho Vũ Tịnh, nhưng Vũ Tịnh không trả lời. Đối với việc Vũ Tịnh không trả lời, Michael cũng có thể hiểu, có lẽ cô ấy giận thật rồi, có lẽ cô ấy tưởng rằng đây là màn kịch do mình đạo diễn, mình vì muốn cô ấy trở lại bên mình nên đã cố ý tạo áp lực. Còn Vũ Tịnh, đọc thư của Michael, Vũ Tịnh có thể hiểu Michael cũng bị lừa, không trả lời không phải vì Vũ Tịnh giận, mà chỉ là cô cảm thấy không có cần thiết phải viết, cho dù nói cho Michael nghe việc này là do Donna làm thì sao, mình không có chứng cứ, vậy thì cứ cắt đứt mối liên hệ với Michael như thế này có lẽ sẽ tốt cho cả hai.

Buổi trưa, Nhất Phàm qua tìm Gia Đồng ăn trưa, khi ra khỏi phòng anh còn cầm theo một phần văn bản.

- Sao, ăn một bữa trưa mà cũng phải bàn công việc à? – hình như Gia Đồng có hơi oán trách.
- Cái này không phải cho anh. – khi Nhất Phàm nói thì tình cờ Sandra cũng đi tới. – Sandra, làm phiền cô đưa phần văn bản này cho Michelle, chiều nay tôi cần gấp. Phiền cô gọi điện báo căn tin mang bữa trưa lên.
- Tôi biết rồi, thưa ông Hoắc.

Thật ra cái giấy tờ đó không phải rất gấp, Nhất Phàm làm vậy là có ý của mình.

Đến căn tin, những nhân viên mới này còn đang bàn tán về tờ tạp chí trông thấy Nhất Phàm tới đều tạm thời im miệng, nhưng cũng không tránh khỏi có nhiều người vẫn len lén nói nhỏ với nhau.

- Xem ra hôm nay mọi người đều biết hết rồi. Người ta nói người HK chúng ta làm việc rất có hiệu suất, không ngờ tin lá cải như thế cũng được lan truyền có hiệu suất quá. – Gia Đồng vừa nói anh cũng bật cười khô.
- Cái này không khoa trương, hôm nay Cathy cũng đã nghe không dưới 30 cuộc gọi rồi, tối nay mẹ còn bắt tôi và Vũ Tịnh phải về nhà ăn cơm, bây giờ đầu tôi mới to lên đây.
- Thật ra tôi rất là tò mò, cậu nhìn thấy những tấm hình đó thật sự không có phản ứng gì sao? Trông cậu có vẻ như rất thông thả nhỉ?
- Có gì mà phản ứng hay không phản ứng, anh biết rõ mà còn hỏi? – làm sao mà Nhất Phàm thông thả được, anh chỉ giả vờ trước mặt mọi người thôi.
- Không phải đâu, cậu và Vũ Tịnh cũng sắp 2 năm rồi, cho dù hai người không có cảm giác, nhìn thấy một người bạn quen biết hai năm của mình lên báo, ít nhiều cậu cũng phải có chút kinh ngạc chứ. Nhưng sao hôm nay tôi không thấy điều này nhỉ.
- Tôi làm ra vẻ kinh ngạc thì đã sao? Họ cũng vẫn viết thôi, Vũ Tịnh nên trở về với ai thì vẫn sẽ về với người đó.
- Sao tôi lại nghĩ được mùi giấm nhỉ. Thật ra thì cậu rất lo lắng cho Vũ Tịnh đúng không, cậu cố tình không để cô ấy xuống đây ăn trưa là không muốn những lời qua tiếng lại này ảnh hưởng đến quyết định của cô ấy. Đêm qua Vũ Tịnh bị thương, cậu lo lắng như vậy, căn bản là cậu đã thích cô ấy, tại sao còn phải để cô ấy đi chứ?
- Nhưng cho dù tôi có thích cỡ nào chẳng nữa, cô ấy cũng đâu có thích tôi! Có trách thì trách thời gian chúng tôi gặp nhau không đúng, tôi gặp Tuệ Hân trước, cô ấy gặp Michael trước. Điều tức cười hơn nữa là, Vũ Tịnh và Michael gặp lại nhau là vì đi mua AMONLD ROCA cho tôi. Có trách cũng chỉ trách mình.

- Có lẽ thật sự như cậu nói, cậu và Vũ Tịnh, người ngoài chúng tôi không thể nào hiểu được. Thôi được rồi ăn nhanh đi, nguội hết rồi.

Có lẽ là vì lo làm cho nhanh phần văn bản nên Vũ Tịnh không có suy nghĩ nhiều đến chuyện của tạp chí, bất giác đã đến giờ ra về. Nhất Phàm qua phòng của Vũ Tịnh.

- Daddy mummy nói bất luận thế nào tối nay chúng ta cũng phải về nhà ăn cơm, không có vấn đề chứ!

Vũ Tịnh chỉ lắc đầu, nhưng nét mặt của cô đã nói cho Nhất Phàm biết cô vẫn rất lo lắng.

- Em không cần lo chuyện của tạp chí, anh sẽ giải thích với daddy mummy.

44. Chương 44

Sau đó hai người ra thang máy cùng xuống bãi đậu xe, cả hai vừa đi ra thang máy thì không biết từ đâu một đám ký giả ủa ra, có người tay cầm máy thu âm, có người tay cầm note, có người còn cầm máy quay, còn có người cầm máy ảnh, từ lúc hai người đi ra thang máy thì ánh sáng đã không ngừng chớp nháy.

- Ông Hoắc xin hỏi ông nghĩ gì về bài báo hôm nay?

- Ông Hoắc xin hỏi những gì báo việc có phải là thật không?

- Cậu chủ của tập đoàn vật lưu Quan thị có thật sự là tình nhân trước kia của bà Hoắc không?

- Nếu là thật, ông dự định làm gì?

Phóng viên liên tục đưa ra câu hỏi, câu sau bạo hơn câu trước, hoàn toàn phớt lờ sự có mặt của Vũ Tịnh. Còn Nhất Phàm thì không nói một câu nào cả, trong tình huống như thế, nói một câu thì sẽ chỉ để phóng viên nghĩ ra thêm một phiên bản thôi. Anh chỉ nắm chặt tay của Vũ Tịnh, anh thật sự sợ đám phóng viên này loạn lên thì cuối cùng trên xe chỉ có mình anh. Cuối cùng hai người cũng đã thoát khỏi vòng vây của phóng viên, họ đã lên xe. Suốt chặng đường, trong xe rất yên tĩnh, Nhất Phàm suy nghĩ phải giải thích thế nào với ba mẹ, còn Vũ Tịnh thì đang tự nổi nóng với mình, vì không thể nói mà rất nhiều việc đều chỉ có mình Nhất Phàm chống chịu. Vốn dĩ sáng nay Vũ Tịnh còn tự hứa với lòng phải vì Nhất Phàm mà kiên cường, vì Nhất Phàm dũng cảm, nhưng những gì xảy ra hôm nay khiến Vũ Tịnh cảm thấy có hơi lực bất tòng tâm rồi.

Về đến nhà, Nhất Phàm và Vũ Tịnh về phòng thay đồ trước, sau đó xuống lầu ăn tối với ba mẹ, không khí bữa ăn hôm nay là nặng nề nhất, khủng hoảng nhất từ khi Vũ Tịnh gả vào Hoắc gia, ngay cả người luôn nói đùa trên bàn ăn – Nhất Ninh hôm nay cũng ngoan ngoãn im miệng. Ăn cơm xong, Hoắc Cảnh Thiên chỉ để lại một câu nói: “Nhất Phàm, con vào phòng sách một lúc.” Nghe câu này, không hiểu sao tim Vũ Tịnh run lên một cái, cô nắm lấy tay Nhất Phàm. “Không sao, em hãy đợi anh ở trong phòng.” Nhất Phàm vỗ nhẹ tay Vũ Tịnh, rồi lập tức bỏ tay Vũ Tịnh ra.

Mẹ của Nhất Phàm vì không an tâm nên đi qua đi lại ngoài phòng sách, còn Nhất Ninh cũng đứng ngoài phòng sách cùng Vũ Tịnh. Hiện giờ Vũ Tịnh là chị dâu của Nhất Ninh, cũng là một nửa chị hai của Nhất Ninh, trông thấy anh hai và chị dâu đã từng vui vẻ như vậy, cô không tin những gì tạp chí nói.

Và trong phòng sách, Nhất Phàm đang đứng trước bàn làm việc của ba như một đứa trẻ làm sai gì đó, thật ra hiện giờ trong lòng Nhất Phàm cũng đang sôi sục lửa, hôm nay anh đã phải nhìn rất nhiều những ánh mắt đáng ghét trong khách sạn, lại thêm vào những câu hỏi của đám phóng viên, anh đã giận lắm rồi, hiện giờ anh đã đang trong tâm lý không sợ trời không sợ đất, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, ba mẹ mình đến cuối cùng cũng chỉ lo sĩ diện thôi, không ai suy nghĩ cho anh và Vũ Tịnh cả, hiện giờ anh muốn vì mình và Vũ Tịnh mà tranh thủ một lần, 2 năm trước anh từ bỏ cơ hội cố gắng cuối cùng của mình, bây giờ anh sẽ không chịu thua nữa.

Trên bàn Hoắc Cảnh Thiên là cuốn tạp chí mà Nhất Phàm đã rất rất quen.

- Quan hệ của Vũ Tịnh và người đàn ông này là thế nào, có thật sự là người tình cũ như tạp chí nói không?
- Vũ Tịnh và người đàn ông này là người tình cũ thì sao mà không phải thì sao, Hoắc thị cũng đâu có bị mất xu nào, daddy, bấy lâu nay việc ba quan tâm không phải chỉ có vậy thôi sao?

Nghe câu này, Hoắc Cảnh Thiên giận đến đứng phắt dậy, trước giờ ông luôn tự hào vì có đứa con như Nhất Phàm, nhưng hôm nay con mình lại chống cự mình.

- Bây giờ Phương Vũ Tịnh là vợ của con, là con dâu của nhà họ Hoắc, nếu như nó còn qua lại không rõ ràng với người đàn ông này thì người bị mất mặt là con, là Hoắc gia chúng ta.
- Con mặc kệ, con và Vũ Tịnh vốn chỉ là con cờ của ba thôi, từ đầu tới cuối, người con thích chỉ có Tuệ Hân.
- Được, con không quan tâm, vậy con có nghĩ qua cảm nhận của ba và mẹ con không, sáng nay khi dùng điểm tâm, những người bạn cũ đã nói việc này ra sao, họ hoàn toàn phớt lờ ba, còn mẹ con, hôm nay không biết đã có bao nhiêu tay mặc chước của mẹ con gọi điện tới muốn xác nhận vụ này, con là thanh niên, nhưng ba và mẹ con già rồi, không chịu nổi những chuyện này đâu, ba còn muốn giữ lại sĩ diện ỉn. – Hoắc Cảnh Thiên vừa nói vừa đi tới trước mặt Nhất Phàm.

- Daddy, cho tới lúc này ba vẫn chỉ nghĩ tới sĩ diện, sĩ diện, bên trong cũng rách nát rồi còn sĩ diện gì nữa. Lúc trước, vì khách sạn, con làm việc không ngày không đêm, Tuệ Hân mang thai, nhưng ngay cả việc cô ấy bị bệnh di truyền không thể sinh con con cũng không biết, lúc con còn vui vẻ chờ đợi làm ba thì Tuệ Hân lại đang dùng sinh mạng của mình mà cược với ông trời. Tuệ Hân chết rồi, con không chịu tái hôn cũng là vì con muốn chuộc tội, nhưng ba lại cứ bắt con lấy Vũ Tịnh, ngoài mặt thì nói muốn tìm cho con một trợ lý, nhưng trong lòng ba không phải cũng chỉ vì tiền sao. Lúc đầu con thật sự không có cảm giác với Vũ Tịnh, nhưng Vũ Tịnh đã chống đỡ tất cả, ở bên cạnh giúp đỡ con, vì con, vì cái thân phận bà Hoắc, Vũ Tịnh không thể về với người mà cô ấy thích. Ba, ba không cảm thấy ba đã quá tàn nhẫn với con và Vũ Tịnh rồi sao? Ba thật sự phải máu lạnh như vậy sao?

Nghe nửa đoạn đầu, Hoắc Cảnh Thiên còn có hơi áy náy nhưng nghe con mình nói mình máu lạnh, một bạt tay đã giáng vào mặt Nhất Phàm.

Ở bên ngoài, Nhất Ninh, Vũ Tịnh và mẹ của Nhất Phàm nghe tiếng tát tay thì đều không chờ đợi ở ngoài được nữa. Nhất Ninh và mẹ đỡ Hoắc Cảnh Thiên trở về ghế ngồi. Còn Vũ Tịnh thì dùng bàn tay còn đang băng bó của mình sờ vào bên mặt bị đánh của Nhất Phàm, còn Nhất Phàm thì chỉ nói không sao.

- Ông à, ông huyết áp cao, bác sĩ dặn ông không được nóng giận, sao ông còn làm khó sức khỏe của mình chứ. – mẹ của Nhất Phàm vừa nói vừa xoa lồng ngực cho Hoắc Cảnh Thiên.
- Daddy, có gì từ từ nói, hôm nay anh hai đã nghe không ít lời qua tiếng lại trong khách sạn rồi. Tạp chí họ không có gì để viết nên mới nói bậy thôi, ba đừng để tâm, người một nhà cả mà ra thế này rất là mất hòa khí.
- Ba thấy có người chẳng muốn hòa khí gì cả! – Hoắc Cảnh Thiên hiện giờ vẫn còn nóng giận vô cùng.

Nhất Phàm còn muốn nói nhưng bị Vũ Tịnh kéo lại.

- Anh hai, anh đừng cự với ba nữa, nếu không nhờ ba tìm cho anh một chị dâu tốt như vậy thì bây giờ anh còn cực hơn đó.
- Nhưng mà daddy có từng nghĩ qua nỗi khổ của chị dâu em sao, Vũ Tịnh vì anh, vì Hoắc gia làm nhiều việc như vậy, chưa từng yêu cầu gì, là Hoắc gia chúng ta đã nợ cô ấy.
- Hoắc gia chúng ta nợ nó cái gì, con đừng tưởng ba không biết, lần trước Phương thị xảy ra chuyện, con đã tự lấy ra 1 triệu giúp cho nhà nó, vậy mà bây giờ nó còn báo đáp cho chúng ta bằng cách này đó.

Nghe câu này Vũ Tịnh hoảng hồn, thì ra Nhất Phàm gạt mình.

- 1 triệu thì đã sao, với năng lực của Vũ Tịnh, đến khách sạn khác làm việc, công việc ít hơn bây giờ nhưng tiền lương còn nhiều hơn bây giờ.

Nghe thấy câu này Hoắc Cảnh Thiên thật tình là không còn nhịn được nữa, ông nắm cái nghiền mực bằng đá lên quăng thẳng vào Nhất Phàm. Cái nghiền tuy rất nhỏ nhưng vì làm bằng đá thiên nhiên nên quăng

vào người thật không phải là kiểu đau bình thường đâu, mẹ của Nhất Phàm và Nhất Ninh đều không nhìn tâm nhìn. Nghiên mực bay tới, Nhất Phàm không hề có ý định né, hôm nay anh đã không sợ trời không sợ đất rồi, thế nhưng khi nó sắp bay tới thì anh cũng đã nhắm mắt lại, nhưng Nhất Phàm không cảm thấy đau. Thì ra là Vũ Tịnh, là Vũ Tịnh đã ôm lấy mình, đã đỡ lấy cái nghiên mực bằng đá đó ỳnh. Cái nghiên mực rớt xuống đất nát vụn, cũng giống như quan hệ của nhà này vậy, có phải tim của mọi người đều đã không còn ở bên nhau như trước nữa rồi không?

- Vũ Tịnh, Vũ Tịnh, em không sao chứ!

Hai tay của Nhất Phàm đỡ lấy hai tay của Vũ Tịnh, Nhất Phàm không thấy được mặt của Vũ Tịnh nhưng anh có thể đoán chắc là cô rất đau. Nghiên đá chọi vào lưng mình, đích thật là rất đau, nhưng hôm nay Vũ Tịnh không khóc, trong lòng cô đã hạ quyết tâm phải dũng cảm vì Nhất Phàm. Hoắc Cảnh Thiên nhìn thấy nghiên mực chọi vào người Vũ Tịnh nhất thời ông cũng đỡ người ra.

- Daddy, bây giờ ba hài lòng rồi chứ?

Nhất Ninh cũng chạy đến bên Nhất Phàm phụ anh đỡ lấy Vũ Tịnh, tuy Vũ Tịnh vẫn cười và lắc đầu ý nói cô không sao, nhưng nét mặt trắng bệch và những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu của cô không thể nào qua mắt Nhất Phàm và Nhất Ninh. Nhất Phàm đưa Vũ Tịnh về phòng, Nhất Ninh lấy thuốc xoa giảm đau để anh thoa cho Vũ Tịnh. Nhất Phàm cầm thuốc trên tay, đi tới bên Vũ Tịnh,

- Anh đỡ em qua giường bôi thuốc cho em, nếu như em thấy không tiện, anh sẽ bảo Nhất Ninh giúp em.

Vũ Tịnh không phản ứng gì, cô thật sự rất đau, nhưng tim cô càng đau hơn, vì bấy lâu nay, Nhất Phàm vẫn giấu cô chuyện đó.

- Có phải là em rất đau không, Vũ Tịnh, em đừng hù anh?

“Tại sao lại gạt em?” – Vũ Tịnh viết những chữ này lên màn hình điện thoại.

- Không phải anh muốn gạt em, trong tình hình đó, ngoài anh ra thì còn ai có thể giúp Chí Hoàng chứ? Anh hiểu tính của daddy, chắc chắn ba sẽ không chịu cho anh làm vậy. Nhưng những gì em làm vì anh còn nhiều hơn, lấy được 5 triệu đô vốn đầu tư, lấy được quyền tổ chức niên hội, việc tu sửa của khách sạn, party đêm giáng sinh, còn có hoạt động ẩm thực, nhưng anh lại không làm được gì cho em, 1 triệu thì có là gì chứ?

Nghe anh nói vậy, Vũ Tịnh cũng không thể nào tiếp tục giận nữa, cô và Nhất Phàm đều quá yêu đối phương, vì thế mà bây giờ lại bị đối phương tổn thương.

Tiếp đó Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh lên giường, anh kéo áo Vũ Tịnh lên, vết thương của Vũ Tịnh ở gần phần eo, chỗ vết thương đã bị bầm lên. Vì trước khi thoa thuốc phải xoa bóp trước, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn nên Nhất Phàm đã xoa bóp cho Vũ Tịnh trước.

Khi Nhất Phàm vừa chạm vào vết thương, người của Vũ Tịnh liền run lên một cái, thấy hai tay Vũ Tịnh nắm chặt ga giường, Nhất Phàm biết chắc chắn là cô rất đau, nhưng vì không muốn để mình lo lắng nên lại cố nhịn. Mỗi khi Nhất Phàm chạm vào vết thương thì ít nhiều gì người Vũ Tịnh cũng sẽ rùng lên một cái.

- Vũ Tịnh, nếu như em thật sự rất đau thì em hãy kêu lên, đừng cố nhịn.

Tuy không thể trả lời, nhưng, Vũ Tịnh vẫn chỉ cố cắn răng chịu đựng, cô không dám la lên, một khi la lên, cô sợ là cuối cùng mình sẽ lại khóc.

Toa thuốc xong Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh ngồi dậy, Vũ Tịnh vào phòng tắm rửa mình, thay đồ ngủ, còn Nhất Phàm thì bảo chị Dung kiểm một cái gối cũ, đặt lên giường, tìm gối cũ là vì bông gòn trong gối cũ mềm và tươi hơn, Nhất Phàm đặt gối lên giường rồi đỡ Vũ Tịnh nằm xuống, chỉnh vị trí của gối lại, nhìn những gì Nhất Phàm làm, cảm xúc lớn nhất trong lòng Vũ Tịnh bây giờ vẫn là cảm động. Còn Nhất Phàm thì cũng rời khỏi khi Vũ Tịnh nhắm mắt lại.

Đêm nay, tuy người Vũ Tịnh rất đau, nhưng vì có cái gối, nên không bao lâu Vũ Tịnh đã đi vào giấc ngủ, trái lại Nhất Phàm thì cứ giũa qua giũa lại, thật ra thì anh rất mệt, rất muốn ngủ, nhưng anh cứ không ngủ được. Tại sao mình cứ làm cho Vũ Tịnh bị thương chứ, Vũ Tịnh hiền như vậy, luôn suy nghĩ cho cảm xúc của người khác, duy nhất lại không tự nghĩ ỳnh, thế nhưng đến cuối cùng Vũ Tịnh lại là người chịu tổn

thương lớn nhất, mình cứ nói là hoàn lại hạnh phúc cho Vũ Tịnh, có phải là mình nên có chút hành động thực tế không?

Hôm sau, tình trạng càng tệ hơn, phóng viên tụ tập ở bãi đậu xe càng nhiều hơn, và lại càng có nhiều tờ báo đăng tin này hơn, Nhất Phàm cũng trở thành gương mặt trang bìa, thậm chí còn có vài phóng viên liên hệ tuyên ngôn tình yêu trong tiết mục HongKong Weekly với tin đồn gần đây lại với nhau, đoán rằng đồng sự trưởng của Hoắc thị đã sớm biết cuộc ngoại tình này, nếu như nói điện thoại của Hoắc thị đã bị các cuộc gọi liên tục này làm nổ cũng không có gì là khoa trương. Dẫu rằng Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã không còn về nhà ăn tối nữa, thế nhưng cho dù có về trễ đến đâu đi nữa, không khí trầm buồn trong nhà cũng khiến hai người cảm thấy sắp nghẹt thở. Bất giác, những ngày như thế đã kéo dài gần một tuần, Nhất Phàm thật sự đã sắp sụp đổ.

Một tuần chịu tấn công dày vò của Nhất Phàm và Vũ Tịnh trái lại lại là một tuần mà Donna cảm thấy sung sướng vui vẻ nhất. Vì biệt thự đối với Michael mà nói là nơi an toàn nhất, Donna cũng có thời gian làm những món ngon cho Michael ăn. Tuy Michael vẫn còn nhớ Vũ Tịnh, nhưng ở trước mặt Donna, anh cũng tương đối không làm thái quá. Tuy Donna biết rõ Michael người ngồi đây nhưng tim không ở đây, nhưng cô cũng vẫn trân trọng niềm hạnh phúc xa xỉ này. Trong khoảng thời gian này, Donna cũng gặp qua Ngũ Tả Cường, chính xác là Ngũ Tả Cường hẹn gặp Donna, hẳn đã điều tra rất rõ quan hệ giữa Donna, Michael và Vũ Tịnh, hẳn biết mục tiêu của Donna là Phương Vũ Tịnh, mục tiêu của hẳn là Phương Vũ Tịnh và Hoắc Nhất Phàm, hai người có cùng một mục tiêu như vậy hợp tác với nhau không phải sẽ chắc thắng hơn sao. Tuy kế hoạch của Ngũ Tả Cường rất hấp dẫn, nhưng để thực hiện kế hoạch này, Donna cũng bức thiết phải bỏ ra một số vốn rất lớn, vì thế Donna bảo Ngũ Tả Cường cho cô 10 ngày để suy nghĩ.

Tin đồn không thể tiếp tục theo dõi nữa vì những nhân vật chính đều im lặng không nói lời nào, nhưng bây giờ bất luận Nhất Phàm và Vũ Tịnh đi đến đâu thì cũng sẽ có người chỉ chỉ điểm điểm, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đều đã sống rất mệt mỏi, nhưng nụ cười nhẹ của Vũ Tịnh trong những ngày này đã cho Nhất Phàm rất nhiều niềm tin. Vũ Tịnh đang thực hiện lời hứa của cô, san sẻ với Nhất Phàm, cùng Nhất Phàm gánh lấy tất cả.

45. Chương 45

Nhưng, sức chịu đựng của một người cũng có giới hạn, hôm nay, Nhất Phàm và Gia Đồng ra ngoài bên ngoài vì niên hội khách sạn năm nay, buổi trưa cả hai cũng chỉ ăn sandwich lót bụng, khi bàn bạc xong mọi việc thì cũng đã là ba giờ chiều, và vì sau khi về khách sạn cả hai còn phải bận việc khác nên Nhất Phàm đề nghị đến Hà Ký ăn cháo, thật ra thì Nhất Phàm muốn mời Gia Đồng ăn món khác cao cấp hơn nhưng nếu đến căn tin cao cấp thì Nhất Phàm sẽ lại bị mọi người chỉ chỉ điểm điểm, Nhất Phàm của bây giờ đã hoàn toàn hiểu được sự lợi hại của thị phi.

Giờ này Hà Ký không có ai, Nhất Phàm cũng yên tâm hơn, cuối cùng cũng có một nơi có thể để anh ăn một bữa thanh thần.

Nhưng, cháo của Nhất Phàm và Gia Đồng chỉ vừa được đem tới thì vài người ăn mặc bừa bộn đi vào, nhìn vào cũng biết ngay là bọn côn đồ, trên tay họ đều cầm báo, miệng thì hút thuốc.

- Tao nói báo chí bây giờ có phải là không còn gì để viết hay không, có một vụ ngoại tình thôi mà cũng đăng hết mấy ngày!
- Anh Lập, tuy mấy vụ này sến thiết, nhưng mà bà Hoắc đó quả thật là một người đẹp đó nha.
- Người đẹp? Người đàn bà đó có chồng rồi mà còn lăng nhăng bên ngoài, đúng là một đấng phụ! – Nhất Phàm nghe thấy câu này đã có hơi không nhin được rồi, nhưng Gia Đồng đã nắm nắm đấm của Nhất Phàm lại, và Nhất Phàm cũng đành tạm thời nhẫn nhịn.

– Nhưng mà người tội nghiệp nhất vẫn là thằng chồng của con dang phụ này, vợ mình ình đội nón xanh rồi mà còn làm ra vẻ không có gì, thiệt là tội nghiệp!

Nghe câu này thì Nhất Phàm đã không thể nhịn được nữa, anh xông tới trước mặt cái người được gọi là anh Lập, kéo cổ áo của hắn.

- Mày nói cái gì? Ai là dang phụ? Mày nói rõ ràng cho tao.

Cái người tên Lập đó cũng không phải là thứ thường, hấn dọng một cú vào ngực Nhất Phàm, ngọn lửa của Nhất Phàm cũng bị hấn làm bùng lên, tiếp đó anh đánh nhau với những tên du côn. Bấy lâu nay Nhất Phàm là một học sinh ngoan, những việc đánh nhau thế này anh thật sự không giỏi, cũng may có Gia Đồng bên cạnh, Gia Đồng là đai đen quyền anh, năm xưa cũng vì điểm này mà Doanh Doanh cứ đeo anh mãi không buông. Gia Đồng không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì cục diện hoàn toàn thay đổi, những tên đó ném qua cú đấm của Gia Đồng xong thì cũng khôn ngoan mà bỏ chạy không kịp.

Bàn ghế trong quán tả tơi, vì quen biết với ông chủ nên Nhất Phàm cũng hiểu được tiệm ăn nhỏ thế này cũng không dễ làm, anh đặt vào tay ông chủ một chút tiền, để lại một câu “Xin lỗi” rồi rời khỏi, Gia Đồng cũng đi nhanh theo anh. Hôm nay, Nhất Phàm cảm thấy mình rất là không có phong độ, nhưng sóng lửa trong lòng anh thật sự là sùng sục, những áp lực mà anh chịu đựng liên tục trong những ngày này hình như đã tìm được một cái cơ để tuôn ra hết. Rõ ràng Nhất Phàm yêu Vũ Tịnh, nhưng lại phải nghĩ làm thế nào để đưa Vũ Tịnh về bên Michael, đã nhiều lần khi nghĩ đến một mỗi anh cũng không muốn quan tâm đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến Vũ Tịnh nữa, thế nhưng khi trông thấy Vũ Tịnh bị thương, thấy người nhà không hiểu cho Vũ Tịnh, nghe người khác nói xấu Vũ Tịnh thì anh lại không chịu nổi, anh vẫn không thể bỏ Vũ Tịnh xuống, anh không thể thông thả mà hoàn hạnh phúc cho Vũ Tịnh như anh đã nghĩ. Đi ra đến xe, nhưng hôm nay kiểu nào anh cũng không mở cửa xe ra được. Sao mà hôm nay cái gì cũng chống đối với mình? Nghĩ tới đây, Nhất Phàm lại bắt chước những anh nam chính trong phim truyền hình đá vào chiếc xe yêu dấu của mình, Gia Đồng nhìn rất rõ những điều này.

- Hoắc đại thiếu gia, tôi mở cho!

Gia Đồng mở cửa xe cho Nhất Phàm, đỡ anh ngồi vào ghế lái phụ, còn mình thì ngồi vào chỗ lái. Gia Đồng ngồi vào xe, đóng cửa lại xong mới phát hiện hình như Nhất Phàm đang khóc, đại khái là Nhất Phàm không muốn để Gia Đồng nhìn thấy mình như vậy nên đã dùng tay quệt nước mắt đi. Gia Đồng và Nhất Phàm quen nhau đã gần mười năm, họ từng cùng ôn thi, cuối tuần cùng đi chơi banh, có thể nói là cùng trưởng thành; họ cùng ném trái sự tàn khốc vô tình, lường gạt lẫn nhau trên thương trường; khi Tuệ Hân mất, người có thể an ủi Nhất Phàm không phải là người nhà của anh mà là Gia Đồng. Trừ lần Tuệ Hân qua đời Gia Đồng trông thấy Nhất Phàm chảy nước mắt ra, thì hôm nay đúng thật là lần đầu tiên, trông thấy một Nhất Phàm không dễ rơi lệ bấy giờ lại đang khóc, anh hiểu Nhất Phàm đã thật sự động tình với Vũ Tịnh. Không thể phủ nhận, Vũ Tịnh đích thật là một cô gái rất dịu dàng lại vừa chu đáo, nhưng Gia Đồng cũng không ngờ Nhất Phàm đối với một cô gái khác mà vẫn có thể yêu một cách toàn tâm toàn ý đến thế, có lẽ như Nhất Phàm từng nói, người ngoài thật sự không dễ dàng hiểu được anh và Vũ Tịnh, họ dường như có cùng một trải nghiệm, họ lại dường như đều có tài hoa xuất chúng, hai trái tim đau thương có lẽ đã xảy ra một phản ứng mạnh mẽ đến vậy trong bất giác, cũng chính vì đều đã từng tổn thương qua, cả hai sẽ càng ý lại vào đối phương trong tình cảm, và vì thế khi phải rời xa họ sẽ càng đau.

- Nếu như đã không nở như vậy, tại sao không dùng hết khả năng giữ cô ấy lại. – Gia Đồng không khởi động xe, mà chỉ ngồi yên nói với Nhất Phàm.

- Giữ cô ấy lại? Mỗi khi tôi muốn nắm cô ấy lại, cô ấy cũng sẽ tuột khỏi tay tôi. Không phải tôi không muốn giữ cô ấy lại, là ông trời đã không cho tôi giữ cô ấy lại, giữa chúng tôi đến cuối cùng cũng vẫn thiếu duyên phận. – khi Nhất Phàm nói những lời này, mặt anh không có chút cảm xúc, nhưng trong lòng anh vẫn còn có chút không cam tâm.

- Duyên phận? Tại sao gần đây cậu cứ thích dùng từ này? Lúc trước, tôi cứ thích nói ‘mưu sự tại nhân thành sự tại thiên’, còn cậu thì cứ thích bắt lỗi tôi, sửa câu đó thành ‘nhân định thắng thiên’. Thật ra lúc đó tôi cứ luôn cảm thấy cậu đã xem mọi việc đều quá tốt đẹp, tôi còn từng cười cậu ở trong lòng, nhưng chính bởi vì câu nhân định thắng thiên của cậu mà chúng ta đã vượt qua biết bao nhiêu khó khăn trên thương trường này, vượt qua từng ải gian nan mà mình đều đã từng tưởng rằng không thể nào vượt qua nó. Tại

sao bây giờ, cậu lại dùng duyên phận để mà buông thả hạnh phúc trong tay mình chứ?

- Nick, tình cảm không phải công việc, rất nhiều việc không phải chỉ cần mình cố gắng thì sẽ nắm bắt được.
- Không phải cậu cũng đã từng nghĩ rằng suốt đời này sẽ chỉ dựa vào ký ức với Tuệ Hân mà sống hết quãng đời còn lại sao? Nhưng chẳng phải bây giờ Vũ Tịnh vẫn đã làm cậu động lòng sao?
- Nhưng dù thế nào thì Tuệ Hân cũng đã không còn ở đây nữa, còn Michael là một người còn sống, Vũ Tịnh không thể nào phớt lờ sự tồn tại của cậu ta, và tôi cũng không thể.
- Thôi được, tôi không cãi với cậu nữa, vết thương trên tay và trên người cậu, có cần đến bệnh viện không?
- Không cần đâu, khách sạn còn nhiều việc chờ chúng ta xử lý, chúng ta về đó đi!

Chính trong cái buổi chiều mà Nhất Phàm cảm thấy việc gì cũng chống đối mình thì Michael và Donna cũng trải qua buổi chiều bình lặng cuối cùng của họ. Chiều nay, hai người có cuộc họp với nhân viên công ty, thương lượng về phương án vật lưu ột phân công ty của một tập đoàn quốc tế khác tại HK. Sau cuộc họp, Michael và Donna ngồi lại trong phòng hội nghị tiếp tục làm việc. Tuy ở bên cạnh Michael chỉ toàn nói về công việc, nhưng Donna thích cái cảm giác ở bên cạnh anh, vì trong thời gian này, chỉ ít Michael sẽ chú ý tới mình ở một vài việc nào đó, cách có được tình yêu này nghe ra có hơi hèn mọn, nhưng Donna cũng đã không tự cười mình như lúc mới bắt đầu nữa, cô đã tiếp nhận rồi, nói chính xác hơn là tìm cô đã không còn hy vọng, không phải là tìm đã chết mà là cô đã thất tìm mình vào một người khác, và lại còn là thất cả một đời. Chính trong lúc cả hai đang thương lượng phương án thì cô thư ký đi vào nói hợp đồng với phân công ty của Shell hôm trước xảy ra chút vấn đề nhỏ, họ đã phái người qua đây. Vì vấn đề không nghiêm trọng nên Michael vẫn tiếp tục làm việc và Donna thì đi giải quyết vấn đề này với người bên kia.

Và như thế Michael đã ngồi trong phòng hơn một tiếng, ngay trong lúc anh có hơi mệt mỏi thì trong phòng có tiếng chuông rung của điện thoại, thì ra là điện thoại của Donna để quên ở đây. Michael không có hứng thú với cuộc gọi vào máy của Donna, anh không có nghe. Nhưng điện thoại cứ rung mãi, Michael cũng bị tiếng rung đó làm cho có hơi khó chịu nên cuối cùng anh đã không chịu nổi nữa mà bắt máy. Michael còn chưa nói gì thì đầu dây bên kia đã bắt đầu nói.

- Cô Lý, không phải lần trước chúng ta đã thỏa thuận rồi sao, lần này tôi không chỉ theo dõi người cô bảo tôi theo dõi mà tôi còn mạo hiểm gửi những hình đó cho tòa soạn, không phải cô đã hứa sẽ gửi thêm vào tài khoản của chúng tôi sao, nhưng sao đến hôm nay tôi vẫn chưa nhận được số tiền đó. Tốt nhất là cô đừng giả trò gì, nếu không, tôi sẽ làm cho cô phải bỏ chạy đó. – người đàn ông bên kia nói xong liền cúp máy.

Hình, thì ra, bấy lâu nay người bên cạnh mình, trợ thủ mà mình tin tưởng nhất bấy lâu nay đã bán đứng mình, nghĩ nghĩ một lúc tay của Michael bắt giác nắm chặt lại. Michael vừa nghe điện thoại xong không bao lâu thì Donna trở lại.

- Michael, giải quyết xong rồi, không có gì nữa. – Donna cười nói, nhưng nét mặt của Michael thì vẫn âm u.
- Donna, bấy lâu nay em là trợ thủ mà anh tin tưởng nhất, nhưng, có phải gần đây em có gì giấu anh không?
- Giấu chuyện gì? Ngày nào chúng ta cũng ở cạnh nhau, em làm gì anh đều rất rõ mà. – nghe ngữ khí của Michael Donna đã đoán được anh biết gì đó, tuy Donna có hơi chột dạ nhưng cô vẫn không muốn thừa nhận.
- Hình ảnh mà báo chí đăng lên tuần trước có phải là do em tìm người theo dõi anh chụp không, những hình ảnh đó cũng là do em bảo người gửi đến cho tòa soạn đúng không. Em còn muốn xem anh là thằng khờ tới khi nào nữa? – ánh mắt mà Michael nhìn Donna thật khiến người ta đau lòng.
- Anh nghe ai nói vậy, em đâu thể nào làm những chuyện này, anh và Vũ Tịnh đều là bạn tốt của em mà. – Donna còn muốn tiếp tục giả vờ.
- Donna, đừng giả vờ nữa, lúc này anh đã nghe cuộc gọi của em, anh đã biết hết rồi, anh và Tịnh Tịnh là bạn tốt của em, làm sao mà tui anh là bạn tốt của em chứ? Em biết bấy lâu nay anh vẫn không quên Vũ Tịnh, vì thế em đã tính toán muốn hại Vũ Tịnh.
- Phải, em đồ kị Vũ Tịnh, vậy thì sao chứ?

- Cuối cùng em cũng nhận rồi, nhưng hiện giờ Tịnh Tịnh đã là bà Hoắc, anh sẽ không có suy nghĩ quá mức nào với cô ấy nữa. Em làm như vậy em bảo sao Tịnh Tịnh có thể đối mặt với chồng của cô ấy chứ, làm sao mà đối mặt với ánh nhìn của người khác chứ?

- Cho tới lúc này anh cũng chỉ nghĩ cho cô ta. Không có suy nghĩ gì quá mức? – nói đến câu này, Donna chỉ cười mận đắng một cái.

- Không có suy nghĩ quá mức, Michael, anh đừng tự gạt mình nữa. Làm sao mà anh không có suy nghĩ gì chứ? Nếu như không phải còn thích cô ta, thì anh đâu có khấn nguyện đến vậy chỉ vì cô ta bị một ly cafe đổ lên người chứ? Nếu như anh thật sự đã bỏ cô ta xuống, thì làm gì mà anh còn ăn bánh đậu đỏ, hôn nhau với cái người được anh gọi là bà Hoắc chứ. Nếu không, em cũng đâu có tài liệu tốt đến vậy. – Khi nói những điều này, Donna rất bình tĩnh, thật ra đây là những suy nghĩ mà cô đã dồn nén trong lòng bấy lâu nay, chỉ là đã đến lúc Donna bức thiết phải đối mặt với sự thật rồi. Nhìn một Donna tự tin của ngày thường giờ đây như một tướng quân thua trận, lúc này Michael có thể hiểu được vết thương trong lòng của cô, thật sự rất sâu rất sâu. Có điều cho đến bây giờ, cho đến lúc này, giống như Donna đã nói, anh vẫn còn có suy nghĩ đó với Vũ Tịnh.

- Michael, anh nhớ đến cô ta một cách không e ngại như vậy, cả thế giới này đều nhìn thấy cả, chỉ là anh tưởng người ta không biết thôi. Lúc trước em không tin người ta nói tình cảm không phải là mình nỗ lực là sẽ có được, em vẫn luôn muốn phá vỡ cái thần thoại đó, em đã dùng mọi thủ đoạn muốn làm cho anh trở lại bên em, ngay cả sự hiểu lầm đó.

Hiểu lầm? Chẳng lẽ là 4 năm trước? Nhìn nét mặt đầy nghi hoặc của Michael, Donna quyết định nói tiếp.

- Chính là hiểu lầm đó, hiểu lầm do em tạo ra, để cho hai người bỏ lỡ đối phương. Em tưởng qua một khoảng thời gian, sau khi nổi đau trong lòng anh qua đi thì anh sẽ quên, anh sẽ nhìn thấy những gì mà em làm cho anh. Nhưng, em thật sự khờ quá, anh đã lựa chọn che mắt đôi mắt của mình lại, thì làm sao mà nhìn thấy những gì em làm vì anh chứ?

Câu nói này của Donna rất quen thuộc, giống như câu nói mà Vũ Tịnh đã từng nói trong bức email: cứ nghĩ đến quá khứ thì sẽ chỉ che mắt đôi mắt vốn có thể nhìn thấy con đường đi đến hạnh phúc của mình, em hy vọng anh đừng che mắt mình lại nữa, hạnh phúc có lẽ chính ở cạnh anh.

- Michael, ngay lúc anh chất vấn em, em vẫn chưa muốn chịu thua. Nhưng khi anh nói Phương Vũ Tịnh làm sao có thể đối mặt với người nhà của cô ta, em nghĩ em nên buông tay rồi. Không phải vì những gì Phương Vũ Tịnh làm cho anh nhiều hơn em, cũng không phải vì cô ta ưu tú hơn em, mà là vì em phát hiện anh chính là em thứ hai. Em đã thất tim em trên người anh, còn anh thì thất tim anh trên người Phương Vũ Tịnh, nếu như em buông tay, có lẽ anh có thể có được hạnh phúc, nếu như anh có được hạnh phúc, có lẽ chỉ ít em sẽ không phải sống bi thảm như vậy. Michael, tạm biệt.

Donna nói xong, cầm lấy điện thoại bật khóc chạy khỏi phòng hội nghị, về đến phòng làm việc cô lấy túi xách xong chạy khỏi công ty. Ngay cả Donna cũng cảm thấy thật nực cười, đến cuối cùng lại là tự mình dùng phương thức như thế thừa nhận những gì mình đã làm. Còn Michael thì sao? Nghe được sự thật này, anh không đau lòng như anh đã tưởng, lúc trước, chỉ cần nghĩ đến Vũ Tịnh vì sự hiểu lầm này mà mất tích là anh sẽ đau lòng đến chết đi được, thế nhưng hôm nay, sau khi đã hiểu hết mọi chuyện, trong lòng anh lại không phải cảm giác đau đó, mà là tim anh đau, lời tỏ tình như thế của Donna khiến anh không thể không suy nghĩ lại ai mới là người anh nên giữ lại. Trong cái căn của tình yêu, đến cuối cùng anh cũng vẫn nghiêng về phía Vũ Tịnh hơn một chút.

Gia Đồng đã chở Nhất Phàm về đến khách sạn, tuy ngoài miệng Nhất Phàm nói không sao, nhưng Gia Đồng thấy anh bị thương không nhẹ. Đỡ Nhất Phàm về phòng xong, nhìn vẻ mặt đau đớn của Nhất Phàm, Gia Đồng muốn gọi điện báo Vũ Tịnh qua xem anh nhưng đã bị anh ngăn lại.

- Thật sự không cần Vũ Tịnh qua sao, cậu bị thương chẳng phải cũng vì cô ấy sao? Hiện giờ cô ấy vẫn chưa ly hôn với cậu, cô ấy vẫn còn là vợ của cậu. – vừa nói Gia Đồng lại lần nữa đưa tay đến điện thoại trên bàn, và Nhất Phàm thì lại lần nữa ấn nó lại.

- Nick, hiện giờ tôi thật sự đang rất phiền, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy. Anh làm việc đi, còn rất nhiều việc chờ anh xử lý đó.

Nhìn về mặt cấu gắt của Nhất Phàm, Gia Đồng cũng đành đi về phòng mình, nhưng vừa đi ra khỏi phòng thì anh trông thấy Vũ Tịnh trở về phòng của cô, tuy Nhất Phàm đã căn dặn nhưng Gia Đồng vẫn cảm thấy mình có nghĩa vụ tác hợp cho đôi tình nhân khổ mệnh này.

- Vũ Tịnh, tôi có chút chuyện muốn nói với cô. – đây là câu đầu tiên của Gia Đồng khi anh vào phòng của Vũ Tịnh, và Vũ Tịnh ra ý bảo anh ngồi xuống.

- Hôm nay Nhất Phàm đánh nhau với người ta, bao nhiêu năm rồi, hình như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta động võ với người khác. – Gia Đồng nói xong, mắt Vũ Tịnh đã mở rất to rồi, có thể thấy được cô rất lo lắng.

- Hôm nay tôi và cậu ta đến Hà Ký ăn cháo, có mấy tên du côn đã nói những lời nhục mạ cô, và Nhất Phàm đã đánh nhau với họ. Từ nhỏ cậu ta đã là học sinh ba tốt, làm gì mà biết đánh nhau, kết quả là trên lưng, trên eo, trên ngực, và trên tay đều bị thương. – Gia Đồng nói một lúc cũng có hơi thương cảm mà bật cười.

- Bị thương nặng như vậy, cậu ta cũng không chịu đến bệnh viện xử lý vết thương, mà nói là phải về đây giải quyết công việc của niên hội. Thật ra nhìn vào là biết ngay cậu ta viện cớ, trên người cậu ta bị thương nặng, nhưng vết thương trong tim của cậu ta còn nặng hơn. Tất cả mọi người đều thấy rõ cậu ta thích cô, cậu ta không bỏ cô xuống được, nhưng lại cứ kiên trì cái gì mà hoàn lại hạnh phúc cho cô, đưa cô trở về với Michael. Lúc trước khi tôi và Doanh Doanh yêu nhau, ba mẹ của cô ấy không hài lòng với bối cảnh gia đình của tôi, họ nghĩ tôi là cô nhi, hoàn cảnh trưởng thành không lành mạnh, không thể chăm sóc tốt cho Doanh Doanh. Lần nghiêm trọng nhất họ còn bắt tôi và Doanh Doanh chia tay, Doanh Doanh đánh chết cũng không chịu, thậm chí còn nói nếu họ không đồng ý thì cô ấy sẽ cắt đứt quan hệ với họ. Lúc đó sự nghiệp của tôi còn chưa ổn định như bây giờ, tôi không thể đưa ra lời hứa gì với Doanh Doanh, vì thế tôi quyết định chia tay với cô ấy, nhìn cô ấy rời khỏi, nhìn cô ấy đi như vậy, tim tôi cũng muốn tan nát rồi, tôi nghĩ hiện giờ Nhất Phàm cũng như vậy. Hiện giờ cô không thể nói, có rất nhiều việc hai người không thể nói rõ, nhưng hai người đã sống với nhau gần hai năm rồi, cậu ta là người như thế nào, tôi nghĩ cô rõ ràng hơn tôi, tôi hy vọng cô đừng vì sự xuất hiện của Michael mà không công bằng với Nhất Phàm. Điều tôi muốn nói chỉ có thế.

46. Chương 46

Gia Đồng nói xong thì rời khỏi, anh không hề nói những câu như bảo Vũ Tịnh qua xem Nhất Phàm. Vũ Tịnh nghe xong, niềm vui và nỗi lo trong lòng mỗi thứ chiếm một nửa. Không phải cô không hiểu tâm ý của Nhất Phàm mà là hình như Nhất Phàm vẫn chưa hiểu tâm ý của cô. Nhưng bây giờ không nghĩ nhiều như vậy được nữa, hiện giờ việc mình có thể làm vì Nhất Phàm là ở bên cạnh bảo vệ anh, giảm vết thương trong lòng của anh xuống đến thấp nhất, dùng hành động để Nhất Phàm hiểu được tâm ý của mình. Nhưng việc trước mắt bây giờ là phải qua xem vết thương của anh đã.

Đại khái là do vết thương rất đau, Nhất Phàm ngồi trong phòng mà chẳng làm được gì, mắt anh chỉ ngừng lại ở một chỗ, lúc thì nghĩ đến Vũ Tịnh, lúc lại nghĩ đến Michael, thời gian đã trôi qua như thế, thế nhưng Nhất Phàm cũng đã không bỏ lỡ tiếng gõ cửa của Vũ Tịnh.

Vũ Tịnh đóng cửa lại, không có biểu hiện ra đặc biệt kinh ngạc, vẫn yên tĩnh như bình thường, nhìn Vũ Tịnh, cảm giác trong lòng Nhất Phàm thật sự phức tạp hơn trước rất nhiều, thấy Vũ Tịnh bước tới, khoảng cách hai người càng ngày càng gần, trong lòng Nhất Phàm đột nhiên có một cảm giác khó chịu không thể nói rõ, vì anh biết, đến cuối cùng khoảng cách của họ vẫn sẽ trở nên xa vô hạn.

Vũ Tịnh đi đến bên Nhất Phàm, nhưng anh lại muốn giấu bàn tay bị thương của mình đi như Vũ Tịnh đã làm trước đó, chỉ là Vũ Tịnh cũng đã nắm tay anh lại như Nhất Phàm đã nắm tay cô trước đó. Vì trong phòng không có tử y tế, Vũ Tịnh ngồi xổm bên cạnh Nhất Phàm, dùng khăn giấy ngăn máu chảy ra nữa, nhìn nét mặt chăm chú cẩn thận của Vũ Tịnh, lại một lần nữa anh cảm nhận sự tỉ mỉ của cô, tim của Nhất Phàm càng đau hơn, tại sao em cứ phải như vậy, em biết rõ sự dục dằn chu đáo, sự thấu hiểu cho người khác của em là vũ khí chí mạng phá giải anh, nhưng tại sao em lại còn phải làm cho anh mất tự trọng như

vậy trước khi rời khỏi chứ? Tại sao rõ ràng trong lòng em nghĩ đến người khác mà còn phải giả tạo đến vậy trước mặt anh chứ? Nghĩ đến đây, Nhất Phàm hất tay Vũ Tịnh ra, trong ký ức của Vũ Tịnh, đây là lần đầu tiên anh nổi cáu với cô.

- Vết thương của anh anh sẽ tự lo, anh đã nói sẽ hoàn em hạnh phúc, anh không nuốt lời đâu. Em không cần phải làm như vậy, sau này ở trước mặt Michael, cái em có là cơ hội để biểu hiện mình.

Nhất Phàm nói những lời này, tự anh cũng cảm thấy rất là tổn thương người ta, nhưng hôm nay anh đã giận đến có hơi mất lý trí. Còn Vũ Tịnh thì lại không hề giận, nói chính xác là cô không thể nào giận anh, Nhất Phàm trong mắt người khác là người có tiền, có quyền, gọi gió được gió gọi mưa được mưa, nhưng Vũ Tịnh là người sống chung với Nhất Phàm, cô hiểu rõ anh cũng chỉ là một người bình thường, anh cũng có căn bệnh mà đàn ông đều có, trong chuyện tình cảm, anh thích ghen, thích giận lẫy, nhìn Nhất Phàm giận lẫy, trong lòng Vũ Tịnh dâng lên một sự ngọt ngào, chỉ ít Nhất Phàm có thể không phải nguy trang, cuối cùng anh cũng có thể làm lại bản thân, cuối cùng anh cũng có thể không áp chế nữa, những ngày này anh đã phải gánh chịu quá nhiều rồi. Nhìn Nhất Phàm vẫn còn đang giận dỗi, Vũ Tịnh cảm thấy cô phải cho anh ngồi đây một mình một lát, lúc này anh cần không gian riêng.

“Em ra ngoài mua thuốc cho anh, đợi em.” Lần này Vũ Tịnh không dùng điện thoại mà viết trực tiếp lên giấy, viết xong cô còn nhìn Nhất Phàm cười một cái, đá chân mày một cái, còn Nhất Phàm nhìn thấy phản ứng của Vũ Tịnh anh thật sự là có hơi không thể tin nổi, nhìn Vũ Tịnh đi khỏi, Nhất Phàm cũng bật cười, Phương Vũ Tịnh, có phải là em đang cười anh khờ, khờ đến không có phong độ như vậy không, nhưng, đợi sau khi em rời khỏi, anh sẽ trở về bình thường thôi.

Bên kia, Donna cầm lấy túi xách đi không chủ đích trên con phố, trước đây vào cuối tuần cô sẽ đi shopping, nhưng trong lòng cũng chỉ nghĩ xem Michael cần gì, cho dù là mua quần áo ình, tiêu chuẩn của cô vẫn xuất phát từ Michael, anh thích cô mặc gì chứ không phải là cô thích mặc gì. Hôm nay đột nhiên bỏ cái Thập Tự giá của tình yêu mà cô đã vác gần mười năm xuống, Donna đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình mất đi trọng tâm, thế là cô cứ thế mà bước đi, không biết đã đi bao xa, bất giác đã đi tới Hoắc thị, nhìn thấy Hoắc thị, Donna lại nghĩ đến cảnh tượng mà cô, Michael và Vũ Tịnh gặp nhau, Michael vì một ly cafe đã nguội mà khẩn trương đến vậy; sau đó mình còn đến phòng làm việc của Phương Vũ Tịnh cho cô ta một bài học, nhìn đôi tay run rẩy của Vũ Tịnh, Donna biết vì sự hiểu lầm đó, những năm nay Vũ Tịnh cũng không hề thông thả, Vũ Tịnh cũng là người bị hại. Họ đã từng là đôi bạn thân nhất, chỉ là vì Michael, Donna đã trở thành người gây ra tất cả những sự tổn thương này, nhìn khách sạn Hoắc thị, Donna cũng chỉ có thể cười khô và rời khỏi, thua chính là thua, tuy đây là sự thật mà Donna chưa hề chịu thừa nhận, nhưng hôm nay cô đã lựa chọn đối mặt với sự thật.

Rời khỏi phòng làm việc, Vũ Tịnh vội vã đi tới tiệm thuốc ở gần khách sạn Hoắc thị, thật ra thì có thể lấy thuốc trong khách sạn, nhưng cô không muốn người khác biết Nhất Phàm vì đánh nhau với người ta mà bị thương. Đến tiệm thuốc, Vũ Tịnh không chỉ mua những thứ như băng y tế, rượu cồn, mà còn mua thêm thuốc tiêu viêm cho Nhất Phàm uống, có thể Nhất Phàm cảm thấy cơ thể mình tốt, chịu đựng một lát thì sẽ qua nhưng Vũ Tịnh không yên tâm, trong tiềm thức của cô đã sớm xem mình là vợ của Nhất Phàm rồi, vì thế cô không để cho Nhất Phàm có một chút xú chuyện nào hết, nếu không cô sẽ tự trách mình, sẽ đau lòng.

Mua thuốc xong, Vũ Tịnh cầm túi thuốc trở về khách sạn, nhưng khi sắp tới khách sạn thì Vũ Tịnh trông thấy Donna, hình như cô ấy không hoàn toàn tập trung, đèn xanh đã chuyển sang đỏ rồi, nhưng cô ấy không hề chú ý tới mà cứ thất thần mà bước đi. Mắt nhìn chiếc xe sắp xông tới, Vũ Tịnh nghĩ cũng không nghĩ liền chạy tới kéo Donna trở lại bên lề đường, và lúc này Donna mới biết đèn đã chuyển qua đỏ rồi. Cô vừa định nói cảm ơn với người cứu mạng mình nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy là Vũ Tịnh, trong một lúc Donna thật sự không thể nào mở miệng nói ra chữ “Xin lỗi.” Nhìn thấy Donna, lần này tay của Vũ Tịnh lại không hề run, cô chỉ cười với Donna, sau đó chạy về khách sạn, cô không muốn Nhất Phàm đợi quá lâu. Ngay khi Vũ Tịnh chạy vào cửa lớn của Hoắc thị thì hình như cô mới phản ứng ra, người lúc này là Donna. Đứng trong thang máy, đột nhiên Vũ Tịnh nhớ lại lúc ở Mĩ, khi đi thang máy xuống quảng trường ở trước khách sạn Hilton sau khi biết được sự thật, lúc đó tim cô tan nát, cô hận những gì Donna làm, nhưng trải qua

bao nhiêu chuyện, hiện giờ cô thậm chí cảm ơn Donna, vì nếu như không có cái hiểu lầm mà Donna tạo ra lúc trước, có lẽ cô sẽ không quen được Nhất Phàm, sẽ không có một tình yêu đặc thù nhưng lại khắc cốt ghi tâm đến thế, cô sẽ không biết làm thế nào để lượng thứ, bao dung và quên đi. Trước đây cô đã mang theo hai nút thắt trở về HK, một cái là với Daddy, một cái là với Michael, nhưng những lời của Nhất Phàm đã giúp cô tiếp nhận lại ba mình, còn với Michael, sự bao dung và tình yêu của Nhất Phàm đã giúp cô bỏ cái bao phục cất giấu trong lòng xuống, cho cô biết được ai mới là người thật sự đáng cho cô chờ đợi. Nghĩ đến đây, cô cười, cười rất thoải mái.

Về đến phòng làm việc của Nhất Phàm, anh vẫn đang xử lý giấy tờ, Vũ Tịnh bảo anh ngừng lại uống thuốc trước đã, sau đó băng bó vết thương trên tay của anh, lần này thì Nhất Phàm cũng không giận lấy nữa, nghĩ lại lúc trước mình từng nói với Vũ Tịnh rằng ở trước mặt Vũ Tịnh mình luôn luôn là người thua, xem ra hiện giờ lời nói đó đã linh nghiệm rồi. Trong mắt Nhất Phàm, có lúc Vũ Tịnh thật sự rất yếu đuối, nhưng có lúc cô thật sự kiên cường đến ngoài sức tưởng tượng, cô vì Nhất Phàm mà đảm đương rất nhiều việc, trong những ngày khi họ vừa mới bắt đầu cuộc sống hai người, Vũ Tịnh là người đã chống đỡ thế giới của Nhất Phàm. Nghĩ đến lúc này mình nổi cáu với Vũ Tịnh, Nhất Phàm cũng hối hận đến chết đi được, hiện giờ Vũ Tịnh bảo anh làm gì thì anh sẽ làm đó, tuy biết cuối cùng Vũ Tịnh sẽ rời khỏi, nhưng anh vẫn hy vọng mình có thể mỉm cười tiễn Vũ Tịnh đi. Băng bó tay xong, Nhất Phàm lại tiếp tục làm việc, Vũ Tịnh bảo cần tin mang thức ăn lên. Lại cùng làm việc với Vũ Tịnh, lại cùng Vũ Tịnh nhanh chóng giải quyết bữa tối, nhìn nét mặt chuyên tâm của Vũ Tịnh, Nhất Phàm vẫn không nở, cô là bạn chiến hữu tốt của anh trong công việc, là hồng nhan tri kỷ của anh trong cuộc sống, cả đời này, có lẽ anh thật sự rất khó để tìm được một người như vậy nữa. Làm việc đến rất trễ, cả hai cùng xuống bãi đậu xe, Vũ Tịnh biết trên người Nhất Phàm cũng bị thương, lái xe sẽ không tiện, thế là cô đã chủ động lấy chìa khóa từ tay Nhất Phàm, bảo Nhất Phàm ngồi vào ghế lái phụ, còn mình thì làm tài xế của Nhất Phàm. Đây là lần đầu tiên Nhất Phàm ngồi xe do Vũ Tịnh lái từ sau khi họ kết hôn đến nay, kỹ thuật lái xe của Vũ Tịnh rất tốt, tay lái rất vững.

- Không ngờ tay lái của em vững đến vậy. – đây là câu nói đầu tiên ngoại trừ công việc mà Nhất Phàm nói với Vũ Tịnh trong hôm nay. Nghe Nhất Phàm khen mình, Vũ Tịnh nhìn anh cười rất đắc ý, nhìn nụ cười của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cũng chỉ có thể cười theo. Nụ cười của em, anh còn có thể nhìn được bao lâu?

Về đến nhà, không khí vẫn trầm buồn như thường, hai người chào ba mẹ xong thì đi về phòng. Nhất Phàm vừa vào phòng thì điện thoại anh đã reo lên, là tin nhắn của Vũ Tịnh:

“Em biết trên lưng và trên ngực anh cũng bị thương, để em xem qua.”

Thấy Vũ Tịnh đã lấy nước và khăn lông từ trong phòng tắm ra, Nhất Phàm cũng không thể từ chối nữa. Anh nằm lên giường, Vũ Tịnh kéo áo anh lên, rửa vết thương cho anh, sau đó bôi rượu và thuốc để thoa vết thương lên cho anh. Giống y như hôm Vũ Tịnh bị nghiền mực quăng trúng vậy, nơi Nhất Phàm bị thương cứ chạm vào nước và rượu cồn là đau lên, đương nhiên Nhất Phàm chỉ có thể nhịn, anh không thể kêu lên, nếu anh kêu lên, Vũ Tịnh sẽ càng lo lắng hơn. Nhìn vẻ mặt Nhất Phàm cắn răng chịu đau, Vũ Tịnh cũng không dễ chịu gì, và điều cô có thể làm cũng chỉ có thể là cố gắng sao cho tay mình nhẹ nhàng một tí, để Nhất Phàm dễ chịu hơn một tí. Xử lý xong vết thương trên lưng, Vũ Tịnh đỡ Nhất Phàm ngồi dậy, cho anh dựa vào gối, tay Vũ Tịnh chạm vào nút áo của Nhất Phàm, cô muốn thoa thuốc lên vết thương trên ngực anh, nhưng Nhất Phàm nắm tay Vũ Tịnh lại, muốn ngăn chặn cô, dù gì thì cho đến lúc này cả hai vẫn chỉ là vợ chồng giả, anh không muốn Vũ Tịnh ngại ngùng.

- Anh tự làm cho, anh sợ em không tiện.

Nhất Phàm vừa nói vừa cố mà ngồi dậy nhưng Vũ Tịnh viết gì đó lên điện thoại

“Em cũng không ngại, anh còn ngại gì nữa?”

Một câu nói rất quen thuộc, một tâm trạng rất quen thuộc, đó là tâm trạng của Nhất Phàm khi anh nhìn thấy tay Vũ Tịnh run rẩy mà còn nói dối. Nhưng, Vũ Tịnh, anh thật sự rất ngại cho em trở về bên cạnh cậu ta, nhưng anh không thể chỉ vì tư tâm của mình mà giữ em lại, anh không thể khiến cho em lại một lần nữa lỡ mất hạnh phúc, tâm trạng này em có hiểu không? Thấy Nhất Phàm không cự tuyệt, Vũ Tịnh giúp anh cởi nút áo ra, giúp anh rửa vết thương, bôi thuốc lên. Tuy Nhất Phàm đã cố nhịn đau không để phát ra tiếng, nhưng Vũ Tịnh có thể cảm nhận được anh rất đau qua cái run lên của Nhất Phàm, cô cố

gắng nhẹ tay, cẩn thận, Vũ Tịnh của lúc này phải nói là đang khẩn trương cao độ, khẩn trương đến không hề chú ý tới Nhất Phàm đang nhìn mình không chớp mắt. Nhìn Vũ Tịnh của lúc này, Nhất Phàm thật sự cảm thấy cô là vợ của anh, không phải là giả, mà là thật, cảm giác thật đó cảm giác được chăm sóc, là cảm giác của gia đình. Từ lúc kết hôn đến nay, Nhất Phàm vẫn chăm sóc cho Vũ Tịnh nhiều hơn một tí, nhưng hôm nay, hình như từ đầu đến cuối vẫn là Vũ Tịnh chăm sóc cho anh. Khi Nhất Phàm mệt, Nhất Phàm cũng có thể tựa vào vai của Vũ Tịnh nghỉ ngơi, có lẽ sự chăm sóc này của Vũ Tịnh xảy ra ở trước khi Vũ Tịnh sắp rời khỏi, vì thế mà Nhất Phàm càng trân trọng hơn. Tóc của Vũ Tịnh đã dài hơn rồi, vì đã từng kéo thẳng nên tóc rất mượt, có những sợi tóc phủ trên trán của Vũ Tịnh, đuôi tóc cọ xát với áo của Nhất Phàm. Vì lúc này Vũ Tịnh đang thoa thuốc trên ngực của Nhất Phàm, nên hai người ngồi rất gần nhau. Nhìn vẻ mặt chăm chú của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cảm thấy lúc này cô hấp dẫn hơn bao giờ hết, nhìn Vũ Tịnh của lúc này, Nhất Phàm muốn bỏ hết tất cả những băn khoăn, muốn chiếm hữu cô, muốn giữ cô lại. Anh từ từ ngồi thẳng người lên, từ từ đến gần Vũ Tịnh, cô cảm nhận được anh đã gần hơn, mặt cô nhất thời ửng hồng lên, cô không cự tuyệt, chỉ là chờ đợi. Chính ngay trong lúc môi anh sắp chạm vào môi cô thì cuối cùng hình như lý trí của anh đã nhắc nhở anh, rất nhiều những hình ảnh trước đây hiện ra, cô từ chối anh, cái ôm của cô và Michael, bánh đậu đỏ, nụ hôn ở bãi biển, tất cả những thứ này dường như đều đang nhắc nhở anh, Phương Vũ Tịnh không phải là người phụ nữ của Hoắc Nhất Phàm, cô có nơi cô trở về. Nghĩ đến đây, anh đã ngừng lại.

- Vũ Tịnh, vẫn là để anh tự làm cho!

Nhất Phàm lấy thuốc từ tay Vũ Tịnh rồi bước xuống giường đi vào phòng tắm. Anh không thoa thuốc, mà mở vòi nước, anh muốn tỉnh táo hơn, anh không ngừng dùng nước tạt vào mặt mình, cuối cùng khi nước không ngừng chảy xuống dọc theo khuôn mặt anh, khóe miệng anh nếm được một vị mặn, trong nước đó chắc là đã có nước mắt của anh chăng! Còn Vũ Tịnh? Cô cũng đã khóc, vốn dĩ cô đã nói với mình không được khóc không được khóc, nhưng hôm nay cô không khống chế được, cô vẫn đã khóc, đó chắc là nước mắt của thương tâm chăng. Con đường của cô và Nhất Phàm thực sự là đã quá cực khổ rồi, phải đến khi nào họ mới có thể trông thấy cầu vồng sau cơn mưa?

Chương 19 : Hoàn em hạnh phúc

Đợi khi Nhất Phàm trở ra từ phòng tắm thì Vũ Tịnh đã thu thập lại tâm trạng và trải giường cho Nhất Phàm, hiện giờ, cô không hy vọng Nhất Phàm nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của mình, cô không muốn tăng thêm bất kỳ gánh nặng tâm lý nào cho Nhất Phàm. Và vì hiện giờ trên người Nhất Phàm bị thương, hôm nay cô không thể để anh ngủ ở sofa, cũng giống như lần Nhất Phàm đặt cái gối cũ trên giường vậy, hôm nay Vũ Tịnh cũng trải một tấm chăn rất mềm lên giường. Thấy Nhất Phàm ra, Vũ Tịnh liền đưa đồ ngủ cho anh, và còn làm một tư thế bảo anh nghỉ ngơi sớm, nhìn vẻ mặt Vũ Tịnh không có gì, Nhất Phàm mới yên tâm, nhưng vào phòng tắm rồi thì hình như trong lòng anh lại có quyết định, anh không thể cứ nói hoàn hạnh phúc cho Vũ Tịnh ở ngoài miệng nữa, anh không thể cứ để Vũ Tịnh mãi chờ đợi như thế nữa, anh nên có chút hành động thực tế, hoặc là anh nên đi tìm Michael. Nghĩ đến quyết định này, tim Nhất Phàm chắc chắn có hơi đau, nhưng đại khái chắc là gần đây tim anh đã đau quá nhiều rồi, đã có hơi tệ đại rồi, hiện giờ Nhất Phàm đã có thể thông thả như không có gì đối với một số chuyện, Vũ Tịnh là một cô gái tốt, vì thế cô nên có được hạnh phúc. Nghĩ đến đây, trong lòng Nhất Phàm cũng thoải mái hơn chút. Thay đồ xong đi ra phòng tắm, Nhất Phàm cũng vẫn đi về phía sofa như bình thường, nhưng Vũ Tịnh lại kéo tay anh lại rồi đi tới bên giường. Nhìn tấm chăn ở trên giường, Nhất Phàm đã hiểu tâm ý của Vũ Tịnh, nhưng anh vẫn đã cự tuyệt.

- Vết thương trên người anh đã không sao rồi, anh ngủ sofa là được, giường để cho em nằm.

Nghe câu này, Vũ Tịnh thật sự có hơi giận rồi, cô viết lên điện thoại.

“Đêm nay anh phải nghe lời em, hãy để em làm chút gì đó cho anh.”

Những chữ trên màn hình điện thoại mà Vũ Tịnh viết Nhất Phàm nhìn thấy rất rõ, anh không chỉ nhìn thấy những dòng chữ đó, anh càng nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt của Vũ Tịnh, làm sao mà anh không hiểu tâm ý của cô chứ, nhưng mà Vũ Tịnh càng quan tâm cho anh, những gì Vũ Tịnh làm cho anh càng nhiều thì anh sợ đến lúc đó anh sẽ càng không nỡ để Vũ Tịnh đi, anh không muốn dùng phương thức như thế để chiếm hữu cô, vì thế anh chẳng thà tổn thương trái tim của Vũ Tịnh, đến lúc đó Vũ Tịnh cũng sẽ có thể rời khỏi mà không một chút lưu luyến, rời khỏi một cách thông thả.

- Vũ Tịnh, anh thật sự không sao, hơn nữa, anh ngủ sofa quen rồi, nếu chuyển qua ngủ giường anh sợ sẽ ngủ không được.

Nhất Phàm nói xong anh thả tay Vũ Tịnh ra, vẫn đi về phía sofa. Trông thấy cảnh tượng như thế, tim Vũ Tịnh thật sự không dễ chịu một chút nào, lúc này cô có ngàn lời muốn nói với Nhất Phàm, muốn nói với anh rằng cô muốn ở bên cạnh anh, ở bên anh suốt đời, nhưng những gì Nhất Phàm đang làm lại dường như là đang dùng một phương thức khác để nói với cô, rằng anh đã lựa chọn buông tay, lựa chọn hoàn hạnh phúc cho cô. Nghĩ đến đây, nước mắt của Vũ Tịnh hình như lại muốn tuôn ra, nhưng cô đã nén lại. Giận thì giận, nhưng cô vẫn cầm tấm chăn qua trải lên sofa của Nhất Phàm, cô cố tình làm rất mạnh tay, anh biết cô đang giận, Vũ Tịnh trải xong chuẩn bị rời khỏi thì Nhất Phàm kéo tay cô lại, anh muốn giải thích gì đó nhưng Vũ Tịnh đã lựa chọn buông tay Nhất Phàm ra, cô biết anh muốn nói gì, cô hiểu tâm ý của anh, cô sợ nếu mình nghe thấy những lời đó, nước mắt sẽ thật sự không nén lại được nữa.

Hai người lại bắt đầu chiến tranh lạnh lần nữa, không có âm thanh, nhưng tim của hai người đều đã lạnh rồi. Tuy ngủ ở hai nơi khác nhau, nhưng rất rất lâu cả hai cũng đều không thể đi vào giấc ngủ. Là đang nhớ đối phương hay là đang chờ đợi chia ly?

Nhất Phàm và Vũ Tịnh đang chiến tranh lạnh, còn Michael thì đang ở bên cạnh chăm sóc cho Donna đã say khướt. Chiều nay sau khi Donna gặp được Vũ Tịnh ở nơi gần Hoắc thị, thì tâm trạng của cô đã cứ ở trong trạng thái xấu. Bản chất của Donna không tệ, bấy lâu nay cô luôn ao ước làm một hiền thê lương mẫu bên cạnh người đàn ông mà mình yêu thương, những năm nay, không phải là Donna đã làm không tốt, chỉ là Donna đã chọn lầm người, vì thế bản thân cô đã chịu không ít nỗi khổ, và lại còn bắt đầu bắt chước những thiên kim tiểu thư dùng thủ đoạn để giám sát người mình yêu, nhưng đến cuối cùng cô cũng đã thua, còn thua đến không còn gì. Vốn dĩ cô hận Vũ Tịnh đến tận xương tủy, nhưng, là một người bị hại, hôm nay Vũ Tịnh lại cứu cô, cô có hơi không biết trốn đi đâu, cô không biết phải nói lời xin lỗi với Vũ Tịnh như thế nào, không biết phải làm sao để biểu đạt sự xám hối trong lòng của mình, vì thế cô đã vào disco, vừa uống rượu vừa nhảy. Những năm ở bên Michael, cô luôn chú ý đến hình tượng thực nữ của mình, vì thế cô không dám làm những gì cô muốn làm, chơi những trò cô muốn chơi, cho dù có con trai theo đuổi cô, cô cũng luôn luôn từ chối, cô không có nhiều bạn bè, đồng nghiệp trong công ty sẽ không xem cô là bạn thật sự, chị em tốt thời đại học thì đa số đều ở Mỹ, rất nhiều cũng đã kết hôn sinh con, những ai còn chưa kết hôn thì đa số đều đã thừa kế công ty của gia đình mà chạy khắp thế giới, không ai có nhiều thời gian đoái hoài đến Donna. Say rồi thì có thể giải trăm sầu, có lẽ hôm nay Donna chính là muốn ình phóng túng một lần như thế, những năm qua, là cô đã tự làm mình khổ.

47. Chương 47

Còn Michael? Suốt cả buổi chiều anh cứ ngồi trong phòng làm việc, không phải là anh đang đau lòng, đau lòng vì mình bị Donna gạt bao nhiêu năm qua, mà anh đang đưa ra một quyết định, có phải là anh nên buông tay Vũ Tịnh ra rồi không, tuy không có email của Vũ Tịnh, không gặp mặt Vũ Tịnh, nhưng những ngày nay, mỗi ngày anh đều có thể đọc được những dòng chữ Phương Vũ Tịnh và Hoắc Nhất Phàm trên báo, anh có thể hiểu được Vũ Tịnh không hề nhẹ nhõm, thêm vào bức email trước đó của Vũ Tịnh, lời từ chối của Vũ Tịnh ở bãi biển, Michael biết mình và Vũ Tịnh đã thật sự rất khó để trở về như trước đây, anh nên nói sự thật với Hoắc Nhất Phàm, có như vậy Vũ Tịnh mới có được hạnh phúc cuối cùng. Anh nhờ thư ký tra tìm số di động của Hoắc Nhất Phàm, nhưng khi đã có được số điện thoại trong tay, anh lại không có dũng khí bấm số, và anh đã nhìn dãy số đó mà do dự suốt, một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua, anh vẫn nhìn dãy số thững thờ, từ buổi chiều cho đến buổi tối, cuối cùng, tiếng chuông điện thoại đã kéo anh trở về hiện thực.

- Tổng giám đốc, tôi là Paul, tôi và vài đồng nghiệp đang ở một disco tên Beach Lover tại Trung Hoàn, giám đốc Lý cũng đang ở đây, cô ấy uống rất say, giám đốc mau qua đây đi! – Nghe tin Donna say, Michael đích thật rất kinh ngạc, những năm qua, Donna rất ít khi uống rượu ở trước mặt anh, hiện giờ anh thật sự rất lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện gì.

Kết thúc cuộc gọi, Michael để tờ giấy viết số điện thoại của Hoắc Nhất Phàm vào trong tủ bàn làm việc, sau đó lái xe đến Disco đưa Donna về biệt thự.

Donna thật sự đã say rất dữ dội, miệng còn không ngừng nói cái gì mà chúng ta chơi nữa đi, đổ lẩn nữa đi. Người làm mang canh giải rượu lên, nhưng Donna lại cứ nổi cơn điên rượu, không uống được một muỗng nào, còn đổ hết canh lên người Michael. Cuối cùng Michael đành đi lấy nước ấm và khăn lông lau mặt cho Donna, cô mới từ từ yên tĩnh lại. Đêm nay là lần đầu tiên Michael chăm sóc cho Donna, hôm nay anh mới biết được thì ra chăm sóc một người là việc phải dùng nhiều tâm tư đến vậy. Trước đây khi mình đau lòng vì Vũ Tịnh, Donna cũng đã chăm sóc mình như thế, lúc đó chắc chắn cô ấy không dễ chịu rồi chẳng, những năm qua, mình luôn tổn thương Donna, nhưng Donna cứ nói không có gì, và mình cũng tự nhiên xem như không có gì, thật ra thì làm sao mà không có gì chứ? Michael đang suy nghĩ thì đột nhiên bên tai có tiếng nói của Donna trong cơn mê sảng: “Michelle, xin lỗi, mình không phải cố ý, bạn nhường Michael lại ỉnh được không?” Donna cứ liên tục nói câu này, đại khái là cô đã thật sự nói ra lời tận đáy lòng sau khi say, hôm nay Michael mới nghe được lời nói thật lòng của Donna.

- Ngốc, tại sao em lại cố chấp giống anh như vậy, biết rõ có nhiều việc không thể nào phát triển như mình tưởng tượng, nhưng vẫn chịu chờ đợi, chúng ta đúng thật là trời sinh một đôi!

Michael nói xong cũng cười khô một cái, anh đắp chăn cho Donna, sau đó tắt đèn, ra khỏi phòng, đóng cửa lại, hình như Michael đã biết việc đầu tiên anh phải làm vào sáng mai là gì rồi. Bên cạnh Vũ Tịnh có Hoắc Nhất Phàm, còn bên cạnh mình có Donna, mình nên có một cái kết cho cuộc tình đó. Đối với Donna, cho dù là xuất phát từ trách nhiệm, mình cũng nên chăm sóc cho cô ấy, mình đã sống quá mệt mỏi vì Vũ Tịnh, còn Donna đã sống quá mệt mỏi vì mình, cuộc tình ba góc này đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Sáng sớm hôm sau, Michael không thấy Donna xuống ăn sáng, người làm nói cô đã ra ngoài từ sáng sớm, Michael cũng không hỏi gì nữa, có lẽ là tâm trạng của cô không tốt nên ra ngoài hóng mát rồi. Chỉ là hôm nay trên bàn thiếu Tây mễ lộ và Cheese cake, điều này khiến cho Michael không quen lắm.

Khi đến công ty, Michael lại thấy Donna đang làm việc, anh không vào chào cô mà đi thẳng về phòng của mình gọi điện cho Nhất Phàm.

- Hello, I am Raymond Huo. – Nhất Phàm đang bận bịu với công việc nên cũng không chú ý là ai gọi đến. Đây có lẽ là lần đầu tiên chính tai Michael nghe giọng của Nhất Phàm, nghe thấy giọng nói này, nghĩ đến những gì mình phải nói, Michael không có tự tin lắm.

- Hello? – đầu dây bên kia vẫn im lặng, Nhất Phàm lại lặp lại lần nữa.

- Tôi là Michael, Quan Minh Kiệt. Tôi muốn gặp anh một lát, có chút chuyện tôi muốn chính miệng nói với anh, không biết anh có tiện không?

Biết được đối phương là Michael, Nhất Phàm đích thật có hơi kinh ngạc, nhưng cho dù Michael không tìm mình thì mình cũng sẽ đi tìm Michael thôi, vì thế Nhất Phàm đã nhận lời ngay, địa điểm vẫn là bãi biển đó, thời gian là một tiếng sau.

Khi rời khách sạn, Nhất Phàm đã đi ngang qua phòng của Vũ Tịnh, thông qua rèm lá, Nhất Phàm trông thấy một Vũ Tịnh đang chuyên tâm làm việc. Thật ra thì anh hoàn toàn có thể không dừng lại, nhưng anh vẫn đã làm theo lời con tim của mình, vì anh biết, có lẽ sau khi gặp Michael, cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi, hoàn em hạnh phúc sẽ không còn là một chi phiếu không nữa mà sẽ là một lời hứa thật sự, và có lẽ, Vũ Tịnh cũng sẽ biến mất trong cuộc đời của anh.

Khi Nhất Phàm đến bãi biển thì Michael đã có mặt ở đó. Bất luận là việc công hay việc tư, Michael vẫn thích đi sớm mười phút, trông thấy Michael, Nhất Phàm không cảm thấy xa lạ, một năm trước họ đã gặp qua rồi, tuy lúc đó Nhất Phàm là người mua được cậu bé bút chì, nhưng đến cuối cùng Vũ Tịnh cũng vẫn trở về với Michael, nghĩ đến đây, Nhất Phàm có hơi nản lòng. Đi đến bên Michael, Nhất Phàm rất lịch sự mà chào anh, hai người đàn ông đã bắt đầu cuộc trò chuyện của họ, và cuộc trò chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của một cô gái.

- Hôm nay anh hẹn tôi thật ra có chuyện gì? – Thấy Michael và mình cứ đứng hóng gió, cuối cùng Nhất Phàm cũng đã mở lời trước.

- Thật ra hôm nay tôi muốn xin lỗi anh, những tấm hình đó là do Donna bảo người chụp lên, tôi biết những tấm hình đó đã mang lại rất nhiều phiền toái cho anh và Vũ Tịnh, vốn dĩ tôi muốn chính miệng xin lỗi Tịnh Tịnh, nhưng tôi sợ nếu gặp cô ấy sẽ lại gây ra chuyện phiền phức gì nữa, nên gặp anh luôn vậy. Còn nữa, hôm đó tôi và Vũ Tịnh không có hôn nhau, chúng tôi chỉ ngồi rất gần, tôi hy vọng anh đừng hiểu lầm Tịnh Tịnh, Tịnh Tịnh là một cô gái tốt, tôi cũng tin rằng cô ấy sẽ là một người vợ tốt, vì thế tôi hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho cô ấy, tôi hy vọng trông thấy cô ấy hạnh phúc. – Michael nói một hơi những lời mà anh đã chuẩn bị trước, không phải anh sợ mình quên lời thoại, mà anh sợ nếu càng kéo dài thì anh sẽ càng không có dũng khí nói ra.

- Anh hy vọng nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, vậy tại sao anh không tự mang lại hạnh phúc cho cô ấy?

Biết được những tấm ảnh đó do Donna làm ra, Nhất Phàm quả thật có hơi kinh ngạc, nhưng hiện giờ biết những chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Vì chuyện này, anh và Vũ Tịnh đã rất mệt mỏi. Nghe những lời nói đầy cảm xúc của Michael trong đoạn sau, Nhất Phàm biết cho đến giây phút này Michael vẫn chưa bỏ Vũ Tịnh xuống, lời từ chối của Vũ Tịnh trước đó hoặc đã là một quyết định đúng đắn.

- Nếu nói không muốn đích thân mang lại hạnh phúc cho Vũ Tịnh là gạt người ta thôi, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã muốn cho cô ấy hạnh phúc, hạnh phúc suốt đời. Thật ra trước đây tôi là một người lãng nhăng, ý mình có tiền, có tài hoa, lại đẹp trai, nên tôi quen rất nhiều bạn gái. Trước đây tôi không hiểu chuyện, nghĩ rằng lãng nhăng không phải là lỗi của đàn ông, mà chỉ là vì không có người con gái nào có thể giữ được trái tim của người đàn ông đó. Nhưng từ khi gặp Vũ Tịnh, tôi biết cô ấy chính là cô gái có thể giữ lấy trái tim tôi suốt đời. Từng có lúc, tôi thật sự đã mang lại hạnh phúc cho Tịnh Tịnh, nhưng vì sự gia nhập của Donna, cô ấy đã rời khỏi tôi, trở thành bà Hoắc, tôi không thể nào mang lại hạnh phúc suốt đời cho cô ấy nữa, việc tôi có thể làm bây giờ hình như chỉ là nhìn cô ấy hạnh phúc.

Nghe những lời của Michael, Nhất Phàm dường như nhìn thấy được cái bóng của anh và Tuệ Hân, đó cũng là một câu chuyện tiếng sét ái tình, nhưng cái để lại cuối cùng cũng là một vòng tròn tàn khuyết, một con tim đầy thương tích. Tuệ Hân đi rồi, vòng tròn đó có vun đắp thế nào đi nữa cũng không thể nào trở lại hình dạng nguyên vẹn của nó, nhưng bây giờ chỉ cần mình buông tay, Vũ Tịnh và Michael sẽ có thể vun đắp lại cái vòng tròn đó.

- Nếu như tôi nói với anh, tôi và Vũ Tịnh chỉ là đôi vợ chồng hữu danh vô thực, anh sẽ thế nào? – khi nói câu này, tim Nhất Phàm rất đau, nhưng anh biết chỉ có như thế Vũ Tịnh mới tìm được hạnh phúc của cô.

- Đôi vợ chồng hữu danh vô thực? Ý anh là? – lúc này Michael mới quay người qua, anh nhìn Nhất Phàm vô cùng kỳ lạ.

- Tôi và Vũ Tịnh chỉ là hai khách trọ trong cùng một phòng mà thôi, cô ấy không phải người vợ thật sự của tôi. Có lẽ anh cũng biết được một chút khi đọc báo, sự kết hợp của tôi và Vũ Tịnh không phải chủ ý của chúng tôi, đó chỉ là cuộc giao dịch vì lợi ích thương nghiệp. Tôi có thể giúp nhà hàng của nhà Vũ Tịnh trải qua khó khăn, còn ba của tôi thì hy vọng Vũ Tịnh có thể hỗ trợ tôi quản lý Hoắc thị. Vì vậy Vũ Tịnh đã trở thành bà Hoắc thứ hai của tôi. Tôi đã có vợ, tôi rất yêu vợ tôi, vợ tôi cũng rất yêu tôi, vì thế cô ấy đã không màng đến tính mạng mà sinh con cho tôi, kết quả là cuối cùng cô ấy và con cũng đều ra đi, chỉ để lại một mình tôi sống cô đơn trên đời, vì thế tôi bắt đầu cự tuyệt tất cả, cự tuyệt toàn bộ con gái, kể cả Vũ Tịnh. Trước khi kết hôn, tôi biết chút chuyện của Vũ Tịnh, tôi biết từ nhỏ cô ấy đã không có tình yêu thương của ba mẹ, vì thế tôi không hy vọng cô ấy phải sống cả đời với tôi, một người mà cô ấy không quen biết, trong đêm tân hôn, tôi và cô ấy có một hẹn ước 3 năm, tôi và cô ấy chỉ là quan hệ chủ tớ, 3 năm sau, chúng tôi sẽ ly hôn, cô ấy vẫn còn có quyền lựa chọn, lựa chọn người cô ấy thích, lựa chọn cuộc sống của cô ấy. – Nhất Phàm nói rất bình tĩnh, thật chất là anh không cần phải suy nghĩ, anh chỉ nói ra đầu đuôi sự việc thôi.

- Hẹn ước 3 năm? Nhưng chẳng phải hai người kết hôn còn chưa được 2 năm sao? Tại sao lại nói cho tôi nghe những chuyện này?

- Thật ra một năm trước, tôi và Vũ Tịnh qua New York công tác, nói chính xác thì hôm nay không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Chúng ta đã từng gặp nhau tại shop hàng lưu niệm của khách sạn Hilton,

lúc đó tôi đã tới trước anh và mua được cậu bé bút chì cuối cùng. – Nghe Nhất Phàm nói đến đây, Michael hình như có chút ấn tượng.

- Tôi nhớ ra rồi, lúc đó anh còn muốn nhường cho tôi nhưng tôi đã từ chối.

- Ủm, chính trong ngày hôm đó, Vũ Tịnh và Donna cũng đã gặp nhau, Donna nói cho Vũ Tịnh nghe sự thật của hiểu lầm đó, và sau đó khi trở về HK, Vũ Tịnh đã tái bệnh.

- Tái bệnh? Tịnh Tịnh có bệnh gì?

- Thật ra cũng không thể gọi là bệnh tâm thần, chỉ là một căn bệnh tâm lý thôi. Sau khi chia tay với anh, đại khái là đã kích mà cô ấy chịu lúc đó quá lớn, vì thế sau này cứ mỗi lần khấn trương, hoặc chịu kích thích, tay cô ấy sẽ run lên, cảm xúc cũng sẽ không chịu khống chế. Trông thấy cô ấy phát bệnh, tôi mới biết được câu chuyện của Vũ Tịnh, anh và Donna. Thật ra khi biết được sự thật, cô ấy hoàn toàn có thể đến tìm anh, giải thích rõ ràng mọi chuyện, nhưng lúc đó cô ấy đã là bà Hoắc, cô ấy không có tư cách nỗ lực vì tình cảm của mình. Sau đó vì tôi, vì khách sạn, cô ấy bị bắt cóc, gặp phải tai nạn giao thông, nằm viện 1 tháng, cuối cùng cũng tỉnh dậy nhưng cô ấy đã không thể nói nữa. Vì những chuyện này, tôi cảm thấy mình đã nợ Vũ Tịnh rất nhiều, tôi hy vọng khi cô ấy gặp lại anh, cô ấy có thể bỏ những gánh nặng cô ấy đã mang trên người xuống để nỗ lực vì tình cảm của hai người. Khi hai người gặp lại nhau, anh không vì Vũ Tịnh không nói được mà xem thường cô ấy, bỏ rơi cô ấy, tôi nghĩ anh vẫn còn yêu cô ấy, và cô ấy cũng đã là lúc bỏ hẹn ước với tôi xuống để trở về với anh. – Nhất Phàm đã không quá đau lòng như anh đã tưởng khi nói ra những lời này, trái lại càng nói anh càng bình tĩnh, có lẽ tỉ lệ của sự thản nhiên trong lòng đã lớn hơn nỗi đau của con tim rồi chăng.

- Nhưng, lần trước khi tôi và Tịnh Tịnh gặp nhau, cô ấy không thể nói, nhưng cô ấy vẫn đã dùng phương thức của mình để nói với tôi rằng cô ấy đã không yêu tôi nữa, cô ấy yêu anh. – Nghe tới đây, Nhất Phàm sững người một lúc, nhưng lại lập tức trở về bình thường, anh biết lúc đó chắc chắn là Vũ Tịnh lo nghĩ cho cảm nhận của người chồng này.

- Hôm nay, anh có thể nói cho tôi nghe những chuyện giữa anh và Vũ Tịnh, tôi tin rằng anh cũng yêu cô ấy. Tôi đã làm cho trái tim của Tịnh Tịnh đau quá lâu rồi, tôi cũng đã làm quá nhiều chuyện tổn thương Tịnh Tịnh, có lẽ tôi không xứng đáng cho Tịnh Tịnh yêu.

- Người làm ra những chuyện tổn thương đến Vũ Tịnh là Donna, không phải anh. Trong từ điển của tình yêu, không có đáng hay không đáng, chỉ có yêu hay không yêu, anh yêu Vũ Tịnh, Vũ Tịnh cũng yêu anh. Còn về tôi, tôi đích thật là thích cô ấy, à không, nói đúng hơn là cô ấy đã làm tôi rung động, tình yêu mà tôi dành cho Vũ Tịnh chứa một nhân tố chuộc tội rất sâu sắc. Thậm chí tôi đã từng cầu hôn cô ấy, vì cô ấy không thể nói, mà cô ấy đích thật cần có người chăm sóc. Nhưng cô ấy đã từ chối tôi, vì thế tôi tin rằng trong lòng cô ấy có anh.

Nói xong, Nhất Phàm quay đầu qua nhìn Michael cười, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu sao mà trong lúc này anh còn có thể độ lượng đến nỗi cười với tình địch của mình. Tình cảm mà anh dành cho Vũ Tịnh khi mới bắt đầu có lẽ đúng thật là chuộc tội, nhưng đến ngày hôm nay, nhân tố đó đã sớm tan biến rồi.

- Vì thế, anh mới nói anh không ngại cô ấy không nắm tay anh nữa trong cuộc phỏng vấn?

- Ủm, bây giờ có lẽ đã là lúc tôi hoàn hạnh phúc cho Vũ Tịnh. Những ngày tháng qua, Vũ Tịnh đã chịu đựng quá nhiều vì tôi, tôi không hy vọng cô ấy chịu khổ nữa. – Nghe thấy câu này của Nhất Phàm, cái suy nghĩ buông tay trước đó của Michael đã bay lên chín tầng mây, anh không thể bỏ lỡ nữa, anh phải nắm lấy cô.

- Vậy bây giờ tôi có thể đi tìm Tịnh Tịnh không? – Tuy biết Nhất Phàm chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng Michael vẫn lịch sự mà hỏi.

- Ngày mai đi, à không, chiều nay, 6 giờ, tôi sẽ đưa Vũ Tịnh đến đây, anh hãy nói rõ ràng những gì anh nên nói đi. Nếu như có thể, hãy đưa cô ấy đến nơi mà hai người đã từng muốn đến, sống cuộc sống mà hai người muốn sống.

Nói xong câu này, Nhất Phàm không nhìn nét mặt của Michael mà chỉ đi thẳng rời khỏi bãi biển. Thật ra khi nghe Michael nói muốn tìm Vũ Tịnh, anh thật sự rất đau lòng, anh vẫn đã ghen, vì thế anh không độ

lượng đến mức cho Michael đến Hoắc thị tìm Vũ Tịnh, mà là anh sẽ đưa Vũ Tịnh đến đây. Nơi này đã từng là nơi chưa từng giây phút vui vẻ của anh và Vũ Tịnh, và hình như nơi này cũng sắp trở thành nơi viết lên dấu chấm câu cho tất cả những niềm vui đó.

Rời khỏi bãi biển, Nhất Phàm chạy xe rất nhanh, vận tốc không ngừng tăng lên, tất cả những điều này như bức tranh miêu tả tâm lý của Nhất Phàm. Vọt xe có lẽ sẽ đưa bạn đến nơi muốn đến sớm hơn, nhưng cũng mang đến cho bạn rất nhiều nguy hiểm ẩn chứa trong đó, và Nhất Phàm chỉ có thể để mình trong “Nguy hiểm” này, thì anh mới có thể nhanh chóng đưa Vũ Tịnh đến nơi thuộc về cô. Về đến khách sạn cũng đã gần đến giờ trưa, Nhất Phàm rất bá đạo mà nắm lấy tay Vũ Tịnh dắt cô tới căn tin VIP, gọi món bít tết mà cô thích nhất, và đương nhiên là anh vẫn dặn dò đầu bếp đừng cho nhiều tiêu như xưa. Món ngọt là bánh Ý, đó là bữa trưa mà Gia Đống đã chuẩn bị cho Vũ Tịnh trong ngày đầu tiên cô đến khách sạn làm việc, tất cả bắt đầu từ đâu thì cũng sẽ kết thúc ở đó. Thấy Vũ Tịnh vẫn vẻ mặt giận dữ, Nhất Phàm kéo kéo tay cô.

- Anh biết em còn giận anh chuyện tối qua, nhưng anh cũng chỉ là lo lắng em nghỉ ngơi không tốt thôi. Đừng giận nữa mà, được không?

Thấy Nhất Phàm chịu thua, Vũ Tịnh đắc ý.

- Ngốc quá, em hết giận lâu rồi, tại anh nghĩ nhiều quá nên mới tưởng em còn đang giận thôi. – Vũ Tịnh cầm điện thoại của Nhất Phàm lên viết nhanh lên đó.

- Hy vọng là anh đã nghĩ quá nhiều, à phải, hôm nay hết giờ làm mình ra bãi biển được không, những ngày nay vì những tin lung tung đó thần kinh của chúng ta đã căng lắm rồi, sắp đứt luôn rồi. Hiện giờ mình phải thả lỏng một chút, sau đó còn phải chạy chặng đường cuối cùng cho niên hội quốc tế năm nay. – Nghe đến đây, Vũ Tịnh gật đầu rất mạnh.

Tiếp đó, phục vụ mang thức ăn tới, Vũ Tịnh ăn rất ngon, cô không hề phát giác ra nét lo nghĩ trên mặt Nhất Phàm. Nhìn Vũ Tịnh ăn nhanh như vậy, Nhất Phàm lại nhớ đến cảnh tượng anh làm nóng thức ăn cho Vũ Tịnh, lúc đó Vũ Tịnh vì giúp chú Tài bán rau mà về rất trễ, vì thể tướng ăn của Vũ Tịnh cũng giống y như Vũ Tịnh của hôm nay – giống con trai. Nhớ đêm đó Nhất Phàm không ăn gì mà chỉ lo gấp thức ăn cho Vũ Tịnh. Còn Vũ Tịnh thì nói “Anh đừng đối xử tốt với tôi như vậy, đến lúc đó tôi sợ tôi sẽ không muốn đi, vậy khác nào tôi sẽ không tìm được hạnh phúc của mình?” Vũ Tịnh của lúc đó tưởng rằng đến cuối cùng mình cũng không thể nào làm Nhất Phàm rung động, sẽ không ở lại bên cạnh Nhất Phàm, còn hôm nay, Nhất Phàm muốn giữ Vũ Tịnh lại nhưng cuối cùng lại phải nhìn cô ra đi. Có rất nhiều việc thật sự có thời cơ của nó, tất cả mọi việc nếu như chỉ cần sớm một chút, kết quả hình như sẽ hoàn toàn khác đi, nhưng Nhất Phàm và Vũ Tịnh chỉ hơn kém nhau nhiều đó phút thôi, kết quả là họ đã phải lỡ mất đối phương.

48. Chương 48

Buổi chiều thoát chốc đã trôi qua, lúc này Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã đang trên đường đến bãi biển. Vũ Tịnh rất hưng phấn, cô tưởng Nhất Phàm đã nghĩ thông suốt rồi, cô thậm chí còn muốn làm tài xế của Nhất Phàm nhưng đã bị anh từ chối, hôm nay có thể là lần cuối cùng anh chở Vũ Tịnh. Sau khi xuống xe, Vũ Tịnh đã chủ động nắm lấy tay Nhất Phàm đi ra bãi biển, và ngay khi sắp tới bãi biển, gương mặt của Nhất Phàm hoang mang hẳn lên.

- Vũ Tịnh, hình như anh để quên điện thoại trên xe, em ra đó trước, anh lấy điện thoại xong qua tìm em.

- Không có điện thoại cũng đâu có sao, anh nói em viết là được. – Vũ Tịnh viết lên điện thoại câu này.

- Không được, anh đã nói, em viết, anh cũng viết! – Nghe anh nói câu này, Vũ Tịnh cũng không ngăn cản nữa, cô hiểu sự chu đáo của Nhất Phàm, chính vì từng chút tỉ mỉ, bình thường này của anh đã kéo hai người gần lại.

- Vậy em ra đó trước nha. – viết xong câu này thì Vũ Tịnh quay người đi.

Nhìn Vũ Tịnh càng đi càng xa, Nhất Phàm cũng từ từ quay người đi, chưa hề nghĩ rằng mình và Vũ Tịnh sẽ dùng phương thức này để chia tay, hình như trong phim truyền hình cũng không có tình tiết này, vậy

mà bây giờ nó lại xảy ra ở mình và Vũ Tịnh. Bấy lâu nay luôn nói hoàn em hạnh phúc, cuối cùng hôm nay cũng đã thực hiện rồi. Tâm trạng của Nhất Phàm hiện giờ giống như lời nhạc bài Goodbye của nhóm Air Supply: I don't want to hold you back from where your mind belong. You would never ask me why. My heart is so disguised. I just cannot leave a lie any more. I would rather hurt myself not ever to make you cry. There is nothing left to say but goodbye. Vũ Tịnh, hiện giờ chắc em đã về nơi thuộc về em, cùng người thích em và em cũng thích người đó đến nơi mà hai người muốn tới, sống cuộc sống của hai người, đây là việc anh có thể làm cho em, duy nhất có thể làm cho em. Còn về anh, em đừng lo, anh còn có Tuệ Hân, còn có Hoắc thị, anh còn có rất nhiều việc để làm, cuộc sống của anh sẽ không vì sự rời khỏi của em mà trở nên trống rỗng, tin rằng đến cuối cùng, anh cũng sẽ chỉ bị khóa trong ký ức phủ bụi của em, hoặc đã, ngẫu nhiên, em sẽ nhớ đến, nhớ đến thời gian mà chúng ta ở bên nhau, lúc đó có lẽ em sẽ chỉ cười một cái, cười mình đã từng khờ khạo như vậy, cười mình đã từng có một cuộc sống vợ chồng hữu danh vô thực như vậy với một người đàn ông như thế, cười mình đã từng không chút cảm động với hạnh phúc, nhưng đến lúc đó, lời tự chê cười ở sâu trong lòng này cũng đã không còn quan trọng nữa, vì em đã có được hạnh phúc. Khi em hạnh phúc, anh nghĩ, anh cũng sẽ cảm ứng được.

Và như thế, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã đi ngày càng xa về hai hướng khác nhau, Vũ Tịnh là đang cười, còn Nhất Phàm thì chau mày. Vận mệnh đã từng cho họ gặp gỡ, bây giờ duyên phận đã tận, họ định sẵn phải chia ly.

Vũ Tịnh đứng ở bãi biển chờ Nhất Phàm, tuy đã hơi lâu nhưng cô không lo lắng, vì đích thật là bãi đậu xe cách nơi này hơi xa. Canh lúc ranh rỗi, Vũ Tịnh đùa cợt với mặt trái tim trên dây điện thoại, cô tháo trái tim đó ra, rồi lại móc nó vào, bên tai vẫn còn văng vẳng lời của Nhất Phàm: “Anh biết em không thích dây điện thoại, nhưng khi ở Mỹ, lúc nhìn thấy dây điện thoại này, không hiểu tại sao nhìn thấy nó anh lại nhớ đến em, khi em mất tích, cái duy nhất em để lại chỉ là chiếc điện thoại, chỉ có đơn một chiếc điện thoại, sau đó anh nghĩ, nếu như có trái tim này ở bên cạnh em, có phải em sẽ không biến mất, em sẽ không xảy ra chuyện không?” Nhìn dây điện thoại này, trong lòng Vũ Tịnh rất nhiều cảm khái, trải qua bao nhiêu chuyện cùng Nhất Phàm, cuối cùng tay họ vẫn nắm lấy nhau. Nhất Phàm, bây giờ có anh bảo vệ em, em sẽ không có nguy hiểm nữa, em sẽ không cô đơn nữa, có anh bên cạnh, tim em đã thật sự được lấp đầy rồi. Nghĩ nghĩ một hồi, dây điện thoại của Vũ Tịnh bị rút xuống cát, cô cúi người xuống nhặt nó lên, sau đó lại cẩn thận móc nó vào lại, nhưng trong lúc móc vào thì hình như cô nghe thấy tiếng bước chân, là Nhất Phàm, nghĩ đến điều này, Vũ Tịnh cười rất tươi, cô không quay người lại mà chỉ đang chờ Nhất Phàm đi đến gần, cuối cùng khi anh đã gần tới thì cô quay mặt lại, nhưng, người cô trông thấy không phải Nhất Phàm, là Michael. Lúc này trên mặt Vũ Tịnh vừa có thất vọng vừa có ủ rũ. Tại sao lại như vậy, Nhất Phàm đâu?

Đại khái là Michael nhìn thấy nỗi lo của Vũ Tịnh, anh bước tới trước nắm lấy tay cô.

– Tịnh Tịnh, Hoắc Nhất Phàm sẽ không tới, thật ra hôm nay là cậu ta đưa em tới đây gặp anh.

Nghe thấy câu này, Vũ Tịnh thật sự là khờ rỗi, Hoắc Nhất Phàm, anh thật sự phải khờ vậy sao? Cái gì mà hoàn em hạnh phúc, hạnh phúc của em chính trong tay anh, sao anh có thể đẩy em cho người khác một cách vô trách nhiệm như vậy? Vũ Tịnh nghĩ những điều này, trong đầu cô đã nhồi thành cuộn chỉ rối, nhìn thấy Michael, cô chỉ muốn rời khỏi, nếu không có thể sẽ lại có hình ảnh và tin đồn gì nữa. Cô buông tay Michael ra, sau đó chạy ra công lộ. Còn Michael thì đuổi theo cô.

- Tịnh Tịnh, em đừng lo lắng, lần trước là Donna đã sai người theo dõi anh nên chúng ta mới bị chụp lén, hôm nay không có nữa đâu.

Nghe những lời này, Vũ Tịnh cũng vẫn không dừng bước. Michael, anh đã có Donna rồi, Donna yêu anh như vậy, tại sao anh còn cứ đuổi theo em chứ. Nghĩ tới điều này, Vũ Tịnh viết lên điện thoại “Donna rất yêu anh.”

- Tịnh Tịnh, anh biết Donna yêu anh, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng anh chỉ có mình em. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết em chính là người có thể giữ lấy trái tim của anh suốt đời, anh muốn mang hạnh phúc đến cho em, anh muốn cho em hạnh phúc suốt đời. – Khi nói những lời này Michael vẫn rất kích động, nhưng Vũ Tịnh nghe vào đã không còn cảm giác nữa.

Cô viết lên điện thoại: “Em không yêu anh, em yêu Nhất Phàm.”

Đọc câu này, trên mặt Michael không có phản ứng, anh tưởng Vũ Tịnh vẫn còn lo ngại cảm nhận của Hoắc Nhất Phàm nên mới nói những lời trái với lòng mình. Nhưng bây giờ Hoắc Nhất Phàm đã chịu thả Vũ Tịnh, thì mình càng phải nắm lấy Vũ Tịnh.

- Tịnh Tịnh, em đừng gạt anh và cũng đừng tự gạt mình nữa, trong lòng em vẫn luôn có anh, em từ chối lời cầu hôn của Hoắc Nhất Phàm không phải đã là chứng minh tốt nhất rồi sao? Thật ra em chỉ vì cái thân phận bà Hoắc, chỉ sợ có lỗi với Hoắc Nhất Phàm nên em mới không chịu về với anh, nhưng bây giờ Hoắc Nhất Phàm đã không ngại em nắm tay người khác, vậy thì em còn ngại gì chứ, em còn lo lắng điều gì?

Nghe mấy chữ ‘từ chối lời cầu hôn’, Vũ Tịnh thật sự rất kinh ngạc, sao Michael lại biết nhiều chi tiết của mình và Nhất Phàm đến vậy? Lúc đó Vũ Tịnh từ chối Nhất Phàm không phải vì không yêu anh mà là sợ sự xuất hiện của Michael sẽ tổn thương đến Nhất Phàm, nhưng bây giờ lại gây ra nhiều hiểu lầm đến vậy, không thu dọn được nữa.

Nhìn nét mặt kinh ngạc của Vũ Tịnh, Michael lại nói tiếp.

- Anh đã gặp Hoắc Nhất Phàm, cậu ta đã nói hết chuyện của em và cậu ta cho anh nghe. Em và Hoắc Nhất Phàm chỉ hữu danh vô thực, giữa hai người chỉ là một hẹn ước ba năm, suy cho cùng, em và Hoắc Nhất Phàm không phải là gì cả. Cậu ta nói hy vọng hoàn em hạnh phúc. Tịnh Tịnh, cậu ta cũng đã chịu buông tay, em còn có gì không buông xuống được chứ. - Michael lại kéo lấy tay Vũ Tịnh.

- Tịnh Tịnh, hãy trở về với anh, chúng ta đã bỏ mất 4 năm rồi, lần này anh không thể thả em đi nữa, chúng ta đã không còn là Michelle và Michael của năm xưa, chúng ta đã không có nhiều thời gian có thể phí, em đừng chạy trốn nữa.

Michael nói rất súc tích, anh rất bá đạo mà hôn Vũ Tịnh, Vũ Tịnh tuy không có thời gian né tránh nhưng cô vẫn đã dùng tay đánh vào lưng Michael muốn bắt anh ngừng lại. Lần trước, Vũ Tịnh cự tuyệt Michael là vì lúc đó cô thật sự nghĩ đến cảm nhận của Nhất Phàm, nhưng hôm nay, cô cự tuyệt anh là vì cô đã xem mình là vợ của Hoắc Nhất Phàm, đã là vợ thì cô làm sao còn có thể hôn nhau với một người đàn ông khác chứ. Cuối cùng, Vũ Tịnh cũng đã đẩy Michael ra được, cô rất giận, cô chạy rất nhanh, Michael vẫn đuổi theo, đợi khi Michael đuổi được Vũ Tịnh thì họ đã ra khỏi bãi biển và đang đứng bên lề đường. Vũ Tịnh muốn đón taxi nhưng lại không có xe vào lúc này.

- Tịnh Tịnh, em nghe anh nói. - Michael còn muốn nói gì nữa nhưng Vũ Tịnh dùng hai tay bịt tai lại, một tay của cô vẫn đang cầm điện thoại. Cô làm vậy là vì cô không muốn nghe, cô không muốn làm một cô gái xấu xa như thế nữa, ban đầu thì tổn thương trái tim của Michael, bây giờ lại tổn thương Nhất Phàm, cô rất ghét mình của bây giờ.

- Tịnh Tịnh, em đừng làm vậy.

Michael muốn kéo tay Vũ Tịnh xuống nhưng thế nào Vũ Tịnh cũng không chịu, Michael lại không chịu thua, cứ thế mà kéo tay Vũ Tịnh, cuối cùng, dây điện thoại đã đứt xuống, lăn ra giữa đường, và lúc này Vũ Tịnh cũng phát hiện điện thoại thiếu mất gì đó, xoay đầu qua nhìn cô thấy trái tim đỏ nằm ở giữa đường, cô không thể nào chịu được trái tim đại diện cho tâm ý của Nhất Phàm nằm ở giữa đường như vậy, cô đẩy Michael ra, chạy ra đường, nhưng cô lại không để ý có một chiếc xe hàng đang chạy về phía cô. Tay cô vừa chạm vào nó thì đã có cảm giác mình bị đẩy qua một bên, khi hồi thần lại cô mới phát hiện Michael đã nằm trong vũng máu, là Michael đã cứu cô. Nhìn đầu Michael đầy máu, Vũ Tịnh thật sự hoảng hồn, cô chạy nhanh tới bên Michael, ôm lấy đầu của Michael, cô quên mất mình đã không thể nói, nhưng lần này cô lại kêu ra tiếng.

- Michael, anh tỉnh lại đi, anh không thể có chuyện gì, Michael. - Vũ Tịnh cứ gọi mãi như thế, cô không ý thức được mình đã có thể nói. Xung quanh thoát chốc có rất nhiều người xúm tới, có người đã gọi xe cấp cứu, không bao lâu sau, xe cấp cứu tới, trên mặt Michael có thêm một cái chập dưỡng khí, trên tay có nhiều kim tiêm. Còn Vũ Tịnh thì nắm chặt tay Michael.

- Michael, anh đừng có chuyện gì, anh phải cố lên. - Vũ Tịnh vừa nói cô lại bật khóc, cô thật sự rất sợ Michael sẽ nằm xuống như thế và không tỉnh lại nữa.

- Cô à cô đừng gọi nữa, hiện giờ bệnh nhân đã hôn mê sâu, cậu ta không nghe thấy đâu, cô gọi như thế sẽ ảnh hưởng chúng tôi làm việc. - Nghe cô y tá nói Vũ Tịnh mới ý thức được rằng mình đã có thể nói lại, cô

rất muốn gọi điện cho Nhất Phàm, nhưng đoạn đối thoại của cô y tá khiến cô phải dồn hết tâm trí trở về Michael.

- Cindy, mạch của bệnh nhân ngày càng yếu, chúng ta phải làm sao đây?

- Tiêm cho cậu ta mũi cường tim, hy vọng có thể giúp cậu ta chống cự đến bệnh viện. – Nghe cô y tá nói như thế, tim của Vũ Tịnh thực sự là thót lên đến cổ họng, Michael, anh đừng bao giờ xảy ra chuyện gì, anh không thể có chuyện gì, nếu không, thật sự là suốt đời này em cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Cuối cùng thì xe cấp cứu cũng đã tới bệnh viện, Michael đã được đưa vào phòng phẫu thuật, lúc này Vũ Tịnh mới có thời gian gọi điện cho Nhất Phàm. Cầm điện thoại, nhìn mặt trái tim trên dây điện thoại, trong lòng Vũ Tịnh có rất nhiều cảm xúc, rất phức tạp. Tại sao mỗi lần mình hạ quyết tâm yêu một người cũng luôn tổn thương người khác, trước kia thích Michael thì tổn thương Donna, bây giờ thích Nhất Phàm lại tổn thương Michael. Đưa điện thoại lên, cuối cùng thì hôm nay cũng không phải là nhắn tin cho Nhất Phàm nữa, mà là gọi cho anh, khi không thể nói, nằm mơ Vũ Tịnh cũng trông mong đến giây phút này, giây phút cô có thể nói, có thể chính miệng nói với Nhất Phàm ‘em yêu anh’, ‘em muốn suốt đời ở bên cạnh anh làm bà Hoắc’, nhưng, hôm nay cô lại có thể nói được trong tình huống như thế, Michael còn đang trong phòng phẫu thuật sống chết chưa rõ, làm sao mà Vũ Tịnh có tâm trạng nói những lời thế này chứ. Cuối cùng, cô cũng đã bấm số của Nhất Phàm. Còn Nhất Phàm? Anh còn đang trong phòng làm việc, người ngoài nhìn vào sẽ thấy anh đang rất chuyên tâm công việc, nhưng thật ra từ khi trở về từ bãi biển thì anh đã không hề tập trung, nhìn số số điện thoại gọi đến, anh rất kinh ngạc, sao Vũ Tịnh lại gọi điện ỉnh? Cô ấy đâu thể nói, chắc là Michael rồi, chắc là cậu ta gọi đến nói với mình cậu ta và Vũ Tịnh đã làm hòa, nghĩ đến điểm này Nhất Phàm vẫn đã cười khô một cái, Hoắc Nhất Phàm, đối mặt với sự thật đi, đừng ở đó mà ghen nữa, Vũ Tịnh đã có được hạnh phúc, cậu phải vui cho cô ấy mới phải chứ! Nhất Phàm bắt máy, nhưng giọng nói ở đầu dây bên kia quen thuộc đến thế, Nhất Phàm thậm chí có hơi không tin vào đôi tai của mình.

- Nhất Phàm, em là Vũ Tịnh. – khi Vũ Tịnh nói câu này giọng cô có hơi nghẹn ngào.

- Vũ Tịnh, em có thể nói rồi ư? – tuy Nhất Phàm đã nghe thấy giọng của Vũ Tịnh, nhưng anh vẫn còn muốn xác thực lần nữa.

- Ừm, em có thể nói rồi, nhưng, Michael, Michael anh ấy, – nói một lúc Vũ Tịnh cũng đã bật khóc.

- Em đừng khóc, Michael xảy ra chuyện gì, em đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Nghe điện thoại xong Nhất Phàm lập tức chạy đến bệnh viện, trong điện thoại Vũ Tịnh chỉ nói Michael xảy ra tai nạn giao thông, hiện giờ đang trong phòng phẫu thuật, tình tiết cụ thể trong một lúc cô không thể nói rõ ràng, đây là kết quả mà Nhất Phàm không hề lường đến, thật ra là mình và Vũ Tịnh có chuyển cơ hay là? Bất giác Nhất Phàm đã đến bệnh viện, khi Nhất Phàm tìm được Vũ Tịnh thì Donna cũng đã ở đó, Nhất Phàm không có hỏi Vũ Tịnh điều gì mà chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh cô, ba tiếng trôi qua, thủ thuật đã kết thúc, Michael đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, chỉ là mất máu quá nhiều cần phải dưỡng sức. Michael được đẩy ra từ trong phòng phẫu thuật, Vũ Tịnh liền chạy tới nắm lấy tay Michael cho đến khi anh được đưa vào phòng bệnh. Bác sĩ thấy Vũ Tịnh khẩn trương như vậy lầm tưởng Michael là chồng của Vũ Tịnh nên dặn dò Vũ Tịnh nấu nhiều chè hạt sen táo đỏ cho Michael tẩm bổ. Nhất Phàm và Donna không vào phòng bệnh, đối với Donna mà nói, hiện giờ bên cạnh Michael đã có một người con gái rất tốt, hình như cô đã không cần phải ở bên cạnh chăm sóc Michael nữa, còn Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh khẩn trương Michael như vậy, anh biết mình và Vũ Tịnh hình như rất khó có chuyển cơ, anh quay người chuẩn bị rời khỏi.

- Cậu Hoắc. – Donna gọi Nhất Phàm.

- Có chuyện gì sao? – Nhất Phàm quay người lại.

- Không biết anh có hứng thú cùng tôi uống ly cafe không?

Nghe câu này, Nhất Phàm biết Donna chắc chắn có gì đó muốn nói với mình, dù gì hôm nay cũng đã không còn tâm trạng làm việc nữa, thế là Nhất Phàm đã cùng Donna đến căn tin của bệnh viện uống cafe.

- Thật ra, tôi rất muốn xin lỗi Michelle, trước đây tôi thật sự đã làm rất nhiều việc rất quá đáng, nhưng khi nhìn thấy bạn ấy, tôi thật sự không có dũng khí, nên làm phiền anh chuyển lời dùm tôi. – Donna cúi thấp

đầu và khuấy cafe khi nói những lời này.

- Tôi nghĩ Vũ Tịnh đã tha thứ cho cô rồi, trước đây, chỉ cần nhìn thấy cô là tay cô ấy sẽ run, nhưng hôm nay không có, cuối cùng cô ấy cũng đã chiến thắng bản thân. Nói thật, lúc trước tôi thật sự không có thiện cảm với cô, vì cô tổn thương Vũ Tịnh, nhưng hôm nay khi nhìn thấy cô, tôi biết cô đã lựa chọn buông tay giống tôi, cô thích Michael như vậy mà cuối cùng cũng chịu buông tay, tôi nghĩ chắc chắn trong lòng cô không dễ chịu chút nào. – nói xong, Nhất Phàm uống một ngụm cafe, cafe ở đây rất nhạt, không bằng Blue Mountain của Hoắc thị, nhưng bây giờ cafe đậm hay nhạt cũng không quan trọng nữa, trong lòng anh hiểu, đến cuối cùng thì tình cảm của anh và Vũ Tịnh cũng sẽ ngày càng nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

- Đúng vậy, tôi rất thích Michael, có lúc tôi thật sự cảm thấy mình thích anh ấy đến nỗi có hơi biến thái, tôi đã cố chấp đến hơi khờ trong cuộc tình này, nhưng tôi lại vẫn chịu khờ. Tôi và Michael quen nhau cũng đã gần 20 năm, tôi đã quen biết Michael vào năm 6 tuổi trong party sinh nhật của anh ấy, lúc đó tôi bị vấp ngã, anh ấy đã đỡ tôi đứng lên, còn nói sao tôi lại bất cẩn như vậy, nhìn anh ấy chăm sóc cho tôi chu đáo như thế, tôi thật sự rất cảm động, cho dù là daddy mummy cũng chưa bao giờ chăm sóc tôi như thế. Ba mẹ tôi thương em trai hơn, vì nó là người kế thừa tập đoàn của gia đình, với tôi, họ cứ luôn phớt lờ. Sau đó, tôi và Michael trở thành bạn học, bên cạnh anh ấy có rất nhiều bạn gái, đối với tôi, anh ấy cứ luôn xem tôi là anh em tốt của anh ấy. Năm tôi 16 tuổi, vì một ván cược, tôi và Michael đã có nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, bắt đầu từ giây phút đó, tôi đã quyết tâm làm người của anh ấy.

Nghe đến đây, Nhất Phàm bật cười, 16 tuổi, Donna 16 tuổi quyết định làm người của Michael, còn khi Tuệ Hân 16 tuổi, Nhất Phàm quyết định suốt đời ở bên cạnh Tuệ Hân.

- Câu chuyện của tôi rất mắc cười phải không? Có phải tôi khờ lắm không? – thấy Nhất Phàm cười, Donna tưởng anh đang cười cô.

- Không phải tôi đang cười cô, tôi chỉ nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia, độ tuổi đó thật sự rất dễ nóng nảy, rất thích đưa ra lời hứa với một người nào đó, đúng là tạo hóa trêu người. Nhưng những cái đã qua thì đã không còn nữa, cái ở lại bên mình mới là vĩnh hằng!

- Cái ở lại bên mình, cuối cùng người ở lại bên Michael cũng vẫn là Michelle, bao nhiêu năm nay, tôi đã cố gắng muốn giữ Michael ở bên cạnh mình, nhưng tôi vẫn không làm được. Tôi rất thất bại phải không?

Nghe Donna nói hai từ ‘Thất bại’, Nhất Phàm mới phát hiện Donna hoặc đã không kiên cường như anh đã tưởng.

49. Chương 49

- Không thể giữ Michael lại không phải là lỗi của cô, đó chỉ nói lên Michael không phải là người xứng đáng cho cô chờ đợi, cô nên bỏ quá khứ xuống, mở lòng mình ra đi tìm Mr Right của mình.

- Có lẽ tôi nên làm như vậy, à phải, anh có dự tính gì, ly hôn với Michelle?

- Vũ Tịnh định làm thế nào thì tôi sẽ làm thế đó, tôi giống như cô, người đàn ông thất bại. – nói đến đây, tự Nhất Phàm cũng bật cười, và Donna cũng cười.

- Cậu Hoắc, anh không phải tôi, anh không thất bại, tôi không biết cuối cùng người Michelle chọn là ai, nhưng cho dù cuối cùng bạn ấy không chọn anh thì tôi cũng không nghĩ rằng anh đã thua trong cuộc chiến này, có rất nhiều chuyện không thể phán đoán thắng thua theo kết thúc đơn thuần của nó. – nói xong Donna nhìn đồng hồ.

- Cũng sắp 12 giờ rồi, thật là xin lỗi làm phiền anh đến giờ này.

- Không sao, tâm ý của cô, tôi sẽ giúp cô chuyển đến Vũ Tịnh.

Donna lịch sự gật đầu rồi rời khỏi, và lúc này Nhất Phàm mới nhớ ra mình và Vũ Tịnh đều chưa ăn tối, anh mua sandwich và cafe cho Vũ Tịnh xong thì đi về phòng bệnh của Michael. Đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Vũ Tịnh đã ngủ gục bên giường của Michael, Nhất Phàm để cafe và sandwich lên tủ ở bên cạnh, cởi áo khoác ra khoác lên cho Vũ Tịnh sau đó khẽ khàng đóng cửa phòng lại, không làm phiền hai người. Ra khỏi phòng, Nhất Phàm lại nghĩ đến lời của Donna, “Anh không phải tôi, anh không thất bại, tôi không biết cuối cùng

người Michelle chọn là ai, nhưng cho dù cuối cùng bạn ấy không chọn anh thì tôi cũng không nghĩ rằng anh đã thua cuộc chiến này, có rất nhiều chuyện không thể phán đoán thắng thua theo kết thúc đơn thuần của nó.” Nhưng thấy Vũ Tịnh ngủ gật bên giường của Michael, Nhất Phàm cũng phải thừa nhận mình đã thua, chuyện tình cảm đích thật không phải mình cố gắng thì sẽ được, Nhất Phàm không muốn suy nghĩ gì nữa.

Về đến nhà, mọi người đều đã nghỉ ngơi, Nhất Phàm mở tủ lạnh ra lấy bia rồi ngồi uống một mình trên sofa trong phòng ngủ. Vốn dĩ anh không muốn nghĩ đến Vũ Tịnh nữa, nhưng nhìn thấy tất cả những gì quen thuộc trong phòng, anh không thể không nghĩ đến. Đêm qua anh còn tranh chấp với Vũ Tịnh tại đây, hôm nay Vũ Tịnh đã không còn ở trong căn phòng này nữa. Đêm qua Vũ Tịnh vẫn chưa thể nói, nhưng hôm nay Vũ Tịnh vì Michael mà đã nói được, cuối cùng thì sức hút của Michael vẫn lớn hơn mình, nghĩ nghĩ một lúc Nhất Phàm cười không biết làm sao. Đêm nay, anh uống rất nhiều bia, nhưng mãi cũng không say, cuối cùng, anh cũng có hơi buồn ngủ rồi, anh không đắp lên người gì cả, chỉ nằm đó, đợi sáng mai khi thức dậy, mở mắt ra, không biết trên người mình có thêm tấm chăn không? Vũ Tịnh có xuất hiện trong phòng này không? Chắc là không đâu. Nghĩ đến điều này, đột nhiên mắt của Nhất Phàm ướt ướt, tuy trong phòng không có ai, nhưng anh vẫn đã dùng tay che mắt lại. Hoàn em hạnh phúc, anh đã làm được rồi, nhưng anh thật sự rất hối hận, rất đau lòng. Cứ thế, Nhất Phàm đã thiếp đi trong tâm trạng mâu thuẫn như thế.

Sáng sớm hôm sau khi ánh dương rọi vào phòng, Nhất Phàm thức dậy, giống như anh đã suy đoán, Vũ Tịnh không có về, nhìn những lon bia trên bàn, Nhất Phàm mới phát hiện đêm qua mình đã uống rất nhiều. Tắm rửa xong, thay đồ sạch sẽ, Nhất Phàm mới cảm thấy thoải mái hơn một tí. Cầm cà vạt trên sofa lên, Nhất Phàm đi đến bên bàn thắt nó vào, đã từng có lúc, tại nơi này, người thắt cà vạt cho anh là Vũ Tịnh, lúc đó cô không thể nói, nhưng Nhất Phàm lại không thất vọng và lạc lõng như hôm nay, lúc đó, tình yêu của họ không có gì ngăn cản, nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi. Tuy vừa thất vừa nghĩ những chuyện đau thương, nhưng Nhất Phàm vẫn đã thắt rất đẹp, con người đúng thật là loài động vật có năng lực thích ứng mạnh nhất, đã kích lớn cỡ nào đi nữa thì cũng có thể chịu được. Ra khỏi phòng, Nhất Phàm xuống nhà dùng bữa sáng với gia đình.

- Anh hai, sao không thấy chị dâu vậy? Bình thường chị dâu xuống trước anh mà. – Vẫn là Nhất Ninh phát giác ra sự biến hóa, nhìn nét mặt nghiêm túc của Nhất Phàm, Nhất Ninh đoán biết có gì đó. – Anh hai, tối qua chị dâu không có về chung với anh rồi phải không!

Nghe đến đây, mẹ Nhất Phàm giật mình.

– Nhất Phàm, vợ con làm gì thế, dạo trước thì chút nữa khiến cho cả nhà ta lên trang bìa, bây giờ còn cả gan qua đêm ở bên ngoài nữa?

Thấy vẻ mặt giận dữ của mẹ, Nhất Phàm đành gạt họ:

– Thật ra đêm qua vợ của Gia Đống, Doanh Doanh đó, bị viêm ruột thừa phải vào viện làm phẫu thuật. Bình thường Gia Đống chỉ được vợ chăm sóc thôi chứ làm gì biết chăm sóc người khác, Vũ Tịnh và Doanh Doanh lại là chị em tốt quen nhau từ hồi ở bên Mĩ nên tối qua Vũ Tịnh ở lại trong viện chăm sóc cô ấy. Mẹ, mẹ đừng nghĩ đi chỗ khác.

- Vậy thì cũng còn được, mẹ còn tưởng cô ta thật sự không biết xấu hổ đến thế chứ. – nghe Nhất Phàm giải thích, bà Hoắc mới bớt giận một tí.

- Mummy, tình cảm của chị dâu và anh hai tốt như vậy, chị dâu không có làm chuyện có lỗi với anh hai đâu. – Nhất Ninh nói tốt cho Vũ Tịnh, còn Nhất Phàm, anh nghe thấy những lời này lại cảm thấy rất chói tai, Vũ Tịnh và anh đã là thì quá khứ, Vũ Tịnh và Michael mới là thì hiện tại hoàn thành.

- Daddy mummy, Vũ Tịnh nói lại được rồi. – Tuy Nhất Phàm không muốn nói đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến Vũ Tịnh, nhưng hiện giờ Vũ Tịnh vẫn còn là con dâu của Hoắc gia, người nhà có quyền biết tình trạng của Vũ Tịnh bây giờ. Nghe vào thì đây là một tin tốt, nhưng trên mặt Nhất Phàm lại không vui vẻ chút nào, daddy mummy của anh cũng không có lộ ra đặc biệt vui mừng, người phấn khởi nhất chỉ mình có Nhất Ninh.

- Anh hai, chị dâu nói lại được thiệt hả? Sao tự nhiên nói lại được vậy? Anh nói em nghe với!

- Có gì đáng nói chứ, thì cũng giống như trong phim thôi, gặp phải chuyện gì đó kích thích rồi tự nhiên nói lại được thôi. – lời nói của bà Hoắc hình như còn đang oán trách gì đó.

Gặp phải chuyện gì đó kích thích, Vũ Tịnh đích thật đã gặp phải chuyện kích thích, là vì Michael. Nghĩ đến đây, tim Nhất Phàm lại tự nhiên thất lại.

- Mummy, chị dâu nói lại được là chuyện tốt, nhưng sao mẹ lại nói với giọng như vậy, giống như chị dâu là người ngoài vậy.

- Cô ta vốn dĩ không phải là con dâu lý tưởng của mẹ, nếu như không phải daddy của con chọn cô ta, làm gì mà cô ta vào được nhà chúng ta chứ. Gần đây còn liên tục xảy ra chuyện, làm cho cả nhà không có ngày yên ổn.

Bà Hoắc còn đang định nói tiếp thì đã bị Hoắc Cảnh Thiên chặn lại

- Bà không nói không ai nói bà câm đầu. – nghe thấy câu này, mẹ Nhất Phàm cũng đã chịu im miệng.

Nhưng nghe mẹ cằn nhằn như thế, lại thêm vào tâm trạng không tốt, Nhất Phàm đành mượn cớ về khách sạn rồi ra khỏi nhà. Phần sáng của anh chưa hề động đến.

Tiếp đó, Nhất Phàm trở về khách sạn, trong lòng anh còn có chút hy vọng, có khi nào Vũ Tịnh đã trở về làm việc rồi không, nhưng khi nhìn thấy căn phòng trống không, tim anh thật sự đã triệt để nguội lạnh.

Vừa vào phòng làm việc, điện thoại Nhất Phàm đã reo lên.

- Cậu Hoắc, tôi là Donna.

- Là cô à! Có chuyện gì sao? – nghe thấy giọng của Donna, Nhất Phàm thật sự cảm thấy kỳ lạ.

- Hiện giờ tôi đang ở sân bay.

- Sân bay? Cô ở đó làm gì? Michael còn đang trong viện mà.

- Tôi biết, nhưng bên cạnh anh ấy đã có Michelle, nếu đã quyết định buông tay thì làm triệt để một chút. Gần đây sức khỏe của daddy tôi không tốt lắm, tôi cũng muốn về thăm ông ấy. Hôm nay gọi cho anh là có một nguyên nhân, đạo trước Ngũ Tả Cường có tìm tôi.

- Hẳn tìm cô làm gì?

- Vì Hoắc thị giành được quyền tổ chức làm hẩn mất đi quyền thừa kế nhà hàng, nên hẳn đã mang hận trong lòng, tôi đã từ chối yêu cầu của hẳn, nhưng tôi nghĩ hẳn không dễ bỏ qua đâu.

- Cám ơn cô đã nhắc nhở, chúc cô thượng lộ bình an.

- Cám ơn anh, tạm biệt.

Kết thúc cuộc gọi, tim Nhất Phàm đúng thật là như bị thêm sương lên tuyết, ngay cả Donna cũng lựa chọn rời khỏi, vậy hoặc đã quyết định của mình là đúng. Nghĩ đến đây, Nhất Phàm lấy một văn bản trên xấp giấy tờ chất chồng xuống, chỉ có như vậy, anh mới có thể không suy nghĩ nữa.

Bên kia, Vũ Tịnh đã thức dậy vào sáng hôm sau khi bác sĩ vào tuần phòng, nhìn thấy áo khoác trên người, sandwich và cafe trên bàn, Vũ Tịnh biết Nhất Phàm đã từng đến. Cho đến giây phút đó, Nhất Phàm vẫn còn lo cho Vũ Tịnh, sợ cô lạnh, sợ cô không ăn tối lại đau bao tử, hiện giờ chắc chắn tim của anh ấy rất khó chịu, nhìn vợ mình nắm lấy tay của người yêu cũ, lần này tim của anh ấy e là tan nát thật rồi. Cafe đã nguội lạnh, cũng giống như trái tim mà Nhất Phàm yêu mình vậy, từ từ nguội lạnh, hơi ấm từ từ mất đi, thế nhưng Vũ Tịnh vẫn đã dùng hết sandwich và cafe lạnh đó, cô không biết cuộc chiến tranh lạnh của mình và Nhất Phàm sẽ còn phải đánh đến khi nào, nhưng cô sẽ chờ đến cuối cùng, chờ đến giây phút trời quang mây tạnh. Ăn xong sandwich, Vũ Tịnh gọi số của Donna, dù gì thì Donna ở đây vẫn sẽ thích hợp hơn, nhưng điện thoại bên kia đã tắt máy. Không tìm được Donna, Vũ Tịnh đành tiếp tục ở lại đây. Không lâu sau thì Michael cũng tỉnh lại.

- Michael, anh thấy sao? – Thấy Michael như muốn ngồi dậy, Vũ Tịnh cẩn thận giúp anh chỉnh lại giường.
- Tịnh Tịnh, sao em nói được vậy? – nghe tiếng của Vũ Tịnh, Michael thật sự không tin nổi.
- Còn không phải vì vị anh hùng như anh đã xả thân cứu người sao, em thấy đầu anh đầy máu, chắc là vì thế mà bị hoảng hồn và rồi tự nhiên đã nói lại được.
- Vậy thì tốt quá. À phải, sao em lại ở đây, Donna đâu?
- Em cũng không rõ, điện thoại Donna đã tắt máy, em không tìm được bạn ấy, anh thì lại cần có người chăm sóc, nên em ở lại đây.
- Là vậy à! Tịnh Tịnh, anh muốn uống nước. – lúc này Vũ Tịnh mới nhìn thấy môi của Michael khô đến thấy gân máu.
- Michael, bác sĩ nói tạm thời anh không thể ăn gì, cũng không được uống gì, em cũng chỉ có thể chấm nước muối lên môi anh thôi.

Nói rồi Vũ Tịnh cầm ly giấy chứa nước muối và cây bông gòn do y tá chuẩn bị sẵn lên, cẩn thận chấm lên môi Michael. Trước mắt của Vũ Tịnh là Michael, nhưng lúc này trong đầu cô lại toàn là hình ảnh của mình và Nhất Phàm, hai năm ở bên Nhất Phàm, anh đã chăm sóc Vũ Tịnh rất rất tốt, đứt chấu cũng đã không ít lần, lần đầu tiên, đó là lúc bao tử Vũ Tịnh bị co giật, lúc đó nhìn Nhất Phàm đứt từng miếng chấu ỳnh, trong lòng Vũ Tịnh vừa cảm động vừa kinh kỳ, trong lòng cô, Nhất Phàm không yêu cô, lúc đó trong lòng anh chỉ có một mình Tuệ Hân, anh không có chiếm hữu Vũ Tịnh, anh cũng không có nghĩa vụ phải chăm sóc cho Vũ Tịnh như thế, nhưng anh vẫn đã làm như vậy, giây phút đó, Vũ Tịnh thể hội sự lương thiện của Nhất Phàm. Sau đó, sau khi trở về từ Mỹ, Vũ Tịnh bị tái bệnh, tay run đến không cầm vững một vật nào, thậm chí còn làm đổ canh hạt sen, cuối cùng vẫn là Nhất Phàm đã lau tay cho cô và dứt cô uống canh, đêm đó, Nhất Phàm không từ chối lời khẩn cầu của Vũ Tịnh, anh đã nắm tay cô ngủ một đêm, đó là lần đầu tiên họ ngủ chung một giường, cũng bắt đầu từ lúc đó, Nhất Phàm phát hiện Vũ Tịnh không kiên cường như anh tưởng, còn Vũ Tịnh, cuối cùng cô cũng không phải chống đỡ một mình cực khổ như thế nữa. Lại sau đó nữa, trong công việc, hai người càng ngày càng ăn ý, trong cuộc sống, hai trái tim cũng ngày càng gần hơn, nhần cười mắt đi tìm lại được, Nhất Phàm làm nóng cơm cho Vũ Tịnh ăn, tuy Nhất Phàm đã say khướt trong ngày sinh nhật của Vũ Tịnh, còn gọi tên của Tuệ Hân, Vũ Tịnh thật sự có hơi ghen, nhưng cô cũng đã bắt đầu học được cách bao dung, học cách lý giải. Sau đó, tâm kết của Vũ Tịnh và ba được tháo gỡ, Vũ Tịnh với Nhất Phàm cũng ngày càng giống một đôi vợ chồng gương mẫu. Ngũ Tử Cường bày kế bắt cóc Vũ Tịnh khiến cô mất đi khả năng nói chuyện, lúc đó cuối cùng Nhất Phàm cũng mở miệng nói muốn chăm sóc Vũ Tịnh, tuy Vũ Tịnh biết, lúc đó suy nghĩ trong lòng Nhất Phàm vẫn là muốn chịu trách nhiệm nhiều hơn là tình cảm, nhưng vì không thể nói, cô lại bức thiết chấp nhận sự chăm sóc của Nhất Phàm. Đến khi Nhất Phàm muốn Vũ Tịnh trở thành người vợ thật sự của mình, Michael lại xuất hiện, còn Nhất Phàm thì lại kiên trì hoàn hạnh phúc cho Vũ Tịnh. Tuy phải hoàn em hạnh phúc, nhưng một ngày Vũ Tịnh còn ở bên cạnh mình, Nhất Phàm cũng không để cho Vũ Tịnh chịu tổn thương nào. Trong ngày Donna đến Hoắc thị gây sự, Nhất Phàm vì lo cho cảm nhận của Vũ Tịnh mà không cùng Vũ Tịnh về nhà, anh áp đá lên bên má bị sưng của Vũ Tịnh, băng bó bàn tay bị thương của Vũ Tịnh, để không ảnh hưởng Vũ Tịnh nghỉ ngơi, anh đã dựa vào cạnh giường ngủ suốt một đêm. Trước đây khi ở bên Tuệ Hân, chắc chắn Nhất Phàm đã không phải mệt mỏi như vậy, nhưng thời gian ở bên Vũ Tịnh, tim của anh nhất định rất mệt rất mệt. Đêm đó, cái đêm Vũ Tịnh thoa thuốc cho Nhất Phàm, chút nữa Nhất Phàm đã không khống chế được mình, muốn chiếm hữu, thích một người, nếu như không phải toàn bộ thì sẽ chỉ bằng không, nếu như đêm đó Nhất Phàm làm vậy, anh đã có thể trói buộc Vũ Tịnh ở bên mình suốt đời, nhưng cuối cùng lý trí đã chiến thắng tình cảm, đến giây phút đó, Nhất Phàm vẫn còn lo nghĩ cho cảm xúc của Vũ Tịnh. Nghĩ đến đây, nước mắt của Vũ Tịnh đã tuôn ra, nhưng vì đang ở trước mặt Michael, cô lập tức dùng tay lau đi. Michael không cảm thấy kỳ lạ với nước mắt của Vũ Tịnh, vì anh đã nhìn thấy từ sớm – từ lúc bắt đầu đến giờ Vũ Tịnh vẫn luôn xuất thần.

- Ở trước mặt anh, em muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, không cần phải làm ỳnh cực như vậy. – Michael không nhận được mà nói.
- Em không có khóc, chỉ là lúc này nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, có chút cảm xúc thôi. – cô không muốn nói đến Nhất Phàm trước mặt Michael.

- Nghĩ đến những chuyện gần đây? Vậy nước mắt của em lúc này là rơi vì anh hay là vì Hoắc Nhất Phàm?
- câu hỏi của Michael đích thực làm cho Vũ Tịnh có hơi không biết làm sao, cô không nghĩ đến Michael đã nhìn thấu mình.
- Nước mắt của em không rơi vì ai cả, sao bây giờ anh lại thích hỏi này hỏi nọ, hỏi đến cùng thế?
- Không rơi vì ai, Tịnh Tịnh, em đừng gạt anh nữa, là rơi vì Hoắc Nhất Phàm, đúng không! – Michael đã nói ra câu trả lời, Vũ Tịnh cũng không tranh biện gì nữa.
- Thật ra, khi em vì nhặt cái dây điện thoại mà đẩy anh ra, không hề để ý đến chiếc xe hàng đang chạy về phía mình, anh nghĩ lúc đó em đã cho anh đáp án rồi.
- Michael,

50. Chương 50

- Tịnh Tịnh, em không cần phải giải thích gì cả, khi em cần anh, anh đã không ở bên cạnh em, người ở bên em là Hoắc Nhất Phàm, người an ủi em là cậu ta, người giúp em là cậu ta, và điều quan trọng là khi cậu ta biết chúng ta gặp lại nhau, cậu ta vẫn có thể hoàn em hạnh phúc, anh nghĩ nếu đổi lại là anh, anh sẽ không làm được. Lần này, anh nghĩ em đã tìm đúng người.
- Michael, cảm ơn anh. – Vũ Tịnh không ngờ rằng tai nạn này lại có thể khiến cho Michael thật sự thức tỉnh.
- Nhìn Vũ Tịnh còn cầm ly và bông gòn ngồi đó mà cười khờ, Michael cũng gấp gáp lên.
- Em còn ngồi đây làm gì! Mau đi tìm Hoắc Nhất Phàm giải thích rõ ràng hiểu lầm giữa hai người, lần sau khi gặp anh, anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt oán phụ của em đâu.
- Michael, anh dám nói em là oán phụ, anh xấu chết đi được. – vừa nói Vũ Tịnh còn vừa giả vờ giơ nắm đấm lên đâm vào Michael.
- Được rồi được rồi, anh đầu hàng, em mà đánh anh xui là hôm nay không về được đó.
- Phải hen!
- Mau đi đi, em còn không đi anh đuổi em đi đó. – thấy Vũ Tịnh cuối cùng cũng cười vui vẻ trở lại, Michael cũng rất an ủi.
- Nhưng một mình anh ở đây được không?
- Có gì mà không được, anh là ai chứ, là thiếu gia mà, sẽ có người tới chăm sóc cho anh thôi. Người làm vợ người ta như em suốt đêm không về nhà, anh nghĩ Hoắc Nhất Phàm đau lòng mất thôi!
- Vậy em đi thật đó nha? – lúc này Vũ Tịnh thật sự muốn ngồi trực thăng bay thẳng đến bên Nhất Phàm ngay lập tức.
- Đi đi, em thật là lời thôi quá đi, thật không hiểu sao Hoắc Nhất Phàm lại thích em nữa, cưới người vợ như em thiệt là bị làm ồn chết thôi.

Lần này Vũ Tịnh không đấu khẩu với Michael nữa, cô cầm điện thoại và áo của Nhất Phàm lên, chạy ra phòng bệnh. Nhìn Vũ Tịnh chạy ra hừng khởi như thế, Michael đã nghĩ đến Donna, chính ngay lúc Vũ Tịnh rơi lệ, Michael dường như đã nhìn thấy mình của lúc trước, Vũ Tịnh khóc là vì Nhất Phàm, Michael cũng đã từng khóc vì Vũ Tịnh, hôm nay Michael nhìn thấy Vũ Tịnh khóc vì một người khác, trong lòng anh đích thật không dễ chịu, nhưng lúc trước, Donna đã đau lòng lần này đến lần khác như thế. Nghĩ đến đây, Michael bấm số của Donna, nhưng điện thoại đã tắt máy. Gọi đến công ty, nhân viên nói hôm nay cô không đi làm. Gọi về nhà, người làm nói sáng nay Donna đã về Mi, còn để lại cho anh một lá thư.

Một lát sau thì người làm mang thư đến bệnh viện.

“Michael, em nghĩ hiện giờ nhất định là anh rất ghét em, không muốn nhìn thấy em, không muốn nghe thấy giọng của em, nên em chỉ có thể viết thư cho anh. Khi đặt bút lên, em mới phát hiện từ lần đầu tiên chúng

ta gặp nhau đến nay cũng đã có 20 năm, lúc đó chúng ta đều chỉ có 6 tuổi, em vấp té trong vườn của nhà anh, anh đã đỡ em dậy, còn cười nói sao em lại bất cẩn như vậy. Nụ cười của anh lúc đó rất ấm áp, động tác của anh rất tỉ mỉ, ngay cả daddy mummy của em cũng không tỉ mỉ như thế, thích anh có lẽ là bắt đầu từ lúc đó. Sau đó, chúng ta trở thành bạn học, bạn gái bên cạnh anh thay hết người này đến người khác, còn em thì vì là anh em tốt của anh nên vẫn luôn ở bên anh. Ban đầu em nói chúng ta chơi trò yêu lên, còn anh thì luôn nói vì quá thân với em nên không có truyền điện, nhưng em lại thích cách nói yêu lên hơn, vì bấy lâu nay em vẫn luôn yêu thầm anh. Năm em 16 tuổi, anh đã tặng em một chiếc hộp âm nhạc hình trái tim, nhóm bạn của em lại chọc em nói anh yêu thầm em, cá là anh không dám hôn em, nhưng vì anh sĩ diện, vì anh hiếu cường nên em đã có nụ hôn đầu tiên mà anh tặng cho em, bắt đầu từ giây phút đó, em đã quyết định ở bên anh mãi. Em tưởng rằng sẽ có một ngày, khi anh đã chán chường với những cô bạn gái của anh, thì anh đã định tâm lại, và nhìn thấy em. Nhưng, cuối cùng tim của anh đã chạy đến bên Vũ Tịnh, nhìn thấy tình cảm hai người ngày càng nồng nhiệt, em thật sự không cam tâm, vì thế em đã làm ra hiểu lầm đó, làm cho bạn ấy rời khỏi anh. Khi ở Pháp, anh đã vì quá đau lòng mà hôn em, chiến hữu em, mỗi ngày nhìn anh tưởng nhớ Vũ Tịnh, nhưng em vẫn vô oán vô hối mà ở bên cạnh anh, em vẫn chịu chờ đợi, chờ đợi kỳ tích. Nhưng, anh và Phương Vũ Tịnh gặp nhau, anh còn khẩn trương cho bạn ấy như vậy, khi biết những tấm hình đó là do em kêu người chụp lên, anh không vì vậy mà tức giận mà chỉ lo lắng cho Vũ Tịnh, lúc đó, em thật sự không chịu được nữa, em cảm thấy mình không nên kiên trì nữa. Bây giờ, không biết khi đọc lá thư này Vũ Tịnh có ở bên anh hay không, nhưng em nghĩ, cuối cùng chắc bạn ấy cũng sẽ trở về bên anh. Em không muốn chúc hai người hạnh phúc, vì lời chúc phúc này là dư thừa. Cảm ơn anh bấy lâu nay đã cho em ở bên cạnh anh, bắt đầu từ hôm nay, cuối cùng anh cũng đã có thể buông bỏ tất cả để yêu người mà anh muốn yêu, em nghĩ đây là kết cục tốt nhất cho cả hai chúng ta. Donna.”

Đọc xong lá thư, trong lòng Michael thật sự không dễ chịu, sự cố chấp của anh bao năm nay vẫn luôn là cái gai trong lòng Donna. Minh thật sự đã tổn thương Donna rất sâu, muốn bù đắp, nhưng lại cảm thấy lực bất tòng tâm.

Còn Vũ Tịnh thì sao? Rời khỏi bệnh viện, cô đã đón taxi đến Hoắc thị, ôm cái áo của Nhất Phàm trong tay, ngửi lấy mùi hương của anh, trong lòng Vũ Tịnh có một niềm hạnh phúc chưa hề có, trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cô và Nhất Phàm cũng có thể bỏ tất cả bao phục xuống, làm một đôi vợ chồng thật sự. Khi đến tầng cao nhất, mở cửa phòng Nhất Phàm ra, anh còn đang vui đùa trong các văn bản, đại khái là Nhất Phàm tưởng người đi vào là Cathy nên chỉ nói một câu “Cathy, cô để lên bàn là được.” Nhưng không nghe thấy tiếng gì, anh mới ngẩng đầu lên, lúc này anh mới phát hiện người đứng trước mặt mình là Vũ Tịnh.

- Em đến đây làm gì, không ở bệnh viện chăm sóc Michael sao? Đêm qua trong bệnh viện em khẩn trương đến vậy, chẳng phải ngay cả bác sĩ cũng đã xem em là bà Quan rồi sao? – hôm nay trông thấy Vũ Tịnh, tình cảm trong lòng Nhất Phàm thật sự là quá phức tạp rồi, yêu hận lẫn lộn.

- Nhất Phàm, em và Michael không có chuyện gì hết, hôm qua anh ấy vì cứu em nên mới bị thương, em thật sự rất áy náy nên mới ở lại trong bệnh viện đợi anh ấy tỉnh lại.

- Nếu đã áy náy như vậy thì trở về tiếp tục chăm sóc cậu ta đi, đây không phải là nơi em nên tới. – Tuy biết những lời mình nói rất khắc khe, nhưng Nhất Phàm muốn Vũ Tịnh hãy đi khỏi, anh không muốn nhìn thấy cô, anh không muốn dây dưa trong cuộc tình ba góc này nữa.

- Nhất Phàm, người nên ở lại bên cạnh Michael là Donna, không phải em.

- Anh nghĩ chắc em vẫn chưa biết, sáng nay Donna đã về Mĩ rồi, cô ta đã buông tay rồi, anh nghĩ bây giờ đã không còn gì ngăn cản giữa em và Michael nữa. – nghe thấy tin này, Vũ Tịnh thật sự kinh ngạc, chẳng trách hôm nay thái độ của Nhất Phàm đối với cô lại kỳ lạ như vậy, thì ra là Donna đã đi, Nhất Phàm cảm thấy anh ấy và mình không còn chuyện cơ nữa.

- Nhất Phàm, – Vũ Tịnh vừa định giải thích thì Gia Đồng đi vào, nghe tiếng của Vũ Tịnh anh cũng giật mình.

- Vũ Tịnh, em để áo của anh lên ghế là có thể đi được rồi, anh và Gia Đồng còn có việc phải thương lượng. Em ở đây không tiện lắm. – khi nói câu này trên mặt Nhất Phàm không một chút cảm xúc.

- Ừm. – Vũ Tịnh để áo lên ghế, gật đầu chào Gia Đồng rồi rời khỏi.

- Hôm nay cậu sao vậy? Bình thường rất nhỏ nhẹ với Vũ Tịnh mà, sao hôm nay lạnh ngắt vậy, còn nữa, Vũ Tịnh nói lại được từ khi nào vậy?
- Hôm qua, Michael vì cứu Vũ Tịnh gặp phải tai nạn giao thông, Vũ Tịnh đại khái là bị hoảng nên đã nói lại được. – khi nói những lời này, Nhất Phàm vẫn xem giấy tờ, vẻ mặt chẳng hề gì.
- À, thì ra là ghen! Khi cô ấy không thể nói thì ngày ngày mong cho cô ấy nói được, bây giờ nói lại được rồi, hai người lại chơi trò ghen tuông, thiệt là hết cách với cô cậu.
- Nick, tôi phát hiện hôm nay anh nói hơi nhiều. – Nhất Phàm ngẩng đầu lên cười nói, hai người lại bắt đầu đi vào công việc.

Vũ Tịnh một mình đi thang máy rời khỏi Hoắc thị. Lúc này khi đi thang máy lên đây, trong lòng cô vui sướng biết bao, nhưng sự chế giễu của Nhất Phàm không khác nào một gáo nước lạnh tát vào người cô. Vũ Tịnh biết mình không nên trách Nhất Phàm, gần đây anh đã bị cái kế hoạch “Hoàn em hạnh phúc” làm cho đau đầu lắm rồi, nhưng bây giờ, cô lại không kìm nén được cơn giận, vốn dĩ hôm nay hai người đã có thể nắm lấy hạnh phúc, nhưng hiện giờ lại không biết phải tiếp tục cuộc chiến này đến ngày tháng năm nào đây. Rời khỏi Hoắc thị, Vũ Tịnh không đón xe về nhà mà cô đi bộ. Đi được một đoạn khá xa, Vũ Tịnh nhìn thấy một siêu thị, dù gì hôm nay cũng rảnh rỗi, thế là cô cũng bắt chước các bà nội trợ dạo siêu thị. Nhìn thấy một túi táo nhỏ, Vũ Tịnh lại nhớ đến bác sĩ dặn Michael phải ăn nhiều chè hạt sen táo đỏ** (có chú thích), và vì thế cô lại đi mua thêm hạt sen, hôm nay làm một bà nội trợ luôn vậy, về nhà nấu cơm, nấu chè. Đại khái là Vũ Tịnh không có kinh nghiệm gì khi mua những thứ này, nên kết quả là cô đã mua rất nhiều hạt sen, khi ra quầy thu ngân, cô nhân viên đã nhìn Vũ Tịnh với ánh mắt rất kỳ lạ, vì đa số người đến siêu thị mua hạt sen và táo đỏ đều là những bà mẹ lớn tuổi, và lại đa số là mua để cho con dâu bổ dưỡng sau khi mới sinh, nhưng Vũ Tịnh nhìn trái nhìn phải cũng không giống người đã làm mẹ. Ra khỏi siêu thị, Vũ Tịnh cầm lấy một túi lớn đựng hạt sen và táo nhỏ đón taxi về nhà. Ngồi trên xe, Vũ Tịnh vẫn còn nhớ lời thoại đầu tiên của Nhất Phàm lúc này “Em đến đây làm gì, không ở bệnh viện chăm sóc Michael sao? Đêm qua trong bệnh viện em khẩn trương đến vậy, chẳng phải ngay cả bác sĩ cũng đã xem em là bà Quan rồi sao?” Hoắc Nhất Phàm, anh đã thích ghen như vậy thì tại sao còn đòi hoàn em hạnh phúc nữa chứ. Anh đúng là anh chàng thích sĩ diện sống chịu tội.

** (thật ra thì món này là nhãn và táo nhỏ, nhưng mà tiếng V ko có món này, chỉ có món hạt sen táo đỏ nên GG dịch vậy, thật chất thành phần của nó vẫn là nhãn và táo chiếm chủ đạo, nên sen ở đây sẽ là nhãn. Báo cáo hết!)

Khi về đến nhà thì ba mẹ Nhất Phàm đều đã ra ngoài, trong nhà chỉ còn mình chị Dung. Vũ Tịnh tắm rửa xong, ăn chút đồ rồi bắt đầu cùng chị Dung lột vỏ hạt sen vì sen để trong tủ lạnh sẽ làm giảm giá trị dinh dưỡng, chị Dung và Vũ Tịnh lột vỏ ra xong thì nấu một nồi chè. Buổi chiều, chị Dung cũng đến siêu thị mua ít đồ, còn lại một mình Vũ Tịnh ở nhà canh chừng nồi chè. Vì lửa rất nhỏ, nên chè sôi rất chậm, nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng sẽ đến lúc sục sôi thôi, cũng giống như tình cảm của Vũ Tịnh và Nhất Phàm vậy, họ đã trải qua giai đoạn nóng dần, nhưng tại sao vẫn chưa đợi được giây phút sục sôi?

Nấu chè xong, Vũ Tịnh mang vào viện cho Michael. Tuy Vũ Tịnh đã tỏ ra không có gì, nhưng Michael vẫn đã nhìn thấy Vũ Tịnh không vui.

- Sao mà em vẫn còn vẻ mặt oán phụ thế này, còn chưa huê với Hoắc Nhất Phàm à? – Michael vừa ăn chè vừa nói.
- Đâu có, em và Nhất Phàm không có gì.
- Cái gì không có gì, em đó, làm gì mà biết nói dối. Cậu ta vẫn còn hiểu lầm em?
- Donna về Mĩ rồi, anh biết không?
- Biết, cô ấy có để lại cho anh lá thư. Vì vậy mà Hoắc Nhất Phàm giận em? Cậu ta tưởng cậu ta và em không còn chuyển cơ nữa?

- Ừm, gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, em nghĩ Nhất Phàm cũng sắp điên lên rồi, anh ấy đã không còn có thể lý trí mà suy nghĩ việc giữa em và anh ấy nữa.

- Có cần anh gọi điện cho cậu ta không?

- Không cần, còn là để em giải quyết anh ấy cho. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, em không thể chỉ đợi anh ấy nắm lấy em nữa, lần này nên là em nắm lấy anh ấy.

- Đúng rồi đó, vậy mới phải chứ! – Michael nói xong câu này thì cả hai cùng cười lên.

Vũ Tịnh dùng bữa tối trong bệnh viện xong thì đón taxi về nhà. Tuy ngoài miệng nói phải nắm lấy Nhất Phàm, nhưng hiện giờ cô lại không đủ lòng tin. Khi Vũ Tịnh về đến nhà thì Nhất Phàm vẫn chưa về, cả nhà đã ăn tối xong và đang ngồi trên sofa ăn chè. Thấy ba mẹ của Nhất Phàm đều có mặt, Vũ Tịnh muốn giải thích chuyện tối qua nhưng bị bà Hoắc chặn họng. Không bao lâu thì Nhất Phàm về, trên tay anh còn cầm lấy văn bản.

- Anh hai, mau qua đây đi, tối nay có chè do chị dâu nấu cho anh nè, chè hạt sen táo đỏ. – nghe tên này, Nhất Phàm hiểu ra ngay. Làm gì mà nấu ỉnh, là nấu cho Michael.

- Daddy mummy con còn có nhiều giấy tờ phải xem, con lên phòng trước.

Nhất Phàm nói xong thì đi lên lầu, từ lúc anh vào cửa đến giờ anh không nhìn Vũ Tịnh lấy một cái. Nhất Phàm đi rồi, Vũ Tịnh cũng đi lên theo anh. Nhưng khi Vũ Tịnh vào phòng thì Nhất Phàm lại chui vào phòng tắm, giống như đang cố tình né tránh Vũ Tịnh vậy. Vũ Tịnh cũng không còn giận nữa, cô chỉ trải giường cho Nhất Phàm, pha sẵn Blue Mountain cho anh tăng ca tối nay. Nhất Phàm trở ra phòng tắm thì đến bàn làm việc bắt đầu xem văn bản.

- Có cần em phụ không? – Vũ Tịnh đứng sau lưng Nhất Phàm hỏi nhỏ.

- Không cần đâu, công việc hôm nay cũng không nhiều lắm, một mình anh ứng phó nổi. Em đừng tăng ca với anh nữa, đêm qua trong bệnh viện chắc em ngủ không ngon rồi, nghỉ sớm đi. – Nhất Phàm không nhìn Vũ Tịnh khi nói những lời này.

51. Chương 51

- Ừm. – Vũ Tịnh cũng không kiên trì gì nữa, chỉ là vết thương trên tay Nhất Phàm hình như nhắc nhở Vũ Tịnh gì đó.

Sau khi tắm xong, Vũ Tịnh đi nghỉ, nhưng hôm nay cô không ngủ trên giường, mà ngủ trên sofa. Sofa đích thật không thoải mái bằng giường, nhưng có lẽ là hôm nay Vũ Tịnh thật sự đã quá mệt, nên không bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ.

Khi Nhất Phàm làm việc xong thì đích thật có hơi trễ. Nhất Phàm vẫn đi về phía sofa theo thói quen và rồi anh mới phát hiện Vũ Tịnh đã nằm trên đó và cô đã để giường lại ỉnh. Nhìn Vũ Tịnh, đột nhiên Nhất Phàm cảm thấy mình rất không có phong độ, anh lại lần nữa thua cho Vũ Tịnh. Thấy Vũ Tịnh đã ngủ say, Nhất Phàm cũng không quấy nhiễu cô, đi đến bên giường, anh mới phát hiện trên tủ đầu giường, Vũ Tịnh đã để sẵn nước lọc, thuốc tiêu viêm và kem thoa ỉnh, bên cạnh còn có một tờ giấy nhỏ “Cho dù có chống đối với em thì cũng đừng làm khó cơ thể của mình.” Đọc thấy câu này, Nhất Phàm cười rồi, câu này từng là câu mình viết cho Vũ Tịnh. Lần đó vì Nhất Phàm không biết lễ tình nhân là sinh nhật của Vũ Tịnh, bản thân anh đã uống say trong đêm đó, Vũ Tịnh không vui nhưng lại không thể biểu lộ ra ngoài nên đã nói dối và từ chối lời mời ăn trưa của Nhất Phàm, còn bản thân cô thì ngồi trong phòng tức tối, lúc đó Nhất Phàm đã viết một câu như thế an ủi cô, không ngờ hôm nay Vũ Tịnh cũng dùng lại cách này an ủi anh. Nhìn tờ giấy trên tay, Nhất Phàm nhớ lại những ngày Vũ Tịnh không thể nói, lúc đó những tờ giấy này là công cụ giao lưu tình cảm của họ, trong lòng Nhất Phàm rất cảm thương, rất áy náy, bình giảng của anh đã vô tình làm tổn thương Vũ Tịnh và cũng tự tổn thương mình. Uống thuốc và thoa kem xong, Nhất Phàm để tờ giấy vào túi áo vest, ngày mai trong chiếc hộp sưa tẩm của anh lại có thêm một tờ. Trở về giường, nhìn thuốc và ly trên đầu tủ, Nhất Phàm lại cảm xúc. Đây chính là sức hút của Vũ Tịnh, cô sẽ không cãi cò với

người khác mà chỉ lẳng lặng làm những việc mà cô cho là phải làm. Chính những cảm động nho nhỏ này vô tình đã làm cho trái tim của Nhất Phàm bình tĩnh hơn.

Sáng hôm sau, Nhất Phàm không còn làm ra vẻ mặt hằm hằm nữa, nhưng cả hai vẫn còn đang cương, Vũ Tịnh cũng không gấp gáp tỏ tình với Nhất Phàm, cô biết cho dù hiện giờ cô có nói với Nhất Phàm một ngàn một vạn lần em yêu anh thì Nhất Phàm cũng không nghe lọt vào tai, anh sẽ không tin. Trong khách sạn, ngoại trừ công việc họ, họ rất ít khi nói chuyện, buổi trưa Vũ Tịnh cũng không dùng bữa với Nhất Phàm mà đến bệnh viện thăm Michael. Tuy là bà Hoắc, nhưng Vũ Tịnh biết, ở trong khách sạn, cô và Nhất Phàm vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới, cô không thể lấy giờ hành chánh mà làm việc riêng của mình, dù rằng Nhất Phàm cũng sẽ không nói gì. Trưa nay, Nhất Phàm và Gia Đồng vừa vào thang máy thì Vũ Tịnh cũng vừa đúng lúc chạy tới. Nhìn thấy Vũ Tịnh, mặt Nhất Phàm không có biểu hiện gì. Gia Đồng và Nhất Phàm xuống căn tin ở lầu 2 ăn trưa nên Gia Đồng bấm số 2, còn Vũ Tịnh thì bấm số 1.

- Vũ Tịnh, cô không xuống căn tin ăn trưa sao, xuống lầu 1 làm gì?

- Tôi vào bệnh viện thăm một người bạn. – khi nói câu này, Vũ Tịnh chú ý tới nét mặt của Nhất Phàm không tươi lắm.

- Thì ra là vậy!

- Nick, ông xã của tôi làm phiền anh nha. – Vũ Tịnh muốn dùng câu nói này làm không khí nhẹ nhõm hơn, nhưng mặt Nhất Phàm vẫn rất nghiêm túc.

Không bao lâu thì đã đến lầu 2, vừa ra thang máy Gia Đồng liền hỏi Nhất Phàm người Vũ Tịnh đi thăm có phải là Michael không, Nhất Phàm cũng chỉ nói sự thật. Gia Đồng cười anh thật là rộng lượng, có thể nhìn vợ của mình đi thăm người yêu cũ. Trong lòng Nhất Phàm thì rõ ràng hơn ai hết, không phải là anh rộng lượng, mà là không có cách nào khác, Vũ Tịnh gặp Michael trước, đó là vận mệnh, dù anh có muốn nắm lấy Vũ Tịnh cỡ nào đi nữa thì hình như cũng không được.

Đến bệnh viện, Michael không ở trong phòng mà đang ngồi trên ghế đá dưới khuôn viên.

- Thì ra anh ở đây à, ở đây gió lớn, không sao ư? – Vũ Tịnh cũng đến ngồi bên cạnh Michael.

- Không sao, nếu như không phải vì tai nạn này, anh nghĩ anh sẽ không biết trước đây anh đã hạnh phúc cỡ nào. Em xem, những người ở trong này không phải gãy tay thì gãy chân, không bị bệnh này thì bị ung thư. Anh có ba mẹ, có sự nghiệp, còn có Donna bên cạnh, nhưng anh lại không biết trân trọng. Sau khi em rời khỏi anh, anh cứ luôn cảm thấy mình rất bị tổn thương, nhưng gần đây, sau khi đã nói rõ ràng với em, cả người anh đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bây giờ có thể ngồi đây với em như bạn bè, anh thật sự rất vui. Nếu như lúc trước anh hiểu rõ những việc này sớm hơn, anh nghĩ hiện giờ anh và Donna sẽ rất hạnh phúc.

- Bây giờ anh hiểu ra cũng đâu có muộn đâu! Chẳng phải chỉ việc mua một vé máy bay là có thể giải quyết vấn đề rồi sao. Donna sẽ tha thứ cho anh và tiếp nhận anh. Em nghĩ trên thế giới này không còn ai quan tâm và biết chăm sóc cho anh hơn Donna nữa.

- Vé anh đã đặt rồi, chuyến bay hôm sau. Thật ra, mummy gọi điện nói ba của Donna bị bệnh đã vào viện, vả lại còn bệnh rất nặng, anh nghĩ anh nên về đó xem thế nào. Nhưng mà, để một mình em ở HK không biết có được không?

- Cái gì mà không biết có được không? Em bây giờ đâu phải một mình, em có ông xã mà! – tuy nói thế nhưng sự ử rử trên mặt Vũ Tịnh không qua khỏi mắt Michael.

- Nhưng mà anh thấy em còn chưa nắm được Hoắc Nhất Phàm đó!

- Ừm, thật ra bây giờ em rất hối hận, nếu như lúc đó em chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy, có phải mọi việc sẽ không diễn ra như vậy không? Những ngày này em rất mệt mỏi, Nhất Phàm cũng rất mệt mỏi, có lúc em thật sự rất muốn tìm một nơi nào đó để núp vào khóc một trận cho đã, nhưng ngay cả một chỗ như thế em cũng không tìm được.

- Tịnh Tịnh, thật ra, anh nghĩ có phải tất cả những việc này đều do ông Trời sắp đặt sẵn cả không? Em không nhận lời cầu hôn đó, có khi không phải là vì em không muốn tổn thương Hoắc Nhất Phàm như em đã tưởng, mà là lúc đó em không kiên định như bây giờ, thật ra em không có lòng tin với mình, cho đến hôm nay, trải qua khoảng thời gian này, em biết được Hoắc Nhất Phàm thật sự là người xứng đáng cho em chờ đợi nên bây giờ em mới vừa hối hận lại vừa đau lòng. Nhưng không sao đâu, nếu như thật sự không được thì anh sẽ giúp em.

- Michael, làm ơn anh đừng làm vậy, đến lúc đó anh sẽ càng giúp càng rồi đó.

- Vậy thì tự em lo đi, sau đó đưa Hoắc Nhất Phàm đến sân bay tiễn anh đó nha!

- Được thôi! – Vũ Tịnh đã nói thế, nhưng trong lòng cô vẫn không đủ lòng tin.

Hôm nay là ngày Michael rời khỏi HK, nhưng Vũ Tịnh vẫn chưa giải quyết ổn thỏa Nhất Phàm, cô cũng không nói cho Nhất Phàm nghe hôm nay Michael về Mĩ, cô chỉ dậy từ rất sớm, đến quán ăn bên cạnh Quan thị xếp hàng mua bánh đậu đỏ, sau đó đón taxi ra sân bay.

Từ xa Michael đã nhìn thấy một mình Vũ Tịnh đến, quả nhiên đã như anh đoán, Vũ Tịnh vẫn chưa có cách giải quyết Hoắc Nhất Phàm.

- Michael, xin lỗi, em chạy đi mua bánh đậu đỏ, em còn sợ anh không đợi em mà lên máy bay đi rồi.

- Không đâu, bạn bè nói chữ tín mà! Anh có không lên máy bay cũng sẽ chờ em đến. – lần này Michael không nói dối, bây giờ anh đã có thể tiếp nhận quan hệ của anh với Vũ Tịnh.

- Hôm nay là lần cuối cùng em mua bánh đậu đỏ cho anh, và cũng có thể là lần cuối cùng anh ăn bánh đậu đỏ, đợi sau khi anh và Donna làm hòa, em nghĩ anh cũng không cần đến nữa. – Michael nghe cô nói vậy, anh gật đầu, đích thật là vậy, sau này trong cuộc sống của anh chỉ còn có thể có Cheese cake và tây mễ lộ do Donna làm.

- À phải, hình như hôm nay thiếu một người nhĩ! Em còn chưa giải quyết xong ông xã của em sao! Xem ra vẫn chỉ có anh ra tay giúp em thôi. – Michael vừa nói vừa bấm nút gọi vào số của Nhất Phàm, điện thoại đang trong trạng thái chờ. Nhất Phàm đã bắt máy, anh còn chưa nói gì thì đã nghe thấy cuộc đối thoại của Michael và Vũ Tịnh ở đầu dây bên kia.

- Anh muốn giúp em bằng cách nào đây, em không có nói cho anh ấy biết hôm nay anh đi. Hiện giờ việc em có thể làm là chờ, chờ anh ấy phát hiện.

- Cũng phải, hai người cũng trải qua hai năm rồi, thêm mấy ngày nữa cũng đâu có sao. Em vì nhặt cái dây điện thoại đó mà phớt lờ luôn chiếc xe hàng, em có thể dừng cảm như vậy, anh nghĩ em sẽ có thể đợi đến lúc trời quang mây tạnh. Thật ra anh cảm thấy lúc đó mình rất khờ, sao lại đi cứu em chứ, nói không chừng em bị thương bất tỉnh, Hoắc Nhất Phàm sẽ lại cầu hôn em lần nữa. – Michael cố ý nói rất lớn tiếng đoạn này, và đến hôm nay Nhất Phàm mới biết được câu chuyện phía sau.

- Lúc đó làm sao mà thấy xe hàng được chứ, trái tim đó là trái tim của Nhất Phàm, em không thể nào nhìn nó rút ở giữa đường mà làm ngơ được! – nghe thấy câu này, cuối cùng Nhất Phàm cũng đã hiểu tâm ý của Vũ Tịnh.

- Được rồi, anh đâu phải Hoắc Nhất Phàm, lời tỏ tình này của em còn là thích hợp nói ở trước mặt cậu ta hơn. – Michael nói xong, anh và Vũ Tịnh bật cười, bên kia Nhất Phàm cũng cười. Và cũng trong lúc này, bảng chỉ thị hiển thị chuyến bay của Michael bắt đầu lên máy bay.

- Tịnh Tịnh, có thể đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy, lần sau khi gặp nhau, bên cạnh em có thể có Hoắc Nhất Phàm, còn bên cạnh anh có thể có Donna, anh không thể gọi em như vậy nữa. Em nói đúng, cứ nghĩ về quá khứ sẽ chỉ che mắt đôi mắt vốn có thể nhìn thấy con đường đi đến hạnh phúc của mình, bây giờ đã là lúc anh phải mở mắt ra rồi. Trong bức email của em, em nói em và Hoắc Nhất Phàm đã cùng trải qua rất nhiều việc, ly rượu tình yêu mà cậu ta cho em bây giờ là đầy, bây giờ anh nghĩ anh nên tin điều đó. Tuy câu này rất sến, nhưng anh vẫn muốn nói, anh hy vọng em hạnh phúc. Thật đó.

- Cám ơn anh Michael. À phải, quà của em đâu?

- Quà gì?

- Ngày mai là lễ tình nhân, lại là sinh nhật của em, lúc trước anh kẹo lằm, tặng một miếng chocolate là muốn xong chuyện, hôm nay em không tha cho anh đâu.

- Quà sinh nhật, anh đã tặng em rồi.

- Là gì vậy? Sao em không thấy?

- Đã nói là quà sinh nhật thì đương nhiên là ngày mai mới biết chứ, hơn nữa sẽ có người nói cho em nghe đó là gì.

- Vậy còn quà lễ tình nhân?

- Cô nương, xin hỏi em là bạn gái của anh sao? Đi tìm ông xã của em đó! Không chừng cậu ta sẽ cho em một surprise rất là lớn rất là lớn đó. – Michael vừa nói còn vừa giang tay ra làm một động tác rất khoa trương.

- Nói chơi hoài. Anh vào đi.

- Tạm biệt. Em đi trước đi! Lúc trước khi ở bên em, hình như anh chưa bao giờ chú ý sau lưng của em, hôm nay, anh muốn ghi nhớ nó vào ký ức, sau này khi nghĩ đến em, anh hy vọng cái anh nhớ đến không phải nụ cười của em, không phải gương mặt của em mà là lưng của em, anh nghĩ như vậy đối với Donna, với Hoắc Nhất Phàm cũng sẽ công bằng. – khi nói những lời này, Michael vẫn có chút động tình và thương cảm.

- Ừm. Vậy em đi nha. Thượng lộ bình an.

- Michelle, quay người đi rồi thì đừng quay đầu lại nữa, quên những cái nên quên, buông bỏ những cái nên bỏ xuống, như vậy em mới có thể hạnh phúc.

Vũ Tịnh không nói gì nữa, chỉ gật đầu. Quay người đi, cô đích thật không quay đầu lại nữa, chỉ có quên đi quá khứ, thì mới có thể nhớ đến hiện tại, hiện giờ cái cô nên ghi nhớ là cuộc sống của cô với Nhất Phàm.

Thấy Vũ Tịnh quay người đi, Michael đưa điện thoại lên tai.

- Michael, cảm ơn anh. – lần này là Nhất Phàm nói trước.

- Anh không nên nói cảm ơn với tôi, tôi chỉ mang những lời Michelle muốn nói với anh truyền đến cho anh thông qua điện thoại. Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, Michelle đã yêu anh trong tâm trạng như thế, cuộc chuyển lời trực tiếp này chính là quà sinh nhật mà tôi tặng cho cô ấy, còn việc bây giờ anh nên nghĩ là sẽ tặng gì cho cô ấy làm quà lễ tình nhân. Michelle sẽ là một người vợ tốt, hy vọng anh trân trọng cô ấy.

- Tôi biết rồi.

- Tôi không nói với anh nữa, tôi phải lên máy bay rồi.

- Ừm, thượng lộ bình an.

- Cảm ơn anh. Tạm biệt. – Michael cúp máy, đi lên chuyến bay về Mỹ.

Vũ Tịnh ra khỏi đại sảnh sân bay, bầu trời hôm nay rất tốt, trời rất xanh, không một áng mây, rất bình lặng, mình và Nhất Phàm khi nào mới có thể tìm lại được sự bình lặng này? Tìm lại được hạnh phúc đã mất?

52. Chương 52

Ngồi trong phòng làm việc, Nhất Phàm kéo tủ lấy chiếc hộp màu tím bên trong ra, trong hộp là những tờ giấy Vũ Tịnh đã viết cho Nhất Phàm, và ở phía trên xấp giấy này, chiếc nhẫn từng bị Vũ Tịnh từ chối đang lẳng lẳng nằm đó. Vũ Tịnh, không biết nhẫn cưới có phải là một món quà valentine rất lớn với em không nhỉ? Cầm chiếc nhẫn trong tay, nhớ lại những việc xảy ra trong những ngày qua, Nhất Phàm bật cười, cuối cùng cũng đã có thể không hoàn em hạnh phúc nữa, mà là cho em hạnh phúc, chúng ta đã đợi được rồi.

Chương 20 : Lễ tình nhân của năm thứ hai

Đợi khi Vũ Tịnh về đến khách sạn thì Nhất Phàm và Gia Đồng đã ra ngoài chuẩn bị cho Niên hội Nhà hàng Quốc tế. Trở về phòng làm việc, Vũ Tịnh cũng bắt đầu xem giấy tờ, đối hạch tư liệu, tuy còn đang chiến tranh lạnh với Nhất Phàm nhưng hiện giờ Vũ Tịnh thật sự rất nhẹ nhõm, một cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có. Đạo trước, chính trong căn phòng này, Donna đã vì chuyện của Michael và Vũ Tịnh mà đến đây náo loạn, lúc đó Vũ Tịnh không thể nói, lúc đó tay Vũ Tịnh còn đang run, lúc đó Vũ Tịnh yếu ớt và vô trợ, là Nhất Phàm, anh đã lặng lẽ ở bên cạnh cô, là Nhất Phàm đã làm tắt cả vì cô, cho Vũ Tịnh nhận rõ trái tim của mình ở đâu. Lúc đó, có lẽ Vũ Tịnh hận Donna, ghét sự dây dưa không rõ ràng của mình và Michael, nhưng hiện giờ, cô và Michael có thể làm bạn tốt của nhau, sau này khi gặp lại Donna, cô tin rằng hai người sẽ lại là chị em tốt như xưa, tất cả rồi cũng sẽ qua đi, lúc này đây, Vũ Tịnh đang lặng lẽ chờ đợi đám mây đen cuối cùng giữa cô và Nhất Phàm tan ra, khi trời quang mây tạnh, tin rằng họ sẽ thật sự nắm bắt được giây phút họ có nhau.

Hôm nay Nhất Phàm ra ngoài làm việc về rất trễ, vì thế anh đã gọi điện cho Vũ Tịnh. Tuy hôm nay Nhất Phàm đã hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của Vũ Tịnh, nhưng anh muốn để lại toàn bộ bất ngờ cho ngày mai, để đến sau khi anh đi thăm Tuệ Hân xong. Giọng của Nhất Phàm vẫn đầy sức hút, nhưng vẫn đã thiếu sự nhỏ nhẹ và ấm áp của lúc trước. Nhưng Vũ Tịnh cũng đã không tính toán gì nữa, hiện giờ việc cô muốn làm chỉ là đợi mà thôi.

Sau khi bàn xong chuyện làm ăn, ăn tối xong thì cũng đã 9 giờ, vì Nhất Phàm đã uống chút rượu trong bữa cơm nên hôm nay Gia Đồng làm tài xế của anh. Tuy đã uống rượu, nhưng Nhất Phàm không hề say, làm sao mà anh còn có thể không tỉnh táo chứ? Những ngày này anh đã tự chủ trương cố chấp thi hành cái kế hoạch “Hoàn em hạnh phúc” đó, hoàn toàn không lắng nghe lời nói trong lòng của Vũ Tịnh, kết quả đã làm cho Vũ Tịnh và mình đều quá mệt mỏi, bản thân còn vì ghen mà nổi cáu với Vũ Tịnh, nghĩ đến mình và Vũ Tịnh đã chịu đựng nhiều như thế, trong lòng Nhất Phàm cứ ầm ầm đau nhói. Thế nhưng, ngày mai, tất cả sẽ là một cục diện mới, bất luận em có đồng ý hay không, anh cũng sẽ không thả em đi nữa. Thật ra, những ngày nay Nhất Phàm cứ luôn nghĩ, nếu như lúc đó anh trực tiếp đeo nhẫn vào tay Vũ Tịnh, dùng cái thân phận bà Hoắc mà buộc Vũ Tịnh lại, thì hiện giờ anh và Vũ Tịnh sẽ ra sao? Hoặc đã tay của hai người vẫn còn nắm lấy nhau, nhưng trong lòng sẽ mãi có một vết ố, sẽ cứ cảm thấy có những việc chưa được nói rõ ràng, tim của hai người cũng sẽ không thể thản nhiên như hôm nay nữa. Hoàn em hạnh phúc, hoàn lại cho em quyền lựa chọn, nghe ra có hơi khờ, nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng anh cũng đã có thể không còn e ngại gì nữa mà nắm lấy tay cô, nghĩ đến đây, Nhất Phàm lại cười, tự say trong niềm vui của mình, anh hoàn toàn xem Gia Đồng là người tàn hình.

- Nhất Phàm, hôm nay cậu sao vậy, gần đây ngày nào mặt cậu cũng hầm hầm, sao hôm nay lại cười cái kiểu say mê đến thế. Huê với Vũ Tịnh rồi phải không? – gần đây Nhất Phàm cứ ủ ẻ làm cho tâm trạng của Gia Đồng cũng không tốt lắm, vì thế hôm nay anh đã không hề khách khí mà lấy Nhất Phàm ra làm trò đùa.

- Tôi và Vũ Tịnh còn chưa có làm hòa, nhưng rất nhanh chúng tôi sẽ lại như trước thôi. Nick, nói thật, tôi thật sự cảm thấy mình khờ quá, có người vợ tốt như vậy ở bên cạnh mà sao tôi lại ngốc nghếch đẩy cho người khác chứ?

- Hoắc Nhất Phàm, cậu đúng thật là chậm hiểu đó! Trong công việc, cậu đích thật là rất quả quyết dứt khoát, nhưng cứ mỗi khi đụng đến chuyện tình cảm, thì cậu sẽ lại chậm tiêu như thế đó, khờ đến đáng yêu!

Nghe lời khen mang chút ý chọc ghẹo mình, Nhất Phàm cũng không tính toán gì, anh vẫn tiếp tục cơn say của mình.

- À phải, ngày mai là lễ tình nhân, có phải là cậu đã chuẩn bị tiết mục đặc biệt gì đó cho Vũ Tịnh rồi không?

- Tiết mục thì có đó, nhưng mà tạm thời giữ bí mật.

- Xem ra hình như hiện giờ cậu thông minh hơn tí rồi, biết úp úp mở mở rồi. – Gia Đồng nói xong, anh và Nhất Phàm cùng cười lên.

Vũ Tịnh và người nhà ăn tối xong thì trốn về phòng, ở Hoắc gia, tuy cô đã tận tâm tận lực làm một con dâu tốt, nhưng mẹ của Nhất Phàm vẫn cứ không hài lòng. Hoắc Cảnh Thiên rất ít lời, ông cũng không nói

Vũ Tịnh chỗ nào không tốt, nhưng Vũ Tịnh biết trong mắt của Hoắc Cảnh Thiên lợi ích vẫn lớn hơn tình cảm. Vũ Tịnh cũng không oán trách điều gì, trong căn nhà này, cô có Nhất Phàm là đủ, cô cũng không muốn tranh giành cái gì.

Thấy Nhất Phàm còn chưa về, Vũ Tịnh đi tắm trước, sau đó trải “giường”, những ngày nay giường của cô chính là sofa, nhưng cô biết chiêu này của mình đã có hiệu lực với Nhất Phàm, bắt đầu từ hôm đó, Nhất Phàm đã không cố ý nổi cáu nữa. Vũ Tịnh đang sắp xếp lại giường thì điện thoại reo lên, thì ra là Doanh Doanh, con gái gặp phải con gái thì luôn luôn nói không dứt, huống chi họ là hai chị em tốt đến không có gì không thể nói, thế là hai người đã bắt đầu nấu cháo điện thoại. Thì ra Doanh Doanh thấy Gia Đồng trẻ như vậy còn chưa về, điện thoại lại không có người bắt máy nên sợ anh ra ngoài lãng nhăng.

- Doanh Doanh, bạn đừng có nghĩ lung tung nữa, có thể là điện thoại của Nick hết pin thôi, anh ta tuy là có chút tùy tiện, nhưng mà đối với bạn, Nick tuyệt đối không có ba lòng hai dạ đâu, làm ơn bạn đừng có làm cho bản thân mình trở nên nhỏ nhen như thế có được không?

- Không phải là mình không tin tưởng Nick, chỉ là có hơi lo lắng thôi. À phải, ngày mai là lễ tình nhân, lại là sinh nhật của bạn, chắc là Raymond đã sắp xếp rất nhiều tiết mục cho bạn rồi phải không! Làm vợ của đồng sự trưởng thật là sướng, card xài mãi không hết, ngày lễ lại ra vào trong những party cao cấp, Michelle, sao bạn lại may mắn như thế, sao mình lại khổ thế!

Nghe Doanh Doanh nói, Vũ Tịnh đã cười một cái rất không tự nhiên, tiền có nhiều thì đã sao, party tham gia nhiều thì đã sao, so với những thứ này, Vũ Tịnh muốn có tự do hơn, đã từng có lúc lý tưởng của cô là cùng người mình yêu mở một phòng cafe bên bãi biển, nếu như điều kiện cho phép thì sẽ mở thêm một nhà trọ nghỉ mát, nhưng mà bây giờ, tất cả những điều này đã không thể thành sự thật nữa, nhưng cô cũng không có quá nhiều hối tiếc, vì so với những hối tiếc này, Nhất Phàm càng quan trọng hơn.

- Doanh Doanh, bạn ngưỡng mộ mình, thật ra mình ngưỡng mộ bạn hơn, bạn có thể không bị bất kỳ việc gì gò bó, có thể làm những việc mình thích làm, hít thở không khí tự do mới là điều vui nhất trên đời! – Vũ Tịnh nói những lời trong lòng ra, và những lời này cũng đã bị Nhất Phàm đang đứng ở bên ngoài nghe thấy.

- Michelle, không phải bạn rất thích quản lý khách sạn sao?

- Mình thích quản lý khách sạn, nhưng mình không nhất thiết phải quản lý khách sạn, nếu so với quản lý khách sạn, mình càng thích mở phòng cafe, mở nhà trọ của mình hơn, có thể tự mình bày trí, không cần phải thông qua sự chấp thuận của ai hết, cảm giác đó thật là sướng.

- Vậy bây giờ mỗi ngày về Hoắc thị làm việc khác nào bạn rất cực khổ?

- Sao mà cực chứ, có anh đẹp trai đi làm với mình mà! – bản thân Vũ Tịnh nói xong câu này mặt cô cũng ửng đỏ, ở trước mặt Nhất Phàm, cô đâu dám to gan đến thế. Còn Nhất Phàm cũng đã cười ở bên ngoài, thật ra thì đây cũng là lần đầu tiên anh nghe Vũ Tịnh khen mình như vậy.

- Phải ha, Raymond quả thật là không tệ, nghe Nick nói, dạo trước Michael xuất hiện, Raymond còn cam tâm hoàn hạnh phúc lại cho bạn nữa. Loại đàn ông như thế đã tuyệt chủng rồi. Chắc bây giờ hai người đã không có gì nữa rồi chứ? Nếu mình là bạn, mình sẽ cột chặt Raymond thôi, làm gì còn cương với anh ta chứ?

- Anh ấy à, quả thật là một người đàn ông tốt, nhưng mà cứ thích sỉ diện sống chịu tội, quan trọng là không chỉ một mình anh ấy chịu tội, mà còn liên lụy mình luôn đó chứ. – Vũ Tịnh vừa nói xong, đầu dây bên kia Doanh Doanh bất chấp hình tượng thực nữ mà cười haha, Vũ Tịnh cũng cười theo, tuy cô có hơi ghét anh cứ nghĩ cho người khác một cách quá đáng, nhưng khi nghĩ đến Nhất Phàm, tim của Vũ Tịnh vẫn ngọt ngào nhiều hơn.

- Michelle, Nick về rồi, mình gác máy hen.

- Ok, bye. – Vũ Tịnh vừa đặt điện thoại xuống thì Nhất Phàm đi vào. Thật ra hôm nay Nhất Phàm không muốn làm mặt ngẫu nhiên đâu, nhưng anh lại không muốn chịu thua trước Vũ Tịnh, thế nên lại tiếp tục làm mặt ngẫu.

- Anh về rồi à. – hiện giờ trông thấy Nhất Phàm thì Vũ Tịnh lại có chút không tự nhiên lắm.

- Ủm. – thấy Vũ Tịnh lại muốn đi về phía sofa, Nhất Phàm đã không nhận được. – Vũ Tịnh, đêm nay em đừng ngủ sofa nữa, vết thương của anh đã khỏi rồi, em ngủ giường đi! Dù gì thì sofa cũng không thoải mái bằng giường.

Nghe thấy câu này, Vũ Tịnh đã đi về phía Nhất Phàm.

- Anh cũng đã biết nói sofa không thoải mái bằng giường, thì đêm nay em càng không thể để anh ngủ sofa!

- Tại sao? – Nhất Phàm bị Vũ Tịnh làm cho ngớ người.

- Em sợ tối nay anh ngủ không thoải mái, sáng mai đi gặp chị Tuệ Hân anh ngủ gật thì chị Tuệ Hân sẽ mắng em đó!

Vũ Tịnh không có quên ngày mai là ngày giỗ của Tuệ Hân, ngày này năm ngoái, khi nói đến Tuệ Hân, tim Vũ Tịnh có hơi đau, có một cảm giác ghen băng quơ. Nhưng hôm nay, khi nhắc đến Tuệ Hân, tim Vũ Tịnh chỉ còn lại cảm kích, nếu như không phải nhìn thấy Nhất Phàm nhớ Tuệ Hân như vậy, trái tim băng giá của Vũ Tịnh sẽ không bị cảm động, Vũ Tịnh sẽ không tin thế giới này có tình yêu, Vũ Tịnh sẽ không toàn tâm toàn ý giúp đỡ Nhất Phàm và cuối cùng muốn Nhất Phàm cũng được hạnh phúc. Hiện giờ cô và Nhất Phàm đều uống Blue Mountain, giữa họ như vẫn luôn được Tuệ Hân gắn kết lại với nhau.

- Vũ Tịnh.

Nghe Vũ Tịnh nói, Nhất Phàm vừa cảm động vừa đau lòng, Vũ Tịnh thật sự quá lương thiện, cô quá suy nghĩ cho người khác. Năm ngoái Nhất Phàm không biết lễ tình nhân là sinh nhật của cô, hôm nay Nhất Phàm đã biết ngày mai là sinh nhật của cô, nhưng điều cô nghĩ đến không phải là Nhất Phàm sẽ ăn mừng với mình như thế nào mà vẫn là nghĩ đến cảm nhận của Nhất Phàm. Phương Vũ Tịnh, có lẽ chúng ta thật sự là trời sinh một đôi, nhưng, chúng ta đều đã lo nghĩ quá nhiều, vì thế mới hết lần này đến lần khác lỡ mất đối phương, nhưng, đợi sau khi anh thăm Tuệ Hân xong, anh nghĩ anh sẽ không lo người khác nữa, anh sẽ vì mình, vì em mà sống một lần. Lúc này, ánh mắt Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh chan chứa tình cảm, còn Vũ Tịnh thì lại bị ánh mắt đó làm hơi mất tự nhiên.

- Được rồi, quyết định vậy đi. Công việc trong khách sạn em sẽ giúp anh xử lý. – Vũ Tịnh nói xong thì đi về sofa nằm xuống. Nhìn Vũ Tịnh, Nhất Phàm đã cười, lần này, anh thật sự không thể nào buông em ra nữa.

Sáng sớm hôm sau, Nhất Phàm vẫn đã thức dậy rất sớm, Vũ Tịnh cũng không ngủ nữa, không hiểu sao hôm nay cả vật của Nhất Phàm cứ không chịu nghe lời, anh thất cả nửa ngày trời mà vẫn chưa vừa ý, Vũ Tịnh đã dọn giường xong, Nhất Phàm vẫn còn đứng trước gương thất cả vật.

- Em thất cả vật cho! – Vũ Tịnh đứng tới trước mặt Nhất Phàm thất cả vật cho anh, Vũ Tịnh vừa đến, cả vật như lập tức ngoan ngoãn nghe lời vậy, chốc lát đã thất xong, nhìn Vũ Tịnh đứng trước mặt mình, Nhất Phàm không biết dùng từ gì để diễn tả, cảm giác này rất quen thuộc, rất thân thiết, là cảm giác của gia đình, cảm giác không muốn rời khỏi.

- Xong rồi. – Vũ Tịnh thất xong còn bẻ lại cổ áo cho Nhất Phàm – Hôm nay trò chuyện với chị Tuệ Hân vui về ha. – Khi nói câu này, đầu Vũ Tịnh không ngẩng lên, tiếp đó, cô lấy túi xách và cùng Nhất Phàm xuống lầu. Ăn sáng xong, Vũ Tịnh không ngồi xe của Nhất Phàm đến khách sạn mà đón taxi.

Nhất Phàm cũng giống như năm ngoái, đến Sài Gòn mua Bánh cảo nước gà và cháo bát bửu mà Tuệ Hân thích ăn nhất.

Đi tới mộ của Tuệ Hân, Nhất Phàm cũng vẫn như năm ngoái lau hình của Tuệ Hân, mỗi lần nhìn nụ cười của Tuệ Hân, Nhất Phàm vẫn luôn có cảm giác rất an tâm. Đặt thức ăn xuống, Nhất Phàm ngồi xuống, vì như vậy thì anh và Tuệ Hân sẽ gần hơn tí.

“Bà xã, thời gian qua nhanh thật, lại một năm rồi. Em có trách anh chỉ đến thăm em vào ngày giỗ không? Nhưng thấy em vẫn cười tươi như vậy, anh nghĩ em ở trên kia nhất định là rất vui, rất tốt.”

“Nhớ năm ngoái khi đến thăm em, anh nói với em tuy Vũ Tịnh là vợ của anh trên pháp luật, nhưng anh và cô ấy chỉ là bạn bè, là partner trong sự nghiệp. Nhưng một năm nay, anh và Vũ Tịnh thật sự đã trải qua rất nhiều chuyện. Vũ Tịnh là một cô gái tốt, bất luận lúc trước anh đã đối xử với cô ấy như thế nào, cô ấy vẫn toàn tâm toàn ý với anh. Đạo trước, khi thấy Vũ Tịnh vì anh mà không thể nói, anh muốn chăm sóc cô ấy, xuất phát từ trách nhiệm anh muốn lo cho cô ấy. Nhưng, khi Michael và Donna xuất hiện, khi anh quyết định thả Vũ Tịnh đi, anh mới phát hiện mình đã không thể rời khỏi cô ấy nữa. Anh tưởng rằng Vũ Tịnh giống như anh, đều không thể buông bỏ quá khứ, nên anh đã cố chấp hoàn hạnh phúc cho cô ấy, nhưng hôm qua, hôm qua khi anh biết được sự thật, khi anh nghe được những lời Vũ Tịnh nói, anh mới biết thì ra Vũ Tịnh không muốn rời xa anh.”

“Bà xã, khi nhìn thấy Vũ Tịnh, có lúc anh thật sự cảm thấy cô ấy chính là em, cũng dịu dàng chu đáo, cũng lương thiện hiểu ý người khác. Anh từng nói với em trong lòng anh bà Hoắc chỉ có một người, nhưng hôm nay, cho dù em có vui hay không, có đau lòng hay không, anh cũng muốn nói với em anh không thể cho Vũ Tịnh đi nữa, anh muốn vì mình, vì Vũ Tịnh sống một lần. Anh tin là em cũng sẽ chúc phúc cho anh và Vũ Tịnh, đúng không!”

“Em đừng lo lắng anh có Vũ Tịnh rồi thì sẽ quên em, em ở trong sinh mạng của anh là không thể nào phai nhòa, cho dù là Vũ Tịnh cũng không thể hoàn toàn thay thế em. Trong tim anh, có một vị trí là của em. Hy vọng ngày này năm sau, anh có thể đưa Vũ Tịnh đến gặp em. Anh tin là khi nhìn thấy cô ấy, em cũng sẽ đồng ý với quyết định của anh.”

Nói xong những lời này, Nhất Phàm còn ngồi lại trước mộ Tuệ Hân một lúc nữa, sau đó rời khỏi mộ viên. Khi đi xuống núi, tâm trạng của Nhất Phàm rất phức tạp, đi tới nơi lần đầu tiên anh và Vũ Tịnh gặp nhau, Nhất Phàm không thể không cảm thán duyên phận đúng thật là một thứ rất kỳ lạ và đặc biệt, hôm đó khi gặp Vũ Tịnh ở đây, xuất phát từ lòng tốt Nhất Phàm đã công Vũ Tịnh xuống núi, không ngờ cuối cùng vận mệnh lại kéo họ lại với nhau, và sau này đây Vũ Tịnh sẽ trở thành “gánh nặng” trên vai của Nhất Phàm suốt đời, một gánh nặng ngọt ngào.

53. Chương 53

Ra khỏi mộ viên, Nhất Phàm đi đến bãi biển đó, cái bãi biển mà anh từng chuẩn bị đưa ra lời hứa với Vũ Tịnh, cái bãi biển anh bị Vũ Tịnh từ chối, cái bãi biển anh đưa Vũ Tịnh về với Michael. Hiện giờ mỗi lần đến đây, cảm giác của Nhất Phàm đều rất phức tạp, cứ cảm thấy mỗi khi đến đây là sẽ có thể nhìn thấy tất cả những gì đã từng xảy ra giữa anh và Vũ Tịnh, có niềm vui, có thất vọng, có đau khổ. Nhưng hôm nay Nhất Phàm đến đây không phải là để hồi ức, mà là để đưa ra lời hứa với Vũ Tịnh lần nữa, để hồi ức về nơi này mãi mãi là niềm vui và ngọt ngào. Lấy điện thoại ra, Nhất Phàm muốn gọi cho Vũ Tịnh, nhưng khi nhìn thấy điện thoại, anh lại nhớ đến những ngày Vũ Tịnh không thể nói, nhớ đến cái cảm giác nóng lòng muốn chăm sóc Vũ Tịnh của anh, thế là anh đã lựa chọn cách gửi tin nhắn. Ở bên kia Vũ Tịnh đã nhận được tin nhắn: “Chờ em ở chỗ cũ. — Anh chàng đẹp trai thích si điện sống chịu tội” Nhìn thấy chữ ký của tin nhắn, Vũ Tịnh biết đó là Nhất Phàm, và biết anh đã nghe được cuộc nói chuyện của cô với Doanh Tới qua. Tự nhiên Vũ Tịnh cảm thấy rất là mất mặt. Nhất Phàm kêu mình ra bãi biển làm gì, trong lòng Vũ Tịnh rất nghi ngờ và băn khoăn, nhưng Vũ Tịnh của hôm nay cũng không lo được nhiều nữa, chết thì chết vậy!

Hôm nay là lễ tình nhân, bãi biển cũng khá nhiều người, rất nhiều là các cặp tình nhân, đều là thành đôi thành cặp, Vũ Tịnh xuống taxi, nhìn xuống là thấy được ngay bóng dáng Nhất Phàm đứng một mình bên bờ biển. Khi nhìn thấy Nhất Phàm, đột nhiên Vũ Tịnh nghĩ đến cảnh tượng anh đưa mình đến gặp Michael, có phải lúc đó Nhất Phàm cũng đã đứng nhìn mình từ xa như vậy không, rõ ràng là muốn đến gần, nhưng lại không thể đến gần, một cảm giác bất lực. Vũ Tịnh chậm rãi đi xuống bãi biển, đứng bên cạnh Nhất Phàm, thấy anh vẫn vẻ mặt nghiêm túc, Vũ Tịnh đành dùng ngữ khí thông thả làm không khí nhẹ nhõm hơn.

- Trò chuyện với chị Tuệ Hân không vui sao, sao vẫn nét mặt khổ qua thế này. Biết vậy thì không nhường giường cho anh rồi, nhường cả nửa ngày trời cuối cùng anh cũng bị chị Tuệ Hân mắng. – khi nói Vũ Tịnh

còn mỉm cười.

Nhất Phàm quay qua nhìn Vũ Tịnh.

- Phải, hôm nay Tuệ Hân đã mắng anh một trận, mắng anh khẩu bất đối tâm, một cô gái tốt như vậy ở bên cạnh anh, vậy mà anh không hề nghĩ đến cảm nhận của cô gái đó tự ra vẻ vĩ đại mà đẩy cô ấy cho người khác.

Vũ Tịnh hiểu ra Nhất Phàm đã đầu hàng, vui vẻ mà quay qua nhìn Nhất Phàm.

- Người hiểu em chỉ có chị Tuệ Hân. Anh đúng là đáng bị mắng lắm. Cái gì cũng tự ý quyết định, cái gì cũng nghĩ cho người khác.

- Còn em thì sao? Chẳng phải cũng giống như anh sao, chẳng phải cũng nghĩ cho anh, sợ Michael xuất hiện sẽ tổn thương đến anh, sợ dây dưa không rõ ràng với Michael sẽ làm anh đau lòng sao, lời cầu hôn lãng mạn như vậy đã bị em phá hỏng hết còn gì? – Nhất Phàm cũng không chịu lép vế, anh tiếp lời Vũ Tịnh.

- Phải, lúc đó em sợ làm anh tổn thương. Nhưng mà trước khi đi Michael đã nói với em, có lẽ đó là sự sắp đặt của ông Trời, đó là thử thách mà ông Trời dành cho chúng ta, may mắn là chúng ta đã vượt qua nó, tuy anh và em đều đã chịu không ít uất ức, nhưng chỉ ít đến hôm nay chúng ta vẫn có thể cùng đứng ở đây. Sau này, chúng ta không phải lo lắng và băn khoăn gì nữa. Cầu hôn có thể có lần thứ hai, nhưng nếu như chúng ta không thể nắm giữ đối phương trong cuộc thử thách này, thì chúng ta sẽ thật sự không còn cơ hội nữa, đúng không? – vừa nói, Vũ Tịnh vừa quay qua nhìn Nhất Phàm.

- Đúng, hiện giờ chúng ta vẫn còn có thể cùng đứng ở đây. Em biết không? Lần trước khi đưa em đến đây gặp Michael, nhìn em càng ngày càng cách xa anh, anh thật sự rất không nỡ. Hôm nay, anh nhắc em đến đây là muốn chính miệng nói với em, anh muốn nắm lấy em, nắm lấy em suốt đời. – Nhất Phàm cũng quay qua, đôi tay vịn lấy vai của Vũ Tịnh, đôi mắt nhìn đắm đắm vào mắt Vũ Tịnh, Vũ Tịnh cũng cảm nhận được sự chăm chú chưa hề có từ Nhất Phàm, bây giờ cô lại không biết nên nói gì mới phải.

- Nắm lấy em cả đời? Câu này là ý gì đây? Sao mà sâu xa thế, em nghe không hiểu? – Vũ Tịnh đã có hơi không biết mình đang nói gì rồi, mắt cô không nhìn Nhất Phàm, mà nhìn cát.

- Em nghĩ coi? – Nhất Phàm vẫn nhìn Vũ Tịnh, anh đang đợi đáp án của cô.

- Em có thể hiểu nó là anh muốn tặng surprise bị em từ chối hôm đó cho em lần nữa không? – Thật ra thì Vũ Tịnh hoàn toàn hiểu ý của Nhất Phàm, chỉ là chuyện cầu hôn, ai lại bắt con gái mở lời trước chứ? Vũ Tịnh nói xong lại ngẩng đầu lên nhìn Nhất Phàm, mặt cô sớm đã đỏ như trái táo.

- Nếu như anh muốn tặng surprise đó cho em lần nữa, em có nhận không?

- Cái đó à! Em thật sự phải suy nghĩ kỹ mới được, ở bên anh lâu như vậy, tuy ưu điểm của anh không ít, nhưng hình như khuyết điểm cũng có cả đống. Ví dụ như, – Hiện giờ Vũ Tịnh muốn chọc Nhất Phàm một tí, nhưng còn chưa đợi Vũ Tịnh nói thì Nhất Phàm đã tiếp lời của cô.

- Ví dụ như, Hoắc Nhất Phàm uống say và còn gọi tên Tống Tuệ Hân trong mơ trong ngày sinh nhật của Phương Vũ Tịnh; Hoắc Nhất Phàm cứ bóc lột Phương Vũ Tịnh, không chỉ bắt cô làm trợ thủ, làm thư ký, làm bà quản gia, làm tài xế, còn làm bà xã, Phương Vũ Tịnh không thể làm những việc cô ấy thích khi ở bên Hoắc Nhất Phàm; Hoắc Nhất Phàm cứ bắt Phương Vũ Tịnh phải nghĩa vụ đi lại, vì không đi mua cháo chung với Phương Vũ Tịnh mà khiến cho cô ấy gặp nguy hiểm, vì bảo cô ấy đi mua AMONLD ROCA mà làm cho cô ấy gặp lại Michael từ đó không biết phải làm sao; Hoắc Nhất Phàm không đi tìm hiểu suy nghĩ của Phương Vũ Tịnh mà tự ý quyết định hoàn hạnh phúc cho cô ấy; Cuối cùng Hoắc Nhất Phàm còn phải thông qua cuộc gọi của Michael mới hiểu được tâm ý của vợ mình; Hoắc Nhất Phàm chưa trưng cầu ý kiến của Phương Vũ Tịnh mà đã tự ý nghe lén cô ấy nói chuyện điện thoại với bạn ở trong phòng, Hoắc Nhất Phàm có nhiều khuyết điểm như vậy, không biết Phương Vũ Tịnh có lòng tin làm vợ của anh ấy không?

Trước giờ xem phim chỉ nghe được những lời nói ngọt ngào, nhưng hôm nay, Vũ Tịnh không ngờ Nhất Phàm lại dùng cách này để cầu hôn với mình. Hoắc Nhất Phàm, sao anh lúc nào cũng làm người ta bất ngờ đến thế, lần trước anh có thể phát biểu một tuyên ngôn chia tay trong cuộc phỏng vấn, hôm nay anh lại phát biểu một tuyên ngôn cầu hôn như thế. Nghe những lời ngọt ngào này, cái nhiều hơn trong tim của Vũ Tịnh

là ngọt ngào, là một cảm giác an toàn, một người đàn ông thẳng thắn như thế, tin rằng có thể chịu trách nhiệm cả đời với cô, nhưng Vũ Tịnh còn chưa muốn Say Yes nhanh như vậy.

- Anh nói ra một loạt những khuyết điểm của mình như vậy thì em thật sự không có lòng tin rồi đó! Thật ra bây giờ điều em lo lắng không phải là em có thể làm tốt bà Hoắc hay không, mà là sợ Hoắc Nhất Phàm không giải quyết được Phương Vũ Tịnh. – Nhất Phàm nghe Vũ Tịnh nói vậy thiệt tình là làm anh gấp gáp chết mất thôi, chỉ một chữ Yes có thể giải quyết mà hình như bây giờ lại phức tạp hơn rồi, hiện giờ hai người như đang kéo co vậy.

- Phương Vũ Tịnh nấu ăn không giỏi, ngoại trừ sườn và cháo làm hơi ngon một tí, những món còn lại đều rất tệ; Phương Vũ Tịnh rất ham chơi, hồi còn đi học mỗi năm đều du lịch đến ba quốc gia; Phương Vũ Tịnh cũng rất nhỏ nhen, có thể vì một chuyện nhỏ mà giận rất lâu. Không biết Hoắc Nhất Phàm còn có lòng tin làm chồng của Phương Vũ Tịnh không? – Nói xong Vũ Tịnh còn nhìn Nhất Phàm cười rất tinh nghịch.

- Anh không biết người chồng lý tưởng của Phương Vũ Tịnh là thế nào, anh chỉ biết khi Phương Vũ Tịnh muốn khóc, Hoắc Nhất Phàm có thể mượn vai cho cô ấy; khi Phương Vũ Tịnh bị bệnh, Hoắc Nhất Phàm sẽ đút cô ấy uống thuốc; khi Phương Vũ Tịnh giận dỗi, Hoắc Nhất Phàm sẽ làm túi cát cho cô ấy đập.

Khi nói những câu này, đôi tay Nhất Phàm không còn vịn vào vai của Vũ Tịnh nữa mà là nắm lấy tay của Vũ Tịnh, ánh mắt vẫn là ánh mắt chuyên chú của lúc nãy. Vũ Tịnh biết Nhất Phàm sẽ không chịu trực tiếp trả lời câu hỏi của mình, nhưng khi nghe những lời nói ngọt ngào này, tim cô thật là vui như nở hoa vậy.

- Phương tiểu thư, không biết câu trả lời của anh có làm em hài lòng không? – Bây giờ thì Nhất Phàm đã chứa đầy niềm tin.

Vũ Tịnh không nói gì, chỉ là rất chủ động mà hôn Nhất Phàm một cái.

- Đây chính là đáp án của em! Bây giờ thì anh có thể đưa surprise đó cho em rồi chứ! – Vũ Tịnh thật sự rất muốn được Nhất Phàm đeo nhẫn cho cô.

- Không phải trên tay em đã có nhẫn rồi sao? Sao còn kêu anh đưa nữa? – Nhất Phàm cũng muốn chọc lại Vũ Tịnh.

- Không phải cái này, cái lần trước kia, cái đó đẹp, cái này xấu lắm! – Vũ Tịnh của lúc này đã không còn là cô gái nghịch ngợm mới nãy nữa mà đã chuyển qua kéo lấy tay Nhất Phàm không nhéo, hoàn toàn là nét mặt của một cô vợ nhỏ.

- Tiêu rồi, anh quên mất, hôm đó em không nể mặt anh như vậy, vừa từ hôn vừa không chịu theo anh về nhà, trong lúc tức giận anh quăng nó ra biển rồi, chắc bây giờ nó đã ra đến đại dương rồi! Sorry nha, bà xã!

- Không phải chứ, biết vậy em không nhận lời đâu.

Vũ Tịnh giả bộ giận lẫy, Nhất Phàm tuy khôn lanh nhưng Vũ Tịnh cũng không thua kém, cô mới không bị anh lừa đó. Và lúc này Nhất Phàm cầm tay Vũ Tịnh để vào túi áo của mình, ôm eo của cô, anh nói:

- Trên tay của con gái có một chiếc nhẫn là đủ, đeo một chiếc là đủ. Hiện giờ việc em phải làm là làm một người vợ tốt, chăm sóc cho ông xã, nếu có thể thì sinh một bé bi, rồi chúng ta nâng cấp lên làm daddy mummy. – Nhất Phàm nói xong lại rất tự nhiên mà tiến gần đến môi của Vũ Tịnh, cuối cùng thì anh cũng đã có thể hôn cô theo tiếng gọi của lòng mình rồi.

- Anh mơ đi, còn muốn em sinh bé bi cho anh, anh thích gạt người ta như vậy, sau này con giống anh thì làm sao?

- Anh gạt em hồi nào? – Nhất Phàm cố ý mở miệng ra thật to, anh biết Vũ Tịnh đã tìm được cái cô muốn.

- Lúc nãy ai mới nói nhẫn đang ở ngoài đại dương vậy? Nhẫn ở đây. – Vũ Tịnh rời khỏi vòng tay của Nhất Phàm, lấy chiếc nhẫn trong túi anh ra.

- Bà xã, em không cảm thấy như vậy rất là lãng mạn sao? Trong phim lúc nào cũng là nam chính hỏi nữ chính em có đồng ý làm vợ anh không? Nữ chính nói em đồng ý rồi sau đó nam chính đeo nhẫn cho nữ chính, em không thấy anh rất sáng tạo sao? – Thấy Vũ Tịnh cười, tim Nhất Phàm ngọt như đường vậy.

- Anh còn cãi bướng nữa, xem ra em phải suy nghĩ thêm coi có nên làm vợ anh không thôi!

- Đừng mà! – Nhất Phàm lấy lại nhẫn từ tay Vũ Tịnh rồi đeo nó vào tay cô. – Bây giờ thì em đừng hòng chạy đi đâu nữa, hai chiếc nhẫn cột em cứng ngắt rồi. – Nhất Phàm rất là đắc ý mà nhìn Vũ Tịnh.
- Ai lại đeo nhẫn như anh thế này? Một ngón tay đeo hai chiếc nhẫn, những người không biết còn tưởng em thuộc dạng hộ trúng số đó. – Vũ Tịnh vừa nói vừa định tháo nhẫn ra lại.
- Không được, hôm nay bất kể thế nào em cũng phải đeo hai chiếc nhẫn. Sau này em muốn đeo chiếc nào tùy em chọn. – hôm nay Nhất Phàm cũng gia trưởng lên hẳn.
- Anh bá đạo quá, xấu chết đi được.
- Bây giờ em mới biết à, nhưng đã trễ rồi, em không thể rút lời lại nữa rồi.
- Anh cũng đừng có vui mừng quá sớm, Phương tiểu thư đây khó hầu lắm đó. – Lúc này thì lại đến Vũ Tịnh không chịu lép vế.
- Có khó hầu hơn nữa anh cũng hầu. Anh phải xem coi em khó hầu cỡ nào.

Vừa nói Nhất Phàm lại ôm lấy eo của Vũ Tịnh, mặt anh từ từ sát tới mặt Vũ Tịnh, nhưng Vũ Tịnh cứ không ngừng né, đến cuối cùng thì Vũ Tịnh cũng không né được nữa. Cuối cùng thì bãi biển này đã là nơi lưu lại ký ức ngọt ngào của họ, bắt đầu từ giây phút này, hỷ nộ ai lạc lúc trước của họ sẽ được vẽ lên dấu chấm câu; bắt đầu từ hôm nay, họ không còn là Hoắc Nhất Phàm và Phương Vũ Tịnh nữa, mà là ông bà Hoắc thật sự. Cuối cùng, áng mây đen cuối cùng giữa họ cũng đã tan ra. Cuối cùng, họ cũng đã nhìn thấy cầu vồng sau cơn mưa.

Cũng không biết là Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã hôn nhau bao lâu, cuối cùng Vũ Tịnh vẫn là người rời khỏi vòng tay của Nhất Phàm trước, hôm nay là lần đầu tiên Nhất Phàm được nhìn thấy mặt Vũ Tịnh đỏ như trái táo vậy, nhìn nét mặt mắc cỡ của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cười, Phương Vũ Tịnh, không ngờ nữ cường nhân như em mà cũng biết mắc cỡ đó! Còn Vũ Tịnh thì cứ nhìn hai chiếc nhẫn trên tay mình. Hai chiếc nhẫn, hai lời hứa, một lời hứa là vì quá khứ, một lời hứa là cho tương lai, Vũ Tịnh biết cả đời này mình và Nhất Phàm cũng không xa nhau nữa.

- Bà xã, sao em cứ lo nhìn nhẫn không nhìn anh vậy! Anh ghen đó nha.
- Nhất Phàm, hôm nay anh thật sự đã cho em một surprise rất là lớn. Hôm nay em 26 tuổi, chiếc nhẫn anh tặng cho em là quà sinh nhật tốt nhất mà em đã nhận được trong 26 năm qua. – Vũ Tịnh ngẩng đầu lên nhìn Nhất Phàm, mắt long lanh nước, ngày hôm nay đối với Vũ Tịnh mà nói không chỉ đơn giản là cô trở thành vợ của ai đó, mà hôm nay, trái tim của cô đã thật sự tìm được nơi trú ngụ, cô biết những ngày tháng sau này, Nhất Phàm sẽ dùng tình yêu của anh chăm sóc cho cô, cô sẽ không có cảm giác bồng bềnh nữa.
- Vũ Tịnh, chiếc nhẫn này là món quà lễ tình nhân và quà sinh nhật chính thức đầu tiên anh tặng cho em, anh hy vọng sinh nhật 27 tuổi, 28 tuổi, 30 tuổi, 40 tuổi, những sinh nhật sau này của em, anh đều có thể ở bên cạnh em. Còn nữa nha, hôm nay có thể thuận lợi đeo chiếc nhẫn này cho em anh còn phải cảm ơn một người.
- Là ai?
- Là Michael. Hôm qua, thông qua cuộc gọi của Michael, anh đã nghe được hết đoạn đối thoại của em và Michael tại sân bay.
- Cuộc truyền âm trực tiếp đó chính là quà sinh nhật mà Michael tặng cho em?
- Ừm, tại sao bấy lâu nay em chỉ nói với anh Michael vì cứu em mà bị thương, mà không nói cho anh biết Michael cứu em là vì em đã mạo hiểm chạy ra đường nhặt lại dây điện thoại? Nếu như em nói cho anh biết sớm, thì anh sẽ không chống đối với em, và cũng không làm em đau lòng rồi.
- Lúc đó Michael còn đang trong phòng phẫu thuật sống chết chưa rõ, trong lòng em rất là sợ, nên chỉ lựa chi tiết quan trọng nhất để nói.
- Ngốc quá, chi tiết mà em bỏ qua mới là quan trọng nhất đối với anh đó. – Nhất Phàm vừa nói vừa vuốt vuốt mái tóc trên trán của Vũ Tịnh.

- Anh đừng truy cứu nữa mà, bây giờ cũng đâu còn gì nữa đâu! – Vũ Tịnh nói xong, ánh mắt lại ngừng lại ở hai chiếc nhẫn, tuy hôm nay cô đã nhìn nó rất nhiều lần rồi, nhưng sự cảm động trong lòng vẫn không hề suy giảm.
- Bà xã, đừng nhìn nữa. – Nhất Phàm lại khiêu nại, sau đó anh lấy điện thoại chụp lại tấm hình chụp chung chính thức đầu tiên của hai người, và đương nhiên, hai chiếc nhẫn đó cũng là nhân vật chính của tấm hình rồi.
- Sau này, anh sẽ để hình này làm màn hình điện thoại, em muốn nhìn thì nhìn điện thoại được rồi, đừng cứ lo nhìn nhẫn mà không nhìn anh nữa.
- Hoắc Nhất Phàm, hôm nay em mới biết anh nhỏ mọn vậy đó. Ông xã, đừng giận nữa mà, em đói rồi, chúng ta đi đâu ăn trưa đây? Em nghĩ đến một nơi, không biết anh có muốn đi không? – Hôm nay là lần đầu tiên Vũ Tịnh nói chuyện có hơi nũng nịu.

54. Chương 54

- Chỗ nào? Hôm nay là lần đầu tiên anh dùng thân phận ông xã thật sự của Phương Vũ Tịnh tính tiền, em đừng tiết kiệm dùm anh nha, hiện giờ anh cũng nghĩ đến một nơi, không biết nơi chúng ta nghĩ có giống nhau không nhỉ.
 - Vậy mình nói chung đi.
 - Hà Ký. – Hai người đã nói ra cùng một địa điểm, trong lòng của họ, đó là nơi chứng kiến sự phát triển, chuyển biến trong quan hệ của cả hai.
- Hiện giờ, họ đang nắm tay nhau đi lấy xe, hôm nay, tất cả những cử động thân mật đều xuất phát từ nội tâm, không còn là ngụy trang nữa.
- Khi đến Hà Ký, vì đã qua giờ cao điểm nên không bao lâu sau thì Vũ Tịnh và Nhất Phàm đã có thể ăn cháo bốc chảo thịt băm mà họ đã nhớ rất lâu. Nhìn quán cháo này, Nhất Phàm nhớ đến ngày mình đánh nhau với những tên du côn, kết quả là bị thương đầy mình. Lúc đó, tâm trạng của anh rất mâu thuẫn, rất đau khổ, anh muốn giữ Vũ Tịnh lại nhưng lại không có cách nào níu giữ, nhưng hiện giờ đã có Vũ Tịnh ở bên cạnh, anh rất mãn nguyện. Thế nhưng lúc này Vũ Tịnh lại ngồi cười, hôm nay Nhất Phàm đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần nụ cười như thế của Vũ Tịnh, nhưng anh vẫn không cảm thấy chán.
- Đừng cười nữa, cười nữa thì cháo nguội mất thôi. – Anh đã không nhận được mà nhắc nhở.
 - Vũ Tịnh, anh biết hôm nay em rất vui, nhưng em cũng đừng lo vui mà làm khó bao tử của mình chứ!
 - Lúc này em cười không phải là vì anh cầu hôn em, mà là nghĩ lại rất nhiều chuyện vừa xảy ra. Nghĩ đến lần Donna đến gây sự, tay em run rất dữ dội, sau đó còn bị miễn chai làm chảy máu. Cuối cùng vẫn là anh đã ở bên cạnh chăm sóc cho em.
 - Những chuyện không vui thì đừng nghĩ đến nữa.
 - Hôm đó tâm trạng của em thật sự rất tệ, nhưng sáng sớm hôm sau, khi nhìn thấy anh ngồi dựa vào giường mà ngủ, giây phút đó em thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Sau đó, anh đòi bụng mà còn đút em ăn cháo trước, anh biết không? Lúc đó em thật sự rất muốn nói, nói em yêu anh.
 - Tuy hôm đó em không thể nói với anh câu đó, nhưng em đã dùng hành động chứng minh. Nói thật đi, sáng hôm đó em đã hôn lên anh phải không? – Nghe thấy câu này, Vũ Tịnh thật sự cảm thấy rất ngượng, nhưng, hôm nay cô đã thật sự là bà Hoắc, cô cũng không e ngại gì nữa.
 - Phải đó! Thấy anh mệt và tiêu tụy như vậy, em thật sự rất đau lòng. – Nhất Phàm nghe Vũ Tịnh nói ra những lời tận đáy lòng, trong lòng anh rất kích động.
 - Hôm đó, em không chỉ dùng nụ hôn của em nói với anh em yêu anh, em còn đút anh ăn cháo, không ngại dùng miệng của anh, anh nghĩ, suốt đời này anh cũng không thể nào quên cảnh tượng đó. – Nhất Phàm vừa nói lại vừa như rơi vào kỷ ức rồi.

- Nếu như lúc đó anh đã hiểu được tâm ý của em, vậy tại sao còn đi tìm Michael, còn gấp gáp đưa em trở về với Michael? Thật không biết là anh ngốc thật hay là giả bộ nữa?

- Phương Vũ Tịnh, hôm nay em quyết phải nói xấu anh vậy sao? Anh mà là ông xã ngốc, thì em là bà xã ngốc. Anh ngốc như vậy mà em còn chịu làm bà xã của anh? – Nghe những lời này Vũ Tịnh cũng không có tranh biện gì nữa, hiện giờ IQ của cô thật sự là con số không rồi. Quay đầu qua, thấy Nhất Phàm đang nhìn mình, mặt Vũ Tịnh lại đỏ lên.

- Anh không ăn cháo đi, nhìn em làm gì? Chẳng lẽ muốn em đút anh sao? Anh đâu phải là không có tay. – Thế mà Nhất Phàm lại gật đầu, Vũ Tịnh tưởng anh lại muốn chọc mình nên mặc kệ anh. Nhưng Nhất Phàm lại dùng tay anh nắm lấy bàn tay đang cầm muỗng của Vũ Tịnh, múc một muỗng cháo rồi đưa vào miệng mình.

- Sáng hôm đó, Vũ Tịnh đã dùng cách này nói cho anh biết em yêu anh, hôm nay, anh cũng muốn dùng cách này nói cho Vũ Tịnh biết anh yêu em.

- Nhất Phàm, cảm ơn anh. – Đôi mắt nhìn Nhất Phàm của Vũ Tịnh lại lóng lánh nước, những ngày tháng ở bên cạnh Nhất Phàm, sự cảm động này chưa hề dứt quãng.

Tuy niên hội ngày càng đến gần, nhưng hôm nay Vũ Tịnh và Nhất Phàm đã cho tự mình nghỉ làm nửa ngày. Trước tiên cả hai đến cửa hàng bán sản phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống, vì họ muốn mua một cái nghiêng mực mới cho Hoắc Cảnh Thiên, tuy quan hệ của họ với gia đình không thân thiết như những gia đình bình thường, nhưng Nhất Phàm và Vũ Tịnh vẫn muốn cố gắng làm tốt nhất. Sau đó họ lại đi dạo phố, mặc dù đến cuối cùng cả hai đã chẳng mua được gì, nhưng đối với họ mà nói, hôm nay họ đã được hưởng thụ một niềm hạnh phúc bình thường nhất. Hai người có thể nắm tay nhau, có thể cùng ăn chung một cây kem, có thể ghé vào tai đối phương nói nhỏ, có được những cái này, họ đã rất mãn nguyện. Buổi tối, cả hai đến phòng cafe của Doanh Doanh, cuối cùng, bốn người họ cũng đã lại ngồi chung một bàn. Nhìn thấy nhẵn trên tay Vũ Tịnh, Doanh Doanh và Gia Đồng đều không nhịn được cười, nhưng mặc cho họ cười cỡ nào, Vũ Tịnh cũng không cười nhẵn ra, đến bây giờ, cô thật sự hy vọng cả đời này mình cũng đeo hai chiếc nhẵn, như vậy thì bất luận là lúc nào, khi nhìn thấy hai chiếc nhẵn này, cô cũng sẽ nhớ đến hôm nay, đều sẽ nhớ đến giây phút cảm động đó.

- Michelle, bạn và Raymond có đi tuần trăng mật lần hai không? – Câu hỏi của Doanh Doanh có hơi ngoài dự đoán của mọi người.

- Gần đây tụi mình bận như vậy, mình nghĩ chắc không có cơ hội đâu. Hoắc Nhất Phàm, bây giờ thì em thật sự có hơi lo lắng nếu như sau này còn làm việc ngày đêm như vậy em sẽ bệnh thiệt đó!

- Phương Vũ Tịnh, em đừng có nói anh xấu xa như vậy trước mặt mọi người nữa, dù gì thì bây giờ em cũng đâu thể nào nuốt lời nữa, vậy thì nhận đại đi được không? Đợi sau khi chúng ta lo xong niên hội năm nay thì chắc là anh sẽ có thời gian đi California với em lần nữa.

- Chắc là? Ý của anh là còn đang suy nghĩ, hoàn toàn không chắc chắn rồi! Doanh Doanh, hôm qua bạn còn nói số bạn khổ, mình thấy mình mới là khổ đó. – Hôm nay, Vũ Tịnh đúng thật là quyết phải xỉ Nhất Phàm trước mặt người ta.

- Ông Hoắc này, có phải là tối nay nên hát một bài tặng cho vợ yêu dấu rồi không, để cô ấy đừng có cằn nhằn nữa? – Gia Đồng và Doanh Doanh đều nhắc nhở Nhất Phàm với vẻ mặt hơi gian gian. Nhưng Nhất Phàm lại không trả lời theo ý họ muốn.

- Bà xã, anh cảm thấy hôm nay chúng ta tìm không đúng chỗ rồi. Hôm nay anh không muốn hát, anh chỉ muốn nhảy với em, hơn nữa chỉ có hai chúng ta thôi.

- Raymond, ý của anh có phải là nói tôi và Nick làm kỳ đà cản mũi quấy rối thế giới hai người của anh và Michelle không. – Doanh Doanh nói xong, cả 4 người đều ồ lên cười.

- Raymond, nếu anh muốn nhảy với Michelle thì sớm nói với tôi đi, anh có thể bao nguyên phòng cafe, sau đó tôi có thể bố trí lại nơi này. Nhưng hôm nay là lễ tình nhân, tuy anh là người quen, nhưng tôi cũng không nể tình đâu.

- Doanh Doanh, bạn nghĩ hay quá ha, mình không có để tiền mồ hôi nước mắt của ông xã mình chạy vào túi bạn đâu. – Nhất Phàm còn chưa kịp nói thì Vũ Tịnh đã nói trước, mọi người đều giật thót tim, nữ cường nhân Phương Vũ Tịnh hôm nay quả thật đã triệt để biến thành một cô vợ nhỏ rồi.

- Michelle, hôm nay bạn cũng biết trọng sắc khinh bạn rồi nha. Xem ra sức hút của Raymond cũng không nhỏ đó. – Nghe câu nói mang ý trêu chọc của Doanh Doanh, Vũ Tịnh cũng chẳng giận, hôm nay cô cam nguyện làm một cô vợ nhỏ.

- Ông xã, hay là hôm nay mình song ca một bài đi được không? – Vũ Tịnh nắm cánh tay của Nhất Phàm nhìn anh hỏi.

- Hát bài gì? Em hát giọng cao như vậy, anh già rồi, lên không nổi đâu.

- Vậy thì tìm bài nào đừng cao quá là được chứ gì!

Cuối cùng, vẫn là Doanh Doanh đã lựa cho họ một bài, Don not know much, một bài hát xưa rất kinh điển. Lời bài hát rất đơn giản, nhưng ý vị lại rất nồng nàn, mang đến cho người nghe nhiều suy nghĩ.

Look at this face I know the years are showing

Look at this life I still don't know where it's going

I don't know much but I know I love You

And that may be all I need know

Nhất Phàm hát đoạn này trước. Những ngày đầu khi sống với Vũ Tịnh, họ hoàn toàn không hiểu về nhau, trải qua nhiều sóng gió, anh biết việc anh làm bây giờ là yêu thương Vũ Tịnh.

Look at these eyes they never see what matters

Look at these dreams We beaten and so battered

Vũ Tịnh lại hát tiếp đoạn này. Đã từng có lúc, cô tưởng rằng mình và Nhất Phàm không thể nào có điểm giao, nhưng, suốt quãng đường đã cùng đi qua, cho đến bây giờ, cuối cùng họ đã đón lấy cái kỳ tích mà họ từng tưởng rằng không thể nào xảy ra.

I don't know much but I know I love You

And that may be all need to know

so many questions still left unanswered

so much I've never broken through

and when I feel You near me sometimes

I see so clearly the only truth

I'll ever be near You

Cuộc sống chính thức thuộc về họ chỉ vừa mới bắt đầu, tương lai đối với họ mà nói thật sự là chưa thể biết được, có thể sẽ nảy sinh vấn đề mới, mâu thuẫn mới, nhưng, chỉ ít hiện giờ họ chứa đầy niềm tin với tương lai, họ tin rằng họ chắc sẽ không buông tay đối phương ra.

Cuối cùng họ đã về đến nhà, Nhất Ninh và Chí Hoảng hẹn hò nhau còn chưa về, ba mẹ thì hình như cũng đã đi tham gia party. Về đến phòng, Vũ Tịnh kẹp cái card nhỏ lên cái nghiêng mực rồi để vào phòng sách của ba, tiếp đó, cô đi tắm, và bây giờ, cô đang ngồi trước bàn trang điểm nhìn hai chiếc nhẫn. Nên chọn chiếc nào đây? Chiếc Nhất Phàm tặng đẹp thật, nhưng Vũ Tịnh khôngỡ chiếc mình đang đeo, bấy lâu nay, chính chiếc nhẫn này đã luôn nhắc nhở Vũ Tịnh cái sự thật cô là bà Hoắc, cuối cùng, cô cũng đã thật sự trở thành bà Hoắc rồi, nghĩ đến lần bị mất nhẫn, lúc đó Vũ Tịnh thật sự rất hoang mang và lo sợ, cô sợ duyên phận của mình và Nhất Phàm cũng sẽ biến mất như chiếc nhẫn này vậy, nhưng cũng may, hiện giờ cô và Nhất Phàm đều đã nắm giữ được duyên phận, nắm giữ được đối phương. Nhất Phàm trở ra từ phòng

tắm, thấy Vũ Tịnh lại đang ngồi thờng thờ, đi tới gần bàn trang điểm, Nhất Phàm biết Vũ Tịnh đang khổ não vì chuyện gì. Anh bước tới bên Vũ Tịnh, ngồi xổm xuống.

- Sao còn chưa chọn được à? Vấn đề này khó vậy sao?

Vũ Tịnh gật gật đầu, một tay cầm chiếc nhẫn Nhất Phàm tặng lên.

- Chiếc nhẫn này đích thật rất đẹp, vả lại còn là anh tặng nữa, nó đích thật rất có ý nghĩa với em.

- Vậy còn chiếc này?

- Hai năm trước, khi anh đeo chiếc nhẫn này lên tay em, em nghĩ lúc đó chúng ta đều không dự định tìm hiểu đối phương, quen biết đối phương, nhưng, cũng chính vì chiếc nhẫn này đã luôn nhắc nhở thân phận của em, em nghĩ em mới có thể ở bên cạnh anh đến bây giờ.

- Vì vậy lần đó khi em thấy nhẫn bị mất, em mới gấp gáp như vậy? Nói thật cho anh biết, có phải lúc đó em đã yêu anh rồi không?

- Có lẽ chưa đến mức yêu đâu, chỉ là em muốn ở bên cạnh giúp đỡ anh, cho anh một ít sự chăm sóc, em cảm thấy anh giống như em, đều vì không buông bỏ được quá khứ mà sống rất cực khổ.

- Vũ Tịnh, thật ra anh cảm thấy em đã có quyết định rồi.

- Nếu như em không đeo chiếc anh tặng, anh có giận không? – Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm có hơi khấn trương, nghe câu này, Nhất Phàm không nói gì trước mà chỉ cầm chiếc nhẫn cũ lên đeo vào tay Vũ Tịnh.

- Anh từng nói với em, anh hy vọng khi chiếc nhẫn này kết thúc sứ mệnh của nó, em có thể tìm được hạnh phúc của mình, bây giờ hạnh phúc của em đã là anh, vậy thì em cũng không cần đi đâu tìm nữa, và chiếc nhẫn này cũng không nên kết thúc sứ mệnh của nó.

- Vậy chiếc anh tặng thì sao?

- Anh hy vọng em có thể cất giữ nó thật tốt, ý anh là, hy vọng em giữ chiếc nhẫn này trong tim em. Anh không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là câu đó, việc tốt việc xấu chúng ta cũng sẽ cùng san sẻ, anh nghĩ đây mới là ý nghĩa sau lưng của chiếc nhẫn, đúng không?

55. Chương 55

Vũ Tịnh nghe anh nói xong cô gật đầu, còn chưa kịp cất nhẫn vô thì Vũ Tịnh đã bị Nhất Phàm ẵm lên.

- Anh làm gì vậy? Thả em xuống đi. – Vũ Tịnh vừa nói vừa đánh vào vai Nhất Phàm.

- Bà xã, nói thế nào đi nữa thì hôm nay cũng là đêm tân hôn của chúng ta, mình đâu thể nào cứ ngồi đó mà thảo luận vấn đề của nhẫn chứ!

Nhất Phàm ẵm Vũ Tịnh đặt lên giường, cho cô dựa vào cạnh giường, sau đó kéo chăn lên cho cô.

- Câu lúc nãy thật ra chỉ là giỡn thôi, anh sợ em mới tắm xong, lại mặc ít như vậy sẽ bị cảm đó. – Nghe câu nói bình thường đến không thể bình thường hơn nữa của Nhất Phàm, Vũ Tịnh vẫn rất cảm động. Nhất Phàm kéo chăn cho Vũ Tịnh xong thì đi qua bên kia giường, ngay lúc anh vừa chuẩn bị lên giường thì Vũ Tịnh lại phát ra một câu.

- Ông xã, hình như em quên mất làm một việc. – Vũ Tịnh vừa nói còn vừa giả vờ đứng dậy xuống giường.

- Chuyện gì? Em đừng xuống nữa, anh làm đùm cho.

- Em quên trải giường cho anh rồi. – Vũ Tịnh vừa nói vừa chỉ chỉ sofa. Thấy nụ cười trên mặt Vũ Tịnh, Nhất Phàm hiểu ngay.

- Phương Vũ Tịnh, em lại chơi anh phải không? – Nhất Phàm nhảy lên giường đùa giỡn với Vũ Tịnh. Đùng thấy anh bình thường nghiêm túc trong khách sạn vậy nhé, khi điên lên cũng giống y như một cậu nhóc đó, Vũ Tịnh bị anh làm cho đầu hàng rồi.

- Phương Vũ Tĩnh, sau này có còn dám chơi anh nữa không? – Đại khái là hai người cũng đã điên đến có hơi mệt rồi, hiện giờ Nhất Phàm đang ôm lấy Vũ Tĩnh.

- Em không biết, anh chỉ biết nói em, chẳng phải hôm nay anh cũng đã chọc em mấy lần rồi sao? – Vũ Tĩnh vừa nói vừa giằng co thoát khỏi vòng tay của Nhất Phàm. Nhất Phàm cũng ngồi thẳng dậy giống Vũ Tĩnh, lần này, anh lại dùng phương pháp cũ, hai tay vịn lấy vai Vũ Tĩnh.

- Sau này sẽ không có chuyện như thế xảy ra nữa, bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ muốn toàn tâm toàn ý với một mình em, thật thật sự sự. Tin anh một lần nữa, có được không?

- Em tin anh. – Vũ Tĩnh nói xong cô ôm lấy Nhất Phàm, làm sao mà em không tin anh chứ, trên thế giới này, anh là người trân trọng em nhất.

Sáng sớm hôm sau, khi Nhất Phàm thức dậy thì Vũ Tĩnh còn đang dựa trên người anh nằm mơ, nhìn tất cả những gì quen thuộc trong căn phòng, nhìn gương mặt thông thả của Vũ Tĩnh, Nhất Phàm thật sự đồng ý thời gian cứ ngừng mãi ở giây phút này, bắt đầu từ bây giờ, việc anh phải làm chính là mang lại hạnh phúc cho Vũ Tĩnh. Nhất Phàm đang suy nghĩ thì Vũ Tĩnh thức giấc, sau đó ngồi bật dậy, Nhất Phàm cũng chỉ đành ngồi dậy theo cô.

- Vũ Tĩnh, sao tự nhiên em lại thức dậy vậy?

- Em tưởng mình ngủ quên mất! Hôm nay đâu phải là chủ nhật, chúng ta phải đi làm mà! – Nghe câu nói của Vũ Tĩnh, trong lòng Nhất Phàm có hơi xót.

- Bà xã, em có hối hận không vậy, đi theo anh, em thật sự rất khó có cơ hội làm việc mà em thích làm, có lẽ sau này chúng ta sẽ rất khó có thời gian cùng đi du lịch, rất khó có thể dùng bữa tối lãng mạn. (cái bữa tối có đèn cây đó, GG ko biết bình thường F dịch thế nào, ai biết nói cho GG nghe với nha. Thanks ^^)

- Nhưng mà như anh nói đó, bây giờ em đâu còn thuốc hối hận để mà uống nữa. Có anh ở bên cạnh, du lịch, bữa tối lãng mạn thật sự không quan trọng nữa, điều quan trọng là chúng ta phải trân trọng giây phút ở cạnh nhau. Sao vậy, trải qua một đêm anh lại đa cảm hẳn lên rồi. Mau dậy đi, nếu không là mình trễ thật đó.”

Nghe những lời Vũ Tĩnh nói, tim Nhất Phàm nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sắp xếp giường gối xong, Vũ Tĩnh lại thất cạ vạt cho Nhất Phàm, nhìn nét mặt chăm chú của Vũ Tĩnh, Nhất Phàm rất vui và an ủi, tuy đã nhìn thấy nét mặt này của Vũ Tĩnh rất nhiều lần rồi, nhưng hôm nay họ không phải đang đóng phim, mà là thật, một sự thật rất bình thường, một cảm động rất bình thường. Bắt đầu từ hôm nay, anh và Vũ Tĩnh sẽ lại phải đối mặt với vô số những công việc, nhưng hôm nay trong lòng anh không một chút cái gì, vì có Vũ Tĩnh ở trong tim, tim của Nhất Phàm chỉ có bình lặng, không có sóng dập.

Những ngày tiếp theo đó, Vũ Tĩnh và Nhất Phàm thật sự lại bận bịu hết sức, nhưng cuối cùng thì Niên hội Nhà hàng Quốc tế cũng đã được cử hành thuận lợi, rất nhiều CEO của tập đoàn nhà hàng nổi tiếng trên thế giới cũng đều đến HK tham gia, Vũ Tĩnh và Nhất Phàm cũng đã ngày càng ăn ý. Điều hiếm hoi là lần này người sáng lập ra nhà hàng Hilton cũng cùng con trai đến HK, và ông đã lên phát biểu trong buổi lễ hội, tuy thời gian phát biểu rất ngắn, chỉ có ba phút, nhưng trong đó ông đã đề cập đến lý giải của mình về truyền thống và quốc tế hóa nhà hàng khi ông sáng lập ra Hilton, khách sạn hoàn mỹ nhất trong lòng ông là thế nào, ông không hy vọng khách sạn chỉ là một công cụ để cho ai đó dùng để hiển thị thân phận của mình, ông hy vọng một khách sạn đỉnh cấp cao là có thể phục vụ ọi người. Trong party do Hoắc thị tổ chức, vị sáng lập đó còn cố tình đến giao lưu với Vũ Tĩnh và Nhất Phàm, vì vị sáng lập đó là bạn tốt của thầy hướng dẫn của Vũ Tĩnh ở Cornell, ông còn mời Vũ Tĩnh nếu có cơ hội thì đến dạy trong Học viện Quản lý khách sạn của Hilton tại Thụy Sĩ. Vũ Tĩnh chỉ có thể uýển chuyển từ chối, vì hiện giờ cô không phải là Phương Vũ Tĩnh nữa, mà là bà Hoắc, hiện giờ đối với cô mà nói, những cái như ước mơ và thử thách mới chỉ có thể xếp ở vị trí thứ hai, Nhất Phàm mới là số một.

Sau khi Niên hội kết thúc, Nhất Phàm định cùng Vũ Tịnh qua Mĩ tuần trăng mật lần hai, nhưng kết quả là công việc của khách sạn lại quá nhiều lấy họ, và thế là du lịch đã bị đẩy lùi đến tháng 6. Tuy du lịch bị đẩy lùi làm cho Vũ Tịnh có hơi ủ rũ, nhưng trung gian đã xảy ra một chuyện tốt. Hai tên du côn phụ trách bắt cóc Vũ Tịnh muốn dùng cuộc gọi mà họ đã thu lại khi nói chuyện với Ngũ Tả Cường để uy hiếp Ngũ Tả Cường đưa cho họ số tiền đã nói trước, vì chuyện này Ngũ Tả Cường phiền nhiễu vô cùng, hắn đã tìm bạn bè hắc đạo giải quyết hai người đó, hai tên du côn đó cuối cùng cũng bị ép đến đường cùng và giao đoạn thu âm cho cảnh sát, và làm chứng chỉ ra Ngũ Tả Cường, tuy cuối cùng họ cũng bị phán vào ngục, nhưng chí ít ngồi tù vẫn hơn là chết ở ngoài đường. Trong ngày Ngũ Tả Cường bị phán quyết, Vũ Tịnh và Nhất Phàm cũng có đến tòa án nghe phán, nhưng trong lòng Vũ Tịnh không đặc biệt kích động, dù gì thì chuyện cũng đã qua rất lâu, cái phải trải qua thì cũng đã trải qua, cái phải chịu đựng thì cũng đã chịu đựng, cho dù kết quả là thế nào thì tim của cô và Nhất Phàm cũng đã bị tổn thương qua. Lúc đó, vợ của Ngũ Tả Cường và đứa con 5 tuổi của hắn cũng chờ đợi phán xét cuối cùng, nhìn nỗi sợ hãi và sự lo lắng trong mắt của đứa trẻ, Vũ Tịnh nhớ đến tình cảnh mẹ mình qua đời. Khi tay của mẹ tuột khỏi tay mình, tâm trạng của cô cũng hoảng hốt như thế, vì người duy nhất có huyết thống với cô trên đời này cũng đã ra đi, từ nay cô sẽ chỉ còn một mình, sau đó cô quen biết Michael, rồi cô mất tích, rồi lại đi vào một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, rồi cô tìm được chân ái. Mười năm qua, thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, những cô gái khác đa số đều tốt nghiệp đại học thì kết hôn sinh con, hoặc là làm một office lady cực khổ vì sự nghiệp của mình, mỗi buổi tối nằm mơ khi nào mới có thể góp xong căn hộ, góp được chiếc xe. Vũ Tịnh hình như không có quá lo lắng với chuyện tiền bạc, vì cô thật sự có năng lực, chỉ là, trong chuyện tình cảm cô thật sự quá khổ. Hiện giờ, có phải cô đã thật sự hưởng thụ niềm hạnh phúc của một phụ nữ bình thường? Từ khi thật sự trở thành bà Hoắc, phòng ngủ của Vũ Tịnh và Nhất Phàm chỉ có một biến hóa, chính là trên đầu giường có hai cậu bé bút chì, một cái là của Michael tặng, một cái là Nhất Phàm mua cho cô, bây giờ thì Nhất Phàm cũng không ghen nữa, thật ra thì đó là do Nhất Phàm đề nghị, vì hai con shinchon này chính là họ, nắm tay nhau mãi, ở bên nhau mãi.

Tiếp đó, dưới sự giúp đỡ của Vũ Tịnh, Vũ Tiệp và Tả Huy cũng đã bắt đầu vui vẻ hẹn hò. Hình như bắt đầu từ lúc đó, tất cả mọi việc mới đi vào đúng đường ray của nó, đến bây giờ Vũ Tịnh và Nhất Phàm mới có cơ hội bắt đầu chuyến du lịch tuần trăng mật chân chính của họ. Tuy chỉ có một tuần, nhưng cả hai đều rất trân trọng, một là vì đây là lần đầu tiên họ dùng thân phận vợ chồng thật sự đi du lịch, hai là vì trước đó họ đã phải tăng ca không biết bao nhiêu đêm mới có thể có được một tuần này.

Hôm nay, cuối cùng Vũ Tịnh và Nhất Phàm cũng đã ngồi lên chuyến bay đến California. Hôm nay cả hai đều mặc rất đơn giản, rất trẻ trung, Nhất Phàm mặc T-shirt đen, quần Jeans, và giày thể thao màu đen. Còn Vũ Tịnh thì cột tóc lên thành đuôi ngựa, nửa trên là áo dây màu trắng, bên ngoài thêm một áo khoác trắng, phía dưới là chiếc váy đầm màu trắng, chân mang đôi giày mắt màu trắng rất dễ thương, vì trong ngày kỷ niệm 2 năm kết hôn, Nhất Phàm có việc làm không thể ăn mừng chung với Vũ Tịnh nên anh đã mua đôi giày này bồi thường. Bình thường Vũ Tịnh ở khách sạn không có quá nhiều cơ hội mang đôi giày này, vì thế cô phải tranh thủ mang nó thật nhiều trong chuyến đi này. Và hôm nay, điểm mà Nhất Phàm thích nhất trên người Vũ Tịnh chính là túi chéo màu đỏ của cô, nhìn một Vũ Tịnh dễ thương hoạt bát như vậy, Nhất Phàm rất là vui, lời hứa mà anh dành cho Vũ Tịnh – mang đến niềm vui cho Vũ Tịnh, dường như đang được thực hiện từng chút một. Ngồi trên máy bay, Vũ Tịnh cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ lại trở về trước đây, nhớ lại tâm trạng của cô khi trở về HK hai năm trước, lúc đó cô không chuẩn bị nỗ lực gì cho cuộc sống của mình, lúc đó cô tưởng rằng cô sẽ chỉ sống hết cuộc đời này trong thân phận một công cụ của thương nghiệp, lúc đó thế giới trong mắt của Vũ Tịnh là đen, không có sắc màu, dẫu rằng ở HK, số ngày mặt trời xuất hiện nhiều hơn ngày mưa, nhưng tim cô vẫn lạnh băng. Và nhớ đến lần cô cùng Nhất Phàm đi tuần trăng mật, vừa lên máy bay thì cô đã mở laptop ra xem tư liệu, trong mắt người ngoài, cô chính là thư ký, là trợ thủ của Nhất Phàm, và cô cũng quyết định dùng thân phận này để định vị quan hệ giữa mình và Nhất Phàm, lúc đó khi nhìn thấy cảnh cầu hôn trên máy bay, tim cô hình như không một chút đập dềnh, bởi vì từ sau Michael, cô đã cho rằng mình sẽ không còn tình yêu thứ hai nữa. Nhưng, hiện giờ, nhìn chiếc nhẫn trên tay, tuy vẫn là chiếc cũ, nhưng tim cô lại mãi nguyện vô cùng.

- Bà xã, từ lúc lên máy bay là em cứ nhìn ra ngoài, đang nghĩ gì vậy, nói cho anh nghe được không? – Nhất Phàm nắm tay của Vũ Tịnh hỏi.

- Không có gì, chỉ là nhớ tới rất nhiều chuyện trước đây, trong lòng có chút cảm xúc.

- Có phải nhớ lại lần tuần trăng mật trước, nhớ lại lúc trước anh đã làm tim em tổn thương thế nào không? Lúc đó, anh đích thật không nghĩ sẽ tiếp nhận em.

Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm lắc đầu.

- Anh không có tổn thương trái tim của em. Lúc đó, khi nhìn anh tưởng nhớ chị Tuệ Hân, trong lòng em chỉ có ngưỡng mộ. Không phải ngưỡng mộ chị Tuệ Hân, mà là ngưỡng mộ anh, cho dù chị Tuệ Hân đã không còn nữa nhưng trong tim anh có cái để nhớ nhưng, còn tim em lại trống rỗng, không có gì cả, cảm giác đó thật sự rất khó chịu. - Vũ Tịnh nói xong, gương mặt lại lộ ra chút thương cảm.

- Vậy bây giờ tim em có còn trống rỗng nữa không? - Câu hỏi của Nhất Phàm có hơi nghịch ngợm, thật ra là anh muốn chọc Vũ Tịnh cười.

- Biết rồi còn hỏi. - Vũ Tịnh biết Nhất Phàm muốn làm mình cười, nhưng cô vẫn đã cố ý tỏ ra giận kìm chế không để mình cười ra, nhưng Nhất Phàm lại tự nhiên nghiêm túc lên.

- Bây giờ, trong tim em có anh, sau này, sẽ còn có người lấp đầy tim của em.

- Còn có người? Là ai?

- Là con đó, đợi sau khi con ra đời, anh nghĩ tim em sẽ không cảm thấy trống rỗng nữa.

- Bây giờ em còn chưa muốn có con đâu, em còn muốn cùng anh sống thêm vài năm thế giới của hai người nữa, có con rồi thì sẽ không có nhiều thời gian cho hai chúng ta nữa, e là mấy năm cũng không thể đi xa nhà. - Thật ra thì làm sao mà Vũ Tịnh không muốn có con chứ, có con rồi, trên đời này cô sẽ không còn là cô đơn một mình nữa, nhưng ở trước mặt Nhất Phàm, cô không muốn để cho cảm xúc này lộ ra quá rõ ràng.

- Thì ra em thích ghen vậy à, em sợ có con rồi anh sẽ không thương em nữa sao?

- Phải đó, còn nữa nha, anh cũng biết rồi đó, em nấu ăn dở như vậy, em sợ con sẽ kháng nghị đó!

- Vậy thì đợi sau khi tài nấu ăn của em được nâng cấp lên chúng ta mới sinh con, chịu không? - Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm ngọt ngào mà gật gật đầu.

Lúc này, cô tiếp viên đẩy xe đến.

- Xin hỏi cô cậu muốn uống gì?

- Blue Mountain. - Hai người cùng nói ra, còn cô tiếp viên thì bất ngờ vì sự ăn ý của hai người.

Bây giờ, họ đâu chỉ là ăn ý nữa, họ đã từ từ hợp thành một rồi, trong anh có em, trong em có anh, tin rằng đây chính là cảnh giới cao nhất chẳng.

Đến California, họ vẫn ở trong California Hotel, chỉ là cảm giác đã hoàn toàn khác với lần trước. Lần này họ đi rất nhiều nơi, ở California, Vũ Tịnh là hướng dẫn viên du lịch của Nhất Phàm. Hai người mượn một chiếc xe và đi rất nhiều nơi, Vũ Tịnh trở thành tài xế ngự dùng của Nhất Phàm. Lần này họ chụp rất nhiều hình để bù lỗ cho lần trước. Hôm nay là ngày cuối cùng họ ở California, ngày mai, họ sẽ đến Florida thăm Donna và Michael, và sáng hôm nay, Vũ Tịnh đã lái xe cùng Nhất Phàm đến bãi biển lần trước, vì Nhất Phàm vẫn còn một tâm nguyện chưa hoàn thành: đập nước chuyển vận.

Suốt chặng đường hôm nay, Nhất Phàm cứ oán than áo của mình.

- T-shirt trắng này mặc không thoải mái bằng cái đen kia.

- Nhưng anh mặc như vậy hợp với em! - Hôm nay Vũ Tịnh đã mặc lại bộ khi lên máy bay hôm bữa, cô bật cười khi nhìn Nhất Phàm giống như con gái vậy quan tâm đến vẻ ngoài của mình.

- Nhưng cái đen đó là cái anh thích nhất, hơn nữa mặc áo đó nhìn anh ngẫu hơn mà!

- Mặc ngẫu quá làm gì, anh đừng quên bây giờ anh là người đã có vợ đó nha. Có một người vợ đẹp như vậy ngồi bên cạnh anh, chẳng lẽ anh còn có suy nghĩ với những cô gái khác sao? - Bây giờ Vũ Tịnh cũng không giữ phong độ thực nữ gì nữa trước mặt Nhất Phàm, hễ có cơ hội là cô lại nói xấu anh.

56. Chương 56

- Vợ của anh hình như cũng đâu có đẹp gì đâu, vả lại miệng lưỡi của cô ấy lợi hại quá rồi. Nếu như cô ấy còn không nể mặt ông xã của mình thì xem ra anh phải suy nghĩ lại quan hệ của anh với cô ấy thôi. – Kỹ năng nói móc người khác của Nhất Phàm cũng càng ngày càng cao rồi.

- Hoắc Nhất Phàm, anh đúng thật là càng ngày càng xấu chết đi thôi. – Vũ Tịnh vừa nói, một tay giữ tay lái còn một tay nắm thành nắm đấm chuẩn bị dộng Nhất Phàm.

- Bà xã, bây giờ không phải là lúc trả thù, sinh mạng của anh đang trong tay em đó! – Nhất Phàm vừa nói vừa để tay Vũ Tịnh trở lại bàn lái.

- À phải bà xã, nhà đó là để làm gì vậy?

Vũ Tịnh nhìn theo hướng tay Nhất Phàm chỉ, tim cô hình như có chút không bình lặng.

- Nhà thờ, một nhà thờ rất đỉnh.

Vũ Tịnh nói xong thì cười, khi mới tới California không lâu thì cô đã tham gia một hôn lễ của một nhân viên trong khách sạn. Thiết kế trong nhà thờ rất đơn giản, người tham gia hôn lễ rất ít, nhưng hôn lễ này rất khác, chú rể không đứng ở đầu kia đợi cô dâu mà là cô dâu đi chú rể cùng bước vào, sau đó Vũ Tịnh mới biết, trước khi họ chuẩn bị kết hôn thì chú rể bị tai nạn giao thông khi đi mua đồ chuẩn bị cho lễ cưới, sau tai nạn, chú rể bị mù, quyết định hủy bỏ hôn lễ, cuối cùng cô dâu đó đã cầu hôn chú rể. Nghe vào thì có chút giống cổ tích, nhưng đây là một câu chuyện thật sự, nhìn cô dâu đi chú rể, giây phút đó Vũ Tịnh thật sự hiểu được hàm ý của câu “Chấp tử chi thủ, dữ chi giai lão”, thậm chí cảm giác còn rất nặng nề, có lúc cảm thấy một mình sống hết cuộc đời là một việc rất lãng mạn, nhưng cuộc sống chính là toàn tập của toàn bộ những việc lặt vặt, lời nói ngọt ngào không có ảnh hưởng gì trong cuộc sống, nhưng nếu như không có sự kiên định đó thì hai người rất khó có thể răng long đầu bạc. Vũ Tịnh của lúc đó đã từng mơ ước, nếu như cô thật sự có thể yêu một người, cô nhất định sẽ cùng người đó đến đây cử hành hôn lễ, nhưng hiện giờ, tuy đã tìm được Nhất Phàm, nhưng cô đã không còn cơ hội nữa.

- Bà xã, em đang nghĩ gì vậy? Có phải đã từng mơ ước kết hôn với Michael ở đây không? – Bây giờ Nhất Phàm đã không còn bất kỳ gánh nặng gì về Michael nữa, anh đã có thể thật sự xem Michael là bạn tốt.

- Không phải là với Michael, mà là với người mà em thích. Nhưng xem ra bây giờ đã không có cơ hội rồi. – Vũ Tịnh nói xong cũng đã cười lên.

- Gì mà không có cơ hội, chúng ta có thể bù lại một hôn lễ ở đây mà. Mai chúng ta không cần đi gặp Michael và Donna nữa, bảo họ bay qua đây cho rồi.

- Thôi đi! Bây giờ có anh ở bên em là đã đủ. – Vũ Tịnh quay qua nhìn Nhất Phàm, Nhất Phàm cũng nhìn cô với ánh mắt rất thâm tình.

Cuối cùng cũng đã đến bãi biển đó, hai người không có đi đạp nước biển chuyển vận mà là tựa nhau tản bộ trên cát. Bãi biển này đã có chút thay đổi so với lần họ đến vào hai năm trước, ở đây đã có thêm một quán cafe.

- Mới đây đã hai năm rồi, lạ thật, rất nhiều việc đã không còn như trước nữa. – Vũ Tịnh bất giác cảm thán.

- Ừm, cuối cùng chúng ta cũng có thể không đóng phim nữa, mà có thể làm lại bản thân mình. Bây giờ ngay cả bãi biển này cũng có chút thay đổi rồi, theo như quan sát của anh thì hình như đã có thêm một quán cafe.

- Quán cafe? – Nghe từ này Vũ Tịnh lại cười lên.

- Em cười gì vậy?

- Mơ ước lúc trước của em chính là cùng người mà em thích mở một quán cafe, nếu như có thể thì mở thêm một nhà trọ nghỉ mát, nhưng mà bây giờ đi theo anh rồi, lại không có cơ hội rồi. – Nghe Vũ Tịnh nói vậy, trong lòng Nhất Phàm lại có hơi xót xót.

- Vũ Tịnh, với em anh cứ có một cảm giác có lỗi. Ở bên cạnh anh, em chỉ có công việc làm mãi không hết, em không thể làm việc mà em thích. Có rất nhiều việc, em và anh đều giống nhau, đều không có quyền lựa chọn. – Nhất Phàm vừa nói lại vừa nắm tay Vũ Tịnh lên.

- Nhất Phàm, anh đừng có cứ nói xin lỗi với em có được không? Mỗi người đều sẽ có những ước mơ khác nhau trong những giai đoạn khác nhau, ước mơ em mới nói là ước mơ của trước đây, bây giờ việc em muốn làm là làm một người vợ tốt. Có biết tại sao hôm nay em quyết phải đưa anh tới đây không?

Nhất Phàm nghi hoặc lắc đầu.

- Em muốn, hôm nay chúng ta có thể đối mặt với biển cả, buông bỏ quá khứ, như vậy chúng ta mới có thể không còn bất kỳ gánh nặng gì mà sống cuộc sống mới của chúng ta. Đạo trước đây anh cứ nói phải hoàn em hạnh phúc, nhưng hôm nay em muốn nói, không phải là anh phải hoàn em hạnh phúc, mà là cho em hạnh phúc, và em cũng sẽ mang hạnh phúc đến cho anh.

- Anh sẽ làm được, anh sẽ cho em hạnh phúc. Không biết một ly cafe có thể xem là hạnh phúc đầu tiên mang đến cho em không nhỉ? Thật ra thì anh có hơi khát, đứng đây đợi anh nha? – Nhất Phàm nói xong chuẩn bị đi mua cafe thì bị Vũ Tịnh kéo lại.

- Em mua cho. Anh đợi em ở đây.

- Không muốn anh tính tiền thật sao?

- Không phải em không muốn anh tính tiền, chỉ là em sợ tới lúc đó anh lại đột nhiên biến mất, bỏ lại em một mình ở đây.

- Vậy thôi được, anh đợi em ở đây. – Nhất Phàm biết là Vũ Tịnh còn có chút sợ hãi với chuyện lần trước.

Nhưng khi Vũ Tịnh mua cafe trở về thì Nhất Phàm lại biến mất rồi. Khi mới bắt đầu cô còn tưởng Nhất Phàm đang đùa với mình, nhưng đợi một lúc lâu mà Nhất Phàm vẫn chưa xuất hiện lại, Vũ Tịnh gấp gấp lên, cafe cũng đổ hết trên cát, nhất thời Vũ Tịnh gấp đến sắp khóc ra, anh lại chạy đi đâu rồi, anh không thể bỏ em lại, anh đừng có chơi trốn tìm với em nữa được không. Và lúc này thì Nhất Phàm vội vã chạy về.

- Vũ Tịnh, anh ở đây. – Vũ Tịnh quay qua thấy Nhất Phàm thở hổn hển chạy tới.

- Anh chạy đi đâu vậy, anh không biết em không thấy anh sẽ lo lắng sao?

- Lúc nãy có một đôi tình nhân nhờ anh chụp hình dùm họ, sau đó họ lại thay nhiều bối cảnh, thấy họ vui như vậy, anh lại ngại làm họ mất hứng nên không đi khỏi được. Anh biết em không thấy anh sẽ gấp gấp sẽ lo lắng nên anh mới chạy về đây tìm em đó! – Vũ Tịnh nghe Nhất Phàm nói xong thì không thể giận được nữa, Nhất Phàm và cô đều quá lương thiện, lương thiện đến hơi khờ.

Và cô chỉ ôm lấy Nhất Phàm.

- Lần sau không tha, biết chưa?

- Dạ biết, Hoắc Nhất Phàm có Phương Vũ Tịnh rồi thì suốt đời này chỉ có thể đi theo bà xã thôi. – Nghe câu này, Vũ Tịnh cười khanh khách ở trong lòng Nhất Phàm. Tiếp đó, cả hai cùng đến quán đó mua cafe, hình bóng họ tựa nhau cùng đi thật sự rất đẹp.

Chiều hôm sau, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đã đến Florida. Vừa bước ra đại sảnh, Vũ Tịnh đã trông thấy Michael và Donna đang chờ họ.

- Donna. – Thấy Donna, Vũ Tịnh đã rất chủ động ôm lấy cô, hôm nay, cuối cùng họ cũng đã làm lại chị em tốt.

- Michelle, cảm ơn bạn, cảm ơn bạn đã cho Michael trở về với mình. – Cuối cùng Donna cũng đã nói ra lời tận đáy lòng của cô khi ôm Vũ Tịnh.

- Người bạn nên cảm ơn là bản thân mình, là sự hy sinh và chờ đợi của bạn đã làm cho Michael trở lại với bạn. – Vũ Tịnh ôm lấy Donna, vỗ vỗ vai của cô, nói ra lời trong lòng mình. Michael và Nhất Phàm đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này ít nhiều cũng có chút cảm động.

- Michelle, em đừng chỉ lo ôm Donna chứ, ôm anh với! – Michael không ngờ lại nói ra một lời ghen tuông thế này. Và lúc này Vũ Tịnh mới nhìn thấy Michael đang ở bên cạnh Donna.

- Michael, xin lỗi nha, em phải hỏi coi ông xã của em có đồng ý không đã. – Vũ Tịnh vừa nói vừa quay lại đứng bên Nhất Phàm, khoác lấy tay Nhất Phàm nhìn anh cười.

- Raymond, cậu không nhỏ mọn vậy chứ? Nói thế nào thì Michelle cũng là một nửa anh em của tôi mà! – Dích thật, hiện giờ quan hệ của Vũ Tịnh và Michael là bạn bè tốt, Nhất Phàm cũng rất rõ điểm này.

- Michael, tôi cảm thấy cậu nên hỏi ý của Donna. Michael quay qua nhìn Donna rất vô trợn.

- Anh đừng nhìn em, chúng ta đâu có quan hệ gì đâu. – Hôm nay Donna cũng xỉ Michael một lần.

- Michael, anh thật là tệ quá đi, xem ra đành để em an ủi anh vậy. – Vũ Tịnh vừa nói vừa đi tới trước Michael, cuối cùng hai người cũng đã có một cái ôm.

- Nếu đã thích Donna thì hãy dùng nhẫn buộc bạn ấy lại. – Vũ Tịnh nói nhỏ bên tai Michael, còn Michael thì chỉ cười.

Tiếp đó bốn người lên xe đến biệt thự của Michael, tối nay họ có thể barbecue ở ngoài vườn. Đặt hành lý đầu vào đó xong, Michael đi chuẩn bị giá dùng cho barbecue, Vũ Tịnh ở trong phòng sắp xếp đồ đạc, còn Donna thì ngồi ngoài vườn uống trà với Nhất Phàm.

- Raymond, tôi đọc báo thấy hình như Ngũ Tả Cường đã vào ngục, anh và Michelle chắc đã bắt đầu cuộc sống hạnh phúc rồi. – Donna uống một ngụm trà, mỉm cười nói.

- Nhưng cũng phải cảm ơn cô đã gọi điện nhắc nhở tôi trước khi đi.

- Người nói cảm ơn là tôi mới phải, trước đây tôi làm nhiều việc tổn thương Michelle như vậy, nhưng cuối cùng bạn ấy lại làm cho Michael trở về với tôi, ở trước mặt bạn ấy, tôi thật sự có chút không biết trốn đi đâu.

- Nhưng những việc cô làm đều là vì cô yêu Michael, Vũ Tịnh hiểu điều đó, không phải bây giờ hai người đã trở lại như lúc trước rồi sao? À phải, tôi rất là hiếu kỳ vì sao cuối cùng cô đã từ chối yêu cầu của Ngũ Tả Cường?

- Thật ra cũng là vì Michelle, khi Michael biết những hình đó là do tôi kiếm người chụp lén, anh ấy rất tức giận, còn tôi thì lúc đó không chỉ giận mà càng đau lòng hơn, bởi vì cho tới lúc đó, anh ấy vẫn còn lo nghĩ Michelle sẽ phải đối mặt với người nhà như thế nào, tôi đã chạy ra khỏi công ty, đi lang thang trên đường, bất giác đã đi tới Hoắc thị, lúc qua đường, tôi còn đang nghĩ Michael và Michelle nên đã không chú ý đèn đã nhảy sang đỏ, nếu không phải Vũ Tịnh kéo tôi lại, có lẽ bây giờ tôi đã không thể ngồi đây trò chuyện với anh rồi. Lúc đó, tôi thật sự rất hổ thẹn, tôi làm nhiều việc tổn thương đến bạn ấy như vậy, mà cuối cùng bạn ấy lại cứu tôi. Michelle tốt bụng như vậy, làm sao tôi có thể hại bạn ấy chứ? – Nghe Donna nói, Nhất Phàm cũng bất giác gật đầu.

- Tôi nghĩ Michelle sẽ là một người vợ tốt, nhưng mà, tài nấu nướng của bạn ấy quả thật là không giỏi lắm.

- Donna nói xong cũng bật cười.

- Ủm, trong công việc cô ấy quả thật là rất giỏi, những mặt khác thì thật không dám nói. – Nghĩ đến Vũ Tịnh, Nhất Phàm cũng bất giác bật cười.

- Hoắc Nhất Phàm, anh lại nói xấu em gì đây? – Thì ra Vũ Tịnh đã đi ra vườn rồi.

- Michelle, mình đi xem sao Michael còn chưa xuống. Bạn và Raymond trò chuyện đi ha. – Thấy Vũ Tịnh xuống, Donna rất biết điều mà không làm kỳ đà cản mũi.

- Hoắc Nhất Phàm, thành thật trả lời đi, lúc nãy nói xấu em gì đó?

- Bà xã, em đừng đổ oan cho anh, là Donna nói tài nấu nướng của em còn phải được nâng cao.

- Là Donna nói thật sao, không phải anh nói?

- Ủm. Bây giờ em thật sự là càng ngày càng lười thôi rồi. Bây giờ đã như vậy, đợi khi em 50 tuổi, 60 tuổi, anh nghĩ anh không sống nổi nữa đâu.

- Đã nói với anh trước rồi mà, Phương tiểu thư đây không dễ hầu đâu. Nếu như anh muốn nuốt lời, em nghĩ em sẽ cho anh một cơ hội. – Vũ Tịnh vừa nói vừa nhìn Nhất Phàm rất là đắc ý, bây giờ thì cô đã càng ngày càng thích chơi “kéo co” với Nhất Phàm rồi.

- Anh mới không dại gì mắc bẫy của em đó, suốt đời này em cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của anh đâu. – Nhất Phàm nắm chặt tay của Vũ Tịnh. Thật đó, Nhất Phàm của bây giờ thật không dám tưởng tượng nếu như có một ngày Vũ Tịnh không ở bên cạnh mình nữa thì anh sẽ thế nào.

Buổi tối, bốn người ngồi trong vườn barbeuce, cuối cùng thì họ cũng đã có thể mượn cơ hội này tụ lại trò chuyện với nhau.

- Raymond, sao anh và Michelle không ở lại chơi vài ngày nữa, hôm nay đến ngày mai đi, có phải gấp quá rồi không. – Donna vừa nói vừa nhận lấy món mà Michael vừa nướng xong.

57. Chương 57

- Donna, bây giờ bạn mới biết mình khổ à! Anh ấy là chồng của mình, cũng là ông chủ của mình, vả lại còn là một ông chủ rất không nhân tính hóa đó. – Vũ Tịnh lại bắt đầu chọc Nhất Phàm.

- Raymond, hình như vợ cậu đang kháng nghị đó! – Michael cười, và Nhất Phàm thì cũng chỉ biết cười.

- Bà xã, nếu như em không muốn có một ông chủ không nhân tính hóa thì em ở nhà đi. Nhưng mà theo như anh thấy, em ở nhà ba ngày là chịu hết nổi rồi. – Nhất Phàm đã dần thích ứng với phương pháp xỉ của Vũ Tịnh rồi, và bây giờ anh đang tiến vào giai đoạn phản kích. Còn Michael và Donna chỉ có thể nín cười khi nhìn đôi oan gia này, Donna đưa thức ăn vừa nướng xong vào miệng Michael, hai người tự mà lo thân mật của hai người. Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh chỉ lo tự mình ăn, trong lòng có hơi không thoải mái, còn cố ý ho một cái, Vũ Tịnh biết anh đang nghĩ gì, nhưng cô vẫn còn muốn tiếp tục chọc tức anh.

- Ông xã, cổ họng anh không khỏe à, có cần em lấy nước cho anh không? – Nghe câu này, Nhất Phàm xém xỉu tại chỗ.

- Bà xã, anh muốn ăn Lạp Xưởng, Lạp Xưởng ở chỗ của em kìa, em làm cho anh được không? – Vũ Tịnh nghe thấy câu này cô còn muốn tiếp tục chọc Nhất Phàm.

- Sorry nha ông xã, bây giờ em phải làm cánh gà rồi, anh tự qua đây lấy đi. – Nhất Phàm thật sự sắp bị tức chết rồi.

- Phương Vũ Tịnh, có phải là hôm nay em thật sự không nể mặt anh đến vậy không?

Thấy hai người giống như sắp phải khai chiến, Donna quyết định làm người giải hòa.

- Raymond, tôi giúp anh cho. Chắc hôm nay Michelle có hơi mệt.

Nghe Donna nói vậy thì Vũ Tịnh cảm thấy có hơi mất mặt.

- Donna, thật ra mình không có mệt, để mình làm cho anh ấy cho. – Vũ Tịnh nói xong thì xỏ Lạp Xưởng vào, Nhất Phàm thì khoái chí nhìn Vũ Tịnh.

- Xong rồi, cho anh nè. – Vũ Tịnh nướng xong đưa cho Nhất Phàm, còn mình thì đi tìm cánh gà.

- Michael, hình như trong bếp không có cánh gà, ở đây hình như hết rồi.

- Trong bếp có, anh đi lấy với em, dù gì anh cũng muốn vào lấy bia.

Michael và Vũ Tịnh cùng vào bếp. Michael lấy cánh gà từ trong tủ lạnh ra, rồi lại lấy bia ra, vì cánh gà phải cắt nên Vũ Tịnh đứng đợi Michael, hai người cũng bắt đầu trò chuyện.

- Xem ra hiện giờ anh và Donna tốt lắm.

- Ừm, anh đã cố gắng lắm mới làm cho Donna tiếp nhận anh lại. Bây giờ anh rất trân trọng thời gian ở bên Donna. Em và Hoắc Nhất Phàm xem ra cũng không tệ, rất là ân ái.

- Em biết em và Nhất Phàm đã chịu đựng rất nhiều mới có được hạnh phúc của ngày hôm nay. Em phải cố gắng trân trọng. Hy vọng lần gặp mặt sau có thể uống rượu mừng của anh và Donna.

- Biết rồi, hôm nay em đã nhắc anh rất nhiều lần rồi. Rồi, cắt xong rồi. – Michael đưa cánh gà đã cắt xong cho Vũ Tịnh, còn anh thì cầm ba lon bia ra ngoài.

Michael đi ở phía trước, Vũ Tịnh đi theo ở phía sau, khi sắp tới nơi Barbecue, trước mặt Vũ Tịnh đột nhiên tối sầm lại rồi cô ngã xuống đất, thấy Vũ Tịnh ngất xỉu Nhất Phàm liền chạy qua ẵm Vũ Tịnh lên.

- Vũ Tịnh, em đừng hù anh, tỉnh lại đi, Vũ Tịnh. – Đây là lần đầu tiên Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh ngất xỉu, bản thân anh cũng có hơi bị hoảng hồn. Và đại khái là Nhất Phàm gọi lớn tiếng quá nên thần chí của Vũ Tịnh cũng từ từ hồi phục lại, Donna và Michael đứng ở bên cạnh cũng khản trương vô cùng.

- Nhất Phàm, em không sao, có lẽ gần đây em chơi dữ quá nghỉ ngơi không đủ thôi.

Tuy Vũ Tịnh nói không sao, nhưng Nhất Phàm thấy cô hình như hơi suy nhược.

- Raymond, anh đưa Michelle về phòng trước đi. Tôi pha ly nước nho cho bạn ấy.

- Cám ơn cô, Donna

Nói xong thì Nhất Phàm ẵm Vũ Tịnh về phòng, Donna cũng đã đem nước nho vào. Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Nhất Phàm và Vũ Tịnh, Donna và Michael thì đang dọn dẹp ngoài vườn.

Vũ Tịnh nằm trên giường một lúc thì dường như đã đỡ hơn, Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh tỉnh táo hơn mới đỡ cô ngồi dậy, trên mặt vẫn còn nét khản trương.

- Em không sao rồi, anh đừng lo lắng nữa, được không? – Nhìn nét mặt lo lắng của Nhất Phàm, Vũ Tịnh nắm tay anh nói.

- Làm sao mà anh có thể không lo lắng chứ? Lúc này em giống như khúc gỗ vậy tự nhiên ngã xuống đất. Anh thật sự rất sợ. Mau, uống nước nho vào.

Vũ Tịnh đành ngoan ngoãn uống nước nho, nhìn Vũ Tịnh nghe lời như vậy, Nhất Phàm lại cười.

– Vậy mới phải chứ! Đừng có suốt ngày chống cự với anh nữa, như vậy em không đáng yêu tí nào hết.

- Biết rồi, em không dám cự với anh nữa. Lúc này ngay cả ông Trời cũng trừng phạt em rồi. Xem ra em đúng là mạng lao碌, làm việc bận thế nào cũng không ngất xỉu, ra ngoài du lịch thì lại xỉu. – Vũ Tịnh nói xong bật cười, Nhất Phàm cũng bị cô làm cho cười theo.

Sáng sớm hôm sau, Nhất Phàm lại cùng Vũ Tịnh đáp máy bay về HK. Tuy kỳ nghỉ này đối với họ mà nói không phải là dài nhất, nhưng cả hai đều rất trân trọng, vì hôm qua Vũ Tịnh ngất xỉu, nên hôm nay Nhất Phàm đặc biệt lo lắng, anh cứ nắm lấy Vũ Tịnh, cho đến khi lên máy bay Nhất Phàm cũng không buông tay Vũ Tịnh ra.

- Nhất Phàm, anh đừng lo lắng cho em nữa, hôm qua thật sự chỉ là vì những ngày này em không nghỉ ngơi tốt thôi, anh xem chẳng phải hôm nay em đã khỏe khoắn như ngày thường rồi sao. Anh đừng chau mày nghiêm mặt lên nữa, em vẫn thích nhìn Nhất Phàm đẹp trai hơn. – Nhìn nét mặt khản trương của Nhất Phàm, Vũ Tịnh có hơi đau lòng, những ngày qua cô đã cự với Nhất Phàm dữ quá rồi, hiện giờ cô hy vọng anh có thể vui vẻ lên.

- Miệng của em thật là! – Nghe lời an ủi của Vũ Tịnh, Nhất Phàm mới bớt lo lắng hơn.

– À phải, hôm qua Donna nói với anh lúc ở HK, em từng cứu cô ấy, chuyện là thế nào vậy? Hình như anh chưa hề nghe em nhắc đến! Nói anh nghe được không?

Vũ Tịnh không ngờ Donna lại nói với Nhất Phàm chuyện này.

– Thật ra người thật sự cứu Donna có lẽ là anh!

- Anh? – Nhất Phàm thật sự có hơi nghi hoặc khi nghe Vũ Tịnh nói.

- Hôm đó không phải anh đã vì em mà đánh nhau với người ta sao? Em đã trông thấy Donna qua đường khi đèn đỏ lúc trở về Hoắc thị sau khi mua thuốc, nên đã chạy lên kéo bạn ấy lại. Nếu như không phải anh bị thương, em nghĩ em đã không thể cứu Donna.

- Nhưng mà nếu như em không có lòng muốn cứu Donna thì Donna vẫn sẽ xảy ra chuyện. Thật ra anh rất là hiếu kỳ, Donna làm nhiều việc tổn thương em như vậy, tại sao em vẫn lựa chọn cứu cô ấy?

- Thật ra cũng là vì một câu nói của anh. Hôm anh đến đài truyền hình tiếp nhận phỏng vấn, sau khi về nhà không phải anh đã nói với em, lúc anh trang điểm xong đi ra nhìn thấy một mình em ngồi đó, xung quanh em mọi người đều đang trò chuyện, nói cười vui vẻ, nhưng chỉ có em là một mình. Hôm đó khi trông thấy Donna, trên tay em là túi đựng thuốc, tuy bữa đó anh nổi cáu với em, tuy lúc đó em không thể giải thích với anh vì không thể nói, nhưng chỉ ít em biết trong tim anh có em, và tim em cũng có anh. Nhưng, lúc đó Donna rất lạc lõng, em chưa từng nhìn thấy bạn ấy như vậy. Tuy bạn ấy đã làm nhiều việc tổn thương em, nhưng bạn ấy vẫn đã không thể có được trái tim của Michael, bạn ấy vẫn không vui vẻ. Nhìn thấy bạn ấy như vậy, em cảm thấy bạn ấy rất đáng thương, nhìn bên ngoài có vẻ như bạn ấy có rất nhiều thứ, nhưng bạn ấy lại không hạnh phúc như em, lúc đó, em còn có thể tính toán gì với bạn ấy nữa.

Nghe những lời Vũ Tịnh nói, đột nhiên Nhất Phàm cảm thấy rất khâm phục Vũ Tịnh. Có rất nhiều người vì trải qua quá nhiều nỗi đau thương mà không thể dùng tâm thái công bằng để nhìn thế giới này, nhưng Vũ Tịnh lại làm được, cô không bắt công với bất kỳ ai, mà còn suy nghĩ cho người khác.

- Phương Vũ Tịnh, ở trước mặt em, trước ánh sáng chói lòa của em, anh mãi mãi chỉ có thể ảm đạm, mất màu. Xem ra câu nói vô tình của anh đã ứng nghiệm thật rồi.

- Câu gì?

- Ở trước mặt em, anh chỉ có thể là người thua cuộc.

- Gì mà người thua cuộc, là người thắng cuộc, chúng ta là vợ chồng, vốn là học hỏi qua lại và hiểu cho nhau mà. – Khi nói câu này, mặt Vũ Tịnh ửng đỏ, hôm nay Nhất Phàm khen cô đến nỗi làm cô hơi ngượng. Còn Nhất Phàm thì rất thích nhìn Vũ Tịnh của lúc này, một Vũ Tịnh mắc cỡ, e thẹn, nhưng rất có sức hút, và lại còn là sức hút kiểu “Phương” độc nhất vô nhị.

Về đến HK, Vũ Tịnh và Nhất Phàm lại trở về nhịp sống của họ, chỉ là khẩu vị của Vũ Tịnh không tốt lắm, nhưng vì công việc bận rộn, nên Vũ Tịnh cũng không để ý nhiều, vì đã là tháng 7, thời tiết có hơi oi bức, nên khẩu vị không tốt cũng là chuyện bình thường. Hôm nay, cô và Nhất Phàm lại về nhà ăn cơm sau khi tan ca như ngày thường, đứng trong thang máy, Vũ Tịnh cảm thấy rất không khỏe, cô tưởng là do thang máy hơi ngột. Khi đến bãi đậu xe, cô đã không chịu được nữa và lại ngất xỉu khi mở cửa xe, giống y như lần ở Mĩ. Nhưng lần xỉu này đã làm Nhất Phàm hoảng vô cùng, anh ẵm Vũ Tịnh vào xe rồi chạy đến bệnh viện. Suốt chặng đường, anh liên tưởng đến cảnh tượng Vũ Tịnh ngất xỉu ở Mĩ, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không tốt, đột nhiên anh sợ bác sĩ sẽ nói cho anh nghe một tin xấu, anh không dám tưởng tượng Vũ Tịnh sẽ rời khỏi anh vì bệnh nan y.

Thế nhưng hiện giờ, Nhất Phàm đang ngồi bên cạnh giường của Vũ Tịnh, tay anh nắm chặt tay Vũ Tịnh, trên mặt anh là nụ cười, bên tai còn đang văng vẳng kết quả kiểm tra của bác sĩ: “Ông Hoắc, bà Hoắc đã có mang 3 tháng rồi. Lần này cô ấy ngất xỉu cũng chỉ vì quá lao lực, thể lực không chịu nổi thôi. Sau này cô ấy phải nghỉ ngơi nhiều, không được quá lao tâm. Còn nữa, giày cao gót này không thể mang được nữa, đây là giai đoạn quan trọng nhất trong thời kỳ mang thai, bất cẩn một chút là sẽ sảy thai. Tôi sẽ cho cô ấy thuốc dưỡng thai, đợi cô ấy tỉnh lại thì cậu có thể làm thủ tục xuất viện.” Lúc này khi bác sĩ nói những lời này, Nhất Phàm ngại biểu lộ niềm vui đó ra ngoài quá lộ liễu, còn hiện giờ thì anh có thể cười thoải mái rồi. Lúc này, anh đã báo tin cho daddy mummy và người nhà của Vũ Tịnh. Nhưng anh vẫn muốn chia sẻ tin vui này với Vũ Tịnh nhất, hình như đây còn là tin vui đầu tiên mà anh và Vũ Tịnh cùng chia sẻ. Nhìn Vũ Tịnh ngủ say trên giường, cảm giác trong lòng Nhất Phàm rất hỗn tạp, trong đầu hồi ức lại những khoảnh khắc khi ở bên cạnh Vũ Tịnh, những đắng cay chua xót bên trong đó hiện giờ đối với Nhất Phàm mà nói thật sự không còn quan trọng nữa, vì con sẽ khiến cho Vũ Tịnh và anh triệt để buông bỏ quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới. Phương Vũ Tịnh, lần này thì em thật sự không thoát khỏi lòng bàn tay anh rồi, cuối cùng thì bây giờ anh cũng đã có thể thắt chặt em ở bên cạnh anh rồi. Nhất Phàm đang suy nghĩ thì anh

cảm giác bàn tay của Vũ Tịnh có chút phản ứng, thấy Vũ Tịnh từ từ tỉnh lại, tim Nhất Phàm cũng thả lỏng hơn.

- Nhất Phàm, sao em lại ở đây? – Vừa mở mắt ra đã thấy mình nằm trong phòng bệnh, Vũ Tịnh vừa hỏi vừa ngồi dậy, và Nhất Phàm đã cẩn thận đỡ cô dậy.

- Em nói coi? – Hiện giờ Nhất Phàm tạm thời nín lại nét mặt vui mừng ban nãy, anh muốn dùng cách của mình để nói cho Vũ Tịnh nghe tin vui này.

- Em nhớ hình như em bị ngã xỉu ở bãi đậu xe. À phải, thật ra em bị bệnh gì vậy? Chắc không phải bệnh gì nghiêm trọng đâu phải không! – Vũ Tịnh đẩy đẩy Nhất Phàm, nhưng Nhất Phàm vẫn nét mặt nghiêm túc, trong lòng Vũ Tịnh có hơi nôn nóng.

- Anh mau nói em nghe đi, thật ra là mắc bệnh gì? – Nhưng Nhất Phàm vẫn không có biểu hiện gì.

- Vũ Tịnh, phải nói thế nào nhỉ, bệnh này không nặng, nhưng cũng không nhẹ. Chỉ là sau khi hết bệnh sẽ để lại di chứng suốt đời. – Nhất Phàm nói úp úp mở mở.

- Di chứng suốt đời? Là bệnh gì vậy? Anh mau nói đi, không phải là ung thư chứ! Mau nói đi mà! – Vũ Tịnh thật sự gấp lắm rồi.

- BB có phải là di chứng suốt đời của chúng ta không?

- BB, ý anh là? – Mắt Vũ Tịnh mở rất to.

- Ủm, bác sĩ nói em đã có thai, chúng ta đã làm daddy mummy rồi. Vũ Tịnh, có BB rồi, suốt đời này chúng ta thật sự sẽ không xa nhau nữa.

Nghe câu nói của Nhất Phàm, nước mắt của Vũ Tịnh bắt chợt tuôn ra, đây thật sự là vui quá hóa khóc rồi, một mặt, BB là chứng kiến của tình yêu giữa cô và Nhất Phàm, mặt khác, hiện giờ trên thế giới này Vũ Tịnh thật sự không phải là một mình nữa, cô có thể có con, có thể làm mẹ. Thấy Vũ Tịnh khóc, lần này ngược lại là Nhất Phàm gấp lên.

- Có BB là tin vui, sao lại khóc đến thế này, như vậy không tốt cho BB đâu.

Nghe câu này thì Vũ Tịnh lập tức nín khóc, cô ôm lấy Nhất Phàm.

- Nhất Phàm, anh biết không? Em thật sự rất vui. Sau này em không còn là một mình nữa, em thật sự sẽ không cô đơn nữa.

58. Chương 58

Nhất Phàm hiểu được hàm ý trong câu nói của Vũ Tịnh, anh biết đứa con này có hai hàm ý đối với Vũ Tịnh.

- Vũ Tịnh, anh biết, anh biết đứa con này có ý nghĩa rất quan trọng với em. Sau này, em không còn là một mình nữa, hiện giờ chúng ta cũng không chỉ là hai người nữa, bây giờ chúng ta là ba người, là một gia đình. Tin anh, chúng ta sẽ là daddy mummy giỏi nhất thế giới này. – Vũ Tịnh nghe xong cũng gật đầu theo anh.

Trên đường về nhà, đôi tay Vũ Tịnh đặt trên bụng, hôm nay cô thật sự rất phấn khởi, nhất thời đã trở nên rất con gái.

- Ông xã, anh thích con trai hay con gái?

- Còn em?

- Em thích con gái, con gái không phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm, sẽ có nhiều tự do để làm việc mà mình thích hơn.

- Anh hiểu ý của em, em cảm thấy nếu như BB là con trai thì sẽ lại đi con đường cũ của anh. Nhưng anh sẽ là một daddy rất sáng suốt, con thích làm gì thì anh sẽ cho nó làm đó.

- Thiệt hay giả đây, đến lúc đó thì anh sẽ không nói vậy nữa đâu.
- Vũ Tịnh, thật ra con trai hay con gái đối với anh không quá quan trọng, điều quan trọng là con là con của chúng ta, cuộc đời của chúng ta sẽ vì cuộc đời của con mà hoàn chỉnh, có con rồi, chúng ta mới thật sự có được cảm giác của gia đình.
- Ngày mai em đừng đi làm nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi.
- Không cần phải nghỉ sớm vậy chứ, em muốn làm thêm một tháng nữa, chí ít cũng phải giao lại công việc trong tay cho người khác chứ.
- Em đó, đúng là có phúc mà không biết hưởng, những cô gái khác hễ biết mình có thai là ngay lập tức đòi nghỉ làm về nhà dưỡng thai rồi, còn em thì lại tích cực đi làm, thiệt hết cách với em. – Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh anh cũng lắc đầu không hết cách với cô.
- Ông xã, anh chở em đi đâu vậy? Đường này đâu phải đường về nhà đâu. – Nãy giờ lo nói chuyện nên đến bây giờ Vũ Tịnh mới phát hiện ra đường này không phải là con đường quen thuộc với mình.
- Đúng là đường này không phải đường về nhà, trước khi về nhà anh muốn đưa em đến một nơi trước. – Nhất Phàm lại ra vẻ bí mật.
- Đi đâu?
- Lát nữa em sẽ biết.

Thì ra Nhất Phàm chở Vũ Tịnh đến shop giày.

- Sao tự nhiên lại mua giày mới?
- Bây giờ em đang mang thai mà, làm sao mang giày cao gót được nữa? – Nghe Nhất Phàm nói vậy, Vũ Tịnh có hơi cảm động.

Vào trong shop, Nhất Phàm cởi giày và mang giày cho Vũ Tịnh, nhân viên ở đây đều ngưỡng mộ chết đi được, tim của Vũ Tịnh cũng ngọt đến không tả nổi, cô hiểu, Nhất Phàm rất thích có con mặc dù anh đã vì con mà mất đi Tuệ Hân. Nhưng, toàn bộ vết thương đó cũng sẽ vì sự ra đời của đứa con này mà bù đắp lại hết.

Trở về nhà, mẹ của Nhất Phàm khác hẳn ngày thường, bà hỏi thăm Vũ Tịnh đủ điều, Vũ Tịnh có chút cảm giác được chuộng bắt ngờ mà sợ hãi, xem ra tình tiết trong phim truyền hình không phải giả mà là đến từ hiện thực, nghệ thuật vốn xuất phát từ cuộc sống, cao hơn cuộc sống. Gương mặt không hề có tình cảm của Hoắc Cảnh Thiên hôm nay cũng dịu hơn, và người phấn khởi nhất vẫn là Nhất Ninh, vì cô sắp có một thân phận mới: cô cô.

Về đến phòng, Vũ Tịnh uống tổ yến do chị Dung nấu, còn Nhất Phàm thì chỉ ngồi bên cạnh nhìn cô, hôm nay anh không chỉ là đang nhìn vợ mình, mà còn đang nhìn mẹ của con, cảm giác đó thật sự rất tuyệt. Tiếp đó, Daddy và dì Cẩm gọi qua chúc mừng Vũ Tịnh, daddy đã bắt đầu giở từ điển ra nghĩ tên cho cháu ngoại vẫn chưa ra đời của mình, còn dì Cẩm thì dặn dò Vũ Tịnh phải chú ý những gì, Nhất Phàm thì chăm chú ghi chú lại làm note, nói chung là cả nhà đều đang được bao trùm trong niềm vui chào đón sinh mạng nhỏ. Đêm nay, Vũ Tịnh còn được hưởng thụ một đãi ngộ đặc biệt từ Nhất Phàm, Nhất Phàm đã ẵm Vũ Tịnh lên giường, vì anh muốn cảm nhận cái cảm giác cùng lúc ẵm hai người.

Hiện giờ, cả hai đang nằm trên giường, nhưng thế nào cũng không ngủ được, có lẽ là vì họ đều đã quá vui mừng.

- Nhất Phàm, anh ngủ chưa? – Vũ Tịnh nằm trên tay của Nhất Phàm, cô khẽ vỗ vào vai anh, cô thật sự đã quá vui rồi, khó mà ngủ được.
- Chưa, giống em vậy, chắc tối nay anh sẽ mất ngủ thôi.
- Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải là đang nghĩ gương mặt của BB sau này sẽ thế nào không?

- Phải đó, bất luận là con trai hay con gái, anh nghĩ cũng sẽ rất đẹp. Không phải người ta vẫn nói con trai giống mẹ còn con gái thì giống ba sao? Anh đẹp trai như vậy, em lại xinh đẹp như vậy, con của chúng ta chắc chắn sẽ không lỗi đâu.
- Xem ra chúng ta đúng thật là tâm linh tương thông nhỉ, em cũng đang nghĩ như vậy.
- À phải, có phải là ngày mai mình nên đi mua áo cho BB rồi không?
- Có sớm quá không? Còn chưa biết là con trai hay con gái, đến đó rồi cũng không biết nên mua màu gì.
- Vậy thì mua cả đồ của nam lẫn nữ vậy, đợi khi con ra đời thì chúng ta sẽ tính sau. À, không phải quần áo em bé bây giờ đều thích làm màu hồng hoặc xanh lam sao? Nếu như em sợ phí thì mình mua màu xanh lam được rồi, con trai con gái đều mặc được. Chịu không?

Nhất Phàm nói xong quay qua nhìn Vũ Tịnh chờ cô trả lời, nhưng không nghe thấy tiếng gì cả, thì ra Vũ Tịnh đã ngủ. Ôm Vũ Tịnh trong lòng, Nhất Phàm rất mãn nguyện. Trước đây khi Tuệ Hân mang thai, lúc đó thật ra anh không hiểu rõ ba mẹ phải có trách nhiệm gì, thật ra ba mẹ phải có một tác dụng gì trong cuộc đời của con cái, phải vào một vai diễn như thế nào, lúc đó anh thật sự chỉ đơn thuần là vui sướng, hơn nữa, khi Tuệ Hân mang thai, anh đã không rất quan tâm Tuệ Hân, vì lúc đó Tuệ Hân do mẹ chăm sóc. Nhưng hôm nay, Nhất Phàm muốn mỗi một phút mỗi một giây đều ở cạnh Vũ Tịnh, anh muốn làm những việc lúc trước anh đã không làm cho Tuệ Hân mà làm hết với Vũ Tịnh. Hiện giờ anh không có quá nhiều lo lắng, lúc xưa Tuệ Hân bị bệnh tim, nhưng hiện giờ Vũ Tịnh rất khỏe, việc anh phải làm bây giờ là chăm sóc Vũ Tịnh thật tốt, đợi con ra đời, cùng Vũ Tịnh nuôi dạy con nên người, cảm nhận niềm vui và nỗi gian truân của bậc làm cha mẹ, như vậy, khi phải rời khỏi thế giới này, anh và Vũ Tịnh cũng sẽ không có gì hối tiếc nữa.

Chương 21 : Kiếp sau, em hoàn anh hạnh phúc

Sáng hôm sau, Nhất Phàm đã chia sẻ tin vui này với Gia Đống. Tối đó, Doanh Doanh cố tình đóng cửa quán, làm một bữa ăn gia đình cùng Gia Đống ăn mừng với Vũ Tịnh và Nhất Phàm, từ thức uống trong ly được để trên bàn hôm nay đã có thể thấy sự khác nhau của Vũ Tịnh và Doanh Doanh, vì ly của Vũ Tịnh là cam ép, còn của Nhất Phàm, Doanh Doanh và Gia Đống là rượu.

- Hoắc Nhất Phàm, cậu và Vũ Tịnh lợi hại thật đó, đi trước cả tôi và Doanh Doanh nữa. Bà xã, có phải chúng ta cũng nên cố lên rồi không? – Hiện giờ Gia Đống cũng đang ôm vợ mình, lúc trước anh và Doanh Doanh hề gặp nhau là sẽ cương, gần đây có lẽ vì chịu ảnh hưởng của Vũ Tịnh và Nhất Phàm, họ cũng bắt đầu làm đôi vợ chồng ân ái, bắt đầu học cách nói những lời ngọt ngào.
- Ông xã, chúng ta đừng lấy con sớm quá được không? Em muốn sống cuộc sống hai người với anh thêm một thời gian nữa. – Khẩu khí của Doanh Doanh giống y đúc của Vũ Tịnh trên máy bay hôm đó.
- Có BB rồi, anh vẫn là ông xã của em mà, đâu có biến thành người khác đâu. Em nhìn kìa, bây giờ họ hạnh phúc biết mấy.
- Không phải đâu ông xã, có con là có thêm nhiều việc lắm đó. Michelle, không phải mình dọa bạn đâu, mình nghe chị dâu nói, BB đã tra tấn chị ấy từ lúc mang thai cho đến bây giờ đó. Khi mới bắt đầu thì nôn mửa, tiếp đó chân sẽ sưng như giò heo, tiếp đó vóc dáng sẽ biến dạng, lúc sinh con lại đau đứt ruột, sinh con xong, ban đêm con khóc, người lớn lại không thể ngủ và phải dậy dỗ con. Michelle, mình không biết bạn có sợ không, nhưng mình thì chưa chuẩn bị đủ tâm lý đâu.
- Bà xã, em có sợ không? – Nhất Phàm sợ những lời diễn tả sinh động của Doanh Doanh sẽ dọa phải Vũ Tịnh.
- Không sợ. – Vũ Tịnh đã cho anh một câu trả lời rất kiên định, con đối với họ mà nói, thế nào cũng sẽ là một gánh nặng ngọt ngào.

Thế nhưng, buổi tối khi về đến nhà thì Vũ Tịnh đã nếm được sự lợi hại của đứa nhóc, vừa vào phòng Vũ Tịnh đã chạy ngay vào phòng vệ sinh nôn mửa, một lúc sau mới đỡ hơn, còn Nhất Phàm đứng bên cạnh cũng không giúp được gì, chỉ có thể lo lắng. Thấy Vũ Tịnh đỡ hơn tí, Nhất Phàm liền đỡ cô về giường, cho cô uống nước đường, lúc đó sự lo lắng trên mặt anh mới dần tan đi.

- Bà xã, có phải em rất cực không? – Nhất Phàm nắm tay Vũ Tịnh, đau lòng mà nói.
- Đâu có, cho dù là cực, trong lòng cũng rất hạnh phúc. Anh đừng lo lắng cho em nữa.
- Xem ra, Doanh Doanh không có nói quá rồi. Làm mẹ thật không dễ dàng.
- Cho nên mới nói mẹ rất vĩ đại, BB phải dày vò mẹ đã đời mới chịu ra. Bây giờ anh đã lo lắng đến vậy rồi, đợi tới khi sinh con, chắc anh không sống nổi nữa. – Nghe câu nói của Vũ Tịnh, Nhất Phàm bật cười, Vũ Tịnh luôn mang đến cho anh rất nhiều bất ngờ, rất nhiều an ủi, cho dù là việc khó khăn cỡ nào, chỉ vì có Vũ Tịnh, việc đó cũng dường như trở nên dễ dàng.

Có BB rồi, Vũ Tịnh làm việc trong khách sạn càng có lòng tin hơn, bởi vì hiện giờ cô không phải là một người nữa, mà là hai người. Cô muốn cho BB biết cô là một người mẹ xuất sắc. Hôm nay, Nhất Phàm gọi điện qua bảo Vũ Tịnh qua phòng làm việc của anh, Vũ Tịnh nghe điện thoại xong, đột nhiên bụng đau một cái, nhưng Vũ Tịnh không quá để tâm, cô tưởng em bé trong bụng đang kháng nghị, kháng nghị công việc của mẹ quá nhiều, đối với điều này, Vũ Tịnh cũng chỉ cười cho qua.

Thế nhưng, buổi tối sau khi tắm xong, bụng của Vũ Tịnh lại xuất hiện hiện trạng này lần nữa. Những ngày tiếp theo, bụng của Vũ Tịnh không đau nữa, nhưng sau đó lại đau lần nữa. Vũ Tịnh không dám nói ngay cho người nhà biết, cô sợ họ lo lắng. Ngày mai là thứ bảy, cô phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, lúc đó hỏi bác sĩ vậy! Vốn dĩ sắp xếp thời gian kiểm tra thai nhi định kỳ vào thứ bảy là để tiện ỉnh và Nhất Phàm cùng đi, kết quả là Nhất Phàm lại vì công việc quá nhiều mà không đi được. Vốn dĩ Nhất Phàm muốn nghỉ ngơi vài ngày, nhưng bị Vũ Tịnh ngăn cản, Vũ Tịnh không hy vọng BB làm trễ nãi công việc của Nhất Phàm. Đi kiểm tra một mình cũng không phải là việc khó khăn gì. Và hiện giờ, Vũ Tịnh đã đang ở trong bệnh viện rồi.

- Bà Hoắc, BB rất khỏe, chỉ cần cô chú ý ăn uống điều độ và chú ý nghỉ ngơi là được, đương nhiên, cũng đừng bỏ dỡ quá. Tuy nói nghỉ ngơi rất quan trọng, nhưng phụ nữ mang thai nên có những vận động thích hợp, thuốc dưỡng thai thì vẫn tiếp tục uống. – Bác sĩ giúp Vũ Tịnh kiểm tra xong, vừa viết đơn vừa dặn dò.

- Cám ơn bác sĩ Lâm. À phải, gần đây bụng tôi có đau vài lần, thời gian đau rất ngắn, nhưng cơn đau cứ lặp đi lặp lại, tôi muốn hỏi bác sĩ, hiện giờ tôi còn đang đi làm, khi mới bắt đầu tôi tưởng vì làm việc mệt quá cơ thể không chịu đựng được, nhưng gần đây công việc của tôi đã giảm lại rất nhiều, nhưng hiện tượng này vẫn còn diễn ra.

- Đau, lặp đi lặp lại, thời gian rất ngắn. – Nghe những triệu chứng này, mặt của bác sĩ Lâm xẹt qua một chút bất an, bác sĩ Lâm là một bác sĩ lâm sàng khoa phụ sản đã có kinh nghiệm hơn hai mươi năm, ở HK, bà cũng có thể được xem là chuyên gia về phương diện này, nghe những triệu chứng Vũ Tịnh nói, trong lòng bà ít nhiều cũng đã có câu trả lời.

- Bác sĩ Lâm, sức khỏe của tôi có vấn đề gì?

- Chỉ nghe triệu chứng thôi thì tôi không thể lập tức nói cho cô biết vấn đề ở đâu được. Vậy đi, nếu như hôm nay cô có thời gian, tôi giúp cô làm một cuộc kiểm tra tường tận, tôi nghĩ có lẽ không có vấn đề gì lớn đâu, nhưng vì hiện giờ cô mới có thai, vấn đề nhỏ không chữa trị sẽ biến thành vấn đề lớn. – Bác sĩ Lâm sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của Vũ Tịnh nên cố ý nói thế, nhưng bà biết chắc chắn không phải là vấn đề nhỏ.

59. Chương 59

Vũ Tịnh vừa kiểm tra xong ra khỏi bệnh viện thì Nhất Phàm gọi tới.

- Bà xã, em đang ở đâu? Anh gọi về nhà không có người nghe. Em kiểm tra xong chưa?

- Vừa kiểm tra xong, hôm nay khá nhiều người nên đã đợi một lúc. Em còn đang ở bệnh viện, bây giờ chuẩn bị về nhà.

- Vậy em đứng yên đó đừng nhúc nhích, anh qua đón em. – Vũ Tịnh vừa định nói không cần thì Nhất Phàm đã cúp máy rồi, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để từ chối.

Không bao lâu thì xe Nhất Phàm đã tới.

- Thật ra anh không cần qua đón em đâu, em đi taxi về cũng được mà. – Vũ Tịnh sợ Nhất Phàm ôm hết công việc của cô qua làm sẽ không đủ thời gian nghỉ ngơi.

- Ai nói anh tới đón em, anh tới đón BB mà! – Nghe Nhất Phàm nói đùa, Vũ Tịnh không muốn cương nữa, chỉ muốn lảng lảng nhìn anh, từ khi Nhất Phàm biết mình sắp làm ba, anh đã nhẹ nhõm hơn trước rất nhiều.

- À phải, bác sĩ nói thế nào?

- Bác sĩ nói BB rất khỏe. Anh không phải bận tâm. – Vũ Tịnh không nói anh nghe việc kiểm tra tường tận hơn.

- À, trưa nay chúng ta đi đâu ăn trưa? Hà Kỳ? – Ba mẹ của Nhất Phàm đã qua Thượng Hải dự tang lễ của một người bạn, chị Dung cũng xin về quê vì nhà có việc gấp. Nhất Ninh chắc chắn là đang ở bên Chí Hoàng rồi, vì thế ở nhà chỉ còn lại Nhất Phàm và Vũ Tịnh.

- Bà xã, cháo của Hà Kỳ đích thực rất ngon, nhưng bây giờ em không còn như trước nữa! Chẳng lẽ em không sợ BB kháng nghị à? Trưa nay, em hãy đợi xem anh ra tay đi.

- Anh ra tay? Nhưng mà, hình như tài nấu ăn của anh cũng không giỏi hơn em bao nhiêu!

- Đó là việc trước khi em có BB, bây giờ anh đã bái sư học nghề rồi, sư phụ nói bây giờ anh đã có thể xuống núi.

- Sư phụ của anh là ai?

- Không nói em nghe.

Trước khi về nhà, Nhất Phàm và Vũ Tịnh ghé qua siêu thị, Nhất Phàm đi mua món phụ trước.

- Cuối cùng cũng tìm rồi. – Lúc này Vũ Tịnh mới chú ý thấy trên tay Nhất Phàm là một chai tương chanh.

- Cái này mà cũng gọi là món phụ? – Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm cười, trong lòng đang nghĩ anh thật là không đủ chuyên nghiệp.

- Phải đó, hôm nay anh sẽ làm đậu hũ chanh cho em ăn, chị Kitty nói, phụ nữ mang thai thích ăn món chua, món này dễ tiêu hóa, giá trị dinh dưỡng lại cao, em ăn vào chắc chắn sẽ rất ngon, còn nữa nha.....

Nhất Phàm đứng bên kệ cứ nói huyền thuyên giá trị dinh dưỡng của món này, nhìn Nhất Phàm trong giây phút này, Vũ Tịnh biết anh đã làm rất nhiều việc để có thể trở thành một người ba tốt, cho đến lúc này, cô có thể hiểu sâu sắc tầm quan trọng của đứa con đối với Nhất Phàm, xét về một góc độ nào đó, niềm hy vọng và niềm tin vào cuộc sống mà đứa con mang đến cho Nhất Phàm nhiều hơn là Vũ Tịnh đã mang lại cho anh. Nhất Phàm nói rất lâu sau mới phát hiện Vũ Tịnh đang nhìn mình mỉm cười.

- Bà xã, có phải anh nói nhiều quá, em đói rồi không? Vậy anh không nói nữa. Chúng ta về nhà thôi. – Nhất Phàm nắm tay Vũ Tịnh bước đi nhưng Vũ Tịnh vẫn đứng yên tại chỗ.

- Nhất Phàm, cảm ơn anh.

- Sao em lại cảm ơn nữa rồi, hai vợ chồng cần phải khách khí vậy sao?

- Em không phải đang nói lời khách khí, đây là lời em muốn nói, cũng là BB muốn nói với anh. Trước đây, Hoắc Nhất Phàm mà em quen biết chỉ là một người chồng tốt, nhưng Hoắc Nhất Phàm trong mắt em hôm nay còn là một người ba tốt. So với anh, người làm mẹ như em thật không xứng chức (đạt yêu cầu) rồi.

- Sao mà em không xưng chức chứ, chẳng phải mấy đêm nay em vì BB quấy mà không ngủ yên được sao? So với những gì anh làm, em cực hơn.

- Ông xã, sự phụ của anh có phải là chị Kitty của bộ phận ẩm thực không? – Tuy lúc này Nhất Phàm đã nói rất nhiều câu, nhưng Vũ Tịnh vẫn đã không bỏ qua chi tiết này. – Cô ấy không phải nổi tiếng là keo kiệt sao? Kỹ thuật của cô ta đâu có truyền cho người ngoài đâu. Anh thuyết phục cô ta bằng cách nào vậy?

- Đương nhiên là anh có cách của anh rồi, nếu thực sự không được thì học lén thôi! Được rồi, chúng ta đừng nói nữa, lát nữa BB kháng nghị thiệt đó.

Tiếp đó thì cả hai về nhà, Nhất Phàm hôm nay đúng thật là một người chồng gương mẫu, vừa về nhà đã đeo tạp dề vào, bận bịu trong bếp, Vũ Tịnh lo thực lực của Nhất Phàm không tốt như anh nói nên đi vào bếp định phụ anh.

- Nhất Phàm, em lật rau phụ anh cho. – Vũ Tịnh nói xong thì cầm rau lên vừa định lật rau thì Nhất Phàm đã ngăn lại.

- Bà xã, hôm nay em chỉ cần ngoan ngoãn chờ ăn là được, anh nghĩ hôm nay BB cũng sẽ rất muốn ăn một bữa do chính tay daddy làm. – Nhất Phàm vừa nói vừa đỡ Vũ Tịnh ra phòng khách, cho cô ngồi lên sofa.

- Không cần em phụ thật sao? Thật ra em sợ một mình anh làm nhiều món như vậy sẽ mất nhiều thời gian đó.

- Vấn đề này em khỏi lo. Động tác của anh nhanh lắm. – Nhất Phàm nói xong lại trở về bếp. Nhìn gương mặt bận rộn của Nhất Phàm ở trong bếp, Vũ Tịnh phát hiện anh thật sự đã tiến bộ hơn trước không ít, Nhất Phàm và Vũ Tịnh của bây giờ đều đã đang vì em bé trong bụng mà có chút thay đổi.

Ngồi trong phòng khách một lúc, Vũ Tịnh định lên lầu thay đồ, nhưng cô vừa đứng dậy thì bụng lại đột nhiên đau nữa. Vì sáng nay bác sĩ nói không sao, nên Vũ Tịnh cũng không quá lo lắng, cô lại lấy có BB đối bụng để an ủi mình.

Cuối cùng, Vũ Tịnh cũng đã đợi được “Kiệt tác” của Nhất Phàm.

Thật ra những món Nhất Phàm làm cũng chỉ là những món ăn gia đình bình thường, nhưng, Vũ Tịnh thật sự có hơi không dám khen, đậu hủ không phải một miếng một miếng mà nát thành một đồng. Rau thì hình như xào chín quá rồi, ngay cả canh trứng chiên cũng có mùi hơi khét khét.

- Ông xã, đây chính là kết quả mà anh đã học lén được đó à! – Thật ra không phải Vũ Tịnh muốn chọc Nhất Phàm, nhưng thức ăn Nhất Phàm làm thật sự có hơi khiến người ta thất vọng.

- Bà xã, hôm nay cũng chỉ là lần đầu tiên đưa lý thuyết vào thực tiễn mà! Anh biết món anh làm còn cách lý tưởng rất xa, nhưng anh sẽ tiếp tục cố gắng. Lần sau, anh nhất định sẽ làm tốt hơn lần này. – Lần sau, anh bận như vậy, không biết phải đợi đến khi nào đây, nói không chừng, lúc đó BB cũng ra đời rồi, Vũ Tịnh bật cười khi nghĩ đến điều này. Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh cười anh mới an tâm.

- Bà xã, tuy anh biết thức ăn anh làm có hơi tệ, nhưng anh cũng muốn em cho anh điểm, như vậy anh cũng sẽ có động lực để tiếp tục tiến bộ, tiếp tục cố gắng. – Nhất Phàm nói xong lại nhìn Vũ Tịnh cười.

- Nếu bảo em cho điểm, em sẽ cho 100 điểm.

- 100 điểm, anh không nghe nhầm chứ. Điểm tròn là bao nhiêu, không phải 1000 chứ!

- Điểm tròn cũng là 100 điểm, 100 điểm này không phải khen món anh làm ngon, mà là tâm ý mà anh dành cho BB và em. Thật ra, hôm nay chúng ta hoàn toàn có thể ra ngoài ăn, nhưng anh lại muốn ở nhà làm cơm cho em, em có thể hiểu tình cảm anh dành cho em và cho con. Tình yêu Nhất Phàm dành cho em không phải nói ngoài miệng mà là dung nhập vào mỗi một chi tiết trong cuộc sống. Hy vọng, sau này, không phải Nhất Phàm làm cơm cho em, mà là em làm cơm cho Nhất Phàm. – Vũ Tịnh vừa nói, vừa nắm lấy một tay của Nhất Phàm, mắt cô nhìn vào thức ăn trên bàn, cô không muốn cho Nhất Phàm nhìn thấy đôi mắt đang long lánh nước của mình.

- Vũ Tịnh, tuy anh rất hy vọng được ăn cơm do em làm, nhưng bây giờ là thời gian anh phục vụ cho em và BB. Được rồi, đừng ở đó mà cầm động nữa, em không đói, BB cũng sẽ đói đó, đúng không?

Thế là hai người bắt đầu dùng bữa ăn DIY của Nhất Phàm, tuy hương vị không ngon, nhưng cuối cùng Vũ Tịnh và Nhất Phàm cũng đã ăn hết những món trên bàn, đối với họ mà nói, hương vị không quan trọng, quan trọng là hôm nay ba người họ ở bên nhau, cả nhà đang ở bên nhau.

Thời gian qua rất nhanh, mới đây đã là thứ năm của tuần sau, hôm nay Vũ Tịnh và Nhất Phàm cùng ăn trưa, sau khi trở về phòng làm việc thì Vũ Tịnh nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi đến, thì ra là kết quả kiểm tra sức khỏe của Vũ Tịnh đã ra, y tá gọi điện đến báo cho Vũ Tịnh biết, bác sĩ Lâm hy vọng Vũ Tịnh có thể cùng vào viện với chồng mình. Vì chiều nay Nhất Phàm có một cuộc họp, nên Vũ Tịnh đã không nói với anh mà đến bệnh viện một mình. Và lúc này, Vũ Tịnh đang đợi bác sĩ Lâm trong phòng làm việc của bà. Không bao lâu thì bác sĩ Lâm mang theo bản báo cáo đi vào.

- Bà Hoắc, ông Hoắc không cùng đến với cô sao? – Bác sĩ Lâm chỉ thấy một mình Vũ Tịnh ngồi trong phòng.

- Anh ấy có việc bận, tôi nghĩ hai chúng tôi ai đến cũng vậy thôi. Có phải sức khỏe của tôi có vấn đề gì lớn lắm không? – Vũ Tịnh thấy sắc mặt của bác sĩ có hơi khó coi.

- Đích thật không phải là một tin tốt, kết quả hiển thị trong buồng trứng phải của cô có nhọt bọc, và lại còn là ác tính. – Nghe nói có nhọt bọc, Vũ Tịnh cũng không sợ lắm, vì lúc trước có một đồng nghiệp trong khách sạn cũng từng bị nhọt bọc trong buồng trứng, thế nhưng hai từ ác tính phía sau làm cho Vũ Tịnh có cảm giác rất bất an.

- Nhọt bọc buồng trứng ác tính? Bác sĩ, vậy bệnh của tôi có phải không trị được không, có phải tôi sẽ chết không? – Hiện giờ trong đầu Vũ Tịnh trống rỗng.

- Thật ra, nói theo kiểu thông tục thì bệnh này được gọi là ung thư buồng trứng, nguyên nhân dẫn đến căn bệnh này rất khó xác định, có thể là ăn nhầm thức ăn không nên ăn hoặc là tiếp xúc với những thứ không nên tiếp xúc. Bệnh không phải là không thể trị, vấn đề là hiện giờ cô đang mang thai, nếu như phải trị khỏi bệnh thì phải cắt buồng trứng có bệnh đi, và lại là cả buồng trứng bên phải. Nếu như làm thủ thuật cắt nó đi thì cô phải lập tức ngừng mang thai và bắt đầu đi vào trị liệu.

- Ý của bác sĩ là tôi phải bỏ đứa bé? Vậy nếu như tôi cắt bỏ một buồng trứng, sau này còn có thể mang thai không?

- Theo lý luận mà nói, phụ nữ có hai buồng trứng, cắt một bên đi thì vẫn còn có khả năng mang thai. Đích thật đã từng có một vài người làm thủ thuật xong vẫn đã có thể mang thai, nhưng của họ đều là nhọt bọc lành, còn của cô là ác tính. Tôi không thể đảm bảo với cô điều gì, khả năng mang thai lần nữa của cô không lớn lắm. Cho nên tôi mới hy vọng chồng cô có thể cùng đến vào hôm nay.

- Nếu như tôi không bỏ đứa bé thì sẽ thế nào?

- Đương nhiên, nếu cô kiên trì tiếp tục giữ lại đứa bé thì tôi cũng sẽ giúp cô. Tôi cũng từng gặp qua bệnh nhân giống như cô, trong số đó cũng có những người kiên quyết giữ lại đứa bé, nhưng người có thể chịu đựng đến cuối cùng thì rất ít, không ít bệnh nhân đã bị sảy thai do bệnh tình xảy ra biến hóa. Tôi cũng lo lắng điều này ở cô, tôi sợ đến lúc đó đứa bé không giữ được, kết quả bệnh tình lại ác hóa, khuếch tán ra, như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng. – Nghe những lời này, Vũ Tịnh cơ hồ có hơi không thể suy nghĩ nữa.

- Tôi biết đây là một quyết định rất khó đối với cô, tôi cũng là mẹ của hai đứa con. Bất luận quyết định của cô thế nào, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức giúp cô. Nhưng, tôi vẫn hy vọng cô có thể thương lượng lại với chồng của mình, dù sao thì con là của hai người.

Sau đó, bác sĩ lại kê đơn cho Vũ Tịnh và yêu cầu cô phải đến bệnh viện kiểm tra mỗi tuần.

Cầm thuốc trên tay, chân Vũ Tịnh có hơi đứng không vững nữa, cô đành ngồi xuống nghỉ ngơi trên băng ghế dài bên ngoài phòng khám. Trên băng ghế có rất nhiều người cũng đang chờ đợi đến mình vào kiểm tra, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, duy chỉ có nụ cười của Vũ Tịnh là nụ cười đắng. Lúc này, có một đôi vợ chồng đi ngang qua chỗ Vũ Tịnh, đại khái là hai vợ chồng đó đang tranh chấp gì đó, người chồng thì muốn vợ mình sớm vào viện nhưng hình như người vợ lại không muốn vì cảm thấy phí. Họ đang vì tiền mà tranh chấp nhau, Vũ Tịnh và Nhất Phàm có rất nhiều tiền, nhưng lại không thể nào thay đổi cái sự thật lạnh băng của y học.

60. Chương 60

Ra khỏi bệnh viện, Vũ Tịnh không về khách sạn, hiện giờ cô thật sự không có cách nào đối mặt với Nhất Phàm, từ lúc biết tin mình mang thai cho đến bây giờ chỉ có hai tuần ngắn ngủi, nhưng toàn bộ niềm vui của cô lại phải chấm dứt vào giây phút này. Hôm nay cô không đón taxi, mà cầm giỏ xách đi trên đường, người qua đường đi lại không thôi, thế nhưng Vũ Tịnh không thể nhìn thấy gì vào mắt. Bất giác, Vũ Tịnh đã lại đi tới bãi biển quen thuộc đó, nơi này, từng có hồi ức đau khổ của cô, cũng tại nơi này, cô tưởng rằng mọi gian nan sẽ chấm dứt trong giây phút Nhất Phàm đeo cho cô chiếc nhẫn, trong giây phút cô nhìn hai chiếc nhẫn trên tay mình. Nhưng hạnh phúc của cô và Nhất Phàm vẫn chưa được bao lâu thì cô lại nhận được tin xấu này. Thời tiết hôm nay rất tốt, mặt trời chiếu vào người Vũ Tịnh, cảm giác rất ấm áp. Người ta vẫn luôn nói, ánh dương đại diện cho hy vọng, nhưng cô còn có thể nhìn ánh dương này bao nhiêu lần nữa? BB còn có thể nhìn bao nhiêu lần nữa? Mặc dù cơ thể vẫn đang cảm nhận ánh mặt trời, nhưng sự lo lắng và bồn khoăn trong lòng cô lại không giảm đi một chút xíu nào. Vũ Tịnh ngồi trên bãi cát trắng, nhìn ra biển lớn, nhớ lúc ở bên Mĩ, cô và Nhất Phàm đều đã chuẩn bị buông bỏ quá khứ bắt đầu cuộc sống mới, nhưng tại sao hạnh phúc vẫn ngắn ngủi như thế, tại sao ông Trời cứ phải tàn nhẫn với mình và Nhất Phàm như vậy? Sóng không ngừng vỗ vào bờ, hiển thị sức sống đặc biệt của biển cả, vậy mà bắt đầu từ lúc này, Vũ Tịnh lại phải nhìn sức sống của mình ngày một mất đi. Nghĩ đến điều này, Vũ Tịnh cúi đầu xuống, đôi giày mà Nhất Phàm mua cho Vũ Tịnh hôm đó xuất hiện trong mắt cô, chính trong đêm đó, cái đêm biết mình có BB. Nhìn đôi giày này, nhớ lại những ngày tháng bên cạnh Nhất Phàm, nhớ đến những thay đổi của Nhất Phàm vì BB, nước mắt của Vũ Tịnh vẫn đã không thể nén lại được, tiếp đó, Vũ Tịnh lại một lần nữa òa lên khóc, ở đây, không ai quen biết cô, cô có thể khóc hết mình, khóc không cần e ngại. Không lâu sau thì điện thoại Vũ Tịnh reo lên, là Nhất Phàm gọi đến, tuy nước mắt vẫn còn, nhưng giọng nói của Vũ Tịnh không để người ta phát giác ra nỗi lo của cô.

- Bà xã, em đang ở đâu vậy? Anh nghe Sandra nói em ăn trưa xong là ra ngoài rồi.

- À, đột nhiên hôm nay có hứng nên đã đi xem quần áo em bé. Bây giờ em đang dạo thương xá.

- Vậy em đang ở đâu? Anh qua đón em, trong thương xá có rất nhiều người, em phải cẩn thận đó biết không? Hiện giờ em đâu còn là một mình nữa đâu!

- Em biết rồi. Anh không cần qua đây đâu. Em đón taxi về nhà ngay đây. – Nghe được giọng của Nhất Phàm, trong lòng Vũ Tịnh dường như không hoang mang như lúc nãy nữa, thật ra thì cô rất muốn gặp Nhất Phàm, nhưng cô lại sợ diễn xuất của mình không tốt, bị anh phát hiện ra bí mật đó.

- Thôi được, hôm nay khách sạn cũng không có gì đặc biệt, anh cũng về nhà đây. Em phải cẩn thận đó. – Nhất Phàm vẫn không quên dặn dò.

Cúp điện thoại, Vũ Tịnh lại khóc, hiện giờ cô thật sự không có cách nào dững cảm và kiên cường vì Nhất Phàm nữa. Nhưng vì không thể ở lại đây quá lâu, Vũ Tịnh cố gắng bình tĩnh lại rồi đón taxi, lên xe cô lấy phần ra trang điểm lại, hình như việc cô có thể làm bây giờ chỉ có thế.

Vừa xuống xe, Vũ Tịnh đã thấy Nhất Phàm đứng ngoài cửa đợi mình.

- Bà xã, em về rồi à! – Nhất Phàm vừa thấy Vũ Tịnh xuống xe liền chạy qua đỡ cô.

- Sao anh lại ở bên ngoài vậy?

- Đợi em đó, vả lại anh muốn gặp BB sớm hơn, muốn thấy em sớm hơn mà! Thế nào, hôm nay BB có ngoan không?

- BB rất ngoan, biết daddy không ở bên mummy nên hôm nay đặc biệt ngoan. – Nhìn Nhất Phàm như vậy, Vũ Tịnh làm sao mà có thể chuyện tốt chuyện xấu cũng san sẻ với anh được chứ, làm sao mà cô nhẫn tâm thương lượng với Nhất Phàm có lấy BB không chứ?

Tiếp đó, cả nhà cùng ăn tối. Hôm nay ngay cả mẹ của Nhất Phàm cũng đích thân xuống bếp nấu canh cho Vũ Tịnh, tuy biết tất cả cũng chỉ là vì cháu, nhưng Vũ Tịnh vẫn rất cảm kích, cô biết đứa con này không chỉ là hy vọng của một mình mình, mà là hy vọng của cả nhà. Trong bữa ăn, Nhất Phàm còn ghen với đứa con trong bụng của Vũ Tịnh, nói mẹ của Nhất Phàm thiên vị quá. Ăn tối xong, Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh về phòng nghỉ ngơi. Vũ Tịnh tắm xong thì tranh thủ uống thuốc lúc Nhất Phàm vào tắm. Uống thuốc xong,

Vũ Tịnh lấy chiếc nhẫn Nhất Phàm tặng ình trong tủ bàn trang điểm ra, nhìn chiếc nhẫn đó, bên tai Vũ Tịnh lại văng vẳng câu nói của Nhất Phàm: “Anh hy vọng em có thể giữ gìn nó thật tốt, ý của anh là, hy vọng em có thể để chiếc nhẫn này trong lòng. Anh không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là câu đó, chuyển tốt chuyện xấu cũng phải san sẻ với anh, anh nghĩ đây mới là ý nghĩa sau lưng của chiếc nhẫn, đúng không?” Nhưng, Nhất Phàm, em làm sao có thể san sẻ tin xấu này với anh? Em làm sao nói với anh em có thể phải rời xa anh, và BB cũng không biết có cơ hội gặp anh không? Vũ Tịnh đang suy nghĩ thì Nhất Phàm đã đi tới sau lưng khoác áo lên cho cô, sau đó ngồi xổm bên cạnh Vũ Tịnh.

- Sao tự nhiên lại nhìn chiếc nhẫn dờ dững vậy? Anh đã nói em không đeo chiếc nhẫn này anh cũng không giận mà. Có phải em có chuyện muốn nói với anh không? Sao anh cảm thấy hôm nay thần sắc của em có hơi hoảng hốt? Nói là đi xem quần áo em bé, vậy mà không mua được gì về.

- Không phải là thần sắc hoảng hốt, chỉ là lâu rồi không dạo lâu như vậy nên cảm thấy hơi mệt thôi.

- Nếu như mệt thì dừng miễn cưỡng mình dạo nữa. Cũng sắp làm mẹ rồi mà sao em vẫn không biết tự chăm sóc mình thế này? Đợi sau này BB ra đời rồi, anh chẳng phải sẽ mệt chết?

- Chăm sóc BB có mệt đến vậy sao?

- Anh đâu chỉ phải chăm sóc BB nhỏ của chúng ta, anh còn phải chăm sóc BB lớn này nữa nè! – Nhất Phàm nói xong lại ẵm Vũ Tịnh lên giường.

Hiện giờ, Vũ Tịnh lại đang nằm trong lòng của Nhất Phàm.

- Ông xã, nói thật cho em nghe đi, trong lòng anh, BB quan trọng hơn hay là em quan trọng hơn?

- Vũ Tịnh, có phải là em đang cố tình làm khó anh không. Trong lòng của anh, em và BB đều quan trọng như nhau, không thể xếp số 1 số 2. Em lớn như vậy mà còn ghen với em bé sao?

- Anh đó, nói rồi cũng như không nói. Nhưng, em biết hiện giờ trong lòng anh BB quan trọng hơn em.

- Cũng có thể nói là vậy! Hai người có con rồi hình như sẽ thật sự có chút thay đổi, bây giờ thật sự không còn quá chú ý phải kiếm bao nhiêu tiền, phải cạnh tranh gì với những khách sạn khác nữa, mà chỉ muốn được nhìn thấy con bình an ra đời, lớn lên trong khỏe mạnh. Trong quá trình này, chúng ta sẽ thể nghiệm được những gì mà chúng ta chưa bao giờ có được và hưởng thụ được trong quá khứ.

Nghe những lời Nhất Phàm nói, Vũ Tịnh cảm thấy không có cần thiết phải thương lượng với Nhất Phàm nữa, BB nhỏ như vậy, nó không thể nào vì căn bệnh của mẹ mình mà mất đi quyền lợi được nhìn thấy thế giới này, còn mình, hiện giờ mình là mẹ, mình có nghĩa vụ chiến đấu một lần vì con. Nghĩ đến đây, trong lòng Vũ Tịnh đã có quyết định.

Ngày hôm sau, Vũ Tịnh gọi điện nói cho bác sĩ Lâm biết quyết định của mình, bác sĩ không khuyên cô gì cả, chỉ dặn dò cô nhớ uống thuốc đúng giờ, nhớ đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, nếu như cảm thấy rất rất đau thì phải uống thuốc giảm đau, nếu như phát hiện sức khỏe có hiện tượng gì kỳ lạ thì phải lập tức gọi điện cho bà. Nhưng những ngày gần đây, tình trạng sức khỏe của Vũ Tịnh rất khá, bụng không còn đau như trước nữa, và vì cô vẫn còn đi làm ở khách sạn nên uống thuốc cũng tiện hơn, không sợ bị Nhất Phàm phát hiện. Vũ Tịnh vẫn còn nhận công việc, bởi vì chỉ có như thế, cô mới có thể khiến ình trông bình thường hơn, diễn xuất của Vũ Tịnh đích thật đã qua mắt được Nhất Phàm. Thế nhưng trưa nay, Nhất Phàm nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi đến, vì cô y tá không liên lạc được với Vũ Tịnh nên đã gọi vào số điện thoại khẩn cấp do Nhất Phàm điền vào form trong ngày đầu tiên Vũ Tịnh vào viện, y tá nói với Nhất Phàm thời gian kiểm tra của Vũ Tịnh đã thay đổi, và nhấn kèm nhớ mang theo bệnh lý và kết quả kiểm tra lần trước. Nghe nói đến kết quả kiểm tra và bệnh lý, trong lòng Nhất Phàm có dự cảm không tốt. Anh muốn qua phòng làm việc của Vũ Tịnh hỏi rõ, nhưng Vũ Tịnh lại không có ở đó. Thế là anh trực tiếp chạy đến bệnh viện. Kết quả, anh đã nghe được lời tuyên bố của bác sĩ đối với Vũ Tịnh, anh nghe được cái sự thật lạnh băng đó, giây phút đó, anh cũng có hơi chống chịu không nổi, chút nữa đã xỉu, anh có thể tưởng tượng được cảm nhận của Vũ Tịnh khi cô một mình tiếp nhận đả kích này.

Đến bãi đậu xe, Nhất Phàm ngồi vào trong xe, nhưng thế nào anh cũng không thể khởi động được. Nghĩ đến những lời bác sĩ nói, đột nhiên Nhất Phàm nhớ đến Tuệ Hân, vốn dĩ anh tưởng rằng Vũ Tịnh và con sẽ không giống như Tuệ Hân, họ sẽ bình bình an an, nhưng dường như Vũ Tịnh đang đi lại con đường cũ

của Tuệ Hân. Cho đến lúc này Nhất Phàm cũng không thể quên được cảnh tượng Tuệ Hân được y tá đẩy ra phòng phẫu thuật, lúc đó đầu của cô bị vải trắng che lại, lúc trước cô xinh đẹp như vậy, lúc trước cô hiền dịu như vậy, nhưng giây phút đó mặt cô không một chút máu, tay cô không một hơi ấm, mặc cho Nhất Phàm nỗ lực gọi cô thế nào đi nữa, cô cũng không tỉnh dậy. Nghĩ đến đây, Nhất Phàm muốn lập tức nói với Vũ Tịnh, anh không lấy con nữa, anh lấy Vũ Tịnh. Tuệ Hân rời khỏi anh là vì anh không biết cô bị bệnh tim, nhưng hiện giờ anh biết Vũ Tịnh có bệnh, anh không thể nhìn Vũ Tịnh vì con mà ra đi như thế. Anh đang suy nghĩ thì điện thoại reo lên, là Vũ Tịnh gọi đến.

- Ông xã, có phải anh đang ở khách sạn không?

- Ừm, anh ở khách sạn. Em đang ở đâu, lúc này anh mới qua tìm em, sao em lại biến mất nữa rồi? Em không biết em ở bên ngoài một mình anh sẽ lo lắng sao? – Khẩu khí của Nhất Phàm có mang chút trách móc.

- Ông xã, lần sau em không dám nữa. Bây giờ em đang ở trong shop quần áo em bé, quần áo ở đây rất đẹp, anh có thể qua đây bây giờ không, em muốn anh qua lựa chung với em, được không? – Giọng của Vũ Tịnh ở đầu dây bên kia nghe ra được cô đang rất hưng phấn, hôm nay cô đích thật không nói dối. Nhất Phàm ở đầu dây bên này nghe thấy giọng của Vũ Tịnh, nước mắt anh đã tuôn ra.

- Em đang ở đâu? Anh qua với em, chịu không?

Tiếp đó, Vũ Tịnh nói cho Nhất Phàm biết địa điểm, nghe giọng nói của Vũ Tịnh, Nhất Phàm của hôm nay đột nhiên cảm thấy đó là một thứ xa xỉ, anh không biết đến ngày nào đó Vũ Tịnh sẽ hoàn toàn biến mất trong thế giới của anh.

Đến nơi, Nhất Phàm thấy Vũ Tịnh đang rất cao hứng mà lựa quần áo em bé, tìm anh thật sự không dễ chịu. Phương Vũ Tịnh, tại sao cho đến bây giờ em vẫn còn như trước đây, lúc trước thì suy nghĩ cho Michael và Donna, bây giờ thì nghĩ cho anh, khi nào thì em mới nghĩ cho bản thân mình? Vì con, ngay cả sinh mạng em cũng có thể bỏ, chẳng lẽ anh đối với em thật sự không có ý nghĩa đến vậy sao? Em biết rõ Tuệ Hân chết như thế nào, em biết rõ nỗi đau mà sự ra đi của Tuệ Hân đã mang đến cho anh lớn đến cỡ nào, tại sao em vẫn lựa chọn như vậy? Nếu như, thật sự bảo anh phải lựa chọn giữa em và con, anh nhất định sẽ chọn em. Vũ Tịnh ngẩng đầu lên và nhìn thấy Nhất Phàm đã đứng ở trước cửa, liền đi qua kéo anh tới.

- Nhất Phàm, sao hôm nay anh chậm vậy, mau qua đây coi đi, cái nào đẹp? Mẫu kiểu này đều rất đẹp, em thật sự không chọn được.

Nhìn Vũ Tịnh của bây giờ đang đầy sức sống như vậy, Nhất Phàm thật sự không dám tưởng tượng gương mặt không một chút máu, cơ thể lạnh băng của Vũ Tịnh.

- Vậy thì mua hết đi. – Khi nói câu này, Nhất Phàm vẫn còn nhìn Vũ Tịnh.

- Hỏi anh chi bằng tự hỏi mình.

Vũ Tịnh vẫn cứ tiếp tục lựa quần áo. Trông thấy Vũ Tịnh như vậy, dường như anh có hơi hiểu vì sao Vũ Tịnh lại lựa chọn giữ con lại, cô là một người mẹ, đã là mẹ thì giữ con lại là quyền lợi của cô, bảo vệ cho con là trách nhiệm của cô, là trách nhiệm quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Tiếp đó, Nhất Phàm cùng Vũ Tịnh về nhà ăn tối, rồi nghỉ ngơi, hôm nay Vũ Tịnh cứ nói huyền thuyên bất tuyệt, Nhất Phàm cũng không ngắt lời cô, anh hiểu tâm trạng hiện giờ của Vũ Tịnh, cô muốn nắm bắt từng giây từng phút ở bên cạnh anh. Sáng sớm hôm sau, khi Nhất Phàm thức dậy thì Vũ Tịnh vẫn còn trong giấc ngủ, từ sau khi mang thai, tinh lực và thể lực của Vũ Tịnh đã không còn như trước nữa. Nhìn Vũ Tịnh đang ngủ trong lòng mình, không hiểu tại sao tim Nhất Phàm đã run lên một cái. Vũ Tịnh, chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện mới có thể ở bên nhau, anh không thể vì con mà từ bỏ em được. Hai chúng ta hãy cứ ích kỷ một lần đi, được không?

Hôm nay ở khách sạn, đầu Nhất Phàm cứ không ngừng nghĩ đến bệnh của Vũ Tịnh, làm việc cũng không tập trung. Gia Đồng đang nói nội dung của bản kế hoạch, nhưng Nhất Phàm không nghe vào một chữ nào.

Cuối cùng, anh chủ động bảo Gia Đồng ngừng lại.

- Nick, hôm nay ngừng ở đây đi. Hiện giờ tôi rất không khỏe, ngày khác chúng ta tiếp tục.

- Nhất Phàm, hôm nay cậu sao vậy, có phải bị bệnh không? – Đây là lần đầu tiên Nhất Phàm đưa ra một yêu cầu như vậy với Gia Đồng.

- Không phải, không phải tôi bệnh, là Vũ Tịnh bị bệnh. – Nhất Phàm nói ra những lời này, gương mặt không một chút cảm xúc.

- Vũ Tịnh bị bệnh gì? – Từ nét mặt của Nhất Phàm, Gia Đồng có thể đoán được bệnh của Vũ Tịnh không nhẹ.

- Nhọt bọc buồng trứng, còn là ác tính.

- Vậy có còn trị được không?

- Bác sĩ bảo Vũ Tịnh phải bỏ con, cắt buồng trứng có bệnh ra, nhưng Vũ Tịnh lại giữ lại con không chịu làm phẫu thuật.

- Vậy thì cậu phải khuyên Vũ Tịnh làm phẫu thuật. Sao mà cô ấy có thể lấy sinh mạng của mình ra đùa giỡn chứ! Con sau này còn có thể sinh mà.

- Bác sĩ nói sau khi làm phẫu thuật xong thì Vũ Tịnh sẽ không có bao nhiêu khả năng có con được nữa, vì vậy Vũ Tịnh đã kiên trì không chịu làm phẫu thuật. – Nhất Phàm không cần suy nghĩ mà nói ra những lời này, từ hôm qua đến hôm nay, trong đầu anh chính là những chữ này.

- Nhưng, cô ấy có nghĩ là nếu như cô ấy đi rồi, cậu sẽ đau khổ cỡ nào, sẽ khó chịu cỡ nào không. Thật ra cậu có khuyên Vũ Tịnh chưa?

- Làm sao mà tôi có thể mở miệng, nhìn thấy cô ấy nói những cái đó cao hứng như vậy, tôi làm sao có thể bảo cô ấy lấy đứa con đi chứ. – Nhất Phàm vừa nói, nước mắt lại không nén được mà chảy ra.

- Nick, anh nói tôi nghe, tôi phải làm sao? Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với tôi như vậy, Tuệ Hân đã đi rồi, tại sao vẫn không tha cho Vũ Tịnh? Tại sao?

Nhất Phàm nói đến nổi khóc lớn lên, không giống như lần rơi nước mắt trước. Nhìn thấy một Nhất Phàm bất lực như vậy, Gia Đồng có thể hiểu được sự bất thường của anh trong ngày hôm nay, anh và Vũ Tịnh đã trải qua biết bao nhiêu chuyện mới có thể ở bên nhau, vậy mà bây giờ Vũ Tịnh lại có thể ra đi bất cứ lúc nào, làm sao mà Nhất Phàm có thể bình tĩnh được. Nếu như Vũ Tịnh thật sự ra đi, Gia Đồng sợ đến lúc đó Nhất Phàm cũng sẽ đi theo Vũ Tịnh. Hiện giờ Nhất Phàm không thể nói với ai, anh chỉ có thể nói với Gia Đồng, biết tin Vũ Tịnh bị bệnh, cả thế giới của Nhất Phàm thật sự đã đang lung lay rồi.

- Nhất Phàm, những lời này có khó nói thế nào đi nữa cậu cũng phải nói. Cậu là chồng của Vũ Tịnh, là ba của BB, Vũ Tịnh cần có cậu ở bên cạnh cô ấy, hiện giờ, anh không thể đỡ, cậu không thể không biết mình phải làm thế nào, cậu bức thiết phải chống đỡ thế giới của Vũ Tịnh và BB. – Gia Đồng nói xong cũng chỉ có thể vỗ vỗ vai của Nhất Phàm. Có rất nhiều chuyện, người ngoài thật sự không thể giúp được gì.

61. Chương 61

Vì nghĩ cho bệnh của Vũ Tịnh càng sớm trị liệu càng tốt, vì thế chiều nay, Nhất Phàm đã đưa Vũ Tịnh ra bãi biển, anh muốn nói cho Vũ Tịnh biết quyết định của anh, anh không thể nhìn Vũ Tịnh ra đi như vậy được.

Nắm tay Vũ Tịnh bước đi trên bãi cát, Nhất Phàm không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh, cũng không có hơi sức hồi tưởng quá khứ, trong lòng anh vẫn đang suy nghĩ những câu thoại để thuyết phục Vũ Tịnh, còn Vũ Tịnh thì vẫn tưởng Nhất Phàm không biết gì về bệnh của mình.

- Nhất Phàm, sao tự nhiên hôm nay lại đưa em tới đây vậy?

- Bà xã, trước đây khi chúng ta đến đây cũng chỉ toàn là hai người, nhưng sau này là ba người rồi, cho nên bây giờ anh muốn đưa em tới đây nhiều hơn để cảm nhận thế giới hai người của chúng ta, sau này e là không

có cơ hội nữa. – Nghe câu nói của Nhất Phàm, trong lòng Vũ Tịnh rất rõ, sau này, cũng chỉ có hai người đến đây thôi, không phải mình và Nhất Phàm, mà là BB với Nhất Phàm.

- Ông xã, lúc trước anh cứ nói em ghen với BB, hôm nay em thấy anh cũng chẳng thua gì em.

- Vũ Tịnh, thật ra, có lúc anh nghĩ, có lẽ con không quan trọng như chúng ta đã tưởng, sau khi có con rồi thì chúng ta sẽ phải lo lắng rất nhiều chuyện, lo lắng an toàn, học tập, công việc của con.

- Nhưng, lúc trước không phải anh nói cuộc sống của chúng ta sẽ vì con mà hoàn chỉnh sao. À phải, lần đó khi cầu hôn em không phải anh đã nói nếu như có thể thì sinh một BB của chúng ta sao.

- Phải đó, lúc đó em còn nói anh mơ quá, nói anh thích gặt người, nếu như BB giống anh thì thôi rồi. Kết quả bây giờ khi biết có con, em còn vui hơn anh.

- Thì anh vốn là thích gặt người ta mà! Em đâu có nói oan anh đâu. – Nhớ đến lần cầu hôn đó, tim Vũ Tịnh vẫn ngọt ngào vô cùng.

- Bà xã, em nói anh thích gặt người, không phải em cũng vậy sao? – Nhất Phàm quay qua nhìn Vũ Tịnh.

- Em gặt anh hồi nào? – Vũ Tịnh còn cười khi nhìn Nhất Phàm nói, nhìn nụ cười của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cảm thấy những lời tiếp theo đây thật sự là quá tàn nhẫn với cô, nhưng, anh không có lựa chọn nào khác, anh không thể không nói.

- Làm sao mà em không có gặt anh chứ, hôm đó khi đi kiểm tra định kỳ, em còn kiểm tra những cái khác nữa đúng không?

- Chỉ là kiểm tra sức khỏe thôi mà. – Vũ Tịnh cảm thấy hình như Nhất Phàm đã biết gì đó.

- Vậy kết quả kiểm tra thế nào?

- Bác sĩ nói em đâu có gì đâu! – Khi nói câu này, Vũ Tịnh không nhìn Nhất Phàm.

- Phương Vũ Tịnh, cho đến bây giờ em vẫn còn muốn gặt anh? Em có nhột bợ buồn trứng ác tính, bác sĩ khuyên em bỏ con, nhưng em lại kiên quyết giữ con lại. Em biết không, hiện giờ em đang giống như Tuệ Hân năm xưa, đang lấy sinh mạng của mình cược với ông Trời. – Cảm xúc trong mắt của Nhất Phàm rất phức tạp, vừa phẫn nộ, vừa đau lòng.

- Nhất Phàm, không phải em không muốn nói với anh, chỉ là em không muốn anh lo lắng cho em. – Vũ Tịnh nói một lúc thì cũng bật khóc.

- Không phải không muốn nói với anh, vậy em dự định khi nào mới nói cho anh biết? Có phải phải đợi đến khi em rời khỏi anh mới cho anh biết không?

Vũ Tịnh biết Nhất Phàm đang giận, nhưng hiện giờ cô không thể nào cãi lại, vì từng câu Nhất Phàm nói đều là sự thật.

- Vũ Tịnh, em biết Tuệ Hân chết như thế nào mà, em biết ba năm sau khi Tuệ Hân rời khỏi anh anh đã sống như thế nào mà. Hiện giờ anh không thể nào tưởng tượng nếu như có một ngày, em cũng ra đi như Tuệ Hân thì anh sẽ có cảm giác như thế nào. Vũ Tịnh, nghe lời bác sĩ, lấy con ra, sau đó làm phẫu thuật, được không? Lần này, em nghe lời anh đi, được không?

Nhưng Vũ Tịnh lắc đầu.

- Không được. Nhất Phàm, anh không phải em, anh không thể hiểu được tâm trạng của một người làm mẹ. Em không thể ích kỷ như vậy, BB còn nhỏ như vậy, lấy nó đi anh không cảm thấy là quá tàn nhẫn sao? Thật ra, anh cũng rất thích BB đúng không? Vì BB, anh có thể đi học lén, anh có thể vì em mà xuống bếp, mỗi lần nói đến chuyện của con, không phải anh cũng rất phấn khích sao, những lời lúc này không phải là lời nói thật lòng của anh đâu, đúng không?

- Nhưng mà Vũ Tịnh, nếu như anh không tàn nhẫn với BB, thì em sẽ tàn nhẫn với anh. Hơn nữa, bác sĩ cũng nói cho dù em không lấy BB đi, thì nó cũng không hẳn có thể đến với thế giới này, nếu như lúc đó, em và BB cùng đi, vậy anh thế nào?

- Nhất Phàm, anh có biết, nếu như làm phẫu thuật rồi, thì chúng ta mãi mãi cũng không thể nào có con nữa.

- Không có BB thì có sao đâu, anh có em là đủ.

- Bây giờ anh có thể nói như vậy, nhưng sau này, khi nhìn BB của người khác mừng sinh nhật, nhìn ba mẹ dắt con đến khu vui chơi, anh sẽ cảm thấy có sao. Đến lúc đó, con sẽ trở thành một vết thương suốt đời không thể lành lặn trong sinh mệnh của chúng ta.

- Vũ Tịnh, cho dù BB giữ lại được, nhưng em đã rời khỏi anh, anh và BB cũng không thể vui vẻ được! Nghe lời bác sĩ, đến bệnh viện với anh. – Nhất Phàm nói xong thì kéo tay Vũ Tịnh đi, hiện giờ anh không muốn nghe Vũ Tịnh nói đạo lý gì nữa, nhưng lúc này anh mới phát hiện mặt của Vũ Tịnh hình như rất đau khổ.

- Vũ Tịnh, em sao vậy, có phải bụng lại đau không?

Vũ Tịnh gật đầu, cô nắm chặt cánh tay của Nhất Phàm.

- Nhất Phàm, em sợ, em sợ BB. – Vũ Tịnh vừa nói tới đây đã ngắt xủ.

- Vũ Tịnh.

Thấy Vũ Tịnh tự nhiên mất đi tri giác, Nhất Phàm bị khờ rồi, ẵm Vũ Tịnh chạy ra xe. Suốt chặng đường, điều Nhất Phàm có thể làm chỉ là nắm chặt tay của Vũ Tịnh, nhìn một Vũ Tịnh không chút phản ứng như vậy, Nhất Phàm rất tự trách mình, tại sao mình phải làm Vũ Tịnh giận, cô ấy đang mang thai, lại còn là một người bệnh.

Đến bệnh viện, bác sĩ cấp cứu khẩn cấp cho Vũ Tịnh. Thấy bác sĩ đi ra, Nhất Phàm chạy tới hỏi tình trạng sức khỏe của Vũ Tịnh.

- Bác sĩ, vợ của tôi thế nào?

- Người lớn và em bé đều không sao, cô ấy ngắt xủ chỉ vì cảm xúc quá kích động, sức khỏe nhất thời không chịu đựng được thôi.

- Nhưng lúc này vợ tôi nói là bụng lại đau?

- Đau bụng là một triệu chứng của căn bệnh, hiện giờ số lần đau của bệnh nhân rất ít, thời gian cũng rất ngắn, nhưng sau khi thai nhi dần dần được hình thành, không gian trong bụng hẹp lại thì bệnh nhân sẽ càng đau khổ hơn, cơn đau sẽ liên tục hơn và thời gian cũng sẽ dài hơn, cho đến cuối cùng, rất nhiều bệnh nhân sẽ dùng thuốc giảm đau hoặc tiêm thuốc để giảm cơn đau. Nếu như bây giờ cô ấy đã kiên quyết muốn giữ lại đứa bé, vậy cậu cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý. Sau này, tốt nhất phải có người ở bên cạnh cô ấy, lỡ như xảy ra hiện trạng gì thì lập tức đưa vào bệnh viện.

- Cảm ơn bác sĩ. – Nghe bác sĩ giải thích xong, Nhất Phàm biết anh và Vũ Tịnh còn có một con đường rất dài để đi.

Khi Nhất Phàm về phòng bệnh, Vũ Tịnh vẫn chưa tỉnh, nắm lấy tay của Vũ Tịnh, trong lòng Nhất Phàm không thể nào vui được nữa, mà chỉ có lo lắng. Không bao lâu thì Vũ Tịnh tỉnh lại, cô mở mắt ra nhìn thấy Nhất Phàm, động tác đầu tiên là đặt tay vào bụng mình.

- Nhất Phàm, BB còn không?

- Vũ Tịnh, BB còn. Con rất tốt.

Lúc này trong mắt Vũ Tịnh mới lộ ra một chút nhẹ nhõm, và Nhất Phàm đỡ Vũ Tịnh ngồi dậy.

- Ông xã, em biết anh giận em, – Hình như Vũ Tịnh còn muốn nói gì nữa nhưng Nhất Phàm đã cướp lời trước.

- Vũ Tịnh, nếu như em muốn giữ lại BB, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ cùng em nỗ lực. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em. – Nhất Phàm vừa nói, tay phải vừa xoa lên mặt Vũ Tịnh.

- Nhất Phàm, cảm ơn anh. – Vũ Tịnh ôm lấy Nhất Phàm.

- Bà xã, người nói cảm ơn phải là anh. Bấy lâu nay luôn là em suy nghĩ cho anh. Tin rằng em sẽ là một người mẹ kiên cường, em và BB cũng sẽ vượt qua. – Khi nói những lời này, trong lòng Nhất Phàm không đủ niềm tin, nhưng hiện giờ anh chỉ có thể nói như vậy để an ủi Vũ Tịnh.

- Nhất Phàm, anh cũng là một người cha xứng chức, tin rằng chúng ta sẽ có thể tạo ra kỳ tích.

Nghe câu nói này, Nhất Phàm chỉ gật đầu. Kỳ tích, Vũ Tịnh, chúng ta thật sự có thể tạo ra kỳ tích không?
– Không.

Đêm đó khi về nhà, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đều không nói gì với gia đình. Trở về phòng, Vũ Tịnh không cần lên lút uống thuốc nữa, Nhất Phàm sẽ lấy nước cho cô uống thuốc. Nhưng bắt đầu từ hôm sau thì Vũ Tịnh không đến khách sạn làm việc nữa, mà ở nhà đọc sách, ngắm nhìn sắp xếp quần áo em bé, có lúc Doanh Doanh sẽ qua nói chuyện với cô. Mỗi ngày Nhất Phàm cũng sẽ gọi điện mấy lần về dặn dò cô uống thuốc, thật ra thì Nhất Phàm biết Vũ Tịnh sẽ uống thuốc đúng giờ, anh gọi điện về chỉ vì muốn xác định Vũ Tịnh không sao, Vũ Tịnh còn đang ở nhà, nhiều lúc nếu như điện thoại reo lâu quá, Nhất Phàm sẽ gấp gáp lên. Và như thế, thời gian lặng lẽ trôi đi, mới chớp mắt tháng 7 đã đến tháng 9, bất giác BB đã được 5 tháng. Vũ Tịnh cũng đã bắt đầu cảm thấy đau đớn, giống như bác sĩ đã nói, số lần đau liên tục và nhiều hơn, vả lại cơn đau cũng đau hơn dài hơn. Tuy bác sĩ nói có thể uống thuốc giảm đau, nhưng vì sợ không tốt cho BB, nên Vũ Tịnh vẫn đã chịu đựng không uống.

Hôm nay, lại là ngày Vũ Tịnh đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, sau lần vắng mặt trước, Nhất Phàm đã không vắng mặt bữa nào nữa. Nghe bác sĩ nói em bé rất khỏe, Vũ Tịnh cười rất vui, nhìn nụ cười không có gánh nặng gì của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cảm thấy hoặc đã sự kiên trì của Vũ Tịnh trước đó là đúng.

Đêm nay, Nhất Phàm vẫn đã ẵm Vũ Tịnh lên giường, gần đây, Vũ Tịnh không muốn Nhất Phàm ẵm cô nữa, vì cô biết mình đã càng ngày càng nặng, còn Nhất Phàm thì cười nói, sau này đợi khi Vũ Tịnh nặng thêm chút nữa thì anh muốn ẵm cũng ẵm không nổi nữa. Vũ Tịnh vừa ngồi lên giường thì đột nhiên sờ vào bụng, Nhất Phàm tưởng Vũ Tịnh không khỏe.

- Bà xã, sao vậy? Có phải bụng lại đau không?

- Không phải đau bụng, là BB, là BB. – Nhìn nét mặt Vũ Tịnh muốn nói nhưng lại nói không nên lời, Nhất Phàm lại gấp gáp gấp lên.

- BB thế nào?

- BB đang nhúc nhích, BB đang nhúc nhích. – Vũ Tịnh nói xong thì nắm luôn tay của Nhất Phàm đặt lên bụng mình.

- Có phải không?

- Phải, anh cảm nhận được rồi. Có lẽ sự kiên trì của em trước đó là đúng. Thật không ngờ sức sống của BB lại mạnh mẽ như vậy.

- Phải, BB đang cố gắng nắm bắt quyền lợi sinh tồn của nó, vì vậy chúng ta càng không thể bỏ cuộc, đúng không?

- Đúng, chúng ta phải tiếp tục cố gắng, cùng BB cố gắng.

62. Chương 62

Hôm sau, vẫn như ngày thường, Nhất Phàm từ biệt Vũ Tịnh còn đang trong giấc ngủ và đến khách sạn làm việc. Nhất Phàm đi không bao lâu thì Vũ Tịnh thức dậy, là bị cơn đau làm thức giấc, cơn đau hôm nay hình như không giống với bình thường, cảm giác đau dường như kịch liệt hơn, và Vũ Tịnh vẫn kiên trì không uống thuốc giảm đau, lặng lẽ chờ đợi cơn đau qua đi. Nhưng, chính trong lúc này điện thoại lại reo lên, Vũ Tịnh biết là Nhất Phàm gọi về, thế là cô cố gắng cầm điện thoại lên, cô không muốn Nhất Phàm đợi quá lâu, cô không muốn Nhất Phàm lo lắng.

- Bà xã, sau lâu vậy mới bắt máy vậy? Có phải lại không khỏe không?
- Không có, em vừa từ toilet ra. – Trên trán Vũ Tịnh đã ướt đầm mồ hôi, nhưng giọng nói của cô không để người ra cảm thấy bất an.
- Hôm nay uống thuốc chưa?
- Uống rồi.
- Vậy em cố gắng nghỉ ngơi nha, anh phải đi họp đây, cúp máy nha.
- Bye.

Cuối cùng cũng cúp máy rồi, tim Vũ Tịnh cuối cùng cũng thả lỏng trở lại, nếu như Nhất Phàm còn nói thêm vài câu nữa, màn kịch này nhất định sẽ bị cô làm sập.

Dần dần, cơn đau giảm nhẹ hơn, Vũ Tịnh biết cô đã lại thắng một lần nữa, chỉ là, không biết mình có thể chống chịu đến cuối cùng hay không?

Buổi chiều, Nhất Phàm về đến nhà liền vội về phòng xem Vũ Tịnh, nhưng anh nhìn thấy Vũ Tịnh co người lại dưới đất, lúc trước anh có nhìn thấy nét mặt lúc Vũ Tịnh đau, nhưng lúc trước anh chưa bao giờ nhìn thấy cô đau đến như vậy.

- Vũ Tịnh, em sao vậy, em thấy chỗ nào không khỏe? Em nói anh nghe đi?
- BB, em sợ BB. – Vũ Tịnh cứ không ngừng lặp lại những chữ này.
- Không sao đâu, không sao đâu, chúng ta lập tức đến bệnh viện.

Nhất Phàm vừa định bế Vũ Tịnh lên, nhưng anh nhìn thấy dưới đầm của Vũ Tịnh có cái gì màu đỏ, anh biết đó là máu, anh biết anh và Vũ Tịnh không thể nào tạo ra kỳ tích nữa.

Tiếp đó, xe cấp cứu đến, nằm trên xe cứu thương, Vũ Tịnh vẫn đau đến khó thở, còn Nhất Phàm chỉ có thể nắm chặt tay của Vũ Tịnh.

- BB, em muốn BB. – Vũ Tịnh đau đến mồ hôi nhễ nhại, nhưng trong miệng vẫn gọi BB.
- Vũ Tịnh, BB không sao đâu, em cũng sẽ không sao.

Nhất Phàm biết chắc chắn không giữ BB được nữa, nhưng hiện giờ anh làm sao có thể nói những lời tàn nhẫn với Vũ Tịnh như thế. Y tá thấy tâm thần của Vũ Tịnh kích động như vậy đành tiêm cho Vũ Tịnh một mũi để cô yên tĩnh lại.

Tiếp đó, Nhất Phàm lại ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật đợi Vũ Tịnh ra. Tiếp đó, bên ngoài phòng phẫu thuật có rất nhiều người, ba mẹ của Nhất Phàm hỏi Nhất Phàm thật ra Vũ Tịnh xảy ra chuyện gì, nhưng Nhất Phàm không thể nào mở lời, cuối cùng vẫn là Gia Đống và Doanh Doanh ở bên cạnh anh.

Phẫu thuật đã kết thúc, bác sĩ Lâm nói với Nhất Phàm vì bệnh của Vũ Tịnh đột nhiên ác hóa nên dẫn đến sảy thai, bà hy vọng Vũ Tịnh có thể nhanh chóng làm phẫu thuật cắt bỏ buồng trứng có nhọt bọc bên phải đi, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cho đến lúc này, những người khác mới biết bệnh của Vũ Tịnh. Vì Vũ Tịnh mới làm phẫu thuật xong, nên bác sĩ không hy vọng có quá nhiều người vào thăm bệnh, cuối cùng chỉ còn lại Nhất Phàm, Gia Đống và Doanh Doanh. Người đầu tiên vào trong là Doanh Doanh, Nhất Phàm và Gia Đống ngồi ở băng ghế bên ngoài, hiện giờ anh rất mệt, hiện giờ anh không biết phải đối mặt với Vũ Tịnh như thế nào, Vũ Tịnh đã vì đứa con này mà chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, chịu nhiều dằn vặt như vậy, tối qua, con còn rất tốt, nhưng hôm nay lại trở nên thế này. Hiện giờ anh thật sự sắp đổ rồi, nhưng anh không thể đổ, anh còn phải chống lấy thế giới của Vũ Tịnh, anh còn phải chống lấy ngôi nhà của anh và Vũ Tịnh.

Không bao lâu thì Doanh Doanh trở ra.

- Doanh Doanh, Vũ Tịnh thế nào?

- Bạn ấy vừa tỉnh lại, nhưng không chịu nói gì cả, cũng không chịu nhìn em, em nghĩ đả kích này thật sự rất lớn đối với Tịnh Tịnh.

Nhất Phàm nghe Doanh Doanh miêu tả, anh không cảm thấy kinh kỳ, anh biết đối với Vũ Tịnh mà nói, mất đi con còn đau đớn hơn là mất đi sinh mạng của bản thân cô.

- Nhất Phàm, tôi nghĩ chỉ có cậu có thể an ủi Vũ Tịnh thôi. Vào trong đi, khi cần đối mặt thì phải dũng cảm đối mặt với nó.

Cuối cùng, Nhất Phàm vẫn đã vào phòng. Vũ Tịnh nghe tiếng cửa phòng được đẩy ra, nhưng cô vẫn hướng đầu về một phía. Nhất Phàm ngồi xuống bên cạnh Vũ Tịnh, anh không nói gì, anh biết hiện giờ Vũ Tịnh đau hơn anh nhiều, hiện giờ Vũ Tịnh càng không muốn nói chuyện hơn. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Vũ Tịnh, Nhất Phàm biết cô đã lại khóc, nhưng lần này thế nào anh cũng không thể mở lời an ủi. Thấy chân của Vũ Tịnh hình như không ngay ngắn, Nhất Phàm đứng dậy kéo chân lại cho cô, nhưng Vũ Tịnh đột nhiên nắm lấy tay Nhất Phàm, mắt cô vẫn không nhìn Nhất Phàm.

- Em xin lỗi, em xin lỗi. – Giây phút này, mắt Vũ Tịnh không một chút ánh sáng.

- Vũ Tịnh, em nhìn anh. – Lúc này Vũ Tịnh mới quay qua nhìn Nhất Phàm.

- Không giữ được BB không phải là lỗi của em, cũng không phải là lỗi của anh. Chúng ta không có duyên với con, có rất nhiều chuyện không phải chúng ta muốn nắm bắt thì sẽ nắm bắt được. Em đừng vì chuyện của BB mà tự trách mình nữa, anh không muốn nhìn thấy mắt em đỏ như vậy. Mặt của em bây giờ thật sự xấu lắm.

Nhất Phàm nói xong anh đã cười lên, khóe miệng Vũ Tịnh tuy cũng lộ ra một nụ cười, tuy rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng Nhất Phàm vẫn đã nhìn thấy.

- Không có BB thật sự không sao ư? Sau này, suốt đời cũng không có BB cũng không sao ư? – Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm, khoang mắt của cô lại bắt đầu bị nước mắt chiếm đầy.

- Không sao, thật sự không sao, không có BB nhỏ, anh vẫn còn có BB lớn này để chăm sóc.

- Nhất Phàm, – Vũ Tịnh như còn định nói gì.

- Vũ Tịnh, không cần nói gì cả, cũng không cần nghĩ gì cả, nếu như ông Trời đã mang BB đi, và để em lại, vậy thì em hãy thuận theo ý Trời, ở bên cạnh anh là được. Nghe lời của bác sĩ, làm phẫu thuật. Anh hy vọng sau này người ở bên cạnh anh sẽ là một Vũ Tịnh khỏe mạnh.

Vũ Tịnh gật đầu. Giây phút này, cô đã không còn lựa chọn khác. Mặc dù cho đến lúc này Nhất Phàm vẫn có thể nói đùa với cô, vẫn có thể nói không sao, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi vì sự ra đi của con, vì ca phẫu thuật sắp tới.

Một tuần sau, Vũ Tịnh được đưa vào phòng phẫu thuật. Trên bàn phẫu thuật, nghe âm thanh va chạm của dao kéo, tim của cô đã mất lạnh rồi. Tháng chín năm ngoái, cô tỉnh lại sau cơn hôn mê, cô không thể nói. Tháng chín năm nay, cô sắp phải mất đi quyền lợi quan trọng nhất của một người phụ nữ, hiện giờ cô chẳng thà mình không thể nói, nhưng cô đã không còn năng lực lựa chọn nữa. Khi bác sĩ tiêm thuốc mê cho cô, khi ý thức của cô dần dần không chịu khống chế nữa, đôi mắt cô từ từ khép lại, trên gương mặt của Vũ Tịnh, cuối cùng vẫn đã lưu lại dấu nước mắt, giây phút đó, tim cô cũng bị tê liệt, không còn tri giác.

Đợi khi cô tỉnh lại, trời đã là ban đêm, là giữa khuya, đèn bàn ở bên giường vẫn sáng. Bên cạnh giường vẫn là dáng người quen thuộc đó, là Nhất Phàm, tuy Nhất Phàm đang ngồi, nhưng anh vẫn đã ngủ gật, tay anh vẫn nắm lấy tay Vũ Tịnh. Những ngày nay, vì chuyện của Vũ Tịnh, anh đã bận tâm rất nhiều, anh thật sự đã quá mệt rồi. Nhìn thấy Nhất Phàm như vậy, Vũ Tịnh cảm giác như lại trở về sáng hôm đó, cái buổi sáng mà cô và Nhất Phàm ở trong phòng khách của nhà Doanh Doanh. Sáng hôm đó, cô cũng đã nhìn thấy một Nhất Phàm mệt mỏi như vậy, lúc đó, cô không thể nói, cô không thể chính miệng nói cho Nhất Phàm nghe suy nghĩ thật sự trong lòng của cô, nhưng lúc đó Vũ Tịnh biết cô và Nhất Phàm sẽ có ngày đó, sẽ có một ngày có thể nói rõ mọi việc, lúc đó, trong lòng Nhất Phàm có Vũ Tịnh, trong lòng Vũ Tịnh cũng có Nhất Phàm. Nhưng bây giờ, bây giờ Vũ Tịnh đã có thể nói, trong lòng Nhất Phàm có Vũ Tịnh, nhưng trong lòng

của Vũ Tịnh còn có thể tiếp tục có Nhất Phàm không? Vì mới làm phẫu thuật xong, vết thương trên người Vũ Tịnh rất đau, tuy không thể ngồi dậy khoác áo cho Nhất Phàm, nhưng Vũ Tịnh vẫn đã thử di động tám chân trên người, và thế là cô lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay mình, nhớ đến những lời Nhất Phàm nói khi cầu hôn mình hôm đó, anh muốn suốt đời bắt lấy em. Nhất Phàm, anh thật sự đã làm rất nhiều việc vì em, mỗi khi em có chuyện, khi em đau bao tử, khi tay em run, khi em bị Donna hiếp đáp, khi em không thể nói, anh đều ở bên cạnh em, cho em hạnh phúc, anh đã làm được rồi, hơn nữa còn làm rất tốt, nhưng em lại không thể cho anh hạnh phúc được nữa. Hoặc đã, mọi chuyện thật sự đã được an bày từ trước, em đã chọn chiếc nhẫn cũ, em không đeo chiếc nhẫn mà anh mua, vì thế quan hệ của chúng ta chỉ có thể là ba năm .

Sau khi phẫu thuật xong, Vũ Tịnh còn ở trong viện một thời gian nữa, và cơ hồ là mỗi ngày Nhất Phàm đều đến bệnh viện báo cáo, ở trước mặt Nhất Phàm, Vũ Tịnh cũng đã không còn khóc nữa, cô rất ngoan, rất nghe lời, Nhất Phàm những tưởng Vũ Tịnh đã nghĩ thông suốt rồi, anh những tưởng một thời gian sau, anh và Vũ Tịnh sẽ lại có thể như trước đây, vui vẻ mà trải qua thế giới hai người của họ.

Sau khi Vũ Tịnh xuất viện, cô vẫn phải tiếp tục uống thuốc, vả lại còn nhiều hơn số thuốc phải uống trước khi làm phẫu thuật, mà còn phải uống một thời gian dài, vì cơ hội phục phát của nhọt bọc buồng trứng rất cao, bác sĩ không thể xác định sức khỏe hiện giờ của Vũ Tịnh là hoàn toàn không có gì. Có những lúc, nhìn thấy những hộp thuốc trước mặt mình, cô sẽ rất ghét bản thân mình, chỉ là Nhất Phàm vẫn như lúc trước, rót nước cho cô uống thuốc, vì vậy Vũ Tịnh không thể nào nổi cáu. Tiếp đó, cô lại trở về Hoắc thị làm việc, tuy trong công việc, Vũ Tịnh vẫn mỉm cười với mọi người, nhưng cô không vui vẻ, ở trước mặt Nhất Phàm, cô vẫn tỏ ra là cô gái nhỏ, nhưng cô vẫn kiên trì quyết định trong lòng mình.

Từ sau khi Vũ Tịnh trở về khách sạn làm việc, Nhất Phàm không còn sắp xếp cho cô nhiều công việc như trước nữa, cuối tuần cho dù phải tăng ca cũng sẽ không giữ Vũ Tịnh lại. Từ sau khi xuất viện, tuy ngoài miệng bà Hoắc không nói gì, nhưng bà đã càng lạnh nhạt với Vũ Tịnh hơn, bà không ngừng dùng hành động của mình để nói cho Vũ Tịnh biết bà không thích cô. Cuối tuần này, Nhất Phàm lại tăng ca ở khách sạn, Vũ Tịnh không muốn ở nhà xem sắc mặt của bà Hoắc nữa nên đã về nhà thăm ba và dì Cẩm, những ngày Vũ Tịnh ở trong bệnh viện, dì Cẩm đã đích thân mang canh vào viện thăm Vũ Tịnh, hiện giờ dì Cẩm trong mắt của Vũ Tịnh chính là mẹ. Taxi đi được nửa đường thì phía trước bị cảnh sát phong tỏa, dù gì thì cũng đã gần tới nhà, nên Vũ Tịnh xuống xe định đi vòng qua đường khác. Vũ Tịnh vừa xuống xe, vài bà nội trợ đi ngang qua bên cô.

- Cô đó nhảy từ trên sân thượng xuống thiệt hả? Vậy khác nào chết không toàn thân, đầu óc nổ hoa?
- Còn thảm hơn vậy nữa! Chuyên gia đàm phán của cảnh sát đã khuyên cô ta cả nửa ngày trời, vậy mà cô ta vẫn nhắm mắt lại rồi nhảy xuống. Thật là tiếc quá, cô ta chỉ mới 30 mấy tuổi thôi.
- Sao cô ta lại nhảy lầu? Chết kiểu này thiệt là thảm quá đi.
- Chồng của cô ta quan hệ với người khác ở nhà bị cô ta nhìn thấy, ông chồng không những không nhận lỗi mà còn nói cô ta là con gà đẻ không ra trứng. Tôi nghe người ta nói, cô ta đã tự tử nhiều lần rồi, nhưng lần nào cũng bị phát hiện.
- Gà đẻ không ra trứng lại là chuyện gì nữa?
- Hàng xóm của cô ta nói khi cô gái đó vừa kết hôn xong thì phát hiện mình bị ung thư buồng trứng, kết quả là phải cắt bỏ buồng trứng đó đi. Đến bây giờ cũng đã 8 năm rồi, cô ta và chồng vẫn chưa có đứa con nào hết. Một năm, hai năm thì người đàn ông còn đợi được, nhưng đợi nhiều năm như vậy, người đàn ông đó làm sao mà chịu nổi.
- Vậy cũng phải!

Nghe những lời nghị luận của những bà nội trợ này, Vũ Tịnh chỉ cười đắng chát. Cùng một căn bệnh, cô gái đó đã chết, còn mình? Cô sẽ không để Nhất Phàm phải đợi 8 năm, đợi một kỳ tích, ngay sau khi con mất đi, Vũ Tịnh đã tin rằng cách nói kỳ tích là gạt người, cô chỉ tin vào sự thật, dẫu rằng nó lạnh băng và tàn khốc, cô vẫn lựa chọn tin vào sự thật.

Đêm đó, Vũ Tịnh đã gặp ác mộng, sau khi giật mình tỉnh dậy, cô mới phát hiện tay mình toàn là mồ hôi lạnh, quay đầu qua nhìn, Nhất Phàm vẫn ở bên cạnh cô, anh ngủ rất ngon, rất dễ thương, Nhất Phàm vẫn

luôn nói Vũ Tịnh là BB lớn của anh, thật ra trong mắt của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cũng là một đứa trẻ lớn, có lúc anh thật sự rất khờ, anh nghĩ cho người khác quá nhiều, để rồi cuối cùng làm khổ bản thân.

63. Chương 63

Không bao lâu, bên Đài Loan đưa tin chính phủ chuẩn bị bán đấu giá một mảnh đất, vị trí của mảnh đất đó rất tốt, cũng là ở ven biển, thế là Nhất Phàm và Vũ Tịnh lại bắt đầu bận rộn, ước mơ mở một chi nhánh tại Đài Loan của Nhất Phàm cuối cùng cũng đã có thể thực hiện rồi. Đêm nay Vũ Tịnh lại cùng Nhất Phàm ăn tối ở nhà, trên bàn ăn của Hoắc gia, Vũ Tịnh rất ít khi nói chuyện, hôm nay cũng không ngoại lệ, hôm nay cô rất mệt, tâm trạng cũng không tốt lắm, nhưng mẹ của Nhất Phàm lại cứ huyền thuyên kể về bữa tiệc đầy tháng trưa nay, nói con của người ta dễ thương thế nào, con dâu của người ta hiền thực ra sao, rằng người ta có phúc biết mấy, tuy Nhất Ninh và ông Hoắc đều đã nhắc nhở khéo bảo bà đừng nói nữa, nhưng mẹ của Nhất Phàm vẫn không ngừng nói. Trong lòng Vũ Tịnh rất giận, nhưng mặt cô không một chút cảm xúc, cô có thể lý giải tâm trạng của một người mẹ chồng, gặp phải người con dâu như cô, người già cần nhàn cũng là chuyện rất bình thường thôi.

Trở về phòng, Vũ Tịnh lại ngồi lên sofa chuẩn bị uống thuốc, nhìn năm sáu lọ thuốc trước mặt mình, nhớ lại nét mặt và những lời của bà Hoắc lúc này, nhớ lại cô gái tự sát hôm đó, trong một lúc cô dường như muốn bùng phát ra rồi, cô đẩy hết những lọ thuốc trên bàn xuống đất, nước mắt lại lần nữa không nghe lời mà tuôn rơi. Nhìn thấy Vũ Tịnh như vậy, Nhất Phàm có thể hiểu, những ngày nay, tuy Vũ Tịnh luôn mỉm cười, nhưng trong lòng cô sớm đã không thể cười được nữa, Nhất Phàm không nói gì cả, chỉ nhặt thuốc lên lại, lúc trước khi Nhất Phàm nóng giận, Vũ Tịnh cũng không nói gì, chỉ cẩn thận làm những việc mà cô cho là đúng, hôm nay, Nhất Phàm cũng muốn làm như vậy, anh hy vọng những động tác nhỏ nhặt này cũng có thể làm dịu ngọn sóng trong tim của Vũ Tịnh. Nhìn Nhất Phàm lẳng lặng nhặt thuốc lên, tim của Vũ Tịnh càng đau hơn nữa. Cô bước tới bên Nhất Phàm, ngồi xổm xuống, nhặt thuốc lên, nhưng tay cô và tay Nhất Phàm chạm vào nhau.

- Để anh nhặt cho! – Cuối cùng vẫn là Nhất Phàm nhặt lọ thuốc đó lên. Tiếp đó hai người lại trở về sofa, Nhất Phàm rót nước cho Vũ Tịnh uống thuốc.

- Nhất Phàm, anh đừng tốt với em như vậy, em không xứng đáng.

- Tại sao không xứng đáng? Chỉ vì em không thể sinh BB sao?

- Em sợ em không thể mang lại hạnh phúc cho anh.

- Em chính là hạnh phúc của anh, khi em dùng nụ hôn đó nói với anh em tiếp nhận anh, thì anh đã quyết tâm suốt đời này cũng không buông tay em ra nữa.

Nghe thấy câu này, Vũ Tịnh chỉ khờ khạo mà nhìn Nhất Phàm.

- Đừng nhìn nữa, mau uống thuốc đi. Đợi khi sức khỏe em khỏe lại, chúng ta vẫn sẽ có BB, chúng ta sẽ hạnh phúc.

Nghe được câu này, tim của Vũ Tịnh vẫn đã cảm thấy an ủi, chỉ là cô biết, Nhất Phàm có thể gạt mình, nhưng mình không thể tự gạt mình.

Sau lễ giáng sinh, Vũ Tịnh và Nhất Phàm cùng qua Đài Loan xem mảnh đất đó và thăm viếng một số quan viên, đồng thời chuẩn bị Giấy đấu thầu. Khoảng thời gian ở Đài Loan, Vũ Tịnh làm việc rất chăm chú, không còn phải nghe những lời cần nhàn của bà Hoắc, cô cũng đã tìm lại được lòng tin của ngày trước, cô vẫn không thay đổi quyết định đó, thầu được mảnh đất này sẽ là ước mơ cuối cùng mà cô hoàn thành giúp Nhất Phàm, đưa Nhất Phàm trở về với Tuệ Hân, cô phải rời khỏi rồi, HK định sẵn không phải là nơi cô nên dừng lại.

Ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân, lễ tình nhân cuối cùng của cuộc hẹn ước 3 năm, Hoắc thị đã chính thức nhận được quyền sử dụng mảnh đất mà chính phủ Đài Loan bán đấu giá. Ký xong giấy thỏa thuận, Nhất Phàm

lại đến đài truyền hình tiếp nhận phỏng vấn, Nhất Phàm muốn Vũ Tịnh hãy đợi anh ở khách sạn, nhưng Vũ Tịnh nói muốn ra xem mảnh đất đó lần nữa và bảo Nhất Phàm ra bãi biển tìm cô.

Đứng bên bãi biển, tâm trạng của Vũ Tịnh khi nhìn mảnh đất này đã không còn như trước nữa, ước mơ của Nhất Phàm đã thực hiện được rồi, nhìn thấy những ngày nay Nhất Phàm cố gắng như vậy, Vũ Tịnh hiểu được tình cảm sâu đậm chưa hề bỏ xuống được của Nhất Phàm dành cho Tuệ Hân, lúc trước, chính sự cố chấp của Nhất Phàm đối với Tuệ Hân đã làm Vũ Tịnh cảm động, cuối cùng, Vũ Tịnh trở thành người vợ thật sự của Nhất Phàm, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cô lại là người lựa chọn buông tay; trong đêm tân hôn, Nhất Phàm nói ba năm sau sẽ trả cho Vũ Tịnh quyền theo đuổi hạnh phúc, bây giờ, đã là lúc Vũ Tịnh muốn Nhất Phàm trả cho cô tự do, ba năm trước, Nhất Phàm chỉ muốn sống hết cả đời này với ký ức của Tuệ Hân, và hôm nay, Vũ Tịnh quyết định toại nguyện suy nghĩ đó của Nhất Phàm.

- Bà xã, em đang nghĩ gì vậy? – Nhất Phàm ôm lấy Vũ Tịnh từ phía sau.

- Không có gì, đang nghĩ đến anh đó! – Vũ Tịnh vừa nói vừa lấy tay Nhất Phàm ra, sau đó quay lại nhìn anh.

- Chắc chắn là hôm nay anh rất vui rồi phải không! Bấy lâu nay anh vẫn muốn mở chi nhánh khách sạn đầu tiên của Hoắc thị tại quê nhà của chị Tuệ Hân, cuối cùng hôm nay ước mơ đã thành sự thật. Chị Tuệ Hân ở trên Trời cũng sẽ cười.

- Em nói đúng, Tuệ Hân nhất định cũng rất vui. Đó là lời hứa mà anh đã đưa ra khi đứng trước mộ của Tuệ Hân. Bây giờ cuối cùng anh cũng đã làm được rồi, nhưng, nếu như không có em ở bên cạnh anh, anh nghĩ anh sẽ không làm được, và bắt đầu từ hôm nay, điều anh phải làm là tiếp tục thực hiện lời hứa anh dành cho em, cho em hạnh phúc suốt đời. – Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh cười, nhưng trên mặt Vũ Tịnh lại không một nụ cười.

- Vũ Tịnh, em sao vậy, có phải rất mệt không? – Nhất Phàm nhận ra sự mệt mỏi trên mặt Vũ Tịnh.

- Phải, em thật sự rất mệt,

- Vậy đợi sau khi về HK, chúng ta lấy một kỳ nghỉ, nghỉ ngơi thật tốt, công việc còn lại giao cho Nick là được.

- Một kỳ nghỉ? Lần này chúng ta có thể nghỉ bao lâu? Một tuần, hay là hai tuần?

- Bà xã, em nói đi? Em muốn nghỉ bao lâu thì nghỉ bao lâu. Hiện giờ em nói cái gì anh cũng nghe hết.

- Nếu như em nói kỳ nghỉ này là vĩnh viễn, anh có nhận lời không?

- Vĩnh viễn à, cái này thì có hơi khó đó. Anh phải suy nghĩ lại đã. – Khi nói những lời này, Nhất Phàm vẫn cười hihi, anh ngỡ rằng Vũ Tịnh đang đùa với anh, nhưng Vũ Tịnh lại đang nghiêm túc vô cùng.

- Hoắc Nhất Phàm, ở bên cạnh anh mãi mãi là như vậy, em không thể nghỉ ngơi theo ý em muốn, em không thể làm việc mà em thích làm, em thật sự rất ghét cuộc sống bây giờ. – Vũ Tịnh nói một hơi những câu thoại đã chuẩn bị từ trước, những câu thoại rất tổn thương người nghe, những câu thoại làm người ta rất đau lòng, nhưng lại là những câu thoại không thể không nói.

- Vũ Tịnh, hôm nay em sao vậy? Có phải em quá mệt rồi không?

- Phải, ở bên cạnh anh, em thật sự rất mệt, không chỉ thân thể mệt, tim của em càng mệt. Em không muốn tiếp tục với anh nữa.

- Không muốn tiếp tục với anh nữa là ý gì? Hiện giờ em là bà Hoắc, em là vợ của anh, sao em có thể nói ra những lời tổn thương anh như vậy? Em xem, tay em vẫn đang đeo chiếc nhẫn cưới mà anh đeo cho em. – Nhất Phàm vừa nói vừa nắm tay Vũ Tịnh lên.

- Nhưng, ba năm trước, khi anh đeo chiếc nhẫn này cho em, anh không hề thật lòng muốn cưới em, trong lòng anh chỉ có một mình chị Tuệ Hân.

- Nhưng mà ngày này năm ngoái, không phải anh đã chính thức cầu hôn với em rồi sao? Em cũng đã nhận lời, một năm nay, anh thật sự rất hạnh phúc.

- Anh hạnh phúc không có nghĩa là em cũng hạnh phúc, vốn dĩ em vẫn nghĩ rằng mình sẽ rất hạnh phúc, nhưng mà Vũ Tịnh của bây giờ đã không thể nào hạnh phúc ở bên anh nữa.

- Anh biết chuyện của BB là một đả kích rất lớn với em, nhưng anh nói là anh không để tâm, tại sao em còn phải đi vào ngõ cụt như vậy?

- Anh không để tâm, daddy mummy sẽ để tâm.

- Thời gian gần đây những lời căn nhắc của mummy đã tạo cho em áp lực rất lớn, nhưng đợi qua một thời gian sau, khi mẹ quên chuyện này rồi thì sẽ không nhắc đến nữa. Chúng ta sẽ có thể trở lại như trước đây.

- Nhất Phàm, làm sao mà chúng ta có thể trở lại như trước đây nữa? Anh thích em bé như vậy, nhìn thấy em bé anh sẽ chơi với nó rất lâu, mỗi lần thấy anh ở bên cạnh những đứa trẻ, tim em sẽ rất đau. Em không qua được ải của mình. Nhất Phàm, thả em đi đi, có được không? – Vũ Tịnh bắt lực nhìn Nhất Phàm, nhìn thấy sự bất lực trong mắt của Vũ Tịnh, Nhất Phàm càng bất lực.

- Vũ Tịnh, em thật sự phải ích kỷ vậy sao? Thả em đi rồi, vậy anh thế nào? Lẽ nào em nhẫn tâm nhìn thấy anh đau lòng lần nữa, em thật sự phải làm tuyệt đến vậy sao? – Nhất Phàm lại nắm tay Vũ Tịnh nói.

- Nhất Phàm, cho đến bây giờ, anh vẫn chỉ biết nghĩ đến anh. Thật ra, những ngày này ở trước mặt anh, ở nhà, ở khách sạn, em vẫn luôn cố cười, bây giờ em thật sự rất mệt rồi, em thật sự không muốn đóng phim nữa. Em đi rồi, anh còn có chị Tuệ Hân, anh sẽ không cô đơn đâu. Hôm nay, anh hãy cho em ích kỷ một lần được không, em yêu bản thân mình hơn yêu anh. Em muốn vì bản thân mình mà sống một lần, rời khỏi anh, em nghĩ em sẽ sống vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn.

Nghe đến những lời cuối cùng của Vũ Tịnh, Nhất Phàm không kiên trì nữa, anh buông tay Vũ Tịnh ra, quay lưng rời khỏi bãi biển. Bấy lâu nay, anh tưởng rằng mình và Vũ Tịnh cuối cùng cũng sẽ tìm lại được cảm giác lúc xưa, thế nhưng, từng câu từng chữ của Vũ Tịnh hôm nay đều nhắc nhở anh rằng cô không vui, tất cả dường như đều chỉ là ý riêng của một mình Nhất Phàm. Nhìn Nhất Phàm từ từ đi xa, tim của Vũ Tịnh trái lại lại không đau như trước nữa, tuy rằng cuối cùng lại trở về với nơi chỉ có một người, nhưng cô và Nhất Phàm cuối cùng cũng không phải vì lo lắng cho cảm xúc của đối phương mà mệt mỏi nữa.

Sau khi trở về HK, Vũ Tịnh không ngủ chung một giường với Nhất Phàm nữa, mà là ngủ trên sofa, tất cả mọi việc dường như lại trở lại như lúc họ mới kết hôn, chỉ là vai diễn đã hoán đổi một tí. Nhất Phàm vốn còn định níu kéo Vũ Tịnh, anh vẫn hy vọng những lời Vũ Tịnh nói ở Đài Loan chỉ là nông nổi nhất thời, nhưng những gì mà Vũ Tịnh làm đều đang biểu hiện cho Nhất Phàm thấy quyết định chuẩn bị rời khỏi của cô. Khi ở Đài Loan, Nhất Phàm còn mơ tưởng đến party kỷ niệm 3 năm ngày cưới của anh và Vũ Tịnh, anh có thể chính miệng nói lời cảm ơn với Vũ Tịnh, anh có thể nhảy cùng Vũ Tịnh, nhưng, hiện giờ, những cái này chỉ còn là mơ ước của một mình Nhất Phàm.

Hôm nay là kỷ niệm 3 năm ngày cưới của hai người, nhưng họ không có bất kỳ tiết mục ăn mừng nào, chỉ về nhà ăn tối như bình thường, người nhà không hỏi gì nhiều, vì Nhất Phàm nói với họ ngày mai Vũ Tịnh phải qua Đài Loan gặp người phụ trách thiết kế khách sạn bên đó. Trở về phòng, vẫn như lúc trước, nên làm gì thì làm đó. Chỉ là hôm nay Vũ Tịnh có thêm một việc làm, thu dọn hành lý, vẫn là cái vali khi cô trở về HK. Nhất Phàm tắm xong trở ra, nhìn bóng lưng Vũ Tịnh thu dọn hành lý, anh lại bất giác nhớ lại bóng lưng lúc trước của Vũ Tịnh, lúc đó vì giúp chú Tài và chị Nga, Vũ Tịnh phải dọn qua nhà Doanh Doanh, hôm đó, Nhất Phàm biết Vũ Tịnh sẽ về, nhưng hôm nay, anh biết sau này có lẽ họ sẽ hoàn toàn không còn cơ hội gặp nhau nữa. Vũ Tịnh dọn dẹp xong, quay qua mới thấy Nhất Phàm đã đứng ở sau lưng mình rất lâu.

- Đợi sau khi trở về Mĩ, luật sư của em sẽ gửi giấy ly hôn cho anh. – Vũ Tịnh nói xong chuẩn bị trở về sofa thì bị Nhất Phàm kéo tay lại khi cô đi ngang qua anh.

- Em không muốn nhìn anh đến vậy sao? Là không muốn hay là không nỡ? – Nghe thấy câu này, Vũ Tịnh chỉ cười một cái.

- Từ đầu đến cuối, quan hệ giữa hai chúng ta chỉ là một tờ khế ước. Em không có không nỡ gì cả. – Tuy đây không phải là lời nói thật lòng, nhưng hiện giờ cho dù là nói dối, Vũ Tịnh cũng có thể không thay đổi

sắc mặt. Còn Nhất Phàm thì lui lại đứng trước mặt Vũ Tịnh.

- Phương Vũ Tịnh, anh không biết câu đó có phải là lời nói thật lòng của em hay không, nhưng anh muốn nói cho em biết, anh đồng ý ly hôn không phải vì anh không yêu em, mà là anh quá yêu em, nhưng anh không muốn em ở bên cạnh anh sống không hạnh phúc, cho nên anh hy vọng em có thể đến nơi mà em thích, tìm được niềm vui và hạnh phúc của em.

- Em nghĩ em sẽ tìm được niềm vui, tìm được hạnh phúc của em. – Vũ Tịnh nói xong lại chuẩn bị trở về sofa.

- Vũ Tịnh, anh biết, qua 12 giờ đêm nay, anh sẽ không có quyền cưỡng ép em làm gì nữa, cho nên, bây giờ, anh muốn xin em làm một việc cuối cùng vì anh, tối nay đừng ngủ sofa, tối nay, hãy ở bên anh một đêm cuối cùng.

Nghe anh nói vậy, Vũ Tịnh không thể nào cự tuyệt, đối với những người đàn ông khác mà nói, đây là chuyện đạo lý luân thường, nhưng đối với Nhất Phàm, đây lại là một thứ xa xỉ.

Hôm nay, Nhất Phàm còn rất cố chấp mà nắm lấy tay Vũ Tịnh, và Vũ Tịnh cũng không từ chối.

- Trở về Mỹ, em sẽ làm gì?

- Em phải về Cornell giúp thầy của em hoàn thành một bài điều tra nghiên cứu khách sạn.

- Sau đó?

- Sau đó em nghĩ em sẽ ỉnh một kỳ nghỉ dài.

- Ý này khá hay, em đích thật cần phải nghỉ ngơi rồi. Nhưng chơi cỡ nào cũng phải nhớ ăn đúng giờ, nếu không em sẽ lại đau bao tử nữa. – Cho đến lúc này, Nhất Phàm vẫn không thể quên từng chi tiết liên quan đến Vũ Tịnh.

- Em nhất định sẽ ăn cơm. Anh không cần lo lắng cho em. Sáng mai, em ra sân bay một mình là được.

- Phương Vũ Tịnh, anh có nói anh tiễn em sao?

Vũ Tịnh cười, cô không tiếp câu của anh nữa. Và đây là câu nói cuối cùng trong hẹn ước ba năm của họ, một câu nói đùa, câu này có lẽ là một câu từ biệt khá hay.

64. Chương 64

Đêm nay, cơ hồ là Vũ Tịnh không hề ngủ, cô đã thức trắng nhìn trời sáng, nghe tiếng hô hấp của Nhất Phàm ở bên cạnh, Vũ Tịnh lặng lẽ cảm nhận niềm hạnh phúc cuối cùng. Cuối cùng, Vũ Tịnh cũng đã phải đứng dậy, cô khẽ rút tay mình ra khỏi tay Nhất Phàm. Cô ngồi dậy, lại nhìn mặt Nhất Phàm lần nữa, cô muốn nhìn thật kỹ một lần nữa. Tiếp đó, cô thay đồ, vệ sinh cá nhân. Tiếp đó, cô mang thứ nên để lại đặt bên gối của Nhất Phàm, tiếp đó cô kéo hành lý ra khỏi phòng, không dừng lại lâu ở trong phòng nữa. Cô lấy cớ nói không kịp giờ nên đã không dùng bữa sáng mà chị Dung chuẩn bị, ngồi lên taxi, cuối cùng cô cũng đã tạm biệt ngôi nhà mà cô đã sống ba năm. Vũ Tịnh vừa đi, Nhất Phàm liền ngồi dậy, thật ra khi Vũ Tịnh rút tay ra là Nhất Phàm đã thức dậy, đêm qua anh nắm lấy tay Vũ Tịnh cũng là vì anh vẫn ôm lấy một ảo tưởng như thế: sáng hôm nay, khi anh thức dậy, Vũ Tịnh vẫn còn có thể ở bên cạnh anh. Nhưng cuối cùng, cô vẫn đã đi. Phương Vũ Tịnh chính là Phương Vũ Tịnh, rất nhiều việc quyết định rồi thì không thay đổi nữa, kể cả tình cảm. Nhìn hai chiếc nhẫn ở bên cạnh gối, Nhất Phàm cảm thấy thật nực cười, lúc đó khi cầu hôn Vũ Tịnh, anh tưởng rằng hai chiếc nhẫn là thật sự có thể thắt chặt Vũ Tịnh, nhưng kết quả Vũ Tịnh vẫn đã rời khỏi. Bên dưới chiếc nhẫn là một lá thư, trong thư là bút tích của Vũ Tịnh, 3 năm nay, Nhất Phàm đã nhận qua không ít email của Vũ Tịnh, còn thư thì đúng thật là lần đầu tiên.

“Nhất Phàm:

Khi cầm bút lên viết lá thư này, đột nhiên em không biết tại sao phải viết thư, nên viết gì trong thư. Nói lời tạm biệt, hình như không cần thiết, vì em không biết chúng ta có còn gặp lại hay không, có lẽ anh cũng không muốn gặp lại em nữa. Nghĩ rất lâu sau, em nghĩ điều em có thể nói với anh chỉ có cảm ơn và chúc phúc.

Ba năm trước, khi em trở về HK với trái tim có hơi tê dại, lúc đó em tưởng rằng Michael phản bội em, còn HK thì không có bất kỳ một người thân có quan hệ huyết thống với em. Kết hôn với anh, em biết rõ chỉ là một cuộc giao dịch, lúc đó em không có sức lực giằng co, phản kháng. Khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ở phòng cafe, khi anh nói về kế hoạch của anh, giây phút đó em thật sự cảm động, em không nghĩ rằng anh là một người đàn ông như vậy, anh không giống như những người đàn ông khác muốn chiếm hữu một cô gái, anh tôn trọng em, cũng tôn trọng Tuệ Hân. Sau đó, nhìn thấy những gì anh làm cho Tuệ Hân, em đích thật đã bị anh cảm động. Lại sau đó, anh giúp em tháo gỡ nút thắt giữa em và ba, anh làm lành viết thư mà Michael mang đến cho em, và cuối cùng chúng ta thật sự trở thành một thể. Tuy lúc ở Đài Loan, em nói những ngày ở bên anh em không hạnh phúc, thật ra trong lòng em rất rõ, em rất hạnh phúc. Nếu như BB còn ở đây, em nghĩ em thật sự sẽ không rời khỏi. Em biết, cho dù suốt đời này chúng ta không thể có BB, anh cũng sẽ thương yêu em, nhưng em nghĩ như vậy thì em đã quá không công bằng với anh. Những ngày tháng ở bên em, anh đã chịu quá nhiều nỗi đau, quá nhiều tổn thương, em không thể cho anh suốt đời sống trong mơ ước chờ đợi kỳ tích. Em bây giờ không còn tin tưởng kỳ tích nữa, cũng giống như tên của em vậy, chỉ có trời quang mây tạnh, chứ không thể nào xuất hiện mặt trời khi trời đang mưa, em bây giờ lựa chọn tin tưởng hiện thực.

Ba năm ở bên Nhất Phàm, em nghĩ em đã may mắn, vì em học được cách bao dung, khoan thứ, quên đi, em học được cách dùng ánh mắt âm áp để nhìn thế giới này. Thật ra em không biết khi kết thúc lá thư này, em có nên chúc anh hạnh phúc hay không, vì em không biết hiện giờ anh đối với em là yêu hay là hận, anh có chịu nhận lời chúc phúc này hay không, nhưng bất luận anh có nhận hay không, em nghĩ em vẫn sẽ chúc phúc cho anh. Nhất Phàm, trước đây anh luôn cảm thấy anh nợ em hạnh phúc, muốn hoàn em hạnh phúc, bây giờ em muốn nói với anh, kiếp sau, hãy cho em gặp anh trước, hãy để em hoàn anh hạnh phúc.

Tĩnh.”

Kiếp sau, em hoàn anh hạnh phúc, Phương Vũ Tĩnh, nếu em đã biết em làm như vậy là nợ anh hạnh phúc, tại sao em còn không cố gắng nắm bắt để cho anh hạnh phúc?

Khi Nhất Phàm đọc xong lá thư này thì Vũ Tĩnh đã đến sân bay. Nhìn tất cả những gì nơi đây, Vũ Tĩnh sẽ lại nhớ đến những gì đã xảy ra với Nhất Phàm, quá trình phát triển trong quan hệ của hai người, chỉ là, hồi ức những cái này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Khi máy bay xuyên qua mây xanh, Vũ Tĩnh đã nhìn thấy mặt trời, chói lóa như vậy, rực rỡ như vậy, lúc trước Nhất Phàm là mặt trời của cô, bây giờ, bầu trời của cô, toàn bộ đều không tồn tại nữa.

Chương 22 : Returning Happiness

Mười ngày sau, Nhất Phàm nhận được giấy thỏa thuận ly hôn từ luật sư của Vũ Tĩnh, Vũ Tĩnh đã ký tên lên đó, và Nhất Phàm cũng chỉ có thể ký lên đại danh của mình. Những đôi vợ chồng khác luôn xảy ra tranh chấp khi ly hôn, không phải vì tài sản thì vì quyền nuôi dưỡng con, Nhất Phàm và Vũ Tĩnh ly hôn lại yên lặng như vậy, Vũ Tĩnh không yêu cầu Nhất Phàm phải cho cô bất kỳ thứ gì, hiện giờ, phòng ngủ của họ vẫn còn quần áo mà trước đây Nhất Phàm mua cho Vũ Tĩnh, khi Vũ Tĩnh rời khỏi, cô không mang theo bất kỳ một vật gì thuộc về Hoắc gia. Tiếp đó, người nhà biết tin họ ly hôn, tiếp đó, tin tức Vũ Tĩnh và Nhất Phàm ly hôn trở thành tin nóng của tạp chí báo chí HK, ký giả đều nhốn nháo muốn tìm hiểu sự tình bên trong việc hai người ly hôn, nhưng bất kể là đối mặt với ký giả nào đi nữa, Nhất Phàm cũng chỉ nói một câu: Anh hy vọng Vũ Tĩnh làm việc mà cô thích. Mấy tháng đầu, cánh ký giả cứ bám lấy Nhất Phàm, nhưng sau đó, họ cũng phải từ bỏ, họ không có cách nào tìm được gì để viết, đành moi lại hình Michael và Vũ Tĩnh hôn nhau bên bãi biển lúc trước để dựng nên một câu chuyện hợp logic – Bà Hoắc vẫn đã lựa chọn người yêu cũ. Tiếp đó, Nhất Phàm lấy cớ vì chuẩn bị cho chi nhánh bên Đài Loan rất bận rộn nên đã dọn ra ngoài ở, mượn một hộ chung cư mà anh cảm thấy khá rộng rãi. Khi anh dọn đi, Nhất Ninh cũng có theo Nhất Phàm tới nhà mới, cô còn nói Nhất Phàm mượn chỗ nhỏ quá, khi nói Nhất Ninh còn đang nắm tay Chí Hoảng. Nhìn đôi tình nhân đang yêu nhau này, lại nghĩ đến mình và Vũ Tĩnh, Nhất Phàm cũng đã cười. Đối với anh và Vũ Tĩnh mà nói, tự do quan trọng hơn tiền bạc rất rất nhiều, anh biết nếu như lúc đó anh và Vũ Tĩnh có thể có một tổ ấm nhỏ như vậy, có thể có một nơi để khóc thoải mái, cười thoải mái, thì hoặc đã bây giờ họ sẽ không phải chia cách hai nơi. Nhà mới được bố trí rất giản đơn, Gia Đồng cười Nhất Phàm trang trí sến quá, nhưng Nhất Phàm không để tâm, vì mỗi một nơi trong ngôi nhà này đều do chính

tay anh thiết kế và bảo người đến làm, không giống như khách sạn, muốn sửa lại toilet mà cũng phải mở cuộc họp, hiện giờ anh đã hiểu được hàm ý trong câu nói mà Vũ Tịnh nói với Doanh Doanh, “so với quản lý khách sạn, mình thích mở một phòng cafe, một nhà nghỉ mát của mình hơn, có thể tự bố trí, không cần phải thông qua sự đồng ý của ai, cảm giác đó thật sự rất tuyệt.”

Bấy lâu nay, cái Vũ Tịnh cần là tự do, và cái Nhất Phàm không thể mang đến cho Vũ Tịnh chính là tự do. Nhất Phàm bắt đầu cảm thấy quyết định ly hôn của mình và Vũ Tịnh là đúng, để Vũ Tịnh mang theo ước mơ của cô đến nơi mà cô muốn đến, thực hiện ước mơ đó, để ước mơ biến thành sự thật, giúp người hoàn thành một việc cũng là một việc làm tốt.

Chính trong lúc Nhất Phàm nhận được giấy thỏa thuận ly hôn thì Vũ Tịnh cũng đang đứng trên bục giảng Cornell. Vì kế hoạch điều tra nghiên cứu đó bị đẩy lùi lại, tạm thời Vũ Tịnh không có gì làm, thầy của cô – Johnson đã bảo cô cùng một giáo viên khách biên lại giáo trình và dạy môn tự chọn với thân phận là phó giáo sư. Làm giáo viên và làm bà chủ là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, nhìn những đôi mắt ham học bên dưới, Vũ Tịnh có thể cảm nhận được tâm trạng muốn thực hiện mơ ước của họ, có những sinh viên muốn vào làm trong một tập đoàn quản lý khách sạn nổi tiếng, có người thì hy vọng có thể mở một khách sạn tại khu du lịch nơi mình sinh ra, bất kể ước mơ của họ là gì, mục tiêu cuối cùng cũng là kiếm tiền, đương nhiên là Vũ Tịnh tin tưởng họ sẽ kiếm được tiền, nhưng khi họ kiếm được tiền rồi, có lẽ, họ sẽ lại mất đi những thứ khác, có lẽ là thời gian, có lẽ là người yêu. Đây là một mâu thuẫn không thể nào giải quyết triệt để, cách duy nhất chính là học cách giúp mình giữ thăng bằng. Trong buổi dạy đầu tiên của Vũ Tịnh, trên giảng đường xuất hiện một người rất đặc biệt, gương mặt của người đó không có nét non nớt của những sinh viên khác, người đó chính là Michael.

Hết giờ học, Michael và Vũ Tịnh lại ngồi trò chuyện, nói về những việc xảy ra gần đây của họ trên băng ghế đã mà họ đã từng thích nhất. Hiện giờ, cái còn lại giữa Michael và Vũ Tịnh chỉ còn là tình bạn mà thôi, cuối cùng Michael cũng đã trao trái tim của anh cho Donna.

- Sao tự nhiên hôm nay anh lại về trường vậy, không phải bây giờ anh làm vật lưu, không quản lý khách sạn nữa sao?

- Ai nói vậy? Quản lý khách sạn là công việc anh yêu nhất. Chỉ là bây giờ anh không chuyên nghiệp bằng em thôi. Thật ra hôm nay Johnson bảo anh về tham gia một Seminar, đề tài thảo luận có liên quan đến vật lưu. Em biết Johnson đã nói gì khi thấy anh không?

- Nói gì?

- Thầy nói partner của anh về rồi. Sau đó anh mới biết là em đã về. Thầy còn nói chúng ta là perfect match.

- Perfect match. Đích thật chúng ta đã từng là đôi bạn chiến hữu được mọi người công nhận là ăn ý nhất.

- Nhưng, bây giờ chúng ta không phải nữa. Lúc ở HK, em đã chọn Hoắc Nhất Phàm, anh nghĩ em và cậu ta ăn ý hơn anh một chút.

- Phải, trong công việc, em và Nhất Phàm đích thật rất ăn ý.

- Nếu đã ăn ý như vậy, tại sao còn phải chia tay?

- Anh biết cả rồi à?

- Thật ra, cho dù Johnson không bảo anh đến tham gia Seminar, hôm nay anh cũng sẽ tới đây. Tuần trước, Hoắc Nhất Phàm gọi cho anh, nói về việc của hai người, cậu ta còn bảo anh nhớ trông chừng em, bảo em đừng lo làm việc mình thích mà không lo cho sức khỏe, liều cả mạng già. Có người chồng tốt như vậy, tại sao em còn nỡ ly hôn chứ?

- Có những chuyện em cũng không muốn nó xảy ra, chỉ là người tính không bằng trời tính.

- Michelle, trên đời này có biết bao nhiêu cặp vợ chồng không có con, họ cũng có thể sống tốt như vậy, vậy tại sao hai người lại không thể?

- Michael, Nhất Phàm thật sự rất thích trẻ con, hơn nữa anh ấy là người kế thừa việc làm ăn của gia tộc, thân phận của anh ấy không cho phép anh ấy không có con. Điều quan trọng nhất là, nếu như em tiếp tục ở bên cạnh Nhất Phàm, anh ấy và em sẽ chỉ có thể không ngừng chờ đợi, không ngừng thất vọng. Em không muốn anh ấy bị dày vò nữa.

- Nhưng mà Michelle, – Michael còn định tiếp tục khuyên Vũ Tịnh nhưng cô đã ngăn anh lại.

- Michael, em đã ký tên lên giấy ly hôn rồi, hiện giờ em và Nhất Phàm đã không còn quan hệ gì nữa. Cho nên, anh cũng không cần nói gì nữa, cho dù là với Nhất Phàm hay là với em, đó cũng là một quyết định đúng và công bằng. Được rồi đừng nói em nữa, nói anh và Donna đi, còn nói là uống rượu mừng của anh nữa chứ, em thấy chắc anh còn chưa dám cầu hôn chứ gì!

- Michelle, lần này thì em đoán sai rồi. Donna đã nhận lời cầu hôn của anh, nhưng hôn lễ phải đợi đến mùa thu mới cử hành, gần đây anh rất bận.

- Mùa thu? – Trong ký ức của người ta, mùa thu là mùa thu hoạch, là niềm vui, nhưng mùa thu trong ký ức của Vũ Tịnh lại là mất mát, là đau buồn, không thể nói chuyện, mất con, cắt buồng trứng.

- À phải, đến lúc đó em nhất định phải tới đó, Donna còn nói kiếm em làm dâu phụ nữa!

- Đến lúc đó mới tính đi!

- Cái gì mà tới lúc đó mới tính, bây giờ nói trước rồi đó, mất công lúc đó em lại biến mất nữa.

Khi bài nghiên cứu đó kết thúc thì đã là tháng 7, Vũ Tịnh đích thật đã bắt đầu kỳ nghỉ của mình, cô lại đến California lần nữa, lại đi tới những nơi mà cô và Nhất Phàm đã từng bước tới. Vẫn chạy trên chiếc xe đó, chỉ là hiện giờ trong xe rất yên tĩnh, không có tranh chấp, không có tiếng cười, vì trong xe đã thiếu đi một người. Vẫn là bãi biển đó, lúc đó khi không nhìn thấy Nhất Phàm, cô tưởng Nhất Phàm bỏ cô lại, nhưng mà bây giờ, cô lại là người bỏ Nhất Phàm lại. Trạm cuối cùng của chuyến du lịch này là nhà thờ đó, đó là nơi mà Vũ Tịnh và Nhất Phàm không có tới. Nhìn Tháp Tự giá trên cao, ngồi trên băng ghế dài, tim của Vũ Tịnh không dễ chịu chút nào, dường như đến cuối cùng, tình cảm của cô vẫn không tìm được một nơi trú ngụ. Đã từng có lúc cô hy vọng có thể cử hành hôn lễ với người mình yêu trong nhà thờ này, thế nhưng, cuộc đời của cô sẽ còn có thể có tình yêu tiếp theo nữa không?

Giống như Michael đã lo lắng, Vũ Tịnh lại một lần nữa biến mất rồi. Tháng 9, cuối cùng Donna cũng đã trở thành cô dâu của Michael, bao nhiêu năm đợi chờ, bao nhiêu năm cố chấp cuối cùng cũng đã được viên mãn trong giây phút này. Hôm đó khách đến rất đông, Nhất Phàm cũng có tới. Nhìn hôn lễ của họ, nghĩ đến hôn lễ của mình và Vũ Tịnh, Nhất Phàm lại không thể không nhớ đến cuộc hẹn 3 năm đó, nếu như lúc đó là cuộc hẹn 5 năm, 10 năm, có phải bây giờ Vũ Tịnh vẫn đang ở bên cạnh mình, đang cương với mình không? Nhìn cô dâu ném hoa, Nhất Phàm nhớ đến hôn lễ của Doanh Doanh, Vũ Tịnh đã chụp được bó hoa đó. Lúc đó Gia Đống còn nói Nhất Phàm và Vũ Tịnh đúng thật là người hữu duyên, kiếp sau còn phải làm vợ chồng, xem ra bây giờ Nhất Phàm chỉ còn có thể đợi kiếp sau rồi. Hôm nay Michael và Donna rất bận, khách rất đông, có lẽ họ sẽ không rảnh tiếp Nhất Phàm, vì vậy, Nhất Phàm đã lấy một ly rượu và ngồi uống một mình ngoài vườn. Thế nhưng, Michael không hề quên Nhất Phàm, từng có lúc, họ là tình địch, nhưng hiện giờ, họ là bạn bè, là đôi bạn có thể nói với nhau rất nhiều chuyện.

- Ngồi đây một mình làm gì vậy? Lại nhớ Michelle?

Và thế là Michael đã ngồi trò chuyện với Nhất Phàm ở trong vườn.

Nghe câu hỏi của anh, Nhất Phàm không biết phải trả lời như thế nào, nói không nhớ là nói dối, nhưng nói nhớ thì có ích gì, Vũ Tịnh cũng sẽ không xuất hiện.

- Raymond, thật sự là rất xin lỗi, tôi đã nhờ rất nhiều bạn bè tìm cô ấy, nhưng vẫn không tìm được. Vốn dĩ tôi và Donna còn nghĩ rằng nếu như hai người có thể gặp lại thì có lẽ sẽ có cơ hội làm hòa, thời gian qua lâu, việc đó sẽ dần mờ nhạt trong ký ức, và cô ấy cũng sẽ trở về.

- Michael, cậu không cần phải nói xin lỗi với tôi, khi đồng ý cho Vũ Tịnh đi, tôi đã biết có lẽ suốt đời này chúng tôi cũng không gặp lại nhau nữa. Cô ấy ở đâu không quan trọng, ở bên cạnh ai cũng không quan trọng, quan trọng là cô ấy có thể làm việc mình thích, có thể sống vui vẻ. Ba năm qua, cô ấy đã mất đi quá nhiều tự do. Tôi nghĩ hiện giờ cô ấy đang rất vui vẻ. – Bất giác, Nhất Phàm lại đã phát biểu ra một tuyên ngôn tình yêu súc tích.

65. Chương 65

- Raymond, bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao lúc đó Michelle chọn cậu, cậu yêu Michelle, nhưng không đơn thuần muốn chiếm hữu cô ấy, buông tay, từ này nói thì rất dễ, nhưng phải làm thì rất khó, nhưng vì Michelle, cậu đã làm được. Hy vọng kỳ tích sẽ đến với hai người, tin rằng có một ngày, Michelle cũng sẽ nghĩ thông suốt, khi cô ấy phát hiện cô ấy không quên được cậu, không thể rời xa cậu, cô ấy sẽ trở về.

- Kỳ tích, từ sau khi con mất đi, Vũ Tịnh nói cô ấy không tin vào kỳ tích nữa, cho nên cô ấy mới rời khỏi tôi.

- Vậy còn cậu? Bây giờ cậu còn tin có kỳ tích không?

- Tôi? Tôi nghĩ tôi vẫn muốn tin có kỳ tích, vì như vậy sẽ sống hạnh phúc hơn.

- Nếu như cậu tin kỳ tích, tôi nghĩ cái này khá thích hợp cho cậu. – Michael vừa nói vừa lấy một quyển sổ tay nhỏ ra đưa cho Nhất Phàm, bìa cuốn sổ là ONLY ONE, ONLY LOVE. Trong sách là đầy ắp tiếng Anh.

- Đây là gì? – Nhất Phàm không hiểu ý Michael.

- Nhà thiết kế số một của DTC ông Louis Kim sẽ về hưu vào năm sau, năm sau là năm ông ấy và vợ cưới nhau 30 năm. Ông ấy đã từng thiết kế ra rất nhiều tác phẩm xuất sắc, và ông ấy muốn để lại tác phẩm cuối cùng của mình cho khách của ông. Vì vợ của ông ấy là người Hoa, nên ông ấy đã trưng tập truyện tình yêu có thật của toàn bộ người Trung Hoa trên thế giới, vợ của ông ấy sẽ chọn ra một câu truyện cảm động nhất, và ông ấy sẽ dựa theo câu truyện đó mà thiết kế ra một món trang sức, và tín vật của chủ nhân trong câu truyện đó sẽ được dùng trong trang sức đó. Tuy tác phẩm đó sẽ được đưa vào thị trường, nhưng, thành phẩm đầu tiên với tín vật của chủ nhân bên trong tác phẩm đó mới là bản gốc, những thành phẩm khác sẽ chỉ phỏng chế theo, cho nên mới nói tác phẩm đó là độc nhất vô nhị. Tôi nghĩ, nếu như cậu có thể làm cho Michelle trở thành người phụ nữ sở hữu món trang sức này, kỳ tích sẽ thật sự đến với hai người.

- Cái này hình như khó quá rồi chẳng!

- Nếu như cậu đã nói tin tưởng kỳ tích, tôi cảm thấy cậu nên thử.

Thời gian cứ thắm thoảng trôi đi, mới chớp mắt Vũ Tịnh đã rời khỏi Nhất Phàm ba năm, Nhất Phàm vẫn không có tin tức gì của Vũ Tịnh, anh không đi tìm cô, vì anh biết mình không tìm được. Ba năm nay, Nhất Phàm sống rất thật, Hoắc thị đã bắt đầu trở thành tập đoàn quản lý khách sạn, hiện giờ ở Đài Loan, Thượng Hải và Singapore đều có khách sạn của Hoắc thị, Nhất Phàm cũng đã thu được khá nhiều tình anh trong lĩnh vực quản lý. Gia Đồng hầu như đã chần giữ bên Đài Loan, nhưng nhà thì vẫn ở HK, vì Doanh Doanh muốn tiếp tục kinh doanh phòng cafe của cô, và lại còn mở thêm một thẩm mỹ viện nữa. Tuy Gia Đồng và Doanh Doanh gặp nhau ít hơn chia xa, nhưng tình cảm vẫn không hề thuyên giảm, hiện giờ Tinh Tinh con của họ cũng đã được hai tuổi rồi. Có khi Doanh Doanh sẽ qua Đài Loan với Gia Đồng vài ngày, tuy Tinh Tinh có người giữ, nhưng cô bé vẫn thích ông bố super Nhất Phàm hơn. Hôm nay là lễ tình nhân, hôm qua Doanh Doanh đã đáp chuyến bay qua Đài Loan, còn Nhất Phàm sau khi đến thăm Tuệ Hân sớm hơn thì qua đón Tinh Tinh. Hôm nay, anh không có việc gì làm, nhiệm vụ của anh là dắt Tinh Tinh đến khu vui chơi. Khi ở bên Tinh Tinh, Nhất Phàm hoàn toàn biến thành một người khác, rất hiền, rất trẻ con. Hôm nay anh mặc áo len mà mình thích nhất, quần jeans và đôi giày thể thao màu đen đó, chỉ là sóng mũi của anh đã có thêm cặp kính, ba năm nay, vì sự phát triển của khách sạn, thị lực của anh đã giảm đi rất nhiều. Và hiện giờ, anh đang mua kem cho con gái cưng của mình.

- Tinh Tinh, phải cầm cho chắc nha, đừng làm rớt đó.

Nhất Phàm nói xong chuẩn bị đặt cây kem vào tay Tinh Tinh, nhưng Tinh Tinh lại nhe răng cười và chạy đi, vừa chạy còn vừa quay qua làm mặt xấu với Nhất Phàm nữa.

- Nhóc con này.

Nhất Phàm biết đó là chiêu của Tinh Tinh. Nhưng đó không làm khó được Nhất Phàm, nói thế nào thì anh cũng chạy nhanh hơn Tinh Tinh, cuối cùng thì Tinh Tinh vẫn đã bị Nhất Phàm bắt lại. Anh vẫn dùng động tác cũ, tay trái cầm kem, tay phải ôm lấy Tinh Tinh.

- Lần sau còn dám không? – Mỗi lần Nhất Phàm hỏi câu này, đều sẽ dùng đỉnh râu cạ vào mặt Tinh Tinh.

- Không dám nữa. – Và Tinh Tinh sẽ cười khanh khách mà nói.

- Nếu như con còn như vậy nữa, daddy phải phạt con thế nào đây? – Thật ra, cách xưng hô chính xác của Tinh Tinh với Nhất Phàm phải là ba nuôi, nhưng Tinh Tinh cứ thích gọi Nhất Phàm là daddy, và để phân biệt cha nuôi và cha ruột, khi gọi Gia Đồng, Tinh Tinh sẽ kêu liên tục hai lần daddy.

- Thì daddy đừng mua kem cho Tinh Tinh nữa. – Lần nào Tinh Tinh cũng nói vậy, nhưng cô nhóc vẫn cứ tái phạm.

- Vậy mới ngoan chứ, nè, cầm chắc nha.

Tinh Tinh cầm lấy cây kem ăn rất ngon lành, còn Nhất Phàm thì ngồi nhìn cô nhóc, anh thích Tinh Tinh không chỉ vì Tinh Tinh là con của Gia Đồng và Doanh Doanh, mà quan trọng hơn là vì mắt của Tinh Tinh và mắt của Vũ Tịnh có một thần thái rất giống nhau, khi nhìn Tinh Tinh, Nhất Phàm dường như nhìn thấy Vũ Tịnh. Tinh Tinh ăn vài miếng rồi đột nhiên đưa kem tới trước mặt Nhất Phàm.

- Daddy, ăn đi, cái này ngon lắm. – Đột nhiên Tinh Tinh bảo mình ăn kem, tim Nhất Phàm rất ấm áp, giây phút này, con đối với ba mẹ mà nói vẫn rất ngọt ngào.

- Daddy không muốn ăn, Tinh Tinh ăn đi ha.

Nghe Nhất Phàm nói vậy, Tinh Tinh chu môi một cái, sau đó lại vui vẻ mà ăn tiếp. Thấy mặt Tinh Tinh như con mèo vậy, Nhất Phàm bật cười rồi lấy khăn giấy lau cho cô bé. Vừa lau xong thì điện thoại Nhất Phàm reo lên, là Gia Đồng gọi tới.

- Tinh Tinh, mau nghe nè, là daddy daddy của con đó.

- Daddy daddy.

- Con ngoan, con đang làm gì đó?

- Con đang ăn kem của daddy mua.

- Con muốn daddy daddy đem quà gì về cho con nè?

- Con muốn chuột bạch.

- Được, daddy daddy nhất định sẽ mua chuột bạch cho con. Cho daddy nghe điện thoại được không?

- Được. – Tinh Tinh rất tự giác mà để điện thoại lên tai Nhất Phàm.

- Gia Đồng, ngày mai anh và Doanh Doanh nhất định phải về, niên hội có rất nhiều việc cần anh về làm.

- Biết rồi đồng sự trưởng, à phải, Tinh Tinh không có làm ồn cậu chứ!

- Không có, con của tôi ngoan lắm.

- Cái gì mà con của cậu, rõ ràng là con của tôi, cậu thích con gái như vậy hay là tự sinh một đứa đi. Vậy ha, tiền điện thoại mắc, cúp nha.

Cúp điện thoại xong, Nhất Phàm bật cười, tự sinh một đứa?

Đưa Tinh Tinh về nhà xong, Nhất Phàm mới về nhà, lúc đó cũng đã hơi trễ. Mở tivi lên, toàn bộ tiết mục đều như đang nói với Nhất Phàm “Lễ tình nhân vui vẻ”. Làm sao mà Nhất Phàm không biết hôm nay là lễ

tình nhân, cũng là sinh nhật lần thứ 30 của Vũ Tịnh. Ngày Nhất Phàm cầu hôn Vũ Tịnh là ngày Vũ Tịnh 26 tuổi, lúc đó Nhất Phàm nói hy vọng mỗi năm sinh nhật Vũ Tịnh anh đều có thể ở bên cạnh cô, nhưng ngày sinh nhật lần thứ 27 của Vũ Tịnh, cô đề nghị chia tay, sau đó, cô lại một lần nữa chơi trò mất tích bí ẩn, đến cuối cùng anh vẫn không có niềm vinh hạnh được ở bên cạnh Vũ Tịnh.

Nghĩ đến việc Vũ Tịnh đã biến mất khỏi nhân gian không một dấu vết như vậy, trong lòng Nhất Phàm có hơi rối bời, anh không ngừng chuyển từ đài này sang đài khác, cuối cùng dừng lại ở kênh truyền hình phim cũ của TVB. Từ khi Vũ Tịnh rời khỏi, Nhất Phàm thường làm việc về rất trễ, nhưng anh vẫn cứ mất ngủ, thế là anh chỉ có thể xem phim truyền hình, và lúc đó thì chỉ có kênh truyền hình phim cũ này đang chiếu phim thôi. Thấy chữ “Thiếu gia vùng Tây Quan” trên màn hình, Nhất Phàm mới biết thì ra series “Bàn tay nhân ái” đã hết, Nhất Phàm cứ cảm thấy mình rất giống Paul, nhưng Paul mất đi Jackie còn có thể có Tracy, mất đi Tracy còn có thể còn người thứ ba, nhưng, cuộc sống không phải phim truyền hình, từ sau khi Vũ Tịnh ra đi, anh biết anh không thể nào bắt đầu một mối tình thứ ba nữa, có một khoảng thời gian, bà Hoắc cứ sắp xếp cho anh đi coi mắt, nhưng đến cuối cùng anh cũng vẫn chỉ một mình. “Thiếu gia vùng Tây Quan” là một bộ phim mà Nhất Phàm khá thích, Châu Thiên Tứ và Hà Song Hỷ trải qua bao nhiêu khó khăn nhưng cuối cùng họ vẫn có thể đến với nhau, nhìn thấy họ, dường như anh mới lấy lại được niềm tin về tương lai của anh và Vũ Tịnh. Nhất Phàm rất thích lời nhạc của “Tương ái vô mộng” trong phim — “có lòng yêu em nhưng lại không yêu được, ôm chặt em rồi nhưng em lại chưa muốn đến đầu bạc răng long, đợi đến khi mất đi đối phương rồi, mới biết được ai mới là người tốt nhất. Yêu không được sẽ chỉ càng muốn yêu, ôm chặt em nhưng anh lại không để tâm, anh và em cũng không thể phá vỡ được định mệnh trong tình yêu giữa nam và nữ.” Nó như đang miêu tả tâm trạng mà bấy lâu nay Nhất Phàm đối với Vũ Tịnh, muốn nắm bắt nhưng lại nắm không được. Ba năm nay, tuy Nhất Phàm đã thích ứng với cuộc sống độc thân, nhưng sự trống trải mà Vũ Tịnh để lại cho anh vẫn không có cách nào lấp đầy lại được, có lúc, Nhất Phàm cũng sẽ cười mình thật là khờ, nếu như lúc đó anh kiên quyết không cho Vũ Tịnh đi, anh tin rằng anh có thể làm Vũ Tịnh cảm động với thành ý của mình, và bây giờ, nói không chừng họ đã có thể tạo ra kỳ tích, nhưng, bây giờ, Nhất Phàm lại phải chúc Vũ Tịnh sinh nhật vui vẻ ở trong lòng.

Tiếp theo đó, Nhất Phàm lại bận rộn với niên hội của khách sạn, Hoắc thị có thể lấy được quyền tổ chức niên hội lần 2 chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành một thần thoại trong ngành khách sạn, những năm nay, Nhất Phàm không chỉ đạt được rất nhiều thành tích trong quá trình thành lập những chi nhánh, anh còn đạt được một chút thành tích trong phương diện đào tạo nhân tài quản lý khách sạn, tuy Hoắc thị không có một học viện quản lý khách sạn nhưng những khách sạn nổi tiếng trên thế giới, nhưng Hoắc thị đã thiết lập nên quan hệ hợp tác với các trường đại học của chính phủ tại Trung Quốc, Đại Lục và các nước Đông Nam Á để cùng bồi dưỡng nhân tài quản lý khách sạn. Chủ đề của niên hội năm nay lại có liên quan đến việc đào tạo nhân tài quản lý khách sạn, vì vậy Hoắc thị đã lấy được quyền tổ chức cuối cùng. Bấy lâu nay, Nhất Phàm cố gắng làm việc còn vì một nguyên nhân khác, Michael nói nếu như Vũ Tịnh đã biến mất, vậy thì Nhất Phàm càng phải cố gắng hơn, kinh doanh Hoắc thị thật tốt, có như vậy thì cho dù Nhất Phàm không có tin tức của Vũ Tịnh, thì Vũ Tịnh vẫn có thể đọc được những tin tức về Hoắc thị, về Nhất Phàm bất kể cô đang ở đâu, sự cố gắng của Nhất Phàm, sự chờ đợi của Nhất Phàm, cô đều có thể thấy được, và có một ngày, khi cô bị anh cảm động, cô sẽ trở về. Thế là, Nhất Phàm đã cố gắng hết mình mà trải qua ba năm nay. Nhất Phàm đi giành quyền tổ chức niên hội Khách Sạn Quốc Tế cũng là vì Vũ Tịnh, tình cảm của anh và Vũ Tịnh nảy sinh sự thay đổi thật ra cũng là vì vụ bắt cóc đó, cũng là vì niên hội khách sạn. Nếu như mình tranh thủ được một lần nữa, có phải Vũ Tịnh sẽ xuất hiện không? Thời gian đầu sau khi Vũ Tịnh rời khỏi, hề Nhất Phàm nhìn thấy một bóng người rất giống Vũ Tịnh thì sẽ chạy tới và cuối cùng câu mà Nhất Phàm nói sẽ là “Sorry”. Đứng trong thang máy, nếu như nghe thấy giọng nói nào đó giống của Vũ Tịnh, anh sẽ lập tức ngẩng đầu lên, nhưng kết quả vẫn là thất vọng. Tuy hiện giờ anh vẫn tin có kỳ tích, nhưng anh đã không ôm quá nhiều hy vọng với sự xuất hiện lần nữa của Vũ Tịnh. Hôm sau là niên hội rồi, hiện giờ Nhất Phàm đang từ bên ngoài vội vã trở về khách sạn vì còn có việc cần phải điều chỉnh.

- Jessica, tôi sắp tới khách sạn rồi, cô đợi tôi ở bãi đậu xe, trước khi cuộc họp bắt đầu, chúng ta nhất thiết phải đối hạch lại những hạng mục cần điều chỉnh một lần nữa.

Jessica và bạn trai của cô – Ben đều học chuyên ngành quản lý khách sạn ở Canada, vì ba mẹ của đôi bên đều không chịu di dân nên hai người đành phải về HK làm việc. Và bây giờ, Jessica là tay trái tay phải của Nhất Phàm, khi có những buổi party hoặc ball, Jessica sẽ tham dự với thân phận là partner của Nhất Phàm.

Bên kia, một chiếc Benz khác cũng đang chạy về phía khách sạn Hoắc thị, trên xe có hai người, một người là Vũ Tịnh, một người là học trưởng lúc trước của Vũ Tịnh – Martin, tháng sau Martin và Gia Nghi sẽ kết hôn, họ có thể đến với nhau cũng là nhờ Vũ Tịnh giúp đỡ.

- Michelle, không phải lúc đầu em nói không tham gia niên hội sao? Sao cuối cùng lại tham gia? Có phải vẫn chưa thể bỏ việc của trước đây xuống phải không, vẫn chưa quên chồng của mình? À sorry, là chồng trước mới đúng.

Tiền phu, lúc trước Nhất Phàm là chồng của cô, bây giờ lại trở thành chồng trước. Nghĩ đến Nhất Phàm, trong lòng Vũ Tịnh vẫn có chút bất an.

- Lần này em về HK cũng là vì không còn cách nào khác, một đồng nghiệp khác đột nhiên có việc không đi được, lệnh của ông chủ lại không thể không nghe, em buộc phải tham gia thôi! Thật ra, em chỉ đến dự một cuộc họp, hoàn thành xong một số việc thì sẽ về Mĩ, không có gì lớn lao cả.

- Thật sự không có gì lớn lao sao? Lần này, em nhất định sẽ gặp lại cậu ta, anh sợ đến lúc đó em không về được nữa.

- Có gì mà không về được nữa chứ? Tụi em cũng không ở bên nhau 3 năm rồi, tình cảm thật sự đã nhạt đến sắp không còn nữa, em nghĩ, hiện giờ bên cạnh anh ấy chắc không ít cô gái ưu tú đâu.

- Em nghĩ vậy thật sao? Có thể thông thả vậy thật sao?

- Đương nhiên rồi, thật ra cơ hội em và anh ấy gặp nhau không nhiều lắm, nếu như thật sự không được, em cũng còn anh làm bia đỡ đạn mà! À phải, anh đến HK cũng một thời gian rồi, có gọi cho chị Gia Nghi chưa?

- Gọi rồi, hơn nữa không chỉ một lần một ngày. Michelle, em giúp nhiều người như vậy, giúp họ được hạnh phúc, vậy tại sao em lại cứ phải tàn nhẫn với hạnh phúc của mình chứ?

66. Chương 66

- Được rồi Martin, anh đừng thảo luận vấn đề tình cảm với em nữa, vấn đề của em phức tạp hơn vấn đề của người khác, anh cũng không giúp được em đâu. Đừng nói cái này nữa, em vừa xuống máy bay, thật sự rất mệt rồi.

- Thôi được, không nói nữa, nghe nhạc đi!

Martin nói xong thì mở CD. Vừa nghe giọng hát, Vũ Tịnh đã biết ngay là giọng của Hứa Như Vân mà Martin thích nhất, nhưng bài này Vũ Tịnh chưa nghe qua.

“Ngẫu nhiên cũng sẽ cảm thấy tổn thương, tự mình tự nguyện nguy trang kiên cường, không muốn ỷ lại vào bờ vai của anh nữa, đêm qua chỉ giống như một giấc mộng

Em bây giờ vẫn như vậy, vẫn còn nông nổi, có chút quật cường, mất anh rồi cuối cùng em lại trở về nơi chỉ có một mình em

Đã từng bỏ ra và chịu tổn thương vì tình yêu, muốn bay đến nơi của anh, thế giới này có quá nhiều những hoang mang dung hòa sức mạnh của tình yêu đi

Em sẽ ở nơi đây cầu nguyện cho anh, dẫn cho thế giới mất đi phương hướng

Thành thị lạnh nhạt chỉ còn lại một luồng sáng, thì nơi mà tình yêu tồn tại chính là thiên đường.”

Nghe lời bài hát này, Vũ Tịnh lại có cảm giác nó như đang nói về câu chuyện của mình và Nhất Phàm, tâm trạng của mình đối với Nhất Phàm, nơi tình yêu tồn tại là thiên đường, vậy thiên đường của Nhất Phàm ở đâu? Và thiên đường của mình lại là ở đâu? Thiên đường của chúng ta có phải ở cùng một nơi?

Vì Martin còn có chút việc phải làm nên sau khi đưa Vũ Tịnh đến khách sạn Hoắc thị xong thì anh đã rời khỏi. Hôm nay là lần đầu tiên Vũ Tịnh đến khách sạn với tư cách là khách, trang hoàng của khách sạn đã

có chút khác với lúc trước, ngay cả nhân viên cũng đa số là người mới, lúc này Vũ Tịnh mới ý thức ra, cô đã rời khỏi đây ba năm rồi, rất nhiều việc đích thật đã thay đổi, tin rằng Nhất Phàm cũng không ngoại lệ.

Sau khi làm xong thủ tục check in, nhân viên đem hành lý của cô về phòng, Vũ Tịnh vì nhận được cuộc gọi của ông chủ nên đã nán lại một chút. Ông chủ của Vũ Tịnh là CEO của khách sạn Hilton, chính là con trai của người sáng lập khách sạn đã rất thương thức Vũ Tịnh trước đây. Hai năm trước, Vũ Tịnh đã đến dạy ở Học viện Quản lý khách sạn của Hilton tại Thụy Sĩ. Đó là khoảng thời gian vui nhất sau khi cô rời khỏi Nhất Phàm, thời gian dạy học không cố định như thời gian đi làm, ở bên cạnh một nhóm người trẻ tuổi, Vũ Tịnh cảm thấy mình cũng trẻ hơn. Buổi tối, cô có thể đọc sách đến rất khuya, hoặc nghiên cứu cách nấu ăn, hoặc sẽ trò chuyện cùng một nhóm bạn, ăn tối, ca hát. Kỳ nghỉ cô còn có thể đi trượt tuyết. Một năm sau, cô trở về Mỹ, nhậm chức trợ lý đặc biệt của CEO, trong chức vị mới, công việc mới, cô đã học được rất nhiều. Những năm này, cô đích thật đã thử rất nhiều điều mới mẻ, có thể nghiệm mới của cuộc sống, đối với Vũ Tịnh mà nói, rời khỏi Nhất Phàm là một quyết định không tệ. Chỉ là, thể nghiệm mới không phải ngày ngày cũng có, con người cuối cùng cũng phải đối mặt với những lúc yên tĩnh của cuộc sống, và trong cuộc sống bình lặng đó, Nhất Phàm sẽ lại thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của Vũ Tịnh, có lúc, cô sẽ nhớ đến ba năm sống bên cạnh Nhất Phàm, bất luận là vui, là đau buồn, đều là những gì mà cô muốn cất giữ ở sâu trong tim. Trong tình cảm, cô không có người bạn trai thực sự, nhưng cô có rất nhiều bạn khác giới. Có lẽ là vì sức khỏe của mình, cô rất khó mà tưởng tượng đến việc mình sẽ trở thành vợ của một người nào đó, cho dù là vợ của Nhất Phàm thì dường như cũng không thể nào. Điều hạnh phúc là, bệnh của cô không còn tái phát nữa, uống nhiều thuốc như vậy, kiểm tra nhiều lần như vậy, dấu sao ông Trời vẫn đã thương cô, để cô có thể được tiếp tục nhìn thế giới này. Xong cuộc gọi đó, Gia Nghi lại gọi điện cho cô, hỏi cô Martin có đến đón cô đúng giờ không, sau đó, cô và Gia Nghi lại bắt đầu trò chuyện, thang máy đã xuống tới, cô đi vào trong, ấn nút rồi tiếp tục nói. Trong thang máy còn có hai người, mặt của họ đều bị tập giấy tờ trên tay che lại.

Bên trong thang máy, Vũ Tịnh vẫn tiếp tục trò chuyện, nhưng nét mặt của một người trong đó đã có chút kỳ lạ. Đây là giọng nói mà anh đã ngày đêm mong nhớ, giọng nói quen thuộc đến thế.

- Em sẽ về mà, hôn lễ của anh chị làm sao mà thiếu em được chứ. Ừm vậy ha, em cúp nha.

Vũ Tịnh kết thúc cuộc gọi, để điện thoại vào giỏ xách, rồi ngược đầu lên, nhưng cái xuất hiện trong mắt cô là gương mặt mà cô đã thường xuyên nhớ tới, gương mặt cô đã nhìn ba năm nhưng cũng đã không nhìn thấy ba năm. Nhìn thấy Nhất Phàm, Vũ Tịnh không mở miệng nói gì cả, cô chỉ nở một nụ cười với anh, cô muốn dùng nụ cười này nói với anh hiện giờ cô rất khỏe, anh có thể bỏ cô xuống. Còn Nhất Phàm cũng không nói gì, chỉ đáp lại cô bằng một nụ cười. Tiếp đó Vũ Tịnh đi ra thang máy, và Nhất Phàm đã nhìn Vũ Tịnh biến mất trước mặt mình. Nghe thấy tiếng thang máy đã khép lại, mặt của Vũ Tịnh mới trở lại bình thường, cô không ngờ họ lại gặp lại nhau nhanh như vậy, nhìn thấy cặp kính trên sống mũi của Nhất Phàm, cô biết nhất định là anh đã bị công việc làm cho không kịp thở. Hôm nay Nhất Phàm không thắt cà vạt, nút áo vest cũng không khâu hết, cô biết có lẽ hiện giờ anh đã đang dần dần buông lỏng bản thân, lựa chọn trạng thái làm việc mà anh thích. Nhìn thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh anh, Vũ Tịnh dường như nhìn thấy được mình của lúc trước, nhưng, vị trí bên cạnh Nhất Phàm sẽ không mãi mãi để trống, cuối cùng, bên cạnh anh cũng sẽ có một người, nhưng không phải là Phương Vũ Tịnh.

Vũ Tịnh đi ra thang máy, Nhất Phàm vẫn tiếp tục thảo luận với Jessica về những điểm cần chỉnh sửa, sau đó anh mới nhìn thấy tên của Vũ Tịnh trong tập tư liệu mà Jessica đưa cho anh. Thì ra cô ấy về đây chỉ là vì công việc. Tuy đang nói chuyện với Jessica, nhưng trong đầu Nhất Phàm chỉ hiện ra hình bóng của Vũ Tịnh, ba năm nay, Nhất Phàm đã sớm luyện được bản lĩnh một tâm hai dùng. Vũ Tịnh của hôm nay đích thật đã không giống như ba năm trước, dường như đã ốm hơn trước một chút, tóc cũng không phải là tóc đuôi ngựa mà gọn sóng xòa dài xuống vai, trên người cô không phải là đồ vest màu đen nữa mà là áo len màu lục đậm, đầm dài màu cafe, chân cũng không mang giày cao gót đen mà là giày mát màu cafe. Điện thoại đã không còn là cái mà Nhất Phàm mua cho cô lúc trước nữa, dây điện thoại càng không thấy, có lẽ, rời khỏi mình, Vũ Tịnh mới có dũng khí triệt để tạm biệt với quá khứ, thay đổi bản thân, trông thấy nụ cười của cô, anh biết có lẽ cô đã tìm được người mà cô muốn, cuộc sống mà cô muốn.

Khi Nhất Phàm gặp lại Vũ Tịnh lần nữa là tại buổi khai mạc phát biểu đề tài của niên hội năm nay, lần

này, Nhất Phàm đã làm một bài phát ngôn đơn độc, lần này, anh không còn là một người học hỏi ở người khác nữa, anh đã trở thành thần tượng của rất nhiều người. Vũ Tịnh cũng có phát biểu, chỉ là lời phát biểu của cô là một bộ phận trong bài thuyết trình của ông chủ. Nhìn thấy nét mặt tự tin của Nhất Phàm, nghe anh nói về câu chuyện trưởng thành của anh với Hoắc thị, cái nhiều hơn trong tim Vũ Tịnh chính là sự sùng bái đối với Nhất Phàm. Nhất Phàm, không có em, anh vẫn có thể làm rất tốt, dường như còn tốt hơn khi em còn ở đây, xem ra, sự rời khỏi của em đối với anh mà nói không phải là một quyết định sai lầm hay tàn nhẫn, chúng ta đều đã tìm được cuộc sống mới của mình, tin rằng hiện giờ anh sẽ không phải mệt mỏi như trước đây, không phải lo lắng cho em, bận tâm cho em nữa, anh có thể vui vẻ mà làm bản thân mình.

Trong vũ hội đêm đó, partner của Nhất Phàm là Jessica, còn partner của Vũ Tịnh là Martin, vì ông chủ có mặt ở đây, cho nên Vũ Tịnh không thể không tham dự. Cô và Martin nhảy rất vui, nhảy hết bài này đến bài khác, thật ra là vì cô sợ mình mà ngừng lại thì sẽ phải đối mặt với Nhất Phàm, nhưng sự lo lắng của cô tối nay là thừa, mỹ nữ bên cạnh Nhất Phàm thay hết người này đến người khác, đêm nay, Nhất Phàm không phải nhảy thì là trò chuyện với người khác, hoàn toàn không có thời gian chú ý đến Vũ Tịnh. Thế nhưng, Martin chỉ ở đó được một tiếng rưỡi thì đã rời khỏi trước với lý do phải xử lý một số việc, Vũ Tịnh tạm thời không có partner nên đành đứng ở một góc uống rượu, trò chuyện với người quen. Một lúc sau, lại một khúc nhạc vang lên, vì Martin đã về, Vũ Tịnh cũng không thể nhảy. Cô đặt ly rượu trở về bàn chuẩn bị rời khỏi, dù sao vũ hội cũng đã sắp kết thúc, nhưng Vũ Tịnh vừa quay người lại, Nhất Phàm đã đứng ở trước mặt cô, nhìn thấy ánh mắt Nhất Phàm nhìn mình, Vũ Tịnh chỉ muốn chạy trốn, nhưng Nhất Phàm lại kéo lấy tay của Vũ Tịnh.

- Sao lại về sớm như vậy? Partner của em đi rồi, em còn có thể nhảy với anh mà!
- Nhưng anh cũng đã có partner rồi, em sợ lát nữa đang nhảy với anh tự nhiên có một mỹ nữ chạy tới, vậy em khác nào sẽ rất mất mặt?
- Không đâu, hiện giờ cô ấy đang nhảy với bạn trai của mình.
- Bạn trai? Em không nghe lầm chứ!
- Chẳng lẽ em tưởng anh là bạn trai của cô ấy? Nếu như cô ấy là bạn gái của anh, vậy anh khác nào bị người ta nói là trâu già muốn ăn cỏ non?
- Trâu già ăn cỏ non? – Nghe thấy câu này Vũ Tịnh bật cười.
- Em cười vậy anh xem như em nhận lời rồi đó. Nào, không nhảy nữa thì bài hát hết đó.

Thế là, hai người đã cùng nhảy. Cùng nhảy với Vũ Tịnh là ước mơ bấy lâu nay của Nhất Phàm, đã từng có lúc anh hy vọng anh có thể ôm lấy Vũ Tịnh nhảy trong party kỷ niệm 3 năm ngày cưới của họ, không ngờ nguyện vọng này lại được thực hiện vào ba năm sau khi họ ly hôn. Tay của Vũ Tịnh vẫn nhỏ như vậy, vẫn mịn như vậy, cảm giác đó vẫn giống như trước đây. Nhất Phàm cứ nhìn Vũ Tịnh, còn Vũ Tịnh thì cúi thấp đầu, cô không dám ngẩng đầu lên, cô sợ nhìn thấy ánh mắt của Nhất Phàm, cô sẽ càng đau.

- Tại sao cứ cúi đầu như vậy? Em còn không ngẩng đầu lên anh sẽ cho rằng em còn thích anh, không nỡ xa anh?

Chiều này của Nhất Phàm quả nhiên có hiệu lực, Vũ Tịnh lập tức ngước đầu lên, cuối cùng Nhất Phàm cũng lại được nhìn thấy ánh mắt trong vắt của Vũ Tịnh.

- Anh đừng tưởng nữa, em nghĩ hiện giờ chắc anh không còn sức ảnh hưởng mạnh như vậy với em đâu.
- Phải, anh cũng quên là mình đã ly hôn ba năm rồi. Hôm đó, khi nhìn thấy nụ cười của em trong thang máy, anh nghĩ em đã tìm được niềm vui của mình, tìm được hạnh phúc của mình rồi.
- Ừm, em đã tìm được rồi, em nghĩ anh cũng sắp tìm được.
- Tại sao lại nói như vậy?

- Hoắc Nhất Phàm mà em nhìn thấy trước đây, áo vest ngay ngắn, cà vạt thắt rất chỉnh tề, nút áo luôn luôn được khâu hết, nhưng bây giờ anh đã không phải như vậy nữa, tuy em không muốn thừa nhận, nhưng anh đích thật đã đẹp trai hơn trước rất nhiều. Em nghĩ, hiện giờ sẽ có rất nhiều cô gái đánh ghen vì anh chứ nhỉ, nói không chừng, không lâu sau anh sẽ có bà Hoắc thứ ba. – Khi nói những lời này, Vũ Tịnh vẫn cười,

nhưng thật ra tim cô rất đắng, về lý trí, cô hy vọng bên cạnh Nhất Phàm sẽ có một cô gái tốt chăm sóc cho anh, nhưng về tình cảm, cô vẫn đã ghen, nhưng cô không thể nào nắm bắt được gì nữa.

- Nếu như em cũng thấy anh đẹp trai hơn, vậy em có đánh ghen vì anh không?

- Anh muốn em trả lời anh thế nào, em nghĩ Yes or No đối với anh mà nói ý nghĩa cũng không lớn đâu! Nếu như cũng đã lựa chọn buông tay, chúng ta làm bạn sẽ càng vui vẻ hơn chút. À phải, nhảy lâu như vậy vẫn chưa biết đây là bài gì? – Vũ Tịnh không muốn tiếp tục đề tài đó nữa, còn Nhất Phàm cũng biết hoặc đã Vũ Tịnh không khờ như mình vẫn còn nhớ đến quá khứ, cô đã không còn là Phương Vũ Tịnh của lúc trước nữa.

- Up where we belong.

- Tên bài hát cũng khá hay, hiện giờ em đã tìm được vị trí của mình, nơi em nên dừng lại, em nghĩ sau này Nhất Phàm cũng sẽ tìm được.

Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh, gật đầu, nhưng mà Vũ Tịnh, nơi anh muốn dừng lại chính là nơi có em, nhưng em lại không cho anh dừng lại ở nơi mà em dừng lại, hiện giờ anh thật sự không biết cuối cùng mình sẽ ở đâu.

Bài hát kết thúc, Nhất Phàm đã buông tay Vũ Tịnh ra, sau đó nhìn bóng lưng Vũ Tịnh rời khỏi, tìm anh lại bắt đầu đau.

Những ngày tiếp theo, Nhất Phàm và Vũ Tịnh gặp nhau cũng là vì công việc, và mỗi lần Nhất Phàm gặp Vũ Tịnh, bên cạnh cô cũng đều có Martin, nhìn Vũ Tịnh có thể nói cười thoải mái với Martin, Nhất Phàm biết hạnh phúc của Vũ Tịnh là gì. Trước đây ở trước mặt Nhất Phàm, Vũ Tịnh khóc nhiều hơn cười, nhưng Vũ Tịnh của bây giờ có thể cười như vậy, nụ cười đó chắc là cảm giác của hạnh phúc rồi.

Hôm nay, Vũ Tịnh không tham gia hoạt động mà niên hội sắp xếp vào buổi chiều, cô đến thăm Doanh Doanh, buổi tối, cô về nhà thăm ba mẹ. Khi đến thăm Doanh Doanh, Tinh Tinh cũng đang ở phòng cafe, ôm lấy Tinh Tinh, Vũ Tịnh cho cô bé ăn kẹo và chơi đùa với nó, khi ẵm trẻ con, trong lòng của Vũ Tịnh vừa có niềm vui, vừa có thương cảm, vì có thể cả đời này cô cũng không thể ẵm con của mình chơi đùa như vậy. Thấy trang trí của phòng cafe vẫn không có gì thay đổi sau khi mình rời khỏi, Vũ Tịnh cười Doanh Doanh lười quá, nhưng Doanh Doanh nói cô đã sớm muốn trang trí lại rồi, nhưng mỗi lần muốn trang trí, Nhất Phàm lại ngăn cản cô, anh nói anh tin Vũ Tịnh sẽ trở về, anh tin sẽ có một ngày anh và Vũ Tịnh có thể cùng nhảy ở đây. Nghe những điều này, thật ra tim của Vũ Tịnh cũng đã có hơi dao động, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói Nhất Phàm khờ quá. Sau đó, Vũ Tịnh lại nghe Doanh Doanh nói về chuyện của Nhất Phàm và Tinh Tinh, nghe cô nói Nhất Phàm thương Tinh Tinh như thế nào, Vũ Tịnh biết đến cuối cùng mình và Nhất Phàm cũng sẽ càng đi càng xa, cô không có cách nào mang đến kỳ tích cho Nhất Phàm. Buổi tối khi về nhà, gia đình không nhắc đến Nhất Phàm quá nhiều, Nhất Ninh và Chí Hoảng, Vũ Tiệp và Tả Huy đều đã nâng cấp lên làm vợ chồng, họ đều chưa sinh con, vì thanh niên vẫn muốn có cuộc sống hai người hơn. Chỉ là, khi Vũ Tịnh và dì Cẩm rửa chén ở trong bếp, dì Cẩm nói mỗi năm Nhất Phàm đều mang quà giáng sinh đến cho họ, khi ba của Vũ Tịnh bị bệnh, Nhất Phàm đã tìm kiếm rất nhiều phương thuốc Trung y. Nghe những điều này, Vũ Tịnh thật sự rất kinh ngạc, vì cô và Nhất Phàm đã không còn quan hệ gì nữa, anh không có lý do phải làm những việc này vì cô nữa.

Khi đón taxi về khách sạn, bên tai Vũ Tịnh vẫn vang vọng những gì cô nghe nói về Nhất Phàm trong ngày hôm nay, bất giác đã đến sân trượt băng đó. Nhìn thấy sân trượt, Vũ Tịnh đã cười, hiện giờ điều duy nhất cô không dám thử vẫn là trượt băng, cô sợ sẽ té nữa, cô sợ bị thương nữa, cũng giống như tâm tình của cô đối với Nhất Phàm, không cách nào thử, không cách nào làm lại từ đầu.

- Đứng nhìn lâu như vậy, tại sao không vào trong thử? – Sau lưng Vũ Tịnh vang lên tiếng nói của Nhất Phàm, tiếp đó Nhất Phàm đi tới bên cạnh Vũ Tịnh nhìn cô mỉm cười.

- Anh biết mà, nếu như chân em bị thương lần nữa, em sợ em phải ngồi xe lăn thật đó.

- Thì ra em vẫn sợ té vậy à, nhưng nếu như em không chịu thử, làm sao em biết em có còn té nữa hay không?
 - Có những việc, không cần thử cũng sẽ biết kết quả.
 - Nhưng trượt băng không giống cái khác, một người thì sẽ té, nhưng nếu có hai người thì sẽ không té đâu.
- Nhất Phàm nói xong liền dắt tay Vũ Tịnh đi gởi giỏ xách, thay giày. Đích thật, hôm nay Vũ Tịnh không có đứng không vững nữa, cũng không té, vì hôm nay Nhất Phàm nắm tay cô đi. Nhất Phàm dắt rất chậm, lần đầu tiên Vũ Tịnh cảm nhận được thì ra trượt băng tuyệt như vậy, người có thể rời khỏi mặt đất mà tự do di động.
- Bây giờ không sợ té rồi chứ. – Nhất Phàm nhìn Vũ Tịnh, và lần này trên mặt Vũ Tịnh là nụ cười.
 - Em cũng quen rồi, vậy anh tăng tốc đó nha.

67. Chương 67

Nhất Phàm nói xong thì trượt nhanh hơn một tí, ban đầu Vũ Tịnh còn có thể thích nghi, nhưng cô đã lập tức cảm thấy trọng tâm có hơi không vững nữa, cô nắm chặt tay của Nhất Phàm, anh biết có thể cô có hơi không theo kịp nên lui về, đại khái là Nhất Phàm hơi quá khi lui lại, nên Vũ Tịnh cũng bị lui về, cứ tưởng rằng mình sẽ té, nhưng cuối cùng cô đã té vào người Nhất Phàm.

- Vũ Tịnh, em không sao chứ! Cũng tại anh, lúc này định trượt nhanh một tí, kết quả.....
- Nhất Phàm, em không sao.

Vũ Tịnh rời khỏi người của Nhất Phàm, chỉnh lại mái trên trán, nét mặt có hơi không tự nhiên. Dù gì hiện giờ cô và Nhất Phàm cũng không còn là vợ chồng nữa.

- Hôm nay rất cảm ơn anh, hôm nay em mới biết thì ra trượt băng không đáng sợ như em tưởng. – Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm mỉm cười nói, còn Nhất Phàm nhìn thấy sự cảm kích trong mắt Vũ Tịnh.
- Nếu như hôm nay em đã biết khi hai người ở bên nhau thì có thể làm cho những việc khó khăn trở nên dễ hơn, anh nghĩ em có thể thử những việc mà một mình em không thể hoàn thành khác. Có khi kỳ tích không khó như em đã tưởng. – Từng câu từng chữ Nhất Phàm nói, Vũ Tịnh đều nghe rất rõ ràng, nhưng cô biết cô và Nhất Phàm không thể nào có thể chỉ nắm tay nhau là đợi được kỳ tích.
- Có lẽ chẳng! À phải, em thấy trong sân trượt có rất nhiều brochure tuyên truyền buổi triển lãm châu báu vòng quanh thế giới ONLY ONE, ONLY LOVE. Triển lãm đó là tác phẩm của ai vậy?
- Nhà thiết kế số một của DTC – Louis Kim. Chiếc nhẫn anh cầu hôn em năm đó cũng là tác phẩm của ông ấy!
- Vậy à. – Nghe thấy cầu hôn, Vũ Tịnh lại có hơi không tự nhiên.
- Thật ra em ở Mĩ đáng lẽ phải rất rõ về ông ấy chứ, tác phẩm cuối cùng khi ông ta rời khỏi DTC được thiết kế dựa trên câu chuyện tình yêu của khách hàng, đó là một sợi dây chuyền, trên dây chuyền đó có một tín vật của nhân vật chính trong câu chuyện. Tuy sau này sợi dây chuyền đó sẽ có rất nhiều sợi, nhưng sợi gốc có tín vật trong đó thì chỉ có một, vì thế ông ta dùng ONLY ONE, ONLY LOVE làm chủ đề cho cuộc triển lãm vòng quanh thế giới này. Vợ của ông ấy là người HK, vì thế trạm đầu tiên được tổ chức ở HK.
- Anh nhắc đến em mới nhớ ra, lúc đó em ở Thụy Sĩ, sau khi trở về Mĩ em cũng có nghe đồng nghiệp nói đến, họ nói câu chuyện đó rất cảm động, tên cũng rất hay, Returning Happiness, nhưng trong hiện thực có bao nhiêu người có thể tìm lại được niềm vui, tìm lại được hạnh phúc chứ? Nhưng dù thế nào đi nữa, em nghĩ cô gái có được sợi dây chuyền đó chắc hẳn sẽ là cô gái may mắn. Nghe nói, lúc đó có rất nhiều người viết thư tham dự.
- Ừm, anh nghĩ đó chính là cảm giác của kỳ tích. Nếu như, có một ngày, có một người đàn ông tặng sợi dây chuyền đó cho em, em sẽ thế nào?
- Em nghĩ em sẽ gả cho người đó quá, em là duy nhất của người đó, cảm giác đó người phụ nữ nào cũng muốn có cả. Nhưng, vấn đề mà anh đặt ra không có ý nghĩa hiện thực, em không tin kỳ tích.

- Vũ Tịnh, thật ra – Nhất Phàm vừa định nói tiếp thì điện thoại của Vũ Tịnh reo lên.

- Martin, công việc của anh xong chưa? Ừm, được, em sẽ đợi anh, khuya cỡ nào cũng sẽ đợi mà. – Nghe Vũ Tịnh nói như vậy, thấy thần sắc vui vẻ của Vũ Tịnh, Nhất Phàm cảm thấy anh không cần phải nói tiếp những lời đó nữa.

- Nhất Phàm, em phải đi đây. Anh cũng đi chứ?

- Không, anh còn muốn ở đây một lát.

Lại lần nữa nhìn Vũ Tịnh dần đi xa, nhưng lần này Nhất Phàm không còn có nông nổi muốn nắm cô lại nữa, đi đi lại lại, kết cục của họ cuối cùng cũng vẫn như ba năm trước.

Tiếp theo đó, những hoạt động chủ yếu của niên hội cũng đã gần tổ chức xong, tối nay, Nhất Phàm không có cuộc xã giao nào cả nên anh có thể về nhà sớm hơn, về nhà làm một bữa tối DIY, nhưng, trước khi về nhà, anh còn phải làm một việc.

Tối nay, Vũ Tịnh cũng không có gì đặc biệt, vì những hạng mục của khách sạn, Martin còn đang bàn bạc ở bên ngoài, và vì Vũ Tịnh cứ nói với anh cháo của Hà Kỳ ngon cỡ nào nên anh và Vũ Tịnh đã hẹn nhau tối nay đến Hà Kỳ ăn, do không có gì làm nên Vũ Tịnh đã đến trước. Thế nhưng, khi đi tới trước cửa Hà Kỳ, Vũ Tịnh mới phát hiện nơi đây đã trở thành quán ăn Hàn Quốc. Trong ký ức, Vũ Tịnh cứ luôn nghĩ rằng Hà Kỳ vẫn sẽ ở đây, vì quán đã được kinh doanh mười mấy năm rồi, không ngờ, thế giới này thật sự đều đang thay đổi từng ngày. Ngay khi Vũ Tịnh lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Martin thì cô lại trông thấy Nhất Phàm đi ra với một túi đồ trên tay.

- Sao anh lại ở đây? – Vũ Tịnh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhất Phàm.

- Anh đến mua kim chi Hàn Quốc, kim chi ở đây rất ngon. Sao em cũng ở đây, không phải chúng ta tâm linh tương thông đến vậy chứ?

- Không phải, Martin cũng muốn đến thử cháo của Hà Kỳ, nhưng, bây giờ em mới biết ở đây đã biến thành quán ăn Hàn Quốc rồi. – Nghe thấy cái tên Martin, Nhất Phàm cảm thấy có hơi không thoải mái.

- Lâu rồi em không tới đương nhiên là không biết rồi, một năm trước Hà Kỳ đã dẹp rồi. Con của ông chủ đã mua nhà cho hai người già ở dưới quê để họ về hưởng phúc.

- Đi 3 năm, đúng thật là cái gì cũng đã thay đổi. À phải, sao anh lại mua kim chi? Những việc này không phải chị Dung làm sao?

- Bây giờ anh không có ở nhà nữa, anh ở bên ngoài, sau khi em đi khỏi, vì phải chuẩn bị cho khách sạn mới, anh về nhà rất khuya, nên cuối cùng đã dọn luôn ra ngoài. Sống một mình đương nhiên là phải biết tự chăm sóc ỳnh thôi, bây giờ tài nấu nướng của anh đã được nâng cao rất nhiều đó.

Làm gì mà anh vì về nhà trễ, vì công việc bận mà dọn ra ngoài chứ, mà vì trong căn phòng trống rỗng đó, anh sẽ càng mất ngủ, càng khó chịu. Nhà mới tuy không lớn, nhưng trong căn nhà này, tim của Nhất Phàm không trống như vậy, không lạnh như vậy. Nghe những lời anh nói, tim của Vũ Tịnh cũng đau, ba năm nay đối với họ mà nói đều là dày vò, nhưng Vũ Tịnh biết mình không thể trở về với Nhất Phàm nữa, và bên cạnh Nhất Phàm cuối cùng cũng sẽ có người khác thôi.

- Vậy à? Sống một mình đích thật sẽ học được cách làm rất nhiều việc. – Vũ Tịnh đang nói thì điện thoại lại reo lên.

- Martin, sao anh lại như vậy nữa! Thôi được, anh đừng có nói sorry nữa, em không có nhỏ nhen như anh đâu. Anh không cần lo lắng. – Vũ Tịnh lại cười mà nói lớn tiếng với người ở đầu dây bên kia, đây là cách giao lưu của cô và Martin, họ là anh em tốt của nhau, nhưng Nhất Phàm thì hiểu sai quan hệ của Vũ Tịnh và Martin.

- Sao, bị bạn trai cho leo cây à?

Nghe từ bạn trai, chút nữa Vũ Tịnh đã bật cười, Hoắc Nhất Phàm, đến bây giờ anh vẫn thích ghen như vậy. Nhưng, nếu như anh đã xem Martin là bạn trai của em, vậy thì em tương kế tựu kế vậy, khi anh thấy em đã tìm được hạnh phúc, anh mới không chờ đợi nữa, anh sẽ mới đi tìm hạnh phúc của mình.

- Ủm, anh ta cứ như vậy.

- Nếu như anh ta không ăn tối với em, vậy không biết em có nể mặt ăn một bữa tối do anh làm lần nữa không?

- Nhưng mà, món anh làm hình như thật sự không ngon lắm.

- Ba năm rồi, anh nghĩ chắc anh cũng có chút tiến bộ chăng.

Tiếp đó, hai người cùng dạo siêu thị, Nhất Phàm hỏi Vũ Tịnh muốn ăn gì, nhưng Vũ Tịnh rất khách sáo mà nói sao cũng được, khi ở trong siêu thị, họ đích thật không còn thân mật như trước kia nữa. Nhớ lần đầu tiên Vũ Tịnh và Nhất Phàm đến siêu thị là vì mua quà cho người nhà của Vũ Tịnh, lúc đó sự chu đáo của Nhất Phàm đã mang đến cho Vũ Tịnh niềm hạnh phúc đã lâu không có được; còn có lần đó, Vũ Tịnh kiểm tra thai nhi xong, Nhất Phàm đã cùng Vũ Tịnh đến mua tương chanh để làm món tàu hủ chanh cho cô ăn, sự nỗ lực mà Nhất Phàm bỏ ra vì muốn làm một người cha tốt đã khiến cho Vũ Tịnh thê chết cũng phải giữ lấy đứa con trong bụng. Hôm nay, Nhất Phàm lại đã mua tương chanh.

- Tàu hủ chanh lần trước anh làm thật sự không chịu được, hôm nay em đã ở đây, anh muốn làm cho em ăn một lần nữa, làm cho em ăn lần cuối.

Nhìn Nhất Phàm, Vũ Tịnh đã gật đầu, tuy cũng là làm tàu hủ chanh, nhưng tâm trạng làm món này của Nhất Phàm là một trời một vực. Tàu hủ chanh lần trước, Nhất Phàm làm cho vợ và con của mình ăn, lúc đó họ hưởng thụ thú vui thiên luân. Nhưng hôm nay, Nhất Phàm làm cho tiền thê của mình ăn, hơn nữa trong lòng anh, tiền thê này đã sắp trở thành vợ của người khác, bữa ăn tối nay chắc sẽ là bữa ăn cuối cùng của anh và Vũ Tịnh.

Về đến nhà, Nhất Phàm dắt Vũ Tịnh tham quan căn hộ một chút, Vũ Tịnh rất thích cách bày trí của căn nhà này, chỉ là cô đã không nói ra. Nếu như trước đây cô và Nhất Phàm có thể có được một tổ ấm nhỏ như thế này, có lẽ hiện giờ họ đã đang sống cuộc sống của thần tiên rồi, chỉ có điều có nhiều việc đã sớm được định sẵn, Nhất Phàm xuất thân trong một gia đình như vậy, cuộc sống của anh phải sống vì kỳ vọng của quá nhiều người, và những người này không có bản thân anh trong đó. Thấy căn phòng cartoon mà Nhất Phàm bố trí cho Tinh Tinh, Vũ Tịnh có thể hiểu được tình cảm mà anh dành cho Tinh Tinh, sự thích thú của anh đối với trẻ con, trông thấy những cái này, tim cô như bị dao đâm vậy. Tiếp đó, họ cùng làm bữa tối. Vũ Tịnh lật rau, Nhất Phàm đeo tạp dề, đây là cảnh tượng mà Vũ Tịnh đã từng ao ước kỳ vọng, đây cũng là cảnh tượng mà Nhất Phàm từng khát vọng, chỉ tiếc thời gian cảnh tượng này diễn ra đã hoàn toàn nằm ngoài dự tính của họ. Cuối cùng, họ cũng đã có thể ngồi vào bàn hưởng thụ bữa tối, đậu hủ không hề bị nát, mỗi một miếng đều rất hoàn chỉnh, mang đến cho người ta cảm giác viên mãn, nhìn đậu hủ, Vũ Tịnh đã cười, nếu như lúc đó Nhất Phàm có thể làm ra đậu hủ như hôm nay, vậy gia đình của họ có phải sẽ không tan rã, mà sẽ hoàn chỉnh không?

- Vũ Tịnh, em đừng cứ lo nhìn chứ, mau ăn thử đi, có phải ngon lắm không?

- Ủm, rất ngon.

Tiếp đó, Vũ Tịnh lại ngón nghiêng ăn như lúc trước.

- Không biết tài nấu nướng của em có tiến bộ không? Nếu như em còn như lúc trước, chỉ có sườn và cháo làm còn tạm tạm, thì anh nghĩ chồng tương lai của em sẽ giận đó. – Nhất Phàm nói xong cũng cười lên.

- Em nghĩ hiện giờ anh ấy sẽ không giận đâu, vì ba năm nay, em đã học được cách làm rất nhiều món. Nhớ lúc trước, khi em không biết nấu ăn lắm, em có nói với Nhất Phàm, em hy vọng có thể làm cơm cho anh ăn. Bây giờ, em nấu ăn rất giỏi, nhưng Nhất Phàm lại không có cơ hội ăn cơm do em nấu. Giữa chúng ta cuối cùng vẫn đã thiếu chút duyên phận. Dẫu rằng chúng ta đã từng nỗ lực muốn giữ lấy đối phương, nhưng cuối cùng em vẫn đã buông tay anh. – Không biết tại sao Vũ Tịnh lại nói những lời trong suy nghĩ của mình ra, là hối hận, hay là một lời từ biệt trước khi rời khỏi?

- Vũ Tịnh, khi anh đồng ý ly hôn với em, thì anh đã biết suốt đời này anh cũng không ăn được cơm do em làm nữa. Nhưng, hiện giờ em có thể làm cơm cho người mà em yêu ăn, anh nghĩ hiện giờ em đã có được hạnh phúc. Bất luận là người nào ăn được cơm do em nấu, anh nghĩ em cũng sẽ hạnh phúc, vì cuối cùng em cũng đã có thể tìm được nơi để trái tim dừng lại, toàn tâm toàn ý vì một người. Mau ăn đi, thức ăn nguội hết rồi.

Tiếp đó Nhất Phàm cũng bắt đầu ngón nghiêng cơm, nhưng Vũ Tịnh không còn ăn nữa, nghe những lời anh nói, cô biết người đàn ông trước mặt mình thật sự đã quá lương thiện, rõ ràng sống rất cực khổ nhưng lại phải vờ như thông thả. Nhất Phàm, hãy tha lỗi cho em, em hiểu tình cảm anh dành cho em, nhưng em thật sự không có cách cùng tạo kỳ tích với anh nữa, nhưng, anh yên tâm, em sẽ tuân thủ lời hứa của em, kiếp sau, em sẽ hoàn hạnh phúc cho anh.

Đang ăn, Vũ Tịnh lại nhận được điện thoại của Martin, anh bảo Vũ Tịnh gửi một lá thư vào email của anh, lá thư đó có tư liệu mà Martin cần và đang phải dùng gấp. Thế là Vũ Tịnh đành tạm chiếm giữ phòng sách và máy vi tính của Nhất Phàm, vì con chuột của Nhất Phàm chỉ có mình anh mới trị được nên Nhất Phàm giúp Vũ Tịnh điều khiển chuột, Vũ Tịnh chỉ phụ trách công việc đăng nhập. Nhưng, hình như hôm nay con chuột không nghe lời lắm, Nhất Phàm cũng bị nó làm cho hơi bực, cánh tay anh cứ không ngừng đẩy tới lui, kết quả đã làm rớt xấp giấy tờ trên bàn, đồng thời cũng làm chiếc hộp trên bàn rớt xuống đất, những thứ bên trong đều rơi cả ra. Nhất Phàm để Vũ Tịnh tiếp tục, còn mình thì cúi xuống nhặt giấy tờ lên. Vũ Tịnh gửi xong email cũng giúp Nhất Phàm nhặt lại đồ. Giấy tờ được nhặt lên từng cái một, Vũ Tịnh trông thấy một vài thứ quen thuộc.

“Ông xã, nếu như canh nguội rồi, đừng lười nha, xuống bếp làm nóng lại, ăn lạnh không tốt cho bao tử đâu.”

“Ông xã, món chè tối nay là chị Dung chỉ em làm đó, có ngon không?”

“Ông xã, đừng làm việc khuya quá nha.”

.....

“Cho dù có chống đối với em cũng đừng làm khó sức khỏe của mình.”

Nhìn thấy những mảnh giấy nhỏ này, những mảnh giấy nhắc nhở ngày tháng mà họ đã cùng trải qua, Vũ Tịnh nhặt từng tờ lên, tiếp đó đọc từng tờ giấy, nhìn nó, Vũ Tịnh sẽ lại nhớ đến những ngày tháng cô cho là đau nhưng vui vẻ, lúc đó cô không thể nói, nhưng cô và Nhất Phàm có thể giao lưu tình cảm bằng phương thức này, người ngoài nhìn vào sẽ thấy những việc này có hơi trẻ con, nhưng, chính những tờ giấy nhỏ này đã làm nên từng chút một trong cuộc sống hạnh phúc của Vũ Tịnh và Nhất Phàm.

68. Chương 68

Chính trong lúc Vũ Tịnh hồi tưởng quá khứ, Nhất Phàm cũng đã nhớ đến những ngày tháng đó. Lúc đó, anh đã không khắc chế tình cảm mà mình dành cho Vũ Tịnh nữa, và sự cảm động nhỏ nhoi mà Vũ Tịnh mang đến cho anh đã cho anh cảm nhận được một sự giải thoát và nhẹ nhõm của tâm linh trong khoảng thời gian anh tưởng rằng sẽ bị công việc làm cho ngột thở.

- Em từng hỏi anh những mảnh giấy này đã đi đâu, anh không chịu nói cho em nghe. Em còn tưởng anh đã sớm vứt nó đi. Nhưng, hôm nay em mới biết anh vẫn luôn cất giữ nó, cất giữ rất cẩn thận.

- Làm sao mà anh nhớ vứt nó đi chứ? Đây là quà của Vũ Tịnh cho anh, rất quý giá. Cho dù Michael xuất hiện, cho dù Vũ Tịnh muốn ly hôn với anh, anh cũng không nghĩ đến phải vứt nó đi.

- Nhất Phàm,

- Vũ Tịnh, đối với anh, em không cần có cảm giác tội lỗi. Trước đây khi ở bên anh, em đích thật đã mất đi quá nhiều tự do. Anh yêu em, nhưng anh không thể cho em thứ mà em cần, cho nên anh đồng ý thả em đi. Nếu như bây giờ em hạnh phúc, anh nghĩ những gì anh làm vì em là xứng đáng. Được rồi, đừng xem nữa, hãy cho nó vào đây nào!

Nhất Phàm vừa nói vừa đưa chiếc hộp màu tím tới trước Vũ Tịnh, và Vũ Tịnh nhìn thấy chiếc nhẫn nằm yên ở đáy hộp, đó là chiếc mà Nhất Phàm đã mua cho cô.

- Tại sao chỉ có một chiếc vậy? Chiếc cũ đâu? Không phải đã tặng cho cô gái khác rồi chứ!

- Nếu như anh nói đã tặng cho người khác, anh nghĩ em cũng sẽ không giận đâu, em và anh đã không còn quan hệ gì nữa.

- Nhất Phàm, nếu như anh thật sự đã tặng chiếc nhẫn đó cho người khác, em nghĩ em sẽ rất vui, điều đó chứng tỏ được một việc, rằng anh đã bỏ em xuống, bắt đầu tìm kiếm hạnh phúc của mình. Nhất Phàm, đừng tiếp tục cố chấp vì cuộc hẹn ước 3 năm đó nữa, đừng cố chấp vì em nữa, em không xứng đáng.

Nói xong câu đó, Vũ Tịnh rời khỏi nhà Nhất Phàm, căn nhà chỉ còn lại một mình Nhất Phàm. Vũ Tịnh, anh cũng không muốn cố chấp vì em nữa, anh cũng muốn tùy tiện cưới vợ, sinh con, nhưng anh không bỏ em xuống được, em không giống Tuệ Hân, Tuệ Hân vẫn luôn ở nơi đó, tuy cô ấy không thể nào xuất hiện ở trước mặt anh nữa, nhưng anh vẫn có thể đến đó thăm cô ấy. Nhưng, em rõ ràng ở trên thế giới này, nhưng khi anh nhớ em, lại không thể nhìn thấy em, tâm trạng đó em có hiểu không?

Tiếp đó, niên hội cũng kết thúc, ngày bế mạc, Nhất Phàm không nhìn thấy Vũ Tịnh, anh tưởng Vũ Tịnh đã trở về Mĩ, thế nhưng, sáng hôm sau, Vũ Tịnh lại xuất hiện trong phòng làm việc của Nhất Phàm. Nhìn thấy Vũ Tịnh, Nhất Phàm đích thật có hơi kinh ngạc, nhưng anh biết sự xuất hiện của cô không nói lên điều gì cả.

- Anh còn tưởng em đã về Mĩ rồi, sao tự nhiên hôm nay lại tới đây? Em đừng nói với anh là em muốn về Hoắc thị làm việc nha!

- Nếu như em muốn đến Hoắc thị làm việc, e là cũng không thể ngồi trong phòng của lúc trước rồi chẳng! – Vũ Tịnh cười nói.

- Không đâu, phòng của em anh vẫn giữ lại, nhưng anh nghĩ phòng làm việc của em ở bên Mĩ sẽ đẹp hơn phòng lúc trước.

- Ừm. Lúc này chỉ là đùa với anh thôi. Hôm nay em tới đây là có một thứ muốn chính tay giao lại cho anh.

Vũ Tịnh nói xong thì đặt tờ chi phiếu lên bàn của Nhất Phàm, trên đó là số tiền 1 triệu HKD. Nhìn thấy con số này, Nhất Phàm đã hiểu mục đích hôm nay Vũ Tịnh đến đây.

- Tại sao phải đưa cho anh tờ chi phiếu này? Em đang khoe hiện giờ em kiếm được rất nhiều tiền sao?

- Không phải em muốn khoe gì cả, em cũng biết 1 triệu đối với anh mà nói là một con số rất nhỏ, nhưng đây là việc duy nhất chưa được nói rõ ràng giữa hai chúng ta. Hôm nay, em trả nó cho anh, từ nay về sau, em và anh không còn gì vướng bận nữa, anh có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình.

- Hiện giờ chúng ta có thật sự phải rõ ràng vậy sao?

- Phải.

- Giữa chúng ta phải tính toán vậy sao? Không ai nợ ai điều gì nữa sao?

- Nếu như còn có gì, em nghĩ em nợ anh hạnh phúc, nhưng kiếp này, em không thể nào trả món nợ này nữa, kiếp sau, em sẽ trả, nỗ lực mà trả, trả gấp bội. – Vũ Tịnh nhìn Nhất Phàm, hôm nay có thể sẽ là lần cuối cùng cô và Nhất Phàm gặp nhau.

- Đúng, kiếp sau, em phải trả cho anh gấp bội. Khi nào về Mĩ?

- Hôm sau, em cùng về với Martin.

- Như vậy rất tốt, thấy em có người chăm sóc, anh rất an tâm. Thượng lộ bình an.

- Cám ơn anh. Nhất Phàm tạm biệt.

Lại một lần nữa Nhất Phàm nhìn lưng của Vũ Tịnh, ở vũ hội cũng vậy, ở sân trượt băng cũng vậy, ở nhà Nhất Phàm cũng vậy, bây giờ cũng vẫn vậy.

Hôm sau, Martin chủ động đến tìm Nhất Phàm, hai người đã trò chuyện trong phòng cafe, trước mặt Nhất Phàm vẫn là Blue Mountain.

- Hôm qua, khi tôi đưa vé máy bay cho Michelle, cô ấy đã bật khóc, tôi nghĩ cô ấy không muốn rời khỏi nơi đây.

- Bất luận cô ấy có muốn rời khỏi đây hay không, cô ấy cũng sẽ rời khỏi. Hiện giờ có anh ở bên cạnh cô ấy, cô ấy không nên ở lại nơi đau lòng này nữa.

- Cậu Hoắc, tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Michelle rồi.

- Hiểu lầm?

- Tôi là học trưởng của Michelle, không phải bạn trai của cô ấy. Hơn nữa tháng sau tôi phải kết hôn rồi, kết hôn lần hai.

- Kết hôn lần hai?

- Người lúc trước tôi thích là người sắp kết hôn với tôi, nhưng, vì rất nhiều lý do nên lúc đó tôi đã không thể cưới cô ấy. Sau đó, tôi và vợ tôi ly hôn, tuy biết người tôi yêu vẫn còn đang đợi tôi, nhưng tôi cảm thấy mình không còn tư cách tiếp nhận cô ấy nữa, nhưng cô ấy vẫn cứ đợi tôi. Sau đó, là Michelle đã kể cho tôi nghe câu chuyện của hai người, nói cho tôi biết không phải ai cũng có thể có được hạnh phúc, cho tới lúc đó, tôi mới phát hiện thì ra tôi may mắn như vậy. Michelle giúp tôi, cho nên vốn dĩ lần này tôi không cần phải đến HK, nhưng tôi vẫn đã đến. Tôi cảm thấy cô ấy nên có được hạnh phúc. Những năm nay, cô ấy thật sự vui vẻ, nhưng tôi nghĩ cô ấy rất cô đơn, cô ấy không hề hạnh phúc. Bên cạnh cô ấy có rất nhiều bạn bè, nhưng không có một người cô ấy thật sự muốn dựa dẫm. Tôi nghĩ, tim của Michelle vẫn ở nơi đây. – Nghe được những lời này, Nhất Phàm có hơi không tin vào đôi tai của mình nữa.

- Martin, những gì anh nói đều là thật chứ?

- Là thật. Tiếp theo phải làm thế nào là việc mà cậu phải nghĩ.

- Martin, tôi muốn nhờ anh giúp tôi một việc.

Buổi chiều, Martin lái xe đưa Vũ Tịnh đến mộ viên, băng ghế sau là một bó bách hợp.

- Martin, hình như anh đi sai hướng rồi. Đến mộ viên không phải đi đường này.

- Đường này đích thật không phải đến mộ viên.

- Vậy anh định đưa em đi đâu?

- Đến nơi em sẽ biết.

Tiếp đó, hai người lại tới bãi biển.

- Anh đưa em tới đây làm gì?

Martin không nói gì, chỉ xuống xe mở cửa cho Vũ Tịnh.

- Có một người sợ em không tới, nên đã nhờ anh đưa em tới đây. – Nghe câu này, Vũ Tịnh đã đoán ra người đó là ai.

- Đi đi, thăm anutie trẻ một chút cũng không sao. Auntie không trách em đâu. Nhưng, có những việc, nếu như bỏ lỡ rồi thì thật sự sẽ không thể quay đầu lại nữa. Bất luận kết cục thế nào, anh cũng hy vọng em có thể không hối hận.

Tiếp đó, Vũ Tịnh đi ra bãi biển, quả nhiên Nhất Phàm đã ở đó.

- Em đến rồi à. – Thấy Vũ Tịnh đi tới, Nhất Phàm mới quay người qua.

- Anh tìm em đến đây làm gì? Không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao?

- Có thật sự đã nói rõ ràng chưa? Vũ Tịnh, em thật sự đã tìm được hạnh phúc của em rồi ư?

- Em đã tìm được hạnh phúc rồi.
 - Em đừng nói với anh hạnh phúc của em là Martin nha!
 - Người đó là ai, em nghĩ anh không cần biết.
 - Là không muốn nói cho anh biết, hay là thật chất em không hề tìm được. Nếu không, tại sao Martin lại chạy đến nói với anh em rất cô đơn, nói em không tìm được người thật sự muốn dựa dẫm?
 - Em, – Vũ Tịnh không ngờ Martin lại đi tìm Nhất Phàm.
 - Vũ Tịnh, em vẫn không thay đổi, em vẫn thích gạt anh như vậy, gạt hết lần này đến lần khác. Ba năm trước, anh đồng ý ly hôn là vì anh nghĩ rằng rời khỏi anh, em sẽ càng vui hơn, không có anh, em vẫn sẽ tìm được người tiếp theo đến lấp đầy lỗ trống trong tim em. Nhưng, nếu như em cũng không thể bỏ anh xuống, anh cũng không thể bỏ em xuống, vậy bây giờ anh muốn thu lại lời nói lúc đó, đừng đi nữa, hãy ở lại, ở lại bên anh.
 - Nhất Phàm, anh đừng ngây thơ nữa. Ba năm trước, khi em rời khỏi thì đã không nghĩ đến việc trở về với anh. Thư của em đã nói rất rõ, em không tin vào kỳ tích nữa. Không có em, ba năm nay không phải anh vẫn sống rất tốt sao? Tuy hiện giờ bên cạnh anh không có ai, nhưng em tin có một ngày, sẽ có một cô gái tốt ở bên cạnh anh, chiếc nhẫn của anh cũng sẽ đeo lên tay cô ấy.
 - Sống rất tốt? Nếu như không phải tin vào kỳ tích, không phải ôm hy vọng em sẽ xuất hiện lần nữa, anh nghĩ ba năm nay, anh sẽ sống không nổi, em biến mất không một tung tích, anh không có bất kỳ tin tức nào của em. Và anh chỉ có thể cố gắng kinh doanh Hoắc thị, anh hy vọng, bất luận em đi tới đâu, em cũng có thể có tin tức của anh. Cuối cùng, ông trời cũng đã cho anh kỳ tích, em đích thật đã xuất hiện. Còn nữa, không phải lần trước em đã hỏi anh chiếc nhẫn cũ ở đâu sao? Nó ở đây.
- Trước mặt Vũ Tịnh xuất hiện một sợi dây chuyền rất đẹp, mặt dây chuyền là một trái tim lập thể được làm từ bạch kim, trái “tim” này là rỗng, thông qua điêu khắc, có thể nhìn thấy bên trong còn có một viên kim cương hình trái tim.
- Returning Happiness?
 - Phải, Returning Happiness, sợi duy nhất trên thế gian này.
 - Tại sao lại là sợi duy nhất?

69. Chương 69

- Vì viên kim cương này là viên được nạm trên chiếc nhẫn mà em đã đeo ba năm. Điều mà anh muốn nói với em là, Hoắc Nhất Phàm không có Phương Vũ Tịnh ở bên cạnh, trái tim của anh ấy là trống rỗng. Anh nghĩ, Phương Vũ Tịnh không có Hoắc Nhất Phàm ở bên cạnh, tim của Phương Vũ Tịnh cũng là rỗng. Lúc đó, khi Michael bảo anh gửi email tham gia hoạt động này, tuy ngoài miệng anh nói tin vào kỳ tích, nhưng thật ra anh không tin lắm. Nhưng cuối cùng, anh vẫn đã làm được, đây chính là kỳ tích mà anh đã tạo ra vì Vũ Tịnh. – Nhất Phàm nói xong, chuẩn bị đeo dây chuyền lên cho Vũ Tịnh. Nhưng Vũ Tịnh đã nắm tay anh để anh ngừng lại.
- Nhất Phàm, đừng như vậy. Em không thể tạo ra kỳ tích cho anh. Nhìn thấy căn phòng anh bố trí cho Tinh Tinh, em biết anh vẫn rất khát vọng có con.
- Vũ Tịnh, anh thích Tinh Tinh cũng là vì em. Mắt của Tinh Tinh rất giống em, khi nhìn thấy Tinh Tinh, anh như nhìn thấy em vậy. Ba năm nay, anh đã nhớ em với tâm trạng như thế. Em đừng dằn vò anh, cũng đừng tự dằn vò mình nữa, em nói em không muốn nhìn thấy anh sống trong sự mơ ước chờ đợi kỳ tích, vậy bây giờ anh có thể nói với em, anh không muốn cùng em mơ ước gì nữa, cũng không muốn cùng em chờ đợi gì nữa, anh chỉ cần có em thôi, anh chỉ hy vọng có thể ăn cơm do Vũ Tịnh nấu, anh chỉ hy vọng có thể nhảy cùng Vũ Tịnh, anh chỉ hy vọng mỗi sáng thức dậy, Vũ Tịnh nằm ở bên cạnh anh. Anh chỉ yêu cầu có nhiều đó thôi, chẳng lẽ, bây giờ em vẫn không thể nhận lời anh sao?

Nghe đến đây, Vũ Tịnh đã gạt đầu.

– Em nhận lời anh, em nhận lời anh.

Sau đó, Nhất Phàm đã đeo dây chuyền lên cho Vũ Tịnh, tiếp đó, Nhất Phàm lại đeo nhẫn cho Vũ Tịnh, và tiếp đó, Vũ Tịnh đã giang tay ôm lấy Nhất Phàm, bắt đầu từ lúc này, chính là lúc cô hoàn hạnh phúc cô đã nợ Nhất Phàm ba năm nay.

Hôm nay, trên mặt của cả hai đều không có nước mắt, hai người của hôm nay không còn là hai người cũng trước đây nữa, hiện giờ họ rất bình tĩnh, bình tĩnh mà đón nhận cuộc sống sau này, bình tĩnh mà tiếp nhận thử thách mà vận mệnh dành cho họ.

Hiện giờ, Nhất Phàm cùng Vũ Tịnh đến mộ viên thăm mummy. Trên tay Vũ Tịnh đã lại đeo nhẫn, là chiếc nhẫn mà Nhất Phàm tặng, còn trên cổ Vũ Tịnh là sợi Returning Happiness duy nhất trên thế gian, lần này, cuối cùng Vũ Tịnh cũng đã có thể cùng lúc đeo hai chiếc nhẫn cưới rồi.

- Mummy, lâu rồi không đến thăm mẹ, hy vọng mẹ đừng giận con. Hôm nay, con không đến thăm mẹ một mình, mà con đến cùng Nhất Phàm, con đến thăm mẹ với người mà con yêu nhất. Mummy, có Nhất Phàm chăm sóc cho con, mẹ không phải lo lắng cho con nữa, con sẽ sống rất tốt, rất hạnh phúc. Khi mẹ sống trên đời này, mẹ rất không vui, con cũng rất không vui, hiện giờ con sẽ cố gắng sống tốt, bù đắp toàn bộ những gì đã mất đi trước đây, mẹ sẽ chúc phúc cho con, đúng không! – Vũ Tịnh nói xong, lại quay qua nhìn Nhất Phàm, Nhất Phàm nắm tay cô rất chặt.

- Mummy, mẹ yên tâm, con sẽ yêu thương Vũ Tịnh như mẹ đã yêu. Con sẽ không cho Vũ Tịnh đi nữa. Con xin đảm bảo với mẹ, con sẽ cho Vũ Tịnh hạnh phúc. – Nhất Phàm không nhìn Vũ Tịnh khi nói những lời này, nhưng Vũ Tịnh đã rơi nước mắt trong giây phút đó, cuối cùng, cô cũng có thể cho tim mình dừng lại, để ở một người, suốt đời.

Tiếp đó, họ lại đến thăm Tuệ Hân, vốn dĩ Nhất Phàm định dắt Vũ Tịnh đến thăm Tuệ Hân khi cô 27 tuổi, nhưng không ngờ họ lại trẻ nhiều như vậy.

- Nhất Phàm, anh không nói gì với chị Tuệ Hân sao? – Thấy Nhất Phàm không nói gì, Vũ Tịnh cẩn thận nhắc nhở anh.

- Anh nghĩ Tuệ Hân biết anh muốn nói gì, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy mới có thể đến với nhau, anh nghĩ đó là do Tuệ Hân vẫn luôn giúp chúng ta, chúc phúc cho chúng ta. – Nghe đến đây, Vũ Tịnh cũng đã gạt đầu, chính trong mộ viên này, họ đã gặp gỡ nhau.

Khi xuống núi, đi đến nơi Vũ Tịnh bị té, đột nhiên Nhất Phàm công cô lên.

- Bà xã, diễn lại cảnh này có phải rất có ý nghĩa không?

- Ừm, lúc đó nhất định là chúng ta không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, lúc đó anh và em đều chìm đắm trong mảnh đất đau thương của mình.

- Nhưng, bây giờ chúng ta không còn đau nữa, anh phải công em cả đời, ở bên em suốt đời.

- Phải, suốt đời.

Vũ Tịnh lại trở thành bà Hoắc lần nữa, nhưng lần này, họ chỉ công bố với ký giả tin tức kết hôn của họ, không cử hành hôn lễ ở HK, hôn lễ được cử hành tại nhà thờ mà Vũ Tịnh thích nhất, hôn lễ ngoại trừ hai người họ ra thì còn có Doanh Doanh, Gia Đồng, Michael, Donna. Áo cưới của Vũ Tịnh rất đơn giản, không đẹp như cái trước đây, nhưng đây là chiếc áo cưới mà cô cùng Nhất Phàm lựa. Trong lễ cưới, Nhất Phàm cũng không đứng ở một đầu chờ Vũ Tịnh bước tới nữa, mà Vũ Tịnh khoác tay Nhất Phàm cùng bước vào, hiện giờ họ đã không còn muốn cô đơn mà đứng chờ ở một bên nữa, hiện giờ họ làm gì cũng là hai người cùng làm.

Sau khi về HK, Nhất Phàm cũng không còn ở trong hộ chung cư nhỏ đó nữa, cũng không dọn về Hoắc gia, mà đã mua một biệt thự ở bãi biển, đó mới là nhà của anh và Vũ Tịnh, là nhà của hai người. Sau khi kết hôn, Vũ Tịnh vì giúp Doanh Doanh thiết kế lại phòng cafe nên không về Hoắc thị làm việc, thời gian đó,

Vũ Tịnh thật sự đã làm một bà nội trợ, nấu cơm, ủi quần áo, dọn dẹp phòng, đắp lưng, massage cho Nhất Phàm, tuy chỉ làm những công việc nhỏ nhặt, nhưng Vũ Tịnh hạnh phúc hơn bao giờ hết. Khi mới bắt đầu, Nhất Phàm sợ Vũ Tịnh ở nhà một mình sẽ buồn nên đề nghị nuôi thú con, nếu như nuôi chó con sẽ đặt tên là Raymond, nếu nuôi mèo con thì gọi là Michelle. Nhưng Vũ Tịnh không chịu, cô nói hiện giờ cô chỉ muốn ở bên Nhất Phàm thôi, không hy vọng có gì quấy nhiễu hai người. Không bao lâu, Vũ Tịnh cảm thấy sức khỏe của mình có hơi không bình thường, nhưng cô sợ đến bệnh viện, sợ thất vọng, sợ đau lòng. Cuối cùng Nhất Phàm vẫn đã cùng đến bệnh viện với cô, khi bác sĩ báo cho họ biết tin vui, Vũ Tịnh bật khóc ôm lấy Nhất Phàm, và Nhất Phàm cũng đã khóc, vì con, họ thật sự đã chịu quá nhiều nỗi khổ. Tiếp đó, họ lại dọn về Hoắc gia. Sau khi con gái ra đời, Vũ Tịnh đã ở nhà một năm, và Nhất Phàm cũng cố gắng giảm đi công tác xa, nếu có thể để người khác đi thì anh sẽ cho họ đi. Vì thế, hai người đã không bỏ lỡ tiếng gọi daddy mummy đầu tiên của con gái, không lỡ mất bước đi đầu tiên của con gái. Con gái của họ tên là Hân Nghiên, “Hân” là vì kỷ niệm Tuệ Hân, “Nghiên” là vì con ra đời vào tháng 4, lúc đó là mùa xuân, trăm hoa tranh妍, thiên địa vạn vật đều chứa đầy sức sống, Nhất Phàm và Vũ Tịnh cũng hy vọng con gái của họ có thể như vậy. Sau đó, Vũ Tịnh cũng trở về Hoắc thị làm việc, vì cô không muốn Nhất Phàm cực nhọc như vậy, sau khi có con, cuối tuần họ vẫn sẽ về ngôi biệt thự bên bãi biển ở, họ vẫn muốn có chút không gian thuộc về mình.

Hôm nay là sinh nhật 3 tuổi của con, Nhất Phàm và Vũ Tịnh đều phải về nhà sớm, hai người vừa vào nhà thì Nghiên Nghiên đã chạy tới bên Nhất Phàm và Vũ Tịnh. Cuối cùng vẫn là Nhất Phàm đã ẵm Nghiên Nghiên lên.

- Sao hôm nay Nghiên Nghiên của chúng ta mặc đẹp thế này! Đầm này ai mua cho con vậy?

- Là cô cô mua đó. – Cô cô là Nhất Ninh, tuy cô không làm mẹ, nhưng cô cũng rất thương Nghiên Nghiên.

- Mummy mummy. – Khi nhìn thấy Vũ Tịnh, Nghiên Nghiên như nhớ ra gì đó, Vũ Tịnh liền ẵm cô bé từ tay Nhất Phàm qua bên mình.

- Sao rồi?

- Mummy, mummy chải đầu cho Nghiên Nghiên nha?

- Tại sao, không phải daddy rất thích chải đầu cho con sao?

- Nghiên Nghiên không thích! Mummy, mẹ chải cho con đi! – Nghiên Nghiên vừa nói vừa nũng nịu, Vũ Tịnh cứ thấy con nhõng nhẽo là sẽ lại đầu hàng thôi.

- Nhất Phàm, Vũ Tịnh, hai con mau lên lầu thay đồ đi! Lát nữa là khách tới rồi. – Người nói chuyện là bà Hoắc, hiện giờ bà đã hoàn toàn tiếp nhận Vũ Tịnh, cả nhà cuối cùng cũng đã có thể vui vẻ ở bên nhau.

Vũ Tịnh chải tóc cho con xong thì Nghiên Nghiên lại quay qua chạy tới chỗ Nhất Phàm,

- Daddy ẵm con.

Còn Vũ Tịnh thì ngồi xổm xuống bên cạnh Nghiên Nghiên nói:

- Sao lại bảo daddy ẵm? Hôm nay daddy rất mệt rồi, mummy ẵm không được sao?

- Không chịu. – Con gái lắc đầu.

- Tại sao?

- Mummy ốm quá, Nghiên Nghiên sợ mummy mệt. – Nghe con nói câu này, Vũ Tịnh lại chột chảy nước mắt, và Nhất Phàm đã lau nước mắt cho cô.

- Con thương em như vậy, sao còn khóc nữa! Em thì hạnh phúc rồi, có hai người thương em, bây giờ thì anh khổ thiệt rồi, phải chăm sóc cho hai người.

- Nhưng anh cũng hạnh phúc vậy, có hai người yêu anh mà! Em và con sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Tiếp đó, Nhất Phàm ẵm con lên, cả ba cùng xuống lầu.

Hôm nay, Michael và Donna cũng dắt con từ Mỹ bay qua đây. Hiện giờ, chắc Michael và Donna là người có phúc nhất rồi, sinh một lần, con trai con gái đều có đủ. Hiện giờ, bốn người lại ngồi với nhau cùng uống rượu trò chuyện, Nhất Phàm vẫn ôm lấy Vũ Tịnh.

- Raymond, cậu và Michelle cũng kết hôn lâu vậy rồi, sao mà còn có thể nổi da gà như vậy?

- Tình cảm của chúng tôi tốt mà!

Michael có hơi không chịu thua, định ôm Donna nhưng Donna lại không chịu.

- Ông xã, nếu như anh muốn ôm em thì cũng bắt chước Raymond tặng cho em một thứ độc nhất vô nhị đi.

Nhất Phàm và Vũ Tịnh bụm miệng nhìn họ cười.

- Làm gì mà anh không có tặng cho em!

- Là cái gì?

- Thì là anh nè! Trên đời này chỉ có một Michael Kwan thôi đó!

Phải đó, trên thế giới này, đối với những người yêu nhau mà nói, đối phương mãi mãi là độc nhất vô nhị.

Vì ngày mai là chủ nhật, tối nay, cả nhà lại đến biệt thự, khi Vũ Tịnh tắm xong trở ra thì Nhất Phàm vẫn còn đang kể chuyện cổ tích trong phòng của Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên cứ không ngừng đặt câu hỏi, Nhất Phàm cũng không cảm thấy phiền mà giải đáp câu hỏi của cô nhóc, nhìn hai cha con này, Vũ Tịnh cũng không muốn quấy nhiễu hai người, cô trở về phòng. Vũ Tịnh vừa ngồi lên giường thì Nhất Phàm đi vào.

- Nghiên Nghiên chịu ngủ rồi à?

- Làm gì mà chịu ngủ chứ! Anh mà không cảnh cáo còn không chịu ngủ thì ngày mai anh không kể chuyện nữa thì anh nghĩ cô nhóc này còn phải hành hạ anh tới sáng đây. Hơn nữa, anh còn phải qua đây lo cho BB lớn này mà!

- Bây giờ em cũng là mẹ của con rồi, sao anh còn thích lấy em ra làm trò đùa thế?

- Vũ Tịnh, ở trong lòng anh, em vẫn luôn giống như một đứa trẻ, cần phải quan tâm, cần phải chăm sóc. Nhưng, gần đây anh thật sự rất bận, không có nhiều thời gian ở bên cạnh em.

- Không sao, em còn có con mà!

- À phải, hay là sáng mai anh ngắm mặt trời mọc với em ha, không phải em vẫn luôn muốn cùng anh xem mặt trời mọc một lần sao?

- Anh đó, nói câu này cũng mấy năm rồi, nhưng sáng lại không chịu dậy.

- Thì em gọi anh dậy.

- Không được, thời gian nghỉ ngơi của anh rất quý, một mình em không sao đâu.

Sáng hôm sau, khi Vũ Tịnh thức dậy, Nhất Phàm còn đang ngủ rất ngon, Vũ Tịnh không nhẫn tâm gọi anh dậy, chỉ tự mình thay đồ rồi đi ra bãi biển.

Nhìn mặt trời từ từ lên cao, Vũ Tịnh không ngừng hồi ức về những chuyện đã xảy ra trong mười năm quen biết Nhất Phàm, niềm vui, nỗi buồn, khi bắt đầu là Nhất Phàm hoàn hạnh phúc cho cô, sau đó là cô hoàn hạnh phúc cho Nhất Phàm, bây giờ không còn ai phải hoàn hạnh phúc cho ai nữa, cô và Nhất Phàm đã sớm tìm được điểm giao nhau của họ, đã sớm hòa vào nhau, hạnh phúc đã được họ tóm rất chặt trong tay. Vũ Tịnh đang suy nghĩ, Nhất Phàm đã ôm lấy cô từ phía sau.

- Sao anh cũng dậy rồi, em đã nói một mình em cũng không sao mà. – Vũ Tịnh vừa nói vừa quay người lại.

- Anh sợ em sẽ chạy đi nữa. Sáng sớm thức dậy, ở bên giường trống không, tim anh cũng có hơi trống rỗng.

- Bây giờ em sẽ không đi nữa, cho dù em nhớ anh cũng không nhớ bỏ Nghiên Nghiên đâu!
- Thì ra trong lòng em, con gái quan trọng hơn anh à!
- Sao thế này, lớn như vậy rồi mà còn ghen với con nít à! Trong lòng em, anh và Nghiên Nghiên đều quan trọng như nhau.

Nghe câu này Nhất Phàm mới cười, anh ôm lấy Vũ Tịnh, muốn hôn cô, nhưng, lúc này anh cảm thấy có một người kéo lấy áo của mình, cúi đầu xuống nhìn, thì ra là Nghiên Nghiên, thấy đôi mắt đỏ hoe của con, Nhất Phàm vội ẵm con lên.

- Nghiên Nghiên của chúng ta sao vậy nè, sao lại khóc?

Nhưng Nghiên Nghiên nghe thấy câu này thì càng khóc dữ dội hơn, Vũ Tịnh và Nhất Phàm lệ làng đổ con, lúc này Vũ Tịnh mới sực nhớ ra, khi Nghiên Nghiên thức dậy, luôn luôn có một người ở bên cạnh Nghiên Nghiên, nhưng hôm nay Nghiên Nghiên không tìm thấy cả hai, nhất định là sợ rồi.

- Nghiên Nghiên không khóc, mummy muốn ra ngắm mặt trời mọc với daddy nên đã quên mất Nghiên Nghiên rồi, lần này là daddy mummy không đúng, Nghiên Nghiên tha lỗi cho daddy mummy được không?
- Nghiên Nghiên, con đừng khóc nữa, hôm nay con muốn phạt daddy mummy như thế nào cũng được. – Nhìn thấy con gái khóc như vậy, tim Nhất Phàm cũng đau theo.

Nghe nói tới mặt trời mọc, đại khái là Nghiên Nghiên không hiểu, nên đã hỏi.

- Daddy, mặt trời mọc là gì?
- Thì là mặt trời đó. – Nhất Phàm chỉ vào mặt trời ở trên cao.
- Vậy, daddy, daddy và mummy có thể hái mặt trời xuống cho Nghiên Nghiên không? Như vậy thì sau này daddy mummy sẽ không vì ngắm mặt trời mà quên Nghiên Nghiên nữa.

Yêu cầu của con làm Vũ Tịnh có hơi khó xử, nhưng Nhất Phàm lại nháy mắt một cách gian xảo với Vũ Tịnh.

- Được thôi, daddy mummy sẽ hái ông mặt trời xuống cho Nghiên Nghiên, bây giờ nha, daddy mummy sẽ cùng Nghiên Nghiên đi về phía trước, khi đi đến cuối cùng thì chúng ta sẽ hái được ông mặt trời. – Nghe Nhất Phàm nói vậy, Vũ Tịnh không nói gì nữa, chỉ cùng bước đi với anh.
- Nghiên Nghiên, con xem, có phải bây giờ chúng ta đã càng ngày càng gần ông mặt trời rồi không?

Nghiên Nghiên nhìn Nhất Phàm gật đầu, thế giới của trẻ con không có quá nhiều điều không thể.

Và như thế, gia đình này cứ tiến bước về trước, thực hiện một kỳ tích không thể nào thực hiện, nhưng không thể phủ nhận, lúc này họ hạnh phúc, và bãi cát cũng lan tỏa một cảm giác ấm áp vô cùng.....

Khi còn nhỏ, có lẽ chúng ta cũng từng không nhẽo đòi ba mẹ hái mặt trời cho chúng ta, đến khi lớn lên, chúng ta biết mặt trời ở một nơi cách chúng ta rất xa rất xa, chúng ta mãi mãi cũng không thể nào hái được mặt trời. Thế nhưng, tuy chúng ta không hái được mặt trời, nhưng trong quá trình đuổi theo mặt trời, chúng ta đã cảm nhận được ánh dương, chúng ta cảm nhận được hơi ấm, chúng ta cảm nhận được hạnh phúc. Hạnh phúc là gì? Trân trọng cái mà bạn có, nắm bắt cái mà bạn hy vọng có được. Và đương nhiên, cuộc sống không đơn giản như câu chúc “Vạn sự như ý”, thế nhưng, chỉ cần bạn đồng ý, tôi nghĩ, cho dù đến cuối cùng bạn vẫn không có được cái bạn muốn có, thì trong lòng của bạn vẫn sẽ cảm thấy hạnh phúc, vì quá trình quan trọng hơn kết quả, không có được cái mà bạn muốn không có nghĩa là bạn thất bại, nó chỉ nói lên bạn còn phải đi thêm một đoạn đường nữa, còn phải nỗ lực hơn chút nữa, còn phải chờ đợi một thời gian nữa, cũng giống như Nhất Phàm và Vũ Tịnh, ly ly hợp hợp và cuối cùng vẫn đã có thể nắm lấy tay nhau. Tuy sẽ có lúc con người không quá tin vào kỳ tích, nhưng chỉ cần bạn toàn tâm toàn ý làm một việc, tin rằng, cuộc đời của bạn sẽ có kỳ tích. Câu chuyện của Vũ Tịnh và Nhất Phàm nói cho chúng ta biết họ đã làm được, và tại sao chúng ta lại không thể? Tin rằng, tôi cũng có thể, và bạn cũng có thể!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-em-hanh-phuc>